Giới thiệu Mãi Mãi Cưng Chiều Em

Thể loại: Ngôn tình, sủng, hiện đại, hắc bang

Anh là ông hoàng thế giới ngầm -"King". Anh đối với mọi người đều tàn nhẫn lạnh lùng, chỉ riêng với cô, anh là người đàn ông dịu dàng ân cần. Còn cô, bề ngoài hiền lành đáng yêu nhưng cô luôn phấn đấu để trở nên độc ác hơn, mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ anh. Cô còn có một thân phận khác, là người đứng đầu tổ chức sát thủ với cái tên - "Queen ".

- Cô 8 tuổi anh 12 tuổi: Gặp nhau khi bị bắt cóc. Vì cứu anh,cô bị mất trí nhớ. Lúc đó anh nói: "Từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có tôi, chỉ có thể ở bên cạnh tôi."

- Cô 14 tuổi anh 18 tuổi: Vì an toàn của cô anh đuổi cô đi đến nước Mĩ xa xôi. Còn cô vì muốn mình có thể bảo vệ anh nên đã chấp nhận cuộc huấn luyện địa ngục.

4 năm sau cô trở về, anh vẫn cưng chiều, bảo hộ cô như ngày nào, bí mật thân phận của cô dần hé lộ, chuyện tình của 2 người chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cha mẹ nuôi ác độc

Ngoài trời, mưa rơi không ngừng, màn đêm bao trùm tất cả, lâu lâu lại lóe lên những tia sáng và kèm theo đó là âm thanh vang dội của sấm chớp. Đã gần nửa đêm, mọi người đều chìm vào giấc ngủ, nhưng trong một căn nhà nhỏ ở ngoại thành lại vang lên tiếng đánh đập, chửi bới của một người phụ nữ và tiếng khóc nức nở của một cô bé.

" Đồ tiện nhân, tao nuôi mày bấy lâu nay mày không trả ơn cho tao thì thôi còn dám đi quyến rũ chồng tao. Hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày."

" Mẹ nuôi ... con không có... con thật sự không có quyến rũ ba nuôi ... là ba nuôi tự vào phòng con..."

Chỉ thấy dưới sàn nhà có một cô bé đang quỳ, trên người cô toàn là vết roi đánh, mới có, cũ có, từng vết thương chồng chất lên nhau, đang rỉ máu. Thân hình đứa bé rất gầy, như một que củi, đến mức gió thổi một cái cũng có thể bay, khuôn mặt trắng bệt, đôi môi nứt nẻ bị cô bé cắn đến sắp bật máu. Đôi mắt xinh đẹp, long lanh như một thiên thần bây giờ đang chứa đầy hoảng loạn và sợ hãi, nhưng vẫn mang theo một tia quật cường. Dù còn nhỏ nhưng khi ai nhìn thấy cũng nhất định sẽ biết sau này khi cô bé lớn lên là một đại mĩ nhân. Bên cạnh cô là một người phụ nữ trung niên với thân hình mập ú, khuôn mặt được bôi lên hàng ngàn lớp phấn nhưng vẫn không giấu được những nếp nhăn của bà ta. Hơn nữa, do giận dữ mà khuôn mặt bà ta càng trở nên vặn vẹo kết hợp với mái tóc rối bù khiến người phụ nữ này càng giống như nữ quỷ. Đứng xa xa là một người đàn ông khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu, đôi mắt ánh lên tia dâm tà khi nhìn cô bé gái quỳ dưới đất, còn khi nhìn đến người phụ nữ kia thì lại chán ghét và giận dữ khi bị phá hỏng chuyện tốt. Ông ta bước lên trước vài bước, cầm tay người phụ nữ lại không cho bà ta tiếp tục đánh:" Được rồi, Thu Phương em đừng đánh nữa, đánh nữa con bé sẽ chết thật đó, dù gì thì nó cũng là con gái chúng ta."

Người đàn ông đó chính là Hà Minh, còn người phụ nữ kia là Mai Thu Phương, vợ của ông ta. Đứa bé gái đang quỳ chính là Hà Mẫn Nguyệt, năm nay 8 tuổi, là con gái nuôi được hai vợ chồng kia nhận nuôi lúc 3 tuổi.

" Con gái? Ông còn biết nó là con gái của ông sao? Vậy mà ông còn dám làm như vậy? Ông đúng là cái đồ vô liêm sĩ, không biết xấu hổ ..."

Bà ta còn chưa dứt lời thì Hà Mẫn Nguyệt đã lợi dụng lúc bọn họ cãi nhau mà chạy ra ngoài. Vì cô bé biết người phụ nữ được gọi là mẹ nuôi kia nhất định sẽ không tin nó, nhất định sẽ đánh nó chết. Cho nên nó phải chạy, nhất định phải chạy trốn, đằng sau là người đàn bà đó đang đuổi theo, miệng không ngừng mắng: " Con nhỏ đáng chết kia, mày mau đứng lại... "

"..."

Trong đêm mưa, một thân hình nhỏ nhắn đang chạy không ngừng, cách không xa là người mẹ nuôi tên Thu Phương đó. Bỗng nhiên dưới chân Mẫn Nguyệt dẫm phải mảnh thủy tinh, máu từ chân túa ra đỏ thẫm cả nền đất, hòa với nước mưa và bùn đất khiến cho nó trông càng đáng sợ. Tuy vậy, cô bé vẫn chạy, dù vết thương ở chân rất đau, vết roi trên người bị nước mưa quất vào rất rát, thân thể rất lạnh rất mệt nhưng vẫn không thể dừng lại. Không bao lâu sau, tiếng mắng chửi đằng sau nhỏ dần, bóng dáng Thu Phương mất hút. Dù bà ta có thể chạy nhanh đến mức nào thì với thân mình mập mạp kia cũng không thể chạy lại nổi cô bé gầy gò, mỗi ngày đều phải làm việc vất vả. Mẫn Nguyệt chạy sâu vào trong rừng, đến một ngôi nhà tranh nhỏ, tồi tàn đến đáng thương, mái nhà có vài chỗ hư hỏng nặng khiến nước mưa tràn vào. Trong góc nhà có một cái tấm thảm nhỏ, cô bé đó chỉ có thể lau sạch vết thương trên người và dưới chân, sau đó lấy thuốc do cô bé đã chuẩn bị ở trong nhà thoa lên, rồi dùng miếng vải mỏng băng lại. Căn nhà tranh này là nơi trốn bí mật của Hà Mẫn Nguyệt, được cô bé tìm thấy khi còn nhỏ, mỗi khi bị đánh hay tâm trạng buồn đều tới đây. Xong tất cả, cô lại cuộn mình nằm xuống tấm thảm, nhắm mắt lại, suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Cô từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ rơi, sau đó được viện trưởng viện mồ côi tìm thấy và đem về. Trong viện mồ côi, Mẫn Nguyệt luôn bị bắt nạt, điều đó khiến cho cô bé hiểu có một gia đình quan trọng như thế nào. Đến năm Mẫn Nguyệt 3 tuổi, thì gặp vợ chồng Hà Minh, họ quyết định nhận nuôi cô. Lúc đó cô

bé rất vui vì cuối cùng cũng cô cũng đã có một gia đình. Nhưng niềm vui đó không kéo dài bao lâu, bởi vì khi về tới nhà, mẹ nuôi luôn bắt cô làm việc nhà, không làm tốt thì bà ta lại đánh đập, chửi rủa đủ điều, lúc tâm trạng bà ta không tốt cũng đánh cô. Còn người ba nuôi kia cũng không can ngăn, hơn nữa từ lúc Mẫn Nguyệt được 6 tuổi ánh mắt ông ta nhìn cô đã bắt đầu thay đổi. Ánh mắt đó cô bé từng tình cờ nhìn thấy khi ba nuôi đè mẹ nuôi trên giường, còn mẹ nuôi thì đang rên rỉ giống như rất khổ sở lại giống như rất thoải mái. Tuy không biết nó có nghĩa là gì nhưng Mẫn Nguyệt vẫn cảm thấy sợ hãi. Ông ta còn thường xuyên mượn cớ say rượu vào phòng cô bé, nhưng đến lúc đó cô đều la lên và mẹ nuôi chạy vào. Tiếp theo đó lại là một màn mắng mỏ và liên tục đánh đập, tất nhiên người bị thương nhiều nhất vẫn là đứa bé đáng thương này. Vì thế trước khi đi ngủ cô bé luôn khóa cửa phòng thật chặt. Nhưng tối hôm nay ông ta lại có thể vào phòng cô được, có lẽ do những lần trước nên ông ta đã chuẩn bị chìa khóa. Vừa vào phòng liền bịt miệng Mẫn Nguyệt vì sợ cô bé la lên, sau đó bàn tay ông ta lần xuống dưới muốn cởi áo ngủ của cô. Đôi mắt của ông ta hằn tia máu, lúc này đang nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt khiến cô cảm thấy ghê tởm. Đúng, chính là ghê tởm, hơn nữa còn mang theo sự sợ hãi. Mẫn Nguyệt trưởng thành hơn nhiều đứa bé khác nên cô bé biết những chuyện sắp ra nhất định rất kinh khủng nên cô bé luôn tìm cách giãy giụa. Cô bé quơ tay trúng bình hoa đầu giường liền lấy nó đập mạnh vào đầu Hà Minh. Ông ta vì đau mà tức giận, liền tát một cái thật mạnh vào Mẫn Nguyệt. Cái tát khiến cô bé choáng váng, trên mặt hiện lên năm dấu tay rõ ràng, khóe môi lại chảy máu, đầu ong ong, không còn sức phản kháng. Nhưng rất may vì tiếng động lớn như vậy đã đánh thức mẹ nuôi. Thu Phương chạy vào lôi Hà Minh ra mắng chửi một chút rồi lại quay sang trừng phạt cô. Rõ ràng cô không làm gì sai nhưng tại sau lúc nào cũng bị đánh. Cuộc sống như vậy cô bé rất mệt mỏi, rất chán nản, nhiều lúc muốn trốn đi nhưng không thể. Nghĩ đến sáng ngày mai lại phải quay về căn nhà đó Mẫn Nguyệt lại cảm thấy tuyệt vọng, rồi sau đó lại chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Ngoài trời mưa vẫn rơi tí tách giống như đang khóc thương cho số phận của cô bé kia. Lúc này, cái áo vì bị rách nát mà rũ xuống, làm lộ ra đóa hoa anh đào nhỏ màu hồng nhạt trên ngực.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trao đổi

Sáng hôm sau

Trong căn nhà của hai vợ chồng Hà Minh đang xảy ra một tình huống rất kì lạ. Chỉ thấy Hà Minh và Mai Thu Phương đang đứng run rẩy, xung quanh toàn là những người đàn ông mặc áo đen, khuôn mặt dữ tợn, ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ họ là "xã hội đen" , mà thực tế họ cũng chính là như vậy. Chính giữa phòng khách đang có một người đàn ông ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà, xunh quanh người đàn ông này được nhiều người áo đen bảo vệ, có lẽ anh ta là lão đại của họ. Anh ta khoảng chừng gần ba mươi tuổi, khuôn mặt không xuất chúng lắm, trên người mặc quần tây đen, áo sơ mi trắng, lại ngồi ở đó uống trà không nói tiếng nào khiến cho người khác cảm thấy anh ta là một 'thư sinh' nhưng từ trên người anh ta lại tỏa ra một loại hơi thở nguy hiểm khiến cho người khác phải sợ hãi. Người đàn ông đó chính là Trần Phong, đại ca của băng Huyết Ưng - một trong những bang phái lớn nhất ở Trung Quốc trong giới hắc đạo. Trước đây anh ta cũng như những tên giang hồ đầu đường xó chợ khác suốt ngày đánh đánh giết giết lung tung. Nhưng những năm gần đây anh ta được một thế lực to lớn nâng đỡ nên đã dần lớn mạnh và phát triển thành bang phái đứng nhất nhì trong cả nước như bây giờ, quản lý hàng loạt quán bar và sòng bạc, thậm chí còn buôn bán ma túy. Do mở sòng bạc nên người thiếu nợ anh ta cũng rất nhiều, trong đó có cả Hà Minh.

" Trần lão đại, xin anh hãy tha cho tôi đi, tôi nhất định sẽ kiếm đủ tiền để trả cho anh. Làm ơn hãy tha mạng cho tôi." Giọng nói của Hà Minh không hề che dấu nỗi hoảng sợ.

"Trả? Ông trả bằng cách nào? Đừng coi tôi như đứa trẻ lên ba dễ bị lừa như vậy. Nếu đã không có tiền trả vậy chi bằng lấy bàn tay của vợ ông làm tiền lãi đi. " Trần Phong liếc qua Hà Minh một cái sau đó cất giọng hờ hững.

"Đừng mà...làm ơn đừng... tôi không muốn bị chặt tay... Trần lão đại, chúng tôi sẽ trả tiền cho anh mà anh đừng chặt tay tôi có được không. " Mai Thu Phương vừa nghe Trần Phong nói xong thì liền quỳ xuống van xin, còn Hà Minh thì chỉ đứng một bên im lặng không nói gì.

"Vậy mấy người lấy tiền ở đâu trả tôi? Nếu đã không có tiền thì phải lấy thứ khác để trao đổi chứ." -Trần Phong nói nhẹ nhàng cứ như nói hôm nay thời tiết rất đẹp vậy nhưng nội dung trong đó thì làm người ta phải rùng mình.

"Tôi..."- Hà Minh chưa kịp nói gì thì Mai Thu Phương lại chen vào.

"Tôi sẽ lấy con gái chúng tôi trao đổi với anh."

"Thu Phương bà nói cái gì vậy? Đó là con gái chúng ta mà." Vừa nghe thấy Mai Thu Phương nói như vậy thì Hà Minh liền can ngăn.

"Ông đừng nói nghe tốt như vậy. Ông có bao giờ coi nó là con gái chúng ta đâu, ông có ý đồ gì với nó ông tưởng tôi không biết sao. Hơn nữa, nó cũng chỉ là con gái nuôi không phải ruột thịt, ông xót gì chứ." Lúc nghe được lời Hà Minh nói bà ta giận run cả người. Trần Phong nói muốn chặt tay bà ta sao không thấy ông ta can ngăn, nghe nói muốn đem con nhỏ chết tiệt đó ra trao đổi thì ông ta đã vội vàng như vậy. Nếu như vậy thì tôi sẽ nhất định mang nó đi, tôi xem ông sẽ làm sao, hứ!

Trần Phong nghe được lời hai người nói thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó là khinh miệt. Hai người này đúng là súc sinh cũng không bằng! Một người là mẹ nuôi muốn mang con gái ra bán để trả nợ, còn một người là cha nuôi lại có ý đồ đen tối với con bé. Nhưng dù họ như thế nào thì hắn cũng không muốn quản, hắn chỉ muốn đòi nợ thôi. Nghĩ vậy anh ta liền nhìn đến hai người đang tranh cãi trước mặt sau đó lạnh lùng nói: " Vậy cũng được, sáng mai hai người mang con bé tới chỗ tôi. Như vậy đã trả sạch nợ. Nhưng nếu tôi biết hai người dám không thực hiện lời hứa mà trốn đi thì tôi nhất định sẽ cho hai người biết thế nào là địa ngục. "

Trần Phong còn đặc biệt nhấn mạnh câu cuối khiến cho hai vợ chồng Hà Minh sợ hãi, chỉ biết vâng vâng dạ dạ, rồi hứa sáng mai sẽ mang người tới. Nghe vậy Trần Phong mới hài lòng ra về, nhưng ra khỏi cửa không được bao lâu thì tiếng chuông điện thoại reo lên. Trong điện thoại, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

" Tôi muốn anh làm cho tôi một việc."

****

Cùng lúc đó, ở một nơi khác

Từng tia nắng sớm mai chiếu vào căn nhà tranh rách nát, nơi đó có một cô bé đang ngủ. Mái tóc suông dài xõa trên nền đất lạnh lẽo để lộ chiếc cổ mảnh khảnh. Khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi anh đào hồng nhuận, chiếc mũi cao khéo léo kết hợp với ánh nắng nhè nhẹ của bình minh khiến cho cô bé giống như một thiên thần. Và cô bé đang ngủ đó không ai khác chính là Hà Mẫn Nguyệt. Một lát sau, như cảm thấy chói mắt, bàn tay nhỏ nhắn khẽ giơ lên ngăn chặn ánh sáng đó, lông mi khẽ rung rồi sau đó một đôi mắt từ từ mở ra. Đôi mắt long lanh như viên pha lê vẫn còn mờ mịt sương mù vì vừa mới thức dậy. Mẫn Nguyệt ngồi dậy, thấy trời đã sáng, cũng là lúc cô nên về nhà rồi. Nghĩ đến đó, Hà Mẫn Nguyệt không khỏi cảm thấy buồn bã, có lẽ về nhà cô bé lại bị đánh, có lẽ lại bị bắt làm việc, lại bị ba nuôi nhìn với ánh mắt đáng sợ đó. Nhưng cô bé vẫn phải về vì đó là nhà của cô, cô không còn nơi nào khác để đi. Nghĩ vậy Mẫn Nguyệt liền đứng dậy bước đi, nhưng đi được vài bước lại đụng phải vết thương ở chân khiến cô bé đau nhói. Vết thương do dẫm phải mảnh thủy tinh ngày hôm qua đã ngừng chảy máu, chỉ để lại vết máu khô thật lớn trên miếng vải băng, cả vết roi trên người cũng vậy. Dừng lại một lúc sau đó Mẫn Nguyệt lại bước đi tiếp, cô bé đã quen với những vết thương như thế này từ lâu rồi.

Từ căn nhà tranh về nhà không xa nên chưa đầy hai mươi phút Hà Mẫn Nguyệt đã đứng trước cửa nhà. Cửa mở ra, Mẫn Nguyệt rón rén đi vào, cái đầu nhỏ không quên xem xét xung quanh, bỗng nhiên thấy Mai Thu Phương đang từ trong nhà bước ra. Mẫn Nguyệt lo sợ cúi đầu, nói lí nhí:

"Mẹ nuôi, con về rồi." Sau đó cô bé co rúm người lại chờ mẹ nuôi chửi mắng. Nhưng đợi mãi cũng không thấy mẹ nuôi chửi bới, đánh đập bản thân như thường ngày, đang nghi hoặc thì Mai Thu Phương đột nhiên chạy lại ôm chầm Mẫn Nguyệt, rồi nghẹn ngào nói:

"Mẫn Nguyệt, sao giờ này con mới về, làm mẹ lo quá trời. Mẹ xin lỗi, ngày hôm qua mẹ đánh con nặng quá. Mẹ nên tin con mới đúng, cũng chỉ tại lão già chết tiệt kia." Còn chưa hết bàng hoàng, Mẫn Nguyệt lại thấy cha nuôi bước ra với bộ mặt rất 'hối hận':

" Nguyệt Nguyệt, cha xin lỗi, con tha thứ cho cha nuôi được không?"

"Cha nuôi, mẹ nuôi... Hôm nay hai người làm sao vậy? Đây là mơ phải không?"

" Mơ gì chứ, con bé ngốc này, là cha mẹ thấy cha mẹ đã làm sai nên xin lỗi con thôi. Hôm nay con không cần làm gì cả đâu để mẹ làm cho. Hơn nữa, quần áo con sao lại rách rưới hết vậy, hay để ngày mai cha mẹ chở con đi mua đồ mới nha." Mai Thu Phương nghe Mẫn Nguyệt nói chỉ khẽ cười rồi nhìn cô bé một cách dịu dàng như một người mẹ thật sự rất yêu thương con mình vậy.

" Mẹ nuôi... không cần đâu... quần áo của con như vậy được rồi, không cần mua đâu." Mẫn Nguyệt sững sờ, đây có phải là thật không, cha mẹ nuôi đã thay đổi rồi sao, họ sẽ yêu thương cô như con gái sao, rồi cô sẽ có một gia đình như bao người khác phải không?

"Đừng tiếc tiền, con xem quần áo đã cũ như vậy rồi, nếu như ra đường người khác nghĩ cha mẹ bắt nạt con thì sao."

"Đúng vậy, đúng vậy." Hà Minh ở bên cạnh cũng phụ họa theo. Nghe vậy, Mẫn Nguyệt cũng đành đồng ý: " Dạ được rồi, sáng mai con sẽ đi với hai người. "

Trong mắt Hà Minh và Mai Thu Phương liền xẹt qua tia đắc ý khi gian kế thực hiện được sau đó lại quay về dáng vẻ dịu dàng. Còn Mẫn Nguyệt thì đang đắm mình trong niềm vui mới có nên đã không thấy được.

"Vậy con mau vào phòng thay quần áo đi rồi ra đây ăn cơm." Hà Mẫn Nguyệt vâng dạ rồi về phòng, sau khi Mẫn Nguyệt đi, Mai Thu Phương liền thay bằng vẻ mặt chán ghét và khinh miệt. Hà Minh liền ngập ngừng hỏi:

"Chúng ta làm như vậy có được không? Con bé..." Hà Minh chưa nói xong đã bị Mai Thu Phương cướp lời.

" Ông câm miệng lại cho tôi, nếu không muốn bị Trần lão đại đuổi giết thì ông đừng làm hỏng kế hoạch của tôi. " Hà Minh cũng chỉ đành không cam lòng ngậm miệng, dê đã đưa đến miệng nhưng lại bị người khác cướp mất, còn là bản thân tự tay dâng lên nữa chứ. Đúng là con mẹ nó khó chịu mà!

Tối đó, Hà Mẫn Nguyệt ngủ rất ngon, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cô bé. Dù không biết cha mẹ đang mưu tính cái gì, dù biết đây chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi. Nhưng làm ơn, ông trời ơi hãy cho con tận hưởng chút xíu hạnh phúc này, nếu là mơ thì cho con đừng bao giờ tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Bị bán đi

Sáng sớm thức dậy thì Hà Minh và Mai Thu Phương liền vội vàng chuẩn bị cho Hà Mẫn Nguyệt. Ăn sáng xong thì tắm rửa sạch sẽ sau đó lại chọn bộ đồ đẹp nhất để mặc, hay nói đúng hơn là bộ đồ lành lặn nhất, rồi mới xuất phát. Chiếc xe từ từ lăn bánh, bóng dáng ngôi nhà dần khuất hẳn. Bỗng nhiên Mẫn Nguyệt có dự cảm xấu, sao cô lại cảm thấy như đây là lần cuối cùng cô ở đó. Khung cảnh hai bên đường thay đổi liên tục, qua khỏi thành phố ồn ào đến đồi núi hoang vắng. Thấy xung quanh càng lúc càng lạ lẫm, dự cảm trong lòng Mẫn Nguyệt càng mạnh mẽ hơn.

" Cha nuôi, mẹ nuôi chúng ta đang đi đâu vậy? Con đường này đâu phải đến trung tâm thành phố."

"..." Đáp lại Mẫn Nguyệt chỉ có một mảnh yên lặng trong xe, không ai chịu trả lời. Thấy vậy, cô bé càng gấp gáp hơn:

"Cha nuôi, mẹ nuôi, sao hai người không trả lời con? Hai người muốn đưa con đi đâu? Con không muốn mua quần áo nữa, con muốn về nhà, con muốn xuống xe!"

Cảm thấy phiền toái, Mai Thu Phương ở bên cạnh liền tát Mẫn Nguyệt một cái thật mạnh: " Phiền quá, mày im lặng đi, sắp tới rồi."

Hà Mẫn Nguyệt vì bị tát mà choáng váng, sau đó lại co mình một góc ở ghế sau, im lặng không nói gì, hai cánh tay ôm chặt cơ thể đang run lên, nỗi bất an trong lòng lại càng lớn.

Chiếc xe nhanh chóng ra khỏi rừng cây, lúc này ngay trước mắt lại hiện ra một căn biệt thự rộng lớn. Trước cổng, lại có hai người bảo vệ đứng gác, Hà Minh bước xuống xe nói gì đó với hai người bảo vệ, sau đó chỉ thấy hai người bảo vệ gật đầu rồi mở cổng ra. Hà Minh quay lại xe rồi lái xe vào biệt thự. Căn biệt thự nằm ngay trên đồi núi, lấy màu đen làm chủ đạo, xung quanh luôn có người đi tuần tra. Ấn tượng đầu tiên của Mẫn Nguyệt về căn biệt thự này chính là rất lớn, rất đẹp nhưng cũng rất quỷ dị. Nên cho dù Mẫn Nguyệt thấy căn biệt này đẹp nhưng không hiểu sao lại có loại sợ hãi muốn chạy trốn. Vì thế khi cửa xe vừa mở ra thì cô bé liền xông ra ngoài, Mai Thu Phương tựa hồ đã biết chuyện này sẽ xảy ra nên đã nhanh chóng túm cổ áo Mẫn Nguyệt trở lại rồi lôi vào. Mẫn Nguyệt dù nhanh dù mạnh thế nào cũng chỉ là một đứa bé tất nhiên sẽ đấu không lại người đàn bà mập ú Mai Thu Phương nên chỉ đành để yên bị lôi vào. Trong phòng khách, Trần Phong nhắm mắt tựa vào sô pha, chỉ khi thấy nhóm người Hà Minh bước vào thì mới mở mắt ra. Mai Thu Phương liền bước nhanh tới, đẩy Mẫn Nguyệt đến trước mặt Trần Phong: " Trần lão đại, đây là con gái nuôi của chúng tôi. Tôi giao nó cho anh, như vậy thì nợ của chúng tôi có phải xóa bỏ hết rồi không? "

Mẫn Nguyệt đứng hình, sau đó lại cười tự giễu, thì ra là như vậy sao, họ muốn bán cô đi để trả nợ nên mới đối xử tốt với cô, mọi thứ đều là sự giả tạo. Dù biết như vậy nhưng trong lòng vẫn rất đau, rất khó chịu, cô lại bị vứt bỏ lần nữa rồi! Như vậy cũng tốt, ơn nuôi dưỡng bao nhiêu năm nay của họ coi như là cô đã trả hết. Từ nay về sau không còn quan hệ, nếu sau này có gặp lại thì họ đừng trách cô, bởi vì cô nhất định sẽ khiến họ phải trả giá nếu như đụng đến cô. Trong mắt Mẫn Nguyệt chỉ còn lại sự lạnh nhạt và lạnh lùng đến đáng sợ. Trần Phong cẩn thận đánh giá Mẫn Nguyệt, khi bị biết bán đi, khuôn mặt cô bé hiện lên sự ngạc nhiên rồi thất vọng cuối cùng là ánh mắt băng giá không có độ ấm. Khi bắt gặp ánh mắt ấy, cả người Trần Phong thoáng run lên, đến khi nhìn kĩ lại thì lại không thấy gì khác thường. Có lẽ anh nhìn nhầm, một con bé mới khoảng 7, 8 tuổi thì làm sao có được ánh mắt sắc bén như vậy. Thu hồi ánh mắt trên người Mẫn Nguyệt, khi nhìn đến hai vợ chồng kia thì hiện lên sự khinh bỉ nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng, từ tốn: " Được, hai người đã trả hết nợ, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ. A Lôi, tiễn khách!"

Người tên A Lôi chính là cận vệ trung thành của Trần Phong, tên đầy đủ là Diệp Phi Lôi. Anh ta hoàn toàn trái ngược với Trần Phong lúc nào cũng là bộ mặt ôn hòa, còn bản thân lúc nào cũng mang bộ lạnh lùng, dữ tợn, khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Trong Huyết Ưng thì anh ta là người có thân thủ giỏi nhất nên lúc nào cũng đi theo bên cạnh Trần Phong. Khi nghe lời của Trần Phong thì Diệp Phi Lôi nhanh chóng đuổi hai vợ chồng Hà Minh ra khỏi biệt thự rồi lại đi vào với bộ mặt vô cảm.

" Ấy chà, một bé con xinh đẹp như vậy mà lại bị bọn họ hành hạ tới mức độ này còn bị đem bán đi để trả nợ. Thật đáng tiếc a, nhưng anh nhất định sẽ khiến em trở thành cô nàng quyến rũ vạn người mê. Thế nào, bé con, thích không?" Giọng nói ngả ngớn này không ai khác chính là của Triệu Vĩ Thành, người được coi là 'quân sư' của Huyết Ưng. Bản thân anh ta quản lý toàn bộ quán bar và sòng bạc của Huyết Ưng. Thường đào tạo nhiều cô gái trở thành 'công cụ' kiếm tiền và lấy thông tin. Hơn nữa, anh ta thường đưa ra rất nhiều mưu kế, Huyết Ưng lớn mạnh như ngày hôm nay anh ta có công không nhỏ. Nhưng lúc nào trên mặt cũng mang bộ dáng ngả ngớn, bất cần đời. Anh ta và A Lôi lúc nào cũng bên cạnh Trần Phong nên từ lúc Mẫn Nguyệt bước vào anh ta đã để ý. Cô bé này tuy gầy gò, trên người lại nhiều vết thương, tuy vậy cũng không che dấu được nét đẹp vốn có, sau này nhất định sẽ là một mỹ nữ. Người như vậy nếu như qua tay anh ta đào tạo thì nhất định sẽ trở thành một báu vật. Càng nghĩ Triệu Vĩ Thành càng thấy hứng thú, anh ta vừa nói vừa nắm cằm Mẫn Nguyệt lên xem xét. Hà Mẫn Nguyệt liền cắn vào tay Triệu Vĩ Thành, rồi lùi lại cách anh ta một khoảng. Cô biết những người này không phải là người tốt nên phải cách xa một chút. Đột ngột bị cắn, hơn nữa lại là bị một con nhóc cắn khiến cho Triệu Vĩ Thành rất tức giận. Con nhóc này đúng là dùng hết sức để cắn khiến cho tay hắn đến giờ vẫn còn nhức nhối! Nghĩ đến đó anh ta còn tức giận hơn: " Con nhỏ này, mày đúng là không biết điều! Dám cắn tao, mày muốn chết phải không, mày....."

"Đủ rồi, mau đem con bé đó nhốt lại đi! Chúng ta còn có việc quan trọng phải làm đấy." Đang tính đá Mẫn Nguyệt thì Triệu Vĩ Thành đột ngột bị Trần Phong kêu dừng lại. Tuy không cam tâm nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo của Trần Phong anh ta lại không dám làm gì nên chỉ đành nhẫn nhịn. Sau khi Mẫn Nguyệt đi khỏi, Triệu Vĩ Thành bước đến sô pha ngồi tự nhiên, cả người đều quay về bộ dáng ngả ngớn, còn A Lôi vẫn đứng bên cạnh Trần Phong, im lặng không nói gì.

"Đại ca, nghe nói ba ngày sau cái tên Nam Cung Âu Thần đó sẽ đến địa bàn của chúng ta, thông tin có chính xác không?" Khi nhắc đến công việc thì Triệu Vĩ Thành lại trở nên nghiêm túc, nhưng lần này trong lời nói của hắn có chút lo âu, bởi vì nhiệm vụ lần này rất quan trọng.

" Chắc chắc không sai đâu, thông tin này do chính 'người đó' cung cấp mà." Khuôn mặt của Trần Phong cũng trở nên thận trọng, nhiệm vụ lần này chính là bắt cóc. Tuy thấy rất đơn giản nhưng thật ra là rất khó khăn bởi vì đối tượng lần này là.....

" Đại ca, đó là nhị thiếu gia của Nam Cung gia tộc đó, nếu như chúng ta bắt hắn có khi nào Nam Cung gia sẽ...." Đến cả người ít nói như A Lôi cũng mở miệng lo lắng, tuy chưa nói hết câu nhưng ý trong đó ai cũng hiểu. Nam Cung gia là ai chứ? Chính là một trong năm gia tộc đứng đầu giới hắc đạo trên toàn thế giới. Năm đại gia tộc lần lượt là gia tộc William, gia tộc Nam Cung, gia tộc Đàm Đài và hai gia tộc lánh đời là Âu Dương gia và Hiên Viên gia.

“ Không sao đâu, bây giờ gia tộc Nam Cung đang rất loạn. Đại thiếu gia Nam Cung Vũ Văn vừa chết khi làm nhiệm vụ, đứng đầu gia tộc là Nam Cung Hạ lại đang bị trọng thương hôn mê bất tỉnh. Lúc này họ làm gì có thời gian quan tâm tới Nam Cung Âu Thần chứ! Hơn nữa, 'người đó' đã nói sẽ thu xếp mọi chuyện cho chúng ta, bọn người đó sẽ không điều tra ra đâu. Mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà làm.” Tuy Trần Phong nói vậy nhưng bàn tay lại vô thức nắm chặt thể hiện bây giờ anh ta cũng đang rất lo lắng. Nhưng nhiệm vụ này không thể không làm cho nên chỉ đành 'đâm lao thì phải theo lao' thôi. Triệu Vĩ Thành và A Lôi nghe nói thế cũng đã bớt lo lắng, ngược lại còn cảm thấy hứng thú:

“ Dạ, đại ca”

“ Dạ, đại ca”

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp nhau khi bị bắt cóc

Trên chiếc xe Cadillac màu đen sang trọng, một thiếu niên khoảng chừng 12,13 tuổi với ngũ quan hoàn mỹ như tạo vật của Chúa Trời đang nhắm mắt tựa vào băng ghế sau dưỡng thần. Mái tóc đen bóng mượt được cắt tỉa gọn gàng, chiếc mũi cao thẳng tắp, làn môi mỏng mím chặt. Bỗng nhiên thiếu niên mở mắt ra, không có sự mơ màng sau khi ngủ dậy mà chỉ có sự sắc bén. Cả khuôn mặt thiếu niên toát lên sự lạnh lùng không hợp với lứa tuổi, đến cả giọng nói cũng không có độ ấm: “ Trí Viễn, mọi chuyện sao rồi?”

Người được gọi là Trí Viễn đang ngồi phía trước nghe gọi thì quay lại cung kính trả lời: “ Nhị thiếu gia, chuyện của đại thiếu gia Nam Cung Vũ Văn vẫn còn chưa điều tra ra, lão gia vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, đám người kia cũng không có động tĩnh gì. Nhị thiếu gia, chúng ta có nên hành động không? “ Không sai, người thiếu niên đó chính là Nam Cung Âu Thần, nhị thiếu gia của gia tộc Nam Cung.

“ Không cần, bây giờ vẫn chưa phải lúc... khoan đã, lập tức quay đầu lại ngay.” Đang nói thì đột nhiên Nam Cung Âu Thần cảm giác được nguy hiểm, tuy xung quanh rất bình thường, nhưng vì sinh ra trong gia tộc hắc đạo nên Nam Cung Âu Thần có trực giác rất tốt. Nhưng mọi chuyện vẫn không kịp, chưa kịp quay đầu thì tiếng súng nổ ầm ầm vang lên, nhiều người mặc áo đen từ trong bóng tối xuất hiện, trên người còn mang sát khí nồng đậm. Tài xế của Nam Cung đã bị bắn chết, chiếc xe cũng vì không có ai điều khiển mà mất lái sau đó lại tông vào cái cây bên đường. “Chết tiệt.” Thầm rủa một tiếng sau đó Nam Cung Âu Thần nhảy khỏi xe chạy trốn, Trí Viễn cũng theo sát cậu ta. Hai người chạy đến một con hẻm nhỏ rồi dừng lại, dù vừa chạy một đoạn đường xa lại còn vừa trải qua nguy hiểm như vậy như bộ mặt Nam Cung Âu Thần không có nhiều biến hóa, ngược lại còn bình tĩnh phân tích: “Chuyện tôi tới đây không có nhiều người biết, lần này gặp chuyện như vậy chỉ có một khả năng là... có nội gián.” Bỗng đằng sau vang lên một tràng cười lớn của Trí Viễn, sau đó là một nòng súng lạnh lẽo chĩa thẳng vào mi tâm của Nam Cung Âu Thần.

“ Quả nhiên là nhị thiếu gia Nam Cung có khác, trong tình huống như vậy mà lại không sợ hãi mà còn bình tĩnh để suy nghĩ như vậy! Nhưng mà kết cục của cậu cũng chỉ có một, đó chính là..... thua cuộc.” Trí Viễn vừa nói thì đám người áo đen cũng dần bước ra. Hơn 10 cây súng chĩa vào Nam Cung Âu Thần, không khí xung quanh trở nên ngưng trọng. Còn có một tên áo đen đứng cách đó không xa, nhưng mà chỉ đứng xem không làm gì khác, có vẻ như tên này là thủ lĩnh. Mí mắt của Nam Cung Âu Thần cũng chẳng thèm nâng, trên mặt không có chút gì là ngạc nhiên và hoảng loạn, giống như là đã biết trước chuyện này vậy. Bỗng nhiên tên thủ lĩnh bước về phía trước vài bước rồi mở miệng: “ Nhị thiếu gia, lão đại của chúng tôi không có ác ý chỉ muốn mời cậu tới chỗ của chúng tôi một vài ngày thôi. Với tình hình này tôi thấy cậu nên đồng ý thì hơn, nếu không tôi không dám chắc là sẽ không làm tổn thương cậu.” Nói xong, anh ta chỉ đứng yên một chỗ chờ câu trả lời của Nam Cung Âu Thần. Một giọng nói trầm thấp như tiếng đàn violon cất lên giữa màn đêm yên tĩnh, trong đó còn mang theo một chút non nớt của cậu bé chưa vỡ giọng: “ Muốn tôi đi theo các người cũng được, nhưng có một điều kiện.” Tên thủ lĩnh cực kì ngạc nhiên không nghĩ cậu bé này lại đồng ý dễ dàng như vậy, cứ tưởng cậu ta là người của gia tộc Nam Cung nên sẽ khó đối phó. Xem ra cũng chỉ là một đứa trẻ thôi! Tên thủ lĩnh cười thầm trong lòng nhưng ngoài mặt lại không có biểu hiện gì.

“ Cậu có điều kiện gì?” Chỉ cần đưa được cậu ta về thì điều kiện gì cũng được. Nam Cung Âu Thần tựa tiếu phi tiếu nhìn bọn họ rồi từ từ mở miệng, “Điều kiện của tôi là.....” Vừa nói cậu ta vừa rút súng bên hông ra sau đó một phát bắn trúng ngay mi tâm Trí Viễn.

“.....mạng của cậu ta.” Bọn người áo đen cũng sững sờ, họ không ngờ một cậu bé 12 tuổi lại có thể ra tay như vậy. Cậu ta ra tay như thế nào bọn họ không thấy rõ đến khi nhìn lại chỉ thấy xác Trí Viễn đang nằm trên đất, đôi mắt mở to vì ngạc nhiên và không cam lòng. Nếu như phát súng vừa rồi là ra tay với bọn họ thì nhất định sẽ...! Nghĩ đến đó bọn sát thủ áo đen liền cảm thấy lạnh sóng lưng. Tên thủ lĩnh kia cũng ngỡ ngàng nhưng trở lại bình thường rất nhanh. Còn tên Trí Viễn kia, hắn chỉ là một tên nội gián thôi mà, không quan trọng, nghĩ vậy tên thủ lĩnh lại mở miệng với Nam Cung Âu Thần, “ Không ngờ nhị thiếu gia của chúng ta lại là người có thù tất báo. Quả nhiên là....”

“ Thôi đủ rồi, chẳng phải muốn đem tôi đến gặp lão đại của mấy người sao. Còn không mau đi!” Còn chưa kịp nói xong đã bị Nam Cung Âu Thần cướp lời, tên thủ lĩnh có chút co rút khóe miệng. Người đi bắt cóc như hắn còn chưa gấp mà người bị hại kia lại nhanh muốn bị bắt cóc. Dạo này thế giới thay đổi rồi sao, sao lại có người lại thích bị bắt cóc như vậy! Dù nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tên thủ lĩnh kia vẫn kêu người đưa Nam Cung Âu Thần lên xe. Một lát sau một đoàn xe rời đi, hướng về phía căn biệt thự trên núi.

Không biết qua bao lâu, mấy chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự sừng sững nằm sâu trong núi. Không sai, căn biệt thự này chính là của Trần Phong, người lão đại mà tên thủ lĩnh đó nói tới chính là anh ta, tên thủ lĩnh cũng chính là Triệu Vĩ Thành. Lúc tới nơi, Trần Phong chỉ ra lệnh là tạm thời nhốt Nam Cung Âu Thần lại, trùng hợp nơi đó cũng là nơi giam giữ Hà Mẫn Nguyệt. Lại nói đến Mẫn Nguyệt, trong suốt mấy ngày cô bé bị giam giữ ở đây đều không mở miệng nói một câu. Ai kêu đi đâu cũng không đi sống chết cuộn mình vào một chỗ trong góc. Bọn Trần Phong cũng bận tối mắt tối mũi nên không ai để ý tới cô bé. Ngồi mình trong phòng, Mẫn Nguyệt lại cảm thấy cô đơn, thật ra cô luôn mong chờ ba mẹ nuôi tới đón mình đi. Dù biết

là không thể nhưng vẫn không nhịn được mong mỏi. Chẳng lẽ cả đời cô cũng không thể thoát khỏi đây sao! Nghĩ đến thế, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người đến thì lại cuống quýt lau mặt, nhưng mà càng lau thì mặt lại càng bẩn hơn. Khi Nam Cung Âu Thần bước vào, chỉ thấy một cô bé ngồi rúc mình trong góc. Trên người mặc bộ quần áo hết sức cũ kĩ, cả người đầy vết thương lại gầy gò, nhưng đôi mắt của cô bé này lại rất đẹp, trong suốt không có tạp chất, như ánh trăng lưu ly nhưng trong đó lại mang theo nồng đậm ưu thương và tuyệt vọng. Mái tóc dài tựa như thác nước xõa sau lưng, trên mặt còn vương lại một chút nước mắt lại còn lấm lem vô cùng. Thoạt nhìn cô bé này nhỏ hơn anh một chút, thấy anh bước tới thì càng vội vã lau mặt sau đó lại giương lên ánh mắt cảnh giác, đúng là giống như một con nhím xù lông vậy. Cố gắng nhịn xúc động muốn cười, Nam Cung Âu Thần bình tĩnh bước vào phòng mà ngồi xuống. Phòng giam này cũng chỉ là một căn phòng nhỏ rất sạch sẽ, trong đó còn có một tấm nệm và một cái bàn, cũng tạm chấp nhận được. Còn cô bé kia, luôn lén nhìn anh một bộ dáng muốn nói nhưng không dám mở miệng nói chuyện, thật thú vị! Chuyện này cũng không có gì lạ từ nhỏ anh đã luôn lạnh lùng, nhiều đứa bé cùng tuổi thấy anh còn sợ hãi muốn bỏ chạy, chắc cô bé kia cũng vậy. Thật ra lúc đầu anh đồng ý đi với đám người kia không phải vì sợ mà cũng không phải vì đánh không lại mà là chỉ muốn điều tra người đứng sau mà thôi, hơn nữa anh đã gắn trên người tên thủ lĩnh kia thiết bị nghe lén, có lẽ hắn phải mất mấy ngày mới có thể phát hiện được. Dạo gần đây Nam Cung gia xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là anh hai chết trong khi làm nhiệm vụ đến ba bị trọng thương luôn hôn mê bất tỉnh, anh lại bị người bên cạnh phản bội. Những chuyện này nhất định là do bàn tay một người nào đó tạo ra, anh nhất định phải tìm rồi trả thù cho anh hai và ba. Càng nghĩ bàn tay vô thức càng nắm chặt, cả người tỏa ra sát khí, nặng nề nhắm mắt lại, anh muốn nghỉ ngơi một chút. Đột nhiên bên cạnh truyền đến động tĩnh, với người quanh năm sống trong nguy hiểm như Nam Cung Âu Thần thì đã phát hiện ra từ lâu. Nhưng anh lại tiếp tục giả vờ ngủ chỉ muốn biết cô bé kia định làm gì. Thật kì lạ, trước giờ anh đều không quan tâm người khác đặc biệt là con gái, chỉ trừ một người, nhưng bây giờ lại thấy hứng thú với cô bé kia. Nam Cung Âu Thần cảm thấy mình có vấn đề rồi, không, có lẽ anh chỉ muốn tìm một thứ gì để giải trí ở nơi nhàm chán này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế hoạch

Mẫn Nguyệt đang nhích lại gần Nam Cung Âu Thần, tại sao anh trai này lại ở đây, chẳng lẽ cũng bị cha mẹ bán đi giống cô sao, nhưng mà bộ dáng của anh trai này thật đẹp nha! Vốn Mẫn Nguyệt cũng không muốn để ý nhưng lại thấy trên tay Nam Cung Âu Thần bị thương liền không nhịn được. Thấy Nam Cung Âu Thần đã ngủ, Mẫn Nguyệt liền rón rén bước lại, sau đó lấy từ trong áo ra miếng băng cá nhân. Đây là thói quen của cô, vì thường xuyên bị thương nên cô luôn mang theo băng cá nhân và thuốc bên người. Đang định lấy tay của Nam Cung Âu Thần để băng bó, nhưng vừa đụng vào lại bị nắm chặt lại, sau đó Nam Cung Âu Thần mở mắt ra, " Đang tính làm gì vậy?" Việc Nam Cung Âu Thần đột nhiên tỉnh lại dọa Mẫn Nguyệt hết hồn, đến nói năng cũng lắp bắp:

" Không... không có...em chỉ muốn băng lại vết thương cho anh thôi...nếu anh không thích em đụng vào anh thì em sẽ không đụng." Nói xong thì Mẫn Nguyệt để lại miếng băng cá nhân trên tay Nam Cung Âu Thần, rồi lại vọt chạy về góc phòng. Lúc này Nam Cung Âu Thần mới nhìn lại tay mình, thì ra là đang chảy máu. Có lẽ lúc nãy do trong lúc chạy trốn mà bị thương, vốn máu đã khô nhưng vì vừa rồi anh siết tay chặt quá nên lại chảy máu, cô bé này thì ra chỉ muốn băng lại cho anh. Khẽ cười một tiếng, Nam Cung Âu Thần lại cất giọng, " Khoan đã" Mẫn Nguyệt đi được một nửa thì nghe tiếng gọi thì dừng lại sau đó ngập ngừng hỏi:

"Có chuyện gì sao?....Có phải em lại làm sai gì không?"

Nghe vậy Nam Cung Âu Thần còn cười lớn hơn, "Không có, lại đây" Mẫn Nguyệt nghe thấy vậy chỉ đành bước từng bước đến bên cạnh Nam Cung Âu Thần, luôn cúi đầu cứ như một đứa trẻ đang làm sai chờ chịu phạt.

"Chẳng phải nói muốn băng vết thương sao, mau làm đi, tôi không biết làm." Nam Cung Âu Thần cũng không ý thức được giọng nói của mình hiện giờ có biết bao nhiêu dịu dàng. Hà Mẫn Nguyệt vừa nghe nói thế liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt đen láy kia.

"Không phải anh ghét em đụng vào anh sao?"

"Không có, chỉ là bất ngờ thôi."

"À" . À một tiếng rồi Mẫn Nguyệt bắt tay vào công việc băng vết thương. Sau khi sát trùng xong lại phải thoa thuốc lên rồi mới băng lại. Cũng may vết thương không nghiêm trọng lắm nên làm rất dễ dàng, xung quanh lại quay trở về sự yên tĩnh như lúc đầu. Để phá vỡ sự yên tĩnh này, Nam Cung Âu Thần đột nhiên hỏi: "Em rất sợ tôi sao?"

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên cười ngây ngô nói: " Tại sao em phải sợ anh? Anh đáng sợ lắm sao?" Câu trả lời này của Mẫn Nguyệt khiến Nam Cung Âu Thần giật mình, ký ức bị lãng quên lại khơi dậy.

Dưới tán cây to lớn, một cậu bé khoảng 10 tuổi, đang mặc bộ đồng phục học sinh chỉnh tề, ngồi tựa vào gốc cây, trên tay là một quyển sách đang đọc dang dở. Trước mặt có một cô bé đang đứng, khoác trên người bộ váy công chúa màu hồng nhạt, mái tóc dài xõa ra hai bên, đôi mắt ngây thơ nhìn chằm chằm vào cậu bé trước mặt. Khi cậu bé đó hỏi: "Em không sợ tôi sao?" Cô bé đó liền mỉm cười lộ ra hai hàm răng trắng, trên má cũng xuất hiện lúm đồng tiền, thoạt nhìn khiến ai cũng cảm thấy cô bé này rất dễ thương, yêu thích không thôi, " Tại sao em phải sợ anh? Anh đáng sợ lắm sao?"

".....Linh Lung." Đang suy nghĩ bất giác Nam Cung Âu Thần kêu thành tiếng, khiến cho Mẫn Nguyệt nghi hoặc ngước đầu lên hỏi: "Anh đang nói ai vậy? Linh Lung là tên ai sao?" Nam Cung Âu Thần lắc nhẹ đầu, sao mình lại nghĩ cô bé này là người kia chứ. Thấy Mẫn Nguyệt hỏi, Nam Cung Âu Thần chỉ cười hỏi lại: " Không có gì, nếu không phải sợ vậy sao vừa rồi lại vội chạy như vậy?"

Mẫn Nguyệt bắt đầu nắm chặt góc áo, do dự nói: "Em...nghĩ anh ghét em."

"Sao lại nghĩ vậy?"

Sắc mặt Mẫn Nguyệt liền trở nên bi thương, "Mẹ nuôi nói em là đứa trẻ chỉ làm người ta ghét thôi, vì như vậy nên cha mẹ nuôi mới bán em đi để trừ nợ." Vừa nói trong mắt Mẫn Nguyệt chực chờ nước mắt nhưng lại ngăn không cho rơi xuống, vì loại người đó mà khóc, thật không đáng. Nghe những lời đó, lại thấy khắp người Mẫn Nguyệt đầy vết thương, trong mắt Nam Cung Âu Thần xuất hiện tia đau lòng, đột nhiên sinh ra cảm giác muốn bảo vệ cô bé này. Nam Cung Âu Thần cảm thấy mình ngày càng điên rồi, đối với một cô bé mới gặp lần đầu sao lại có thể như vậy, cho dù có giống với người kia đi nữa. Lấy lại bình tĩnh, Nam Cung Âu Thần chỉ nhàn nhạt trả lời, "Không có"

"Hả?"

"Tôi không có ghét em!"

Mẫn Nguyệt ngẩn ngơ, đây là lần đầu tiên có người nói như vậy với cô bé. Như một đứa trẻ được cho kẹo, Mẫn Nguyệt cười hết sức vui vẻ. Người nào đó lại âm thầm cười trong lòng, đúng là một đứa trẻ dễ thỏa mãn, chỉ như vậy mà đã cười đến nở hoa rồi. Nhưng ngoài mặt Nam Cung Âu Thần cũng không có gì biến hóa. Vui cười một lúc, Mẫn Nguyệt mới nghĩ ra là bản thân đã quên hỏi chuyện mà mình thắc mắc từ nãy tới giờ, "Tại sao anh lại ở đây? Anh cũng bị cha mẹ bán đi sao?" Không muốn nói ra việc mình tại sao lại ở đây nên Nam Cung Âu Thần chỉ đơn giản trả lời "Không phải." Vì từ đã sống trong cô nhi viện, sau đó lại sống ở nhà hai vợ chồng Hà Minh nên Mẫn Nguyệt rất giỏi trong việc nhìn sắc mặt của người khác. Biết Nam Cung Âu Thần không muốn trả lời vấn đề này nên cũng không hỏi nữa mà lại hồn nhiên giới thiệu tên bản thân.

"Em là Hà Mẫn Nguyệt, năm nay 8 tuổi. Tên anh là gì vậy?" Đôi mắt long lanh như phát sáng giữa trời đêm, kết hợp với nụ cười thuần khiết đó như một tia sáng chiếu rọi bóng tối trong Nam Cung Âu Thần. Vẻ lấm lem trên mặt cũng không thể che đậy nét đẹp vốn có của Mẫn Nguyệt. Thất thần trong giây lát, Nam Cung Âu Thần lúng túng trả lời, "Nam Cung Âu Thần."

"Em có thể gọi anh là Thần ca ca không? " Đối diện với khuôn mặt thiên sứ đó là ai cũng không thể từ chối, "...Được" Lấy được sự đồng ý, Mẫn Nguyệt nở nụ cười thỏa mãn, sau đó lại quay về chỗ của mình, dần dần chìm vào ý giấc mộng.

Khác với sự yên bình của phòng giam, trong phòng khách đang tràn ngập sự căng thẳng. Sau khi đưa Nam Cung Âu Thần đi giam lại, Triệu Vĩ Thành cũng thay bộ đồ đen ra rồi đến phòng khách báo cáo lại mọi chuyện với Trần Phong.

"Không ngờ tên Nam Cung Âu Thần này cũng không dễ đối phó."

"Đại ca, chúng ta phải xử lý hắn như thế nào?"

"Theo ý người kia, giam hắn lại mấy ngày, khi nào xong chuyện sẽ trực tiếp giết."

"Nhưng là đại ca, thực lực của tên này không tệ chúng ta có nên phái thêm người đề phòng hắn ta không?"

"Không cần đâu, dù sao hắn ta cũng chỉ là một đứa trẻ, có giỏi đến cỡ nào thì có thể làm gì chứ!" Lúc này Trần Phong và Triệu Vĩ Thành đều tự tin với kế hoạch của mình, nhưng họ không biết, ở một nơi khác có người đã nghe được tất cả, hơn nữa còn đang nở nụ cười khinh miệt. Xem ra, 'người kia' mà bọn họ nói đến có thể là kẻ đứng sau mọi chuyện. Coi thường tôi, mấy người nhất định sẽ hối hận! Tháo tai nghe bên tai xuống, Nam Cung Âu Thần ngả người nằm xuống chuẩn bị ngủ. Trước khi nhắm mắt còn nói thầm một câu, "Có lẽ mấy ngày nữa phải bỏ trốn rồi!" Khóe mắt khẽ liếc sang cô bé đang nằm gần đó, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bỏ trốn

Những ngày sau đó, Mẫn Nguyệt cũng đều ở trong phòng giam, nhưng khác ở chỗ là bây giờ có thêm Nam Cung Âu Thần. Mẫn Nguyệt rất thích người anh trai này nên luôn ríu rít nói chuyện. Nhưng cuộc nói chuyện lúc nào cũng trong tình trạng 'ngươi nói 10 câu ta trả lời 1 câu', dù vậy Mẫn Nguyệt vẫn không bỏ cuộc, dần dần cũng khiến Nam Cung Âu Thần chịu thua mà nói nhiều hơn với cô bé. Ở đây mấy ngày, Nam Cung Âu Thần cũng đã xác định được cách bố trí và phòng vệ nơi đây, thậm chí cả kế hoạch bỏ trốn cũng đã được lập sẵn. Nhưng trước khi anh đi thì có một việc nhất định phải làm, đó chính là điều tra 'người kia' là ai. Cũng may khi bị đưa vào đây, họ chỉ khám xét được cây súng kia mà không phát hiện ra trên người anh còn rất nhiều thứ khác, như vậy xem ra dễ hành động hơn rồi. Máy nghe lén kia có lẽ cũng sắp bị phát hiện rồi, như vậy nên hành động càng sớm càng tốt, tốt nhất là tối nay. Đang suy nghĩ thì một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện che khuất tầm mắt của Nam Cung Âu Thần.

"Thần ca ca, anh đang suy nghĩ gì vậy?" Nam Cung Âu Thần xoa nhẹ đầu Mẫn Nguyệt, mấy ngày này ở chung khoảng cách của hai người đã được kéo gần lại. Đối với Nam Cung Âu Thần luôn sống trong thế giới hắc ám thì ánh sáng ấm áp như Mẫn Nguyệt cảm thấy rất hứng thú.

"Tôi sắp rời khỏi đây rồi." Nhẹ nhàng nói một câu, Nam Cung Âu Thần cảm thấy sớm muộn gì bản thân cũng sẽ rời đi, nên nói sớm cho cô bé để chuẩn

bị tâm lý một chút, anh cũng không sợ cô bé này sẽ nói với bọn người kia. Mặc dù trong lòng tồn tại một chút lưu luyến không nỡ rời xa cô bé này, nhưng anh trực tiếp bỏ qua một chút xíu cảm giác đó.

Từng giọt nước mắt như hạt trân châu rơi xuống đất, Mẫn Nguyệt vội vàng nắm lấy tay Nam Cung Âu Thần vừa khóc vừa nói, "Thần ca ca, anh phải đi sao? Đừng bỏ Mẫn Nguyệt lại có được không, anh dẫn Mẫn Nguyệt đi theo được không? Em không muốn ở đây một mình!" Cô lại bị bỏ rơi lần nữa sao, cô không muốn xa Thần ca ca đâu, không muốn, không muốn... Càng nói càng nghẹn ngào khóc lớn, Nam Cung Âu Thần thấy Mẫn Nguyệt khóc cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Bối rối đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt Mẫn Nguyệt một cách vụng về, "Ngoan, đừng khóc." Đây là lần đầu tiên cậu ta dỗ con gái khóc, Nam Cung Âu Thần cảm thấy hình như từ lúc gặp cô bé này thì chuyện gì cũng có ngoại lệ. Cô bé này đã mồ côi nếu muốn đi theo anh thì không có gì không được, Nam Cung gia cũng không phải không nuôi nổi một cô nhóc, hơn nữa anh còn tìm được một món đồ chơi thú vị. Nhưng anh còn có việc phải làm không thể dắt con nhóc này theo được.

"Muốn đi theo cũng được..." Mẫn Nguyệt lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu lên mong chờ câu nói tiếp theo của Nam Cung Âu Thần.

"...Nhưng có một điều kiện. Chính là trở thành người của tôi, sau này tuyệt đối phải nghe lời tôi, không được phản bội, mọi thứ của em cũng là của tôi." Nam Cung Âu Thần bá đạo nói, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc dài của Mẫn Nguyệt, anh cũng không biết tại sao bản thân lại có ý nghĩ này. Mẫn Nguyệt mặc dù không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu, chỉ cần có thể ra khỏi đây cùng với Thần ca ca là được. Rất nhiều rất nhiều năm sau, Mẫn Nguyệt cũng vì hành động ngày hôm nay mà bị người nào đó ăn sạch sẽ, nhưng đó là chuyện của sau này.

Rất nhanh đã đến buổi tối, những người canh gác như thường lệ mang cơm tới cho Nam Cung Âu Thần và Hà Mẫn Nguyệt. Nam Cung Âu Thần dặn Mẫn Nguyệt núp sau cánh cửa, còn bản thân thì hạ gục bọn canh gác. Nơi đây bố trí phòng vệ cũng không nhiều nên rất nhanh Nam Cung Âu Thần đã xử lý xong, Mẫn Nguyệt thì chỉ có đứng một bên ngưỡng mộ, Thần ca ca thật giỏi a! Lúc này, Nam Cung Âu Thần mới bước lại gần Mẫn Nguyệt, "Men theo con đường này đi sau đó quẹo trái sẽ ra được bên ngoài. Đứng đó chờ một lát sẽ có người tới đưa em đi. Tôi còn có việc phải làm, đi trước." Dặn dò Mẫn Nguyệt xong Nam Cung Âu Thần quay đầu theo hướng ngược lại mà đi, nhưng vừa bước đi được một bước đã bị Mẫn Nguyệt kéo góc áo lại, "Thần ca ca, chúng ta phải cùng nhau ra khỏi đây an toàn. Anh phải cẩn thận đó!" Hơi ngạc nhiên một chút, khóe môi Nam Cung Âu Thần giương lên độ cong nho nhỏ, "Ừ, cùng nhau ra khỏi đây an toàn. " Lấy được sự đảm bảo, Mẫn Nguyệt cũng thả tay ra rồi quay đầu bước đi. Nhưng trong lòng vẫn rất lo cho Thần ca ca nhưng mà Thần ca ca đã nói vậy rồi thì đành phải đi trước thôi, không nên ở đây cản trở anh ấy. Đi theo con đường mà Nam Cung Âu Thần chỉ Mẫn Nguyệt không gặp bất cứ nguy hiểm nào, đến lúc sắp bước ra ngoài thì Mẫn Nguyệt đột nhiên đổi ý, chạy ngược vào trong. Nam Cung Âu Thần thì đang đi theo một con đường nhỏ có ánh sáng lờ mờ, có lẽ phòng giam kia nằm ở bên dưới biệt thự. Trên chiếc đồng hồ đeo tay của Nam Cung Âu Thần đang hiện lên một chấm đỏ nhấm nháy, đó chính là vị trí của Triệu Vĩ Thành đang bị gắn máy nghe lén. Cái máy nghe lén đó chỉ là một viên bi rất nhỏ được phủ bên ngoài lớp sơn màu da người nên khi bị gắn lên ai đó thì rất khó phát hiện, ngoài chức năng nghe lén, nó còn có thể định vị, giúp Nam Cung Âu Thần dễ dàng tìm ra chỗ ở của Triệu Vĩ Thành. Nam Cung Âu Thần còn gắn máy nghe lén lên một số người canh gác nên có thể dễ dàng biết được hệ thống phòng vệ nơi đây, chiếc đồng hồ đeo tay đó còn có thể dùng để liên lạc với người khác nếu như có thể bắt được tần số thích hợp. Nam Cung Âu Thần cũng đã liên lạc người của mình, chẳng bao lâu nữa họ sẽ tới đây, nên anh mới có thể để Mẫn Nguyệt ở ngoài kia chờ họ tới, còn anh phải đi giải quyết bọn người đó. Trên đường gặp một số tên bảo vệ, nhưng chúng chưa kịp báo tin đã bị Nam Cung Âu Thần bẻ gãy cổ, nên lúc này bọn người Trần Phong cũng không biết rằng tử thần đang đến gần họ.

Trong thư phòng lầu ba biệt thự

"Đại ca, có phải nên tới lúc giải quyết tên nhóc kia rồi không?" Một bộ dáng bất cần đời dựa vào ghế sô pha, không ai khác chính là Triệu Vĩ Thành. Còn Trần Phong đang ngồi sau bàn làm việc chăm chú nhìn tài liệu trước mắt, nghe hỏi thì ngẩng đầu lên nhìn Triệu Vĩ Thành, một lúc sau mới trả lời, "Được, cũng tới lúc rồi, giải quyết nhanh một chút để tránh đêm dài lắm mộng."

"Tốt, vậy sau khi giải quyết tên đó có thể giao con nhóc kia cho em không?" Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng ngày đó của Mẫn Nguyệt thì máu trong người Triệu Vĩ Thành bắt đầu sôi lên. Hắn nhất định phải đích thân huấn luyện con bé đó, để cho nó biết thế nào là địa ngục trần gian. Càng nghĩ Triệu Vĩ Thành càng cảm thấy hứng thú.

"Được, tùy chú mày, chỉ cần đừng quá đà." Lấy được sự đồng ý, Triệu Vĩ Thành liền vội muốn đi, "Vậy đại ca, em đi trước."

"Khoan đã" Chỉ vừa xoay người đã bị gọi lại khiến cho Triệu Vĩ Thành nghi hoặc. Chỉ thấy Trần Phong đang bước lại gần hắn, sau đó vươn tay ra lấy xuống từ trên lỗ tai của Triệu Vĩ Thành một viên bi cực kì nhỏ. Thấy Trần Phong lấy viên bi đó ra, Triệu Vĩ Thành không khỏi ngạc nhiên và hiếu kì, "Đại ca, đây là gì?"

"Có lẽ là máy nghe lén. Mày nghĩ lại xem, là ai đã gắn máy nghe lén này lên người mày?" Nghe thấy đó là máy nghe lén, Triệu Vĩ Thành cả kinh, rốt cuộc là ai có khả năng như vậy, có thể gắn máy nghe lén lên người hắn. Tuy võ công hắn không bằng A Lôi nhưng cũng là cực kì giỏi, nếu không Trần Phong cũng không phái hắn đi bắt cóc Nam Cung Âu Thần. Khoan đã, Nam Cung Âu Thần.....chẳng lẽ là tên nhóc đó! Triệu Vĩ Thành chìm trong suy nghĩ sau đó như bừng tỉnh đại ngộ, bắt đầu lo lắng nói cho Trần Phong, "Đại ca, có thể kẻ đó là Nam Cung Âu Thần. Bởi vì trong mấy ngày qua em chưa hề tiếp xúc với ai. Hơn nữa, theo em thấy thực lực hắn sâu không lường được."

"Chết tiệt, nếu đúng là hắn thì không ổn rồi, chúng ta phải giải quyết hắn ngay lập tức." Vỗ mạnh bàn một cái, Trần Phong và Triệu Vĩ Thành sải bước đi ra ngoài, nhưng chưa bước đến cửa thì đã thấy cánh cửa mở ra, sau đó là một giọng nói lạnh lùng vọng vào, "Không cần thiết như vậy, tôi đã đến đây rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mất trí nhớ

Một bóng dáng thiếu niên bước vào, dù tóc hơi rối một chút cộng thêm bộ quần áo trên người có phần chật vật nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của cậu. Dù chỉ là một đứa bé 12 tuổi, nhưng khi bước vào không làm người ta cảm thấy coi thường mà phong thái cùng khí chất đó lại khiến cho người trước mặt sợ hãi. Là một lão đại nên Trần Phong bình tĩnh lại rất nhanh, nở nụ cười ngạo nghễ trước mặt Nam Cung Âu Thần, "Không chờ tụi tao kiếm mày, mày đã tự vác xác tới đây rồi. Nếu muốn chết nhanh như vậy thì tao thành toàn cho mày. Người đâu, xử lý nó đi!" Một phút trôi qua, căn phòng vẫn yên tĩnh.

"Người đâu hết rồi, sao lại như vậy?"

"Không cần kêu nữa, tôi đã giải quyết hết bọn chúng rồi. Nếu không làm sao tôi có thể vào được đây." Giọng nói thản nhiên của Nam Cung Âu Thần khiến cho tâm tình của Trần Phong cùng Triệu Vĩ Thành bị xúc động mạnh. Giải quyết hết rồi? Chuyện này làm sao có thể? Những người bảo vệ ở đây đều qua đào tạo chuyên môn, có võ công cao cường, làm sao lại bị một đứa nhóc đánh bại. Hơn nữa thằng nhóc này đã khám xét qua, trên người không có vũ khí. Rốt cuộc, thực lực của tên này cao đến đâu vậy? Áp chế tâm tình của bản thân lại, Trần Phong điều chỉnh giọng nói mình sao cho bình tĩnh nhưng vẫn không kiềm chế được có một chút run sợ trong đó, "Mày nghĩ người của tao chỉ có nhiêu đó thôi sao? Nếu như vậy thì mày đã quá coi thường Huyết Ưng rồi đó." Vừa dứt lời thì từ trong bóng tối, A Lôi cùng hơn mười người áo đen xuất hiện, vây quanh Nam Cung Âu Thần. Bên người Trần Phong lúc nào cũng có người bảo vệ, A Lôi cũng nằm trong số đó, chỉ là bọn họ luôn ở trong bóng tối mà thôi. "Giết chết hắn, không cần giữ lại." Trong mắt Trần Phong hiện lên sự ngoan độc, giọng nói cũng lạnh lùng, đầy tàn nhẫn. Bọn A Lôi nghe được lệnh liền lập tức xông lên, Nam Cung Âu Thần chỉ nhếch mép một cái rồi cũng bắt đầu đối phó bọn họ. Triệu Vĩ Thành lúc này cũng gia nhập, hơn mười mấy người đang đánh nhau với một cậu nhóc 12 tuổi, còn Trần Phong lại đứng một bên nhìn. Động tác của Nam Cung Âu Thần nhanh như chớp, ra tay không hề lưu tình mà còn luôn đánh vào chỗ nguy hiểm của bọn họ. Rất nhanh có nhiều người đã bị hạ gục, thấy tình hình không ổn bọn người áo đen bắt đầu lấy vũ khí ra, trên tay A Lôi và Triệu Vĩ Thành cùng với ba tên thuộc hạ khác thì cầm súng, những tên còn lại thì cầm dao và gậy. Nam Cung Âu Thần cũng khẽ cuối xuống, lấy từ trong chiếc giày ra một cây dao găm nhỏ, nhưng sắc bén cực kì. Hai bên lại tiếp tục giằng co, sắc mặt Trần Phong bắt đầu tái xanh, hắn không ngờ Nam Cung Âu Thần lại có thực lực lớn như vậy. Bọn người áo đen dần bị đánh bại, bọn chúng đa số đều bị cắt đứt cổ trong chớp nhoáng, rất nhiều người chết mà cũng không hiểu Nam Cung Âu Thần đã ra tay như thế nào. Triệu Vĩ Thành cũng như vậy, A Lôi thì bị đánh gãy một chân đang nằm ngất xỉu trên đất. Dù vậy, tình trạng của Nam Cung Âu Thần cũng chẳng khá hơn tí nào, trên người rất nhiều chỗ bị thương, máu thấm ướt cả áo sơ mi bên ngoài, nghiêm trọng nhất là vết thương bị đạn bắn ở trên vai. Bỏ qua mọi vết thương trên người, Nam Cung Âu Thần bước chầm chậm tới chỗ Trần Phong. Mặt Trần Phong lúc này đã trắng bệch không còn giọt máu, đến nói năng cho cũng lắp bắp.

"Mày...mày muốn làm gì?"

"Tao chỉ muốn biết ai là người đã đứng sau những việc này."

"Tao không biết, tao không biết."

"Mày nghĩ ai tin chứ? Xem ra có người không thấy quan tài không đổ lệ."

"Tôi thật sự không biết mà, nhị thiếu gia cậu tha cho tôi đi. Tôi chỉ biết đó là người của Nam Cung gia nhưng lại không biết là ai, cậu tin tôi đi." Cảm thấy hoảng loạn, Trần Phong lại quay sang cầu khẩn Nam Cung Âu Thần, mắt khẽ lướt sang phía sau Nam Cung Âu Thần, hiện lên vẻ đáng ngờ. Ở phía sau, A Lôi lồm cồm bò dậy, nắm lấy cây gậy gần đó, tính đánh Nam Cung Âu Thần. Nhưng Nam Cung Âu Thần lúc này đang bận tra khảo Trần Phong nên không hề phát giác. Cánh tay giơ lên cao đang định hạ xuống, đúng lúc này một tiếng hét vang dội truyền tới, thân hình nhỏ nhắn ôm chặt Nam Cung Âu Thần.

"Thần ca ca, cẩn thận."

"Bộp" Nam Cung Âu Thần quay lại, giơ chân đá bay A Lôi, sau đó cánh tay tiếp nhận thân thể đang từ từ ngã xuống trong lòng. Nam Cung Âu Thần sững sờ, tại sao con bé này lại ở đây, chẳng phải đã ra ngoài trước rồi sao, "Cô bé ngốc, em không biết mình đang làm gì sao? Tại sao không ở ngoài chờ mà lại chạy vào đây?" Giọng nói như trách cứ cũng như đau lòng, nét lạnh lùng trong đôi mắt dần tan rã. Mí mắt Mẫn Nguyệt nặng trĩu, cả người dần chìm vào bóng tối, những lời Nam Cung Âu Thần nói bên tai cũng không nghe được. Đáp lại Nam Cung Âu Thần chỉ là sự im lặng, thấy trên tay truyền đến cảm giác ẩm ướt, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống. Thấy vậy Nam Cung Âu Thần tức giận, nhẹ nhàng đặt Mẫn Nguyệt xuống, ánh mắt lạnh như băng, cả người tỏa ra hơi thở địa ngục như Tu La Vương. Trần Phong chưa bao giờ cảm thấy bản thân gần cái chết đến vậy, cả A Lôi luôn lạnh lùng như người máy cũng thấy cả người run lên khi thấy Nam Cung Âu Thần bước lại gần hắn. Cảm nhận của hắn về Nam Cung Âu Thần chính là ác ma, đúng, là ác ma thực sự, bây giờ hắn chỉ muốn bỏ chạy, nhưng thân thể lại không nghe lời, không thể nhúc nhích được. A Lôi lần đầu tiên hối hận về việc mình đã làm, lần này hắn đã làm sai rồi. Cả căn phòng sau đó tràn ngập mùi máu tươi.

****

Trong căn phòng bệnh vip tại bệnh viện, một cô bé thân hình gầy gò, khuôn mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh. Kế bên là một thiếu niên trẻ tuổi ngồi cạnh đó, hai mắt liên tục nhìn chằm chằm vào người đang say sưa ngủ trên giường. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt cô bé, như thấy khó chịu, cô bé nhíu mày sau đó một đôi mắt long lanh khẽ mở ra. Chói mắt quá, đây là đâu vậy? Ánh mắt dáo dác tìm kiếm xung quanh, đến khi bắt gặp người con trai trước mặt thì dừng lại. Dù là con trai nhưng lại có một làn da trắng tuyệt mỹ, đôi mắt vẫn lạnh lùng không thay đổi, làn môi đỏ có một chút tái nhợt, trên trán vài sợi tóc đen rũ xuống, tùy ý nhưng lại làm tăng thêm vẻ đẹp của người thiếu niên này. Nhưng nét băng giá trên mặt lại khiến người ta không dám đến gần. Mẫn Nguyệt thất thần trong giây lát nhưng sau đó lại trở nên bất an.

"Tỉnh rồi sao?" Tốt lắm, tôi đang có chuyện cần hỏi em đây.

"Anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?" Tại sao trong đầu cô lại trống rỗng như vậy? Rốt cuộc cô là ai và còn người con trai trước mặt là ai chứ. Hàng vạn câu

hỏi vang lên trong đầu Mẫn Nguyệt, cô bất giác nắm chặt góc chăn. "Em không nhớ mình là ai sao?" Thấy Mẫn Nguyệt gật đầu, Nam Cung Âu Thần liền nhíu mày, sau đó gọi một tiếng, "Vũ Hiên!"

Vũ Hiên đứng ngoài cửa nghe Nam Cung Âu Thần gọi liền chạy vào, thấy Nam Cung Âu Thần mặt không biểu cảm, cô bé kia thì đã tỉnh nhưng tại sao lại có bộ dáng sợ hãi thế kia. Không dám tò mò nhiều, Vũ Hiên chỉ cung kính hỏi "Lão đại, có chuyện gì sao?"

"Gọi bác sĩ vào đây." Vũ Hiên vâng dạ rồi chạy đi nhanh chóng, không dám chậm trễ lúc nào. Vì sao a? Anh vẫn còn nhớ rõ bộ dáng đáng sợ của lão đại ngày đó. Lúc anh tới ngôi biệt thự đó để cứu lão đại, chỉ thấy trong phòng xác chết nằm la liệt. Tên thủ lĩnh của Huyết Ưng thì bị lão đại cắt hết gân tay, gân chân, sau đó lại đâm rất nhiều nhát dao vào người hắn, để cho hắn chết trong đau khổ, còn tên thuộc hạ còn lại, lão đại chỉ đánh ngất sau đó kêu người đem về hành hạ. Nhưng việc đem về Nam Cung gia hành hạ còn đau khổ hơn gấp nhiều lần so với cái chết của tên thủ lĩnh kia. Đây mới chân chính gọi là 'muốn chết không được muốn sống cũng không xong'. Lão đại lúc đó lại ôm chặt một bé trong tay, lần đầu tiên anh thấy lão đại tức giận như vậy, cả lúc đại thiếu gia Nam Cung Vũ Văn mất, lão đại cũng sẽ không mất bình tĩnh như lúc đó. Xem ra cô bé kia rất quan trọng với lão đại. Không bao lâu sau, Vũ Hiên cùng với đoàn bác sĩ chuyên nghiệp bước vào phòng bệnh.

"Cô bé này không nhớ mình là ai, mấy người mau kiểm tra đi." Nam Cung Âu Thần chỉ nói vậy rồi lui ra sau nhường chỗ cho bác sĩ kiểm tra tình trạng của Hà Mẫn Nguyệt.

"Nhị thiếu gia, cô bé này có lẽ do bị chấn động tới não bộ, nên dẫn đến tình trạng mất trí nhớ tạm thời. Ngoài ra, không có gì đáng ngại." Vị bác sĩ đứng đầu trong đó đứng ra trả lời, ông cũng là phó viện trưởng bệnh viện này.

"Chừng nào mới có thể khôi phục trí nhớ?"

"Có thể là tạm thời, cũng có thể là mãi mãi. Điều này không chắc chắn được."

"Được rồi, mấy người đi ra hết đi." Nam Cung Âu Thần phất tay, mọi người lần lượt đi ra khỏi phòng bệnh, cả Vũ Hiên cũng vậy, trả lại yên tĩnh vốn có cho nơi đây.

"Em hãy nghỉ ngơi đi" Nam Cung Âu Thần bỏ lại một câu rồi xoay người bước đi, nhưng chưa kịp nhấc chân thì tay đã bị người nào đó nắm lại.

"Đừng đi..đừng bỏ em ở đây một mình." Không hiểu sao Mẫn Nguyệt luôn cảm thấy quen thuộc với người này, có lẽ lúc trước cô quen biết anh hay là do anh là người đầu tiên cô nhìn thấy sau khi tỉnh lại. Thấy bộ dạng chực chờ nước mắt của Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần có chút mềm lòng. Quay lại ngồi cạnh giường, mặt đối mặt với Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần hỏi nhẹ nhàng "Muốn tôi không đi? Muốn tôi ở bên cạnh em sao?" Mẫn Nguyệt gật đầu như trống tỏi, thấy vậy Nam Cung Âu Thần cong khóe môi "Vậy được, từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có tôi, cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi." Mẫn Nguyệt cũng ngơ ngác đồng ý, từ đó vận mệnh hai người gắn liền với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xuất viện

"Xoảng... " Tiếng ly thủy tinh bị đập vỡ, từng giọt rượu vang đỏ thẫm chảy xuống nền nhà. Trên chiếc ghế sô pha sang trọng, một người đàn ông trung niên vì giận dữ mà khuôn mặt trở nên vặn vẹo. Dù trên mặt có vài nếp nhăn, nhưng điều đó càng tôn thêm nét thành thục của người đàn ông này. Có thể thấy, lúc còn trẻ người đàn ông trung niên đó phong độ như thế nào. Cách không xa lại có một người đàn ông áo đen đứng cúi đầu, chứng kiến người đàn ông trung niên này tức giận cũng không có nhiều phản ứng, trên khuôn mặt vẫn là sự vô cảm.

"Chết tiệt, không ngờ thằng nhóc đó lại có thể thoát chết được. Không những vậy mà còn tiêu diệt Huyết Ưng. Lúc đầu, là ta đã quá coi thường nó rồi." Giọng nói không kiềm chế được giận dữ của người đàn ông kia vang lên, trong đó còn mang theo một chút nghiến răng nghiến lợi. Đứng bên cạnh người áo đen liền nhỏ giọng dò hỏi, "Chủ nhân, vậy chúng ta....."

"Tạm thời dừng mọi kế hoạch lại, không được manh động."

"Vâng, chủ nhân." Nói rồi người đàn ông áo đen bước ra ngoài, để lại một mình người đàn ông trung niên ở lại trong phòng.

****

Vì bị thương nên cả Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đều ở lại bệnh viện. Mẫn Nguyệt sau khi bị mất trí nhớ thì luôn dính lấy Nam Cung Âu Thần như một cái đuôi nhỏ, còn bản thân Nam Cung Âu Thần cũng không chán ghét cái đuôi nhỏ này. Để tránh phiền phức, Nam Cung Âu Thần cho người sắp xếp giường bệnh của mình chung phòng với Mẫn Nguyệt. Do là phòng bệnh vip nên rất rộng rãi, đặt cả hai chiếc giường cũng không vấn đề gì, mọi thứ trong đó đều đầy đủ như trong khách sạn năm sao. Những ngày trong bệnh viện, Mẫn Nguyệt luôn được Nam Cung Âu Thần chăm sóc tận tình, nhiều lúc Mẫn Nguyệt làm nũng Nam Cung Âu Thần cũng chiều cô. Mẫn Nguyệt vì cứu Nam Cung Âu Thần mà bị mất trí nhớ, đừng nói là làm nũng, cho dù cô muốn sao trên trời, anh cũng nhất định sẽ mang cả bầu trời xuống cho cô. Tốc độ hồi phục vết thương của Nam Cung Âu Thần rất nhanh, chỉ hơn nửa tháng đã hồi phục hoàn toàn nhưng anh vẫn ở lại bệnh viện với Mẫn Nguyệt. Đang ngồi ăn bánh ngọt trong phòng bệnh, đột nhiên Mẫn Nguyệt hỏi, "Thần ca ca, khi nào Mẫn Nguyệt mới có thể xuất viện?" Kể từ sau ngày tỉnh lại đó, Thần ca ca đã nói với cô mọi chuyện rằng cô chỉ là một cô nhi,

là cô vì cứu anh ấy nên mới bị mất trí nhớ. Hơn nữa từ nay về sau tên của cô là Nam Cung Mẫn Nguyệt, là em gái trên danh nghĩa của anh ấy, tam tiểu thư của Nam Cung gia. Đôi khi cô cảm thấy Thần ca ca đối tốt với cô như vậy chỉ là để trả ơn, lỡ như một ngày nào đó anh ấy cảm thấy đã trả đủ rồi hay cô nhớ lại mọi chuyện thì có khi nào sẽ vứt cô đi không? Đến lúc đó cô phải làm sao đây, thế giới của cô chỉ là một mảnh trắng tinh, ký ức của cô chỉ có Thần ca ca. Không biết từ bao giờ cô đã hoàn toàn dựa dẫm vào người con trai cô nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy này. Cô rất sợ sẽ mất đi trụ cột tinh thần này, rất sợ. Có phải tốt nhất nên có khoảng cách không, không nên lún sâu vào, như vậy sau này có bị bỏ rơi cũng sẽ không đau khổ nhiều. Trong lòng hạ quyết tâm, Mẫn Nguyệt quyết định sau này sẽ giữ khoảng cách với Nam Cung Âu Thần. Một khuôn mặt thiếu niên hoàn mỹ đang tiến lại gần Mẫn Nguyệt, nhưng cô bé này vẫn đang chìm trong suy nghĩ của mình nên không hề chú ý tới. Ngón tay thon dài khẽ lau đi vụn bánh dính ở khóe môi Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần lại đem ngón tay đó lên miệng liếm một chút, ừm, ngọt lắm. Xúc cảm từ trên mặt truyền tới khiến Mẫn Nguyệt lấy lại tinh thần, nhưng lại chứng kiến hành động đó của Nam Cung Âu Thần, làm cho cả khuôn mặt Mẫn Nguyệt 'bùm' một cái, trở nên đỏ ửng, bối rối cúi đầu. Nam Cung Âu Thần liền cảm thấy thích thú trước bộ dạng đó của Mẫn Nguyệt, không ngờ cô bé này cũng có lúc đáng yêu như vậy. Trước câu hỏi của Mẫn Nguyệt khi nãy Nam Cung Âu Thần chỉ hỏi lại, "Ở nơi này không tốt sao?" Giọng nói vừa như dụ hoặc, lại như hỏi thăm thông thường nhưng lại khiến tâm tình của Mẫn Nguyệt trở nên khẩn trương.

"Không có, mọi thứ đều rất tốt. Nhưng mà em đã ở đây một tháng rồi, vết thương cũng khỏi rồi, nên có chút nhàm chán." Về sau tiếng nói càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nghe được nữa. Nam Cung Âu Thần lại làm bộ dáng như đang suy nghĩ "Để anh xem đã..." Thấy Nam Cung Âu Thần đã có chút lung lay, Mẫn Nguyệt không biết lấy dũng khí từ đâu ra, liền chạy đến bên Nam Cung Âu Thần, hai tay nắm chặt tay anh. Đôi mắt lại long lanh nước như một chú cún bị bỏ rơi, cả giọng điệu cũng mười phần làm nũng "Thần ca ca, cho em xuất viện đi được không? Em muốn xuất viện! Đi mà..." Đây là biện pháp cuối cùng của cô, cô biết mỗi lần cô làm nũng Thần ca ca đều sẽ không từ chối yêu cầu của cô, điều này là cô rút ra được trong suốt một tháng nay ở cùng anh ấy. Không chịu nổi trước vẻ mặt đó của Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần chỉ đành thỏa hiệp "Được rồi, mấy ngày nữa chúng ta sẽ xuất viện."

"Thật tốt quá!" Lấy được điều mình muốn Mẫn Nguyệt nở nụ cười như ánh mặt trời, chồm người lên hôn một tiếng 'chụt' lên má Nam Cung Âu Thần. Cái này là do cô thấy được trên ti vi, khi nam chính trong phim làm cho nữ chính vui, nữ chính lại hôn một cái lên má nam chính để cảm ơn. Nên Mẫn Nguyệt nhà ta lại nghĩ đó đơn giản là hành động để tỏ lòng biết ơn mà thôi, mà người nào đó lại không nghĩ đơn giản như vậy. Sau đó lại bắt đầu vui vẻ chạy nhảy khắp phòng, Nam Cung Âu Thần lấy tay sờ nhẹ lên chỗ Mẫn Nguyệt hôn vừa rồi, cười khẽ, xem ra quyết định đem cô nhóc này về là đúng đắn.

Nam Cung Âu Thần nói là giữ lời, chưa đến ba ngày đã đem Mẫn Nguyệt đi kiểm tra lại toàn thân một lần nữa. Xác định không có vấn đề gì mới làm thủ tục xuất viện. Vào một ngày nắng đẹp trời, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần xuất viện. Trước cửa bệnh viện, một chiếc xe Cadillac sang trọng đang đỗ ở đó, đứng bên cạnh là Vũ Hiên. Thấy Nam Cung Âu Thần đi tới thì cong người, sau đó cung kính mở cửa xe. Nam Cung Âu Thần nhẹ nhàng ngồi vào trong, thấy người đằng sau không có nhúc nhích liền nhíu mày hỏi "Tại sao không vào?" Mẫn Nguyệt lúc này đang ngơ ngác nhìn chiếc xe, thật bất ngờ nha, những thứ này cô chỉ có thể thấy trên ti vi không ngờ bây giờ lại có thể thấy tận mắt. Vừa rồi chứng kiến cảnh Vũ Hiên mở cửa xe cho Thần ca ca làm cho cô cảm thấy Thần ca ca giống như một vương tử thật sự. Nghe Nam Cung Âu Thần hỏi tới, Mẫn Nguyệt vội đáp lời "À em biết rồi" Sau đó lại ngồi đàng hoàng trong xe nhưng lại không bám lấy Nam Cung Âu Thần như mấy ngày đầu trong bệnh viện mà lại cách một khoảng trống. Cô cũng không quên quyết định mấy ngày trước của mình đâu! Nam Cung Âu Thần cảm thấy có chút mất mát, sao con nhóc này dạo gần đây không bám anh nữa. Dù vậy Nam Cung Âu Thần cũng không nói ra nghi vấn trong lòng. Vũ Hiên cũng ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái, chiếc xe bắt đầu khởi động chạy đi. Trong xe không ai mở miệng nói chuyện, Mẫn Nguyệt đang nghiêng đầu quan sát cảnh vật bên ngoài, Nam Cung Âu Thần thì nhắm mắt nghỉ ngơi, Vũ Hiên thì đang cúi đầu xem xét tài liệu gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lưu ly bảo

Chiếc xe chạy qua nhiều con đường, vào trong nội thành, không bao lâu sau đến một căn biệt thự cực lớn. Xe dừng trước một cánh cổng to lớn không kém phần huy hoàng, ở hai bên đều có người đứng canh gác, thấy xe của Nam Cung Âu Thần liền vội vàng mở cửa. Dọc theo con đường đi vào là sắc tím nổi bật của hàng cây tử đằng ở hai bên. Ánh nắng của buổi sớm mai chiếu rọi qua từng tán cây, khiến cho nơi này càng thêm lung linh, huyền ảo. Mẫn Nguyệt lúc này vừa dáo dác nhìn xung quanh, vừa trầm trồ khen ngợi, cô quyết định từ nay mình sẽ yêu thích màu tím, vì nó lung linh, huyền bí, đôi khi lại rực rỡ như hai hàng cây tử đằng này vậy. Ra khỏi hàng cây, hiện lên phía trước là một đài phun nước, ở giữa đài phun nước còn được đặt một bức tượng thiên sứ. Trước cổng biệt thự, người hầu đứng xếp hàng ngay ngắn ở hai bên, đứng đầu đoàn người là một người đàn ông trên năm mươi tuổi, khuôn mặt phúc hậu, hiền hòa. Chiếc xe dừng lại, Nam Cung Âu Thần bước xuống, sau đó lại đưa tay vào trong, dắt ra một cô bé. Cả đám người hầu thấy Nam Cung Âu Thần bước xuống liền đồng loạt nói "Chào mừng nhị thiếu gia trở về". Đứng trước hai hàng người uy nghiêm như vậy lại làm cho Mẫn Nguyệt có một chút sợ hãi, liền nép vào người Thần ca ca. Nam Cung Âu Thần thấy cô bé vừa rồi còn thích thú đến độ giơ tay múa chân mà bây giờ lại sợ hãi núp sau lưng anh có một chút dở khóc dở cười. Cúi người xuống, Nam Cung Âu Thần nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Mẫn Nguyệt "Đừng sợ, về sau nơi này chính là nhà của em." Hơi thở ấm áp cùng với lời nói nhẹ nhàng bên tai khiến cho Mẫn Nguyệt quên mất sợ hãi, dù vậy cô bé vẫn nắm chặt tay Nam Cung Âu Thần. Người hầu đứng gần đó thấy cảnh này thì ngạc nhiên há hốc mồm, chẳng phải nhị thiếu gia trước giờ đều không gần gũi người khác sao, đặc biệt là con gái. Ngay cả cô bé kia và đại thiếu gia cũng không được đối xử như vậy. Rốt cuộc cô bé mà nhị thiếu gia đưa về là ai vậy? Vũ Hiên thì đã thấy nhiều trong bệnh viện rồi nên cũng không bất ngờ, nhìn mặt bọn người hầu cứng đơ ra đó thì hả hê một chút, lần đầu tiên anh nhìn thấy cũng ngơ ngác như vậy nha, còn thầm nói trong lòng: Sau này các người sẽ chứng kiến nhiều thứ còn hơn thế nữa. Bác quản gia là người từng trải, không bao giờ để lộ cảm xúc trên mặt, nên dù có ngạc nhiên ông cũng không nói gì. Nam Cung Âu Thần dắt tay Mẫn Nguyệt đi vào, Vũ Hiên và bác quản gia cũng đi sau, đám người hầu cũng theo đó mà giải tán, ai làm việc nấy, dù có tò mò cũng không dám bỏ lỡ công việc. Vừa bước vào phòng khách Nam Cung Âu Thần liền nói với bác quản gia "Bác Trương, kể từ giờ em ấy là tam tiểu thư của Nam Cung gia, Nam Cung Mẫn Nguyệt. Bác hãy đưa em ấy đi tham quan nơi này đi." Dù chỉ là thân phận người hầu nhưng Nam Cung Âu Thần vẫn rất lễ phép với Bác Trương, bởi vì ông ấy là người chăm sóc anh

từ nhỏ tới lớn, ở đây cũng gần ba mươi năm rồi. Trong đám người hầu, ông là người có địa vị cao nhất, quản lý mọi việc trong nhà. Đã biết trước chuyện này nên khi nghe Nam Cung Âu Thần phân phó ông cũng không hỏi gì mà chỉ cung kính trả lời "Vâng, thiếu gia". Nam Cung Âu Thần liền quay sang Mẫn Nguyệt dặn dò "Bác Trương sẽ dẫn em đi tham quan ở đây, anh có việc không thể đi với em được." Mẫn Nguyệt đương nhiên không phải cô bé phiền phức suốt ngày đeo bám người ta nên rất nhanh đồng ý. Nam Cung Âu Thần mỉm cười hài lòng, xoa nhẹ đầu Mẫn Nguyệt "Ngoan". Sau đó lại cất bước đi cùng với Vũ Hiên, anh còn rất nhiều phải xử lý, gia tộc Nam Cung hiện nay đang rất nguy cấp. Mẫn Nguyệt dõi theo bóng dáng Nam Cung Âu Thần cho đến khi không còn thấy nữa, mới quay lại chú ý tới bác quản gia. Bác Trương thấy cô bé nhìn mình liền mỉm cười từ ái "Tam tiểu thư, tôi là quản gia ở đây. Mọi người đều gọi tôi là Bác Trương, cô cũng có thể gọi tôi như vậy." Mẫn Nguyệt là lần đầu tiên nói chuyện cung kính như vậy với cô nên cảm thấy có chút không quen. Hơn nữa bác Trương này thoạt nhìn rất hiền lành, tốt bụng nên Mẫn Nguyệt liền nở nụ cười thân thiện "Bác Trương, bác cứ gọi con là Mẫn Nguyệt được rồi, đừng gọi con là tam tiểu thư gì đó, con không quen." Bác Trương có chút ngoài ý muốn, lại càng thêm yêu thích cô bé này, dịu dàng, thân thiện, không kiêu ngạo, không siểm nịnh khi biết mình là tiểu thư của gia tộc. Ông cũng muốn gần gũi với cô bé này hơn, nhưng mà gọi như vậy có chút không phù hợp với lễ nghi. Bác Trương bắt đầu do dự "Chuyện này....nếu tôi gọi như vậy thì thiếu gia sẽ...". Mẫn Nguyệt tuy cảm thấy chuyện này không có gì lớn nhưng không hiểu sao bác Trương lại lo ngại như vậy. Thần ca ca đáng sợ lắm sao, nếu không tại sao nhiều người lại sợ anh ấy như vậy nhỉ? Mẫn Nguyệt thấy Thần ca ca là người tốt mà, là thiên sứ. Trong lòng Mẫn Nguyệt bây giờ thì Nam Cung Âu Thần đã trực tiếp trở thành thiên sứ của cô. Nhưng dù vậy, Mẫn Nguyệt vẫn mở miệng nói "Bác Trương, Thần ca ca sẽ không trách bác về chuyện này đâu. Nhưng nếu bác đã lo lắng như vậy, thì sau này khi chỉ có hai chúng ta bác cứ gọi con như vậy là được." Trước nụ cười ngây thơ khả ái đó bác Trương cũng không đành lòng cự tuyệt nên đành nghe theo, trong lòng thì đã trực tiếp coi Mẫn Nguyệt như cháu gái của mình mà thương yêu, địa vị tuyệt đối không kém so với Nam Cung Âu Thần. Đầu tiên bác Trương cho gọi toàn bộ người hầu tập trung lại, dõng dạc tuyên bố "Cô bé này từ nay về sau chính là người của Nam Cung gia, Nam Cung Mẫn Nguyệt. Còn không mau gọi tam tiểu thư!" Giọng nói của bác Trương không cao không thấp, nhưng mang theo sự uy nghiêm khiến người khác phải khuất phục, khác hoàn toàn với bộ dáng hiền hoà trước mặt Mẫn Nguyệt khi nãy. Đám người hầu lúc này mới biết thì ra cô bé đó chính là tam tiểu thư của bọn họ, nhưng không phải lão gia chỉ có hai người con trai thôi sao, như thế nào lại xuất hiện một cô con gái, không lẽ là nhận nuôi. Nhiều người lúc này mới hiểu ra, trong mắt một số người còn xuất hiện sự khinh thường khi nhìn Mẫn Nguyệt, chỉ là một đứa được nhận nuôi thôi mà, không xứng để bọn họ phục vụ, bọn họ chỉ hầu hạ cho người của gia tộc Nam Cung thôi. Dù bất mãn nhưng hàng loạt người hầu vẫn đồng thanh nói "Chào tam tiểu thư". Mẫn Nguyệt có chút không thoải mái, được nhiều người chào hỏi mình nghiêm trang như vậy, nhưng cô cảm nhận được trong đó có người không thích cô. Rõ ràng cô không làm gì sai, tại sao lại như vậy? Bác Trương không vui nhíu mày, đám người hầu này càng ngày càng không có phép tắc, đừng tưởng tâm tư của họ ông không nhìn ra, xem chừng phải nói lại với nhị thiếu gia về việc này rồi. "Được rồi, tất cả mọi người làm việc đi." Nhiệm vụ gọi bọn họ lại cũng chỉ để thông báo việc này nên sau khi xong việc bác Trương liền cho mọi người rời đi, còn bản thân đưa Mẫn Nguyệt đi tham quan cả toà biệt thự lớn này. Bây giờ Mẫn Nguyệt mới có thời gian đánh giá nơi này, lúc nãy là do bị dọa sợ nên không kịp nhìn kỹ. Cả căn biệt thự lấy màu trắng làm chủ đạo, được xây dựng theo kiểu lâu đài Anh, cổ điển nhưng không mất đi nét trang nhã vốn có. Ở đây còn có cả một hồ bơi, cạnh hồ bơi là hoa viên rộng lớn trồng rất nhiều loài hoa khác nhau, chính giữa còn được đặt một bộ bàn ghế để có thể nghỉ ngơi, thư giãn, ngắm nhìn xung quanh. "Nơi đây được gọi là Lưu Ly Bảo, được xây dựng nên để dành riêng cho nhị thiếu gia Âu Thần. Sau này, đây cũng chính là nhà của con, có thích không?" Mẫn Nguyệt lúc này đã vui đến mức không nói nên lời, sau này cô có thể ở đây với Thần ca ca thật sao? Cô cảm giác mình giống như một cô công chúa sống trong lâu đài vậy. "Rất thích, con cảm thấy mình giống như công chúa vậy." Bác Trương nghe vậy cũng bật cười, cô bé này thật ngây thơ mà. "Mẫn Nguyệt chính là công chúa của gia tộc Nam Cung mà. Được rồi, đi thôi, chúng ta đi xem phòng của con." Dù luyến tiếc vườn hoa này, muốn ở lại ngắm nhìn một chút nhưng Mẫn Nguyệt vẫn đi theo bác Trương, cô cũng cảm thấy tò mò không biết phòng mình sẽ như thế nào đây. "Lầu một, là nơi ở của người hầu, lầu hai là thư phòng của nhị thiếu gia và phòng dành cho khách, còn lầu ba chính là nơi ở riêng tư của nhị thiếu gia nên nơi đó rất ít người được phép tới. Phòng của con chính là bên cạnh phòng ngủ của nhị thiếu gia. Bác đã cho người sắp xếp hết mọi thứ rồi, con xem có thích không?" Bác Trương vừa đi vừa giải thích cho Mẫn Nguyệt hiểu, rất nhanh đã đến lầu ba. Bước vào phòng, Mẫn Nguyệt liền sững sờ, cả căn phòng đều màu hồng, chính giữa đặt một cái giường kingsize hình mèo kitty, phía trên có tấm màn rũ xuống, giống như giường dành cho công chúa trong truyện cổ tích vậy. Phòng tắm cũng được đặt ở trong phòng, nối liền với phòng thay quần áo. Trong tủ đồ có đủ loại quần áo rực rỡ màu sắc, phía dưới là ngăn để giày, có hơn mười đôi giày khác nhau được đặt ở đó. Bác Trương dẫn Mẫn Nguyệt mở cánh cửa còn lại trong phòng ra, nơi đó là cả một thế giới thú bông. Vốn là hai căn phòng riêng biệt nhưng Nam Cung Âu Thần đã hợp lại, ngăn cách một cánh cửa, trong căn phòng này khắp nơi đều là thú nhồi bông. Làm tất cả cũng chỉ vì muốn cô bé nào đó được vui, bác Trương cũng là lần đầu tiên thấy thiếu gia quan tâm người khác như vậy. Mẫn Nguyệt vừa thấy đám gấu bông này liền chạy tới ôm chặt chúng, yêu thích không rời tay. Bác Trương thấy cô bé vui như vậy cũng cảm thấy yên lòng.

"Đây là do thiếu gia Âu Thần đặc biệt chuẩn bị cho con. Thế nào, có vui không?" Biết được là Thần ca ca chuẩn bị mọi thứ cho mình thì Mẫn Nguyệt càng sung sướng, cô bé hưng phấn gật đầu. Nhưng một lúc sau, Mẫn Nguyệt lại đan chặt tay vào nhau, đôi môi mím chặt, ngập ngừng nói "Bác Trương, phòng của con có thể đổi lại thành màu tím không?" Bác Trương kinh ngạc, chẳng phải người ta hay nói các bé gái đều thích màu hồng sao, tại sao cô bé này lại không thích? Muốn đổi màu cũng được, nhưng sao nhất định lại là màu tím. Cô bé kia cũng rất thích màu tím. Ông liền ngồi xổm xuống, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng "Được, bác sẽ nói lại với nhị thiếu gia sơn lại màu tím cho con. Con ở đây chơi một chút bác sẽ đi sắp xếp mọi thứ." Mẫn Nguyệt nhu thuận đáp lời "Dạ được, bác Trương." Thấy vậy, bác Trương cũng bước ra ngoài để lại Mẫn Nguyệt ngồi chơi với đám gấu bông. Vừa đi ông vừa lẩm bẩm "Giống quá, thật đúng là rất giống..."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Gặp gỡ vũ điềm điềm

Lúc bác Trương nói lại chuyện này với Nam Cung Âu Thần, anh cũng chỉ giật mình một chút rồi nhẹ giọng nói "Cứ làm theo ý em ấy đi". Sau đó lại xoay người đứng bên cửa sổ trầm ngâm như đang suy nghĩ việc gì đó. Bác Trương thấy như vậy cũng biết là anh chắc đang nghĩ tới người kia nên cũng không làm phiền, bước ra khỏi phòng. Bác Trương làm việc rất có hiệu quả, được sự đồng ý của Nam Cung Âu Thần liền kêu người đến sơn lại phòng. Trong lúc đó Mẫn Nguyệt nhà ta chơi đùa với mấy con thú bông đến nỗi ngủ quên. Đến lúc bác Trương lên gọi Mẫn Nguyệt xuống ăn cơm thì việc sơn lại phòng đã xong, chỉ có khiến Mẫn Nguyệt tròn mắt nhìn, trong lòng thì tấm tắc khen hiệu suất làm việc thật cao a. Mẫn Nguyệt nhanh chóng rửa mặt sau đó lại theo bác Trương xuống phòng ăn, tới nơi đã thấy hơn mười món ăn khác nhau được đặt ngay ngắn trên bàn. Yên vị ngồi trên ghế, Mẫn Nguyệt liền

tìm kiếm xung quanh, tại sao lại không thấy Thần ca ca. "Thiếu gia Âu Thần còn đang bận việc nên nói con cứ ăn cơm trước." Bác Trương thấy Mẫn Nguyệt dòm ngó xung quanh cũng biết là cô bé đang tìm nhị thiếu gia nên liền tốt bụng giải thích. Mẫn Nguyệt gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, sau đó mới bắt đầu ăn cơm, trên bàn có rất nhiều mình món cô bé thích nhưng Mẫn Nguyệt lại cảm thấy không có mùi vị. Trong một tháng qua ngày nào cũng có Thần ca ca ăn cơm chung, bây giờ đột nhiên không thấy nên cô có chút không quen. Mẫn Nguyệt trong lòng thầm khinh bỉ chính mình, chẳng phải đã quyết định phải giữ khoảng cách với Thần ca ca sao, bây giờ chỉ là không ăn chung một bữa mà đã buồn bã như vậy rồi. Bởi vì ăn không nhiều nên rất nhanh Mẫn Nguyệt đã ăn xong, bác Trương thấy cô bé ăn ít cứ nghĩ là do món ăn không hợp khẩu vị cô bé nên liền hỏi "Sao con lại ăn ít vậy? Có phải do món ăn không hợp khẩu vị không?"

"Không phải, chỉ là con không thấy đói. Bác Trương con muốn ra vườn hoa chơi một chút." Bác Trương thấy cô bé cũng không có gì lạ nên liền cho phép. Mẫn Nguyệt bước nhanh ra tới vườn hoa bên cạnh biệt thự mới thấy tâm trạng đỡ hơn một chút. Nơi đây trồng xen kẽ nhiều loại hoa, phân chia ra từng khu vực khác nhau. Nhưng sao Mẫn Nguyệt lại cảm thấy nơi này hình như có rất nhiều loài hoa màu tím, từ hoa oải hương, tử la lan, phong lan tím...đến cả hàng cây tử đằng trước cổng biệt nữa. Không lẽ Thần ca ca thích màu tím? Hình như không giống lắm, đang mải mê suy nghĩ Mẫn Nguyệt không biết ở sau đang có người tiến lại gần mình. Một giọng nói non nớt của trẻ con nhưng lại chứa đầy cao ngạo như một tiểu thư vang lên "Cô chính là người mà lão đại mang về?"

Mẫn Nguyệt giật mình quay lại, đánh giá người con gái trước mặt. Làn da trắng nõn, đôi mắt màu xanh nước biển đã chứng minh cô là con lai. Mái tóc xoăn bồng bềnh được cột lại bằng một cái nơ nhỏ, trên người mặc áo T-shirt, quần short, đi giày thể thao. Nhìn qua có vẻ bằng tuổi cô, cả khuôn mặt đẹp như búp bê nhưng không yểu điệu mà lại năng động, đáng yêu. Cô bé đó đang đứng khoanh tay lại nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt. Trong lòng Mẫn Nguyệt nghi hoặc, cô bé này là ai, tại sao lại nhìn cô giống như rất ghét cô vậy, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô gặp cô ấy mà. Vũ Điềm Điềm lúc này cũng đang tinh tế đánh giá Mẫn Nguyệt. Người có chút gầy gò, làn da trắng mịn màng, đôi mắt long lanh trong suốt, ngây thơ không nhiễm bụi trần, đôi môi anh đào nhỏ nhắn khiến người khác nhìn vào cũng muốn cắn một ngụm. Cô bé này mang đến cho người khác cảm giác thân thiện, dễ gần. Nhưng mà dù sao cũng chỉ là một cô bé yếu ớt, khi lớn lên có đẹp cũng chỉ là một bình hoa. Vũ Điềm Điềm thật không hiểu nổi tại sao lão đại lại đưa con nhóc này về, chẳng qua là đỡ cho lão đại một gậy, nếu như vậy chẳng phải chỉ cần cho tiền rồi tìm người nuôi dưỡng là được sao lại mang về nhận nuôi chứ. Chẳng lẽ là do giống người kia, nếu như vậy thì cô càng không thích. Vũ Điềm Điềm cô cùng với ba người khác là Vũ Hiên, Vũ Á, Vũ Trạch là cận vệ đi theo thiếu gia Âu Thần từ nhỏ. Là anh đã cứu vớt bọn họ, từ lúc đó bọn họ đã thề rằng không bao giờ phản bội anh, mãi mãi trung thành. Khi chứng kiến lão đại cưng chiều, bảo vệ người kia bọn họ cũng tôn trọng và yêu mến cô bé đó. Nhưng không ngờ trong lúc lão đại gian khổ nhất, cô bé đó lại rời đi nên Vũ Điềm Điềm cực ghét người con gái đó, bây giờ lão đại lại mang về một người khá giống với người đó nên Vũ Điềm Điềm cũng không thể thích được. Dù đã cứu lão đại thì sao chứ, chuyện đó cô cũng có thể làm được.

"Lão đại? Là Thần ca ca sao?" Mấy ngày trước Mẫn Nguyệt cũng nghe Vũ Hiên gọi Nam Cung Âu Thần như vậy nên có chút không xác định hỏi lại. Vũ Điềm Điềm vừa nghe Mẫn Nguyệt gọi lão đại là Thần ca ca thân thiết như vậy có chút tức giận, con nhóc này dựa vào đâu mà gọi lão đại như vậy chứ, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét nồng đậm "Đúng vậy".

"Là Thần ca ca đã đưa mình về. Cậu là ai vậy?" Nhìn khuôn mặt ngây thơ kia khiến cơn giận của Vũ Điềm Điềm bộc phát "Tao là Vũ Điềm Điềm, là cận vệ đi theo lão đại từ nhỏ. Mày đừng dựa vào việc lão đại cưng chiều mày một chút thì có thể gọi anh ấy là Thần ca ca thân thiết thế. Mày không có tư cách đó, càng không có tư cách ở lại nơi này. "

Mẫn Nguyệt bất mãn nhíu mày, tại sao lại không cho cô gọi là 'Thần ca ca', tại sao lại nói cô không được ở đây. "Thần ca ca đã cho phép mình gọi như vậy, còn nữa anh ấy nói đây là nhà của mình. Vậy tại sao mình không có tư cách ở đây?" Vũ Điềm Điềm nghe thế tức giận càng lớn, không ngờ con nhỏ này lại to gan như vậy, dám lôi cả lão đại vào đây. Vũ Điềm Điềm liền dùng thanh âm bén nhọn hét lớn với Mẫn Nguyệt "Nói cho mày biết lão đại chỉ là đang thương hại mày thôi, một ngày nào đó lão đại nhất định sẽ bỏ rơi mày!" Trong nội tâm Mẫn Nguyệt xao động, không lẽ Thần ca ca sẽ bỏ rơi cô thật sao? "Không, Thần ca ca sẽ không làm vậy đâu..." Lời nói chắc chắn nhưng trong giọng nói Mẫn Nguyệt lại run run, đôi mắt to ngập nước như sắp khóc thể hiện nỗi bất an trong lòng cô bé lúc này. Vũ Điềm Điềm thấy vậy càng vui vẻ "Sợ rồi sao! Mày có biết tại sao lão đại lại đồng ý nhận nuôi mày không? Chỉ vì mày giống với..... " Vũ Điềm Điềm chưa kịp nói xong đã bị một giọng nói lãnh đạm cắt đứt "Vũ Điềm Điềm! " Mẫn Nguyệt theo bản năng nhìn qua, dưới ánh nắng mặt trời là một người thiếu niên khôi ngô. Khoác trên người áo sơ mi trắng mỏng, giơ tay nhấc chân đều là nho nhã lễ độ, toát ra khí chất quý tộc bẩm sinh. Trên khuôn mặt tuấn tú kia là nụ cười ôn nhu, dịu dàng, nhưng ngữ khí lạnh lùng vừa rồi không phù hợp với biểu tình ôn nhu đó. Dĩ nhiên người thiếu niên này rất có ảnh hưởng, dễ thấy nhất là cô nàng Vũ Điềm Điềm kia, vừa rồi còn la hét lớn tiếng nhưng bây giờ chỉ run rẩy im lặng cúi đầu "V...Vũ Á!" Vũ Điềm Điềm trước giờ đều làm việc tùy hứng, không sợ bất kỳ ai, người có thể khiến cô nàng này nghe lời chỉ có hai người. Một người chính là lão đại đáng kính của cô, Nam Cung Âu Thần và người còn lại chính là người thiếu niên đang đứng trước mặt này, Vũ Á - người đứng đầu trong bốn cận vệ. Đừng bị lừa bởi bộ dáng của anh ta, bởi vì anh ta thực chất là một con sói nham hiểm và tàn nhẫn nhất. Lớp ngụy trang kia chỉ dùng để đánh lừa con mồi thôi. Bước đến gần chỗ hai người, Vũ Á nở nụ cười như gió xuân với Vũ Điềm Điềm "Điềm Điềm em đã tập luyện xong rồi sao?" Khi Vũ Á cười chính là báo hiệu anh ta đang tức giận, cười càng tươi thì số phận của người làm anh ta tức giận càng thảm. Vũ Điềm Điềm cảm thấy lần này bản thân tiêu rồi "Em đã tập luyện xong rồi...." Vũ Á nguy hiểm nheo mắt, Vũ Điềm Điềm lập tức đổi sang biểu cảm chân chó "...Nhưng mà em sẽ đi tập luyện tiếp." Lời vừa dứt thì đã thấy Vũ Điềm Điềm chạy mất dạng, vận tốc đó có thể thi với vận động viên chạy marathon. Vũ Á hài lòng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, lúc này mới đem lực chú ý dời đến cô bé đang ngơ ngác kia. "Em là Mẫn Nguyệt?" Mặc dù thấy lạ vì sao người này biết tên mình nhưng Mẫn Nguyệt vẫn gật đầu. Vũ Á mỉm cười an ủi "Đừng để ý những gì Điềm Điềm nói, em ấy không xấu chỉ là có một chút ghen tị." Vũ Á hoàn toàn ngược lại đối với Vũ Điềm Điềm, anh không hề ghét Mẫn Nguyệt, mà còn có hảo cảm với cô bé này. Đối với một người vừa gặp mấy ngày như lão đại mà cô bé này lại có thể lấy thân mình ra cứu. Thử hỏi có bao nhiêu người được như thế? Mẫn Nguyệt đối với Vũ Á cũng có ấn tượng rất tốt, hơn nữa vừa rồi anh còn an ủi cô bé. Nhưng tâm trạng của Mẫn Nguyệt đã bị những lời nói của Vũ Điềm Điềm làm ảnh hưởng, chỉ đành cười gượng "Không sao. Xin lỗi nhưng em hơi mệt, muốn vào nhà."

Vũ Á vẫn là nụ cười dịu dàng đó "Được. Anh tên là Vũ Á, sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau thường xuyên."

"Em là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Tạm biệt." Dù biết Vũ Á biết tên mình nhưng Mẫn Nguyệt vẫn giới thiệu lại, sau đó lại vẫy tay chào tạm biệt Vũ Á rồi bước vào nhà. Mẫn Nguyệt về phòng mình liền đóng chặt cửa, bác Trương cũng chỉ nghĩ là cô bé chơi mệt nên không làm phiền. Đến giờ cơm tối Mẫn Nguyệt bước xuống lầu, vẫn như cũ không thấy Thần ca ca đâu. Lúc này câu nói của Vũ Điềm Điềm đột nhiên vang lên trong đầu cô 'Lão đại chỉ thương hại mày thôi, một ngày nào đó lão đại nhất định sẽ bỏ rơi mày!' Khiến tâm tình Mẫn Nguyệt có chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ác mộng

Trước mắt là một mảnh trắng xóa, hình ảnh lay chuyển, vài cảnh tượng mờ nhạt từ từ hiện ra, tiếng mắng chửi vang lên khắp nơi. Trước mặt là thân hình có phần béo ú của người phụ nữ nào đó, vừa mắng vừa đánh vào cô bé yếu ớt dưới kia.

"Mày còn dám lười biếng hả con nhóc kia, mau làm việc cho tao. Nếu hôm nay không xong việc thì đừng nghĩ tới chuyện ăn cơm."

...

"Mày còn nhỏ mà đã dám quyến rũ người khác. Mẹ mày chắc cũng đã từng như vậy cho nên mới sinh ra thứ tạp chủng như mày."

...

"Mày là đồ con hoang, là thứ bị người ta ruồng bỏ."

...

Mẫn Nguyệt nhìn khung cảnh kia, trong lòng dâng lên cảm giác đau thương không thể tả. Xót xa nhìn cô bé, muốn bước lại gần để xem cô bé đó là ai. Nhưng càng bước đến, thì mọi thứ càng mờ ảo, từng khuôn mặt cũng không thể thấy rõ, tiếng mắng chửi nhỏ dần cho đến khi không còn nghe thấy nữa. Mọi thứ xung quanh lại biến hóa lần nữa, lần này là trong một cái sân rộng lớn. Vẫn là cô bé đó nhưng lại bị nhiều đứa bé khác bao quanh. Chỉ thấy cô bé gắt gao ôm chặt một con thỏ bông nhỏ có phần bẩn thỉu, ánh mắt phòng bị nhìn xung quanh. Trong đám con nít đó một cô bé dẫn đầu bước ra, cao ngạo nói "Mày mau đưa thỏ bông cho tao nếu không thì đừng trách!"

"Không đưa!" Cô bé bị vây quanh kia lắc đầu nguầy nguậy, bàn tay ôm con thỏ bông càng thêm chặt. Cô bé cao ngạo kia liền tức giận tới đỏ mặt, bước tới trước giật phắc con thỏ bông ra khỏi người cô bé kia. Cô bé dù có giãy giụa nhưng nhanh chóng bị đám nhóc xung quanh đè xuống. Cô bé cao ngạo kia vừa lấy được thỏ bông liền cười nham hiểm, từ trên cao nhìn xuống khiêu khích đứa bé dưới chân "Mày rất thích con thỏ bông này sao? Nếu đã như vậy thì..." Cô bé kia vứt con thỏ bông xuống đất, rồi dùng chân đạp mạnh nó. "Đừng mà" Cả Mẫn Nguyệt và cô bé kia đồng thanh vang lên. Chứng kiến cảnh đó, đứa bé bất chấp mình đang bị mấy đứa trẻ xung quanh đè xuống cũng muốn xông lên lấy lại con thỏ bông kia nhưng không thành công, cô bé khóc đến tuyệt vọng. Đứa trẻ đã đạp lên thỏ bông đó bây giờ lại cười đến sáng lạn "Mày nghĩ mày là ai, có thể đấu với tao sao? Mày cũng chỉ là thứ bị cha mẹ mày đem bỏ đi thôi, tốt nhất mày phải ngoan ngoãn một chút, đừng quên ở cô nhi viện này tao là người đứng đầu."

Mẫn Nguyệt cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, gấp gáp muốn nhìn rõ mọi thứ, nhưng khi cô giơ tay ra muốn nắm bắt được một thứ gì đó thì nó lại tan biến đi như làn khói trắng. Lại một hình ảnh khác hiện ra, nhưng lần này là trong một căn phòng tối om. Cuối góc tường là cô bé đang ngồi co ro ôm chặt thân thể, miệng không ngừng lẩm bẩm "Đừng sợ, đừng sợ, mọi thứ sẽ qua nhanh thôi" Được một lúc cô bé lại khóc nức nở "Mọi người đều không cần mình, lại vứt mình đi lần nữa rồi hức...hức..."

Đột nhiên những hình ảnh đó đều biến mất, để lại Mẫn Nguyệt một mình trong không gian tối đen rộng lớn. Xung quanh vang lên hàng loạt giọng nói

"Mày là đồ bỏ đi!"

"Mày là rác thải xứng đáng bị người khác vứt đi!"

"Mọi người đều bỏ rơi mày, không ai cần mày!"

"Anh ấy chỉ đang thương hại mày thôi, một ngày nào đó sẽ bỏ rơi mày!"

...

".....sẽ bỏ rơi mày!"

".....sẽ bỏ rơi mày!"

"Không, không phải như vậy, đừng nói nữa...." Mẫn Nguyệt ôm đầu ngồi xuống trong không gian bị bóng tối bao trùm. Tiếng nức nở chưa dứt, một tia sáng vụt qua trên bầu trời "Ầm.." Một tiếng nổ đinh tay nhức óc vang lên đã thành công kéo Mẫn Nguyệt ra khỏi không gian đáng sợ đó.

"Đừng nói nữa!" Mẫn Nguyệt ngồi bật dậy, thở dốc hổng hộc, trên khuôn mặt xinh đẹp là hai hàng nước mắt chảy dài. Mẫn Nguyệt một tay ôm ngực như vỗ về trái tim đang kích động của mình, một tay ôm chặt con gấu bông trong ngực. Ngoài cửa sổ, một tia chớp lại vụt qua, cả căn phòng đều sáng hẳn lên rồi sau đó lại quay trở về bình thường. Cả người Mẫn Nguyệt chấn động, sợ hãi ôm chặt gấu bông rúc vào trong chăn. Nhưng một tiếng nổ lớn lại vang lên, Mẫn Nguyệt vội vàng che hai lỗ tai lại, ngay cả cử động cũng không dám, chỉ có cơ thể không ngừng run rẩy "Ô...ô...Thần ca ca... Mẫn Nguyệt rất sợ...ô..ô.."

Đôi mắt Mẫn Nguyệt mở lớn, đúng rồi, cô phải đi tìm Thần ca ca...tìm Thần ca ca!

Nam Cung Âu Thần vốn đã định đi ngủ, nhưng chợt nghe thấy tiếng đập cửa gấp gáp bên ngoài thì dừng lại. Nam Cung Âu Thần nhíu mày, rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám phá hoại việc nghỉ ngơi của anh. Tầng ba là nơi cấm kỵ, người hầu bình thường đều không được phép lên đây, chỉ có bác Trương có quyền này, nhưng trễ thế này thì bác Trương có lẽ đi ngủ rồi. Hơn nữa dù có việc tìm anh bác Trương cũng sẽ không đập cửa như vậy, không lẽ là...Vừa nghĩ tới khả năng là ai kia thì Nam Cung Âu Thần liền phóng xuống giường, vội vã mở cửa. Vừa mở cửa ra chưa kịp nhìn xung quanh thì đã thấy một bóng dáng nho nhỏ nhào vào lòng anh.

"Thần ca ca, Mẫn Nguyệt rất sợ, rất sợ...hức..hức.." Ôm thân thể đang run run sợ hãi trong lòng Nam Cung Âu Thần liền thấy đau lòng. Nam Cung Âu Thần ôm ngang eo Mẫn Nguyệt, dẫn cô bé tới giường lớn. Lâu lâu bên ngoài lại vang lên tiếng sấm chớp 'rầm rầm' khiến Mẫn Nguyệt càng run rẩy cực độ, bàn tay ôm Nam Cung Âu Thần cũng chặt hơn. Vừa tới bước tới giường, Nam Cung Âu Thần liền dịu dàng lau nước mắt cho cô bé, vừa lau vừa an ủi "Ngoan, đừng sợ, đã có Thần ca ca ở đây." Ôm Mẫn Nguyệt nằm xuống, bàn tay vuốt nhẹ lưng cô bé để xoa dịu nỗi sợ hãi, Nam Cung Âu Thần lại tiếp tục nhẹ giọng an ủi "Không sao cả, có anh bên cạnh em."

"Ân" Mẫn Nguyệt đã ngừng khóc, nhưng thân thể vẫn còn sợ hãi, vùi đầu vào trong ngực Nam Cung Âu Thần. Không biết qua bao lâu, bên ngoài đã không còn tiếng động nào nữa, Mẫn Nguyệt cũng đã bình tĩnh lại. Nam Cung Âu Thần thấy cô bé không còn sợ nữa cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong không gian yên tĩnh đó, bất thình lình Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi Nam Cung Âu Thần "Thần ca ca, một ngày nào đó anh sẽ bỏ Mẫn Nguyệt mà đi sao?" Nam Cung Âu Thần khi nghe đến câu hỏi này thì ngạc nhiên vô cùng, sau đó lại cười nhẹ "Sao lại hỏi vậy?" Mẫn Nguyệt bối rối, không biết dùng từ ngữ như thế nào để trả lời "Không có, chỉ là...vừa rồi em gặp ác mộng. Mà thôi anh không cần trả lời câu hỏi này nữa đâu!" Nam Cung Âu Thần im lặng trong chốc lát, đến lúc Mẫn Nguyệt cũng nghĩ là anh sẽ không trả lời thì giọng nói trầm ấm của Nam Cung Âu Thần vang lên "Sẽ không, bây giờ cũng không sau này cũng không. Anh sẽ mãi bên cạnh em!" Những lời nói đó đã trực tiếp đi vào trong tim Mẫn Nguyệt, trong lòng cô giống như có một dòng nước ấm chạy qua, hạnh phúc vô cùng. Dừng một chút Nam Cung Âu Thần lại nói tiếp "Em quên những lời đã hứa với anh trong bệnh viện rồi sao?" Mẫn Nguyệt ngẩn người, khung cảnh ngày đó ở bệnh viện hiện lên trong tâm trí cô. Lúc đó Thần ca ca đã từng nói trong ký ức của cô chỉ cần có anh, sau này cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh. Mẫn Nguyệt mỉm cười chui vào lòng Nam Cung Âu Thần, ôm chặt thắt lưng của anh "Không quên, sau này cũng không bao giờ quên." Chỉ cần có những lời đó của Thần ca ca là đủ rồi, khoảng cách gì đó, vứt bỏ hết đi! Sau này cô sẽ tuyệt đối không rời xa người con trai này, dù anh ấy có vứt bỏ cô cũng vậy, cô cũng sẽ kiên quyết đi theo. Nam Cung Âu Thần mỉm cười hài lòng, đôi môi ấm áp hạ xuống trên trán cô một nụ hôn, dịu dàng nói "Ngủ đi." Ánh trăng màu bạc xuất hiện trở lại sau cơn mưa, chiếu rọi những ánh sáng ấm áp lên hai thân hình đang ôm chặt nhau kia. Đêm nay cả hai người họ đều ngủ rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Âm mưu

"Ưm..." Bình minh lên cao, Mẫn Nguyệt lầm bầm hai tiếng rồi cựa mình tỉnh dậy. Mẫn Nguyệt đưa tay lên dụi dụi mắt, sau đó đôi mắt mờ mịt mở ra, bắt đầu nhìn chung quanh, lúc này mới giật mình. Căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, đây là đâu a. Từng ký ức của ngày hôm qua toàn bộ đều hiện lên tâm trí của Mẫn Nguyệt, khiến cô bé đỏ ửng mặt, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Tại sao tối hôm qua bản thân mình lại khóc lóc chạy đến phòng của Thần ca ca chứ? Thật xấu hổ mà! Cô nhóc nào đó đang cuộn mình thành một cái kén nhỏ trong chăn để tự kiểm điểm hành vi của bản thân. Nam Cung Âu Thần đứng tựa ở cửa phòng tắm quan sát hết tất cả, thầm nghĩ trong lòng: Cô nhóc này thật đúng là đáng yêu. Khẽ cười sau đó bước nhẹ nhàng đến bên giường, lôi người nào đó trong chăn ra, vuốt nhẹ mái tóc rối bời, cưng chiều hỏi "Bảo bối, dậy rồi sau lại cuộn mình trong chăn. Mau đi rửa mặt đi, sau đó chúng ta đi ăn sáng." Nghe Nam Cung Âu Thần gọi là 'bảo bối', Mẫn Nguyệt cứ ngỡ mình nghe lầm nên ngây thơ hỏi lại "Thần ca ca, anh vừa gọi em là gì? Em không phải tên là bảo bối."

"Em chính là bảo bối của anh. Không thích sao?" Nam Cung Âu Thần vẫn tiếp tục động tác trên tay, xoa nhẹ mái tóc Mẫn Nguyệt, không chút để ý trả lời. Mẫn Nguyệt đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là nghi hoặc, cuối cùng là vui vẻ, gật đầu liên tục "Thích!" Thấy hành động vừa rồi của mình hơi quá, Mẫn Nguyệt liền lấy cớ đi rửa mặt, chuồn vào phòng vệ sinh trốn. Chuyện tối hôm qua cô bé đã nhanh chóng vứt ra sau đầu, không còn để ý tới. Rửa mặt xong, Nam Cung Âu Thần dắt tay Mẫn Nguyệt xuống lầu ăn sáng. Bác Trương thấy hai người liền cảm thấy kì lạ, sao nhị thiếu gia sáng sớm lại cùng Mẫn Nguyệt xuống ăn sáng. Dù thắc mắc nhưng ông cũng không hỏi, bổn phận của một người quản gia là như vậy. Ngồi xuống chỗ của mình, Nam Cung Âu Thần bỗng nhiên nhấc Mẫn Nguyệt ngồi lên đùi của mình. Mẫn Nguyệt vì đột nhiên bị nhấc bỗng lên nên bị hoảng sợ, liền phản xạ đưa tay ôm cổ Nam Cung Âu Thần.

"Bảo bối, muốn ăn gì?" Ôm chặt Mẫn Nguyệt trong lòng, Nam Cung Âu Thần bắt đầu đụng đũa, tính gắp đồ ăn cho Mẫn Nguyệt.

"Thần ca ca, mau để em xuống." Nam Cung Âu Thần không hề để ý tới vẻ mặt quẫn bách của Mẫn Nguyệt, ra lệnh "Ngồi yên" Mẫn Nguyệt bắt đầu bối rối, tiếp tục nài nỉ Nam Cung Âu Thần "Thần ca ca, mọi người xung quanh sẽ thấy đó..." Dứt lời Nam Cung Âu Thần quay đầu lại nhìn Mẫn Nguyệt mỉm cười, nhưng nụ cười này rất giống hồ li gian xảo. "Nhưng xung quanh làm gì có ai." Mẫn Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, há hốc mồm, vừa rồi ở đây vừa có bác Trương cùng với một đám người hầu, sao chỉ mới chớp mắt đã không thấy rồi. Mẫn Nguyệt không hề biết khi Nam Cung Âu Thần ăn uống thì rất ghét có người đứng bên cạnh, nên không ai dám ở lại. Nam Cung Âu Thần tiếp tục cười không có ý tốt "Bảo bối, em phải ngoan ngoãn ngồi yên nha. Nếu không chúng ta không thể ăn sáng được đâu." Mẫn Nguyệt cũng không đấu lại Nam Cung Âu Thần nên liền an phận ngồi trong lòng của Nam Cung Âu Thần.

Những ngày ở Lưu Ly Bảo, Mẫn Nguyệt đều sống rất tốt. Bác Trương thấy Mẫn Nguyệt bây giờ đã vui vẻ, hoạt bát hơn lúc mới đến đây thì càng vui

lòng. Đôi khi Mẫn Nguyệt có gặp Vũ Điềm Điềm, nhưng cô bé đó không giống như lần đầu gặp mà mắng chửi cô, chỉ là luôn xem cô như không khí mà đi ngang qua. Mẫn Nguyệt cũng mặc kệ, chỉ xem như đó là trẻ con giận dỗi, còn cảm thấy cô bé Vũ Điềm Điềm kia rất đáng yêu. Vũ Á và Vũ Hiên thì ngược lại, luôn nói cười vui vẻ với Mẫn Nguyệt, nhưng tuyệt đối không bao giờ chạm vào Mẫn Nguyệt. Có lần cô bé bị vấp té, vốn Vũ Hiên tính đưa tay ra đỡ nhưng sau đó lại rụt tay lại. Đùa à, anh không phải là không biết tính lão đại, nếu như anh chạm vào cô bé này không biết lão đại sẽ chỉnh anh như thế nào đâu, cho nên để Mẫn Nguyệt bị té là giải pháp tốt nhất! Vì chuyện đó mà Mẫn Nguyệt không nói chuyện với Vũ Hiên trong suốt mấy ngày liền. Nam Cung Âu Thần có thể nói là sủng Mẫn Nguyệt sủng tới tận trời, khiến cho đám người hầu trong biệt thự ghen tị đến nghiến răng, càng thêm căm ghét Mẫn Nguyệt. Tại sao một con nhóc người ngoài lại được nhị thiếu gia bảo hộ như vậy? Dù trong lòng bất mãn nhưng họ cũng không dám biểu lộ rõ ràng, nên trước mặt Nam Cung Âu Thần và bác Trương là một bộ dáng vâng lời, nhưng sau lưng khi không có ai lại bỏ mặt Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt dù biết nhưng cũng không nói gì, cô không phải là người gia tộc Nam Cung thật sự, có tư cách gì bắt bọn họ hầu hạ chứ, hơn nữa cô cũng không cần người khác phục vụ mình. Nam Cung Âu Thần bước ra khỏi Lưu Ly Bảo nửa bước, không có việc gì làm nên mỗi buổi sáng sau khi ăn sáng xong, Mẫn Nguyệt đều ra vườn hoa tưới cây, nhổ cỏ, nói chuyện với bác làm vườn... Đây là thói quen của cô bé hằng ngày. Sáng hôm nay cũng vậy, vừa ăn sáng xong là Mẫn Nguyệt chạy ào ra vườn hoa, nhưng không chú ý lại đụng phải một người khác. "Rầm" Lúc này Mẫn Nguyệt mới chú ý đến người mà cô đụng trúng, đó là một cô gái có vẻ lớn hơn Mẫn Nguyệt một chút. Trên người mặc bộ đồng phục người hầu của Nam Cung gia, mái tóc ngắn bồng bềnh, ngũ quan rất bình thường. Mẫn Nguyệt vội chạy lại đỡ cô bé đó, miệng liên tục xin lỗi "Cậu có sao không? Xin lỗi là mình không chú ý."

"Mình không sao." Cô bé xoa xoa cánh tay, sau đó lại ngước lên nhìn Mẫn Nguyệt, ra vẻ ngạc nhiên.

"Cậu là tam tiểu thư Mẫn Nguyệt sao? Xin lỗi, tam tiểu thư, cô có sao không? Là tôi không tốt đã đụng trúng cô!" Mẫn Nguyệt là lần đầu tiên có người hầu gọi cô là tam tiểu thư cung kính như vậy khi không có bác Trương và Thần ca ca ở đây nên có chút bất ngờ. Lại nhìn cô bé này, một bộ dạng đứa trẻ làm sai đang cúi đầu, tự nhiên Mẫn Nguyệt thấy rất thích cô bé này, mỉm cười nói "Không có, là mình đụng trúng cậu, cho nên mình xin lỗi mới đúng. Còn nữa, đừng gọi mình là tam tiểu thư, cứ gọi là Mẫn Nguyệt được rồi." Cô bé người hầu kia kinh ngạc sau đó lại có chút bối rối.

"Vậy...được không?"

"Tất nhiên là được." Nghe vậy cô bé kia cười rạng rỡ, lộ ra hai hàng răng trắng, thân thiết nắm lấy tay Mẫn Nguyệt "Cậu thật tốt, chúng ta có thể làm bạn không? Mình là Bạch Lâm." Mẫn Nguyệt trước giờ không có bạn, đột nhiên có người nói muốn làm bạn với bản thân thì đương nhiên rất vui vẻ nhận lời. "Được " Bạch Lâm nghe được thì kích động ôm chầm Mẫn Nguyệt, một lúc sau mới buông ra "Thật tốt quá, chúng ta từ nay về sau sẽ là bạn tốt. Nhưng hiện giờ mình đang bận làm việc nên phải đi trước. Khi nào rảnh mình sẽ tìm cậu chơi được không? " Nói xong còn nghiêng đầu xem phản ứng của Mẫn Nguyệt, Mẫn Nguyệt cũng không phản đối.

"Không sao, cậu cứ đi làm việc đi, lúc nào đó chúng ta hãy nói chuyện" Bạch Lâm giơ tay chào tạm biệt Mẫn Nguyệt sau đó mới bước đi, trong khoảnh khắc quay đầu đã lộ ra nụ cười gian xảo. Mẫn Nguyệt cũng không thấy được nụ cười ấy, nếu không sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay. Tâm trạng rất vui, Mẫn Nguyệt tưới hết toàn bộ hoa trong vườn, sau đó lại kể chuyện cho các bác làm vườn nghe, chọc cho mọi người cười không ngừng. Mấy ngày sau đó, Mẫn Nguyệt đều 'tình cờ' mà gặp được Bạch Lâm. Hai người lôi kéo nhau nói chuyện trên trời dưới đất, dần dần cũng trở thành bạn thân. Nhưng Mẫn Nguyệt thấy rất kì lạ, lúc Bạch Lâm ở trước mặt Thần ca ca thì luôn xấu hổ cúi đầu, như một thiếu nữ thẹn thùng, lại như 'vô ý' mà đụng vào Thần ca ca, nhưng mà Thần ca ca lại tránh được, không bao giờ để cho Bạch Lâm chạm vào người. Mẫn Nguyệt cũng biết được chút ít những điều đó nghĩa là gì, trên ti vi chẳng phải cũng thường chiếu những cảnh như vậy sao. Mẫn Nguyệt cảm thấy hơi tức giận, nhưng lại không hiểu bản thân vì sao lại giận như vậy, cũng không thể chạy lên phía trước mà lôi Bạch Lâm ra. Rất muốn hét lên là "Đừng chạm vào Thần ca ca!" nhưng đành nhịn xuống. Nam Cung Âu Thần ngay cả liếc cũng không thèm liếc tới Bạch Lâm, chỉ xem cô ta như không khí, trong mắt anh chỉ có Nguyệt Nhi, bảo bối của anh. Bạch Lâm dù tức đến nghiến răng nhưng ngoài mặt vẫn cười nói với Mẫn Nguyệt.

Lại thêm một tuần trôi qua, như thường lệ, mỗi buổi sáng Mẫn Nguyệt đều xuống vườn hoa. Nhưng hôm nay có hơi khác biệt, trên cái bàn nhỏ giữa vườn hoa có một đám người hầu tụ tập lại ở đó, có cả Bạch Lâm. Bạch Lâm thấy Mẫn Nguyệt liền chạy tới kéo Mẫn Nguyệt đến đó, kéo ghế cho cô ngồi, những nữ hầu khác thấy Mẫn Nguyệt cũng không quan tâm đến chỉ lo công việc của mình. Bạch Lâm lại bắt đầu huyên thuyên "Mẫn Nguyệt, hôm nay chính là ngày dọn dẹp đồ đạc định kì của Tịnh Tuyết phu nhân. Cậu xem những thứ này có phải rất đẹp không?" Mẫn Nguyệt cảm thấy không thấy không hiểu liền hỏi lại Bạch Lâm.

"Ngày dọn dẹp đồ đạc định kì? Còn có Tịnh Tuyết phu nhân?" Bạch Lâm cũng kiên nhẫn giải thích cho Mẫn Nguyệt hiểu "Tịnh Tuyết phu nhân chính là mẹ của nhị thiếu gia Âu Thần, bà ấy đã chết từ 5 năm trước. Nhưng cứ ba tháng là nhị thiếu gia Âu Thần sẽ cho người dọn dẹp lại phòng của bà ấy, lau chùi tất cả đồ đạc kể cả trang sức, khiến cho chúng như lúc ban đầu. Còn người vợ hiện nay của lão gia chính là Vân Ngọc phu nhân, bà ấy là mẹ của đại thiếu gia Nam Cung Vũ Văn đã qua đời." Mẫn Nguyệt gật đầu hiểu rõ, trong lòng lại xót xa một trận, thì ra Thần ca ca cũng mất mẹ từ nhỏ, anh ấy kêu người khác dọn phòng chắc chỉ muốn tưởng nhớ mẹ mình. Mẫn Nguyệt bây giờ mới bắt đầu chú ý những thứ đặt trên bàn, tất cả đều là trang sức quý giá, không cầu kỳ nhưng lại tao nhã, trang trọng. Nhiệm vụ của bọn Bạch Lâm chính là lau sạch sẽ những món trang sức này, không được để chúng bị trầy xước. Trong đó có một sợi dây chuyền nổi bật nhất, mặt dây chuyền là một viên đá quý màu xanh nước biển hình giọt nước, phía trên là một đôi cánh gắn liền với viên đá quý đó, được trang trí bằng nhiều viên kim cương khác. Khi ánh nắng mặt trời chiếu vào, cả sợi dây chuyền càng thêm rực rỡ, tuy đơn giản nhưng lại tinh tế, sang trọng. Thấy Mẫn Nguyệt nhìn chằm chằm vào sợi dây chuyền đó, Bạch Lâm liền mang nó tới trước mặt Mẫn Nguyệt, vui vẻ hỏi " Sợi dây này là Hải Liên Chi Tâm, là sợi dây chuyền mà Tịnh Tuyết phu nhân thích nhất. Thế nào, có phải nó rất đẹp không?"

"Rất đẹp!" Mẫn Nguyệt lơ đãng trả lời, ánh mắt vẫn đang thưởng thức sợi dây chuyền. Bạch Lâm không dừng lại mà vẫn nói tiếp "Cậu có muốn có nó không?"

"Một chút. Nhưng mình chỉ là thưởng thức nó thôi, không phải là ham muốn cướp đoạt." Là trang sức đẹp thì có cô gái nào mà không muốn, nhưng cô chỉ đơn giản là thấy nó đẹp, không hoàn toàn muốn có nó, bởi vì cô không thích đeo trang sức. Mẫn Nguyệt ngắm nhìn một chút thì không để ý tới sợi dây chuyền đó nữa, Bạch Lâm cũng không tiếp tục hỏi Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt ngồi ở đó một lát thấy không có gì thú vị liền bỏ ra vườn hoa. Lúc quay về thì gặp Bạch Lâm đang ôm một thứ gì đó. Bạch Lâm chạy tới chỗ Mẫn Nguyệt, hai tay mang gói đồ đó đến trước mặt Mẫn Nguyệt, cười ngọt ngào . "Mẫn Nguyệt, mình có làm bánh đậu xanh cho cậu. Chúng ta cùng nhau ăn đi." Mẫn Nguyệt vừa nghe Bạch Lâm làm bánh cho mình thì rất vui vẻ "Bạch Lâm, cảm ơn cậu, cậu thật tốt với mình!"

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi ăn đi. Phải rồi, Mẫn Nguyệt, mình vẫn chưa có dịp tham quan phòng của cậu, hay là chúng ta mang bánh lên phòng cậu ăn đi, mình cũng muốn xem phòng cậu một chút.” Bởi vì tầng ba là khu vực cấm, nên Bạch Lâm chưa bao giờ dám một mình lên đó, nhưng hôm nay thì khác có Mẫn Nguyệt dắt đi thì chắc không sao đâu, sau đó thì... Bạch Lâm trong lòng đang đắc ý với kế hoạch của mình, còn bên kia Mẫn Nguyệt đang do dự không biết có nên mang Bạch Lâm lên phòng hay không. Bác Trương chẳng phải nói khu vực tầng ba hạn chế người lên sao, nhưng Bạch Lâm là bạn của cô, hơn nữa chỉ vào phòng của cô, không làm phiền tới phòng của Thần ca ca nên có lẽ không sao. Mẫn Nguyệt nhanh chóng đáp ứng, Bạch Lâm cười càng rạng rỡ, sau đó cả hai dắt tay nhau lên phòng của Mẫn Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vu oan

Căn phòng màu hồng xinh đẹp của lúc đầu bây giờ đã đổi thành màu tím huyền bí. Lúc Bạch Lâm bước vào cũng ngỡ ngàng với sự xa hoa của căn phòng này, trong lòng ghen tị càng lúc càng lớn. Nhưng ngoài mặt vẫn cười cười nói nói với Mẫn Nguyệt, cùng Mẫn Nguyệt ăn bánh đậu xanh. Đến lúc Mẫn Nguyệt vào phòng vệ sinh, Bạch Lâm liền chạy đến bên giường, nhét thứ gì đó vào ngăn tủ cạnh giường Mẫn Nguyệt, sau đó lại làm như không có việc gì trở lại chỗ ngồi. Bạch Lâm ở lại phòng Mẫn Nguyệt cũng không lâu liền lấy cớ rời đi, Mẫn Nguyệt cũng không cảm nhận được điều gì bất thường.

Trong thư phòng ở lầu hai, Nam Cung Âu Thần ngồi sau bàn làm việc đang đọc một cuốn sách. Đột nhiên bác Trương đi vào, nét mặt có chút ngưng trọng, không chờ Nam Cung Âu Thần mở lời liền nói “Thiếu gia, trang sức của Tịnh Tuyết phu nhân phát hiện thiếu sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm.” Nam Cung Âu Thần vừa nghe liền đập bàn đứng dậy, tức giận quát “Cái gì cơ, sao lại không thấy? Lập tức gọi toàn bộ những người phụ trách lau chùi trang sức xuống đại sảnh!” Sau đó nổi giận đùng đùng bước ra ngoài, bác Trương vừa đi theo vừa gọi điện phân phó.

Dưới đại sảnh phòng khách, Nam Cung Âu Thần nhàn nhã bắt chéo chân tựa vào ghế sô pha, khuôn mặt âm trầm, lạnh lẽo. Bên cạnh là bác Trương với bộ mặt uy nghiêm không đổi, đứng trước mặt là những nữ hầu đã phụ trách lau chùi trang sức cho Tịnh Tuyết phu nhân, trong đó có cả Bạch Lâm. Được một lúc, bác Trương không nhanh không chậm mở miệng “Tại sao sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm lại biến mất? Trong số các người, là ai đã lấy nó? Khai ra mau!” Hàng loạt nữ hầu bắt đầu run rẩy, đều nhao nhao nói là không biết, có người còn sợ đến nỗi khóc rống lên, Nam Cung Âu Thần ngồi đó không nói gì, chỉ là mày nhíu càng chặt. Đột nhiên trong số những nữ hầu đó có người nói “Sáng nay, chẳng phải tam tiểu thư Mẫn Nguyệt cứ nhìn chằm chằm vào sợi dây Hải Liên Chi Tâm, hơn nữa còn nói nó đẹp, muốn có nó....Không lẽ là...” Lời nói về sau càng ngày càng nhỏ, chưa nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu ý nghĩa của câu nói đó. Nữ hầu đó vừa nói xong thì được mọi người xung quanh hưởng ứng rất mãnh liệt, bỗng nhiên Bạch Lâm bước ra khỏi hàng, dịu dàng nói “Mọi người đừng nói Mẫn Nguyệt như vậy, dù cậu ấy có thấy thích sợi dây chuyền đó đi nữa, nhưng cậu ấy sẽ không lấy nó. Hơn nữa, dù cậu ấy có muốn gì thiếu gia cũng sẽ mang đến cho cậu ấy, cậu ấy lại được Nam Cung gia nhận nuôi, mang ơn của Nam Cung gia, Mẫn Nguyệt sẽ không làm như vậy đâu.” Bề ngoài Bạch Lâm chính là nói giúp cho Mẫn Nguyệt nhưng trong câu nói đó vẫn mang ý nghĩa khác. Nhắc đến việc Mẫn Nguyệt muốn gì có đó khiến người khác cảm thấy cô là tiểu thư cao ngạo lại được Nam Cung Âu Thần bảo hộ hết mực. Lại nói đến Nam Cung gia có ơn với Mẫn Nguyệt nếu như Mẫn Nguyệt lại ăn cắp đồ của Nam Cung gia thì chính là lấy oán báo ân. Nam Cung Âu Thần ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Bạch Lâm, trong lòng lại đang tính toán. Đúng lúc này, Mẫn Nguyệt từ bên ngoài bước vào, đồng loạt tất cả cặp mắt ở trong đại sảnh đều nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt, khiến cô bé cảm thấy kì lạ. “Có chuyện gì sao?” Nam Cung Âu Thần không nói gì mà bác Trương bên cạnh đã nhẹ giọng giải thích với Mẫn Nguyệt “Sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm của Tịnh Tuyết phu nhân đã bị mất. Mọi người đều nói con sáng nay đã từng tiếp xúc qua hơn nữa còn nói muốn có nó.” Mẫn Nguyệt kinh ngạc trợn mắt nhìn, đây chính là gián tiếp nói cô lấy cắp nó sao? “Bác Trương, con không có lấy, con chỉ đơn giản là thấy sợi dây đó đẹp nên thưởng thức thôi, không hề có ý muốn lấy cắp nó.” Mẫn Nguyệt vội vàng giải thích nhưng trong đám người hầu không ai thèm tin tưởng cô, lúc này Bạch Lâm bước đến cầm tay Mẫn Nguyệt, điềm đạm đáng yêu nói “Mẫn Nguyệt, có thật là cậu lấy không? Mau nói với mọi người đi, sẽ không ai trách cậu đâu. Lỡ như lát nữa lục soát phòng cậu thì... “ Vừa rồi là Bạch Lâm là trước mặt mọi người bao che cho Mẫn Nguyệt, bây giờ thấy Mẫn Nguyệt tới thì làm ra bộ dáng thấy bạn tốt làm sai thì khuyên nhủ, khiến cho mọi người xung quanh đều nghĩ Bạch Lâm thật sự là lo nghĩ cho Mẫn Nguyệt, một người bạn tốt hiếm có. Mẫn Nguyệt nghe Bạch Lâm nói giống như bị kích thích liền nhanh chóng phản bác “Bạch Lâm, sao cậu có thể nói như vậy? Cậu nói giống như khẳng định mình đã ăn cắp nó. Lục soát phòng mình thì sao? Mình sẽ để mọi người lục soát, mình đã nói không lấy thì sẽ không lấy.” Mặt Bạch Lâm lập tức trắng bệch, trong mắt lấp lánh nước như sắp khóc, ngẩng đầu đáng thương nhìn Mẫn Nguyệt “Không có, mình chỉ là muốn tốt cho cậu...” Ngay lập tức, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Đám người nhìn thấy liền lập tức chỉ trích Mẫn Nguyệt, Mẫn Nguyệt cảm thấy mình rất oan uổng, rõ ràng cô còn chưa làm gì Bạch Lâm mà. “Tất cả im lặng cho tôi! Mẫn Nguyệt nếu con đã nói không lấy vậy thì bác sẽ cho người lục soát phòng con, nếu như không có thì đó chính là bằng chứng tốt nhất cho con. Con yên tâm!” Lúc nói với bọn người hầu bác Trương chính là giọng nói uy nghiêm lạnh lùng, nhưng quay qua Mẫn Nguyệt lại là giọng nói dịu dàng, hiền từ. Bác Trương cũng rất tin tưởng Mẫn Nguyệt, nhưng nếu không lục soát phòng thì mọi người xung quanh sẽ không tin tưởng, sẽ không phục. Một tốp người được phụ trách đi lục soát phòng Mẫn Nguyệt, trước đó họ cũng đã đi lục soát phòng toàn bộ người hầu trong biệt thự này. Khoảnh khắc những người đó bước lên lầu, không hiểu sao trong lòng Mẫn Nguyệt lại cảm thấy bất an, Mẫn Nguyệt lén quan sát Nam Cung Âu Thần chỉ thấy anh đang trầm tư, nãy giờ không hề mở miệng. Mười phút sau, đám người đó đi xuống nhưng trên tay lại cầm theo sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm, cung kính dâng lên trước mặt Nam Cung Âu Thần “Thiếu gia, chúng tôi tìm được sợi dây chuyền trong ngăn tủ cạnh giường của tam tiểu thư.” Câu nói đó giống như sét đánh ngang tai Mẫn Nguyệt, ánh mắt nhìn sợi dây chuyền tràn ngập sự không thể tin, sao sợi dây chuyền đó lại có thể ở trong phòng cô. Đám người hầu xung quanh nhỏ giọng bàn tán, trong đó có không ít người vui mừng khi thấy người khác gặp hoạ, ánh mắt Bạch Lâm hiện lên sự đắc ý, nhưng chỉ trong phút chốc, sau đó lại quay về hình tượng 'cô bé hiền lành, đáng thương'. Tuy chỉ trong phút chốc nhưng cả Nam Cung Âu Thần và bác Trương đều thấy rõ. Tay cầm sợi dây chuyền, Nam Cung Âu Thần bước đến trước mặt Mẫn Nguyệt giọng nói không còn chan chứa tình cảm như thường ngày nữa “Em còn không nhận sai?” Mẫn Nguyệt sững sờ, trong lòng lại tràn ngập tuyệt vọng, cả Thần ca ca cũng không tin cô sao. Dù vậy ngoài mặt Mẫn Nguyệt vẫn không có biểu cảm gì, kiên cường đối mặt với Nam Cung Âu Thần “Em không có lấy thì sao phải nhận sai?” Nam Cung Âu Thần cũng không ngờ Mẫn Nguyệt lại trả lời mình như vậy, ánh mắt cô bé nhìn anh bây giờ thật lạnh lùng, nhất thời trong lòng có chút tức giận “Anh hỏi lại lần nữa, em có nhận sai hay không?” Mẫn Nguyệt cũng không hề chịu thua trước khí thế của Nam Cung Âu Thần “Em không có sai!”

“Được, em giỏi lắm. Vậy em lập tức quỳ trước cửa cho anh, khi nào nhận sai thì mới được đứng lên.” Lời vừa dứt, Nam Cung Âu Thần cũng không nhìn Mẫn Nguyệt lập tức xoay người lên lầu. Mẫn Nguyệt cũng không nói gì, tự động bước ra ngoài quỳ, lúc quay người đi nước mắt trào ra.

“Thiếu gia, rõ ràng cậu biết tam tiểu thư bị oan. Tại sao cậu vẫn làm như vậy?” Chuyện này rõ ràng có người bày mưu đến ông còn thấy rõ ràng thì không thể nào nhị thiếu gia không biết được. Nhưng tại sao phải làm như vậy, lúc nãy ông thấy ánh mắt tuyệt vọng của Mẫn Nguyệt cùng với nước mắt của cô bé thì ông thấy thật đau lòng, hơn nữa cô bé đã quỳ bên ngoài ba tiếng đồng hồ rồi. Trong thư phòng lúc này, Nam Cung Âu Thần đang đứng sau bàn làm việc, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đang mưa lớn. Nam Cung Âu Thần cũng không trả lời bác Trương ngay lập tức, cứ như anh không quan tâm, nhưng nếu nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt đến nổi rõ từng khớp xương thì sẽ biết anh lo lắng tới nhường nào. Thật lâu sao Nam Cung Âu Thần mới chầm chậm mở miệng “Sống trong Nam Cung gia, em ấy phải biết tự bảo vệ mình.” Lúc này bác Trương mới bừng tỉnh, gia tộc Nam Cung không hề giống những gia tộc khác. Nơi này rất phức tạp, cũng chứa đầy âm mưu, nếu như Mẫn Nguyệt không biết cách đối mặt với những âm mưu đó, không biết cách trả thù người khác, bảo vệ chính mình thì nhất định sau này sẽ gặp nguy hiểm. Thiếu gia đang muốn cho Mẫn Nguyệt tự nhận ra được lòng người hiểm ác, muốn cô bé phải biết cách trả thù lại người khác với những gì mình đã chịu. Cách bảo vệ của thiếu gia không phải che chở, bảo hộ Mẫn Nguyệt trong cánh chim của mình mà là muốn cô bé tự hình thành nên đôi cánh vững chắc. “Nhưng dù vậy thì .....” “Rầm” Chưa kịp nói xong, thì Vũ Hiên lập tức tông cửa xông vào, bộ mặt hốt hoảng “Lão đại, Mẫn Nguyệt ngất xỉu rồi.” Nam Cung Âu Thần như một cơn gió phóng ra ngoài, đến lúc Vũ Hiên và bác Trương định thần lại thì đã không thấy người đâu. Bước nhanh ra cửa, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể yếu ớt ướt sủng đang nằm trên mặt đất, lại thấy cả người Mẫn Nguyệt nóng như lửa đốt, Nam Cung Âu Thần lúc này mới hốt hoảng, lập tức kêu bác Trương vừa chạy ra sau gọi bác sĩ. Còn bản thân thì ôm lấy Mẫn Nguyệt lên phòng, chỉnh độ ấm của nước vừa phải, Nam Cung Âu Thần mới cởi hết đồ của Mẫn Nguyệt, đặt vào phòng tắm, bắt đầu tắm nước ấm cho cô bé. Lúc ngón tay chạm đến đóa hoa anh đào trên ngực thì dừng một chút, thì ra trên người bảo bối có ký hiệu nha! Sau đó lại tiếp tục tắm rửa chỗ khác, trên người Mẫn Nguyệt các vết thương lúc trước đa số đã lành lại nhưng có một số vết thương đã để lại sẹo khá sâu. Vuốt ve những vết sẹo đó, Nam Cung Âu Thần càng cảm thấy đau lòng, lại hối hận vì hành động của bản thân. Tắm rửa xong, Nam Cung Âu Thần lấy cái khăn lau khô người Mẫn Nguyệt sau đó lại lấy một bộ đồ mặc cho cô bé, lại mang cô bé lên giường bắt đầu sấy tóc, trong lúc đó Mẫn Nguyệt vẫn mê man không biết gì. Xong tất cả, Nam Cung Âu Thần mới lấy chăn đắp lên người cô bé, lúc này bác sĩ cũng vừa tới.

“Cô bé chỉ đơn giản là bị dầm mưa dẫn đến sốt cao, chỉ cần cho uống thuốc và truyền nước biển sẽ không sao.” Bác sĩ khám bệnh xong thì được bác Trương tiễn về, Nam Cung Âu Thần vẫn túc trực bên cạnh giường bệnh của Mẫn Nguyệt, một chút lại lấy khăn vắt nước lên trán cô, một chút lại lau mình, một chút lại đổi chai nước biển, cứ như vậy thức trắng tới sáng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trả thù

Mẫn Nguyệt bị sốt liên tiếp ba ngày, cuối cùng cũng có thể hạ sốt, cô bé mơ màng tỉnh dậy. Có lẽ vừa mới bị bệnh nặng nên khuôn mặt vẫn còn trắng bệch, đôi môi nứt nẻ, cổ họng khô khốc. “Nước...nước...” Bác Trương ở bên cạnh nghe Mẫn Nguyệt thì thào liền nhanh tay rót một cốc nước, đỡ cô bé ngồi dậy uống. Mẫn Nguyệt uống nước xong đã hoàn toàn tỉnh táo, thấy bác Trương bên cạnh thì lập tức nói “Cảm ơn bác Trương.” Đôi mắt nhỏ lại nhìn xung quanh, sau đó lại thất vọng cúi đầu. Bác Trương không quen nhìn cô bé buồn như vậy nên đành an ủi “Con đã hôn mê ba ngày rồi. Trong ba ngày đó đều là thiếu gia chăm sóc cho con, chỉ là vừa rồi cậu ấy có việc nên ra ngoài rồi. Thiếu gia không phải là không quan tâm con đâu!” Thì ra là Thần ca ca luôn chăm sóc cô sao? Có nghĩa là không phải anh ấy không quan tâm đến cô. Mẫn Nguyệt tâm trạng lâng lâng hạnh phúc được một lúc sau đó lại trầm xuống. Nhưng sao lúc đó Thần ca ca lại không tin Mẫn Nguyệt, Thần ca ca đúng là đáng ghét! Không thèm để ý Thần ca ca nữa, hừ!!! Bác Trương cũng không làm phiền Mẫn Nguyệt đang ngồi trong phòng tự lẩm bẩm, bước xuống lầu phân phó người hầu chuẩn bị thức ăn cho Mẫn Nguyệt, sau đó lại gọi điện thoại báo cáo cho nhị thiếu gia.

Buổi tối Mẫn Nguyệt vì khát nước mà không ngủ được nên đành bước xuống lầu uống nước. Uống nước xong, Mẫn Nguyệt tính về phòng nhưng khi đi ngang qua dãy hành lang nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện, hơn nữa còn nhắc đến tên mình. Mẫn Nguyệt không nhịn được thả chậm bước chân, trốn sau bước tường nghe bọn họ nói chuyện.

“Bạch Lâm, lần này cậu thật giỏi nha, có thể làm cho con nhỏ kia bị oan không nói nên lời! Kế hoạch của cậu đúng là quá hoàn mỹ.” Thì ra bọn họ chính là đám người hầu phụ trách lau chùi trang sức lúc trước, có khoảng ba, bốn người, mà Bạch Lâm đứng ở trung tâm. Người vừa mở miệng chính là người đã nói về Mẫn Nguyệt đầu tiên, khiến cho mọi người đều nghĩ Mẫn Nguyệt đã lấy cắp sợi dây chuyền. Bạch Lâm lúc này không còn nhu thuận, đáng yêu nữa mà là khuôn mặt đầy gian xảo đang khúc khích cười, đến Mẫn Nguyệt cũng không thể tin Bạch Lâm như thiên thần của lúc trước và Bạch Lâm bây giờ có phải cùng một người. “Chỉ là do cô ta quá ngu thôi, nói mấy lời liền tin tưởng. Đúng là chỉ có bộ mặt đẹp, chứ không có não. Vậy mà cũng có thể được nhị thiếu gia nhìn trúng.” Mấy cô gái ở đó cũng phụ họa theo “Đúng đó, tam tiểu thư gì chứ, tôi thấy cô ta đến người hầu còn không bằng.”

“Phải đó, cô ta nhất định sẽ nhanh bị nhị thiếu gia vứt đi thôi. Đến lúc đó, sẽ chú ý đến Bạch Lâm của chúng ta. Bạch Lâm, nếu như vậy, sau này cô đừng quên chúng tôi đó.” Bạch Lâm đắc ý cười cười, trong đầu lại đang nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp sau này, liếm môi nói “Tôi nhất định sẽ biến nhị thiếu gia thành của tôi!” Sau đó cả đám lại cười vang, Mẫn Nguyệt đợi đám người đó đi hết, mới từ từ bước ra, ánh mắt lạnh lẽo. Quả nhiên là cậu, Bạch Lâm! Lúc nhìn thấy đám người kia sau khi lục soát phòng lại tìm thấy sợi dây chuyền kia, Mẫn Nguyệt đã đoán được phần nào, chỉ là trong lòng không dám tin vào sự thật đó thôi, cô vẫn còn một tia hy vọng đối với Bạch Lâm. Nhưng không ngờ Bạch Lâm đã thực sự đánh tan hy vọng đó, đánh tan sự tin tưởng của cô, lại còn muốn mơ tưởng đến Thần ca ca. Thật ghê tởm! Bạch Lâm, lần này tớ sẽ không mềm lòng nữa, sẽ dùng cách của cậu để trả lại cậu. Mẫn Nguyệt nắm chặt tay, hạ quyết định trong lòng.

Nghỉ ngơi được mấy ngày, Mẫn Nguyệt cũng coi như đã hoàn toàn hồi phục. Chỉ có điều trong mấy ngày này, cô bé không hề nói chuyện với Nam Cung Âu Thần. Dù Nam Cung Âu Thần dùng mọi cách dụ dỗ cũng không thể, Mẫn Nguyệt vẫn tiếp tục giận dỗi. Nam Cung Âu Thần chỉ có thể thở dài bất

lực, ai kêu anh làm cô bé giận làm chi. Mẫn Nguyệt dù đã khỏi bệnh nhưng cũng không được Nam Cung Âu Thần cho phép ra ngoài, vừa bước chân ra cửa đã bị ánh mắt sắc lẹm của người nào đó dọa trở về. Nhưng hôm nay lại khác, sáng sớm Nam Cung Âu Thần đã ra ngoài, có thể một chút nữa mới trở lại. Lợi dụng việc đó, Mẫn Nguyệt đã hẹn Bạch Lâm xuống hoa viên nói chuyện. Lúc Bạch Lâm tới đã thấy Mẫn Nguyệt đứng lẳng lặng bên hồ bơi cạnh hoa viên. Trên người mặc cái váy trắng mỏng, trông cô bé vô cùng yếu ớt, ánh mắt lại nhìn xa xăm xuống mặt nước, thấy Bạch Lâm tới cô bé cũng chỉ cười nhẹ. Bạch Lâm dù cảm thấy nghi vấn tại sao Mẫn Nguyệt lại hẹn cô ra đây, không lẽ cô ta biết mọi chuyện rồi sao? Nghĩ đến đây tâm trạng Bạch Lâm bỗng trầm xuống, nhưng cũng tự an ủi bản thân, cô ta có biết thì thế nào, cô ta cũng đâu làm gì được cô! Bạch Lâm liền tươi cười bước lên phía trước ân cần hỏi thăm Mẫn Nguyệt "Mẫn Nguyệt, cậu khỏi bệnh rồi sao? Xin lỗi, mấy hôm nay mình không có cơ hội đi thăm cậu được." Mẫn Nguyệt cười trào phúng

"Không đi thăm mình là do cậu không có cơ hội hay là do..... cậu vốn không coi mình là bạn!" Mấy chữ cuối Mẫn Nguyệt còn đặc biệt nhấn mạnh, nụ cười trên mặt Bạch Lâm cứng đờ, khẩn trương giải thích "Mẫn Nguyệt, sao cậu có thể nói như vậy? Có phải cậu còn giận mình chuyện ngày hôm đó không giúp gì được cho cậu phải không? Mình cũng rất muốn nói giúp cậu, nhưng rõ ràng cậu đã ăn cắp sợi dây chuyền đó, chuyện này mọi người đều đã thấy rõ ràng." Mẫn Nguyệt tựa tiếu phi tiếu nhìn Bạch Lâm diễn trò "Mình có lấy cắp nó hay không chẳng phải cậu là người biết rõ nhất sao...Bạch Lâm." Nháy mắt sắc mặt Bạch Lâm tái nhợt, lắp bắp nói

"Cậu nói gì vậy mình nghe không hiểu!"

"Bạch Lâm, diễn kịch như vậy không thấy mệt sao?" Mẫn Nguyệt đột nhiên trở nên lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh nhạt. Bạch Lâm lúc này cũng không còn giữ nụ cười hiền lành trên mặt nữa mà đã thay thế bằng nét mặt oán độc nhìn chằm chằm Mẫn Nguyệt. Tốc độ thay đổi này đúng là quá nhanh!

"Mày đã biết hết rồi?"

"Tại sao phải làm như vậy?" Mẫn Nguyệt không trả lời câu hỏi của Bạch Lâm mà nhàn nhạt hỏi lại. Bạch Lâm đột nhiên cười phá lên, khuôn mặt vặn vẹo "Tại sao? Chỉ vì mày được nhị thiếu gia bảo hộ, được nhị thiếu gia cưng chiều. Chỉ vì mày được làm tam tiểu thư của Nam Cung gia, còn nữa, cũng vì quá ngu ngốc, dễ bị lừa như vậy ha...ha..." Mẫn Nguyệt đối với những lời nói của Bạch Lâm cũng không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng thì vô cùng thất vọng, người bạn đầu tiên của cô chẳng lẽ phải mất đi như vậy sao? Bạch Lâm sau khi chửi mắng một hồi thấy Mẫn Nguyệt không có biểu hiện gì thì càng tức giận.

"Sợi dây chuyền đó là mày đánh cắp?" Mẫn Nguyệt đang âm thầm tính toán, Thần ca ca ra ngoài có lẽ giờ này cũng đã về rồi, không thấy cô trong phòng nhất định sẽ ra đây tìm cô. Nếu Thần ca ca chưa về thì bác Trương cũng sẽ đi kiếm cô, như vậy có lẽ tới lúc rồi. Bạch Lâm nghe Mẫn Nguyệt hỏi liền nhanh chóng phủ nhận "Mày nói gì vậy sao tao lại có thể....."

"Tao hỏi lại lần nữa, sợi dây chuyền đó là mày đánh cắp?" Không để Bạch Lâm viện cớ Mẫn Nguyệt liền ép hỏi, Bạch Lâm thấy hiện tại cũng đã xé rách mặt với Mẫn Nguyệt nên cũng không cần giả vờ nữa. Bạch Lâm liền xông đến trước mặt Mẫn Nguyệt hét lớn, bất giác hai người đã đứng rất gần hồ bơi " Đúng vậy, là tao đã lấy cắp nó rồi vu oan cho mày. Vậy thì sao, mày có thể làm gì được tao?" Mẫn Nguyệt khẽ liếc nhìn đến bóng người đang đứng sau bụi cây gần đó thì cong khóe môi, từng bước đứng sát vào Bạch Lâm nói nhỏ bên tai cô ta "Không cần, như vậy là đủ rồi" Thân thể nhỏ nhắn đột nhiên ngã về đằng sau, rơi xuống hồ nước lạnh giá.

"Á... á..á!!!"

"Bùm!" Bạch Lâm đứng bên cạnh hồ bơi còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy bóng dáng của Nam Cung Âu Thần vượt qua, nhảy xuống hồ bơi. Mùa đông trời đã rất lạnh, nước trong hồ bơi lại còn lạnh hơn. Mẫn Nguyệt bắt đầu hối hận vì quyết định của mình, sao lại chọn nhảy xuống hồ bơi chứ, thật lạnh quá đi! Cô hiện tại không có thế lực gì, nếu nói ra mọi chuyện rằng cô bị Bạch Lâm đổ oan có lẽ cũng không ai tin, thậm chí còn hùa theo Bạch Lâm. Nếu như vậy cô chỉ còn cách lấy gậy ông đập lưng ông, cô muốn cho Bạch Lâm cũng biết được tư vị bị oan là như thế nào. Thật ra Mẫn Nguyệt biết bơi, nhưng ở thời gian lâu trong nước lạnh thì tay chân đã bắt đầu tê cóng rồi, lúc đang mơ màng thì một cánh tay vươn tới, kéo Mẫn Nguyệt vào lòng. Nam Cung Âu Thần ôm Mẫn Nguyệt lên bờ, cả hai người đều ướt sũng, ôm chặt thân thể đang run rẩy trong lòng Nam Cung Âu Thần sải bước vào nhà. Lúc đi ngang qua Bạch Lâm còn cho cô ta một ánh mắt sắc lẹm khiến Bạch Lâm mềm nhũn ngã trên đất, bây giờ trong đầu cô ta chỉ có một ý nghĩ, chính là cô ta tiêu rồi, nhị thiếu gia vừa rồi có lẽ đã nghe thấy những gì cô ta nói. Nằm trong lòng Nam Cung Âu Thần, Mẫn Nguyệt nở nụ cười giảo hoạt.

Mang Mẫn Nguyệt lên phòng, sau đó cả Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đều thay quần áo. Sau đó Nam Cung Âu Thần lại lấy cả cái chăn quấn quanh mình Mẫn Nguyệt, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, Nam Cung Âu Thần lại tiếp tục cầm lấy bàn tay lạnh cóng của Mẫn Nguyệt mà xoa xoa, đôi khi lại thổi vào đó một ít hơi ấm. Cả quá trình Nam Cung Âu Thần luôn giữ bộ mặt lạnh lùng, nhưng động tác lại hết sức dịu dàng. Mẫn Nguyệt nuốt nước miếng, nắm góc áo của Nam Cung Âu Thần, rưng rưng nói "Thần ca ca, anh giận sao?" Chịu không nổi đôi mắt ngập nước đó Nam Cung Âu Thần dừng động tác trên tay, thở dài bất lực, lại bế Mẫn Nguyệt đặt lên đùi mình, lau đi những giọt nước mắt rồi mới chầm chậm mở miệng "Biết tại sao lúc đó anh lại phạt em không?" Mẫn Nguyệt kinh ngạc, không ngờ Thần ca ca lại nói vấn đề này, lắc nhẹ đầu. "Bảo bối, Nam Cung gia không giống những nơi khác, ở đây rất phức tạp, đầy rẫy âm mưu. Anh không muốn em một ngày đó sẽ bởi vì vậy mà nguy hiểm, anh muốn em phải biết cách bảo vệ mình. Người ta đối với em như thế nào thì phải biết cách trả thù lại gấp mười lần như thế. Em là tam tiểu thư của Nam Cung gia, là bảo bối của anh, không có gì phải sợ, dù trời có sập xuống thì cũng có anh đỡ cho em, biết không?"

Nhìn vào mắt Nam Cung Âu Thần, Mẫn Nguyệt như thấy một ngọn lửa đang cháy bừng bừng nơi đó, cô bất giác bị thu hút bởi ánh mắt ấy, vì nó cho cô cảm giác an toàn, cảm giác ấm áp. Mẫn Nguyệt mỉm cười, đưa hai tay ôm cổ Nam Cung Âu Thần, đầu dụi dụi vào cổ của anh "Em biết rồi" Cả đời này, cô chỉ cần Thần ca ca là đủ! Bỗng nhiên Nam Cung Âu Thần nheo mắt nguy hiểm "Nhưng lần sau không cho phép em dùng thân thể của mình để trả thù nữa, rất nguy hiểm." Mẫn Nguyệt chột dạ rụt cổ "Anh...biết hết sao?"

"....."

"Được rồi, lần sau em sẽ không dùng cách nguy hiểm này nữa." Mẫn Nguyệt vốn còn đang tự hào về tài diễn xuất của mình, nhưng không ngờ lại bị phát

hiện nhanh vậy. Lấy được bảo đảm sắc mặt Nam Cung Âu Thần mới hòa hoãn lại.

Nam Cung Âu Thần dắt tay Mẫn Nguyệt xuống lầu, ở đó bác Trương đang đứng nghiêm chỉnh, trước mắt là đám người hầu ngày đó đang quỳ xuống. Bạch Lâm lúc này đã bắt đầu khóc thút thít nhưng vẫn không quên ra vẻ điềm đạm đáng yêu, lâu lâu lại nhìn về phía Nam Cung Âu Thần. Nam Cung Âu Thần đặt Mẫn Nguyệt ngồi lên sô pha cạnh mình, trong tay bắt đầu nghịch tóc cô bé. Cả căn phòng im ắng, không khí như đóng băng khiến người ta khó thở, từng giây từng phút trôi qua, đám người Bạch Lâm càng sợ hãi. Đến lúc Nam Cung Âu Thần thấy đã nghịch tóc cô bé đủ rồi mới buông tay, hướng về đám người đang quỳ dưới kia cất giọng nói lạnh lẽo "Các người là người hầu nhưng lại dám không phục tùng chủ tử. Chủ tử là do các người chọn sao? Đã vậy còn dám bày mưu hãm hại tam tiểu thư của các người. Nam Cung gia không có gia pháp hay sao, khi nào đến lượt các người náo loạn!" Cả đám người Bạch Lâm rung lên, bắt đầu khóc thét cầu xin tha thứ. "Bác Trương, mang roi ra đây!" Bác Trương vâng dạ rời đi, không lâu sau đã trở lại, trên tay còn cầm theo một cái roi dài, cung kính dâng lên cho Nam Cung Âu Thần. Nam Cung Âu Thần tiếp nhận cái roi từ tay bác Trương, sau đó đứng dậy đi về phía đám người hầu kia, từng bước đi sát khí tỏa ra càng nặng nề. Nam Cung Âu Thần không nói hai lời liền quất vào bọn họ, khiến quần áo bắt đầu có vết rách, máu tươi văng tung tóe, thậm chí có người đã ngất xỉu, tiếng la thảm thương vang lên khắp đại sảnh. Dù chỉ mới mười hai tuổi, nhưng Nam Cung Âu Thần đã tập võ từ nhỏ, sức lực lớn kinh người, ra tay không hề lưu tình. Trong lúc anh không ở đây họ đã dám đối xử không tốt với bảo bối, anh sẽ khiến họ phải trả giá thật đắt. Đám người hầu nghĩ có lẽ không thể cầu xin Nam Cung Âu Thần nên bắt đầu chuyển hướng sang Mẫn Nguyệt "Tam tiểu thư, chúng tôi không dám nữa. Cứu chúng tôi với!"

Bạch Lâm lúc này cũng đã chật vật không chịu nổi, quần áo rách nát, khuôn mặt cũng bị thương, cả người đầy máu, nhưng cũng cố cầu xin Mẫn Nguyệt "Mẫn Nguyệt chẳng phải chúng ta là bạn sao, cậu mau cứu mình!" Nam Cung Âu Thần không tiếp tục đánh mà dừng lại, áp chế sát khí trên người rồi mới quay đầu nhìn lain Mẫn Nguyệt. Chỉ thấy trong ánh mắt cô bé nhìn anh không có sợ hãi mà chỉ có ngưỡng mộ. Nháy mắt cả người của Nam Cung Âu Thần đều trở nên nhu hòa, tiến về phía Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt liền nhào vào lòng anh tươi cười nói "Thần ca ca thật soái nha!" Nam Cung Âu Thần cũng bật cười, nhưng ngay sau đó lại đặt cái roi vào trong tay Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt nghi hoặc nhìn cái roi trong tay mình, sau lại đưa cho cô, chẳng phải là Thần ca ca đánh xong rồi sao? "Đánh bọn họ!" Lần này là cả đại sảnh đều ngây ngốc, bác Trương đen mặt, nhị thiếu gia bây giờ đang dạy hư Mẫn Nguyệt sao, nhưng như vậy cũng tốt, cô bé sẽ học được cách bảo vệ mình. Thấy Mẫn Nguyệt im lặng, Nam Cung Âu Thần cho rằng cô bé đang sợ, liền cầm tay Mẫn Nguyệt chỉ vào bọn họ "Em tự đánh bọn họ đi, hãy nghĩ về những việc mà bọn họ đã làm với em mà đánh để trút giận."

Mẫn Nguyệt cầm roi trên tay bước đến gần Bạch Lâm, vung tay lên một vết roi liền hạ xuống trên mặt Bạch Lâm, dòng máu tươi chảy ra, Mẫn Nguyệt lại tiếp tục đánh, vừa đánh vừa nói

" Cậu nói chúng ta là bạn nhưng cậu chỉ lợi dụng tôi chứ không hề coi tôi là bạn."

"Cậu còn luôn nói xấu sau lưng tôi!"

"Lại dám đổ oan cho tôi!"

"Còn dám có ý định với Thần ca ca!"

"Còn mấy người nữa, luôn ở sau lưng Thần ca ca bắt nạt tôi!"

Mỗi một câu của Mẫn Nguyệt mặt Nam Cung Âu Thần lại càng đen, trực tiếp bước đến bên cạnh Mẫn Nguyệt lấy cây roi từ tay cô bé, rồi lại ôm eo Mẫn Nguyệt lên lầu. "Như vậy được rồi, mọi việc còn lại để cho bác Trương xử lý. Chúng ta đi nghỉ ngơi thôi." Mẫn Nguyệt cũng không từ chối đi theo Nam Cung Âu Thần, đánh bọn họ cũng thật mệt. Bác Trương liền cho người xử lý đám người đó, sau đó lại lau dọn sạch sẽ. Từ đó về sau, trong Nam Cung gia không còn ai dám không cung kính với Mẫn Nguyệt. Mọi người đều truyền nhau rằng: Tuyệt đối đừng đắc tội tam tiểu thư, bởi vì cô ấy nhất định sẽ dùng cách y như vậy để trả thù, thậm chí còn kinh khủng hơn rất nhiều lần!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nam cung hạ

Mẫn Nguyệt càng lúc càng ỷ lại vào Nam Cung Âu Thần, Nam Cung Âu Thần cũng rất vui vẻ mà cưng chiều cô bé. Nhưng Mẫn Nguyệt chưa hề ra khỏi Lưu Ly Bảo nửa bước, nên người bên ngoài không ai biết Nam Cung gia mới có thêm một tam tiểu thư. Nhưng không hiểu sao sáng sớm nay khi vừa mới ăn sáng xong Nam Cung Âu Thần đã lôi kéo Mẫn Nguyệt đi ra ngoài.

"Thần ca ca, chúng ta đi đâu vậy?" Ngồi trên chiếc xe Cadillac sang trọng, Mẫn Nguyệt mở to đôi mắt trong veo tràn đầy thắc mắc hỏi Nam Cung Âu Thần. Nhưng đáp lại cô bé chỉ có một câu nói ngắn gọn "Đi gặp một người."

"Chúng ta đi gặp ai?"

"Ba anh."

Nam Cung Âu Thần cũng không tiếp tục nói nữa mà nhắm mắt tựa vào ghế sau để lại một mình Mẫn Nguyệt đang ngồi suy nghĩ. Tại sao đột nhiên lại đi gặp ba của Thần ca ca? Đi gặp cũng được nhưng sao lại mang cô theo? Ông ấy liệu có giống như các vị lão gia uy nghiêm trong ti vi không nhỉ? Trong đầu Mẫn Nguyệt hiện lên hình ảnh người đàn ông lạnh lùng, uy nghiêm, đầy đáng sợ, tay thì chống gậy. Đừng trách tại sao Mẫn Nguyệt lại bị ảnh hưởng

bởi ti vi nhiều thế, bình thường Nam Cung Âu Thần không cho Mẫn Nguyệt ra ngoài nên cô bé chỉ còn cách là giết thời gian tại nhà. Và đương nhiên biện pháp tốt nhất là xem ti vi, kết quả là cô bé đã bị ảnh hưởng nặng nề từ phim truyền hình. Chiếc xe chạy rất nhanh, không lâu sau dừng lại trước cửa một bệnh viện lớn. Vũ Hiên bước xuống xe, cung kính mở cửa cho Nam Cung Âu Thần. Nam Cung Âu Thần bước xuống xe, lại thấy bé con nhà mình đang ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cổng bệnh viện thì không khỏi mỉm cười. "Nguyệt nhi, xuống xe thôi!" Nghe Nam Cung Âu Thần gọi bằng cái tên thân mật như vậy, Mẫn Nguyệt cũng không có chú ý tới, chỉ im lặng xuống xe cùng Nam Cung Âu Thần.

"Thần ca ca, sao chúng ta lại đến bệnh viện? Ba của anh bị bệnh sao?"

"Ừ..." Nam Cung Âu Thần chỉ trả lời đơn giản sau đó lại dắt cô bé lên tầng cao nhất của bệnh viện. Nam Cung Âu Thần dừng lại trước một phòng bệnh vip, trước cửa có một vài người áo đen đang đứng, thấy Nam Cung Âu Thần thì đồng loạt hô "Nhị thiếu gia!" Nam Cung Âu Thần gật đầu nhẹ, đột nhiên phía sau đám người áo đen có một thiếu niên nghe tiếng gọi 'Nhị thiếu gia!' liền bước lên phía trước cúi đầu chào "Lão đại!". Lúc người này ngẩng mặt lên, Mẫn Nguyệt mới có thể quan sát được bộ dạng của anh ta. Hàng lông mi cong dài, mái tóc màu nâu đỏ, làn da trắng nõn. Người thiếu niên cũng có thể tính là một 'mỹ nam', chỉ là cậu ta rất giống..... con gái!

"Woa, anh thật xinh đẹp nha!" Mẫn Nguyệt trầm trồ khen ngợi không để ý mặt hai người nào đó đã sớm đen lại.

Vũ Trạch trước giờ rất ghét người nào nói anh ta 'xinh đẹp', chỉ vì khuôn mặt anh ta rất giống con gái, nên nhiều người cũng vì vậy mà nhầm lẫn. Lúc này anh ta mới chú ý đến cô bé vừa rồi đã khen mình, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu như thiên sứ, đặc biệt là đôi mắt long lanh kia, rất thu hút! Không lẽ đây là cô bé mà lão đại mang về, tên là Mẫn Nguyệt thì phải. Lấy trình độ mà lão đại bảo vệ cô bé này, vậy vừa rồi cô bé đó đã khen anh 'xinh đẹp' vậy không phải lão đại sẽ.....Thấy cả người Nam Cung Âu Thần tỏa ra khí lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm mình, Vũ Trạch nuốt nước miếng lùi lại vài bước, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân, cũng không chấp nhất những lời Mẫn Nguyệt nói vừa rồi. Vũ Hiên đứng đằng sau cười trộm xem kịch vui, Vũ Trạch thấy vậy thì tức nghiến răng, chỉ muốn chạy lại một phát đánh chết tên đáng ghét này. Nam Cung Âu Thần thì không cần phải nói, rất ghen tị! Nam Cung Âu Thần kéo Mẫn Nguyệt lại gần, xoay mặt cô bé về phía mình, giọng nói có phần bất đắc dĩ "Bảo bối, sau này không được khen người con trai khác là xinh đẹp. Không đúng, phải là không được khen người con trai nào khác." Mùi đắm chua bốc lên nồng nặc a!

"Tại sao?"

"Bởi vì anh không thích. Hơn nữa, bảo bối, từ 'xinh đẹp' là để nói về con gái, không phải con trai." Vũ Trạch ở đằng sau vạch đen đầy đầu, lão đại, anh có cần đụng chạm tới nỗi đau của người khác như vậy không? Vũ Hiên rất muốn cười nhưng ngại có Nam Cung Âu Thần ở đây nên đành nhịn lại, nhưng hai bả vai rung rung đã bán đứng anh ta. Mẫn Nguyệt tuy không hiểu lắm nhưng vẫn đồng ý, chỉ cần Thần ca ca không thích thì cô sẽ không làm. "Em biết rồi."

Lúc này, Nam Cung Âu Thần mới quay sang nhìn khuôn mặt như muốn nổi bão của Vũ Trạch, cất giọng lạnh lùng "Vũ Trạch, mọi chuyện vẫn ổn chứ?" Vũ Trạch thu lại biểu cảm, sắc mặt nghiêm túc báo cáo "Lão đại, mọi chuyện vẫn ổn. Có điều lão gia vẫn chưa tỉnh lại, Vân Ngọc phu nhân vẫn luôn ở đây chăm sóc ông." Mẫn Nguyệt bây giờ mới hiểu, thì ra đây chính là Vũ Trạch, người cận vệ còn lại trong bốn người. Trước giờ cô vẫn không thấy anh có lẽ là do anh ở đây bảo vệ cho ba của Thần ca ca. Nam Cung Âu Thần gật đầu nhẹ, sau đó cùng với Mẫn Nguyệt mở cửa bước vào phòng bệnh, Vũ Hiên cùng Vũ Trạch cũng đi theo sau. Trong căn phòng bệnh vip to lớn, chính giữa căn phòng đặt chiếc giường màu trắng, trên đó có một người đàn ông đang nằm, hai mắt ông nhắm chặt giống như đang ngủ, xung quanh gắn đầy thiết bị y tế. Dù người đàn ông này chỉ nằm đó, nhưng khí thế trên người vẫn không hề suy giảm. Gương mặt có phần giống với Nam Cung Âu Thần nhưng lại chững chạc, trưởng thành và lạnh lùng hơn nhiều. Có thể thấy người đàn ông này vẫn còn rất tuấn tú và phong độ. Nam Cung Âu Thần đứng bên cạnh giường lặng lặng nhìn Nam Cung Hạ không nói tiếng nào. Mẫn Nguyệt có thể thấy trong mắt Nam Cung Âu Thần có ngưỡng mộ, có kính trọng, nhưng cũng có....đau buồn. Mẫn Nguyệt buông tay Nam Cung Âu Thần bước từng bước lại gần giường bệnh, nắm lấy tay của Nam Cung Hạ.

"Chú là ba của Thần ca ca sao?"

"Chú rất đẹp trai, vậy sao này chú đẹp trai sẽ là ba của con rồi. Phải rồi, Thần ca ca không cho con khen người con trai khác, nhưng có lẽ chú là ngoại lệ."

"Chú đẹp trai, tại sao chú vẫn ngủ hoài như vậy, Thần ca ca sẽ đau lòng đó." Từ lúc thấy người đàn ông này nằm hôn mê trên giường bệnh, lại thấy Thần ca ca lộ ra sự lo lắng và đau lòng, Mẫn Nguyệt đã dần hiểu rõ. Có lẽ ông ấy đã hôn mê rất lâu rồi, khó có thể tỉnh lại, nhưng cô vẫn muốn thử nói chuyện với ông ấy, người ta nói nhiều khi làm vậy sẽ có tác dụng. Cô muốn ông ấy tỉnh lại, chỉ vì như vậy Thần ca ca sẽ không còn bộ mặt đau buồn đó, hơn nữa Mẫn Nguyệt có cảm giác rất gần gũi với người đàn ông này. Nam Cung Âu Thần đứng sau lưng thấy cô bé làm như vậy cũng không ngăn cản, nghe lời cô bé nói chỉ có sủng nịch cười cười, cô bé này đúng là ngây thơ! Nhưng mặc kệ Mẫn Nguyệt nói thế nào Nam Cung Hạ cũng không có phản ứng, đúng lúc đó cửa phòng bị người khác đột ngột mở ra. Bước vào là một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi nhưng do bà bảo dưỡng rất tốt nên nhìn qua vẫn còn rất trẻ. Người phụ nữ ăn mặc quý phái, cả người toát ra vẻ tao nhã, chỉ là dưới mắt có quầng thâm có vẻ là mệt mỏi quá độ. Lúc người phụ nữ này nhìn thấy Nam Cung Âu Thần ở trong phòng liền giận tái mặt, bước đến trước mặt Nam Cung Âu Thần quát lớn.

"Đồ nghiệt chủng như mày tới đây làm gì? Lo lắng hại Nam Cung gia chưa đủ thảm sao, cũng tại mày mà Vũ Văn mới chết, ba mày lại nằm ở đây không tỉnh dậy. Mày còn có mặt mũi tới đây sao! Mau cút đi đồ xui xẻo!" Nam Cung Âu Thần tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào bà ta, Vũ Hiên và Vũ Trạch vốn định bước lên trước cãi lại bà ta nhưng bị Nam Cung Âu Thần giơ tay cản lại.

"Tại sao tôi lại không thể ở đây? Ông ấy là ba tôi, tôi có quyền đến thăm. Tốt nhất hãy coi chừng lời nói của bà, nếu không phải bà là mẹ của anh hai thì bà đã sớm không thể đứng ở đây được rồi. Còn nữa cái chết của anh hai thì liên quan gì đến tôi." Giọng nói của Nam Cung Âu Thần không hề có độ ấm mà còn chứa ý cảnh cáo rõ ràng khiến Tần Vân Ngọc cũng có chút sợ hãi. Nhưng khi nghĩ lại bà đường đường là nữ chủ nhân của Nam Cung gia mà lại sợ một thằng nhóc như thế này, đặc biệt lại là thằng con riêng đáng ghét này. Từ lúc Nam Cung Âu Thần và ả đàn bà kia được đưa về Nam Cung gia thì bà không hề vui vẻ chút nào. Bà hận hai mẹ con họ thấu xương vì đã phá vỡ gia đình của bà, nhưng kì lạ là tình cảm của Nam Cung Vũ Văn con bà và thằng con riêng đó cực kỳ tốt. Dù bà có cố gắng phá hoại như thế nào cũng vậy, đặc biệt sau khi người đàn bà đó chết đi thì tình cảm hai anh em họ càng tốt hơn nữa. Có tức giận và chán ghét nhưng Tần Vân Ngọc cũng không thể làm gì. Nhưng bây giờ lại khác, con trai bà đã chết, chồng bà lại hôn

mê không tỉnh, bà cho rằng tất cả đều do thằng con hoang đầy xui xẻo này. Tần Vân Ngọc tức giận càng lớn liền giơ tay lên muốn tát Nam Cung Âu Thần "Mày, cái thằng con hoang này!" Nam Cung Âu Thần thân thể nhanh nhẹn lùi ra sau để tránh, nhưng cùng lúc đó Mẫn Nguyệt lại nhào ra trước mặt che cho Nam Cung Âu Thần. "Chát" Tuy không trực tiếp tát trúng mặt Mẫn Nguyệt nhưng cũng khiến má cô bé sưng đỏ lên. Đôi mắt xinh đẹp bùng bùng lửa giận, nhìn thẳng vào mắt Tần Vân Ngọc hét lớn "Bà không được đánh Thần ca ca! Không được nói anh ấy là con hoang!" Ánh mắt Nam Cung Âu Thần lóe lên sự kinh ngạc, kéo Mẫn Nguyệt vào lòng nhìn vết tay trên má cô bé thì sắc mặt âm trầm, đầy sát khí. Cả Vũ Hiên và Vũ Trạch đứng gần đó cũng ngẩn ra. Tần Vân Ngọc thấy cô bé từ đâu xông ra lại dám hét lớn với bà, bản tính chanh chua của Tần Vân Ngọc lại hiện ra tính bước đến nắm tóc Mẫn Nguyệt. Nhưng chưa kịp làm gì thì Nam Cung Âu Thần đã nắm chặt tay bà tay, gằn từng chữ "Nếu bà dám động đến em ấy thì đừng trách tôi!" Tay Tần Vân Ngọc bị Nam Cung Âu Thần nắm như muốn gãy, bà ta kiềm chế đau đớn, phản bác lại Nam Cung Âu Thần "Mày..."

"Mấy người náo loạn đủ chưa!" Đột nhiên một giọng nói đầy quyền uy cất lên đánh gãy lời nói của Tần Vân Ngọc. Toàn bộ những người trong phòng bệnh đều sững sờ, nhìn Nam Cung Hạ đang mở mắt nằm trên giường thì không thể tin nổi. Nam Cung Âu Thần phục hồi tinh thần đầu tiên, anh liền lập tức nhấn nút gọi bác sĩ. Không lâu sau, nhóm bác sĩ đầy kinh nghiệm của cả bệnh viền liền chạy tới, thấy Nam Cung Hạ tỉnh dậy thì đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là không dám chậm trễ liền kiểm tra mọi thứ.

"Thật đúng là kỳ tích! Không ngờ ông ấy lại có thể tỉnh lại, đây là chuyện không thể ngờ. Ông ấy đã tỉnh lại vậy thì không sao rồi, chỉ cần dưỡng bệnh thật tốt thì hoàn toàn khỏe mạnh." Người đứng đầu trong đám bác sĩ đó sau khi kiểm tra xong liền đưa ra kết luận, khiến mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm. Đến lúc tất cả bác sĩ đều ra ngoài Tần Vân Ngọc bắt đầu chạy đến bên giường Nam Cung Hạ khóc lóc. "Cuối cùng ông cũng tỉnh rồi, thật tốt quá!" Nam Cung Hạ phiền chán nhíu mày "Khóc cái gì mà khóc, thật phiền phức!" Tần Vân Ngọc bị mắng cũng ngừng khóc, im lặng đứng bên cạnh Nam Cung Hạ, vẻ mặt đầy ủy khuất. Nam Cung Âu Thần cũng không có biểu cảm, chỉ là ẩn giấu dưới đáy mắt sự vui mừng và nhẹ nhõm khó thấy được. Mẫn Nguyệt cũng tò mò nhìn chú đẹp trai này, Nam Cung Hạ cũng chú ý tới Mẫn Nguyệt ở bên này liền gọi cô bé lại gần. "Cô bé, con lại đây!" Mẫn Nguyệt quay đầu xem ý kiến của Nam Cung Âu Thần, tuy thấy anh nhíu mày nhưng vẫn gật đầu cho phép Mẫn Nguyệt liền từ từ bước đến trước mặt Nam Cung Hạ.

"Con chính là người vừa rồi nói chuyện với ta?" Giọng nói Nam Cung Hạ không cao không thấp nhưng ẩn chứa trong đó sự uy nghiêm không thể không khuất phục. Mẫn Nguyệt tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn gật đầu "Dạ phải, là con."

Trong thời gian Nam Cung Hạ hôn mê, ông luôn thấy mình ở một khoảng không bị bóng tối bao phủ, trong không gian đó không hề có ánh sáng, tuy có thể nghe thấy mọi người nói chuyện nhưng ông vẫn không thể cử động thân thể, cũng không thể mở mắt ra. Cho đến khi ông nghe thấy được giọng nói của cô bé này, cô bé nói sau này ông là ba của cô. Tại sao ông có con gái lúc nào mà không biết, rốt cuộc cô bé này là ai? Hơn nữa, cô bé lại nói 'Thần ca ca sẽ đau buồn', là đang nói đến thằng con trai mặt lạnh của ông sao? Nam Cung Hạ thấy rất buồn cười, làm sao đứa con trai như tảng băng đó của ông lại có thể đau buồn vì ông được chứ! Ông rất muốn mở mắt ra để nhìn thấy biểu cảm đó của nó, nhưng thân thể vẫn không thể cử động như cũ. Đến lúc nghe được Tần Vân Ngọc mắng Nam Cung Âu Thần là con hoang thì ông thực sự tức giận, đúng lúc đó một luồng ánh sáng mở ra, khiến ông có thể tỉnh dậy để ngăn chặn Tần Vân Ngọc. Lúc này Nam Cung Hạ thực sự rất tò mò, rốt cuộc cô bé này là ai mà lại có thể làm cho thằng con trai lạnh lùng của ông có thể bảo vệ tới như vậy.

"Cô bé, con là ai vậy?"

"Con là Nam Cung Mẫn Nguyệt, sau này sẽ là con gái của chú." Mẫn Nguyệt cười tủm tỉm giải thích, cũng chẳng quan tâm Nam Cung Hạ có chấp nhận cô làm con gái hay không. Tần Vân Ngọc vừa nghe liền muốn nhảy dựng lên "Con gái? Mày làm gì có tư cách đó..."

"Im miệng!" Nam Cung Hạ trực tiếp quát Tần Vân Ngọc, nếu để bà ta nói tiếp không chừng Nam Cung Âu Thần sẽ trực tiếp bóp cổ bà ta.

"Ông..." Tần Vân Ngọc dù bất mãn nhưng cũng không dám phản kháng, bởi vì bà ta rất sợ Nam Cung Hạ. Nam Cung Hạ quay qua nhìn Mẫn Nguyệt từ ái, đại khái có thể đoán được 'đứa con gái' của mình từ đâu ra. Trước giờ ông không hề có con riêng bên ngoài, ngoại trừ trường hợp của Nam Cung Âu Thần, như vậy đứa con gái này có lẽ là con nuôi, mà người mang nó về là Âu Thần. Đúng là hiếm thấy, xem ra con trai ông rất xem trọng cô bé này! Nam Cung Hạ sau khi phát hiện ra điều này thì nhìn Mẫn Nguyệt cười dịu dàng "Con là con gái nuôi của ta phải không? Vậy con hãy kêu một tiếng 'ba nuôi' xem nào!"

"Ba nuôi!" Mẫn Nguyệt nhu thuận gọi một tiếng, cũng không hề ngại ngùng.

"Thật là cô bé ngoan!" Nam Cung Hạ hài lòng, vốn muốn đưa tay vỗ nhẹ đầu Mẫn Nguyệt, nhưng bàn tay còn chưa chạm đến thì Mẫn Nguyệt đã bị Nam Cung Âu Thần kéo lại, ôm chặt trong ngực. "Của con!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đi học

Giọng nói cứng ngắc nhưng đầy mạnh mẽ tuyên bố chủ quyền của Nam Cung Âu Thần khiến cho Nam Cung Hạ dở khóc dở cười. Từ bao giờ mà đứa con trai lạnh lùng của ông lại trở nên như vậy, thật là có chút thú vị! Nam Cung Hạ thu hồi tay, ho khan hai tiếng cũng không đả động tới Mẫn Nguyệt nữa mà quay sang hỏi tình hình của gia tộc gần đây. Mẫn Nguyệt nghe cũng không hiểu, người cũng hơi mệt nên không lâu sau liền ngủ thiếp đi trong lòng của Nam Cung Âu Thần. Thấy cô bé ngủ an ổn trong lòng mình, Nam Cung Âu Thần hạ thấp giọng nói, điều chỉnh lại tư thế cho Mẫn Nguyệt có thể ngủ thoải mái. Nam Cung Hạ thấy Nam Cung Âu Thần chăm sóc cho Mẫn Nguyệt như thế cũng chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm, Vũ Trạch cũng không

ngoại lệ. Cậu vừa rồi thấy gì, lão đại hình như....rất dịu dàng! Thì ra những lời mà bọn người kia nói đều là thật. Thấy Nam Cung Âu Thần đã bắt đầu nôn nóng muốn rời đi, Nam Cung Hạ cũng phất tay kêu anh ra về, trong lòng thì thật bi ai a, hình như địa vị của ông bị rớt xuống rồi! Trước khi đi Nam Cung Hạ còn dặn dò Nam Cung Âu Thần sau khi gia tộc ổn định thì hãy chọn ngày tuyên bố con bé với bên ngoài, hơn nữa còn phải sắp xếp việc đi học cho con bé. Đề nghị này được Nam Cung Âu Thần cân nhắc kĩ lưỡng, thấy cũng đến lúc cho cô bé đi học rồi, nhưng anh lại có chút không nỡ, như vậy thì sẽ không được ở bên bảo bối cả ngày.

Một buổi tối yên bình, Mẫn Nguyệt nằm gối đầu trên đùi của Nam Cung Âu Thần, trên tay cầm bịch bánh snack nhai chóp chép, mắt dán chặt vào màn hình ti vi tinh thể lỏng to lớn trước mặt, đôi khi còn cười khúc khích. Nam Cung Âu Thần đột nhiên mở miệng hỏi Mẫn Nguyệt "Nguyệt nhi, sắp tới anh sắp xếp cho em đến trường học được không?" Mẫn Nguyệt nghe câu hỏi của Nam Cung Âu Thần thì lập tức bỏ bịch snack trên tay ra, ngước mặt lên nhìn Nam Cung Âu Thần một cách hưng phấn, giọng nói không che dấu được sự hứng thú. "Thật sao? Em sẽ được đi học à? Thật tốt quá!" Thấy Mẫn Nguyệt vui mừng như vậy, Nam Cung Âu Thần hơi nhíu mày "Em vui đến như vậy sao? Nếu em đi học rồi thì sẽ không được lúc nào cũng ở bên cạnh anh. Em nỡ sao?" Nam Cung Âu Thần làm ra vẻ như mình bị ủy khuất rất lớn, làm cho Mẫn Nguyệt ôm bụng cười lớn, nhưng thật ra trong lòng đúng là có chút không nỡ. "Nhưng người ta muốn đi học mà!" Mẫn Nguyệt bắt đầu cọ cọ Nam Cung Âu Thần làm nũng, chỉ sợ anh không cho cô bé đi học. Nam Cung Âu Thần vẫn bất mãn nheo mắt "Anh có thể mời gia sư đến dạy em."

Mẫn Nguyệt khó chịu bĩu môi

"Như vậy không thú vị chút nào!" Nam Cung Âu Thần thật ra chỉ muốn trêu chọc cô bé một chút, thấy Mẫn Nguyệt làm nũng cũng không tiếp tục làm khó nữa mà nhanh chóng đồng ý.

Học viện Thánh Ân được xem là học viện tư thục lớn nhất cả nước. Ở đây không phải ai cũng có thể vào, học viện Thánh Ân chỉ có những tiểu thư, thiếu gia của gia đình quý tộc hay những học sinh nghèo mà lại có được học bổng mới có thể vào. Hệ thống quản lý an ninh của Thánh Ân vô cùng chặt chẽ, đội ngũ giáo viên cực kỳ chuyên nghiệp mà không có trường nào sánh được. Học viện có cả các cấp lớp từ tiểu học đến cả đại học, chia ra từng khu vực riêng biệt. Mỗi khối lại chia ra 15 lớp "Quý tộc" cho học sinh nhà giàu có bậc nhất, được kí hiệu là chữ A và 15 lớp "Bình dân" dành cho học sinh nghèo có được học bổng, kí hiệu là chữ B, ngoài ra còn có lớp "Đặc biệt", kí hiệu là chữ S trong Special. Lớp "Đặc biệt" này chỉ có những người học cực kỳ giỏi, thông qua bài sát hạch vô cùng khó của giáo viên mới có thể vào, dù học sinh nhà giàu nào đó muốn dùng quan hệ để vào đây thì cũng không thể, mỗi cấp chỉ có một lớp "Đặc biệt" chia ra cho tiểu học, trung học và trung học phổ thông. Bác Trương rất nhanh đã sắp xếp cho Mẫn Nguyệt vào học viện Thánh Ân, lúc kiểm tra sát hạch ông không ngờ Mẫn Nguyệt lại được tuyển thẳng vào lớp "Đặc biệt" với số điểm tuyệt đối, trực tiếp vào ngay lớp S1.

Dừng xe cách không xa cổng trường học, Mẫn Nguyệt liền bước xuống, trước khi đi vào trường còn quay lại chào tạm biệt Nam Cung Âu Thần đang ở trong xe, sau đó lại mỉm cười bước đi. Chiếc váy sọc caro đỏ bắt mắt kết hợp với chiếc áo sơ mi trắng, phía cổ áo lại được gắn thêm một cái nơ đỏ cùng màu với váy, mái tóc thắt đuôi sam lệch một bên, vai đen ba lô nhỏ nhắn. Cả người Mẫn Nguyệt giống như một tinh linh nhỏ bé, vô cùng đáng yêu khiến Nam Cung Âu Thần nhìn không rời mắt, chờ cô bé hoàn toàn đi xa mới kêu lái xe rời đi. Sau khi đến phòng hiệu trưởng trình diện, Mẫn Nguyệt được cô chủ nhiệm dẫn tới lớp học của mình, cô chủ nhiệm của Mẫn Nguyệt là một cô giáo còn rất trẻ, chỉ vừa mới kết hôn, lúc giảng dạy thì luôn dịu dàng với học sinh. Cánh cửa phòng học S1 nhanh chóng hiện ra trước mắt, cô chủ nhiệm bước vào lớp trước để giữ trật tự, sau đó mới gọi Mẫn Nguyệt bước vào để giới thiệu. Đám học sinh ồn ào bên trong cũng bắt đầu yên tĩnh lại, thấy Mẫn Nguyệt thì hết sức tò mò, lại đánh giá cô bé từ trên xuống dưới. Đám con trai thì hứng thú reo hò, đám con gái lại ghen tị trừng mắt.

"Chào mọi người, mình là Nam Cung Mẫn Nguyệt, mong sau này chúng ta sẽ là bạn tốt." Mẫn Nguyệt nhẹ nhàng giới thiệu khiến cho mọi người trong lớp hơi giật mình một tí. Họ Nam Cung, không phải là người của gia tộc đó chứ? Chỉ cần là người ở thành phố này liền biết, nhắc tới gia tộc Nam Cung là nhắc tới quyền lực của cả đế đô, không ai không biết. Người có họ Nam Cung rất ít, khi nhìn thấy Mẫn Nguyệt mọi người cũng đã từng nghĩ tới gia tộc kia, nhưng thấy cả người cô bé chỉ ăn mặc đơn giản, hơn nữa bọn họ không hề nghe Nam Cung gia có một cô bé như thế này nên mọi người liền phủ nhận suy nghĩ đó. Thật ra lúc Mẫn Nguyệt đến trường cố ý kêu tài xế đậu cách xa trường học vì không muốn để ai biết, như vậy cô mới có thể từ từ thưởng thức cuộc sống đi học của một cô bé bình thường, như vậy sẽ có nhiều trò để chơi hơn. Đám học sinh trong lớp cũng không ai biết, chỉ nghĩ Mẫn Nguyệt chỉ là một cô bé nghèo cùng họ Nam Cung thôi, nhất thời trong đám con gái liền khinh thường Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt rất mẫn cảm nên rất nhanh biết được có nhiều người không thích mình, nhưng cô bé cũng chẳng quan tâm mà tự mình đi xuống chỗ ngồi cuối lớp. Nhưng lúc này Mẫn Nguyệt cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, bởi vì Vũ Điềm Điềm học chung lớp với cô, hơn nữa là còn ngồi bên cạnh. Vũ Điềm Điềm thấy Mẫn Nguyệt cũng chỉ 'hừ' một tiếng rồi quay đầu đi, Mẫn Nguyệt cũng không so đo, bình tĩnh ngồi vào chỗ của mình, thái độ của Vũ Điềm Điềm cô cũng thấy quen rồi. Cách đó không xa có một nam sinh lạnh lùng nhìn Mẫn Nguyệt, cho đến khi đột nhiên Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên, hai cặp mắt giao nhau, nam sinh đó cũng rất bình tĩnh mà quay đầu đi chỗ khác. Mẫn Nguyệt nhíu mày, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ, nhưng dù vậy cô bé cũng không suy nghĩ nhiều liền bỏ qua nam sinh đó mà chú tâm vào học.

"Ring..." Tiết học căng thẳng kết thúc, cũng đã tới giờ ăn trưa, mọi người trong lớp bắt đầu tụ tập đi ăn cơm, nhưng mà Mẫn Nguyệt cảm thấy cô đã bị cô lập rồi. Bởi vì không hề có ai tới bắt chuyện với cô hay mời cô đi ăn chung, họ đã hoàn toàn bỏ quên cô rồi. Nhưng không phải chỉ có mình Mẫn Nguyệt bị như vậy, Mẫn Nguyệt rất nhanh biết được thì ra Vũ Điềm Điềm cũng giống như mình. Chuông vừa reo, Vũ Điềm Điềm liền thu dọn đồ đạc sau đó không nói lời nào bước ra ngoài, Mẫn Nguyệt nhanh chân đi theo sao. Bởi vì sao? Chỉ đơn giản vì cô bé Mẫn Nguyệt của chúng ta không biết đường xuống căn tin nên đành đi theo bạn nhỏ Vũ Điềm Điềm. Đi tới cuối hành lang, Vũ Điềm Điềm đột ngột xoay người lại nhìn Mẫn Nguyệt

"Tại sao cậu lại đi theo tôi?" Từ sau lần trước Vũ Điềm Điềm đã bị Vũ Á giáo dục tư tưởng, nên bây giờ giọng điệu của Vũ Điềm Điềm đã đỡ hơn rất nhiều. Tuy không còn ghét Mẫn Nguyệt như lúc trước, nhưng cũng tuyệt đối không yêu thích.

"Bởi vì mình không biết đường đến căn tin." Mẫn Nguyệt cũng không lãng tránh, thẳng thắn trả lời.

"Vậy thì liên quan gì đến tôi?"

"Mình chỉ quen biết cậu a!"

"Không lẽ vì vậy cho nên mới đi theo tôi xuống căn tin?" Khóe miệng Vũ Điềm Điềm có chút run rẩy, đây là cái tư duy gì vậy? Không lẽ con nhỏ Mẫn Nguyệt này không nhớ cô rất ghét cậu ta sao, mà hai người còn từng cãi nhau nữa.

"Đúng vậy." Mẫn Nguyệt vẫn như trước dùng ánh mắt long lanh nhìn Vũ Điềm Điềm.

"Tùy cậu!" Vũ Điềm Điềm cũng hết cách, muốn đi theo thì cứ cho cậu ta đi theo. Mẫn Nguyệt cười đắc ý đi theo Vũ Điềm Điềm, đến lúc ăn cơm hai người cũng không nói thêm câu nào nữa.

Một ngày học mệt mỏi cũng chấm dứt, mọi người đều bắt đầu ra về. Mẫn Nguyệt cũng chậm rì rì thu dọn cặp sách, đến lúc xong rồi thì cũng thấy lớp học không còn ai, Vũ Điềm Điềm thì vừa tan học đã bỏ đi trước rồi. Bước dần theo con đường về nhà, nhưng vừa ra khỏi cổng trường không lâu liền nghe có tiếng tranh chấp trong một con hẻm nhỏ. Vốn Mẫn Nguyệt cũng không có tính nhiều chuyện nhưng nghe giọng nói này rất quen, nên liền tò mò lại gần xem. Trong con hẻm cạnh trường, có hơn mười nam sinh đang đứng bao vây một nữ sinh, gương mặt họ đều không tốt lành tí nào. Mà nữ sinh đó không ai khác chính là Vũ Điềm Điềm, trong hoàn cảnh bị nhiều người bao vây như vậy nhưng cô bé này vẫn tự tin, kiêu ngạo như vậy.

"Vũ Điềm Điềm, mày giỏi lắm. Hôm qua đã dám phá chuyện tốt của tao để coi hôm nay tao sẽ xử lý mày như thế nào!"

"Phương Hào, mày có bản lĩnh đó sao?" Vũ Điềm Điềm vẫn đứng đó, không hề run sợ mà còn trào phúng nhìn bọn Phương Hào trước mắt. Mẫn Nguyệt thấy cũng có nhiều học sinh của Thánh Ân đứng gần đó chứng kiến tất cả nhưng không có ai bước lên trước giúp Vũ Điềm Điềm. Mẫn Nguyệt không hề biết khi Vũ Điềm Điềm vừa vào trường, với bản tính kiêu ngạo và thẳng thắn trời sinh thì Vũ Điềm Điềm đã đắc tội với rất nhiều người. Ngày thứ hai, đã trực tiếp mang danh 'tiểu thư chua ngoa, ương ngạnh', nên bây giờ dù thấy Vũ Điềm Điềm bị như vậy cũng không có ai muốn lên giúp đỡ. Chưa kể Phương Hào là được coi là đại ca của trường này, chuyên đi bắt nạt người khác, ba của cậu ta lại là chủ công ty Phương Thị rất có tiếng trong nước, nên dù nhiều người bị bắt nạt cũng không dám nói ra, sợ bị thiếu gia họ Phương này báo thù.

"Mày!" Phương Hào giận tím mặt, tính bước lên trước đánh Vũ Điềm Điềm thì tự nhiên vang lên tiếng kêu "Khoan đã!" Chỉ thấy Mẫn Nguyệt từ từ bước tới, đứng trước mặt Vũ Điềm Điềm. Cả Vũ Điềm Điềm và Phương Hào đều mặt đơ ra, không hiểu chuyện gì.

"Mày là ai? Sao đột nhiên lại tới phá đám tao?"

Không trả lời câu hỏi của Phương Hào, Mẫn Nguyệt liền chất vấn

"Tại sao lại làm vậy?"

"Hứ, ngày hôm qua con nhỏ đáng ghét này dám cứu hai tên nhóc kia, khiến tao không thu được tiền, lại không có chỗ trút giận. Vậy tao đương nhiên phải tìm nó để đòi lại rồi. Còn mày nữa, đừng nhiều chuyện xen vào!" Mẫn Nguyệt nghe Phương Hào nói thì ngạc nhiên vô cùng, cô không ngờ Vũ Điềm Điềm vì cứu người khác cho nên mới đắc tội với bọn họ. Vốn ban đầu Mẫn Nguyệt đứng ra ngăn chặn bọn họ chỉ vì nghĩ đến Vũ Điềm Điềm là người của Thần ca ca, nhưng bây giờ xem ra khác rồi.

"Nếu tôi cứ muốn xen vào thì sao?" Cả bọn Phương Hào cười vang, khinh thường nhìn cô bé yếu đuối đang đứng trước mặt. Phương Hào bước lên phía trước vuốt ve mặt Mẫn Nguyệt, giọng điệu đáng khinh "Cô bé dễ thương à, anh khuyên em đừng nên làm như vậy thì hơn, bởi vì hậu quả em chịu không nổi đâu. Hay là em theo anh đi, làm đàn em của anh, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt!" Mẫn Nguyệt hất bàn tay ghê tởm đang làm loạn trên mặt mình ra, lạnh nhạt nói "Mày không có tư cách đó!"

"Con nhỏ này đúng là không biết điều!" Phương Hào bị từ chối một cách nhục nhã như vậy liền thẹn quá hóa giận, đẩy ngã Mẫn Nguyệt xuống đất, trên cánh tay cô bé có một vết xước nhỏ, bắt đầu chảy máu. Chứng kiến vết thương trên tay mình, Mẫn Nguyệt cảm thấy có chút hốt hoảng, tiêu rồi cánh tay cô bị chảy máu rồi, về nhà bị Thần ca ca thấy thì sao đây, rất có thể anh ấy không cho cô đến trường nữa, ngày đầu tiên đi học mà đã bị thương rồi! Càng nghĩ ánh mắt Mẫn Nguyệt càng băng giá, nhìn thẳng vào Phương Hào cất giọng lạnh lùng.

"Mày nhất định sẽ hối hận!" Phương Hào còn chưa hiểu việc gì xảy ra, thì đã thấy Mẫn Nguyệt đứng lên, thu lại bộ dáng như muốn đóng băng người khác vừa rồi, môi mỏng mím chặt, đôi mắt ngập nước đang lên tầng sương mù, nhìn qua giống như một cô bé yếu đuối bị uỷ khuất rất lớn. Đám người Phương Hào và cả Vũ Điềm Điềm đều bị khả năng biến đổi sắc mặt của Mẫn Nguyệt dọa sợ, có ai có thể nói cho bọn họ biết cô gái tỏa ra sát khí đáng sợ vừa rồi sao lại trở thành một cô bé yếu đuối kia! Mẫn Nguyệt cất giọng nghẹn ngào lên án, lại như lo sợ bọn Phương Hào. "Các người không được làm như vậy với Điềm Điềm!"

"Tại sao tao không thể làm như vậy, rõ ràng nó đã...." Nhưng không để cho Phương Hào nói hết Mẫn Nguyệt đã chặn lại "Mình biết là cậu thích Điềm Điềm, tỏ tình nhưng đã bị cậu ấy từ chối nên cậu mới muốn kêu người uy hiếp cậu ấy." Mẫn Nguyệt cố tình nâng cao âm lượng, làm cho những người gần đó đều nghe thấy, có người đã bắt đầu xì xào bàn tán, chỉ trích Phương Hào. Phương Hào thật sự là nghẹn mà không thể nào nói được, từ bao giờ mà hắn ta đã trở thành 'kẻ si tình không yêu được thì đạp đổ' chứ!

"Mày nói cái gì vậy, tao không có.... " Vốn muốn phản bác lại nhưng Mẫn Nguyệt nào cho Phương Hào cơ hội đó, trực tiếp cắt ngang lời hắn ta. "Nhưng cậu là con trai mà lại làm vậy với Điềm Điềm không thấy xấu hổ sao, rõ ràng Điềm Điềm chỉ là một cô gái nhu nhược, lại còn kêu nhiều người tới bao vây cậu ấy như vậy. Điềm Điềm, yên tâm, mình sẽ bảo vệ cậu!" Nói đến đáng thương, Mẫn Nguyệt lại quay qua ôm chặt Vũ Điềm Điềm trong lòng như muốn bảo vệ cô bé, khiến mọi người xung quanh càng thêm đồng cảm, lại càng chỉ trích Phương Hào lợi hại hơn.

Đám người Phương Hào khóe miệng co rút, cô gái nhu nhược? Nếu như một cô gái có thể một mình hạ gục hơn mười tên con trai, hơn nữa còn ra tay rất tàn bạo thì có thể gọi cô ta là nhu nhược sao? Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, Phương Hào vẫn còn thấy ấn ẩn đau, có ai ngờ một con bé như vậy mà lại có thể đánh bại được cả đám thuộc hạ của hắn, đến ngay cả hắn cũng bị đánh cho thê thảm. Càng nghĩ đến càng tức, Phương Hào liền muốn xông lên đánh cả Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm. Mẫn Nguyệt thấy lần này xong rồi, tên kia hình như đã thực sự tức giận. Ngay lúc nắm đấm của Phương Hào sắp rơi xuống người Vũ Điềm Điềm thì đột nhiên có người lên tiếng "Cả đám con trai như vậy mà lại đi ăn hiếp hai nữ sinh yếu đuối. Chậc chậc, thì

ra chỉ vì tỏ tình bị từ chối." Lúc này Mẫn Nguyệt mới quay sang nhìn người vừa phát ra tiếng nói, đó chính là nam sinh đã nhìn chằm chằm cô sáng nay. Bây giờ Mẫn Nguyệt mới chú ý tới gương mặt của cậu ta, cực kỳ lạnh lùng, không phải, mà phải là vô cảm như người máy vậy. Cậu ta chỉ đứng đó, tựa nhẹ vào bức tường, trên người vẫn mặc đồng phục, lưng đeo cặp sách.

"Mày muốn làm gì?" Cứ đến lúc sắp ra tay lại luôn có người phá đám khiến cơn giận của Phương Hào lên tới đỉnh điểm, hùng hổ bước tới chỗ nam sinh kia.

Nam sinh kia thấy Phương Hào bước tới cũng không khẩn trương, còn từ tốn đáp lại hắn ta. "Không có gì, chỉ muốn nói cho mấy người biết, vừa rồi tôi đã báo cho thầy cô giám thị và bảo vệ trường rồi. Có lẽ không bao lâu nữa họ sẽ tới đây."

Phương Hào vừa nghe thì lập tức nắm lấy cổ áo của nam sinh kia, nghiến răng nói "Mày dám đe doạ tao? Hơn nữa làm sao mà tao có thể tin lời mày nói."

"Không phải đe doạ, chỉ là thông báo một sự thật thôi, mày cũng có thể lựa chọn không tin." Thấy tên nam sinh này thật sự không sợ mình, lại còn dửng dưng như thế, Phương Hào giận không có chỗ trút, liền tính ra tay, nhưng hắn ta vẫn không được như ý muốn mà bị thuộc hạ ngăn cản.

"Đại ca, chúng ta mau đi đi, lỡ như lát nữa thầy giám thị tới thì chúng ta chết chắc!" Không cam lòng buông tên nam sinh ra, Phương Hào vẫn không có ý muốn bỏ qua cho người nam sinh kia. "Mày tên là gì?"

Vừa phủi phủi vết nhăn trên cổ áo, người nam sinh kia không chút để ý rằng mình sẽ bị trả thù vừa nói "An Triết Hàn."

"Được, mày hãy chờ đó!" Sau khi bỏ lại một câu Phương Hào nhanh chóng đem người của mình rời đi. Mọi người gần đó thấy cũng đã hết chuyện để xem cũng ra về. Cho đến khi mọi người đi hết, Mẫn Nguyệt mới quay sang nhìn khuôn mặt vô cảm kia "Cám ơn cậu." Nhưng An Triết Hàn không hề đáp lại Mẫn Nguyệt, chỉ nhìn cô bé một cái rồi rời đi. Lúc này sau lưng Mẫn Nguyệt mới vang lên giọng nói của Vũ Điềm Điềm "Tại sao lại giúp tôi?"

Mẫn Nguyệt chỉ mỉm cười "Tôi không phải là giúp cậu, chỉ là thấy bọn chúng rất chướng mắt thôi. Hơn nữa, tôi cũng muốn thử cảm giác đóng vai thành người tốt bảo vệ bạn một lần, như vậy ngày mai đến trường sẽ rất nổi tiếng nha!" Vũ Điềm Điềm hết sức ngạc nhiên, cô chỉ nghĩ sau khi cô hỏi thì cậu ta sẽ nói ra một đống lý do gì đó để ra vẻ bản thân là người tốt, đại loại như tôi thấy vậy thì không nỡ,....nhưng không ngờ lại là lý do kiểu này. Cúi thấp đầu che khuất vẻ mặt của mình, Vũ Điềm Điềm bước ra khỏi hẻm, lúc đi ngang Mẫn Nguyệt, cô còn khẽ nói "Cảm ơn." Mẫn Nguyệt còn chú ý tới đôi tai của Vũ Điềm Điềm đang đỏ lên, cô che miệng mỉm cười, quả nhiên Vũ Điềm Điềm này rất dễ thương!

Về nhà, thấy vết thương trên tay Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần cũng không nói lời nào mà tự động lấy hộp y tế ra thoa thuốc cho cô bé, khiến Mẫn Nguyệt tràn đầy nghi hoặc. Ngày hôm sau khi Phương Hào đến trường thì bị tất cả mọi người xung quanh chỉ trỏ, bàn tán, còn nói xấu sau lưng, công ty nhà hắn ta sau một đêm liền gặp vấn đề, thiếu vốn trầm trọng dẫn đến phá sản, hắn ta chỉ còn cách xin thôi học khỏi Thánh Ân. Mẫn Nguyệt hiển nhiên không hay biết điều này, cô và Vũ Điềm Điềm đang đắm chìm trong sự đồng cảm và an ủi của mọi người trong trường, thanh danh của Vũ Điềm Điềm cũng nhờ vậy mà tốt lên chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: 6 năm sau

Trong căn phòng học S2 ở tầng ba của học viện Thánh Ân, phía dãy bàn cuối lớp là hai thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ đang ngồi với nhau. Thật ra là một người nói, còn một người lại chăm chú đọc sách, đó không ai khác chính là Nam Cung Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm. Mẫn Nguyệt trải qua 6 năm đã trở thành một thiếu nữ thực thụ, cả thân thể đều phát dục hoàn toàn, đã cao tới 1m55, khi đứng cùng các bạn khác thì Mẫn Nguyệt có phần cao hơn một chút. Làn da trắng nõn như phát quang dưới tia nắng mặt trời, đôi môi đỏ mọng ướt át, chỉ có ánh mắt kia là không thay đổi, luôn long lanh và tinh khiết như thế. Dung mạo hoàn mỹ không tì vết, khí chất cao quý trời sinh khiến người khác phải khuất phục lại cộng thêm việc liên tiếp nhiều năm là người có điểm số đứng đầu trường, chính vì vậy mà Mẫn Nguyệt đã lập tức trở thành nữ thần trong lòng toàn bộ học sinh của Thánh Ân. Mà Vũ Điềm Điềm ngồi bên cạnh cũng không kém, sự kết hợp của vẻ đẹp phương Đông và phương Tây là khuôn mặt baby đáng yêu, mái tóc vàng óng ánh được cố định bằng một cái nơ đen huyền.

"Nguyệt Nguyệt à, cậu có nghe tớ nói không vậy?" Đôi mắt màu xanh xinh đẹp đảo quanh, cuối cùng dừng lại ở cô gái trước mặt đang ngồi đọc sách chăm chú.

"Đang nghe đây." Mẫn Nguyệt trả lời cho có lệ, ánh mắt vẫn dán chặt vào cuốn sách không thay đổi. Lúc này Vũ Điềm Điềm liếc nhìn cuốn sách kia một cái, đó là chương trình toán cấp cao của đại học, Vũ Điềm Điềm cũng không có gì bất ngờ. Thật ra Mẫn Nguyệt đã học xong chương trình cấp ba từ lâu rồi thậm chí còn làm bài thi đầu vào của đại học Cambridge tại Anh, nhưng cô vẫn tiếp tục học trung học như bao học sinh khác. Thấy cô bạn thân nãy giờ không hề để ý mình Vũ Điềm Điềm có chút giận dỗi, lập tức vươn tay đoạt lấy cuốn sách mà Mẫn Nguyệt đang đọc. Mẫn Nguyệt bất đắc dĩ ngước mặt lên, nhìn khuôn mặt phồng lên vì tức giận của Vũ Điềm Điềm, Mẫn Nguyệt thấy rất đáng yêu, thật muốn sờ một cái. Nghĩ là làm Mẫn Nguyệt liền đưa tay ra nhéo mặt Vũ Điềm Điềm, xúc cảm thật tốt, vừa nhéo vừa nói.

"Điềm Điềm dễ thương, đừng giận nữa mà!" Vũ Điềm Điềm gỡ bỏ móng vuốt đang làm loạn trên mặt mình ra, sau đó lại giả bộ như không quan tâm Mẫn Nguyệt."Ai bảo cậu không chịu để ý mình, hứ!!!"

Mẫn Nguyệt giả bộ đáng thương, rồi nhào qua ôm chầm Vũ Điềm Điềm. "Mình sai rồi, cậu tha thứ cho mình lần này đi!" Nhìn vào đôi mắt cún con kia, Vũ Điềm Điềm thật sự không thể làm mặt dỗi được nữa.

"Được rồi, mình đại nhân đại lượng tha thứ cho cậu lần này nhưng lần sau thì không được như vậy nữa." Mẫn Nguyệt cười đắc ý, cô biết Điềm Điềm nhất định sẽ không chịu nổi bộ dạng như vậy mà, cô nàng lại tiếp tục quay qua dày vò khuôn mặt Vũ Điềm Điềm.

"Cậu tốt nhất!"

"Á...cậu mau bỏ tớ ra...như vậy sẽ bị xệ xuống đó...."

"Sẽ không đâu."

"Ây nha...Cậu mau dừng lại đi mà.... Nguyệt Nguyệt..."

An Triết Hàn ngồi gần đó, ngước nhìn hai cô gái kia, khóe môi cong lên một chút. An Triết Hàn bây giờ cũng đã trưởng thành hơn trước, cũng đẹp trai rất nhiều, nhưng chỉ có sự vô cảm trên gương mặt là không thay đổi. Cậu ta cùng với Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm chưa bao giờ rớt xuống ba vị trí đứng đầu trường, trở thành truyền kỳ của Thánh Ân. Trong đó cậu ta đứng thứ hai mà Vũ Điềm Điềm lại đứng thứ ba, cho nên hai người này tuyệt đối là oan gia, cứ gặp mặt là cãi nhau.

Nhìn cảnh tượng hai nữ sinh đang đùa giỡn kia, học sinh trong lớp S2 cũng không thấy lạ gì, dù sao nhìn cũng quen rồi. Từ sau sự kiện Mẫn Nguyệt giúp Vũ Điềm Điềm sáu năm trước thì hai người họ trực tiếp trở thành bạn thân, đi đâu cũng dính lấy nhau. Nhưng khung cảnh tốt đẹp như vậy, cố tình lại có người muốn phá rối.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô lập tức đi ra đây cho tôi!" Lúc này trước cửa lớp, có một cô gái xinh đẹp đang đứng, trên khuôn mặt cực kỳ đẹp đẽ đó tràn ngập lửa giận. Người đó chính là Diệp Gia Lệ, cô ta học ở lớp "Quý tộc", theo sau cô ta còn có một số nữ sinh mặt mày hung dữ. Xung quanh lớp S2, người vây xem không ngừng, chủ yếu là muốn xem kịch vui. Mẫn Nguyệt ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng, trực tiếp coi Diệp Gia Lệ là không khí, tiếp tục vui đùa cùng Vũ Điềm Điềm. Thấy Mẫn Nguyệt không hề để ý tới cô ta, Diệp Gia Lệ sắc mặt vẫn vẹo, bắt đầu mắng chửi Mẫn Nguyệt.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, sao vậy, không dám ra sao? Nếu cô còn không ra đây tôi sẽ khiến cô phải rời khỏi Thánh Ân."

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô đừng có mà không biết điều như vậy, gia đình của cô nghèo còn không có địa vị còn dám chống đối với tôi!"

"Đã nghèo rồi mà còn không có giáo dục, chắc chắn ba mẹ của cô không có dạy dỗ cô đúng không?"

"Rầm!" Mẫn Nguyệt đập mạnh bàn, lạnh lùng bước từng bước tới chỗ Diệp Gia Lệ. Nam Cung Mẫn Nguyệt cô trước giờ ghét nhất là bị uy hiếp và bị sỉ nhục về người nhà của mình, thật tốt, không ngờ cô ta đã làm cả hai! Nghe tiếng động lớn kia khiến Diệp Gia Lệ giật mình, chủ động ngậm miệng. Lại thấy Mẫn Nguyệt đang bước lại gần mình, cô ta không có đắc ý như trong tưởng tượng mà lại bị khí chất quanh người của Mẫn Nguyệt dọa cho sợ hãi, có cảm giác hít thở không thông. Nhưng Diệp Gia Lệ thầm nhủ trong lòng, cô ta là tiểu thư được sinh ra trong gia đình giàu có, cần gì phải sợ con nhỏ nhà nghèo này, nghĩ vậy Diệp Gia Lệ càng ưỡn ngực tự tin nhìn Mẫn Nguyệt. Toàn bộ học sinh lớp S2 lúc này thầm cầu nguyện cho Diệp Gia Lệ, chọc ai không chọc, mà lại đi chọc vào tiểu ác ma kia! Trước giờ Mẫn Nguyệt chưa hề để lộ thân phận mình, nhưng chưa hề có ai dám bắt nạt cô, đơn giản vì cô gái này quá đáng sợ. Kể sơ lịch sử là như vầy: Năm đầu tiên khi Mẫn Nguyệt vừa vào trường, đám con gái đã dám bỏ chuột chết trong ngăn bàn của cô. Đến khi Mẫn Nguyệt phát hiện ra cũng không la lên ầm ĩ như tưởng tượng của họ, mà cô bình tĩnh lấy đồ bọc con chuột chết đó lại, vứt vào thùng rác, rồi quay lại chỗ ngồi tiếp tục học. Ngày hôm sau toàn bộ nữ sinh đã làm việc đó với Mẫn Nguyệt trong ngăn bàn của họ chứa đầy chuột chết mà còn có một số loại côn trùng khác, máu chảy đầm đìa. Những nữ sinh đó hét toáng lên, Mẫn Nguyệt còn đứng bên cạnh ngây thơ hỏi "Các cậu bị làm sao vậy?"

Đến năm thứ ba, có người giấu đồng phục thể dục của Mẫn Nguyệt. Lúc đó cô cũng chỉ ra sân thể dục báo với thầy rằng đồ bị mất rồi được cho nghỉ nhưng cũng không khóc lóc hay nói gì. Nhưng đến tuần sau, cũng đến tiết thể dục đó, tên thủ phạm đột nhiên khi đang nhảy cao lại bị rách quần thể dục, bị mọi người xung quanh chê cười, còn xin nghỉ học một tuần. Những năm tiếp theo, rồi tiếp theo đó, những người dám trêu chọc vào cô bé kia đều không có kết cục yên ổn, nếu không phải đột nhiên bị ngứa khắp người thì ra đường cũng bị chó đuổi theo không ngừng,... Thực chất cô bé đó là một tiểu ác ma, đừng nhìn vào bộ mặt thiên sứ kia mà bị lừa, nếu ai dám đụng đến cô thì kết cục chỉ có một, thê thảm! Lớp S2 đã cảm nhận sâu sắc được điều này, nên tuyệt đối không ai dám làm điều ngu xuẩn đó, nhưng hiện giờ lại có người não tàn muốn làm vậy! Vũ Điềm Điềm vốn muốn đi theo Mẫn Nguyệt nhưng lại bị cô ngăn lại "Mình không sao đâu, cậu đừng lo!" Dù lo lắng nhưng Vũ Điềm Điềm biết một khi Mẫn Nguyệt đã quyết định thì không thể thay đổi chỉ đành ngồi chờ tại chỗ, hơn nữa Mẫn Nguyệt cũng không dễ ức hiếp như vậy. Mẫn Nguyệt dựa vào cánh cửa phòng học, tựa tiếu phi tiếu nhìn Diệp Gia Lệ.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn chúng ta 'nâng cao tình bạn' mà để được như vậy thì cần thân thiết một chút. Nơi này không được, chúng ta đi nơi khác nói chuyện." Không để ý Mẫn Nguyệt có đồng ý hay không, Diệp Gia Lệ liền cao ngạo dẫn người đi. Mẫn Nguyệt nhếch mép, nụ cười trên mặt càng sâu, những người trong lớp S2 thấy nụ cười này thì thầm than "Thôi xong rồi!" Bởi vì khi Mẫn Nguyệt cười như vậy có nghĩa là bản chất ác ma bên trong đã trỗi dậy mạnh mẽ.

Diệp Gia Lệ đưa Mẫn Nguyệt tới khu đất phía sau trường, nơi đây trước giờ tương đối vắng vẻ, rất thuận lợi để làm nhiều việc không muốn để cho người ta thấy. Diệp Gia Lệ ánh mắt oán độc quay lại nhìn Mẫn Nguyệt.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ!"

Mẫn Nguyệt vẫn điềm nhiên đứng đó, không hề sợ hãi, con ngươi lạnh nhạt lướt qua từng người trước mặt, sau đó cười khinh thường.

"Mang nhiều người đến như vậy là vì sợ không đánh lại tôi sao? Chậc chậc, Diệp Gia Lệ, từ bao giờ mà cô trở nên nhát gan như vậy?"

Diệp Gia Lệ nghe Mẫn Nguyệt châm chọc thì tức nổ phổi, hận ý trong lòng cô ta với Nam Cung Mẫn Nguyệt lại tăng thêm một phần. Thật ra lý do Diệp Gia Lệ ghét Mẫn Nguyệt đến như vậy rất đơn giản, trước giờ cô ta luôn coi mình là trung tâm của vũ trụ, đi tới đâu thì được hoan nghênh đến đó, luôn đứng đầu trong mọi việc. Nhưng kể từ khi cô ta gặp Nam Cung Mẫn Nguyệt thì toàn bộ đều thay đổi, cô ta hoàn toàn thua Mẫn Nguyệt, cả trong học tập lẫn danh hiệu hoa khôi trong trường. Dựa vào đâu chứ? Cô ta chỉ là một đứa nghèo khó, lại dám cướp đi hào quang của Diệp Gia Lệ cô. Khuôn mặt xinh đẹp đó mà là nữ thần, là kỹ nữ mê hoặc đàn ông thì có! Diệp Gia Lệ phất tay cho đám nữ sinh đi theo cô ta lui ra sau "Các ngươi lùi lại đi, một mình tôi đối phó với cô ta là đủ rồi." Đám nữ sinh tuy không cam lòng nhưng vẫn nghe lời lùi lại đằng sau. Diệp Gia Lệ liền bước lên trước muốn tát Mẫn Nguyệt, nhưng tay chưa kịp đánh xuống đã bị Mẫn Nguyệt cản lại.

"Muốn chết!"

"Bốp! Bốp!" Hai bạt tai mạnh mẽ rơi xuống gương mặt mịn màng của Diệp Gia Lệ. Ngay lúc Diệp Gia Lệ còn chưa phản ứng lại thêm một cú đá ngay bụng cô ta khiến Diệp Gia Lệ phải lăn ra xa vài mét. Vùng bụng đau nhói như bị đảo lộn cả lục phủ ngũ tạng làm cho Diệp Gia Lệ ho khan liên tục. Đám nữ sinh đằng sau còn đang bàng hoàng thì đã bị Mẫn Nguyệt đánh tới tấp, tuy có chút chật vật nhưng cuối cùng cũng hạ được đám người đó. Cũng may trong mấy năm nay cô từ chỗ của Điềm Điềm đã học được một chút võ công, nhưng Thần ca ca lại không cho cô tiếp tục học sâu thêm, sợ cô cực khổ. Nhưng một chút võ này đủ giải quyết đám tiểu thư thường ngày được cưng chiều này. Lúc nãy là cô cố tình làm bọn họ bị chia rẽ như vậy có thể lợi dụng sơ hở mà đánh tới, nếu như bọn họ cùng nhau hợp lại đánh cô, có lẽ cô cũng khó có thể thắng.

"Khụ...khụ... Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô dám làm vậy với tôi! Hôm nay tôi sẽ cho cô chết!" Từ đằng sau Diệp Gia Lệ ôm ngực bò dậy, tóc tai có phần tán loạn, hai má sưng đỏ, nghiến răng nghiến lợi nói. Mẫn Nguyệt cười càng vui vẻ: Chưa bị hạ sao? Rất tốt, tôi còn chưa chơi đủ đó!

"Ai chết còn chưa biết đâu!"

Bác Trương vừa nghe xong điện thoại từ trường gọi tới liền khẩn trương chạy lên thư phòng lầu hai nơi Nam Cung Âu Thần làm việc. Lúc nhìn thấy bóng người đang xử lý công việc kia, bác Trương nuốt nước miếng, có chút chần chờ nói "Thiếu gia, Mẫn Nguyệt, con bé....đánh nhau ở trường." Bàn tay đang cầm văn kiện chợt cứng lại, sau đó lập tức bỏ văn kiện xuống bàn, thuận tay lấy áo khoác, sải bước ra ngoài, vừa đi vừa nói, "Chuẩn bị xe!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nam cung gia đổi chủ

Cửa phòng hiệu trưởng bị một cước đá văng ra, một người con trai với thân hình mạnh mẽ bước vào, trên người tỏa ra khí thế cường đại khiến người khác phải sợ hãi. Ánh mắt lạnh lùng, sắc bén như chim ưng lướt qua từng người trong phòng, cho đến khi gặp cô gái đang ngồi nhàn nhã trên ghế kia thì đổi lại là một mảnh ôn nhu, dịu dàng. Diệp Gia Lệ nhìn thấy Nam Cung Âu Thần thì trong mắt lập tức hiện ra thần thái si mê, sao lại có người đàn ông hoàn hảo đến vậy chứ! Nhất thời cả người cô ta lập tức trở nên cực kỳ đáng thương, lâu lâu lại liếc mắt với Nam Cung Âu Thần, nhưng từ đầu đến cuối anh hoàn toàn không nhìn đến cô ta, khiến cho Diệp Gia Lệ vẻ mặt đầy xấu hổ.

Lúc bắt gặp Nam Cung Âu Thần bước vào thì cả người hiệu trưởng đổ mồ lạnh ròng ròng, hai chân mềm nhũn ra. Hôm nay là ngày gì vậy, đụng tới tiểu tổ tông kia còn chưa đủ tại sao người này còn tới đây nữa! Mẫn Nguyệt hoàn toàn ngạc nhiên, cô không ngờ Thần ca ca lại đến đây, chuyện nhỏ như thế này cô hoàn toàn có thể giải quyết. Nhưng nghĩ đến người con trai này quan tâm mình như vậy thì trong lòng Mẫn Nguyệt tràn đầy ấm áp, nhu thuận kêu "Thần ca ca!" Nam Cung Âu Thần tự nhiên bước đến ngồi cạnh Mẫn Nguyệt, lúc nhìn thấy vết thương trên tay cô, cặp mắt bình tĩnh lại đột nhiên bùng lên lửa giận. Mẫn Nguyệt quan sát thấy biến hóa trên mặt Nam Cung Âu Thần thì chột dạ cúi đầu, trong lòng thầm mắng: Chết tiệt, rốt cuộc là tên nào đã báo chuyện này cho anh ấy?

"Cậu là anh của cô bé này?" Phía đối diện là một người phụ nữ mập mạp, trên mặt tô đầy son phấn, bà ta cẩn thận che chở cho Diệp Gia Lệ đang khóc thút thít trong ngực. Người phụ nữ đó chính là mẹ của Diệp Gia Lệ, Trình Mỹ, cũng là người vừa mở miệng hỏi.

"Phải, thì sao?" Nam Cung Âu Thần lúc này mới chú ý tới hai người đối diện, nghĩ đến họ là người làm bảo bối bị thương thì anh càng tức giận. Nam Cung Âu Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ, sát khí tỏa ra càng dày đặc. Trình Mỹ bị Nam Cung Âu Thần nhìn như vậy tự nhiên thấy sóng lưng lạnh buốt, tuy nhiên bà ta áp chế nỗi sợ hãi vừa dâng lên. Chẳng phải Lệ nhi đã nói con nhỏ kia rất nghèo sau, bọn họ thì có thể làm gì chứ! Nghĩ đến đó, giọng Trình Mỹ đầy cao ngạo và khinh thường.

"Mau kêu em gái của cậu xin lỗi con gái tôi! Là em gái của cậu đã làm con gái tôi ra nông nỗi này."

Quay qua nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ bên cạnh, Nam Cung Âu Thần liền mềm mại "Là em đánh?"

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu, ngây thơ nói

"Không có mà, là cậu ấy muốn nâng cao tình bạn của chúng em nên mới hẹn em ra nói chuyện. Em lại thấy mặt cậu ấy rất đẹp, da rất mềm nên muốn sờ

một cái. Ai ngờ da cậu ấy lại mẫn cảm như vậy, vừa đụng vào đã đỏ lên, cậu ấy không thích liền đẩy em ra nhưng lại làm bản thân bị vấp té. Mấy bạn nữ gần đó lại tưởng em đánh bạn ấy nên muốn ra tay với em. Em chỉ là muốn tự vệ nên đánh lại thôi."

Nghe thấy Nam Cung Mẫn Nguyệt trợn mắt đổi trắng thay đen, Diệp Gia Lệ liền nhảy dựng lên. "Nam Cung Mẫn Nguyệt, rõ ràng là cô đã cố ý đánh tôi, sao cô lại dám nói không có chứ! Bây giờ trên người tôi vết thương đầy mình, vẫn còn đau âm ỉ đây này!"

Mẫn Nguyệt cực kỳ vô tội nói

"Trước tiên, bạn học này, bạn tên gì vậy? Chúng ta có quen nhau sao, đã từng nói chuyện chưa?"

Diệp Gia Lệ nghe Mẫn Nguyệt dùng giọng điệu trêu tức để hỏi mình cảm thấy tức muốn điên lên, bất chấp hình tượng thục nữ mà chửi tục.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, tao là Diệp Gia Lệ. Tuy chúng ta chưa nói chuyện bao giờ nhưng mà mày đừng nói là mày không biết tên tao. Mày đúng là vô sỉ!" Nực cười, Diệp Gia Lệ cô đường đường là một trong tứ đại hoa khôi của trường, dù chưa từng chính thức quen biết nhưng cô ta cũng không thể nào không biết tên cô. Nam Cung Mẫn Nguyệt rõ ràng là muốn chọc tức cô. Mẫn Nguyệt vẫn bình thản như trước cũng không tức giận vì câu nói vừa rồi của Diệp Gia Lệ, chỉ có điều Nam Cung Âu Thần ngồi bên cạnh lại hơi nhíu mày. "Điều này làm sao trách tôi được, rõ ràng vừa rồi cô nói chúng ta chưa từng nói chuyện mà. Vậy được, tiếp theo, có phải cô là người tìm tôi để nói chuyện, muốn chúng ta thân thiết hơn không?"

Diệp Gia Lệ dù thấy có chỗ nào không đúng nhưng vẫn gật đầu, Mẫn Nguyệt lại nói tiếp "Có phải cô là người ra tay trước không?" Diệp Gia Lệ dù oán hận cũng không thể làm gì, là tại cô ta ra tay trước, tiếp tục cắn răng gật đầu. Mẫn Nguyệt hài lòng mỉm cười "Vậy cô lấy lý do gì nói tôi là cố ý đánh cô?"

"Mày..." Diệp Gia Lệ nghẹn họng căm tức nhìn Mẫn Nguyệt, quả thật những gì cô ta nói đều đúng. Mẫn Nguyệt cũng không để Diệp Gia Lệ có cơ hội chối cãi nên lập tức quay qua nói với hiệu trưởng đang ngồi sau bàn làm việc kia. "Hiệu trưởng, chắc thầy cũng hiểu rõ mọi chuyện rồi chứ. Vậy nên làm sao thì thầy cũng biết phải không?"

Hiệu trưởng bộ mặt hiền hậu liền nhanh chóng cười giảng hòa "Đúng vậy, đúng vậy, nếu mọi chuyện là thế chi bằng chuyện bé đừng xé ra to, mọi người cứ bỏ qua cho nhau là được." Diệp Gia Lệ làm sao có thể chấp nhận được kết quả này "Làm sao có thể bỏ qua được! Nam Cung Mẫn Nguyệt mày đánh tao cả người đầy vết thương như thế này thì tính sao đây? Mẹ, cả người con bây giờ đều đau nhức đây này!" Nghe con gái nói vậy Trình Mỹ cực kỳ đau lòng, trấn an nói "Lệ nhi, vậy con mau cho mẹ xem vết thương trên người con. Nếu nghiêm trọng mẹ nhất định sẽ bắt con nhỏ đó phải trả giá!"

Mẫn Nguyệt cười lạnh trong lòng, xem đi, cứ xem thoải mái đi, bởi vì nhất định trên người cô ta sẽ không có vết thương nào. Diệp Gia Lệ ngượng ngùng kéo áo lên một chút, nhưng đến khi nhìn thấy cả người mình vẫn mịn màng như trước thì không nhịn được sự kinh nhạc "Tại sao lại như vậy?" Diệp Gia Lệ cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng cả người cô ta đều đau đớn cực kỳ, nhưng trên người lại không có vết thương nào. Trình Mỹ cũng vô cùng ngạc nhiên, nhưng xem đi xem lại quả đúng là trên người con gái mình không có vết thương nào. Đây là điều mà Mẫn Nguyệt học được từ bọn Vũ Á, đánh người mà không để lại dấu vết gì nhưng lại khiến người đó đau khổ tột cùng, bởi vì đó là nội thương, bình thường thì không thể thấy được.

"Tôi đã nói rồi mà, tôi không có làm gì cô cả!" Mẫn Nguyệt cười tủm tỉm như hồ ly vừa ăn vụng, ánh mắt trêu tức nhìn hai mẹ con Diệp Gia Lệ. Trình Mỹ đau lòng cho con gái bao nhiêu thì càng căm ghét Mẫn Nguyệt bấy nhiêu, bà ta đột nhiên nhào tới chỗ Mẫn Nguyệt, nhưng có người còn nhanh hơn cả bà ta.

"Con nhỏ vô sỉ này, mày....Á!"

"Răng rắc" Nam Cung Âu Thần một tay bẻ trật khớp xương của Trình Mỹ khiến bà ta ôm tay la lên đau đớn, giọng nói của anh còn lạnh hơn cả băng tuyết mùa đông "Cẩn thận lời nói của bà!" Trình Mỹ và Diệp Gia Lệ bây giờ mới biết thế nào là sợ hãi thật sự.

Cả căn phòng hiệu trưởng đang chìm trong yên lặng đột nhiên lại bị phá vỡ bởi tiếng mở cửa, bác Trương đi vào cung kính nói "Thiếu gia Âu Thần, lão gia muốn người và tam tiểu thư Mẫn Nguyệt về nhà chính của gia tộc Nam Cung." Vẻ mặt Diệp Gia Lệ và Trình Mỹ cực kỳ kinh ngạc, bọn họ vừa nghe thấy cái gì? Gia tộc Nam Cung, không lẽ hai người này thực sự là người của gia tộc đó. Trời ơi! Bọn họ đã đụng tới ai thế này!

Nam Cung Âu Thần sau khi nghe xong liền đứng lên tính đi ra ngoài, Mẫn Nguyệt cũng đi theo. Trước khi ra khỏi cửa, Nam Cung Âu Thần quay lại nói một câu khiến cho Diệp Gia Lệ và Trình Mỹ mặt trắng bệch "Tôi nhất định sẽ khiến mấy người hối hận vì hành động của ngày hôm nay!"

Nói xong anh cũng không nhìn lại mà quay đầu bỏ đi, ra tới cổng trường không biết Vũ Điềm Điềm từ đâu chui ra chạy tới ôm chầm Mẫn Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt yêu dấu, cậu không sao chứ?" Mẫn Nguyệt bị ôm có chút bất ngờ nhưng cũng không đẩy ra, cười ngọt ngào "Mình không sao, cậu đừng lo!"

Nam Cung Âu Thần nhìn khung cảnh ấm áp của hai cô gái đang ôm nhau bên kia thì ghen tức, nhanh chóng kéo Mẫn Nguyệt rồi đưa lên xe. "Đi thôi!" Mẫn Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe đã khởi động rồi, chỉ kịp nói một câu "Tạm biệt!" với Vũ Điềm Điềm. Nhìn bóng xe chạy đi Vũ Điềm Điềm tức đến dậm chân, bất mãn nói "Lão đại, anh đúng là đáng ghét, lại cướp Nguyệt Nguyệt bảo bối!" Bất mãn thì vẫn bất mãn nhưng Vũ Điềm Điềm cũng không có can đảm đến nói trước mặt Nam Cung Âu Thần. Lúc trước trong lòng cô lão đại là người mà cô tôn kính nhất nhưng bây giờ đã trực tiếp trở thành tình địch tranh giành Nguyệt Nguyệt với cô rồi. Xả giận một hồi Vũ Điềm Điềm lại hồi phục như trước, tao nhã bước lên chiếc xe của Vũ Hiên đậu gần đó, với người vừa rồi đã bộc phát cơn tức giận kia là khác nhau hoàn toàn.

Ở trên xe, Mẫn Nguyệt che miệng cười trộm, dục vọng chiếm hữu của Thần ca ca thật mạnh mẽ, cô ôm Điềm Điềm cũng không cho! Nhưng mà Mẫn Nguyệt cười chưa được bao lâu thì bị dập tắt, đơn giản vì Thần ca ca đang dùng ánh mắt rất đáng sợ nhìn vào vết thương trên tay cô, khiến tim Mẫn Nguyệt giật thon thót. Mẫn Nguyệt lập tức cúi đầu nhận sai "Em sai rồi, lần sau em sẽ không để mình bị thương nữa!" Sự tức giận nhất thời bị đổi lại

thành tiếng thở dài, Nam Cung Âu Thần biết chuyện cô bé này đã muốn làm thì sẽ bất chấp tất cả nên bây giờ có cam đoan thì cũng chẳng ít gì. Nam Cung Âu Thần lưu loát lấy hộp y tế dự phòng xử lý vết thương cho cô, động tác vô cùng dịu dàng, trong xe chỉ còn lại sự yên tĩnh. Nhưng sự yên tĩnh này cũng không kéo dài bao lâu bởi vì đã tới nhà chính của gia tộc. Tất cả người hầu nơi đây vừa thấy Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt bước xuống xe thì đồng loạt dừng động tác, đồng thanh hô "Chào nhị thiếu gia, tam tiểu thư!" Nam Cung Âu Thần gật đầu một cái coi như trả lời, mọi người lại tiếp tục làm tiếp công việc dang dở. Vừa bước vào cửa đã thấy Nam Cung Hạ ra đón, Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt liền kêu:

"Ba!"

"Ba nuôi!"

Tuy cách xưng hô khác nhau nhưng đều có chung là sự kính trọng, Nam Cung Hạ tươi cười tính giang tay ra ôm chầm Mẫn Nguyệt, "Mẫn Nguyệt, lâu rồi ba nuôi không gặp con!" Ông hoàn toàn xem nhẹ đứa con trai mặt lạnh đang đứng kế bên, Mẫn Nguyệt cũng định giơ tay ra ôm lại ông nhưng bàn tay vừa giơ ra thì đã bị Nam Cung Âu Thần ôm vào trong ngực, bước vào trong nhà. Mẫn Nguyệt dù sao cũng quen với những hành động này của Nam Cung Âu Thần nên không có ý kiến gì, chỉ yên lặng đi theo, để lại một mình Nam Cung Hạ mặt đầy hắc tuyến đứng ngoài cửa. Thằng con trai này của ông trước giờ đều như vậy, chưa bao giờ cho ông chạm vào con bé Mẫn Nguyệt, dù gì nó cũng là con gái nuôi của ông mà, lúc thằng nhóc này đem con bé về cũng là lấy danh nghĩa của ông nhận nuôi, vậy mà giờ lại xem ông như người không liên quan thế kia! Mẫn Nguyệt bước vào nhà thì thấy Tần Vân Ngọc đang ngồi trên sô pha tao nhã uống trà, Mẫn Nguyệt theo lễ phép chào hỏi "Dì Vân Ngọc!" Tần Vân Ngọc cũng không có đáp lại Mẫn Nguyệt, bà ta chỉ liếc nhìn cô một cái rồi rời đi, lại quay qua uống trà của mình. Mẫn Nguyệt cũng không để ý, trước giờ bà ta đều đã như vậy rồi, cô thản nhiên cùng Nam Cung Âu Thần ngồi xuống chỗ của mình, nhưng cách khá xa Tần Vân Ngọc, sau đó tự động lấy bánh trên bàn ngồi ăn. Nam Cung Âu Thần thì càng khỏi phải nói, đã trực tiếp coi bà ta là không khí luôn rồi, Nam Cung Hạ thì sau khi âm thầm phỉ nhổ con trai mình xong thì cũng bước vào nhà, tự nhiên ngồi xuống đối mặt với Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt. Thấy trên tay Mẫn Nguyệt đang băng bó thì Nam Cung Hạ quan tâm hỏi "Tay con sao lại bị thương vậy Mẫn Nguyệt?"

"Con không sao chỉ là sơ ý bất cẩn một chút." Mẫn Nguyệt cũng không muốn nói chuyện ở trường cho ông biết nên chỉ nói qua loa, mà Nam Cung Hạ cũng coi là thật, không hỏi tiếp nữa.

"Ba gọi tụi con tới để làm gì?" Nam Cung Âu Thần không vòng vo, trực tiếp vào vấn đề chính, Mẫn Nguyệt thì không để ý lắm, tiếp tục cúi đầu ăn bánh. Nam Cung Hạ lập tức trở về vẻ mặt lạnh lùng thường thấy trên hắc đạo, giọng nói của ông cũng chứa đầy uy nghiêm. "Ba muốn con tiếp quản gia tộc Nam Cung!" Mẫn Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, Nam Cung Âu Thần cũng không có biểu cảm gì, xem ra là đã đoán được trước.

"Loảng xoảng..." Ly trà bị Tần Vân Ngọc lỡ tay làm rớt, vỡ tan ra từng mảnh. Bà ta ngay lập tức cao giọng phản đối "Ông nói cái gì? Để cho thằng con hoang này lên nắm quyền Nam Cung gia? Ông muốn...."

"Câm miệng! Chuyện của Nam Cung gia khi nào đến lượt bà quản!" Nam Cung Hạ quát lớn khiến bà ta không cam lòng ngậm miệng lại, trước giờ bà ta luôn rất sợ Nam Cung Hạ. Gương mặt Nam Cung Âu Thần liền trở nên lạnh lẽo, trước giờ Nam Cung Âu Thần rất ghét người khác nói đến từ "con hoang" trước mặt anh, mà bà ta lại hết lần này sỉ nhục anh như vậy! Mẫn Nguyệt cũng cực kỳ khó chịu, không ngờ có người dám mắng Thần ca ca trước mặt cô, nếu như vậy thì đừng trách tôi chỉnh bà một chút!

"Con biết từ sáu năm trước cho đến bây giờ sức khỏe của ba vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, có lẽ đã để lại di chứng. Hơn nữa bây giờ đã tới thời điểm thích hợp." Giọng nói của Nam Cung Hạ nhẹ nhàng lại mang theo một chút mệt mỏi, bất giác đã thấy ông đã già hơn trước rất nhiều.

"Con biết, con đồng ý!" Anh cũng biết là đã tới thời điểm, như vậy cũng đến lúc bắt đầu chiến tranh rồi. Anh đã chờ lâu như vậy cuối cùng cũng có khả năng điều tra mọi thứ của sáu năm trước và cũng có khả năng bảo vệ bảo bối của anh!

"Ba, tụi con đi trước!"

"Được" Nam Cung Hạ có chút thất vọng, lần này lại không được ăn cơm chung rồi! Như thấy được sự thất vọng của ông, Mẫn Nguyệt liền đưa ra đề nghị:

"Ba nuôi, cuối tuần này chúng con đều rảnh, hay là chúng ta đi ăn đi!"

Nam Cung Hạ không do dự liền đồng ý "Dĩ nhiên là được!" Cả khuôn mặt ông lại tràn đầy niềm vui, Nam Cung Âu Thần hơi cong khóe môi, bất chấp sự giận dữ của Tần Vân Ngọc mà dắt tay Mẫn Nguyệt ra ngoài, trước khi ra khỏi cổng Mẫn Nguyệt còn không quên quay lại chào tạm biệt Nam Cung Hạ.

"Ba nuôi, con đi trước, cuối tuần gặp lại!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cứu người

Ngay sáng hôm sau, toàn bộ người của thành phố A này đều bị chấn động bởi một tin: Diệp Thị - một công ty lớn được thành lập lâu đời lại bị phá sản,

chỉ vì bị phát hiện là sản xuất hàng cấm. Tổng giám đốc Diệp Thị là Diệp Thành bị điều tra ra là thường xuyên hút ma túy, đã vậy còn mở một số quán bar để làm nơi kinh doanh ma túy. Diệp Thành bị phán 15 năm tù, vợ của ông ta là Trình Mỹ vì không chịu nổi cú sốc này mà phát điên. Diệp Gia Lệ từ một tiểu thư nhà giàu bây giờ trở thành kẻ không có nhà để về, nên chỉ còn cách bước vào con đường sai trái, đi làm tình nhân bao nuôi của người ta. Cũng trong ngày hôm đó, tất cả học sinh của Thánh Ân đều biết nữ thần của bọn họ, Nam Cung Mẫn Nguyệt, thì ra lại là tam tiểu thư của Nam Cung gia tộc. Nói đến gia tộc này thì ai mà không biết, hầu như đã khống chế hoàn toàn mạch máu kinh tế của thành phố này, hơn nữa lại là gia tộc đứng đầu cả nước, về địa vị ai lại có thể so sánh với Nam Cung gia. Tin tức này lộ ra, kết hợp với việc Diệp Gia Lệ nghỉ học, Diệp Thị phá sản, mọi người trong Thánh Ân đều không khỏi nghĩ đến Nam Cung Mẫn Nguyệt có liên quan tới chuyện này. Mẫn Nguyệt vừa vào lớp, khắp nơi đều xì xào bàn tán, nhưng có tò mò, chán ghét hay ganh tị đi nữa thì cũng không ai dám bước lại gần chọc giận cô bé kia. Mẫn Nguyệt cũng không quan tâm người khác nói gì, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến cô. Kết thúc tiết học, Mẫn Nguyệt đột nhiên bị thầy chủ nhiệm gọi lên phòng hiệu trưởng:

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, em hãy lên văn phòng hiệu trưởng một chút, có việc cần bàn." Mẫn Nguyệt nhíu mày suy nghĩ, rốt cuộc có chuyện gì cần bàn với cô? Nội tâm tràn đầy câu hỏi nhưng Mẫn Nguyệt vẫn bước đến phòng thầy hiệu trưởng. Đứng trước cửa phòng, Mẫn Nguyệt gõ nhẹ hai cái, được sự cho phép của người bên trong sau đó mới bước vào. Sau bàn làm việc vẫn là người hiệu trưởng từ ái đó, thấy Mẫn Nguyệt bước vào thì trên mặt hiện ra nụ cười hiền hoà. Mẫn Nguyệt tự nhiên ngồi vào chỗ đối diện với thầy hiệu trưởng.

"Thầy tìm em có việc?"

Thầy hiệu trưởng đưa một tờ giấy đến trước mặt Mẫn Nguyệt rồi nói "Trường đại học Cambridge vừa gửi giấy báo tới, em đã trúng tuyển rồi, hai tháng sau có thể làm thủ tục nhập học." Ánh mắt thầy hiệu trưởng như phát sáng, giọng nói không che dấu vẻ vui mừng. Đùa sao, là đại học Cambridge đó, ngôi trường nổi tiếng hàng đầu thế giới. Vậy mà giờ đây trường ông lại có học sinh trúng tuyển, bảo ông làm sao không vui cho được! Nhưng người đối diện lại không có phản ứng vui vẻ mấy. Mẫn Nguyệt vẻ mặt không thay đổi cầm lấy tờ giấy thông báo, sau đó từ tốn nói với thầy hiệu trưởng "Thầy hiệu trưởng, về việc có nhập học hay không, em muốn suy nghĩ thêm, mong thầy cho em chút thời gian."

Thầy hiệu trưởng mặt cứng ngắc, ông còn đang chìm trong sự ngạc nhiên. Trường đại học tốt như vậy, người bình thường nếu như trúng tuyển thì chắc chắn sẽ vui đến nhảy cẫng lên. Cô bé này thì ngược lại, vẻ mặt bình tĩnh như không có gì, còn nói muốn suy nghĩ thêm. Chuyện này mà cũng cần phải suy nghĩ thêm sao! Nội tâm đang gào thét nhưng thầy hiệu trưởng vẫn lịch sự nói "Được, thầy cho em một tuần để suy nghĩ, sau đó hãy cho thầy biết đáp án."

"Dạ được. Vậy em xin phép về lớp trước." Mẫn Nguyệt gật đầu lễ phép nói, được sự cho phép của thầy hiệu trưởng, cô bước về lớp học. Mẫn Nguyệt thẫn thờ đi trên hành lang rộng lớn, trên tay cầm tờ giấy báo trúng tuyển. Lúc biết được tin cô đã trúng tuyển, nói cô không vui là nói dối, chỉ là không có vui vẻ như trong tưởng tượng thôi. Bởi vì cô phải suy nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, đó lại nếu cô đồng ý nhập học, thì sẽ phải đến Anh 4 năm, như vậy chẳng phải sẽ xa Thần ca ca sao. Cô thật sự không nỡ a! Mẫn Nguyệt vẫn còn thất thần suy nghĩ về vấn đề này cho đến lúc ra về. Vũ Điềm Điềm thấy cô kỳ lạ nhưng hỏi cô lại không nói nên cũng chẳng tiếp tục đề tài này nữa. Đi bộ từ từ trên con đường về nhà, Mẫn Nguyệt còn đang băn khoăn vấn đề kia, bất giác đã đi đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ. Mẫn Nguyệt nhìn xung quanh thấy khung cảnh lạ lẫm liền nhíu mày, rốt cuộc tại sao mình lại đi đến nơi này? Đang định quay lưng đi theo hướng khác, nhưng tiếng ồn sau lưng khiến cô dừng lại.

"Mau đuổi theo, hôm nay nhất định phải giết được hắn ta, nếu không chúng ta sẽ chết chắc!" Cách đó không xa là một đám người mặc áo đen, trên tay cầm súng, đang chạy khắp nơi giống như đang tìm ai đó. Bởi vì Mẫn Nguyệt đang đứng ở góc khuất nên không có ai chú ý đến cô. Nhưng có một bóng dáng người đàn ông đầy máu lại nhìn thấy được cô, hắn ta bước chầm chậm về phía Mẫn Nguyệt, bước chân có chút run rẩy như đang chịu đựng một nỗi đau nào đó. Mẫn Nguyệt cũng nghe thấy tiếng bước chân bên này nên lập tức nhìn sang, cả người đàn ông kia thê thảm không chịu nổi, trên cái áo sơ mi trắng tinh bị nhuộm đỏ bởi vết máu, mùi máu tanh kết hợp với mùi mồ hôi khiến anh ta càng hôi thối, mái tóc rối bù không ra hình. Trên người bị nhiều đạn bắn, cùng với một vài vết dao chém, xem ra người này đang bị truy sát. Mẫn Nguyệt cũng không tính quan tâm đến người đàn ông này, bởi vì Thần ca ca đã từng nói đừng nên xen vào việc của người khác, như vậy sẽ tự rước lấy phiền phức cho chính mình. Người đàn ông kia lúc sắp bước lại gần Mẫn Nguyệt thì đột nhiên ngã xuống, giống như mất hết khí lực. Thấy Mẫn Nguyệt, anh ta dùng hết sức toàn thân nở nụ cười nhẹ nói "Cô bé.... mau chạy đi.... nếu con ở lại đây.... sẽ gặp chuyện không may đó!" Vốn đã tính bỏ đi, nhưng Mẫn Nguyệt lại bị câu nói của người đàn ông xa lạ này làm thay đổi quyết định. Lướt qua khuôn mặt bẩn thỉu kia, Mẫn Nguyệt kinh ngạc, bị như vậy còn có thể cười, hơn nữa lại còn quan tâm tới cô. Người này đúng là thú vị! Mẫn Nguyệt nở nụ cười nhẹ từ từ bước đến gần, sau đó ngồi xổm xuống cạnh người đàn ông kia.

"Có muốn tôi giúp chú không?"

Người đàn ông kia không nghĩ tới cô bé trước mặt lại muốn cứu anh, trong trường hợp này chẳng phải là sẽ sợ hãi rồi bỏ chạy sao? Nhưng dù sau chỉ là một cô bé, anh không thể chỉ vì bản thân mà làm hại đến cô bé này được. "Con không giúp được đâu, mau đi đi."

Mẫn Nguyệt biết rõ suy nghĩ của người đàn ông này nên ngay lập tức cảm thấy bị coi thường, tức giận nói: "Chú đừng coi thường tôi!"

Người đàn ông kia như nghe một câu truyện cười, thật sự rất muốn phá lên cười, cô bé này có gì để cho anh không xem thường chứ! Nhưng nhìn đến tròng mắt nghiêm túc kia thì nụ cười đến miệng bị thu lại.

"Được, vậy con muốn giúp chú như thế nào?"

"Tôi tự có cách của mình, nhưng tôi không muốn giúp người khác mà không được lợi gì. Chú có thể trả ơn cho tôi cái gì?" Mẫn Nguyệt cười như không cười nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói bình thản, thật sự cô sẽ không bao giờ giúp người khác không công, cho dù cô có hứng thú với người này đi chăng nữa thì cũng vậy. Người đàn ông kia co rút khóe miệng, không ngờ cô bé này lại thản nhiên đòi công lao như thế!

"Trong túi của chú còn rất nhiều tiền, con có thể lấy." Nghe thấy người đàn ông đó nói như vậy, Mẫn Nguyệt cũng không chần chờ mà đưa tay vào lấy. Nhìn sấp tiền trên tay Mẫn Nguyệt bĩu môi "Chỉ có nhiêu đây?" Nói thật ra số tiền này không phải ít, chỉ là so với tiền tiêu vặt hàng tháng mà Thần ca ca cho cô thì có thể gọi là ít. Người đàn ông kia đỏ mặt ho khan một tiếng: "Lúc ra khỏi nhà vội quá, nên chỉ mang theo có nhiêu đó. Hay là để chú đền bù cho con bằng chiếc nhẫn này?" Vừa nói anh ta vừa rút chiếc nhẫn đeo trên tay ra, đó là một chiếc nhẫn được khắc hình chim ưng, vô cùng tinh xảo. Mẫn

Nguyệt đang đánh giá chiếc nhẫn trước mặt, nhìn qua có vẻ rất quý giá, nhưng tại sao lại đưa cho cô? Mặc dù lấy lý do là muốn trả ơn nhưng mà cũng không thể đưa những vật quý giá như vậy! Như nhìn thấu suy nghĩ của Mẫn Nguyệt, người đàn ông kia trực tiếp đặt chiếc nhẫn vào tay cô.

"Đừng lo lắng, đây cũng không phải là vật giá trị gì đâu. Cháu cứ xem như là giữ dùm chú đi, đến khi nào chú khoẻ lại thì muốn đưa lại cũng được. " Mẫn Nguyệt nghe người đàn ông kia nói vậy cũng không từ chối nữa mà tự giác mang số tiền trong túi cộng với chiếc nhẫn bỏ vào cặp của mình. Cô không hề biết trong tương lai chính nhờ vào chiếc nhẫn đó đã đưa cô lên vị trí nữ vương của giới sát thủ.

Mẫn Nguyệt lại nhìn về phía người đàn ông kia, thấy anh ta thở hổn hển, có lẽ vừa rồi vì cô mà mất rất nhiều sức. Đột nhiên Mẫn Nguyệt sinh ra một chút áy náy, liền tốt bụng nói với anh ta: "Chú nằm ở đây chờ một chút, tôi đi làm họ chuyển sự chú ý." Người đàn ông kia im lặng không nói gì, thực chất là anh ta không còn sức để nói, vừa rồi nói chuyện với Mẫn Nguyệt đúng là đã tiêu hao toàn bộ sức lực còn lại của anh ta. Mẫn Nguyệt cũng không để ý anh ta có trả lời mình hay không, cô tự động bước lên lôi anh ta vào góc khuất một chút, lại lấy vài cái thùng giấy gần đó che lại. Sau đó lấy một ít máu của anh ta bôi lên người mình, chỉnh quần áo cho xốc xếch một chút, bàn tay nhéo một cái thật mạnh vào đùi, làm nước mặt trào ra. Đôi mắt khôn lanh vừa rồi đổi thành yếu đuối đáng thương, mái tóc chỉnh tề cũng trở nên rối loạn. Xong việc Mẫn Nguyệt chạy về hướng bọn người áo đen kia, vừa chạy vừa hét.

"A...thật đáng sợ...thật đáng sợ... " Đám người kia nghe thấy tiếng la hét cũng lập tức chú ý đến, thấy trên người cô bé kia dính đầy máu liền bước đến hỏi: "Cô bé có phải thấy một người đàn ông bị thương, cả người dính máu không?" Mẫn Nguyệt ngu ngơ trả lời, ngón tay chỉ về hướng ngược lại với chỗ người đàn ông đó.

"Bị thương...dính máu...đúng vậy, có người rất đáng sợ ở bên đó...rất kinh khủng..."

Đám người kia nghe thấy thì vui mừng, sau đó lại nhanh chóng muốn chạy đi tìm người, nhưng đột nhiên lại có người lên tiếng: "Có cần giết con bé này để diệt khẩu không?" Bình thường bọn họ ra ngoài làm việc đều tránh người khác biết đến, nếu như bị ai phát hiện thì sẽ lập tức giết người diệt khẩu. Thân hình Mẫn Nguyệt thoáng rung lên một chút, bàn tay nhỏ lần mò xuống món đồ cất trong túi, nhưng ngoài mặt vẫn là cô bé đang sợ hãi như trước. Trong đó có một người như là thủ lĩnh, hắn nhìn qua Mẫn Nguyệt sau đó lại nói với đám người còn lại: "Không cần đâu, dù sao con bé này đã sợ như vậy rồi chắc sẽ không thể nào nói ra chuyện hôm nay. Hơn nữa chúng ta cần phải nhanh bắt người kia, đừng phí thời gian ở đây." Đợi sau khi bọn họ đi, Mẫn Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy phủi phủi người, quay về chỗ người đàn ông kia. Lúc Mẫn Nguyệt trở lại thì đã thấy anh ta hoàn toàn bất tỉnh, Mẫn Nguyệt lại phải suy nghĩ đến vấn đề: Làm sao đem người này về đây? Hơn nữa phải nói sao với Thần ca ca? Mẫn Nguyệt bắt đầu cảm thấy hối hận vì hành động vừa rồi của mình, sao cô lại xúc động như vậy? Nhưng đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, Mẫn Nguyệt mỉm cười, có cách rồi! Cô quay lại nhìn khung cảnh vắng lặng xung quanh mình sau đó bình tĩnh mở miệng "Tôi biết cậu đang ở đây, mau ra đi." Nửa phút sau, trong khoảng không vẫn là một mảnh yên lặng, Mẫn Nguyệt cũng không gấp, tiếp tục nói:

"Cậu là người của Thần ca ca phải không? Nếu như vậy thì đừng trốn nữa." Người trong bóng tối có lẽ biết mình đã bị lộ nên cũng không định trốn nữa mà từ từ bước ra, ngoài dự đoán đó chính là An Triết Hàn. Cậu ta bình tĩnh đến trước mặt Mẫn Nguyệt, nghi ngờ hỏi: "Cậu biết từ khi nào?"

"Vài tháng sau khi chúng ta gặp nhau." Thật ra lúc đầu cô hoàn toàn toàn không biết Thần ca ca đã cho người âm thầm bảo vệ cô. Nhưng nhiều lúc cô gặp khó khăn đều là An Triết Hàn giúp cô, có điều cậu ta lại không phải vì thích cô mới làm như vậy. Hơn nữa những lần đó Thần ca ca đều biết rõ, cô có hỏi Điềm Điềm nhưng cậu ấy có nói là không hề kể cho Thần ca ca, dần dần cô cũng đoán được mọi chuyện. An Triết Hàn thật sự kinh ngạc, không ngờ cậu lại bị lộ nhanh như vậy, quả nhiên giống như lão đại đã nói cô bé Mẫn Nguyệt này rất thông minh.

"An Triết Hàn, cậu giúp tôi đem người này về nhà cậu đi!"

"Tại sao lại là nhà tôi?" Khuôn mặt vô cảm bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Đơn giản vì tôi không thể mang về Lưu Ly Bảo được, nhà cậu lại rất thích hợp." Mẫn Nguyệt dõng dạc tuyên bố, cũng không cần xem người ta có đồng ý hay không. An Triết Hàn đưa tay bóp trán, vừa rồi cậu ta đã chứng kiến hết tất cả, đương nhiên có cả màn cô nhóc này tống tiền của người đàn ông kia. Lúc Mẫn Nguyệt kêu cậu ta ra thì đã có dự cảm xấu, nhưng không ngờ lại là vì việc này. Mẫn Nguyệt thấy An Triết Hàn mãi không động đậy, không nhịn được nhanh chóng thúc giục.

"Nhanh lên đi, nếu không chú ấy sẽ chết đó!"

An Triết Hàn âm thầm gào thét trong lòng: Này, rốt cuộc người tuyên bố muốn cứu người đàn ông kia là cô nhóc đó, sao người chịu khổ lại là cậu ta, cậu ta không hề liên quan, được không! An Triết Hàn bất đắc dĩ đỡ người đàn ông đó dậy, dù sao là người mà Nam Cung Âu Thần phái tới bảo vệ Mẫn Nguyệt nên cũng biết võ, thân thể lại rất khỏe mạnh.

"Phù!" Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn thật vất vả mới đưa được người kia về nhà của An Triết Hàn. Cũng may nhà của An Triết Hàn cũng gần đó nên rất nhanh liền tới, dù vậy hai người vẫn mệt thở hổn hển. Nhìn trên người bẩn thỉu, Mẫn Nguyệt nhíu mày bất mãn, không ổn rồi, nếu mặc như thế này về sẽ bị Thần ca ca biết được. Mẫn Nguyệt mở cặp lấy bộ đồ dự phòng mà cô mang theo ra, nhiều lần cô gặp phiền phức, quần áo bẩn hết, vì không muốn cho Thần ca ca lo lắng nên đã hình thành thói quen mang theo một bộ quần áo khác để thay.

"Cho tôi mượn phòng tắm của cậu một lát." Nhanh chóng tẩy rửa hết cả người, lúc này Mẫn Nguyệt mới yên tâm quay về Lưu Ly Bảo, trước khi đi vẫn không quên dặn dò An Triết Hàn:

"Cậu nhớ chăm sóc cho chú ấy, ngày mai tôi sẽ đến thăm. Còn nữa, cậu không được nói chuyện này cho Thần ca ca biết. Nếu cậu dám làm vậy, thì đừng trách tôi. Cậu rõ ràng biết tôi có rất nhiều cách trừng phạt người khác." Nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Mẫn Nguyệt làm An Triết Hàn lạnh sóng lưng, vội vàng gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Có muốn trở thành sát thủ đứng đầu không?

Về tới Lưu Ly Bảo, Mẫn Nguyệt phải đứng ở cửa kiểm tra xem thân thể mình có mùi gì lạ không mới dám bước vào. Vừa bước vào cửa đã thấy Nam Cung Âu Thần đang ngồi trên ghế sô pha xem tivi, thấy Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần liền nhíu mày gọi cô lại. "Sao lại về trễ như vậy?"

"Em bị lạc đường." Mẫn Nguyệt nhanh nhẹn trả lời, bộ dáng tuyệt đối không giống người nói dối. "Lạc đường?" Nam Cung Âu Thần rõ ràng không tin tưởng, cô bé này từ nhỏ đã thích đi bộ về nhà không cần tài xế đưa rước, con đường đó cô đã đi hơn ngàn lần, làm sao lại có thể bị lạc đường.

"Có việc cần phải suy nghĩ nên không chú ý, sau đó bản thân đi lạc tới đâu cũng không biết." Những điều Mẫn Nguyệt nói đương nhiên là sự thật, chỉ là cô không nói tới sự kiện kia thôi.

"Phải suy nghĩ chuyện gì?"

Mẫn Nguyệt lập tức lấy giấy báo trúng tuyển đưa ra trước mặt cho Nam Cung Âu Thần xem. "Em đã trúng tuyển vào đại học Cambridge rồi!" Nam Cung Âu Thần cầm tờ giấy lên xem kĩ, khóe môi nở nụ cười nhẹ, xoa đầu Mẫn Nguyệt. "Giỏi lắm! Vậy sao còn phải suy nghĩ cái gì?"

"Em không muốn xa anh! Nếu như em đồng ý nhập học, sẽ phải đi du học 4 năm đó."

Trong mắt Nam Cung Âu Thần hiện ra ý cười chói loá, bàn tay vẫn xoa nhẹ mái tóc mềm mượt của Mẫn Nguyệt, cả giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn trước: "Nếu như thế tại sao lúc đầu lại làm bài thi xét tuyển vào trường đó?"

"Chỉ là muốn xem thử ngôi trường anh đã từng học như thế nào thôi!" Có trời mới biết Mẫn Nguyệt cực kỳ ngưỡng mộ việc Nam Cung Âu Thần 15 tuổi đã có bằng đại học Cambridge. Nghe bác Trương kể, năm Nam Cung Âu Thần 10 tuổi đã đậu vào trường đại học này, nhưng anh chỉ học được hai năm, vì Nam Cung gia gặp chuyện mà phải quay về, đành bảo lưu lại thành tích. Sau đó Nam Cung Âu Thần lại vì Mẫn Nguyệt mà tiếp tục trễ hai năm, cho đến khi cảm thấy không còn kéo dài được nữa, anh mới quyết định đi Anh. Nhưng Nam Cung Âu Thần chỉ dùng hơn nửa năm để hoàn tất việc học, lấy được tấm bằng đại học liền quay về nước để gặp bảo bối của anh. Không riêng gì Nam Cung Âu Thần, cả Mẫn Nguyệt trong nửa năm đó đều rất nhớ anh, cô không muốn phải xa anh lần nữa, vì cảm giác đó rất khó chịu!

"Hơn nữa, cho dù em không chịu đi học, cũng có anh nuôi em phải không?" Ánh mắt Mẫn Nguyệt lóe lên sự tinh nghịch, nhìn khuôn mặt đáng yêu của cô, Nam Cung Âu Thần cất giọng sủng nịch. "Được, anh nuôi em!" Cánh tay nhấc Mẫn Nguyệt vào lồng, Mẫn Nguyệt cũng thuận thế mà dựa cả người vào Nam Cung Âu Thần, hưởng thụ sự ấm áp này.

Ngày tiếp theo Mẫn Nguyệt lên trường thì thấy An Triết Hàn cả người mệt mỏi, dưới mắt có quầng thâm rõ rệt, cũng sắp thành mắt gấu trúc luôn rồi. Xem ra cậu ta đã cả đêm không ngủ, Mẫn Nguyệt nghĩ có lẽ là vì phải chăm sóc cho người đàn ông kia, càng nghĩ cô càng thấy áy náy. An Triết Hàn đúng là cả đêm không ngủ, chỉ vì sợ lão đại biết, cậu ta chỉ có thể tự mình xử lý vết thương cho người đàn ông kia, sau đó lại phải lau người, chuẩn bị thức ăn,...làm xong tất cả cũng đã tới sáng.

Giờ ra chơi, Mẫn Nguyệt mang một hộp sữa trái cây tới đặt trên bàn An Triết Hàn coi như đền bù cho cậu ta vì ngày hôm qua, sau đó rất tự nhiên hỏi: "Tình trạng người kia thế nào rồi?" An Triết Hàn vốn còn đang vui vẻ một chút khi thấy Mẫn Nguyệt ít ra còn biết mua sữa để đền bù cho cậu ta, nhưng nghe xong câu hỏi của Mẫn Nguyệt thì niềm vui vừa rồi lập tức biến mất, trên mặt đổi thành phẫn nộ, nghiến răng nói: "Rất tốt, sáng nay đã tỉnh lại. "

"Nhanh như vậy?" Mẫn Nguyệt rất ngạc nhiên, với hàng loạt vết thương như vậy, làm sao mà có thể nhanh nhóng tỉnh lại như vậy chứ? Khả năng hồi phục của người đàn ông đó rốt cuộc mạnh tới mức nào vậy?

"Ừ." Ngay cả An Triết Hàn cũng rất ngạc nhiên, không ngờ người kia lại có thể tỉnh lại nhanh thế. Nhớ lại tình cảnh sáng nay khiến cậu ta chỉ muốn đập chết người đàn ông kia cho rồi.

Sáng sớm khi An Triết Hàn thức dậy đã thấy người đàn ông kia tỉnh lại, ánh mắt đánh giá xung quanh phòng của cậu ta. Nhưng đến khi thấy cậu ta tỉnh dậy thì người đàn ông liền bĩu môi than thở.

"Haiz, không ngờ người chăm sóc tôi cả đêm qua không phải là một mỹ nữ xinh đẹp, cũng không phải là một cô bé dễ thương. Sau lại là một người con trai chứ, hơn nữa lại còn là một thằng nhóc. Số mệnh tôi thật khổ mà, bị thương mà cũng chẳng được đãi ngộ đặc biệt!"

"....." Rõ ràng người chịu khổ là cậu ta được không, chăm sóc người này cả đêm mà chỉ đổi lại được điều này!

"À phải rồi, cô bé ngày hôm qua đâu? Tôi nghĩ hai người chắc là quen biết."

"....."

"Được rồi, cậu không muốn nói thì thôi. Nhưng mà tôi đói rồi, có cái gì ăn không?"

“.....” An Triết Hàn lập tức bỏ ra ngoài, để lại một mình người nào đó trong phòng tiếp tục lẩm bẩm.

Đến buổi chiều, Mẫn Nguyệt cùng An Triết Hàn về nhà của cậu ta để thăm người đàn ông kia. Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn cùng vào phòng trông thấy người hôm qua bị thương máu me đầm đìa, bây giờ lại sạch sẽ nằm trên giường ngẩn người. Thấy hai người vào, anh ta cũng quay lại, sau giây phút ngạc nhiên thì anh ta nở nụ cười ma mị. Mẫn Nguyệt lúc này mới có thể nhìn rõ mặt của người đàn ông này, khuôn mặt còn đẹp hơn cả con gái, yêu nghiệt vô cùng. Nhưng có lẽ đã qua tuổi 30 nên cho người khác một cảm giác thành thục, dù vậy nhìn anh ta vẫn còn rất trẻ.

“Cô bé, cuối cùng chúng ta gặp lại rồi! Con tới thật tốt quá, từ sáng tới giờ chú bị bỏ đói thật đáng thương. Thằng nhóc kia lại không chịu mở miệng nói câu nào, làm cho tâm hồn chú rất buồn bã a!” Câu đầu tiên của người đàn ông kia lại là kể khổ, làm như bản thân chịu rất nhiều uất ức vậy. Mẫn Nguyệt nghi hoặc nhìn sang An Triết Hàn “Cậu không cho chú ấy ăn?”

“Có chuẩn bị bữa sáng rồi nhưng lại quên chuẩn bị bữa trưa.” An Triết Hàn mất tự nhiên sờ sờ mũi, ai bảo sáng nay người đàn ông kia làm anh tức giận, cho nên cũng quên mất làm bữa trưa để lại. Mẫn Nguyệt dùng ánh mắt dò xét cả hai người, lạ thật, quen biết An Triết Hàn 6 năm, chưa bao giờ cô thấy An Triết Hàn bất cẩn như vậy. Chẳng lẽ hai người này có thù oán sao? Rốt cuộc người đàn ông kia đã làm gì mà lại khiến cho An Triết Hàn tức giận tới nỗi không làm cơm chứ? Nhìn một hồi cũng không ra kết quả, Mẫn Nguyệt đành phải hóa giải cục diện này.

“An Triết Hàn, vậy cậu mau đi làm cơm đi!”

“Được rồi.” An Triết Hàn đương nhiên là không thể cãi lại, ngoan ngoãn đi ra ngoài. Mẫn Nguyệt ngồi vào ghế đối diện với người đàn ông kia, từ từ mở miệng: “Chú tên gì vậy?”

“Cô bé, con có gọi chú là Joker. “

“Không được gọi là cô bé!” Này, rõ ràng là cô đã lớn rồi, tại sao ai cũng thích gọi cô là cô bé vậy!

“Ồ, vậy chú phải gọi con là gì?” Joker đương nhiên cũng không giận dữ, nụ cười yêu nghiệt vẫn giữ trên môi, mị lực tản ra bốn phía, có điều Mẫn Nguyệt không hề bị ảnh hưởng.

“Chú có thể gọi con là Mẫn Nguyệt, không được gọi là cô bé. Còn nữa chú có thân phận như thế nào? Con không muốn đem về một người không rõ lai lịch.”

“Thân phận của chú là gì, đến lúc cần thiết con sẽ biết. À phải rồi, vậy con là ai, chú đoán chắc con cũng không phải một cô bé đơn giản đâu đúng không?” Một cô bé đơn giản, thì khi gặp chuyện như lúc đó đã bỏ chạy từ lâu rồi, nào như cô bé này bóc lột tiền của người ta mới chịu giúp! Hơn nữa lại có thể lừa được bọn người kia, quần áo trên người cũng không phải là tầm thường.

“Thân phận của con là gì, đến lúc cần thiết chú sẽ biết.” Mẫn Nguyệt trả lại nguyên câu mà Joker đã nói với cô, khi chưa xác định được người này có nguy hiểm hay không thì cô không thể nói thân phận của mình ra được. Joker nghe xong thì cười lớn, đụng phải vết thương trên người nên ho sặc sụa. “Cô...à không, Mẫn Nguyệt, con đúng là rất thú vị!” Mẫn Nguyệt vẫn nhìn chằm chằm vào Joker không nói lời nào, Joker sau khi đã bình ổn lại hơi thở của mình thì đột nhiên hỏi:

“Con có muốn trở thành sát thủ đứng đầu không?” Mẫn Nguyệt vô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh trấn định lại, cười rất tươi nhìn Joker.

“Chú có khả năng khiến con trở thành sát thủ đệ nhất sao?” Không đồng ý, cũng không từ chối khiến cho Joker cũng không biết ý của cô bé này thế nào, nhưng đã đụng đến tự tôn của anh thì đương nhiên phải phản bác lại. “Được rồi, vậy chú không giấu con nữa, trong hắc đạo chú được coi là vua sát thủ, Joker, con nói chú có khả năng không?”

Mẫn Nguyệt cũng đã từng nghĩ đến khả năng này, nhưng khi suy đoán được chứng thực thì cô chỉ có một cảm giác, đó là khiếp sợ. Không ngờ cô chỉ tùy tiện cứu một người, mà lại có thể là vua sát thủ Joker! Vậy lời đề nghị với cô vừa rồi là thật sao?

“Lời đề nghị vừa rồi của chú là thật?”

“Thật.”

“Tại sao lại chọn con?” Mẫn Nguyệt nghĩ cô không hề tài giỏi gì, hơn nữa hai người mới gặp nhau có hai lần, làm sao chú ấy lại muốn đào tạo cô trở thành sát thủ?

“Bởi vì con có đủ tố chất cần thiết của một người sát thủ.”

“Con không đồng ý!”

“Tại sao?” Đôi mắt hoa đào híp lại đầy nghi hoặc.

“Con không muốn rời xa người con yêu thương, hơn nữa con không cần phải làm sát thủ, cũng sẽ có người bảo vệ cho con!” Ánh mắt Mẫn Nguyệt liền trở nên dịu dàng khi nhắc tới người kia, làm cho cả Joker cũng cảm nhận được sự ấm áp trong đó.

“Được rồi, nhưng chú sẽ không từ bỏ mà chờ tới ngày nào đó con đồng ý. Đừng quên lời đề nghị này có hiệu lực mãi mãi!”

“Được.”

An Triết Hàn ở ngoài nấu cơm không hề biết ở trong phòng hai người kia đã đạt thành hợp nghị. Cho đến khi cậu ta mang cơm vào phòng thì mọi thứ đều như bình thường. Thấy An Triết Hàn đúng là đi làm cơm cho anh ta, Joker thầm phỉ báng trong lòng: Trước mặt anh thì ra vẻ là một tảng băng lạnh lùng, vậy mà trước mặt cô bé này lại có thể vâng lời như vậy! Mẫn Nguyệt đương nhiên là cũng thấy sóng ngầm giữa hai người, chỉ đành là người đứng ra hòa giải. "An Triết Hàn, chú ấy tên là Joker. Hai người làm quen đi!"

"Chào!" Đối với Joker, An Triết Hàn tuyệt đối là tiết kiệm lời nói, một chữ cũng không hơn.

"Chào tiểu Hàn Hàn!" Nhưng mà Joker là ai chứ? Muốn đấu với anh ta, An Triết Hàn không thắng nổi.

"Phụt!" Mẫn Nguyệt đang uống ly nước ép mà An Triết Hàn mang vào, vừa nghe cách gọi của Joker liền phun hết nước ra ngoài, ôm bụng cười không ngừng. An Triết Hàn vì tức giận mà mặt đỏ lên, bàn tay nắm chặt, cậu ta đúng là hối hận vì lúc trước đồng ý với Mẫn Nguyệt cứu người đàn ông này! Buổi chiều hôm đó trôi qua yên bình như vậy, nhưng không ai biết, sóng gió, rất nhanh sẽ ập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bị ám sát

Từ ngày hôm trước đến thăm Joker tới nay đã một tuần, vết thương của anh ta hồi phục rất nhanh. An Triết Hàn nhiều lần ám chỉ muốn Joker vết thương khỏi rồi thì mau rời đi, nhưng Joker vẫn làm như không biết, mặt dày tiếp tục ở lại, làm An Triết Hàn hận đến nghiến răng!

Hôm nay là ngày vô cùng quan trọng đối với Nam Cung gia, bởi vì Nam Cung Âu Thần sẽ được chính thức lên nắm quyền của gia tộc. Từ sáng sớm, toàn bộ thành viên của gia tộc trên khắp thế giới đều được gọi về Tổng bộ của gia tộc. Và nhân vật chính của hôm nay, Nam Cung Âu Thần, tuyệt đối không thể vắng mặt. Sự kiện quan trọng như vậy, đương nhiên Mẫn Nguyệt cũng phải đi theo, sáng sớm cô đã bị Nam Cung Âu Thần lôi từ trong chăn ra với bộ mặt không tình nguyện. Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần nhanh chóng ngồi vào ô tô, hôm nay bọn Vũ Hiên không có đi cùng chỉ vì bọn họ đã về tổng bộ trước đó một ngày để chuẩn bị mọi thứ. Chiếc xe rất nhanh đã tới trước cửa tổng bộ của Nam Cung gia, Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên không khác gì so với lúc trước. Cô đã từng đến đây một lần, đó là khi ba nuôi công bố thân phận của cô, từ đó về sau cô không hề được tới đây nữa. Bởi vì nơi này chỉ có cán bộ cấp cao và người nắm quyền trực tiếp của Nam Cung gia mới có thể vào, hơn nữa chỉ dùng khi muốn thông báo một việc gì đó quan trọng hay để họp và Mẫn Nguyệt đương nhiên là sẽ không có tư cách để đến đây. Thật ra cô cũng không hề muốn đi, chỉ là người nào đó đã nói: "Là người của Nam Cung gia, em phải làm quen với những chuyện này!" Làm cho Mẫn Nguyệt chẳng thể nào từ chối được nữa.

Tổng bộ của gia tộc không nằm trong thành phố mà lại nằm trên một ngọn đồi phía tây, xung quang yên tĩnh, thoáng mát, toàn bộ khu vực quanh đây đều thuộc sở hữu của Nam Cung gia nên không ai có thể tới gần. Khi Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần tới nơi cũng đã bị xét duyệt vài lần, quả nhiên an ninh vô cùng nghiêm ngặt. Chiếc xe chầm chậm dừng lại, tài xế nhanh chóng xuống xe cung kính mở cửa cho Nam Cung Âu Thần. Một đôi giày da sang trọng bước xuống, nhưng Nam Cung Âu Thần không vội đi ngay mà là quay người lại. Tay phải đặt bên trên cửa xe đề phòng Mẫn Nguyệt bước ra không cẩn thận đụng đầu, tay trái vươn vào trong nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô. Mẫn Nguyệt xuống xe, sóng vai cùng Nam Cung Âu Thần bước vào tòa nhà trung tâm. Bộ quần áo Armani được cắt may tinh tế bao bọc thân thể hoàn mỹ, cả người Nam Cung Âu Thần như toát ra khí thế của một vị vương tử, anh đi tới đâu mọi người đều cúi đầu lui ra sau, nhường đường cho anh. Cho đến lúc vào phòng họp to lớn, đám người bên trong đang ồn ào bàn luận cũng vì sự xuất hiện của Nam Cung Âu Thần mà im bặt. Mẫn Nguyệt nhìn sơ qua căn phòng này, nó rất lớn, có thể chứa hơn trăm người, chính giữa là cái bàn dài, bên cạnh là hai hàng ghế thẳng tắp, bây giờ đã có người ngồi vào đầy đủ. Nam Cung Hạ đã đến trước, ông ngồi vào vị trí trung tâm, vị trí của lão đại mà mọi người hằng mơ ước. Bên cạnh ông vẫn còn hai ghế trống, là chừa cho cô và Thần ca ca, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần không nói lời nào đi thẳng tới đó rồi ngồi vào vị trí của mình. Kế bên Mẫn Nguyệt là bốn người Vũ Á, Vũ Hiên, Vũ Trạch, Vũ Điềm Điềm, thấy cô bọn họ chỉ mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi, Mẫn Nguyệt cũng cười đáp lại bọn họ. Nhưng Mẫn Nguyệt phát hiện, hôm nay Tần Vân Ngọc không có tới đây, có lẽ bà ta không thể đồng ý với việc Thần ca ca lên nắm quyền. Phía sau Nam Cung Hạ có một người đàn ông tiến lên phía trước, lễ phép nói: "Lão đại, ở đây có tổng cộng là 113 người có mặt đầy đủ, còn một vài người khác vì đang thi hành nhiệm vụ cho nên không thể về nước kịp."

"Được rồi, bắt đầu đi."

Mọi người trong phòng đều ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt hướng về Nam Cung Hạ ở trên kia, chờ ông nói chuyện. "Hôm nay, tôi triệu tập mọi người về đây với lý do gì, chắc mọi người cũng biết. Tôi muốn nhường lại chiếc ghế lão đại này cho con trai tôi, Nam Cung Âu Thần!" Phía dưới đã bắt đầu xôn xao, tuy những người này đều biết lý do mở cuộc họp lần này là gì, chỉ là bọn họ không ngờ Nam Cung Hạ thực sự lại giao ra vị trí này cho Nam Cung Âu Thần sớm như vậy. Có người vui mừng, có người lại ghen ghét, phẫn nộ, có người lại phản đối.

"Như vậy rất tốt, Âu Thần tuổi còn trẻ nhưng đã tài giỏi như vậy, sau này nhất định sẽ càng tài giỏi hơn. Ông để cho nó quản lý Nam Cung gia là rất đúng đó, Hạ!"

Người vừa lên tiếng chính là Lâm Quân, ngồi đối diện với Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt. Ông ta là nguyên lão cấp cao của gia tộc, tuổi cũng đã ngoài sáu mươi, khuôn mặt từ ái, dễ gần, lời nói của ông ta cũng giống như rất yêu quý Nam Cung Âu Thần, tán thành việc này. Nhưng không hiểu sao Mẫn Nguyệt luôn cảm thấy không thích người này, mặc dù bề ngoài ông ta thể hiện rất tốt nhưng lúc nãy khi ba nuôi nhắc đến việc nhường chức thì hình như trong mắt ông ta xuất hiện địch ý, còn có sự ác độc. Ông ta rất nhanh thu lại cảm xúc của mình, nếu không phải Mẫn Nguyệt luôn chú ý tới thì chắc sẽ không biết được. Người này, khả năng ngụy trang rất giỏi, thấy không đến cả ba nuôi cũng bị ông ta gạt...

“Đúng đó, đúng đó, Lâm Quân, chúng ta già rồi nên nhường chỗ lại cho tuổi trẻ thôi. Hơn nữa thằng con này của tôi đúng là rất giỏi!” Được người bạn tốt khen con trai mình nên Nam Cung Hạ cười tít cả mắt, nhưng khi quay qua đám người khác thì chuyển thành nghiêm nghị, lạnh lùng.

“Mấy người có ai phản đối?”

Phía dưới dù không phục nhưng cũng không dám nói ra, chỉ đành nuốt cơn tức vào trong lòng. Nam Cung Âu Thần ngồi yên một chỗ nãy giờ cũng chịu mở miệng: “Tôi biết mấy người sẽ không phục, vậy thì dùng thực lực đánh giá đi! Nếu có thể thắng được tôi thì tôi sẽ chấp nhận rời chức, nhưng nếu không thì ngay lập tức rời khỏi Nam Cung gia. Nam Cung Âu Thần tôi không chấp nhận những thuộc hạ không trung thành!”

Đám người đó đều yên lặng, bọn họ làm sao không biết năng lực của người kia lợi hại cỡ nào, dù mười sát thủ tài giỏi đứng trước mặt anh cũng không có khả năng làm cho anh bị thương. Bọn họ phản đối chỉ là cảm thấy lão đại là cố ý nhường chức cho con trai mình, lấy thấy anh còn rất trẻ, không đảm đương nổi trọng trách này. Nhưng sao bọn họ lại có thể quên những việc người này đã làm chứ: 12 tuổi, tiêu diệt cả một tổ chức xã hội đen lớn; 15 tuổi, đã có bằng đại học Cambridge; 16 tuổi, bắt đầu tham gia xử lý việc của gia tộc. Thực lực thì đứng đầu trong tất cả mọi người, sự quyết đoán và lạnh lùng so với lão đại chỉ có hơn mà không kém. Nhất thời mọi người đều không ai có ý muốn phản đối nữa, không ai có khả năng lật đổ người kia thì tốt nhất phải trung thành, nếu không hậu quả rất đáng sợ.

“Có ai muốn phản đối nữa không?”

“Không ạ!” Toàn bộ mọi người đều đứng lên, sau đó cúi đầu trước Nam Cung Âu Thần, đồng thanh hô: “Kính chào lão đại!” Nam Cung Âu Thần nở nụ cười hiếm có, gật đầu hài lòng: “Rất tốt!” Nam Cung Hạ cũng vô cùng hài lòng với kết quả này, chỉ có Lâm Quân ở nơi mà mọi người không thể thấy, nắm chặt bàn tay.

“Được rồi, mọi người giải tán đi.” Dứt lời, Nam Cung Âu Thần cùng Nam Cung Hạ dẫn đầu đoàn người đi ra, theo sau là Mẫn Nguyệt và Lâm Quân. Mẫn Nguyệt luôn lén quan sát ông ta, trong lòng thầm nghĩ nên nói cho Thần ca ca cẩn thận với ông ta. Lâm Quân cũng biết có người đang quan sát mình, nhưng không làm gì, chỉ nở nụ cười hiền hòa với Mẫn Nguyệt. Nam Cung Hạ ngồi lên một chiếc xe sang trọng khác đi trước, cả Lâm Quân cũng vậy, nhưng trước khi ông ta đi lại nói một câu đầy ẩn ý. “Âu Thần à, chiếc ghế lão đại này không dễ ngồi, con hãy cố gắng ngồi cho vững.” Không chờ Nam Cung Âu Thần trả lời, ông ta đã ngồi lên xe đi mất. Nam Cung Âu Thần cũng không có phản ứng gì, tự nhiên ngồi vào chiếc Cadillac sang trọng của mình, để lại Mẫn Nguyệt đang suy nghĩ. Xem ra cô càng phải đề phòng ông ta, lúc Mẫn Nguyệt ngồi vào xe, Nam Cung Âu Thần đột nhiên nói với cô: “Không cần lo lắng về ông ta, anh sẽ biết giải quyết.” Mẫn Nguyệt sửng sốt, thì ra Thần ca ca biết cô đang lo lắng cái gì nên mới nói như vậy với cô sao? Mẫn Nguyệt hướng về phía anh lộ ra nụ cười “Ừ, em biết rồi.”

“Thần ca ca, hôm nay để chúc mừng anh, hay chúng ta ra ngoài ăn đi.” Mặc dù anh cũng chẳng thấy phải cần chúc mừng điều gì, nhưng nhìn vào đôi mắt mong chờ của Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần liền chấp nhận “Được, em muốn ăn ở đâu?”

“Em muốn ăn ở nhà hàng Pháp!” Mẫn Nguyệt ngay lập tức nói ra mong muốn của mình, khiến cho Nam Cung Âu Thần cười rộ lên. “Có phải em chỉ muốn đi ăn món Pháp cho nên mới lấy cớ là chúc mừng anh không?” Bị nói trúng tim đen, Mẫn Nguyệt có chút xấu hổ, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đâu có, em muốn chúc mừng anh thật mà!”

“Được, được, là chúc mừng anh. Vậy tối nay anh đưa em đi được không, bảo bối?”

“Được!”

Nam Cung Âu Thần đúng là theo lời hứa, đưa Mẫn Nguyệt đi ăn ở nhà hàng Pháp. Chỉ là lần này chỉ có hai người đi, Nam Cung Âu Thần lái xe. Đến lúc hai người ăn xong thì trời cũng đã tối, vừa ra khỏi nhà hàng, Nam Cung Âu Thần liền phát hiện có điều bất thường, muốn che chở cho Mẫn Nguyệt. Nhưng cũng không kịp, một loạt súng nổ vang lên, Nam Cung Âu Thần chỉ kịp đẩy Mẫn Nguyệt ra rồi hét lớn với cô “Mau chạy đi, sau đó tìm cách liên lạc với Vũ Á.” Mẫn Nguyệt cũng biết việc cần làm lúc này là tìm người cứu viện nên chỉ đành để lại Nam Cung Âu Thần một mình đối phó với hơn hai mười tên sát thủ. Có Nam Cung Âu Thần là người cầm chân nên không có ai đuổi theo Mẫn Nguyệt, rất nhanh cô đã liên lạc được với Vũ Á.

“Vũ Á, tôi và Thần ca ca gặp phải hơn mười tên sát thủ, chúng tôi đang ở nhà hàng Paradise. Anh có ba phút để tới đây!”

Sau khi nghe bên kia gấp gáp nói “Được” một tiếng, Mẫn Nguyệt liền cúp điện thoại. Lúc cô quay lại đã thấy Thần ca ca đã bắn chết hơn một nửa số sát thủ, hai tay anh cầm hai khẩu súng, đang đánh nhau với sáu tên sát thủ khác, những người dân xung quanh thì đã sợ hãi bỏ chạy không còn bóng dáng. Mẫn Nguyệt không nghĩ nhiều, lập tức lấy con dao găm nhỏ mang theo trong mình ra đối phó với bọn chúng. Nam Cung Âu Thần thấy cô quay lại thì tức giận vô cùng, rõ ràng anh đã tạo cơ hội cho cô chạy trốn, tại sao vẫn không chịu đi?

“Cô bé ngốc, quay lại làm gì, mau đi đi!”

“Em sẽ không bỏ anh lại một mình!” Mẫn Nguyệt đâm vào cổ một tên sát thủ vừa nói với anh. Nam Cung Âu Thần như nhớ lại tình cảnh của sáu năm trước, cô cũng không bỏ đi mà quay lại như thế này, bất giác anh nở nụ cười bất đắc dĩ. Thân thủ của Mẫn Nguyệt cũng không tệ, tuy hơi chật vật nhưng cũng hạ được một tên, trong khi đó Nam Cung Âu Thần đang hạ một trong hai tên còn lại. Nhưng tên kia đột nhiên chĩa súng vào Mẫn Nguyệt mà cô không hề chú ý, Nam Cung Âu Thần hoảng hốt, nhanh chóng xử lý tên còn lại, sau đó chạy nhanh tới chỗ cô.

“Bảo bối!”

“Đoàng!” Mẫn Nguyệt được Nam Cung Âu Thần bảo vệ trong lòng, cô thấy thân thể anh đang từ từ ngã xuống. Mẫn Nguyệt đưa tay đỡ lưng anh, thấy một dòng chất lỏng chảy ra, đó là máu, phía sau lưng anh tên sát thủ đang cầm súng trên tay sững sờ. Ngay khi hắn muốn bắn một phát nữa thì “Đoàng!” Tên sát thủ lập tức ngã xuống với ánh mắt không thể tin, đằng sau là bọn Vũ Á đang hốt hoảng chạy lại. Trong đầu Mẫn Nguyệt trống rỗng, chỉ biết ôm chặt Nam Cung Âu Thần, bọn Vũ Á muốn đem Nam Cung Âu Thần đến bệnh viện cũng không biết làm sao, bởi vì cô bé ôm quá chặt. Cho đến khi Vũ

Điềm Điềm vỗ vỗ mặt Mẫn Nguyệt nói một câu với cô "Nguyệt Nguyệt, cậu mau buông lão đại ra, để chúng tớ đưa anh ấy tới bệnh viện, nếu không anh ấy sẽ chết đó!" Mẫn Nguyệt bừng tỉnh, đúng vậy, phải đưa Thần ca ca tới bệnh viện. Đôi tay nhỏ bé từ từ buông lỏng ra, Vũ Hiên và Vũ Á nhanh chóng đỡ Nam Cung Âu Thần lên xe đưa đến bệnh viện, Vũ Điềm Điềm thì tới đỡ Mẫn Nguyệt lên, thấy cô không có bị thương nghiêm trọng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trước cửa bệnh viện, toàn bộ bác sĩ giỏi nhất đều đang đứng chờ, cho đến khi xe của Nam Cung Âu Thần tới, bọn họ mới vội vàng đẩy anh vào phòng phẫu thuật, ngăn cách Mẫn Nguyệt và mấy người khác ở bên ngoài. Mẫn Nguyệt như người vô hồn tựa vào tường, cô không khóc cũng không nháo, chỉ lặng yên đứng đó, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phòng phẫu thuật. Không bao lâu sao Nam Cung Hạ cùng Tần Vân Ngọc cũng đến bệnh viện, Nam Cung Hạ liền hỏi thăm tình trạng của Nam Cung Âu Thần. Vũ Á tự mình đứng ra trả lời ông: "Lão đại bị trúng đạn, nhưng không bắn vào bộ phận nguy hiểm." Nam Cung Hạ vội vàng cảm tạ trời đất, cũng may không trúng vào tim và nội tạng, chỉ cần như vậy nhất định sẽ có thể cứu sống. Nhìn cô bé đang ngồi yên lặng bên kia ông liền cảm thấy đau lòng, bước tới vỗ vai cô "Mẫn Nguyệt, đừng lo, Âu Thần nhất định sẽ không sao đâu!" Nói thì nói vậy nhưng trong lòng ông vẫn lo lắng vô cùng, bị một Viên đạn bắn vào người, chảy máu nhiều như vậy, sao lại không sao được? Mẫn Nguyệt ánh mắt vẫn không rời phòng phẫu thuật, lặp lại lời ông nói "Anh ấy sẽ không sao, sẽ không có chuyện gì...." Tần Vân Ngọc đứng một bên nãy giờ đột nhiên châm chọc "Đúng là đáng đời, là nó hại con trai tao, bây giờ chính là lúc nó phải trả giá... ha..ha..." Mẫn Nguyệt đột nhiên chạy lại đặt con dao lên cổ bà ta, giọng nói giống như lạnh như băng "Bà câm miệng lại cho tôi. Nếu không thì tôi nhất định sẽ không kiềm được mà giết bà, chắc bà cũng biết trước giờ tôi muốn giết bà đến cỡ nào. Mà bà đừng cho tôi cơ hội để làm điều đó." Sắc mặt Tần Vân Ngọc trắng bệch, bà ta lui lại đằng sau vài bước, lần đầu tiên bà ta cảm thấy sợ đứa con gái nuôi này của bà ta. Mọi người xung quanh đều thấy nhưng không có lên ngăn cản, vì cảm giác của bọn họ bây giờ cũng giống như Mẫn Nguyệt. Cô thu con dao lại, sau đó tiếp tục quay về chỗ của mình lúc nãy thẫn thờ nhìn phòng phẫu thuật. Hơn 20 tiếng đồng hồ trôi qua, mọi người cũng dần mệt mỏi, riêng Mẫn Nguyệt vẫn đứng đó. Nếu không phải cô còn hô hấp, mọi người đã tưởng cô là người máy. Cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, Mẫn Nguyệt lập tức chạy lại, nắm lấy áo bác sĩ hỏi "Anh ấy sao rồi?" Bác sĩ đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cũng từ tốn nói "Phẫu thuật rất thành công, viên đạn đã được lấy ra rồi. Không có gì nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ không sao." Mọi người như trút được gánh nặng, theo sau bác sĩ, Na Cung Âu Thần được đẩy ra, Mẫn Nguyệt chạy tới nắm tay anh, nhìn khuôn mặt không còn giọt máu của anh, nước mắt cô liền rơi xuống.

"Xin lỗi, là em không tốt, là em đã hại anh bị thương." Cô bé hoạt bát của ngày thường, bây giờ đã nước mắt giàn giụa, ai thấy cũng không đành lòng. Vũ Điềm Điềm bước lên ôm lấy Mẫn Nguyệt an ủi cô "Không phải lỗi của cậu đâu Nguyệt Nguyệt, lão đại cũng sẽ không trách cậu. Nghe lời mình mau về thay đồ rồi nghỉ ngơi đi, lão đại đã có bọn mình chăm sóc, cậu cũng gần một ngày không ăn không ngủ rồi."

"Đúng vậy, Mẫn Nguyệt, mau về nghỉ ngơi đi." Ở đằng sau, Nam Cung Hạ cũng phụ họa theo, nhưng Mẫn Nguyệt vẫn không chấp nhận "Con muốn ở bên anh ấy, ba nuôi ba về trước đi, sức khỏe ba không tốt. Vũ Á, Vũ Trạch, hai cậu cũng vậy, mau về xử lý chuyện của Nam Cung gia, còn nữa, nhanh chóng điều tra việc này, tôi muốn biết là ai làm." Nam Cung Hạ cùng với bọn người Vũ Á cũng biết là không lay chuyển được cô nên cũng đành nghe lời mà đi về, Mẫn Nguyệt thì đi theo Nam Cung Âu Thần vào phòng hồi sức với Vũ Điềm Điềm. Vũ Hiên thì đi mua thức ăn, đứng trước phòng phẫu thuật suốt 20 tiếng chắc ai cũng đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Quyết định ra đi

Lại qua một ngày, Nam Cung Âu Thần vẫn chưa tỉnh lại, Mẫn Nguyệt vẫn ở bên cạnh anh. Bộ quần áo đầy máu lúc trước đã được thay bằng một bộ quần áo sạch sẽ. Đôi mắt cô lại bị sưng lên vì khóc, dưới mắt bắt đầu xuất hiện quầng thâm. Mẫn Nguyệt đã liên tục hai ngày không ngủ rồi, lúc ăn cũng là ăn cho có lệ vài muỗng. Cô bé hoạt bát thường ngày bây giờ cũng trở nên trầm lặng, ít nói. Vũ Điềm Điềm thấy bạn tốt như vậy cũng cực kỳ đau lòng, nhưng chẳng thể lay chuyển được cô. Tâm trí của Mẫn Nguyệt bây giờ luôn thủy chung đặt trên người con trai đang nằm trên giường kia, chờ anh tỉnh lại.

"Nguyệt Nguyệt à, hay cậu cứ về nghỉ ngơi trước đi, cậu đã không ngủ hai ngày rồi đó." Vũ Điềm Điềm vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục khuyên nhủ Mẫn Nguyệt, nhưng cô vẫn rất cố chấp "Mình muốn chờ anh ấy tỉnh lại."

"Khi nào lão đại tỉnh, mình sẽ thông báo cho cậu, được không? Bác sĩ cũng đã nói, anh ấy chỉ là mất máu nhiều quá nên mới hôn mê lâu như vậy. Chắc chắn tối nay anh ấy sẽ tỉnh lại, chi bằng cậu về nhà ngủ một giấc trước đi. Hơn nữa, để lão đại nhìn thấy bộ dạng của cậu bây giờ, anh ấy sẽ rất đau lòng đó. " Không ngờ lần này Mẫn Nguyệt rất thần kì mà ngoan ngoãn nghe lời về nhà "Được, mình về nghỉ một chút, nếu như anh ấy có tỉnh lại thì nhất định phải gọi cho mình."

"Được, cậu cứ đi đi. À phải rồi, cậu có cần mình nói Vũ Hiên đưa cậu về không?"

"Không cần, mình gọi tài xế của mình là được." Nhìn bóng dáng Mẫn Nguyệt bước đi, cuối cùng Vũ Điềm Điềm cũng cảm thấy yên lòng. Tuy rằng có chút thắc mắc, tại sao lần này cậu ấy lại dễ dàng đồng ý như vậy, Mẫn Nguyệt là người một khi đã quyết định điều gì thì sẽ không thay đổi. Nhưng dù sao cũng kệ đi, chỉ cần cậu ấy chịu quay về nghỉ ngơi là được! Vũ Điềm Điềm nhanh chóng vứt vấn đề này ra sau đầu, tiếp tục làm tốt công việc chăm sóc lão đại đang nằm trên giường bệnh kia. Ngồi lên xe, Mẫn Nguyệt vẫn trầm lặng như đang suy nghĩ chuyện gì, tài xế đằng trước thấy cô từ lúc lên xe tới giờ không ra lệnh là đi đâu nên liền hỏi "Tiểu thư Mẫn Nguyệt, bây giờ chúng ta về biệt thự sao?"

Mẫn Nguyệt rốt cuộc từ trong suy nghĩ của mình hồi hồn lại, nhẹ nhàng trả lời bác tài xế "Không cần...đến nhà của An Triết Hàn đi." Bác tài xế này đã đưa rước cho Mẫn Nguyệt suốt sáu năm nay, nên đương nhiên biết nhà của An Triết Hàn ở đâu, chỉ là ông không hiểu tại sao tiểu thư lại muốn đến đó vào lúc này? Tò mò thì tò mò nhưng vẫn phải làm tròn nghĩa vụ của mình, chiếc xe từ từ lăn bánh rời khỏi bệnh viện. Đứng trước nhà An Triết Hàn, Mẫn

Nguyệt nhấn chuông liên tục cho đến khi cậu ta ra mở cửa mới thôi. Lúc An Triết Hàn mở cửa ra thì cực kỳ kinh ngạc, sao cô lại đến chỗ của cậu ta, chẳng phải hiện giờ cô đang ở chỗ lão đại sao?

"Sao cậu lại....."

Mẫn Nguyệt không để ý đến An Triết Hàn đang ngơ ngác, trực tiếp vòng qua cậu ta đi vào nhà. Thấy Joker đang ngồi thảnh thơi xem tivi cô liền bước tới nói với anh. "Lời đề nghị lúc trước của chú còn hiệu lực không?"

"Vẫn còn." Joker phải mất mấy giây mới nghĩ ra cô đang nói tới việc gì, liền lập tức trả lời cô.

"Con đồng ý với đề nghị của chú, trở thành sát thủ đứng đầu!" Cả căn phòng chìm vào yên lặng, Joker rất bất ngờ nhưng hồi phục tinh thần rất nhanh, ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn Mẫn Nguyệt nói: "Chú rất hiếu kỳ, rốt cuộc là điều gì lại khiến cho Mẫn Nguyệt của chúng ta thay đổi ý định nhanh như vậy?"

"Bản thân yếu đuối, thì sẽ không bảo vệ được ai cả! Vì thế con muốn trở nên mạnh mẽ hơn, có đủ khả năng để bảo vệ những người mà con yêu thương."

Joker "Ồ!" lên một tiếng, nhìn cô bé trước mặt làm anh nhớ đến một người khác. Một người cũng vì muốn bảo vệ người mình yêu thương mà hy sinh tất cả. Lúc ấy ánh mắt của cậu ta cũng rất giống cô bé này! Biểu cảm trên mặt Joker đột nhiên trở nên nghiêm túc:

"Nếu muốn trở thành sát thủ, con phải trải qua một kỳ huấn luyện vô cùng cực khổ, con cũng đồng ý sao?"

Mẫn Nguyệt nắm chặt tay, kiên định nói "Con đồng ý!" An Triết Hàn lúc này mới hiểu rõ mọi việc, vội vàng tiến lên trước ngăn cản Mẫn Nguyệt. "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cậu có biết mình đang nói gì không?"

"Tôi biết! Tôi muốn trở thành sát thủ, tôi muốn trở nên mạnh hơn."

"Cậu không biết để trở thành một sát thủ phải trải qua huấn luyện sao? Hơn nữa, trong khi huấn luyện còn có thể rất nguy hiểm! Cậu biết mà cậu vẫn muốn làm vậy?"

"Đúng!"

"Nam Cung Mẫn Nguyệt! Vậy còn lão đại thì sao? Cậu không quan tâm đến anh ấy sao?" An Triết Hàn thực sự tức giận, lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn mà cậu ta tức giận đến như vậy, nói cũng bắt đầu lớn tiếng. Nghe đến Nam Cung Âu Thần, khuôn mặt Mẫn Nguyệt lộ ra vẻ đau khổ, cắn răng nói "Chính vì anh ấy nên tôi mới quyết định làm vậy!" An Triết Hàn chợt cứng họng, không biết phải nói gì, nhìn thần sắc kiên cường trong mắt cô, cậu ta biết, cô đã quyết định rồi! Cậu ta không ngờ việc lão đại bị thương lại ảnh hưởng tới cô đến vậy, vì lão đại mà cô chấp nhận khó khăn để trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ anh, cả hai người họ đều tình nguyện hy sinh cho đối phương. Lúc trước An Triết Hàn đi theo Mẫn Nguyệt chỉ vì mệnh lệnh của Nam Cung Âu Thần, nhưng giờ đã có chút thay đổi, cậu không biết phần tình cảm đơn thuần đó đang dần thay đổi...An Triết Hàn thở dài bất lực, đột nhiên ra quyết định "Nếu cậu đã kiên quyết như vậy, được, nhưng tôi sẽ đi theo cậu!"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Lần này cả Mẫn Nguyệt và Joker đều hoảng sợ, trợn mắt nhìn An Triết Hàn. Cô rõ ràng chỉ muốn trở thành sát thủ nên mới đi huấn luyện, vậy cậu ta đi theo cô làm gì? Chẳng phải vừa rồi còn phản đối rất kịch liệt sao, bây giờ lại thay đổi nhanh như vậy? "Tại sao lại muốn đi theo tôi?"

"Nhiệm vụ mà lão đại giao cho tôi là bảo vệ cậu, tôi đã không ngăn cản được cậu, vậy thì chỉ còn cách đi theo thôi, phải không?" Mẫn Nguyệt dù thấy có chỗ nào không đúng nhưng vẫn gật đầu, An Triết Hàn thấy cô có chút lung lay liền nói tiếp: "Chuyện cậu muốn đi huấn luyện chắc chắn không muốn cho lão đại biết phải không? Nếu có tôi đi theo cậu sẽ giữ được bí mật này. "

Mẫn Nguyệt ngẫm nghĩ thấy cũng rất đúng, có An Triết Hàn bên cạnh, cô rất dễ dàng giấu được chuyện này với Thần ca ca, ngoài ra, ở một nơi xa lạ có một người bạn bên cạnh cũng rất tốt. Nhưng mà cô vẫn phải lo lắng...

"Ở đó rất nguy hiểm, chẳng phải cậu biết rõ sao?" Đúng vậy, rất nguy hiểm, cô cũng không thể vì lợi ích của bản thân mà lại kéo thêm người khác xuống nước. An Triết Hàn cười nhẹ "Đừng quên tôi cũng là người của lão đại, địa vị của tôi cũng không hề kém so với bốn người kia. Cậu nghĩ tôi sẽ sợ những thứ đó sao? Thực lực của tôi cũng hơn cậu rất nhiều, cậu nên lo cho bản thân mình thì hơn!" Mẫn Nguyệt tức đến mặt đỏ lên, rất muốn phản bác nhưng những gì cậu ta nói đều chính xác, chỉ đành giận dỗi nói:

"Sau này ai thực lực cao hơn còn chưa biết đâu!" An Triết Hàn thù này tôi nhớ, chờ đến khi tôi đủ mạnh mẽ sẽ trả lại cho cậu!

An Triết Hàn vui vẻ, vậy là đồng ý rồi sao? Joker, người luôn đứng ngoài cuộc chiến nãy giờ không nói gì, chỉ là nở nụ cười đầy ẩn ý, có lẽ những ngày sắp tới sẽ rất thú vị!

Đến buổi chiều, Mẫn Nguyệt đúng giờ quay lại bệnh viện, chỉ là cô không hề nghe lời dặn của Vũ Điềm Điềm mà nghỉ ngơi thật tốt. Sau khi từ nhà An Triết Hàn trở về, Mẫn Nguyệt chỉ ăn một bát cháo, uống một ly sữa để chống đỡ rồi tức tốc tới bệnh viện. Sợ rằng khi Nam Cung Âu Thần tỉnh dậy người đầu tiên nhìn thấy không phải là cô thì anh sẽ thất vọng. Ánh chiều tà bao phủ cả bệnh viện, trên giường bệnh, người con trai hơi nhíu mày sau đó từ từ mở mắt ra. Muốn cử động một chút lại phát hiện bàn tay đang bị người nào đó cầm, nhìn sang bên cạnh thấy Mẫn Nguyệt đang gối đầu ngủ trên giường anh. Anh mỉm cười ôn nhu, bàn tay vuốt nhẹ mặt cô, thật tốt, người đầu tiên anh nhìn thấy sau khi tỉnh lại là cô! Ngón tay thon dài khi chạm đến

khóe mắt cô thì dừng lại một chút, anh thấy mắt cô sưng lên, quầng thâm cũng rất rõ ràng, khiến anh đau lòng không thôi! Có lẽ động tác của Nam Cung Âu Thần đã đánh thức Mẫn Nguyệt, cô"Ưm...um..." vài tiếng rồi mơ màng tỉnh dậy. Khi thấy ánh mắt đầy ý cười trước mặt, Mẫn Nguyệt đứng hình, sau đó lại cho rằng bản thân đang nhìn lầm nên lại lấy tay dụi dụi mắt để nhìn cho rõ, xác thực lại đây là sự thật thì yên lặng ngồi đó nhìn anh không chớp mắt. Hàng loạt động tác đáng yêu như vậy lọt vào mắt Nam Cung Âu Thần khiến anh cười khẽ: "Sao lại nhìn anh như vậy mà không nói chuyện?" Để phá vỡ không gian yên lặng, Nam Cung Âu Thần đành mở miệng trước.

"Em...chỉ sợ đây là mơ."

Nam Cung Âu Thần liền đưa tay nhéo má cô, dịu dàng hỏi: "Vậy bây giờ có phải là mơ không?" Mẫn Nguyệt không trả lời, hai mắt cô dần đỏ lên, lấp lánh nước, nhưng lại ngăn không cho nước mắt rơi xuống, cô lập tức ôm lấy anh, nức nở nói: "Em rất sợ anh sẽ không tỉnh lại nữa, lúc đó anh chảy rất nhiều máu, em thật sự sợ hãi...." Từng câu của cô như đánh thẳng vào trái tim anh, khiến anh cũng rất đau đớn. Nhưng anh không bao giờ hối hận vì đỡ viên đạn đó, thay vì để cô phải gặp nguy hiểm chi bằng để anh chịu đau đi! Nam Cung Âu Thần vỗ về một hồi Mẫn Nguyệt mới bình tĩnh lại, sau đó đi thông báo cho bác sĩ và mọi người.

"Lão đại anh thật sự muốn để Mẫn Nguyệt rời đi sao?"

"Phải, nếu để em ấy ở lại đây nhất định rất nguy hiểm. Cho em ấy đến một nơi an toàn tôi mới có thể an tâm làm mọi việc. Mau giúp em ấy làm thủ tục nhập học tại Cambridge!"

"Dạ, lão đại!"

Trong giường bệnh là Nam Cung Âu Thần đang ngồi xử lý công việc trên máy tính, trước mặt là Vũ Á đang nghe căn dặn. Vì Nam Cung Âu Thần chỉ vừa mới tiếp quản Nam Cung gia, có rất nhiều việc phải làm, nên khi nằm viện được vài ngày anh đã bắt đầu mang công việc vào đây để xử lý, chỉ khi ở trước mặt Mẫn Nguyệt anh mới có thể bỏ công việc qua một bên để quan tâm cô. Việc Nam Cung Âu Thần nằm viện được giữ bí mật tuyệt đối nên chỉ có vài người biết anh bị thương.

"Thần ca ca, ăn cơm thôi, hôm nay có rất nhiều món mà anh thích đó!" Trong thời gian mấy ngày này Mẫn Nguyệt không bao giờ rời khỏi anh, chăm sóc anh tỉ mỉ vô cùng, khiến cho Nam Cung Âu Thần cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhưng có lẽ anh sắp không được hưởng thụ sự ấm áp này nữa rồi! Nam Cung Âu Thần che dấu sự buồn bã trong lòng, anh cố gắng nở nụ cười vui vẻ với cô như trước: "Hôm nay có món mà anh thích sao?"

"Đúng vậy a!"

"Vậy em đút cho anh đi!"

"Anh là con nít sao?"

"Anh là người bị thương đó, người bị thương phải có đặc quyền chứ!"

Anh làm nũng khiến Mẫn Nguyệt rất buồn cười, đành bất đắc dĩ đút cho anh ăn. Ăn được hơn một nửa thức ăn trên bàn, Nam Cung Âu Thần đột nhiên mở miệng "Bảo bối, em hãy đồng ý nhập học ở Cambridge đi!" Tay cầm chiếc muỗng dừng lại ở không trung, Mẫn Nguyệt rũ mắt xuống che dấu tâm tình của mình. Sau một lúc lâu Nam Cung Âu Thần thấy cô không trả lời liền gọi cô: "Bảo bối!"

"Được, em sẽ đồng ý nhập học."

Nam Cung Âu Thần thấy cô nhanh đồng ý như vậy, trong lòng có chút nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút mất mát, lại lo lắng cô hiểu sai ý của anh.

"Bảo bối, anh muốn em đi đến đó vì....."

"Không cần giải thích, em biết rằng anh lo cho em sẽ gặp nguy hiểm. Anh yên tâm, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh đâu!" Khóe môi cô cong cong, nụ cười rực rỡ ánh mặt trời, nhưng không hiểu sao Nam Cung Âu Thần lại thấy nụ cười đó có chút khổ sở. Anh kéo cô vào lòng, bàn tay vuốt nhẹ tóc cô, nói khẽ "Cô bé ngốc, em mãi là bảo bối của anh, không phải là gánh nặng!"

"Ừ!" Mẫn Nguyệt đáp lại một tiếng, càng vùi đầu vào lòng Nam Cung Âu Thần, đôi tay ôm chặt thắt lưng anh, hai người đều im lặng mà không nói gì.

Một tháng trôi qua rất nhanh, Nam Cung Âu Thần cũng đã xuất viện. Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, bởi vì hôm nay Mẫn Nguyệt sẽ đi du học. Tại sân bay, Mẫn Nguyệt chào tạm biệt từng người, phía sau cô là An Triết Hàn yên lặng đứng một bên không nói gì. Lúc đầu Nam Cung Âu Thần thật ra không định để An Triết Hàn đi theo Mẫn Nguyệt, nhưng đột nhiên cậu ta đến tìm anh, nói muốn tiếp tục làm nhiệm vụ bảo vệ cô. Nam Cung Âu Thần thấy có một người bên cạnh bảo vệ cô bé kia cũng tốt, hơn nữa anh lại có thể dễ dàng biết tình hình của cô nên lập tức đồng ý. Lúc Nam Cung Âu Thần nói chuyện của An Triết Hàn cho Mẫn Nguyệt thấy cô cũng không bất ngờ, có vẻ đã biết chuyện An Triết Hàn là người của anh từ trước. Nam Cung Âu Thần cũng đã đoán được Mẫn Nguyệt biết chuyện này, cô bé của anh thông minh như vậy, chuyện nhỏ này cô nhất định biết!

"Nguyệt Nguyệt, cậu phải biết tự bảo vệ mình, ăn uống cho đầy đủ, còn nữa, nhớ gọi điện thoại cho mình thường xuyên." Vũ Điềm Điềm cầm tay Mẫn Nguyệt dặn dò từng điều, thật giống như một người mẹ trẻ. Mẫn Nguyệt cũng rất chú tâm nghe cô nói, sau đó gật đầu đảm bảo "Được, mình biết rồi!"

"Mẫn Nguyệt, phải chú ý học hành đó, đừng để 4 năm sau trở về không có cái bằng đại học mà còn bị đuổi về nha, ha ha." Cái giọng đáng đánh đòn này đương nhiên không ai khác ngoài Vũ Hiên.

"Đúng vậy, phải cố gắng học, còn nữa ra đường phải chú ý người xấu đó." Còn lần này là Vũ Trạch.

“Này, mấy anh coi em là trẻ con à!” Mẫn Nguyệt cuối cùng cũng không chịu nổi mà la lên. “Được rồi, đừng chọc em ấy nữa....” Vũ Á đành lên tiếng hóa giải, Mẫn Nguyệt vốn còn mong chờ vào anh nói giúp cho mình nhưng không ngờ câu tiếp theo của Vũ Á khiến Mẫn Nguyệt muốn nhảy dựng lên.

“....nhưng mà mấy cậu nói sai rồi, em ấy ra đường không phải cẩn thận người xấu mà phải là bọn họ cẩn thận em ấy mới đúng, cả cậu cũng phải cẩn thận đó An Triết Hàn!”

“Ha ha!”

“Ha ha!”

Cả đám đều cười rộ lên khiến Mẫn Nguyệt càng tức thêm, cho đến lúc Nam Cung Hạ đứng ra ngăn cản mới có thể giúp cô bình tĩnh lại được. Nhìn thấy người con trai đứng thẳng tắp phía sau đám người, cô liền bước lại gần anh. “Anh không có gì để nói với em sao?”

Nam Cung Âu Thần đưa tay vuốt nhẹ đầu cô như thường ngày, dịu dàng nói “Đi đường bình an!” Mẫn Nguyệt vốn còn muốn nói thêm điều gì, nhưng âm thanh thông báo phải lên máy bay vang lên làm cô đành nhịn xuống. Tay kéo vali bước đi, bước được vài bước đột nhiên Mẫn Nguyệt bỏ vali ra, quay đầu chạy lại ôm lấy Nam Cung Âu Thần nói bên tai anh: “Chờ em!” Nam Cung Âu Thần đầu tiên thì sửng sốt nhưng sau đó biểu cảm trên gương mặt đều trở nên nhu hòa “Được, anh chờ em!”

Máy bay từ từ cất cánh, nhưng không ai biết chiếc máy bay vốn nên đi đến đất nước Anh xinh đẹp lại đổi thành bay đến nước Mĩ, nơi đặt tổng bộ của tổ chức J, tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới. Ngồi trong khoang hạng sang trên máy bay, nhìn lên tầng mây trắng xóa bên ngoài, Mẫn Nguyệt thì thầm: Thần ca ca, chỉ cần chờ em 4 năm nữa thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trở về

Bốn năm sau

Tại một căn phòng vip sang trọng của quán bar cao cấp nhất thành phố Las Vegas, nước Mỹ có bốn người đang ngồi uống rượu cùng nhau.

”Queen, sư phụ của cậu lại chạy đi đâu mất rồi?” Mở miệng là một cô gái có khuôn mặt như baby, làn da trắng nõn mịn màng, mái tóc ngắn ngang vai kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa vô cùng tương xứng.

”Lần này hình như đi Ai Cập rồi.” Cô gái tên Queen kia tao nhã trả lời, bàn tay đong đưa ly rượu vang đang cầm và đó không ai khác chính là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Trải qua bốn năm cô đã trưởng thành hoàn toàn, trở thành một mỹ nhân mê hoặc lòng người. Vẻ đẹp của cô có thể nói là tuyệt mỹ, trên người lại mang theo phong thái nữ vương khiến người khác phải khuất phục. Trên môi luôn mang nụ cười như có như không, nhưng lại khiến toàn bộ người trong hắc đạo phải sợ hãi, bởi vì thân phận cô bây giờ đã khác. Ngoài cái tên Nam Cung Mẫn Nguyệt, thì cô còn là Queen, nữ hoàng của giới sát thủ, người đứng đầu của tổ chức J, làm cho người ta khi nghe tên đã sợ mất mật. Nhưng không ai biết gương mặt thật của Queen là như thế nào, chỉ vì khi cô xuất hiện sẽ luôn đeo một cái mặt nạ bạc che khuất nửa khuôn mặt, còn không nhất định sẽ giả dạng thành một người khác. Mọi người đều không thấy được gương mặt của cô, nhưng không bao gồm những người ngồi ở đây...

”Cái gì? Đi Ai Cập? Ông ấy đi Ai Cập làm gì?” Cô gái có khuôn mặt baby kia kinh ngạc hô, người này chính là Hàn Viên Viên, bạn thân trong trường đại học của Mẫn Nguyệt và đồng thời cũng là bác sĩ chính trong tổ chức J. Lúc đầu Mẫn Nguyệt cũng không định kết bạn ở đại học, nhưng cô gái này lại rất bám cô, sau nhiều lần 'bám đuôi' dai dẳng, hai người cũng kết bạn với nhau. Hơn nữa, Mẫn Nguyệt như thấy được hình bóng của Vũ Điềm Điềm qua Hàn Viên Viên. Hàn Viên Viên vốn cũng là người thừa kế của một gia tộc hắc đạo, nhưng cô lại không thích nên nhường vị trí đó cho em gái của mình, bản thân thì chạy đi giúp đỡ Mẫn Nguyệt.

”Nghe nói ông ấy đi Ai Cập để đào mộ, muốn chơi thử trò khảo cổ một lần.” Mẫn Nguyệt không nhanh không chậm nói, nhưng nội dung khiến cả căn phòng phải bùng nổ.

”Cái gì?”

”Cái gì?”

”Cái gì?”

Chỉ có An Triết Hàn ngồi yên lặng trong góc, không bày tỏ ý kiến, chỉ lo uống rượu của mình, bộ mặt vô cảm không thay đổi. Hai người còn lại chính là Lâm An Nhiên và Tiêu Anh Kỳ. Lâm An Nhiên, giống như tên của cô, an nhiên, điềm tĩnh, vô cùng ít nói, mọi người đều nói đùa với cô là phiên bản thứ 2 của An Triết Hàn. Nhưng thật ra chỉ có Mẫn Nguyệt mới biết, cô gái này vì bị tổn thương quá sâu nên không bao giờ chịu mở lòng với người khác, nhưng ở bên mọi người ba năm nay, ít nhiều Lâm An Nhiên cũng có thay đổi. Lâm An Nhiên tự nguyện gia nhập J, làm chuyên gia chế tạo vũ khí, nhưng thân phận của cô luôn được bảo mật. Tiêu Anh Kỳ lại khác hoàn toàn với An Triết Hàn, bản thân anh ta là một công tử ăn chơi chính hiệu, thay bạn gái

còn nhanh hơn tốc độ anh ta thay quần áo. Nếu không nói ra thì chắc sẽ không ai tưởng tượng được công tử ăn chơi này là một hacker nổi tiếng quốc tế, nhưng chỉ vì một lần thách đấu thua Mẫn Nguyệt, nên bị 'bắt' về tổ chức J để 'nô dịch'. Cũng là Tiêu Anh Kỳ phục hồi đầu tiên sau câu nói của Mẫn Nguyệt, anh ta liền mở miệng trêu chọc: "Quả nhiên mọi người trong hắc đạo gọi ông ấy là vua sát thủ biến thái là có lý do, sư phụ của cậu đúng là rất biến thái!" Mẫn Nguyệt co rút khóe miệng, từ chối cho trả lời, thật ra là cô cũng bất lực với vị sư phụ này của mình.

"Mình nhớ là mấy tháng trước, ông ấy vừa đi thám hiểm Châu Phi trở về, trước đó nữa thì đi Mông Cổ tham quan thảo nguyên. Ông ấy đúng là rất rảnh rỗi!" Hàn Viên Viên ngồi bên cạnh cũng cảm thán, không chút kiêng kị vị kia là sư phụ của Mẫn Nguyệt.

"Sau khi ông ấy giao lại J cho Queen tiếp nhận đương nhiên rất rảnh rỗi!" Lâm An Nhiên ngồi yên nãy giờ cũng phát biểu ý kiến, bổ sung cho Hàn Viên Viên.

"Không phải ông ấy giao lại mình tiếp nhận mà là mình bị lừa phải tiếp nhận!" Mẫn Nguyệt sửa lại câu nói của Lâm An Nhiên, bàn tay bóp bóp trán, nhớ lại chuyện của ba năm trước cô thật đau đầu. Bị lừa, cô đúng thật là bị lừa, năm đó sau khi hoàn thành khóa huấn luyện cực kỳ gian khổ, Mẫn Nguyệt vốn định chạy qua Anh để nhập học, nhưng đột nhiên sư phụ Joker của cô lại muốn cô trở thành thủ lĩnh của J. Mẫn Nguyệt đương nhiên không đồng ý, nhưng vị sư phụ đáng khinh nào đó lại nói: "Có phải lúc trước con đã từng nhận một chiếc nhẫn của ta không?" Mẫn Nguyệt ngu ngơ gật đầu, không biết bản thân đã sập bẫy, Joker lại nói tiếp "Chiếc nhẫn đó tượng trưng cho người đứng đầu của J, tức là người có chiếc nhẫn đó sẽ là thủ lĩnh của tổ chức, mà lúc trước cũng chính con đã nhận lấy chiếc nhẫn đó." Mẫn Nguyệt nghe xong tức muốn hộc máu, vội vàng chối bỏ trách nhiệm "Vậy bây giờ con muốn trả lại nó!" Joker cười đến tà ác "Xin lỗi, hàng đã nhận, miễn trả lại!" Vì vậy Mẫn Nguyệt vì bị lừa mà trở thành thủ lĩnh của tổ chức J, còn Joker sau khi có được tự do liền bay đến khắp nơi trên thế giới du lịch, để lại mọi thứ cho Mẫn Nguyệt xử lý. Mẫn Nguyệt chấn chỉnh mọi thứ của tổ chức cũng mất một năm, sau đó nhanh chóng bay qua Anh để lấy tấm bằng đại học. Một tháng trước, cô mới quay lại Mỹ, những chuyện trong bốn năm qua tất nhiên Nam Cung Âu Thần đều không biết.

Cả đám thấy Mẫn Nguyệt lại nhớ về sự kiện năm đó thì rất thức thời mà đổi sang chủ đề khác. "Phải rồi, Queen nghe nói cậu muốn quay về thành phố A?" Lâm An Nhiên hai tay vừa xoa khẩu súng mới nghiên cứu ra, vừa hỏi Mẫn Nguyệt. Nghe đến việc về nước, Mẫn Nguyệt lộ ra ý cười nhàn nhạt."Đã đi bốn năm , cũng nên quay trở về rồi!" Thấy biểu cảm trên gương mặt Mẫn Nguyệt, tinh thần buôn chuyện của Hàn Viên Viên thức tỉnh, lập tức ép hỏi Mẫn Nguyệt "Có phải cậu vì người đó nên mới quay về không?"

Nhớ đến người kia Mẫn Nguyệt cười càng dịu dàng "Đúng vậy!" Động tác uống rượu của An Triết Hàn dừng một chút, đáy mắt xét qua tia ảm đạm, nhưng chỉ thoáng qua sau đó lại phục hồi như bình thường. Cứ tưởng không ai thấy nhưng là bị Tiêu Anh Kỳ ngồi ở đối diện thu hết toàn bộ vào mắt, khẽ thở dài, vội cắt ngang Hàn Viên Viên muốn hỏi tiếp: "Chừng nào về?"

"Tuần sau."

Tiêu Anh Kỳ có chút nhíu mày "Nhanh như vậy? Còn chuyện ở tổ chức thì sao?"

"An Triết Hàn cùng tôi trở về, mọi chuyện ở đây tạm thời cho mọi người xử lý, nếu có vấn đề gì thì cứ liên lạc với tôi."

Bốn người còn lại trong phòng ngẫm nghĩ một lát thấy sắp xếp như vậy cũng không vấn đề gì liền gật đầu "Được."

Sân bay, thành phố A.

Một cô gái thân hình tuyệt mỹ với làn da trắng như tuyết, mắt kính đen che khuất cả nửa khuôn mặt, từng lọn tóc xoăn nhẹ xõa xuống hai bên vai, tay kéo vali tới hàng ghế rồi ngồi xuống. Cô như đang chờ ai đó, ánh mắt cứ liếc nhìn ra ngoài cửa sân bay, không lâu sao một bóng dáng thướt tha lọt vào tầm mắt. Cô gái vừa bước vào kia có gương mặt vô cùng tinh xảo, phủ lên đó một lớp trang điểm nhẹ, ma mị cực kỳ, đôi mắt anh đào màu xanh vô cùng câu hồn. Chiếc váy trễ ngực màu đỏ bó sát càng làm lộ ra đường cong lung linh của cô, thân hình bốc lửa khiến nhiều người thèm muốn, nhất là bộ ngực sữa kia, làm cho toàn bộ nữ nhân đều ghen tị. Vũ Điềm Điềm bước tới gần Nam Cung Mẫn Nguyệt, sau đó lại nhào vào lòng cô, ôm thắm thiết.

"Nguyệt Nguyệt bảo bối, cuối cùng cậu cũng về rồi!" Mẫn Nguyệt cười dịu dàng, lâu lắm rồi không được nghe ai gọi như vậy. "Ừ, mình về rồi đây!" Hình ảnh hai cô gái tuyệt sắc đứng đó ôm nhau cười nói khiến rất nhiều người trong sân bay đi qua cũng phải ngước lại nhìn, nhưng hai nhân vật chính hoàn toàn không bận tâm mình trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tiếp tục trò chuyện.

"Chẳng phải cậu nói tuần sau mới về sao? Cậu về trước đột ngột như vậy làm mình chẳng kịp chuẩn bị gì hết."

"Mình nhớ cậu nên về trước, không được sao?"

Vũ Điềm Điềm lập tức xì mũi coi thường "Đừng tưởng mình không biết, cậu vốn không phải vì nhớ mình mới về mà là vì nhớ lão đại phải không?" Bị vạch trần Mẫn Nguyệt chẳng những không ngại ngùng mà còn lè lưỡi tinh nghịch "Ây nha, bị cậu đoán đúng rồi!" Vũ Điềm Điềm liền làm bộ mặt giận dữ "Được lắm, Nam Cung Mẫn Nguyệt, cậu lại dám không nhớ tớ, chỉ nhớ đến Thần ca ca thân yêu của cậu, hừ!" Mẫn Nguyệt cười hì hì, chạy đến lấy lòng cô "Không có đâu, không có đâu..." Hai cô gái vừa đi vừa đùa giỡn cho tới khi ra khỏi sân bay. Vũ Điềm Điềm lấy vali của Mẫn Nguyệt bỏ lên chiếc Ferrari màu đỏ yêu quý của mình. Chiếc xe dùng vận tốc hơn 180 km/h nhanh chóng rời khỏi sân bay, đang lái xe đột nhiên Vũ Điềm Điềm nhớ tới một vấn đề quan trọng: "Nguyệt Nguyệt, cậu đã báo cho lão đại biết chuyện này chưa?" Với tốc độ lái xe nhanh như xe đua của Vũ Điềm Điềm, Mẫn Nguyệt cũng không hề sợ hãi như nhiều cô gái khác, chỉ thản nhiên trả lời "Vẫn chưa nói." Câu trả lời của Mẫn Nguyệt khiến Vũ Điềm Điềm run tay, suýt nữa gây ra tai nạn. Vũ Điềm Điềm run rẩy khóe miệng, hoảng sợ hỏi Mẫn Nguyệt "Cậu chưa nói với lão đại mà đã về? Như vậy lão đại tức giận thì sao?"

"Mình chính là muốn cho anh ấy một bất ngờ, yên tâm anh ấy sẽ không giận đâu!" Mẫn Nguyệt tuyệt đối không lo lắng Nam Cung Âu Thần sẽ tức giận, cô vẫn tự nhiên ngồi ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Nghe Mẫn Nguyệt nói, Vũ Điềm Điềm mới nhớ ra, lão đại làm sao có thể giận Mẫn Nguyệt chứ, là cô lo lắng thừa thãi rồi.

Trong Lưu Ly Bảo, bác Trương đang chỉ huy mọi người dọn dẹp lại mọi thứ để chào mừng tam tiểu thư trở về. Nhưng không ai biết cái người vốn nên ở nước ngoài thêm mấy ngày nữa mới về bây giờ đang ở trước cổng. Mẫn Nguyệt như cơn gió chạy nhanh vào nhà, khiến người hầu xung quanh há hốc mồm.

"Bác Trương!" Mẫn Nguyệt từ đằng sau ôm lấy bác Trương khiến ông giật mình, quay đầu lại thì mới thấy cô bé mà ông yêu thương không kém gì Nam Cung Âu Thần đã quay trở lại. Bác Trương đương nhiên hết sức vui mừng: "Con bé này, không phải nói là mấy ngày nữa mới về sao?" Lời nói trách cứ nhưng trong đó chứa đầy sự cưng chiều.

"Chẳng lẽ bác Trương không muốn con về sớm với bác sao?" Mẫn Nguyệt bĩu môi làm nũng khiến cho bác Trương bật cười: "Đã lớn rồi, sao vẫn còn làm nũng như vậy! Được rồi mau lên cất hành lí đi, sau đó xuống đây ăn cơm, bác sẽ nói người chuẩn bị đồ ăn cho cháu."

"Dạ được." Mẫn Nguyệt vâng lời lên phòng cất hành lí của mình, hoàn toàn bỏ quên Vũ Điềm Điềm theo cô vào nhà nãy giờ. Vũ Điềm Điềm đen mặt, cũng không so đo với Mẫn Nguyệt mà lập tức chạy đi báo cho ba người Vũ Á, Vũ Hiên, Vũ Trạch. Muốn nói với bọn họ rằng: Tiểu ác ma đã trở về! Bước vào căn phòng của bản thân, nhìn mọi thứ vẫn như bốn năm trước làm cho Mẫn Nguyệt thật vui vẻ. Ngã mình nằm xuống cái giường lớn, cô lẩm bẩm "Cuối cùng cũng quay về rồi!"

Đến tối Nam Cung Âu Thần về tới bỗng nhiên thấy không khí trong Lưu Ly Bảo có chút khác lạ. Vốn muốn gọi bác Trương nhưng chưa kịp gọi thì đã thấy một bóng đen nhào vào lòng mình. Nam Cung Âu Thần đang định đẩy ra nhưng ngửi thấy mùi hương quen thuộc thì dừng tay lại, mùi hoa đào dịu nhẹ, mùi hương này chỉ có cô mới có. Nhìn người đang ôm chặt mình, khóe miệng Nam Cung Âu Thần vẽ lên một độ cong, đưa hai tay ra kéo cô ôm chặt hơn. Nhưng nghĩ đến việc cô nói vài ngày nữa mới về thì đột nhiên nhíu mày:"Bảo bối, chẳng phải mấy ngày nữa em....."mới về sao? Chưa kịp hỏi đã bị Mẫn Nguyệt chen ngang: "Thần, em rất nhớ anh!" Cô gọi tên anh thân mật, đôi tay vẫn ôm lấy thắt lưng của anh, cặp mắt long lanh trong suốt ngước lên nhìn anh, tràn đầy niềm vui khi lâu ngày xa cách gặp lại. Nam Cung Âu Thần nghe cũng cảm thấy lòng mềm nhũn, lại nghe cô nói cô nhớ anh thì cả người như có dòng nước ấm chạy qua, vô cùng thỏa mãn, đâu còn quan tâm đến việc tại sao cô lại về trước, về trước vài ngày chẳng phải càng tốt sao! Nam Cung Âu Thần nhìn người con gái phía trước, cô đã hoàn toàn trưởng thành, xinh đẹp hơn trước rất nhiều, anh còn có thể nhận thấy được xúc cảm mềm mại khi cô dựa vào anh. Bảo bối của anh lớn thật rồi, đáy lòng dâng lên một thứ tình cảm khó phát hiện.

"Bảo bối, anh cũng rất nhớ em!" Mẫn Nguyệt cười thầm, biết ngay chiêu này sẽ có tác dụng mà. Thật ra câu nói vừa rồi chính là tâm tình của cô trong suốt bốn năm nay, nhớ anh, nhớ anh đến chết được, rốt cuộc cô cũng có thể nói ra rồi! Thần, lần này em sẽ không rời xa anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bữa cơm ấm áp

Sau khi về nước, Mẫn Nguyệt bắt đầu cuộc sống của một con heo lười, chỉ có ăn và ngủ. Cô rất muốn ra ngoài nhưng mà Thần lại không cho nên cô chỉ đành xụ mặt ở nhà. Mẫn Nguyệt có cảm giác như mình quay về lúc nhỏ, mỗi ngày đều luôn ở trong Lưu Ly Bảo, không bước ra thế giới bên ngoài. Nhưng bây giờ thì khác, cô đã lớn rồi, nếu Thần không cho cô ra ngoài, vậy chỉ còn cách là lấy lòng anh thôi. Mẫn Nguyệt nhanh chân chạy xuống phòng bếp liền gặp bác Trương đang ở trong bếp phân phó đầu bếp chuẩn bị món ăn cho Nam Cung Âu Thần. Thấy Mẫn Nguyệt, bác Trương rất ngạc nhiên không hiểu con bé xuống đây làm gì, chẳng lẽ đói bụng?

"Mẫn Nguyệt, con vào phòng bếp làm gì vậy? Con đói bụng à?"

"Không phải, còn chỉ là muốn nấu một bữa cơm cho Thần mà thôi." Mẫn Nguyệt ngượng ngùng nói, nấu cơm cho anh, hình như đây là lần đầu tiên nha! Bác Trương đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại cười tủm tỉm, ra vẻ mình hiểu rõ. Dưới cái nhìn của ông như vậy, làm Mẫn Nguyệt có chút mất tự nhiên, nhưng mà chuyện đã quyết định thì không thể lùi bước được nữa. Có điều bác Trương hơi nghi ngờ, cô bé Mẫn Nguyệt này biết nấu ăn sao? "Mẫn Nguyệt con có thể nấu được không? Nếu không được thì không cần xuống bếp làm mình bị thương đâu!"

"Bác Trương, con ở nước ngoài bốn năm, đương nhiên là đã học được cách nấu ăn rồi, bác đừng lo." Biết bác Trương quan tâm cô, Mẫn Nguyệt rất vui mừng, chỉ là việc nấu nướng này khi ở nước ngoài cô đã rất thành thục rồi, về khả năng của mình, cô rất tự tin. Bác Trương vốn còn hơi lo lắng nhưng thấy cô thành khẩn như vậy thì lập tức mềm lòng: "Được rồi, con cứ sử dụng phòng bếp thoải mái, nhớ là phải cẩn thận một chút."

"Dạ được, bác Trương." Mẫn Nguyệt cười hì hì bước vào nhà bếp, đầu bếp trong biệt thự biết tam tiểu thư của bọn họ muốn nấu ăn nên liền nhường chỗ lại cho cô, bản thân thì đứng một bên xem xét, phòng ngừa xảy ra nguy hiểm gì đó. Vị đầu bếp này tay nghề đứng đầu cả nước, được Nam Cung Âu Thần đặc biệt mời về Lưu Ly Bảo làm đầu bếp cho anh. Chỉ bởi vì Nam Cung Âu Thần thật sự rất kén ăn, chỉ có vị đầu bếp tài giỏi này mới có thể làm anh hài lòng. Khi thấy Mẫn Nguyệt, người đầu bếp này chỉ cho là cô muốn đùa giỡn một chút, làm sao mà một vị tiểu thư cao quý lại có thể vào phòng bếp nấu ăn! Nhưng khi thấy động tác của Mẫn Nguyệt, vị đầu bếp đó biết mình sai rồi. Lưu loát, rành mạch, không thừa thãi, giống như một đầu bếp chuyên nghiệp, hơn nữa công thức nấu ăn của cô có hơi lạ một chút, không bao lâu sau mùi thơm của món ăn bay khắp phòng, vị đầu bếp đứng kế bên âm thầm ghi nhớ cách làm của những món ăn này. Nam Cung Âu Thần về nhà không thấy cô gái nhỏ ra chào đón mình thì nhíu mày, gọi bác Trương đến hỏi: "Bác Trương, Nguyệt nhi đâu?"

Đôi mắt bác Trương đầy ý cười nói cho Nam Cung Âu Thần biết: "Thiếu gia, con bé đang làm cơm cho cậu trong phòng bếp." Nam Cung Âu Thần nhướng mày, cảm thấy có chút không thể tin được. Bác Trương cũng biết là anh không tin liền chỉ tay vào nhà bếp, cười nói: "Thiếu gia, là thật, nếu

không tin thì cậu có thể vào xem, Mẫn Nguyệt đang ở trong đó.” Nam Cung Âu Thần cất bước vào nhà bếp, khi thấy bóng dáng cô đang bận rộn nấu ăn thì dừng lại, đứng tựa vào cánh cửa, ra hiệu cho đầu bếp bước ra ngoài, bản thân thì lẳng lặng đứng đó nhìn cô, cả người đều toát ra vẻ nhu hòa hiếm thấy. Nhìn hình ảnh trước mắt, làm Nam Cung Âu Thần cảm nhận được hương vị của gia đình, thầm nghĩ mãi mãi được như vầy thì thật tốt! Mẫn Nguyệt còn đang chăm chú nấu ăn, không hề phát hiện ra có một người đang nhìn chằm chằm cô. Mẫn Nguyệt tỉ mỉ gạt bỏ những đồ ăn mà Nam Cung Âu Thần không thích ra, anh không thích ăn cà chua, thích ăn món tây, hơn nữa lại còn có yêu cầu rất cao với đồ ăn, đúng thật là khó hầu hạ mà! Nhớ đến lúc đầu học nấu ăn cũng đã từng nghĩ một ngày nào đó sẽ nấu cho anh ăn một bữa, không ngờ hôm nay đã làm được rồi. Mẫn Nguyệt đột nhiên nghĩ đến ngày đó mình học nấu ăn có phải cũng là vì anh không? Cô cười nhẹ, hình như câu trả lời đúng là như vậy.

”Nghĩ đến chuyện gì vui mà cười vậy?” Không biết từ lúc nào, Nam Cung Âu Thần đã đứng sau lưng Mẫn Nguyệt, làm cho quay người lại thấy anh thì cũng giật mình.“Anh...chẳng phải đến tối mới về sao?”

Nam Cung Âu Thần trả lời đơn giản: “Làm xong việc, nên về sớm.” Thực chất là anh muốn nhìn thấy cô nên mới quay về sớm thôi, việc ở tập đoàn còn rất nhiều, xử lý không biết đến bao giờ mới xong. Thế lực của Nam Cung gia không phải chỉ có trong hắc đạo, mà còn cả bạch đạo. Ở thế giới ngầm, Nam Cung Âu Thần được coi là 'King', Nam Cung gia lại là gia tộc đứng đầu chuyên sản xuất vũ khí. Nhưng ngoài ánh sáng, anh là thiên tài của giới kinh tế, nắm trong tay tập đoàn Âu Thần, một trong mười tập đoàn xuyên quốc gia lớn nhất thế giới. Là người lãnh đạo, đương nhiên việc trong tay Nam Cung Âu Thần không thể nào ít được, anh bỏ về làm cho đám nhân viên oán than không ngừng, nhất là Vũ Hiên đang giữ chức thư ký tổng giám đốc.

”Em còn chưa trả lời tại sao lại cười một mình trong bếp.”

Mẫn Nguyệt nhìn Nam Cung Âu Thần cười khúc khích nói: “Nhớ đến một người nào đó rất kén ăn, không thích ăn cà chua.” Nam Cung Âu Thần hơi xấu hổ, giả vờ ho khan, sau đó làm như không có chuyện gì. “Anh đói rồi, em nấu nhanh lên, anh ra ngoài chờ.” Nhìn bóng dáng chạy trốn của anh Mẫn Nguyệt càng vui vẻ. Nam Cung Âu Thần không phải chờ lâu liền thấy Mẫn Nguyệt mang từng món ăn ra. Trên bàn chỉ có năm món, nhưng màu sắc đầy đủ, hương thơm lan tỏa khắp nơi, nhìn qua có vẻ rất ngon. Nam Cung Âu Thần vốn không đói nhưng hiện tại ngửi mùi thơm của những món ăn này cũng cảm thấy bụng đang kêu gào. Dù đói nhưng động tác của Nam Cung Âu Thần vẫn tao nhã mang đầy khí chất quý tộc bẩm sinh. Tay trái cầm dao nhẹ nhàng cắt miếng thịt trước mặt, sau đó từ từ đưa vào miệng, chín vừa phải, có độ dai, lại không mất đi hương thơm của thịt, ừ, rất ngon! Không ngờ tài nấu ăn của bảo bối nhà anh lại giỏi như vậy! Nhìn anh ăn ngon lành như vậy khiến Mẫn Nguyệt tự nhiên cũng muốn ăn.

”Thế nào, có ngon không?” Mẫn Nguyệt ngồi đối diện ánh mắt lấp lánh nhìn vào Nam Cung Âu Thần mong đợi nhận xét của anh.

”Rất ngon!” Nam Cung Âu Thần cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn, chỉ buông ra một câu đơn giản. Mẫn Nguyệt vốn rất vui mừng, tràn đầy tự hào về bản thân nhưng câu nói tiếp theo của anh khiến cô cứng đờ: “Sau này mỗi ngày em đều phải làm cơm cho anh.”

”Há? Không phải trong biệt thự có đầu bếp sao?” Đúng vậy a, có đầu bếp cao cấp còn bắt cô nấu ăn cho anh làm gì?

”Anh thích ăn món em làm!”

”Nhưng em.....” Được rồi, cô thừa nhận câu nói vừa rồi làm cho cô rung động, nhưng vẫn không đủ.

”Nếu em đồng ý vậy thì anh sẽ đồng ý yêu cầu của em.”

”Anh nói cái gì?”

”Đừng giả vờ, cho rằng anh không biết tại sao hôm nay em lại làm cơm cho anh sao? Có phải em muốn lấy lòng anh để đòi gì đó phải không?”

“.....” Anh biết đọc suy nghĩ của người khác à? Chỉ như vậy mà cũng đoán được?

”Em muốn được ra ngoài, em muốn tự do!” Nếu anh đã đoán được rồi thì cô cũng chẳng cần e dè nữa, thẳng thắn nói ra yêu cầu của mình là được. Nam Cung Âu Thần hơi dừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó thản nhiên nói: “Được, chỉ cần em đồng ý mỗi ngày đều nấu ăn cho anh.”

Mẫn Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ về vụ trao đổi này, hình như có phần không bằng nhưng mà vì tự do của bản thân cô đành chịu thiệt vậy. “Được rồi, mỗi ngày em sẽ nấu ăn cho anh.” Nam Cung Âu Thần “Ừ!” một tiếng, cũng không ngạc nhiên với quyết định của cô, dù sao anh cũng đã đoán trước là cô sẽ đồng ý. Bất thình lình Nam Cung Âu Thần dừng ăn, ngoắc ngoắc cô“Lại đây!” Mẫn Nguyệt không hiểu gì từ từ lại gần anh, sau đó bị kéo ngồi trên đùi Nam Cung Âu Thần. Mặt Mẫn Nguyệt ửng đỏ, tư thế này, hoàn cảnh này, rất quen thuộc, lúc nhỏ anh cũng hay làm như vậy với cô.

”Muốn ăn không?” Mẫn Nguyệt định từ chối, giãy giụa khỏi bàn tay anh nhưng khi nhìn lướt qua món ăn trên bàn thì bị xao động. Cô đang rất đói, hơn nữa đây là do cô làm, tại sao cô không được ăn chứ? Nghĩ vậy Mẫn Nguyệt liền trả lời dứt khoát: “Muốn!”

”Vậy được, anh đút em ăn!”

”Không cần, em tự mình ăn!” Đùa sao, cô cũng không phải còn nít mà cần anh đút!

”Chẳng phải em muốn ra ngoài sao?” Ý trong đó chính là: Nếu em muốn được ra ngoài, phải để cho anh đút em ăn.

“.....” Người này đúng là bá đạo!

Nhìn người trong lòng, Nam Cung Âu Thần càng cảm nhận rõ sự khác biệt của cô so với trước đây. Cô yêu kiều hơn trước, nếu ra đường sẽ có hàng loạt người đàn ông theo đuổi cô. Nghĩ đến một ngày nào đó cô sẽ là của người đàn ông khác khiến Nam Cung Âu Thần bốc lên lửa giận. Anh đã từng nói sẽ tìm một người đàn ông tốt cho cô, nhưng có qua được thử thách của anh để trở thành một người đàn ông tốt hay không cũng là một vấn đề! Chết

tiệt, lý trí thì muốn mang cô cho người thật xứng đáng nhưng đáy lòng anh thì chỉ muốn cô là của anh. Anh có phần hối hận vì đã cho cô ra ngoài. Lúc này Nam Cung Âu Thần cũng không cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề gì, chỉ cho đó là suy nghĩ của một người anh trai rất thương em gái của mình. Mẫn Nguyệt thấy sự biến đổi trong mắt anh, tưởng là anh muốn đổi ý nên lập tức la lên: "Anh đã hứa với em là sẽ cho em ra ngoài, không được nuốt lời đó." Nam Cung Âu Thần chỉ đành thở dài bất đắc dĩ:"Anh sẽ không nuốt lời."

Ăn xong Mẫn Nguyệt lập tức chạy về phòng, đóng cửa, sau đó vỗ vỗ hai má mình, thật nóng quá, được Thần đút cho ăn như vậy tuy có chút vui vẻ nhưng mà đa số vẫn rất xấu hổ. Đợi một lúc cho bản thân bình tĩnh, Mẫn Nguyệt lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Điềm Điềm.

"Điềm Điềm, Thần đã cho mình ra ngoài rồi."

"....."

"Mai chúng ta có thể đi chơi."

"....."

"Ừ, mai gặp. Bye bye."

Sáng sớm hôm sau Vũ Điềm Điềm đã lái xe tới Lưu Ly Bảo chờ Mẫn Nguyệt. Vũ Điềm Điềm vẫn theo phong cách bình thường, mặc váy đen gợi cảm bó sát, đứng tựa vào chiếc xe Ferrari đỏ yêu dấu của mình. Nhưng không giống bình thường ở chỗ, bây giờ khuôn mặt cô giống như đang tức giận. Lúc Mẫn Nguyệt đi ra thấy Vũ Điềm Điềm như vậy liền không nhịn được tò mò hỏi:"Mới sáng sớm mà ai có bản lĩnh như vậy, có thể chọc giận tiểu thư Điềm Điềm nhà ta?"

"Là một tảng băng vô cảm rất đáng ghét!" Lúc nói, Vũ Điềm Điềm dường như là nghiến răng mà nói.

Tảng băng vô cảm? Đó là ai vậy? Có thể làm cho Điềm Điềm tức giận tới mức này quả thực là tài giỏi a! Mẫn Nguyệt còn đang suy nghĩ nhưng chưa gì đã bị Vũ Điềm Điềm cắt đứt "Được rồi, được rồi, mau đi thôi, hôm nay mình rất tức giận, mình phải đi mua sắm thoải mái để giải tỏa đã." Mẫn Nguyệt cũng không tiếp tục nghĩ nữa, nếu Điềm Điềm muốn nói thì tự nhiên sẽ nói với cô.

"Cậu đang tức giận vậy thì ngồi một bên hóng gió đi, để mình lái xe cho." Vũ Điềm Điềm suy nghĩ một chút, như vậy cũng rất tốt, cô lập tức đưa chìa khóa cho Mẫn Nguyệt, bản thân tự động ngồi vào ghế phụ. Chiếc xe chạy nhanh ra khỏi cổng, nhưng rời khỏi Lưu Ly Bảo không bao lâu, Vũ Điềm Điềm nhìn vào gương chiếu hậu thấy hai chiếc Bentley màu đen chạy đằng sau thì nhàm chán nhíu mày: "Hiếm khi mới có dịp ra ngoài chơi, vậy mà lại có hai cái đuôi đi theo, thật đáng ghét!" Mẫn Nguyệt cũng thấy hai chiếc xe đằng sau, chắc chắn đó là người của Thần, ngày hôm qua cô còn không khỏi nghi hoặc tại sao anh lại đồng ý dễ dàng như thế, thì ra là cho người đi theo cô. Nhưng mà phải xem họ có đuổi theo kịp không đã...

"Vậy mình giúp cậu cắt hai cái đuôi đằng sau đi nhé!" Mẫn Nguyệt vừa dứt lời, chiếc Ferrari màu đỏ như tên lửa phóng nhanh trên đường. Người ngồi trong hai chiếc Bentley đằng sau không ngờ cô đột nhiên lại tăng tốc, phản ứng không kịp, đánh mạnh vào vô lăng, hét lớn: "Mau đuổi theo, nếu để mất dấu thì khi về sẽ bị lão đại phạt nặng."

Trên đường cao tốc, chiếc Ferrari chạy đằng trước, phía sau là hai chiếc Bentley đang rượt đuổi. Cảnh tượng như vậy khiến người xung quanh sợ hãi, vội vàng nhường đường, chỉ sợ liên lụy đến mình. Vũ Điềm Điềm ngồi một bên nhìn chỉ số hiển thị trên màn hình, trời ơi, là 200 km/h đó. Bây giờ cô đã hiểu vì sao ngày đó ở sân bay cô chạy với tốc độ như thế mà Nguyệt Nguyệt cũng không có phản ứng gì, thì ra kĩ năng lái xe của cậu ấy cũng không tệ. Nhưng mà người có thể lái với tốc độ này mà giỏi như vậy, trên thế giới không có bao nhiêu người, xem ra thực lực của Mẫn Nguyệt tuyệt đối không thấp. Vũ Điềm Điềm nhìn vào con đường phía trước, thấy hoàn cảnh xung quanh xa lạ thì nghi ngờ, con đường này chẳng phải ngược lại với hướng đi tới trung tâm thành phố sao?

"Nguyệt Nguyệt, con đường này...." Vũ Điềm Điềm còn chưa nói xong đã bị Mẫn Nguyệt ra dấu im lặng. Cô nhìn ngã rẽ phía trước, nở nụ cười lạnh lùng. Ngay đến khúc cua, Mẫn Nguyệt phanh xe, bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh chói tai, cô đánh tay lái quay 180 độ, đi về hướng ngược lại. Hai chiếc xe đằng sau vì tình huống xảy ra đột ngột này mà mất đà, va chạm vài một số xe khác trên đường, tạo thành hỗn loạn. Vũ Điềm Điềm ngồi trên xe thì phấn khích reo hò: "Nguyệt Nguyệt bảo bối, cậu thật tuyệt! Xem bọn họ kìa, ha ha, đúng là đáng đời. Chạy nhanh như vậy thật đã quá đi, thật mát!" Vũ Điềm Điềm mở cửa sổ, ghé mặt vào đó hưởng thụ từng trận gió thổi vào mặt, sự giận dữ lúc sáng, bây giờ đã hoàn toàn tiêu tan. Mẫn Nguyệt đầu đầy vạch đen, cô nàng Vũ Điềm Điềm này quả nhiên không phải người thường, trong trường hợp như thế này mà còn có thể vui vẻ cười nói. Nếu là cô gái khác thì chắc chắn sẽ hét ầm lên khi chứng kiến cảnh cô quay đầu xe như vậy.

Trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Âu Thần, Nam Cung Âu Thần đang cầm điện thoại nghe thuộc hạ báo cáo lại.

"Lão đại, xin lỗi, chúng tôi đã mất dấu tiểu thư."

"Tại sao có thể như vậy?"

"Là...tiểu thư lái xe quá giỏi, chúng tôi theo không kịp." Người ở đầu dây bên kia hơi ngập ngừng, lo sợ lão đại của bọn họ sẽ tức giận.

"Mấy người tự quay về tổng bộ huấn luyện lại đi!" Quả nhiên là như vậy!

"Dạ, lão đại."

Cúp điện thoại, Nam Cung Âu Thần tràn đầy kinh ngạc, không ngờ bảo bối lại có kỹ năng lái xe giỏi như vậy, so với tay đua thế giới tuyệt đối không kém, đến cả sát thủ hàng đầu của Nam Cung gia cũng đuổi theo không kịp. Bảo bối, xem ra trong bốn năm nay, em đã thay đổi rất nhiều! Nhưng mà, dù

em có thay đổi thế nào, em vẫn mãi là bảo bối của anh! Đi mua sắm hết ba tiếng đồng hồ, Mẫn Nguyệt mệt đến tay chân không còn sức, trước giờ cô không hề biết, đi mua sắm là một việc tốn sức đến vậy. Nhìn sang Vũ Điềm Điềm, cô gái này vẫn tinh lực tràn đầy, ánh mắt ngó nghiêng khắp nơi để tìm nơi mua sắm tiếp.

"Nguyệt Nguyệt, cửa hàng bên kia mới nhập túi xách mới về kìa, chúng ta mau vào đó xem thử đi."

"Điềm Điềm à, hay cậu cứ đi mua sắm tiếp đi, mình mệt quá, mình vào quán cà phê bên kia chờ cậu." Cô chịu thua, cô thật sự mệt quá rồi!

"Cậu không đi thật sao?"

"Ừ!"

"Vậy cậu ở quán cà phê chờ mình, khi nào mình mua đồ xong, mình sẽ ra." Vũ Điềm Điềm hơi mất hứng nhưng cũng không làm giảm hứng thú mua sắm của cô, nên chỉ đành để Nguyệt Nguyệt chờ một chút thôi. Sau khi Vũ Điềm Điềm rời đi, Mẫn Nguyệt định đi vào quán cà phê đối diện. Nhưng khi sắp bước qua đường, có người sơ ý đụng vào cô, vì đang mệt nên Mẫn Nguyệt không kịp tránh né, đúng lúc đó lại có một chiếc xe lao tới. Đến lúc Mẫn Nguyệt cảm thấy bản thân sắp bị chiếc xe đó tông vào thì một cánh tay có lực kéo cô vào. Tấm lưng mỏng manh đập vào lồng ngực rắn chắc, Mẫn Nguyệt kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy một người con trai nở nụ cười ấm áp như mặt trời. Gương mặt tuấn tú này tuyệt đối không hề thua kém so với Nam Cung Âu Thần, chỉ là về khí chất thì hoàn toàn đối lập. Ở Nam Cung Âu Thần cho người ta cảm giác rất lạnh lùng, không được tới gần. Nhưng người trước mặt thì khác, nho nhã, lễ độ, có phong thái của người chững chạc, khiến người khác chỉ muốn gần gũi, tìm hiểu anh.

"Cô có sao không?"

"Tôi không sao, cảm ơn anh." Mẫn Nguyệt thu hồi ánh mắt, vội vàng nói lời cảm ơn.

"Không có gì, vậy tôi đi trước." Người kia cũng không để ý, chỉ chào cô rồi quay đầu đi. Nhìn bóng lưng của người đàn ông kia làm cho Mẫn Nguyệt có cảm giác người này âm trầm lại thần bí, hơn nữa có phần giống với Thần, nhưng rốt cuộc giống ở chỗ nào thì cô không biết. Thôi, không cần nghĩ nữa, đằng nào người đó cũng không liên quan đến cô. Bước vào quán cà phê, Mẫn Nguyệt gọi một ly capuccino. Ngay lúc này tiếng chuông điện thoại reo, là người của cô trong tổ chức.

"Thủ lĩnh, căn cứ ở thành phố A đã thiết lập xong rồi, mọi việc đều ổn."

"Ừ, tốt lắm, tạm thời mọi việc cứ giao cho An Triết Hàn, còn nữa cho người tung tin rằng tôi đang ở thành phố A."

"Vâng, thủ lĩnh."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vua và nữ hoàng của thế giới ngầm

Khi Mẫn Nguyệt quay về Lưu Ly Bảo thì đã thấy Nam Cung Âu Thần đang ngồi ở đó chờ cô. Mẫn Nguyệt cố gắng lấy lại bình tĩnh, bày ra nụ cười rạng rỡ, bước đến gần anh: "Thần!"

"Em không có gì cần giải thích với anh sao?" Giọng điệu Nam Cung Âu Thần không nhanh không chậm, nhìn không ra có phải đang tức giận hay không, nhưng vẫn làm cho Mẫn Nguyệt cảm thấy khẩn trương. Giải thích? Ý của anh là chuyện hai chiếc xe Bentley kia sao?

"Thần, anh rõ ràng đã cho em tự do, sao còn phái người giám sát em. Như vậy đi chơi không vui tí nào, cho nên em mới cắt đuôi bọn họ."

"Em biết anh không phải muốn hỏi chuyện đó." Không phải chuyện đó? Vậy không lẽ là.... "Từ bao giờ mà em lái xe giỏi như vậy?"

"Em.....lúc ở bên Anh em có một người bạn, cậu ấy lái xe rất giỏi nên đã dạy cho em." Mẫn Nguyệt biết chắc anh sẽ hỏi, nên đã chuẩn bị lý do từ trước. Lời nói của cô nửa thật nửa giả, có một người bạn lái xe rất giỏi là thật, cậu ta chính là Tiêu Anh Kỳ. Nhưng giả ở chỗ kỹ thuật lái xe của cô không phải là cậu ta dạy. Nam Cung Âu Thần cũng không quan tâm lý do đó là thật hay giả, mà chỉ "Ừ!" một tiếng, Mẫn Nguyệt dù cảm thấy hoài nghi nhưng biết anh không truy cứu nữa thì cảm thấy nhẹ nhõm.

"Anh ăn tối chưa?"

"Vẫn chưa." Nam Cung Âu Thần chỉ là nhàn nhạt trả lời, khiến cho Mẫn Nguyệt vô cùng ngạc nhiên, nhìn lướt qua đồng hồ một cái, đã hơn chín giờ rồi."Tại sao anh chưa ăn?"

"Chờ em về nấu cho anh ăn." Nam Cung Âu Thần không giận dữ, làm cho Mẫn Nguyệt cảm thấy thật áy náy với anh, cũng cảm thấy thật đau lòng, anh chính là vì cô nên mới chưa ăn cơm.

”Xin lỗi, em quên mất, hơn nữa còn đi chơi về trễ.” Mẫn Nguyệt làm ra bộ dáng trẻ con làm sai chờ xử phạt, trong lòng thầm mắng chính mình rất nhiều lần. Nam Cung Âu Thần cũng không trách cô, anh xoa đầu cô như thường ngày, cười rất dịu dàng: “Vậy bây giờ em đi nấu cho anh, chúng ta cùng ăn.”

”Em đã ăn ở ngoài với Điềm Điềm rồi.” Cô càng cảm thấy áy náy, bản thân thì ăn uống đầy đủ bên ngoài, lại để cho anh bị bỏ đói ở nhà, lần sau cô nhất định sẽ không đi ra ngoài trễ như vậy mới về, mà ở nhà ăn cơm cùng anh. “Không sao, em chỉ cần ngồi bên cạnh anh thôi cũng được.”

”Cũng được, vậy em đi nấu ăn đây.” Mẫn Nguyệt xoay người đi vào phòng bếp, không để ý thấy Nam Cung Âu Thần nở nụ cười gian tà.

Một tuần sau, tại tổng bộ của Nam Cung gia

”Lão đại, vụ giao dịch lần này anh muốn đích thân đi sao?”

”Ừ!”

”Không được, rõ ràng vụ giao dịch này có vấn đề, anh đi sẽ nguy hiểm.”

”Cậu cảm thấy có người đủ khả năng khiến tôi gặp nguy hiểm sao?” Nam Cung Âu Thần dựa vào ghế sô pha, hai chân bắt chéo tùy ý, bàn tay lắc nhẹ ly rượu vang, ánh mắt khép hờ, chỉ hành động đó cũng làm mị lực của anh tỏa ra bốn phía, người đàn ông này quả thật là yêu nghiệt! Ở trước mặt anh là Vũ Hiên đang ngồi nghiêm chỉnh, Vũ Trạch thì ánh mắt dán chặt vô màn hình vi tính trước mặt, bàn tay không ngừng gõ gõ trên bàn phím. Trong Nam Cung gia, Vũ Trạch chính là một hacker siêu đẳng, chuyên quản lý hệ thống thông tin của gia tộc. Vũ Á im lặng, cố gắng làm một người không liên quan, vân vê cây dao phẫu thuật trên tay, anh ta chính là vị bác sĩ thiên tài, chỉ khám bệnh cho Nam Cung Âu Thần hay những người mà anh ta muốn khám. Dù người khác có muốn được anh ta chữa bệnh, nhưng Vũ Á không thích thì làm bất cứ chuyện gì cũng không được. Vũ Điềm Điềm thì không cần phải nói, cô ngồi một bên thản nhiên uống rượu. Cho đến khi bị ánh mắt của Vũ Á làm cho da đầu rung lên mới chịu bỏ ly rượu xuống, điều chỉnh tư thế ngay ngắn lại. Nghe câu hỏi của Nam Cung Âu Thần, Vũ Hiên hoảng hốt, anh nói như vậy chẳng phải là đang xem thường thực lực của lão đại sao!

”Lão đại, em chỉ lo lắng vụ giao dịch này lỡ như liên quan đến gia tộc Đàm Đài, Lãnh Mặc Nghiên đó không đơn giản.”

”Tôi biết, nhưng mà như vậy chẳng phải là càng thú vị sao?” Khóe miệng Nam Cung Âu Thần vẽ lên nụ cười tà ác, khiến bốn người xung quanh rùng mình, âm thầm cầu nguyện cho đám người kia. “Mấy người cứ theo kế hoạch mà tiến hành, tối mai sẽ giao hàng.” Nói xong, Nam Cung Âu Thần liền đứng lên, bước ra ngoài.

Khu vực bến cảng, 12h50

Nam Cung Âu Thân một thân trang phục đen như hòa vào bóng đêm, anh chỉ yên lặng đứng một chỗ, nhưng khí thế trên người thì không thể xem thường. Lúc này Nam Cung Âu Thần hoàn toàn mang một phong thái của một vị vua của thế giới ngầm, lạnh lùng, sáng suốt, tàn nhẫn.

”Còn mười phút nữa là đến giờ giao dịch, cẩn thận mọi thứ xung quanh, nhất định bọn họ sẽ làm ra hành động gì đó.”

”Dạ, lão đại.”

Nam Cung Âu Thần sau khi phân phó thuộc hạ qua tai nghe xong thì anh tiếp tục quan sát xung quanh. Vụ giao dịch lần này chính là giao một lô vũ khí lớn với một khách hàng ở Trung Đông. Tuy lô hàng này quả thật rất lớn, nhưng cũng không đủ làm Nam Cung Âu Thần đích thân ra mặt. Sở dĩ anh làm vậy chính là bởi vì nhận được tin trong Nam Cung gia có kẻ phản bội, hơn nữa anh cảm giác sự việc lần này có vẻ không đơn giản. Nên Nam Cung Âu Thần mới tự mình chỉ đạo cuộc giao dịch này. Trò chơi này nhất định rất kích thích! Con ngươi của Nam Cung Âu Thần hiện lên vẻ khát máu, đầy hứng thú. Đúng như Nam Cung Âu Thần dự đoán, có người đã bắt đầu hành động.

”Lão đại, phía đông của kho hàng có người tấn công.”

”Lão đại, có người đã đột nhập vào kho hàng.”

”Lão đại, lực lượng của bọn chúng khá đông.”

Hàng loạt thông báo khẩn cấp không ngừng truyền qua tai nghe của Nam Cung Âu Thần, anh không có biểu hiện gì, chỉ nhếch môi, xem ra mục tiêu đầu tiên của bọn họ quả thật là kho hàng của anh. Vũ Á đứng đằng sau, đương nhiên cũng nghe được những thông báo đó qua tai nghe nhỏ được gắn bên tai của anh. Vũ Á hơi nhíu mày, xem tình hình ở chỗ Vũ Hiên không được tốt lắm. Vũ Hiên vốn được phái trong coi kho hàng, lực lượng ở đó vốn không hề yếu, nhưng hiện tại lại có người đột nhập vào kho hàng được, xem ra nhất định không ổn.

”Lão đại, có cần qua đó viện trợ cho Vũ Hiên không?” Vũ Á cung kính hỏi Nam Cung Âu Thần, không có lệnh của lão đại, anh tuyệt đối không thể rời vị trí của mình, dù là đi giúp Vũ Hiên cũng vậy.

”Ừ, đi đi.” Nam Cung Âu Thần hoàn toàn không quan tâm, khi Vũ Á đi thì số người bảo vệ anh còn lại rất ích, nếu lúc này có kẻ tấn công thì nhất định nguy hiểm. Vũ Á đương nhiên cũng nghĩ đến điều này, vì vậy anh không dám mang theo nhiều người. Nam Cung Âu Thần không hề để ý đến điều đó, anh còn mong rằng Vũ Á mang hết người đi cũng được, như vậy con mồi mới thể xuất hiện. Vũ Á đi rồi, bên cạnh Nam Cung Âu Thần chỉ còn vài ba người tiếp tục đứng chờ đối tác vụ giao dịch này xuất hiện. Lúc này trong bóng tối bỗng hiện ra một đám sát thủ chuyên nghiệp. Nam Cung Âu Thần mỉm cười lạnh lùng, cuối cùng cũng đến rồi! Trên người Nam Cung Âu Thần bỗng nhiên tỏa ra sát khí đến đáng sợ, làm cho đám sát thủ này cảm nhận được thế nào là vua của hắc đạo. Bất giác bọn họ muốn lùi bước, nhưng không thể được, nên đám sát thủ này chỉ đành cắn răng xông lên phía trước.

”Không biết lượng sức.” Giọng điệu Nam Cung Âu Thần trở nên sắc lạnh, dứt lời liền bắt đầu đối phó đám sát thủ đó. Có một tên thuộc hạ phía sau

Nam Cung Âu Thần thấy tình hình này lập tức thông báo: "Lão đại bị phục kích!"

Vũ Á đang ở kho hàng giúp Vũ Hiên đối phó đám người xâm nhập, nghe câu nói này anh giận tím mặt, không nhịn được chửi thầm: "Chết tiệt!" Không ngờ bọn họ lợi dụng lúc anh đi để đối phó lão đại, đây chính là muốn giương đông kích tây sao? Nhưng mà hiện tại anh không thể rời khỏi đây để đi giúp lão đại được, kho hàng rất quan trọng, hơn nữa lực lượng tấn công nơi này tuy không lớn lắm nhưng đủ cầm chân bọn họ. Tâm trạng bực bội, Vũ Á đành trút giận lên đối thủ, con dao trên tay nhẹ nhàng đâm vào mấy huyệt vị quan trọng, khiến bọn chúng đau đến chết đi sống lại, vô cùng tàn nhẫn. Đây mới chính là bộ mặt thật khi Vũ Á tức giận, hình ảnh bác sĩ nhã nhặn ngày thường đã biến đâu mất.

"Lão đại, anh sao rồi?" Giọng nói gấp gáp của Vũ Trạch truyền qua tai nghe đến Nam Cung Âu Thần. Vũ Trạch và Vũ Điềm Điềm không hề đến nơi giao dịch mà bọn họ bị lão đại bắt ở lại tổng bộ. Nhưng dù Vũ Trạch và Vũ Điềm Điềm ở tổng bộ cũng có thể biết được tình hình ở chỗ Nam Cung Âu Thần.

"Không cần, hai người cứ ở lại tổng bộ đi."

"Nhưng mà lão đại....."

"Hai người dám không nghe theo mệnh lệnh của tôi sao?"

"Dạ không dám, vậy bọn em sẽ tiếp tục ở tổng bộ."

Nam Cung Âu Thần vừa hét lớn trong tai nghe vừa quét chân, một cước đá gãy cổ tên sát thủ, ra tay không hề lưu tình, từng tên từng tên dần bị hạ. Nhưng ở tổng bộ lại xảy ra một khung cảnh khác, sau khi Vũ Trạch và Vũ Điềm Điềm cắt đứt liên lạc với Nam Cung Âu Thần luôn thắc mắc tại sao lão đại lại không cho bọn họ đến tiếp viện thì hai phút sau đã có câu trả lời. Ở phía tây của tổng bộ bị người ta dùng bom tấn công, hệ thống có dấu hiệu bị xâm nhập, mọi thứ dần trở nên hỗn loạn. Người ở đây đương nhiên là đã được huấn luyện kỹ càng, sau khi bàng hoàng thì lập tức khôi phục tinh thần, bắt tay vào việc điều tra xem ai đánh bom và ngăn chặn người khác xâm nhập hệ thống của Nam Cung gia. Nhưng có vẻ đối phương rất mạnh, một vài chuyên gia kỹ thuật của Nam Cung gia đã sắp chống đỡ không nổi, Vũ Trạch liền kéo bọn họ ra, bản thân ngồi vào chỗ, hai bàn tay hoạt động trên bàn phím, bắt đầu đối phó với kẻ xâm nhập. Có một số người vốn định nhân cơ hội này để lẻn vào tổng bộ của gia tộc nhưng lại nhanh chóng bị Vũ Điềm Điềm bắt được. Ngay lúc đó, Vũ Trạch cũng đã ngăn chặn được người khác xâm nhập vào hệ thống, bên phía kho hàng, Vũ Hiên và Vũ Á cũng xử lý xong. Nhưng ở chỗ Nam Cung Âu Thần thì không được dễ dàng như vậy, có lẽ đối phương biết nhiệm vụ ở hai nơi kia đã thất bại nên dồn hết sức vào việc ám sát Nam Cung Âu Thần, anh cứ vừa giải quyết xong nhóm này lại có thêm nhóm khác tới. Thể lực của Nam Cung Âu Thần cũng đang dần tiêu hao, nhưng nụ cười trên môi anh càng sâu hơn, đã rất lâu rồi anh không cảm thấy kích thích như thế này. Bọn họ đầu tiên là tấn công kho hàng, làm cho Vũ Á rời khỏi anh, lại phái sát thủ ám sát anh, thành công thì tốt, nếu như thất bại thì sẽ là bước đệm để dẫn dụ Vũ Trạch và Vũ Điềm Điềm tới đây. Như vậy, nhất định phòng thủ ở tổng bộ rất yếu, họ sẽ nhân đó mà tấn công vào, mục đích cuối cùng chỉ là muốn xâm nhập hệ thống của Nam Cung gia, lấy cắp những thông tin quan trọng, mà những thông tin này sẽ quyết định sự sống còn của gia tộc. Một kế hoạch được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp các kế hoạch nhỏ khác, quả nhiên người này rất thông minh. Đang lúc giằng co thì một tiếng động cơ xe thu hút sự chú ý của mọi người. Chỉ thấy đột nhiên có một chiếc Ferrari màu trắng chạy tới, theo sau là hai chiếc Audi đen. Tiếng thắng xe vang lên, từ trên chiếc Ferrari màu trắng, một cô gái thân hình hoàn mỹ bước xuống, khuôn mặt được che phủ bởi chiếc mặt nạ màu bạc, nhiều người khác cũng bước xuống từ hai chiếc Audi kia. Những người có mặt ở đó đều đứng hình, tạm dừng động tác, bởi vì họ biết chiếc mặt nạ kia tượng trưng cho ai, trong giới hắc đạo này chỉ có một người duy nhất là mang mặt nạ bạc, chính là Queen, nữ hoàng của giới sát thủ. Chỉ là bọn họ không hiểu, hôm nay Queen đến đây làm gì? Một tiếng nói dễ nghe cất lên: "Không ngờ cũng có ngày vua của thế giới ngầm lại chật vật như vậy nha!" Queen nhìn Nam Cung Âu Thần với ánh mắt trêu tức, nhưng cũng không hề có ác ý. Cô chỉ đứng tựa vào xe, mặt nạ bạc trên mặt như tỏa sáng giữa bầu trời đêm, khiến cô trở nên thật nổi bật ở đây. Nam Cung Âu Thần sao để người khác trêu chọc mình, nên liền phản bác lại: "Cũng không ngờ có ngày nữ hoàng của giới sát thủ đêm tối rảnh rỗi đến nhìn người khác đánh nhau như vậy nha!" Bị bóng tối che phủ, Nam Cung Âu Thần không hề thấy rõ mặt của Queen, cũng không biết mục đích của cô gái này đến đây là vì điều gì, nhưng không hiểu sao Nam Cung Âu Thần lại có một cảm giác rất gần gũi, không muốn tổn thương cô. Queen cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, khiến người ta dễ dàng say mê. "Tôi không rảnh rỗi đến vậy, hôm nay đến đây chỉ là muốn bắt vài người không nghe lời mà thôi!" Vừa nói Queen vừa liếc nhìn sang đám sát thủ. Trong số đó đột nhiên có một người bước ra, cười bỉ ổi, nói với cô: "Thủ lĩnh, đúng là tôi đã coi thường cô rồi, nhanh như vậy mà đã tìm ra." Ý cười trên môi Queen vẫn không giảm: "Tôi cũng đánh giá quá cao anh rồi, cứ tưởng anh sẽ đóng kịch được lâu hơn một chút, nhưng nhanh như vậy đã lộ bộ mặt thật ra rồi. Thật đúng là nhàm chán!" Người kia lập tức giận đỏ mặt: "Cô...."

"Ây nha, giận rồi sao, năng lực kìm chế cảm xúc thật kém quá. Rõ ràng tôi đã đào tạo anh rất tốt mà, quả nhiên người của tổ chức Huyết Sát thật sự rất kém cỏi. Phải không, Lưu Dũng?" Queen vừa nói xong thì đồng loạt toàn bộ sát thủ như bị chọc giận, tỏa ra sát khí mạnh mẽ, hận không thể xông lên giết cô, bởi vì họ chính là người của tổ chức Huyết Sát. Trong giới sát thủ, không ai không biết, nếu đứng đầu là tổ chức J, thì đứng thứ hai chính là Huyết Sát, hai tổ chức này luôn luôn là kẻ thù của nhau. Mà tên Lưu Dũng kia lại chính là nội gián của Huyết Sát được gài vào trong tổ chức J, chỉ là đã bị phát hiện. Lưu Dũng biết mình đã đến đường cùng, nên chỉ đành bất chấp xông lên phía trước.

"Hôm nay tôi sẽ cho cô biết được người của Huyết Sát có yếu ớt hay không, 'thủ lĩnh yêu dấu của tôi'!"

Queen quay qua nở nụ cười ma mị với Nam Cung Âu Thần: "Xem ra chúng ta đều có cùng một mục đích, chính là phải tiêu diệt bọn họ." Nam Cung Âu Thần đứng yên xem kịch nãy giờ cũng bị câu nói của cô làm cho bật cười: "Vậy có lẽ tôi phải giúp cô một tay rồi." Người đàn ông này quả nhiên là không muốn chịu thiệt một chút nào, nói giống như là đang ban phát lòng tốt giúp đỡ cô vậy, không hề nghĩ đến người vừa rồi bị bao vây ám sát là anh ta. Queen lầm bầm rủa vài tiếng, sau đó bước đến bên anh, gia nhập cuộc chiến, người của cô cũng tham gia vào. Nam Cung Âu Thần và cô, mỗi người đều ra đòn mạnh mẽ, dứt khoát, luôn nhắm vào chỗ hiểm của người khác, lần đầu kết hợp nhưng hai người lại vô cùng ăn ý, cứ như là rất hiểu rõ nhau vậy, khiến người xem tròn mắt ngạc nhiên. Đám sát thủ đối phó với một Nam Cung Âu Thần đã khó, nay lại thêm một nữ hoàng của giới sát thủ nên rất nhanh bị đánh bại, lúc chỉ còn Lưu Dũng, Queen đột nhiên nói với Nam Cung Âu Thần: "Đừng để anh ta chết, tôi muốn mang về chơi đùa một chút, cái chết với kẻ phản bội là quá dễ dàng." Nam Cung Âu Thần hơi bất ngờ, cách xử lý kẻ phản bội của cô hoàn toàn giống như cách nghĩ của hắn, từ từ chơi, như vậy mới thú vị, chết nhanh quá thì sẽ không có nhiều đau khổ. Bọn họ quả thật rất hợp nhau! Hơn nữa, hôm nay không phải chỉ có cô cần phải xử lý kẻ phản bội, anh cũng có, anh đang suy nghĩ rốt cuộc nên hành hạ những người đó như thế nào đây.

”Được.”

”Mang anh ta về!” Thuộc hạ của Queen liền đánh Lưu Dũng bất tỉnh, sau đó mang lên xe, chạy về căn cứ. Nhìn những xác chết trước mặt, Nam Cung Âu Thần cau mày, ra lệnh: “Dọn dẹp sạch sẽ.”

Có người tiến lên kéo những xác chết này đi, làm cho nơi này giống như lúc đầu, không có gì xảy ra, chỉ có mùi máu tanh trong không khí vẫn không hề phai đi, chứng minh nơi này vừa xảy ra một trận chiến ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Xử lý kẻ phản bội

“Hiệu suất làm việc thật cao nha!” Queen đứng một bên vừa lau tay vừa tấm tắc khen. Nam Cung Âu Thần quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn cô “Sao cô vẫn còn ở đây?”

”Không có gì, chỉ là muốn xem thử, giao dịch vũ khí là như thế nào thôi!”

”Cô đang có âm mưu gì?”

”Này, tôi thì có âm mưu gì chứ, chỉ là tôi vừa giúp anh đấy, anh thấy không phải nên trả ơn cho tôi cái gì sao?”

”Cô muốn cái gì?”

”Tôi nghe nói Nam Cung gia hình như vừa sản xuất ra một loại súng mới, tôi muốn bản vẽ thiết kế của nó.”

”Không được!” Nam Cung Âu Thần không do dự từ chối ngay. Đùa sao, loại súng mới đó là Vũ Hiên đã rất lâu mới phát minh ra, nếu bây giờ đột nhiên giao bản thiết kế ra, cậu ta không làm phản với anh mới là lạ! Loại súng mới này có uy lực rất lớn, tầm bắn xa, âm thanh lại rất nhỏ, thân súng lại nhẹ, đạn được bắn ra từ cây súng này nhất định sẽ gây ra thương tổn vô cùng nặng nề. Cô gái này cũng thẳng thắn thật, tự mình yêu cầu người khác trả ơn thì thôi, lại còn ra giá cao như thế, đúng là rất đặc biệt. Nhưng không hiểu sao, Nam Cung Âu Thần lại cảm thấy phong cách này có nét quen thuộc với một người. Thẳng thắn như vậy ngược lại không làm anh chán ghét, nếu như cô gái này nói không cần gì cả thì anh mới thật sự hoài nghi người này có âm mưu gì.

”Vậy không cần bản thiết kế cũng được, tôi chỉ cần một cây súng thôi được không?”

”Không được!”

”Chỉ là mẫu thử cũng được.” Đừng trách tại sao cô lại kiên trì như thế, bởi vì loại súng mới này An Nhiên rất hứng thú, cô ấy muốn có cho bằng được nên mới nhờ cô. An Nhiên rất ít khi nào đưa ra yêu cầu với cô, nên lần này cô không thể từ chối.

“.....”

”Này, anh là lão đại của Nam Cung gia, đừng có keo kiệt thế được không!”

Nam Cung Âu Thần mặt cứng ngắt, lần đầu tiên có người nói với anh như thế, có người từng nói anh tàn nhẫn, anh độc ác, anh lạnh lùng, nhưng chưa hề có ai dám nói anh keo kiệt. Cô gái này, đúng là to gan, đừng tưởng cô là nữ hoàng của giới sát thủ thì anh sẽ sợ cô!

”Ây nha, thật không ngờ, đường đường là King lại không chịu trả ơn. Trên hắc đạo, nói anh rất có đạo nghĩa thì ra cũng chỉ như vậy thôi, nếu để mọi người biết anh.....”

”Thôi được rồi, tôi đồng ý cho cô.” Nam Cung Âu Thần bất đắc dĩ nói, anh thật sự chịu không được lời nói của cô.

Mẫn Nguyệt cười tươi: “Thấy không, lúc đầu anh đồng ý ngay thì tôi đã không phải nói nhiều như vậy rồi!”

“.....” Anh thật sự không còn gì để nói!

Chỉ là nhìn cô vui vẻ như vậy, khiến anh cũng cảm thấy vui vẻ. Tại sao lại như vậy? Anh cũng không biết! Dưới ánh trăng nhè nhẹ, nụ cười đắc ý của cô làm cho Nam Cung Âu Thần hơi giật mình, sao lại giống như vậy? Nhìn đến đôi mắt tinh ranh kia, vô cùng quen thuộc. Một suy đoán lóe lên trong đầu Nam Cung Âu Thần, nhưng lập tức bị anh bác bỏ, không thể nào, nhất định là anh nhìn lầm thôi, sao có thể là cô ấy! Nhưng một khi hạt giống nghi ngờ đã nảy mầm, thì không thể dập tắt được.

Cảnh tượng Nam Cung Âu Thần chịu thỏa hiệp với Queen khiến người của Nam Cung gia phải há hốc mồm. Bọn họ nhìn thấy cái gì? Lão đại bị người cô gái kia nói đến như vậy mà cũng không tức giận, ngược lại còn đồng ý với yêu cầu đó? Chẳng phải trước giờ lão đại không đến gần phụ nữ sao, hơn

nữa người dám nói với lão đại như thế thì đã chết từ lâu rồi. Không chỉ riêng đám thuộc hạ mà khi bọn Vũ Hiên tới cũng đứng ngây ra, lần đầu tiên bọn họ thấy lão đại đối xử với một cô gái tốt như vậy. À không, đã có một ngoại lệ trước đó rồi, chính là cô bé Mẫn Nguyệt kia, không ngờ đã xuất hiện thêm ngoại lệ thứ hai. Vũ Hiên ho khan hai tiếng, cắt đứt suy nghĩ của Nam Cung Âu Thần.

"Lão đại, mọi việc đã xử lý xong."

Nam Cung Âu Thần nhìn qua, tầm mắt anh dừng lại chỗ Vũ Hiên, mở miệng nói:"Vũ Hiên, mang cây súng cậu vừa phát minh ra lại đây." Cây súng này có thể coi là tác phẩm ưng ý nhất của Vũ Hiên, nên luôn được cậu ta mang theo bên mình. Nháy mắt, sắc mặt Vũ Hiên vặn vẹo, cậu ta biết lão đại nhìn cậu ta nhất định là không có ý tốt mà. Nhưng mà muốn anh giao ra cây súng này anh thật không nỡ a, anh mất gần nửa năm mới chế tạo ra nó được đó. Vũ Hiên cầm súng mang lên cho Nam Cung Âu Thần nhưng trái tim lại đang rỉ máu. Nam Cung Âu Thần lựa chọn không nhìn đến khuôn mặt như đưa đám kia, trực tiếp cầm lấy súng mang đến trước mặt Queen. Khi Queen định đưa tay nhận lấy thì Nam Cung Âu Thần đột nhiên rụt tay lại, không cho cô chạm tới cây súng. Queen nhíu mày, không lẽ anh muốn đổi ý sao?

"Anh làm gì vậy?"

Nam Cung Âu Thần không trả lời, cười như không cười bước lại gần cô. Queen theo phản xạ lùi về sau, Nam Cung Âu Thần không dừng lại, tiếp tục bước tới. Đến khi cô không chịu nổi nữa, muốn mở miệng nói gì đó với anh, nhưng chưa kịp nói thì bị vấp té, cả người ngã ra sau. Nam Cung Âu Thần nhanh tay lập tức kéo cô lại, áp sát vào lòng. Thân thể của hai người hiện giờ vô cùng gần gũi, không hề có khe hở. Nam Cung Âu Thần một tay ôm eo cô không cho cô ngã, một tay lại cầm cây súng đặt lên tay của Queen, anh nghiêng đầu, dùng âm thanh mà chỉ có hai người mới nghe được, thì thầm bên tay cô: "Hôm nay rất cảm ơn cô, Nữ hoàng!"

Cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ bàn tay đặt bên hông truyền tới, cộng thêm hơi nóng không ngừng phả ra bên tai cô. Làm cho Queen vô cùng khẩn trương, trái tim đập nhanh hơn bao giờ hết, hai vành tai có dấu hiệu đỏ ửng lên. Cô không biết bản thân mình bị gì nữa! Queen nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, đẩy Nam Cung Âu Thần ra, mặt không đổi sắc nói: "Không cần cám ơn, tôi đến đây vốn không phải vì muốn giúp anh." Người trong lòng đột nhiên mất đi làm cho Nam Cung Âu Thần hơi mất mát, nhưng nhớ lại mùi hương hoa anh đào nhàn nhạt vừa rồi khiến anh quên đi sự mất mát đó, thay vào là niềm vui không tên.

"Tôi đã lấy được đồ mình cần rồi, vậy cũng không cần ở lại đây nữa. Tôi đi trước." Nếu tiếp tục ở lại, cô lo rằng mình sẽ bị phát hiện.

Nam Cung Âu Thần bật cười: "Được, tùy cô."

Queen hơi ngẩn ra, anh để cô đi dễ dàng như thế? Hơn nữa còn cười? Chẳng phải người khác đều nói anh không gần gũi với phụ nữ sao, vậy những hành động vừa rồi là gì? Nghĩ đến Nam Cung Âu Thần cư nhiên lại cười vui đến như thế với một cô gái mới gặp lần đầu thì Queen lại cảm thấy rất khó chịu. Mặc dù đối phương chính là cô! Queen xoay người, bước lên xe, chiếc Ferrari trắng vút nhanh vào màn đêm. Nhìn bóng dáng cô cho đến khi biến mất hoàn toàn, Nam Cung Âu Thần quay lại bộ dáng lạnh lùng thường ngày, nhàn nhạt nói một câu: "Điều tra cô gái đó." Không biết Nam Cung Âu Thần nói với ai nhưng vẫn có người lập tức tuân lệnh đi làm việc. Vũ Á ở đằng sau nhắc nhở anh: "Lão đại, tới lúc giao hàng rồi."

"Ừ." Mọi chuyện đã giải quyết xong, vậy cũng nên trở về mục đích ban đầu rồi. Nam Cung Âu Thần dẫn đầu đoàn người rời đi, cuộc giao dịch vũ khí diễn ra rất thuận lợi, mặc dù trước đó xảy ra rất nhiều rắc rối.

Tại Lưu Ly Bảo

Trên căn phòng lầu ba, một cô gái lưu loát mở cửa sổ nhảy vào phòng, tháo mặt nạ bạc trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tinh xảo, đó chính là Mẫn Nguyệt. Cô nằm úp mặt trên giường, nghĩ lại những chuyện vừa nãy, đến giờ vẫn cảm thấy hồi hộp. Nhưng nụ cười lúc cuối của Thần làm cô thấy rất tức giận, anh không biết nụ cười của anh có bao nhiêu 'khuynh đảo chúng sinh', có bao nhiêu mê người sao? Chính nụ cười đó thôi cũng đã đủ khiến cho mọi cô gái khác phải ngã gục rồi. Thần đáng ghét! Đúng là rất đáng ghét! Mẫn Nguyệt lăn qua lăn lại trên chiếc giường king size, miệng không ngừng lẩm bẩm. Qua một lúc, cô cũng đã bình tĩnh lại. Bỗng nhiên Mẫn Nguyệt mở mắt ra, tràn đầy sát khí. Vừa rồi bọn người kia lại dám bao vây ám sát anh. Nếu không phải An Nhiên báo tin cho cô rằng Lưu Dũng tự mình tập hợp người, mà mục tiêu chính là ám sát anh, thì cô đã không kịp tới đó rồi. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh cô không tới kịp, bọn họ làm bị thương Thần, giống như bốn năm trước, làm cô không tài nào kiềm chế được. Cô tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa. Cô nhất định sẽ khiến cho mấy người đó phải trả giá vì đã dám đụng đến Thần! Lấy điện thoại ra, Mẫn Nguyệt gọi cho An Nhiên. Chuông vừa reo hai tiếng đã có người nhận, Lâm An Nhiên lãnh đạm mở miệng:

"Giải quyết xong rồi à?"

"Ừ. "

"Mình nghe nói, cậu đã đưa Lưu Dũng về. Muốn xử lý hắn như thế nào?"

"Đưa hắn tới trung tâm thí nghiệm của tổ chức, cho đến khi hắn không chịu nổi nữa thì mang cho chó ăn." Giọng điệu của Mẫn Nguyệt cực kỳ lạnh lẽo, thể hiện bây giờ cô đang rất tức giận. Lâm An Nhiên ở đầu dây bên kia rùng mình một cái, xem ra tên Lâm Dũng kia đã chạm tới giới hạn của Queen rồi, nên cô mới có thể tức giận đến như vậy. Phải biết trung tâm thí nghiệm kia có thể được coi là địa ngục, người nào một khi đã bị đưa đến đó thì nhất định sẽ không có cơ hội thả ra. Ở tổ chức, đó hình phạt cao nhất cho những kẻ phạm lỗi, nhưng trước giờ Queen chưa hề dùng đến nó. Với phản ứng của Queen bây giờ, không lẽ người đàn ông được coi là vua của hắc đạo kia rất quan trọng? Lâm An Nhiên cười nhẹ, không ngờ Queen luôn luôn bình tĩnh, không quan tâm mọi chuyện cũng có lúc như thế này.

"Được, mình sẽ giải quyết chuyện này, cho hắn ta biết được thế nào gọi là đau khổ tột cùng."

****

Ở mật thất nằm phía dưới Nam Cung gia, một mùi máu tanh nồng nặc bay khắp căn phòng. Nơi đây chính là nơi chuyên dùng để xử lý những kẻ phạm tội của gia tộc. Tiếng bước chân lộp cộp vang lên, Nam Cung Âu Thần lạnh nhạt đi vào. Trong mật thất rất rộng rãi, trên tường treo nhiều dụng cụ tra khảo, khiến cho người khác khi bước vào đây chỉ có cảm giác khủng hoảng, sợ hãi. Thuộc hạ vốn đang cầm roi quất người dưới đất hăng say, thấy Nam Cung Âu Thần vào liền dừng động tác, tất cả đồng loạt cung kính cúi chào. Nam Cung Âu Thần gật đầu nhẹ, lập tức có người mang ghế đến cho anh ngồi. Anh tao nhã ngồi xuống như một vị vương tử nhìn vào người đàn ông đầy máu nằm dưới đất. Người đàn ông đó vừa thấy Nam Cung Âu Thần tới liền van xin anh: "Lão đại.....tôi biết lỗi rồi.....xin anh hãy tha cho tôi...."

Nam Cung Âu Thần cười lạnh: "Tha? Làm sao lại dễ dàng như vậy! Người dám phản bội Nam Cung gia, tôi sẽ cho người đó biết hậu quả lớn đến mức nào. "

Người đàn ông kia giật mình, lắp bắp nói: "Lão đại....tôi....tôi không có....phản bội anh." Người đàn ông này là Đinh Hùng, người đứng đầu Đinh gia, một phần của gia tộc Nam Cung. Từ lúc ông ta bị bắt vào đây, không ai nói với ông ta điều gì mà đã bị hành hạ. Ông ta còn cho rằng là do bản thân làm sai gì đó nên mới bị lão đại phạt. Vì vậy từ lúc lão đại bước vào ông ta đã vội xin tha thứ, nhưng không ngờ thì ra là 'chuyện tốt' của ông ta bị phát hiện.

"A? Bây giờ vẫn còn không chịu thừa nhận sao? Vũ Á!"

"Tôi đã điều tra được, người của Đinh gia gần đây thương xuyên liên lạc với người của gia tộc Đàm Đài, hơn nữa còn làm một số cam kết bí mật, vụ giao dịch vũ khí vừa rồi của gia tộc, ông cũng tham gia vào. Đinh Hùng, ông còn gì để nói không?" Vũ Á sau khi nói xong thì trong lòng cũng vô cùng khinh thường Đinh Hùng. Vì mấy câu dụ dỗ của Lãnh Mặc Nghiên mà đã phản bội Nam Cung gia. Ông ta cho rằng phản bội Nam Cung gia thì người của Đàm Đài gia sẽ bảo vệ cho ông ta sao? Lãnh Mặc Nghiên vốn không coi ông ta ra gì, chỉ muốn lợi dụng ông ta để thực hiện kế hoạch lần này. Đúng là ngu ngốc!

"Lão đại, tôi bị oan....Chát!" Không đợi Đinh Hùng nói hết câu đã bị Vũ Á cầm roi quất cho ông ta một cái.

"Câm miệng!"

Đinh Hùng biết bản thân lần này không thể nào chối cãi nữa rồi, ông ta cũng biết Đàm Đài gia sẽ không cứu ông ta. Việc ông ta ở đây đã hơn hai ngày nhưng vẫn không có động tĩnh gì cũng đã đủ chứng minh điều này. Đinh Hùng cắn răng nói: "Lão đại, anh hãy để cho tôi chết đi, làm ơn tha cho Đinh gia!" Đinh Hùng muốn cắn lưỡi để tự tử, ông ta thà chết còn hơn là chịu sự tra tấn của lão đại. Không ai không biết Nam Cung Âu Thần ghét nhất là bị phản bội, bởi vì anh trai của anh, Nam Cung Vũ Văn cũng vì bị phản bội trong lúc làm nhiệm vụ mà chết. Nam Cung Âu Thần tinh tế phát hiện được hành động khác lạ của Đinh Hùng, anh nhíu mày, liếc mắt sang Vũ Á. Cậu ta hiểu ý, lập tức tiến lên trước, bẻ gãy hàm của Đinh Hùng, muốn cho ông ta không thể tự cắn lưỡi mình được nữa. Nam Cung Âu Thần nhìn ông ta, biểu tình nhanh chóng thay đổi lạnh như băng, con ngươi tỏa ra sát ý nhè nhẹ. "Vũ Á, tiêm cho ông ta XR8!" XR8 chính là một trong những loại thuốc tàn độc nhất mà Vũ Á phát minh ra, loại thuốc này giữ cho con người ta không chết, nhưng sự nhạy cảm của cơ thể được nâng tới mức cao nhất. Tức là khi bị hành hạ thì mức độ đau đớn sẽ được nhân lên gấp mười lần. Vũ Á lấy ra một lọ thuốc và ống tiêm, sau đó chính xác tiêm vào mạch máu của Đinh Hùng. Năm phút sau, thuốc liền phát tác, Vũ Á nở nụ cười quỷ dị. Nam Cung Âu Thần cảm thấy đã không còn chuyện gì thú vị nữa rồi, nên định rời khỏi đây. "Vũ Á, ông ta giao lại cho cậu, cứ từ từ chơi. Còn nữa ngày mai tôi muốn thấy tin tức Đinh gia bị diệt toàn bộ." Nói xong, tiếng bước chân trầm ổn vang lên trên nền đất lạnh lẽo. Nam Cung Âu Thần hoàn toàn yên tâm để lại Đinh Hùng cho Vũ Á xử trí, ở Nam Cung gia thủ đoạn hành hạ người của Vũ Á được coi là bậc nhất, người qua tay cậu ta thì tuyệt đối không thể nào yên ổn.

Nam Cung Âu Thần ra khỏi mật thất, đến phòng làm việc trong tổng bộ. Mở máy tính ra, bàn tay như múa trên bàn phím, hai giây sau trên màn hình hiện lên biểu tượng của Đàm Đài gia tộc - một con sói trắng.

"Nhanh như vậy đã phát hiện ra tôi rồi sao, King? Thế nào, có thích món quà nhỏ mà tôi đã tặng anh không?"

Trên màn hình không thấy có gương mặt ai cả, chỉ biểu tượng con sói trắng luôn nhấp nháy, nhưng giọng nói truyền qua máy tính vô cùng rõ ràng. Nam Cung Âu Thần tựa vào ghế, giọng giễu cợt: "Lãnh Mặc Nghiên, tôi không biết từ khi nào mà anh trở nên nhàm chán như vậy, lại dùng mấy trò trẻ con này!"

Lãnh Mặc Nghiên ở đầu bên kia máy tính cũng không tức giận, vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt.

"Haha, yên tâm, đây chỉ mới là màn khởi đầu, trò chơi thực sự đang ở phía sau." Màn hình tối đen, Lãnh Mặc Nghiên đã cắt đứt liên lạc. Sắc mặt Nam Cung Âu Thần trở nên âm trầm, Lãnh Mặc Nghiên, con người này quả thật không đơn giản. Anh ta vốn chỉ là con nuôi của gia chủ gia tộc Đàm Đài. Nhưng ba năm trước, khi gia chủ của gia tộc này chết đi, anh ta đã dùng âm mưu của mình để lên nắm quyền, xử lý toàn bộ những kẻ phản đối. Thủ đoạn của người đàn ông này vô cùng tàn nhẫn, âm hiểm, chỉ trong ba năm ngắn ngủi, anh ta đã đưa Đàm Đài gia phát triển vượt bậc, có thể sánh ngang với Nam Cung gia. Lãnh Mặc Nghiên cũng chính là đối thủ duy nhất của Nam Cung Âu Thần anh.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ngủ chung

Tiếng nước chảy tí tách trong phòng, năm phút sau, Nam Cung Âu Thần mở cửa phòng tắm bước ra. Trên người chỉ quấn một cái khăn tắm màu đen mềm mại, lộ ra cơ bụng rắn chắc, từng múi rõ ràng, nhưng trên thân thể lại có vài vết sẹo lớn nhỏ khác nhau. Từng sợi tóc rũ xuống, mang theo một vẻ tùy ý, vì vừa mới tắm xong nên vẫn còn ướt. Nam Cung Âu Thần vốn muốn lau khô tóc, sau đó đi ngủ, nhưng khi sắp bước đến giường thì anh dừng lại. Ánh mắt dần trở nên sắc bén, anh khẽ liếc ngoài cửa sổ. Nam Cung Âu Thần cười lạnh, xem ra có vài vị khách không mời mà đến. Anh bước nhanh đến tủ áo, lấy áo ngủ mặc vào, sau đó tùy tiện ngồi lên ghế sô pha trong phòng. Quả nhiên, mấy giây sau, cửa sổ bị người ta mở toang ra, năm người đàn ông lạ mặt xuất hiện trong phòng.

"Có thể xông vào đây, bản lĩnh quả thật không tồi!"

Nghe thấy giọng nói của Nam Cung Âu Thần, đám người kia giật mình quay sang, không ngờ anh đang ngồi đó bình tĩnh như vậy, giống như đang chờ bọn họ. Đám người đó nghiến răng, lập tức lấy súng ra chĩa vào Nam Cung Âu Thần. Anh cười khinh miệt, lắc mình né tránh viên đạn bay tới, đồng thời trên tay bắn tay ám khí, cắt đứt cổ họng của bọn họ. Nhưng có một người lại may mắn thoát chết, tuy nhiên anh ta cũng bị thương rất nặng. Người đàn ông đó bỗng nhiên rút từ trên người ra quả bom mini, nhìn Nam Cung Âu Thần hét lớn: "King, hôm nay chúng ta cùng chết!"

Thì ra là đã chuẩn bị tinh thần đồng quy vu tận với anh, hèn chi mới cả gan xông vào đây. Nhưng mà..... "Muốn chết cùng tôi, mấy người không xứng!" Ngay lúc người kia định kích hoạt quả bom thì bị Nam Cung Âu Thần dùng chân đá bay quả bom trên tay anh ta, đồng thời nhanh gọn chụp lấy, ngăn cho công tắc khởi động. Nam Cung Âu Thần rút súng từ trên người ra, bắn một phát vào người đàn ông đó, hắn ta ngã xuống, không còn hơi thở. Xong tất cả, Vũ Hiên tông cửa xông vào, giọng nghiêm túc: "Lão đại, có tám người đã đột nhập vào biệt thự!"

Tám người? Nam Cung Âu Thần nhìn năm xác chết trên đất, nhíu mày suy nghĩ. Đám người này lẻn vào đây, tám phần là vì trả thù anh, nếu như vậy bọn họ sẽ chọn ám sát anh và người thân cận ở bên anh. Người thân cận? Nam Cung Âu Thần đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trong phòng kế bên lại truyền tới âm thanh rất nhỏ. Bảo bối! Nam Cung Âu Thần khẩn trương chạy ra ngoài, Vũ Hiên cũng chạy theo. Phòng Mẫn Nguyệt cũng đang là một trận hỗn chiến. Cô vốn đang ngủ, nhưng tính cảnh giác cao khiến cô phát hiện được có người xông vào phòng mình nên tỉnh dậy. Tầm mắt tập trung vào ba người trước mặt, cất giọng lạnh lẽo:"Mấy người là ai?"

Bọn họ không trả lời mà bắt đầu ra tay với cô. Mẫn Nguyệt nhanh nhẹn nhảy xuống giường, giao chiến với ba người kia. Tiếng xé gió truyền trong không khí, Mẫn Nguyệt ra tay đều dứt khoát, nhắm vào yếu điểm của đối phương. Thời gian dần trôi qua, ba người kia càng không ngờ Mẫn Nguyệt lại có bản lĩnh như vậy. Lúc đầu khi điều tra bọn họ biết được King rất quan tâm cô gái này, nên mới quyết định dùng cô để khống chế anh. Nhưng cô gái thoạt nhìn tưởng như yếu ớt, thật ra thực lực vô cùng cao, ở một đẳng cấp khác so với họ. Mẫn Nguyệt vốn muốn tốc chiến tốc thắng, xử lý hết đám người này. Đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến bước chân dồn dập, Mẫn Nguyệt thu năm đấm lại. Ba người kia không hiểu sao cô bất thình lình dừng động tác, bọn họ lập tức nhân cơ hội tấn công cô. Đúng lúc đó "Ầm!" một tiếng, cánh cửa bị người ta đá văng ra. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Nam Cung Âu Thần không nói hai lời rút súng ra bắn chết ba người kia. Đám người đó trợn tròn mắt ngã xuống, không ngờ đến lúc sắp hoàn thành nhiệm vụ thì lại có thể chết như vậy. Nam Cung Âu Thần rất nhanh bước đến bên Mẫn Nguyệt, kéo cô ôm vào lòng, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ. Anh thật không dám tưởng tượng nếu vừa rồi bảo bối xảy ra chuyện gì, thì anh sẽ như thế nào! Anh thật sự không thể thiếu cô! Anh không biết từ lần đầu gặp mặt, cô bé này đã chiếm một vị trí quan trọng trong tâm trí anh. Mẫn Nguyệt thấy anh phản ứng mạnh như vậy cũng hơi hối hận, vừa rồi cô không nên làm vậy, cô không ngờ Thần sẽ lo lắng cho cô như thế. Lúc đó cô chỉ nghĩ là tạm thời không nên lộ ra khả năng của cô, cô chưa muốn anh biết thân phận của cô. Dù vậy, trong lòng vẫn rất ấm áp, Thần quan tâm cô! Mẫn Nguyệt siết chặt đôi tay ôm Nam Cung Âu Thần, ngẩng đầu lên nhìn anh, cười nhẹ an ủi anh: "Em không sao, anh đừng lo!"

Nam Cung Âu Thần không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn cô. Anh cho rằng cô là 'người kia', nhất định ba sát thủ vừa rồi cô sẽ giải quyết dễ dàng. Nhưng cái anh nhìn thấy lại là cô sắp gặp nguy hiểm. Là anh đoán sai sao? Hay là cô đang muốn giấu thân phận của cô với anh? Anh thở dài, bảo bối, rốt muốn em không muốn anh biết chuyện gì?

"Ngày mai em dọn qua phòng anh ở đi!" Anh không muốn lúc cô không nằm trong tầm mắt của anh sẽ gặp nguy hiểm lần nữa!

"Hả?" Cô không nghe lầm chứ, anh kêu cô ở chung phòng anh sao?

"Dọn qua phòng anh!"

Không lẽ vì chuyện vừa rồi, nên anh lo lắng cho an toàn của cô nên mới như vậy?

"Nhưng em không..... "

"Không cho phép từ chối!" Nam Cung Âu Thần cho cô ánh mắt nếu cô dám từ chối thì hậu quả vô cùng nặng nề. Mẫn Nguyệt đành im bặt không dám nói gì. Nam Cung Âu Thần hài lòng bước ra cửa, để lại một mình Mẫn Nguyệt đứng đó ngơ ngác.

Ngày hôm sau, Mẫn Nguyệt chỉ cho là tối qua Nam Cung Âu Thần nói đùa, nên không hề để tâm. Nhưng đến tối, khi cô bước vào phòng mình thì cô đã chứng thực được một điều, Thần vô cùng nghiêm túc. Bởi vì toàn bộ đồ dùng trong phòng cô đã được đem đi hết, cả căn phòng đều trống trơn. Mẫn Nguyệt vội vàng bước qua phòng của Nam Cung Âu Thần. Thấy anh ngồi thoải mái trong phòng xem tivi, anh cũng không thèm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: "Đồ của em anh đã chuyển qua đây hết rồi, em cứ tự nhiên."

Mẫn Nguyệt giật giật khóe miệng, nhìn quanh căn phòng, quả nhiên thấy đồ của cô trong phòng anh, cả bàn trang điểm cũng mang qua. Phòng anh lớn hơn phòng cô rất nhiều, lấy màu xám tro làm chủ đạo, rất hợp với tính cách của anh. Đã rất lâu cô rồi không bước vào đây, nhưng nó vẫn không hề thay đổi so với trong trí nhớ. Nam Cung Âu Thần thấy cô mãi đứng ở cửa không chịu vào, đành nhắc nhở cô: "Tại sao không vào?" Mẫn Nguyệt hít sâu, đành ngoan ngoãn nghe lời bước vào phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, như trẻ nhỏ bị lạc lõng đứng giữa căn phòng rộng lớn. Nam Cung Âu Thần bật cười, anh rất thích bộ dạng ngơ ngác của cô hiện giờ.

"Em đi tắm trước đi!"

”À.... Được” Mẫn Nguyệt chạy ào vào trong phòng tắm. Mở vòi nước ra, để nước lạnh xả lên người, Mẫn Nguyệt vỗ vỗ mặt mình, tự lẩm bẩm. “Khẩn trương gì chứ, người nên lo lắng phải là Thần mới đúng. Đúng vậy, nếu Thần đã không ngại thì cô cần gì quan tâm.” Bởi vì phòng tắm nối liền với phòng thay đồ nên tắm xong Mẫn Nguyệt chỉ quấn cái khăn tắm rồi bước sang phòng thay đồ lấy quần áo. Nguyên một căn phòng rộng lớn chất đầy quần áo, giày dép của anh, toàn là những nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới, về mức độ xa hoa thì không cần phải nói. Nhưng mà bây giờ căn phòng xa hoa này đã được chia một nửa để chứa quần áo của cô, đồ của cô được treo chung cùng với đồ của anh, thật giống như tình nhân. Mẫn Nguyệt cười nhẹ, cảm giác này, ừ, có chút ngọt ngào. Cô lấy cái áo ngủ màu tím mà cô thích nhất mặc vào, rồi mở cửa bước ra. Nam Cung Âu Thần đã tắt tivi, anh ngồi dựa vào giường, thấy cô tắm xong, anh liền bước đến lấy cái khăn, kéo cô ngồi xuống giường, lau tóc cho cô. Bàn tay xoa nhè nhẹ mái tóc mềm mại làm cho Mẫn Nguyệt vô cùng thoải mái. Cô 'hừ hừ' như một con mèo nhỏ nằm hưởng thụ. Đến khi Nam Cung Âu Thần lau tóc cho Mẫn Nguyệt xong thì phát hiện cô đã ngủ từ lúc nào. Nam Cung Âu Thần cười sủng nịch, nhẹ nhàng bế cô đặt ngay ngắn lên giường, bản thân cũng tự động nằm vào bên cạnh, ôm cô ngủ. Đêm đó, Mẫn Nguyệt ngủ rất ngon, còn mơ một giấc mơ đẹp.

Sáng sớm thức dậy, Mẫn Nguyệt động đậy người thì phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của Thần. Cô ngạc nhiên, tối hôm qua cô đã ngủ lúc nào, tại sao cô lại ngủ chung với anh? Nghĩ tới đây mặt Mẫn Nguyệt đỏ lên. Từ lúc Mẫn Nguyệt dậy thì Nam Cung Âu Thần cũng đã dậy rồi. Chứng kiến khuôn mặt đầy ngạc nhiên và xấu hổ của cô, Nam Cung Âu Thần cảm thấy thật thú vị! Nam Cung Âu Thần cười tà mị: “Sao vậy, xấu hổ à? Cũng đâu phải là chưa từng ngủ chung..... “ Đúng vậy, lúc nhỏ vì Mẫn Nguyệt gặp ác mộng nên hai người rất hay ngủ chung. Khi ấy, anh đều ôm cô dỗ dành cả đêm, cô mới có thể ngủ yên ổn. Bị nói trúng, Mẫn Nguyệt thẹn quá hóa giận hét lớn: “Ai nói em xấu hổ chứ!” Cô lập tức nhảy xuống giường, chạy nhanh vào phòng tắm. Nam Cung Âu Thần cười nghiêng ngả, bảo bối của anh đúng là đáng yêu!

Trong lúc ăn sáng, thì Vũ Á cầm tài liệu vào báo cáo với Nam Cung Âu Thần.

”Lão đại, đã điều tra được nhóm người hôm qua chính là sát thủ của Huyết Sát, bọn họ được tàn dư còn lại của Đinh gia thuê để trả thù.”

”Mọi chuyện của Đinh gia cậu tự giải quyết, còn nữa dồn toàn lực đả kích Huyết Sát, tôi muốn tiêu diệt nó!” Mẫn Nguyệt ngồi một bên yên lặng ăn sáng, xem ra lần này không cần cô ra tay, Huyết Sát cũng khó mà yên ổn rồi.

”Lão đại, tối nay Lạc gia tổ chức tiệc, nghe nói muốn chào mừng cháu trai về nước. Lạc Vĩ Bắc có gửi thiệp mời đến cho anh, lão đại, anh có đi không?”

Nam Cung Âu Thần suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Đi!” Vũ Á lập tức bước đi chuẩn bị mọi thứ. Đột nhiên Nam Cung Âu Thần nói với Mẫn Nguyệt: “Tối nay em đi dự tiệc với anh.”

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên khỏi đĩa thức ăn trước mặt ngạc nhiên nhìn anh.“Tại sao lại là em?” Trước giờ anh chưa từng kêu cô đi dự tiệc cùng anh mà!

”Anh cần một người đi chung, mà em thì rất thích hợp.” Ừ, lý do rất đơn giản nhưng hợp lý, cho nên cô phải đi dự tiệc chung với anh sao? Nhưng cô không hề thích những nơi đông người như vậy. Nam Cung Âu Thần cũng không cho Mẫn Nguyệt cơ hội từ chối, đã đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

“.....” Cô cảm giác, ở trước mặt anh thì cô không hề có khả năng từ chối bất cứ chuyện gì. Anh đúng là bá đạo!

Chiếc xe dừng lại trước cửa một khách sạn to lớn, vô cùng xa hoa. Khách sạn này được xây dựng theo phong cách châu Âu, uy nghiêm nhưng lại trang nhã, trước cửa còn đặt một hồ phun nước lớn, ở dưới hồ được gắn những chùm tia sáng đủ màu, kết hợp với giọt nước bắn lên thì càng lung linh, rực rỡ. Hai bên cửa có hẳn một hàng người đứng sẵn ở đó để chào đón khách. Tài xế mở cửa xe ra, Nam Cung Âu Thần tao nhã dắt tay Mẫn Nguyệt bước xuống, tiến vào trong bữa tiệc. Mẫn Nguyệt lúc này mới thật sự cảm nhận được bữa tiệc được tổ chức long trọng đến mức nào. Giữa trần nhà treo chùm đèn pha lê to lớn, cả sàn nhà được trải một tấm thảm sang trọng, khắp nơi đều dùng hoa hồng trắng để trang trí. Người trong bữa tiệc đông vô cùng, có thể lên đến mấy trăm người. Xem ra Lạc gia này phải rất có địa vị, nếu không hôm nay Thần cũng sẽ không đích thân đến đây. Thấy Mẫn Nguyệt tò mò nhìn khắp nơi, Nam Cung Âu Thần tốt bụng giải thích cho cô: “Lạc gia là một gia tộc lâu đời làm về kinh tế, trong giới thương nghiệp, địa vị của Lạc gia rất cao, có thể sánh bằng Nam Cung gia. Hơn nữa, Lạc Vĩ Bắc cũng được rất nhiều người kính trọng.” Mẫn Nguyệt 'À' một tiếng hiểu rõ, cô không ngờ thì ra Lạc gia lại có địa vị như vậy. Từ lúc Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt bước vào đã trở thành tâm điểm chú ý của cả bữa tiệc. Nam Cung Âu Thần khoác lên mình bộ vest đen lịch lãm, càng tôn lên khí chất cao quý của anh. Mẫn Nguyệt thì khác, hôm nay cô chọn cho mình bộ váy màu đỏ rực, mái tóc xoăn được cài lại bằng một cái kẹp nhỏ hình con bướm, dưới ánh đèn con bướm càng thêm lấp lánh. Vì đi với Thần cô chọn cho mình cách trang điểm thành thục lại mang theo một chút quyến rũ. Cô như tiểu tinh linh thu hút ánh nhìn của mọi người, đám đàn ông ở đây nhìn cô với ánh mắt đầy si mê. Khiến cho Nam Cung Âu Thần có xúc động muốn móc mắt những người đàn ông đó ra, bảo bối của anh cũng chỉ có anh mới có thể nhìn cô với ánh mắt đó, anh có phần cảm thấy hối hận vì mang cô theo tối nay. Không khí xung quanh đột nhiên giảm đi mấy độ, Mẫn Nguyệt cảm nhận được người bên cạnh hình như đang tức giận, tuy không biết anh giận vì chuyện gì nhưng cô cũng cọ cọ cánh tay anh để an ủi. Nam Cung Âu Thần nhìn cô, cả người đều trở nên dịu dàng, sắc mặt cũng tốt hơn. Người xung quanh lại lần nữa trố mắt, bọn họ trước giờ đều biết, Nam Cung Âu Thần rất ghét phụ nữ, lúc đi dự tiệc cũng chỉ mang theo trợ lý của mình. Nhưng lần này thì khác, anh không những mang theo một cô gái vô cùng xinh đẹp ở bên cạnh, mà hai người còn có cử chỉ thân mật như vậy. Bọn họ đều rất tò mò, rốt cuộc thân phận của cô gái này là gì, lại có thể đi cùng với Nam Cung Âu Thần.

Từ trong đám đông, một người trung niên bước ra, cười sảng khoái tiến lại gần Nam Cung Âu Thần. “Tổng giám đốc Âu Thần, hoan nghênh anh đã tới bữa tiệc!” Nam Cung Âu Thần gật đầu nhẹ: “Chủ tịch Lạc!”

”Haha, không cần khách sáo như vậy. Phải rồi, vị tiểu thư xinh đẹp này là?”

Nghe nhắc đến mình, Mẫn Nguyệt bước lên trước, vươn tay ra, nở nụ cười tiêu chuẩn, tự giới thiệu mình.

”Chào chủ tịch Lạc, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt.” Lạc Vĩ Bắc theo phép lịch sự bắt tay với cô, nhưng rất nhanh buông ra. “Thì ra là tam tiểu thư của Nam Cung gia, quả nhiên là xinh đẹp động lòng người!” Lạc Vĩ Bắc vừa nói vừa nhìn hai người đầy thâm ý, không ai không biết, tam tiểu thư của gia tộc Nam Cung chỉ là được nhận nuôi, nhưng Nam Cung Âu Thần lại cưng chiều cô hết mực. Lúc đầu, ông không tin lắm về chuyện này, nhưng bây giờ chính mắt nhìn thấy thì khác, có lẽ mối quan hệ của hai người không bình thường. Nam Cung Âu Thần không quan tâm ánh mắt dò xét của Lạc Vĩ Bắc, còn nói

chuyện một cách vui vẻ với ông ta. Mẫn Nguyệt nhận thấy, hai người thì ra có quan hệ khá tốt. Cô đứng một bên nghe hai người đàn ông nói chuyện về thương trường đã thấy vô cùng nhàm chán, lại không thể tùy tiện đi đâu, đúng là khó chịu! Nam Cung Âu Thần nhận ra cô không thoải mái nên liền 'đặc xá' cho cô đi chỗ khác thư giãn: "Nếu em thấy buồn chán thì có thể đi dạo quanh đây, còn đói bụng thì qua khu đồ ăn bên kia." Mẫn Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát được rồi! Cô lịch sự nói xin lỗi với Lạc Vĩ Bắc sau đó bước ra khỏi hội trường, đi ra khu vườn nhỏ phía sau. Lúc đi ngang phục vụ, cô cầm lấy một ly cocktail để thưởng thức. Trái ngược với hội trường ồn ào, thì khu vườn nhỏ phía sau vô cùng an tĩnh, lại thoáng mát. Mẫn Nguyệt đang thích thú ngắm nhìn xung quanh bỗng nhiên truyền tới một tiếng khóc thương tâm. Cô nhíu mày, tại sao cô đã trốn ra đây rồi vẫn không được yên ổn! Mẫn Nguyệt theo tiếng khóc bước lại gần thì thấy ở một góc nhỏ trong khu vườn, một cô gái mặc chiếc đầm dạ hội xinh đẹp đang khóc nức nở, trước mặt là người đàn ông cao lớn. Anh ta quay lưng lại với cô nên cô không thể thấy được mặt.

"Tại sao anh không thể thích em?"

"Xin lỗi, tôi đã thích một người khác rồi."

"Người đó là ai? Hai người đang quen nhau sao?"

Người đàn ông kia ngập ngừng một chút, giọng khổ sở: "Cô ấy không thích tôi."

Cô gái kia như thấy được hi vọng, vội nắm lấy tay người đàn ông này: "Vậy anh hãy quên cô ấy đi, thử chấp nhận em được không?"

"Ngoài cô ấy ra, tôi không thể thích người khác. Cô hãy từ bỏ đi." Người đàn ông kia nhẹ nhàng rút tay mình ra, không hề do dự từ chối cô gái. Cô gái đó vì bị tổn thương mà bật khóc chạy đi. Mẫn Nguyệt xem xong thấy hết thú vị, định bỏ đi, nhưng vừa bước chân thì đã gây ra tiếng động rất nhỏ. Người đàn ông kia cảnh giác quay lại: "Ai đó?"

Mẫn Nguyệt thầm than bản thân xui xẻo, tò mò làm gì để bây giờ bị bắt gặp như thế này. Cô ảo não xoay người lại, đến khi nhìn rõ mặt nhau thì cả hai người đều sửng sốt.

"Lạc Vĩ Đình!"

"Nam Cung Mẫn Nguyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tức giận

"Anh..."

"Em... "

Cả hai cùng cười rộ lên, Lạc Vĩ Đình mở miệng trước: "Tại sao em lại ở đây?"

"Em đến đây dự tiệc thôi, anh cũng vậy sao?"

Lạc Vĩ Đình thần bí nói: "Cũng có thể coi là như vậy!"

Mẫn Nguyệt cũng không để tâm, cô trêu nghẹo nói: "Không ngờ chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh này. Em đúng là chưa từng nghĩ đến."

Lạc Vĩ Đình bật cười: "Anh cũng chưa từng nghĩ đến."

"Anh về nước lúc nào vậy?"

"Mấy ngày trước."

Lạc Vĩ Đình là đàn anh của cô ở trường đại học, hơn cô hai tuổi. Lần đầu tiên hai người gặp nhau, ấn tượng rất không tốt. Anh là hoàng tử của trường đại học, bản thân cũng rất phong lưu, quen nhiều bạn gái, nhưng so với Tiêu Anh Kỳ thì không bằng. Lạc Vĩ Đình được rất nhiều nữ sinh hâm mộ, cũng từng từ chối rất nhiều lời tỏ tình. Lúc đầu, cô cho rằng anh tự cao, tự đại, có bệnh hoàng tử, lại trăng hoa. Nhưng lâu dần, cô phát hiện anh không phải như vậy. Ngược lại, hai người họ rất hợp nhau, sau đó lại trở thành bạn tốt. Anh giúp cô lúc khó khăn, đôi lúc tạo ra trò đùa làm cô vui. Đối với cô, Lạc Vĩ Đình vừa giống như một người bạn thân, vừa giống một người anh trai. Cô và anh tốt nghiệp cùng lúc, cô đã từng nghe anh nói sẽ về nước, nói cô nhớ liên lạc với anh. Vậy mà vừa về nước, cô lại quên mất, Mẫn Nguyệt sờ sờ mũi, cô có chút chột dạ.

"Anh đã thích cô gái nào sao? Là bạn tốt vậy mà cũng không chịu nói cho em biết!" Cô thật sự rất bất ngờ nha, trong ấn tượng của cô, Lạc Vĩ Đình quen rất nhiều bạn gái, nhưng không hề thích ai thật sự. Vậy mà bây giờ lại nghe chính anh nói thích một người, xem ra tình cảm rất sâu đậm.

Nụ cười trên mặt Lạc Vĩ Đình cứng đờ trong chốc lát, sau đó lại làm như không có gì nói: "Làm gì có chuyện đó chứ, vừa rồi chỉ là một cách từ chối thôi. Thế nào, có phải anh diễn kịch rất đạt không?"

Mẫn Nguyệt cảm thấy có chút không tin, giọng điệu đau khổ vừa rồi, chẳng lẽ cũng là giả sao? Cô muốn nói thêm gì đó nhưng lại nghe âm thanh quen thuộc.

"Bảo bối!" Mẫn Nguyệt quay lại, thấy Nam Cung Âu Thần đang đi tìm cô, vội vã chào Lạc Vĩ Đình một tiếng, rồi chạy đến chỗ anh. Lạc Vĩ Đình nhìn bóng lưng của cô, thì thầm: "Thì ra em vẫn không biết tình cảm anh!"

Từ xa nhìn thấy Mẫn Nguyệt bước tới, Nam Cung Âu Thần dịu dàng xoa đầu cô: "Vừa rồi đi đâu vậy?"

"Chỉ là đi dạo xung quanh thôi."

"Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, đi vào thôi!"

"Ừ." Mẫn Nguyệt rất tự nhiên khoát lấy tay anh, định đi vào hội trường. Từ xa, Lạc Vĩ Đình trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng này. Mẫn Nguyệt mà anh biết, tuy nhìn cô rất thân thiện, nhưng thật ra lại luôn giữ một khoảng cách với người khác, chưa bao giờ gần gũi với ai như vậy. Hơn nữa nhìn sự vui vẻ trên mặt cô, đó là biểu cảm mà anh chưa bao giờ được thấy. Lạc Vĩ Đình dời lực chú ý sang người đàn ông đứng cạnh cô, anh kinh ngạc, đó không phải là Nam Cung Âu Thần sao? Người đứng đầu Nam Cung gia, ông hoàng của giới thương nghiệp. Hơn nữa, anh vừa nghe Nam Cung Âu Thần gọi cô là "Bảo bối!". Gọi thân mật như vậy, thái độ của Nam Cung Âu Thần lại vô cùng dịu dàng, quan hệ của hai người là gì? Nam Cung Âu Thần, Nam Cung Mẫn Nguyệt..... Không lẽ cô là tam tiểu thư của Nam Cung gia? Lạc Vĩ Đình thở phào nhẹ nhõm, thì ra hai người họ là anh em, cho nên Nam Cung Âu Thần mới quan tâm cô như vậy. Nam Cung Âu Thần cảm giác được một ánh mắt đánh giá mình, anh ngước nhìn vào khu vườn. Thị lực của Nam Cung Âu Thần rất tốt, lại cộng thêm trực giác nhạy bén nên rất nhanh tìm ra Lạc Vĩ Đình. Anh chỉ liếc nhìn Lạc Vĩ Đình một cái, sau đó mang theo Mẫn Nguyệt vào trong. Nhưng khoảnh khắc vừa rồi, dưới ánh mắt của Nam Cung Âu Thần, Lạc Vĩ Đình cảm thấy bản thân như bị đóng băng, ánh mắt đó thật đáng sợ!

Mẫn Nguyệt cùng Nam Cung Âu Thần quay lại hội trường thì không lâu sau thấy Lạc Vĩ Bắc bước lên sân khấu.

"Cảm ơn mọi người hôm nay đã tới tham dự bữa tiệc này. Ngoài việc chào mừng cháu trai tôi về nước, tôi muốn thông báo với mọi người một việc. Tập đoàn Lạc thị từ nay sẽ được giao cho cháu trai tôi là Lạc Vĩ Đình quản lý, mong mọi người hãy giúp đỡ nó nhiều hơn."

Lạc Vĩ Bắc vừa nói xong thì mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Đột nhiên xung quanh trở nên im lặng, tất cả dồn sự chú ý lên sân khấu. Lạc Vĩ Đình với phong thái quý tộc từ tốn bước lên trên đài, tiếp nhận micro từ Lạc Vĩ Bắc, chậm rãi nói:

"Chào mọi người, tôi là Lạc Vĩ Đình. Tôi chỉ vừa mới du học từ nước ngoài về, đối với việc quản lý một tập đoàn vẫn chưa có kinh nghiệm lắm. Cho nên, nếu như tôi có sai sót gì vẫn mong mọi người hãy chỉ rõ giúp tôi để sửa chữa."

Mọi người cười rộ lên, đồng loạt vỗ tay, đối với việc Lạc Vĩ Đình thẳng thắn như vậy rất khen ngợi. Mẫn Nguyệt ngơ ngác nhìn Lạc Vĩ Đình trên sân khấu. Thì ra anh chính là cháu trai của Lạc Vĩ Bắc, sắp tới còn là người lãnh đạo của Lạc thị, quen anh hai năm, cô không hề biết những điều này. Chỉ có điều, với tính cách của Lạc Vĩ Đình, anh thích sự tự do, phóng khoáng, chưa bao giờ muốn đi làm lãnh đạo một công ty gì đó, tại sao bây giờ lại đồng ý quay về tiếp nhận sản nghiệp gia đình? Nam Cung Âu Thần thấy Mẫn Nguyệt nhìn chằm chằm vào Lạc Vĩ Đình, anh nheo mắt, cả người tỏa ra khí lạnh mãnh liệt, bàn tay đang ôm eo Mẫn Nguyệt cũng tăng thêm lực. Mẫn Nguyệt vì đau mà giật mình, thu hồi ánh mắt nhìn Lạc Vĩ Đình, quay sang anh. Cô thật không hiểu hôm nay tại sao Thần lại hay tức giận như vậy! Cô có làm gì chọc giận anh sao?

Lạc Vĩ Đình nhận ly rượu từ phục vụ, mỉm cười nâng ly cùng mọi người bên dưới. "Vũ hội chính thức bắt đầu, mong tất cả mọi người hãy tận hưởng bữa tiệc tối nay. Cheers!"

Khách mời xung quanh cũng nâng ly lên: "Cheers!"

Mẫn Nguyệt chủ động nắm lấy bàn tay của Nam Cung Âu Thần: "Cùng nhau khiêu vũ đi!" Trước tiên, cô phải dỗ dành cái người vui buồn thất thường này đã. Cơn giận của Nam Cung Âu Thần hạ xuống, hài lòng dẫn Mẫn Nguyệt đến giữa hội trường. Hai người ăn ý, phối hợp tạo nên điệu nhảy hoàn mỹ, khiến mỗi người khi nhìn vào đều phải ngưỡng mộ. Nhưng cảnh tượng này đối với Lạc Vĩ Đình thì rất chói mắt, anh nắm chặt ly rượu trên tay, bọn họ thật sự chỉ là anh em thông thường sao? Khả năng khiêu vũ của Mẫn Nguyệt là do Nam Cung Âu Thần dạy, vì anh, cô rất cố gắng học, không ngờ lại được tận dụng vào trong trường hợp này. Nhảy xong, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần quay về khu vực nghỉ ngơi cho khách quý. Nhưng vừa đi được vài bước đã bị chặn lại, Lạc Vĩ Đình lễ độ vươn tay ra trước mặt Mẫn Nguyệt: "Có thể mời Nam Cung tiểu thư cùng nhảy một điệu không?" Chỉ một câu nói đã làm không khí xung quanh rơi vào trạng thái im lặng. Ai cũng mang ánh mắt tò mò, đầy hứng thú nhìn về phía bên này. Họ không ngờ vị thiếu gia Lạc thị này lại gan lớn như vậy, dám động cả người của Nam Cung Âu Thần, không thấy thái độ bảo vệ cực kỳ trân trọng của Nam Cung Âu Thần với vị tam tiểu thư kia sao?

Nhìn bàn tay trước mặt, lửa giận của Nam Cung Âu Thần vừa bị dìm xuống lại bùng lên mạnh mẽ. Mẫn Nguyệt cảm thấy áp suất xung quanh giảm xuống rõ rệt, lại nhìn Lạc Vĩ Đình trước mắt, cô rất khó xử! Thấy sự do dự trong mắt cô, Lạc Vĩ Đình vẫn giữ nụ cười trên mặt nhìn thẳng vào ánh mắt băng giá của Nam Cung Âu Thần. "Tổng giám đốc của tập đoàn Âu Thần không lẽ lại keo kiệt đến vậy, cả bạn cũ cũng không cho khiêu vũ với nhau? Bảo vệ nghiêm ngặt như thế, anh đang giam lỏng Mẫn Nguyệt sao, đến cả một chút tự do khiêu vũ cô ấy cũng không có!"

Mẫn Nguyệt ngây người, hôm nay anh Vĩ Đình cố tình muốn chọc giận Thần sao? Quả nhiên, Nam Cung Âu Thần nheo mắt, cất giọng lạnh lùng: "Bạn cũ?" Cả người Mẫn Nguyệt run lên, cô cảm giác được nguy hiểm trong lời nói của anh a! Lạc Vĩ Đình, lần này anh hại chết em rồi!

"Chúng em từng là bạn học ở Anh!" Mẫn Nguyệt cười lấy lòng anh, nhưng Nam Cung Âu Thần không hề bị ảnh hưởng. Sắc mặt anh càng lạnh lùng hơn:

“Hai người cứ tự nhiên!” Nam Cung Âu Thần buông Mẫn Nguyệt ra, bước qua hai người đi đến ngồi xuống hàng ghế nghỉ ngơi gần đó. Mẫn Nguyệt ngơ ngác nhìn theo anh, Thần bỏ qua dễ dàng như vậy sao? Cô nên cảm thấy vui mừng vì không phải khó xử mới đúng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất buồn bực. Với tính cách của Thần, đây chắc chắn là sự bình yên trước một cơn bão lớn. Mẫn Nguyệt cùng Lạc Vĩ Đình khiêu vũ với nhau, nhưng trong lòng cô lại nghĩ đến Nam Cung Âu Thần. Thấy gương mặt thất thần của cô, Lạc Vĩ Đình hiện lên vẻ đau khổ, dù anh làm gì, trong mắt cô cũng không có anh! Lạc Vĩ Đình lấy lại bình tĩnh, anh mỉm cười nhẹ nhàng với cô như trước: “Anh tệ như vậy sao, để cho em đang khiêu vũ với anh mà tâm trí lại bay đi đâu!”

Mẫn Nguyệt hoàn hồn, áy náy nhìn anh: “Xin lỗi anh!”

”Tình cảm của em với tổng giám đốc Âu Thần hình như rất tốt?”

Nhớ đến anh, Mẫn Nguyệt không khỏi trở nên nhu hòa: “Là anh ấy đã cứu em, suốt mười năm nay, cũng là anh ấy bên em. Dù không phải anh em ruột nhưng tình cảm của chúng em rất tốt!”

”Thật sự chỉ là tình cảm anh em sao?”

Thân thể Mẫn Nguyệt cứng đờ, lẳng lặng nhìn Lạc Vĩ Đình, cô và Thần quả thật chỉ có tình cảm anh em sao? Cô cũng rất muốn biết câu trả lời! Lạc Vĩ Đình biết mình nói sai, vội lảng tránh qua chuyện khác: “Lúc nãy đã làm em khó xử rồi, anh xin lỗi, chỉ vì lâu ngày mới gặp lại nên muốn khiêu vũ cùng em thôi. Em không giận anh chứ?”

”Em không có giận anh!”

Từ đằng xa, Nam Cung Âu Thần thấy cảnh hai người cười nói thì càng tức giận, hận không thể đem bảo bối của anh thoát khỏi tên Lạc Vĩ Đình đáng ghét kia. Bữa tiệc sắp kết thúc, Nam Cung Âu Thần liền đưa Mẫn Nguyệt trở về. Trên xe là một mảnh im lặng, không khí cực kỳ áp lực, giống như sắp có một trận bão táp lớn. Về đến Lưu Ly Bảo, Mẫn Nguyệt bị Nam Cung Âu Thần kéo mạnh vào nhà. Bàn tay bị anh nắm chặt đến phát đau nhưng cô không dám nói, bởi vì thần sắc trên gương mặt anh rất đáng sợ. Cô cẩn thận suy nghĩ về những việc mình đã làm tối nay, không biết bản thân đã chọc giận gì anh.

”Ầm!” Nam Cung Âu Thần thô bạo mở cửa phòng mình, sau đó lại dùng cách y như vậy để đóng lại. Mẫn Nguyệt bị anh dọa hết hồn, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị anh ném lên giường, thân hình mạnh mẽ của Nam Cung Âu Thần lập tức đè lên, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

”Hai người là bạn cũ?” Nam Cung Âu Thần cất giọng lạnh lẽo, ẩn chứa đầy hàn khí. Mẫn Nguyệt mất một lúc mới hiểu được anh đang nói đến cô và Lạc Vĩ Đình. Không lẽ lúc nãy những lời mà Lạc Vĩ Đình nói đã làm cho anh tức giận như vậy sao. Khi đó cô còn đang thắc mắc tại sao anh lại bỏ qua dễ dàng như vậy, thì ra là đợi đến lúc này mới xử cô.

”Phải... “Mẫn Nguyệt ngập ngừng nói, cô sợ bản thân lại nói ra cái gì không đúng, làm cho Thần tức giận thêm.

”Rất thân?”

”Cũng....không thân lắm!” Vì an toàn của bản thân, Mẫn Nguyệt đành nói dối trước, phủ nhận quan hệ với Lạc Vĩ Đình. Cô cảm thấy Thần chính là vì quan hệ của cô với Lạc Vĩ Đình cho nên mới như vậy. Lạc Vĩ Đình, em tạm thời xin lỗi anh trước, nhưng cũng không thể trách em, ai bảo anh là người gây họa mà lại bắt em gánh. Nghe câu trả lời này, ánh mắt Nam Cung Âu Thần dịu đi một chút, tuy nhiên vẫn còn tức giận.

”Anh có giam lỏng, không cho em tự do sao?”

”Không có, không có a. Anh rất tốt với em mà!” Vào lúc này cách tốt nhất chính là vuốt lông ngựa, phải cho anh hết giận đã. Nam Cung Âu Thần im lặng nhìn cô, không nói gì, cặp mắt sâu thẳm kia vẫn quan sát từng biểu cảm trên khuôn mặt Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt bị anh nhìn đến mất tự nhiên, hơn nữa tư thế của hai người hiện giờ rất có vấn đề. Vành tai Mẫn Nguyệt ửng đỏ, cô động đậy người muốn thoát khỏi anh, nhưng bị Nam Cung Âu Thần kìm lại.

”Bảo bối, một ngày nào đó em có rời xa anh không?” Giọng điệu Nam Cung Âu Thần thay đổi, trở nên dịu dàng, ôn nhu. Mẫn Nguyệt hơi ngẩn ra, sau đó dùng cả hai tay ôm lấy anh, nỉ non: “Sẽ không, mãi mãi cũng không!” Nếu có thể, cô muốn cả đời này luôn bên anh. Nhưng một ngày nào đó, Thần sẽ phải lấy một cô gái khác làm vợ, rồi sinh con, có một gia đình hạnh phúc. Nghĩ tới đó, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống, cô nhớ đến câu hỏi của Lạc Vĩ Đình lúc ở bữa tiệc: “Thật sự chỉ là tình cảm anh em sao?” Cảm giác ấm nóng trên cổ, Nam Cung Âu Thần nhíu mày, ngẩng mặt lên thấy hình ảnh cô nước mắt giàn giụa, anh khẩn trương.

”Làm sao lại khóc? Có phải anh đã làm đau em không? Bảo bối, anh xin lỗi, em đừng khóc nữa.” Mẫn Nguyệt nắm lấy bàn tay đang xoa loạn trên mặt cô, khẩn cầu nhìn anh.“Thần, sau này anh đừng lấy vợ được không? Em sợ.....sẽ bị chị dâu bắt nạt, em sợ anh vì chị dâu mà bỏ mặc em....” Cô biết yêu cầu này là vô lý, đến cả cô cũng không tin lý do mà mình đặt ra. Nhưng làm sao bây giờ, cô không muốn thấy hình ảnh đó một chút nào. Cô cũng không biết trái tim mình bị gì nữa, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó thì sẽ rất đau, rất đau! Có lẽ cô đã biết rồi, chỉ là cố tình không muốn hiểu thôi. Nam Cung Âu Thần ngạc nhiên nhìn cô, cô khóc chỉ vì vấn đề nhỏ này sao? Từ lúc ở bữa tiệc cho đến bây giờ, anh bị cô làm cho bốc hỏa cả người. Nghe Lạc Vĩ Đình nói hai người là bạn cũ, nói chuyện với anh, cô lại dùng từ “chúng em“. Chỉ hai từ, nhưng lại thể hiện sự thân mật cỡ nào, bảo bối trước giờ rất ghét người khác chạm vào mình, khi khiêu vũ với Lạc Vĩ Đình, cô lại rất vui vẻ. Lạc Vĩ Đình nói anh giam lỏng cô, không cho cô tự do, anh thật sự rất sợ cô cũng sẽ nghĩ như vậy, rồi đến một lúc nào đó, sẽ rời xa anh. Anh tức giận cả buổi tối, còn cô lại khóc vì vấn đề nhảm nhí này, càng đáng giận hơn là, anh thấy cô khóc, thì cơn giận đã tiêu tan hết rồi. Nam Cung Âu Thần cúi người xuống, ôm cô vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ đầu cô.

”Đồ ngốc, anh sẽ không lấy vợ, anh cũng sẽ không để ai bắt nạt em!”

”Nhưng mà lỡ như là.....hôn nhân thương mại thì sao?” Chẳng phải trong mấy gia tộc lớn thì luôn có chuyện như vậy à?

”Em cảm thấy Nam Cung gia còn cần dùng đến phương pháp đó mới lớn mạnh được sao?” Nam Cung Âu Thần bật cười, chế nhạo cô, với khả năng của anh thì việc đó không cần thiết.

”Cũng phải!” Đột nhiên Mẫn Nguyệt cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, chuyện đơn giản vậy mà cũng không nghĩ ra.

Hai người ôm nhau một hồi lâu, đến lúc Mẫn Nguyệt tưởng rằng Nam Cung Âu Thần đã ngủ thì anh lại cất tiếng nói trầm trầm: “Bảo bối, còn nhớ lời hứa của em với anh mười năm trước ở trong bệnh viện không?”

Mười năm trước? Bệnh viện? Không lẽ anh muốn nói đến câu nói kia sao?

”Từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có tôi, cũng chỉ có thể ở bên cạnh tôi.”

”Từ nay về sau trong ký ức của em chỉ cần có anh, cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh.”

Hai người cùng nhau lặp lại câu nói đó, Nam Cung Âu Thần cong khóe môi: “Không được quên lời hứa đó!”

”Em không quên!” Suốt cuộc đời cô cũng không thể quên, bởi vì lời hứa đó là sự bắt đầu của hai người họ.

”Cho dù em muốn quên, anh cũng không cho phép. Còn nữa, nếu em muốn rời xa anh, anh tuyệt đối sẽ không để em có cơ hội làm vậy.” Cả đời này, em chỉ có ở bên anh!

Mẫn Nguyệt mỉm cười, đúng là bá đạo!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Oan gia gặp nhau

Sáng sớm Nam Cung Âu Thần tỉnh dậy, theo thói quen nhìn sang cô bé bên cạnh. Mẫn Nguyệt cuộn tròn mình trong ngực Nam Cung Âu Thần, bàn tay nắm chặt áo anh, môi hồng nhỏ nhắn khẽ chu lên, thật đáng yêu như mèo con. Loại bỏ lớp trang điểm rực rỡ của tối hôm qua, khuôn mặt Mẫn Nguyệt càng thêm ngọt ngào, thuần khiết. Bất giác, đường nét trên gương mặt của Nam Cung Âu Thần liền trở nên nhu hòa. Nghiêng người, hạ xuống trán cô một nụ hôn rồi mới nhẹ nhàng bước xuống giường. Nhưng chỉ vừa ngồi dậy lại phát hiện bàn tay của Mẫn Nguyệt vẫn nắm áo anh không buông. Nam Cung Âu Thần từ từ gỡ bàn tay của cô ra, Mẫn Nguyệt ở trong mộng như cảm thấy bất an, cô nhíu mày, nhưng sau đó lại mê mang ngủ tiếp. Nam Cung Âu Thần thở hắt ra, bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị đến công ty.

Bình thường, Mẫn Nguyệt không bao giờ ngủ dậy trễ, bởi vì cô luôn không có cảm giác an toàn. Nhưng hôm nay thì khác, cô phá lệ ngủ đến trưa. Mẫn Nguyệt mơ màng mở mắt, nhìn quanh căn phòng, quả nhiên không thấy Nam Cung Âu Thần. Cô liếc mắt sang đồng hồ ở đầu giường, giật mình phát hiện đã mười một giờ trưa. Hình như từ lúc ngủ chung với Thần, cô ngủ ngày càng ngon giấc, thậm chí hôm nay lại ngủ đến tận trưa. Mẫn Nguyệt sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì xuống phòng ăn trưa. Ăn xong, về phòng, cô lại bắt đầu thấy nhàm chán. Mẫn Nguyệt lấy điện thoại gọi cho Vũ Điềm Điềm, cô thật sự chán muốn chết rồi, cần có người giúp giải tỏa. Điện thoại reo được một hồi lâu vẫn không có người nghe máy, Mẫn Nguyệt nhíu mày, Điềm Điềm chưa bao giờ như vậy. Chỉ cần là cô gọi đến cô ấy sẽ nghe máy rất nhanh. Đến lúc kiên nhẫn của Mẫn Nguyệt dần mất hết, thì đầu dây bên kia cuối cùng cũng chịu bắt máy.

”Nguyệt Nguyệt, là cậu sao?” Giọng nói say rượu của Vũ Điềm Điềm truyền tới. Mẫn Nguyệt nhíu mày càng sâu, cô say à? Hơn nữa, âm thanh ở chỗ Vũ Điềm Điềm rất ồn ào, có lẽ là đang ở quán bar.

”Điềm Điềm, cậu uống rượu sao?”

”Ừ, mình có uống một chút, nếu không mình sợ sẽ vì uất ức lâu ngày mà tức chết. Tất cả cũng tại lão đại và tên Vũ Á đáng ghét đó!” Mẫn Nguyệt nghi hoặc, chuyện này thì có liên quan gì đến Thần?

”Cậu biết không, Nguyệt Nguyệt, lão đại đúng là rất quá đáng! Bắt mình lao động không công thì thôi đi, còn kiếm cớ khiến mình chạy mấy vòng thế giới, chỉ vì giải quyết cái tổ chức Huyết Sát kia. Quay về lại còn không cho mình ngày nghỉ phép. Con mẹ nó, coi chị đây là người máy làm không biết mệt à? Còn cái tên Vũ Á chết tiệt đó nữa, cứ kiếm cớ bắt nạt mình.....(lược bỏ n từ) “ Mẫn Nguyệt im lặng nghe cô than phiền, nhưng đến mười phút sau, Vũ Điềm Điềm vẫn chưa nói hết, Mẫn Nguyệt vì thương hại cho lỗ tai mình mà vội chuyển đề tài. “Cậu đang ở đâu vậy?”

”Paris, nước Pháp!”

”Cái gì?” Cô gái này từ khi nào đã chạy đến nước Pháp rồi?

”Chị đây đình công rồi, muốn qua Pháp giải sầu, không được sao? Phải rồi, Nguyệt Nguyệt, cậu gọi cho mình có chuyện gì vậy?” Suýt chút nữa Mẫn

Nguyệt đã quên mất mục đích gọi cho Vũ Điềm Điềm. "Không có gì, chỉ là thấy buồn chán nên mới gọi cho cậu thôi!" Vũ Điềm Điềm đột nhiên phấn khởi lên hẳn, vui vẻ nói: "Nguyệt Nguyệt, hay là cậu cũng đến Pháp chơi đi!"

"....." Mẫn Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, Điềm Điềm à, không phải ai cũng tùy hứng như cậu đâu! Hơn nữa, nếu cô dám chạy sang Pháp chơi, không cần nghĩ cũng biết người kia nhất định rất tức giận, chưa đến nửa ngày chắc chắn là bị bắt về rồi.

"Ây, cậu không cần trả lời mình cũng biết là cậu sẽ không đi đâu, nếu không lại có người lật tung cả nước Pháp lên để tìm cậu đấy." Không hổ là chị em tốt nhiều năm, Điềm Điềm đúng là rất hiểu cô, nhưng cậu cũng không cần nói thẳng ra vậy đâu. "Được rồi, vậy cậu cứ đi chơi vui vẻ đi! Nhưng nhớ mang quà về cho mình, tạm biệt!"

"Vậy mình mang về cho cậu một anh chàng người Pháp được không?" Vũ Điềm Điềm ngả ngớn nói, không hề lo lắng về sau cô vì câu nói này mà lại phải chạy vòng quanh thế giới thêm một lần nữa.

"Món quà này đắt quá, mình không dám nhận, cậu để lại cho mình xài đi!" Bây giờ cô có chút hối hận tại sao mình lại có một người bạn 'tốt' như vậy.

"Haha, cậu là đang sợ lão đại giận sao? Thật không có chí khí!" Vậy cậu có sao? Mẫn Nguyệt thầm nói trong lòng, nhưng cũng không so đo với Vũ Điềm Điềm.

"Được rồi, không chọc cậu nữa. Tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Tắt điện thoại xong, Mẫn Nguyệt thở dài, ngã người xuống giường, thật là buồn chán! Mẫn Nguyệt đột nhiên nhớ ra, đã lâu rồi cô không liên lạc với người trong tổ chức. Cô chạy sang thư phòng của Nam Cung Ấu Thần, ôm một cái laptop về phòng mình. Thư phòng của anh, vốn không cho ai đụng tới vì nơi đây chứa rất nhiều tài liệu quan trọng. Nhưng anh đã từng nói, nếu cô muốn thì có thể tự do sử dụng nó. Chỉ như vậy cũng đủ biết mức độ tin tưởng của anh dành cho cô. Mẫn Nguyệt mở máy ra, vào trang web quen thuộc, trải qua một loạt bảo mật thì mới có thể thuận lợi đăng nhập. Đây là trang web chính của tổ chức, chứa rất nhiều tư liệu bí mật, tường lửa của trang web này do cô cùng Tiêu Anh Kỳ tạo nên, vô cùng kiên cố. Người bình thường nếu như muốn xâm nhập vào đây cũng rất khó, thậm chí còn bị dính virut, phá hoại toàn bộ dữ liệu trong máy tính. Trên màn hình nhấp nháp biểu tượng của tổ chức J, không lâu sau hiện ra khung chat của một nhóm người.

Hàn Viên Viên: Gần đây, Huyết Sát đúng là thê thảm, gặp rắc rối ở khắp nơi. Xem ra, sắp trụ không nổi rồi! Đúng là đáng đời, dám đụng vào Queen!

Tiêu Anh Kỳ: Tạm thời Huyết Sát vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn được đâu!

Hàn Viên Viên: Tại sao?

Tiêu Anh Kỳ: Có người không muốn thấy họ bại nhanh như vậy, mà muốn từ từ chơi, từ từ hành hạ. Đến lúc Huyết Sát sắp bại hoàn toàn thì cho người ta hy vọng, sau đó lại dập tắt hy vọng đó.

Lâm An Nhiên: Đủ nham hiểm, đủ phúc hắc, đủ tàn nhẫn. Quả nhiên là King!

Tiêu Anh Kỳ: Hắc hắc, cô không thấy thủ đoạn này có phần giống với ai đó sao?

Lâm An Nhiên:.....

Hàn Viên Viên: Ai?

Tiêu Anh Kỳ: Thủ lĩnh của chúng ta!

Mẫn Nguyệt đen mặt, liền gõ tạch tạch xuống bàn phím.

Queen: Này, người ta rất là thiện lương mà!

Mọi người: -_-

Hàn Viên Viên: Queen, cuối cùng cậu cũng lộ mặt rồi.

Queen: Ừ.

Tiêu Anh Kỳ: Vẫn muốn tiếp tục che giấu thân phận sao?

Mẫn Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, rồi mới trả lời.

Queen: Bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp.

Hàn Viên Viên thấy không khí thay đổi trong chốc lát, cũng biết là Queen không muốn nói đến chuyện này. Cô tinh ý dời chủ đề.

Hàn Viên Viên: Queen, mình thật sự nhớ cậu quá đi. Nhưng yên tâm, rất nhanh chúng ta sẽ gặp nhau.

Queen: Có ý gì?

Tại sao trong lòng cô lại dâng lên một dự cảm không tốt?

Hàn Viên Viên: Mình đến thành phố A rồi!

Queen: Cái gì?

Hàn Viên Viên: Hơn nữa không phải chỉ có bản thân mình.

Không phải là.....

Tiêu Anh Kỳ: Mình cũng về thành phố A rồi!

Lâm An Nhiên: Mình cũng vậy!

Mẫn Nguyệt đưa tay ấn nhẹ huyệt thái dương, thật đau đầu. Cô biết bọn họ nhất định sẽ không chịu ngồi yên ở Mĩ, nhưng không ngờ họ lại chạy về đây nhanh như vậy.

Queen: Tổng bộ ở Mĩ thì sao?

Tiêu Anh Kỳ: Không có Huyết Sát, tổ chức của chúng ta rất yên ổn. Hơn nữa, nuôi dưỡng thuộc hạ để làm gì chứ? Chính là để dùng vào những lúc như thế này!

Mẫn Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, bây giờ cô thấy thật tội nghiệp cho đám thuộc hạ kia, ba vị đường chủ cao quý của họ đều bỏ bê công việc mà đi chơi hết rồi! Cô thật nghi ngờ quyết định ban đầu của mình cho ba người này làm đường chủ là đúng hay sai. Phải rồi, ít ra vẫn còn một người có thể tin được.....

Queen: An Triết Hàn đâu rồi? Tại sao nãy giờ mình không thấy cậu ấy?

Lâm An Nhiên: Cậu ta đi Pháp rồi, nghe nói tổng bộ của Huyết Sát đặt ở Pháp, thủ lĩnh của bọn họ cũng trốn về đó rồi. Dựa vào những gì Huyết Sát đã làm với J thì lúc này không thừa nước đục thả câu thì không phải phong cách của chúng ta!

Queen: -_-

Đây là cái phong cách gì chứ? Nhưng mà An Triết Hàn đi Pháp, Điềm Điềm cũng đang ở Pháp, hai người họ rất có khả năng gặp nhau. Mẫn Nguyệt lắc đầu một cái, nước Pháp cũng không phải nhỏ, tỉ lệ để An Triết Hàn và Điềm Điềm gặp nhau rất thấp, cô suy nghĩ nhiều rồi!

Ừ, dù tỉ lệ gặp nhau rất thấp, nhưng mà.....

"Tảng băng chết tiệt, tại sao anh lại ở đây?"

"Tại sao tôi không thể ở đây? Toàn bộ nước Pháp này đều là của cô sao?"

Quay về nửa tiếng trước

Tại một quán bar cao cấp của nước Pháp, Vũ Điềm Điềm gọi rất nhiều chai rượu đặt lên bàn, sau đó mở nắp từng chai bắt đầu uống. Với dáng người ma quỷ của cô, ngay từ lúc vừa vào quán bar đã khiến nhiều người đàn ông để ý. Nhưng Vũ Điềm Điềm chỉ khinh thường "Hừ!" một tiếng, hoàn toàn không để tâm những ánh mắt đó, tiếp tục uống rượu. Đột nhiên một người đàn ông phương Tây tóc vàng mắt xanh ngồi xuống bên cạnh Vũ Điềm Điềm, dùng tiếng Pháp đúng chuẩn để nói chuyện với cô: "Belle, tại sao lại ngồi uống rượu ở đây một mình vậy, có muốn uống cùng anh không?"

(Trong tiếng Pháp, "belle" nghĩa là cô gái xinh đẹp)

Vũ Điềm Điềm cũng không trả lời anh ta mà ánh mắt khẽ lướt qua phía sau người đàn ông này. Vài người đàn ông mặc áo đen đứng nghiêm chỉnh ở đó, xem ra người trước mắt cô cũng có thế lực. Nhưng như vậy thì sao chứ, nếu dám làm phiền đến cô uống rượu thì bọn họ chết chắc rồi. Vũ Điềm Điềm tiếp tục cầm chai rượu lên uống, hoàn toàn xem đám người kia là không khí. Nụ cười trên gương mặt người đàn ông ngồi cạnh cô sắp không giữ được, không ngờ ở nước Pháp này cũng có người dám đối xử với hắn ta như vậy. Hắn đoán có lẽ cô không biết tiếng Pháp, bởi vì trước giờ chưa có người phụ nữ nào dám từ chối hắn ta như thế. Vì vậy người đàn ông này lại một lần nữa nói chuyện với Vũ Điềm Điềm, nhưng nói bằng tiếng Anh, bàn tay của hắn ta to gan đặt lên đùi cô: "Uống rượu một mình như vậy là có chuyện gì không vui sao? Hay để anh chia sẻ cùng em đi!" Vũ Điềm Điềm chán ghét hất tay hắn ra, trong mắt hiện lên lửa giận, cả người tỏa ra sát khí nhè nhẹ.

Ở phía sau có người thấy chủ của bọn họ bị đối xử như vậy thì không nhịn được, bước lên trước một bước: "Thiếu gia nói chuyện với cô mà cô dám không trả lời, đúng là không biết sống chết. Cô có biết thiếu gia là ai không?"

Vũ Điềm Điềm cười khinh miệt: "Là ai?"

Người kia thấy cô chịu trả lời, cho rằng cô đang sợ hãi liền kiêu ngạo nói:"Đây là thiếu gia Michael Smith, là người thừa kế duy nhất của dòng họ Smith,

ở Paris rất có thế lực. Tôi nói cho cô biết nếu như cô còn không biết điều thì..... "

Vũ Điềm Điềm không để hắn ta nói xong, cô đập vỡ chai rượu, sau đó cầm một mảnh vỡ lên phóng sượt qua mặt của hắn. Trên mặt người đàn ông kia xuất hiện một vệt máu dài trông rất đáng sợ, hắn ta ôm mặt la thảm thiết, toàn bộ người chứng kiến ở đó đều đứng hình, bọn họ không ngờ một cô gái thoạt nhìn yếu đuối lại có thể đáng sợ đến như vậy. Vũ Điềm Điềm tức giận hét lớn:"Con mẹ nó, là thiếu gia của dòng họ Smith thì sao chứ, có quan hệ với chị đây sao? Muốn uống rượu cùng tôi? Cũng không nhìn lại mình một chút, anh xứng sao? Dám quấy rầy nhã hứng uống rượu của tôi thì mấy người đừng hối hận!"

Michael Smith và toàn bộ thuộc hạ của hắn đều tức giận, nhất là Michael Smith, mắt hắn ta đỏ bừng lên, chưa bao giờ hắn phải chịu nhục nhã như thế này. Người phụ nữ dám nói như vậy với hắn, hắn cho cô biết hậu quả của việc đó lớn như thế nào.

"Tôi đã nhẹ nhàng với cô nhưng cô lại không muốn thì đừng trách tôi! Người đâu, bắt cô ta lại cho tôi."

Cùng lúc đó trong một căn phòng vip ở tầng hai lại có một khung cảnh khác. An Triết Hàn đánh ngất xỉu một người đàn ông sau đó lấy quần áo của hắn ta mặc vào, còn đặc biệt đeo thêm một gọng kính đen, mái tóc cũng bị làm rối lên. Ánh mắt sắc bén, lạnh lùng thay bằng sự sợ hãi, nhát gan, vụng về. Hóa trang xong tất cả, anh cầm xấp tài liệu bước vào căn phòng vip, đầu cúi thấp. Trong căn phòng đó, hai người đàn ông đang ngồi thản nhiên uống rượu. Một người trong đó chính là Long Thương, người đứng đầu Huyết Sát, còn người kia chính là đối tượng hợp tác buôn bán vũ khí của hắn ta, Đàm Đài Văn, là tam đường chủ của gia tộc Đàm Đài, luôn trung thành với Lãnh Mặc Nghiên. Ngồi bên cạnh Long Thương là hai cô gái vô cùng xinh đẹp, ăn mặc rất quyến rũ. Long Thương vừa uống rượu, vừa đưa tay kéo mỹ nhân ôm vào lòng. Ngồi đối diện, Đàm Đài Văn hiện lên ánh mắt khinh bỉ, không nói gì, chỉ im lặng lắc lắc ly rượu trên tay.

An Triết Hàn đi vào dùng giọng điệu ngập ngừng, đầy lo sợ nói: "Đường chủ, hợp đồng đã mang đến rồi. Có thể bắt đầu ký." Long Thương ngẩng lên khỏi người phụ nữ kia, vẫy vẫy tay cho bọn họ ra ngoài, lúc này mới nhìn đến An Triết Hàn, chế nhạo nói: "Hình như tôi chưa gặp người này bao giờ. Tam đường chủ, anh kiếm đâu ra một người nhát gan như vậy? Cậu ta sao có thể làm được việc!"

Đàm Đài Văn cũng không ngẩng đầu, cười khẽ một tiếng: "Cậu ta là người mới, tuy nhát gan nhưng khả năng xử lý công việc rất tốt. Hơn nữa, Long thủ lĩnh, anh cần gì quan tâm đến thuộc hạ của tôi, cái anh cần quan tâm phải là tình hình trước mắt của Huyết Sát mới đúng!"

Long Thương cười lớn: "Đúng, tam đường chủ nói đúng, vậy bây giờ chúng ta nói đến chuyện hợp tác đi. Tiền tôi đã chuẩn bị xong rồi, khi nào mới có thể giao hàng?"

"Tối nay 11h, tại bến cảng phía Tây của Paris!"

"Tốt, tiền tôi sẽ chuyển từ ngân hàng Thụy Sĩ về cho Đàm Đài gia, mong rằng lô vũ khí lần này các người đừng làm tôi thất vọng."

"Ông không tin tưởng thực lực của Đàm Đài gia?"

"Không dám, không dám, vậy chúng ta ký hợp đồng đi!"

"Được, mang hợp đồng lên đây!"

An Triết Hàn lập tức bước đến, đặt bản hợp đồng trên bàn, sau đó lui ra đứng sau Đàm Đài Văn. Long Thương cùng Đàm Đài Văn thuận lợi ký hợp đồng, Long Thương tựa người vào ghế, cười lớn: "Có lô vũ khí hiện đại này, xem tôi giải quyết tổ chức J làm sao! Hừ, dám đối đầu với Huyết Sát thì chỉ có con đường chết!" Ánh mắt An Triết Hàn lóe lên, sau đó làm như không có chuyện gì, cúi đầu thu dọn giấy tờ.

"Đường chủ, vậy tôi đi chuẩn bị mọi thứ trước."

"Ừ, đi đi."

Đàm Đài Văn không để ý phất tay cho An Triết Hàn đi, nhưng khi nhìn đến bóng lưng của An Triết Hàn đột nhiên nhíu mày, nghĩ ngợi một chút. Nhưng lại bị tiếng nói của Long Thương làm cho hồi hồn: "Tam đường chủ, nếu mọi việc đã xử lý ổn thỏa rồi vậy chúng ta tiếp tục hưởng thụ cuộc vui đi. Chúc mừng sự hợp tác của Đàm Đài gia và Huyết Sát!"

"Được." Đàm Đài Văn thu hồi ý nghĩ, cho là mình nhìn lầm, rồi tiếp tục uống rượu với Long Thương.

An Triết Hàn vừa ra khỏi phòng liền lấy điện thoại gọi cho Tiêu Anh Kỳ."Đã điều tra được thời gian và địa điểm giao hàng rồi. 11h tối nay tại bến cảng phía Tây Paris."

Tiêu Anh Kỳ ở đầu dây bên kia là một bộ dáng hoàn toàn không để ý nói: "Vậy kế hoạch là gì?"

"Tối nay, tôi sẽ cho người giả dạng Huyết Sát để nhận hàng ở một địa điểm khác. Còn cậu, hãy xâm nhập vào hệ thống của ngân hàng Thụy Sĩ, chuyển số tiền mà Huyết Sát gửi đến cho Đàm Đài gia vào tài khoản khác. Khi đó, Huyết Sát sẽ nghĩ Đàm Đài gia nhận tiền mà không giao hàng, còn Đàm Đài gia lại nghĩ Huyết Sát nhận hàng mà không giao tiền. Cậu nghĩ tình hình lúc đó sẽ như thế nào?"

Tiêu Anh Kỳ lạnh toát sóng lưng, An Triết Hàn này tuyệt đối là phiên bản ác ma của cô gái kia, chỉnh người cũng ác như vậy. "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Làm cho hai bên hiểu lầm như thế, chúng ta lại lấy được nguồn lợi lớn. An Triết Hàn, cậu đúng nham hiểm!"

An Triết Hàn nhếch môi: "Ở bên cạnh cô ấy nhiều năm, nếu những thủ đoạn nho nhỏ này cũng không học được thì tôi không xứng là vệ sĩ bên cạnh nữ

hoàng rồi.” Nói xong, An Triết Hàn lập tức cúp máy, bước nhanh ra cửa. Nhưng chưa kịp ra khỏi quán bar, anh đã bị sự ồn ào ở đại sảnh thu hút. An Triết Hàn quay đầu lại, ánh mắt đầy kinh ngạc. Vũ Điềm Điềm, tại sao cô gái này lại ở đây? An Triết Hàn nhìn cô đang đánh nhau với một đám người, vốn cũng không định quan tâm. Phiền phức là do cô tự gây ra, thì sẽ có thể tự mình giải quyết. Vả lại bản lĩnh của Vũ Điềm Điềm không hề nhỏ, đám người đó cô xử lý rất dễ dàng. Đột nhiên, An Triết Hàn thấy Michael Smith lấy thuốc mê tẩm vào khăn tay, ý định đánh lén Vũ Điềm Điềm từ phía sau. Mà cô gái kia lại không hề hay biết, cứ đánh nhau hăng say với đám người đó. An Triết Hàn thở dài, quyết định quay vào trong. Ngay lúc bàn tay của Michael Smith sắp đụng vào Vũ Điềm Điềm đã bị An Triết Hàn tóm lấy, nhẹ nhàng vặn cổ tay, bẻ gãy các khớp xương của Michael Smith. Michael Smith cầm cánh tay mềm nhũn của mình la lớn, thống khổ không chịu được. Vũ Điềm Điềm kinh ngạc quay đầu lại: “Tảng băng chết tiệt, tại sao anh lại ở đây?”

An Triết Hàn thấy cô vừa được anh cứu nhưng lại có giọng điệu như vậy thì gân xanh trên trán nổi lên, tức giận nói: “Tại sao tôi không thể ở đây? Toàn bộ nước Pháp này đều là của cô sao?”

Và vì thế mới có tình trạng như bây giờ, oan gia gặp nhau, tràn đầy mùi thuốc súng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đối thủ hiếm có

“Đúng là âm hồn bất tán mà, tôi đã chạy tới Pháp vậy mà vẫn gặp anh!”

”Cô nói chuyện với người vừa cứu cô như vậy sao?”

”Bổn tiểu thư có nói cần anh cứu sao?”

”Vũ Điềm Điềm, cô.... “ An Triết Hàn hoàn toàn tức giận, Vũ Điềm Điềm là người duy nhất có thể dễ dàng khiến cho anh tức giận như vậy. Chỉ cần vài câu nói của cô cũng sẽ làm cho người khác tức ói máu, sau đó lại bắt đầu đấu khẩu. Chuyện này từ mười năm trước anh đã sớm biết, cũng hình thành thói quen đấu võ mồm với cô.

”Đúng là thích xen vào chuyện của người khác!” Vũ Điềm Điềm lẩm bẩm nói, không quan tâm tới sắc mặt càng lúc càng đen của ai kia.

”Nếu không có tôi, thì vừa rồi cô đã bị tên khốn này làm cho hôn mê rồi, còn có thể ở đây mắng tôi sao.”

”Làm sao anh chắc rằng tôi sẽ bị đánh lén chứ, tôi có thể tự mình đối phó hắn.” Trong lòng Vũ Điềm Điềm hiểu rõ, nếu vừa rồi không có An Triết Hàn, cô sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng với bản tính của cô, sẽ không chịu thua trước người khác, không bao giờ nhận mình yếu kém. Nhất là trước mặt An Triết Hàn, khi gặp anh, cô sẽ không kiềm chế được mà cãi nhau với anh.

An Triết Hàn biết Vũ Điềm Điềm cứng miệng, cũng không so đo với cô, mà chuyển tầm nhìn sang đám người trước mặt. Vừa rồi anh nghe thấy bọn họ gọi thêm người tiếp viện, có lẽ không bao lâu nữa sẽ tới đây. Việc này nếu làm kinh động đến Long Thương và Đàm Đài Văn thì thân phận anh sẽ bị bại lộ, kế hoạch thất bại. Vậy thì càng không ổn, trước tiên phải rời khỏi nơi này đã.

”Có gì muốn nói thì để lát nữa, bây giờ phải giải quyết đám người này trước.” An Triết Hàn tháo mắt kính ra, vừa kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay màu lúa mạch rắn chắc, vừa nói với Vũ Điềm Điềm.

”Đây là chuyện của tôi, không cần anh nhúng tay vào.” Bản tính bướng bỉnh của Vũ Điềm Điềm lại trỗi dậy.

An Triết Hàn nhếch môi: “Là tôi thích xen vào việc của người khác, không được sao?”

”Anh..... Vậy được, lát nữa có bị đánh tơi bời thì cũng đừng trách tôi!”

”Ai bị đánh vẫn chưa biết đâu.”

An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm bị bọn người kia vây quanh, tạo thành một vòng tròn lớn. Còn hai người thì đứng ở trung tâm, tựa lưng vào nhau. An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm ra tay cùng lúc, xử lý từng người từng người một. Vũ Điềm Điềm nhìn thân thủ của An Triết Hàn thì không khỏi kinh ngạc, thì ra anh mạnh như vậy. Nhưng cô nhìn ra được, những chiêu thức đó đều đánh vào chỗ chí mạng của con người, dứt khoát, tàn nhẫn, giống như chiêu thức của.....sát thủ!

Vũ Điềm Điềm lập tức bác bỏ suy đoán này, làm sao có khả năng đó, chắc là cô nghĩ nhiều rồi.

An Triết Hàn nhìn người tới càng lúc càng nhiều, dứt khoát dừng đánh, nắm lấy bàn tay của Vũ Điềm Điềm, kéo cô chạy ra ngoài. “Đi!”

”Này, tôi đang đánh mà.....An Triết Hàn.....”

”Người của bọn họ rất nhiều, lai lịch của tên đó cũng không bình thường, nếu chúng ta tiếp tục đánh, cô không sợ sẽ kinh động đến lão đại sao?” An Triết Hàn kéo Vũ Điềm Điềm chạy thật nhanh, vừa chạy vừa giải thích với cô. Vũ Điềm Điềm thấy anh nói cũng có lý nên liền im lặng tiếp tục chạy theo anh. Người ở đằng sau đuổi theo không ngừng, tới một con hẻm, An Triết Hàn lôi Vũ Điềm Điềm vào đó.

Con hẻm này vốn rất nhỏ, chỉ đủ cho một người đi, nên hai người cùng vào đó thì có chút chật chội. Vũ Điềm Điềm đứng dựa vào trước ngực An Triết Hàn, thở hổn hển. Trong bóng tối đầy tĩnh lặng, hai người có thể nghe rõ ràng nhịp tim của đối phương. Vũ Điềm Điềm bị An Triết Hàn ôm chặt, ngửi được mùi hương nam tính trên người anh, bất giác tim cô lại đập nhanh hơn. An Triết Hàn vẫn chú ý quan sát động tĩnh bên ngoài, nên không hề thấy được sự biến hóa nhỏ trên mặt Vũ Điềm Điềm.

Chờ đến tiếng bước chân cùng với tiếng chửi rủa của đám người kia ngày càng xa, An Triết Hàn mới thả Vũ Điềm Điềm ra. Mặt không đổi sắc bước ra ngoài, Vũ Điềm Điềm vẫn ngơ ngác đứng đó, nhìn theo bóng lưng anh, đưa bàn tay đè lại trái tim đang đập loạn nhịp. An Triết Hàn phát hiện Vũ Điềm Điềm không đi theo, quay đầu lại thấy cô vẫn đứng đó thì không khỏi nhíu mày.

”Sao lại không đi?”

Vũ Điềm Điềm phục hồi tinh thần, từ từ bước theo anh, miệng vẫn không ngừng mắng An Triết Hàn: “Đi thì đi, cần gì dữ vậy.....”

Trên tầng cao nhất của công ty Âu Thần, Nam Cung Âu Thần ngồi sau bàn làm việc, nghiêm túc xử lý tài liệu. Tiếng gõ cửa có quy luật vang lên, Vũ Hiên cầm xấp tài liệu bước vào rồi đặt nó xuống trước mặt Nam Cung Âu Thần.

”Lão đại, đây là toàn bộ tài liệu của thủ lĩnh tổ chức J, Queen.”

Nam Cung Âu Thần dừng mọi hoạt động trên tay, lấy tài liệu đó mở ra xem. Nhìn xấp tài liệu chỉ có vài trang ngắn đến đáng thương, Nam Cung Âu Thần nhíu mày, giọng bất mãn: “Tại sao chỉ có bấy nhiêu thông tin?”

Vũ Hiên lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, từ tốn giải thích: “Lão đại, thông tin của Queen được bảo mật rất cẩn thận, ngay cả hệ thống thông tin của Nam Cung gia cũng không thể tra được. Chỉ có thể biết rằng bốn năm trước, Queen được thủ lĩnh của J lúc đó là Joker mang về, một năm sau thì lên nắm quyền thay Joker. Sau đó, tổ chức sát thủ này không ngừng phát triển, cho thấy được thủ đoạn cùng với tài năng của cô gái này không hề tầm thường.”

”Đã xâm nhập vào hệ thống của J chưa?”

Nói đến đây, Vũ Hiên hơi chột dạ một chút, lo lắng nói: “Cái đó..... Lão đại.... Vũ Trạch đã từng xâm nhập qua, nhưng mà kết quả là thất bại. Không những thế máy tính của Vũ Trạch còn bị dính virut, suýt nữa đã mất hết dữ liệu.”

Nam Cung Âu Thần kinh ngạc ngẩng đầu lên, hệ thống thông tin của Nam Cung gia không thể tra ra thông tin, còn Vũ Trạch thì không xâm nhập được hệ thống. Tổ chức J này lợi hại đến như thế nào đây? À không, phải nói là Queen, cô gái đó rốt cuộc có năng lực đến cỡ nào đây? Anh càng ngày càng cảm thấy thú vị về cô. Khóe môi Nam Cung Âu Thần hiện lên nụ cười tà mị, anh khoát tay cho Vũ Hiên ra khỏi, bản thân thì ngồi nhìn xấp hồ sơ trầm tư.

Vũ Hiên vừa ra khỏi phòng tổng giám đốc liền lấy tay gạt lớp da gà mới nổi lên. Lần đầu tiên anh thấy lão đại cười một cách quỷ dị như vậy, thật đáng sợ! Xem ra lão đại lại bắt đầu tính kế người nào rồi.

Trong văn phòng, Nam Cung Âu Thần không hề biết Vũ Hiên nói xấu về mình. Anh nhìn tài liệu trên tay một chút, rồi đặt nó qua một bên, hai tay bắt đầu hoạt động trên bàn phím máy tính. Hàng ngàn dãy số chạy dọc với tốc độ nhanh chóng khiến người ta hoa mắt, nhưng Nam Cung Âu Thần không hề bị ảnh hưởng.

Cùng lúc đó, máy tính của Mẫn Nguyệt lại báo động có người xâm nhập vào hệ thống của tổ chức. Cô nhìn màn hình, nhếch khóe môi tự tin. Muốn xâm nhập vào hệ thống của J, thì chính là muốn khiêu chiến với cô. Mà dám khiêu chiến với cô, kết quả chỉ có một, chính là thua! Hai mắt Mẫn Nguyệt tập trung nhìn màn hình, bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu hoạt động trên bàn phím.

Nhưng năm phút sau, sắc mặt của Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đều thay đổi. Cả hai nở nụ cười khát máu, ánh mắt lộ rõ vẻ hứng thú.

”Đối thủ hiếm có!”

”Đối thủ hiếm có!”

Hai người giằng co hơn nửa tiếng nhưng cũng không thể biết được là ai thắng ai thua. Tuy vậy, Mẫn Nguyệt biết nếu còn tiếp tục đấu người thua nhất định sẽ là cô. Người trên thế giới này có thể vượt trội hơn cô về kĩ năng máy tính không có nhiều người, ngay cả đế vương hacker Tiêu Anh Kỳ cũng đã thua cô. Vậy người này rốt cuộc là ai? Trong lòng Mẫn Nguyệt đột nhiên nghĩ ra một cái tên, không lẽ chính là.... Thần? Người bên ngoài đều biết Nam Cung gia có Vũ Trạch là một hacker siêu đẳng nhưng không hề biết so với Vũ Trạch thì Thần còn giỏi hơn anh ta rất nhiều. Lúc nhỏ, cô mới biết được thì ra người dạy những kỹ năng đó cho Vũ Trạch chính là Thần.

Xâm nhập vào hệ thống của J, anh tuyệt đối có khả năng làm vậy, không thể nghi ngờ. Nhưng nếu anh xâm nhập thành công thì toàn bộ tài liệu về cô sẽ bị anh biết được, thân phận của cô nhất định sẽ bại lộ. Cô không muốn giấu anh chuyện này, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc để nói ra.

Cô thầm rủa một tiếng, hai tay không ngừng hoạt động. Cô không thể thắng anh, nếu vậy thì chỉ cần ngăn cho anh không thể tiếp tục xâm nhập là được. Mẫn Nguyệt tháo cái đồng hồ đang đeo trên tay xuống, trên mặt đồng hồ được gắn với năm viên kim cương nhỏ với năm màu sắc khác nhau. Cô đưa tay vặn một viên kim cương màu xanh lục bảo, đột nhiên phía dưới của cái đồng hồ mở ra, để lộ con chíp rất nhỏ. Chiếc đồng hồ này là cô dùng mất một năm để tự tay làm ra nó, năm viên kim cương được gắn trên đó đều có tác dụng riêng. Nếu cô vặn viên màu xanh lục bảo như vừa rồi, thì sẽ mở ra ngăn

đựng hai con chíp mạnh nhất của cô, TI và TL. TI chuyên hack hệ thống, phá hoại toàn bộ dữ liệu của máy tính, còn TL thì ngược lại, nó chuyên bảo vệ máy tính, tăng cường tường lửa. Viên kim cương thứ hai có màu trắng tinh khiết, nhìn rất đơn giản nhưng chỉ cần vặn nhẹ thì chất độc cực mạnh sẽ được phóng ra, đủ để làm người ta chết ngay tức thì. Viên thứ ba là màu đen, nó có công dụng làm bắn ra một sợi dây thép rất nhỏ nhưng cực kỳ sắc bén. Viên thứ tư có màu xanh dương, ẩn bên dưới là hàng trăm cây kim nhỏ tẩm thuốc mê. Viên cuối cùng là màu đỏ, viên kim cương này rất đặc biệt, nó là đồ công nghệ cao được ngụy trang thành, có thể dùng để liên lạc nếu như có cùng tần số.

Mẫn Nguyệt lấy con chíp TI ra, gắn vào máy tính, sau đó dùng nó xâm nhập vào máy tính của Nam Cung Âu Thần. Đây là con chíp mà cô tự hào nhất, nhưng đối với anh sẽ không là gì. Chỉ cần năm phút anh đã phá giải nó, nhưng trong năm phút đó đã đủ cho cô làm việc mà cô muốn rồi. Cài đặt con chíp xong, Mẫn Nguyệt lại lấy thêm một cái máy tính khác, dùng nó để hack vào hệ thống của tập đoàn Âu Thần, thả một con virut vào đó. Xong tất cả, cô nhìn đồng hồ trên tay bắt đầu đếm, 3.....2.....1!

Toàn bộ hệ thống thông tin của Nam Cung Âu Thần đột nhiên gặp hacker tấn công, dính virut đồng loạt. Vì để hạn chế dữ liệu bị mất nên bộ phận kỹ thuật đã cho tắt nguồn điện toàn bộ công ty.

Nam Cung Âu Thần nhìn máy tính không ngừng báo động xâm nhập, khóe môi nở nụ cười lạnh lùng: "Muốn dùng cái này để ngăn chặn tôi sao? Ngây thơ quá đấy!" Anh lấy thêm một cái máy tính khác, kết nối lại với nhau, rồi bắt đầu chống lại sự xâm nhập của TI. Cho đến lúc Nam Cung Âu Thần giải quyết xong TI, định quay lại tiếp tục việc đang dang dở lúc nãy thì đột nhiên màn hình máy tính lại tối đen, toàn bộ nguồn điện bị ngắt. Hơn mười phút sau, nguồn điện mở lên, mọi thứ quay về hoạt động bình thường. Trên màn hình máy tính đột nhiên hiện lên dòng chữ: "King, lần này anh thua rồi!"

Nam Cung Âu Thần cau mày, cực kỳ tức giận, liền lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Hiên.

"Có chuyện gì? Tại sao nguồn điện đột nhiên lại tắt?"

"Lão đại, công ty của chúng ta bị hacker xâm nhập, hơn nữa còn dính virut rất mạnh, các chuyên gia kỹ thuật của công ty cũng không thể khống chế được nên đành phải tắt toàn bộ nguồn điện, khởi động chương trình tự bảo vệ."

"Virut? Vậy cậu tự xử lý cho tốt chuyện này."

"Dạ, lão đại."

Nam Cung Âu Thần cúp máy, nghĩ đến vấn đề vừa rồi, hacker, virut. Anh bật cười, thì ra là dùng cách này để ngăn chặn anh, được rồi, vậy lần này anh tạm tha cho J vậy. Chỉ là anh thật thắc mắc, vừa rồi anh không hề để lộ thông tin gì để biết được người đó là anh, ngay cả địa chỉ IP anh cũng đã sửa đổi. Cho dù có đoán được là người của Nam Cung gia làm thì điều đầu tiên phải nghĩ đến là Vũ Trạch đang ở nhà cậu ta mới đúng chứ không phải là anh. Người biết anh có khả năng này chỉ có vài người và một trong số đó chính là cô. Nam Cung Âu Thần chống cằm, ánh mắt hiện lên tia lửa nóng, bảo bối, người đó thực sự là em sao?

Ở trong phòng, Mẫn Nguyệt cười đắc ý, làm chuyện xấu quả nhiên rất kích thích, lại còn rất vui vẻ, hắc hắc. Ai bảo anh đột nhiên lại muốn xâm nhập vào J, vậy thì cô cũng không còn cách nào khác, đành phải để cho anh bận rộn trong suốt một tuần tới rồi. Đừng xem thường virut do cô tạo ra, tuy rằng không bằng TI nhưng khả năng phá hoại của nó mạnh cực kỳ. Cho dù hệ thống của tập đoàn Âu Thần mạnh tới đâu đi nữa thì cũng cần ít nhất một tuần để khôi phục lại tất cả dữ liệu. Như vậy trong một tuần tới, Thần sẽ rất bận, anh bận thì càng tốt, như vậy sẽ không còn sức để chú ý đến J nữa. Nhưng làm vậy có vẻ như không phúc hậu cho lắm, xem ra sắp tới cô phải nghĩ cách bồi thường cho anh rồi. Còn phải thay đổi mạng lưới bảo vệ trong hệ thống của tổ chức, tường lửa cũng cần phải mạnh hơn nữa, nếu không sẽ lại gặp tình trạng giống như ngày hôm nay một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Đến công ty

Mẫn Nguyệt vốn còn đang suy nghĩ phải nên cải tạo hệ thống tổ chức làm sao thì Tiêu Anh Kỳ lại đúng lúc gọi đến. Vừa mở máy cô đã nghe giọng nói đáng đánh đòn của ai kia.

"Queen, vừa rồi có người xâm nhập sao? Đại chiến lâu như vậy, thế nào, kết quả ai thắng?"

"Ai thắng cái đầu anh, biết có người xâm nhập, anh không giúp thì thôi mà còn ở một bên xem kịch vui?"

"Hắc hắc, chẳng phải đây là tôi tin tưởng thực lực của cô sao. Được rồi, vậy cuối cùng ai thắng?"

"Khụ khụ, đương nhiên là tôi rồi!"

"Thật không?" Giọng nói của Tiêu Anh Kỳ tràn đầy sự không tin.

Mẫn Nguyệt có chút chột dạ nói: "Thật, nếu không bây giờ anh có thể thảnh thơi như vậy sao! Anh gọi tới chỉ để nói vậy thôi à?"

Tiêu Anh Kỳ cảm thấy Mẫn Nguyệt có chút kì lạ nhưng cũng không tiếp tục hỏi mà quay về chuyện chính mà mình định nói, cả người liền trở nên nghiêm túc.

"Queen, vụ ám sát của sáu năm trước, tôi điều tra được một chút thông tin. Thật ra, vụ ám sát đó bị người khác xóa bỏ mọi dấu vết, ngay cả sát thủ cũng đã chết, thủ đoạn vô cùng sạch sẽ. Lúc đó, Nam Cung Âu Thần vừa mới lên nắm quyền đã bị ám sát thì có thể thấy người ra tay chắc là người trong nội bộ của Nam Cung gia, hơn nữa rất có quyền lực."

Người của Nam Cung gia? Thật sự lúc đó Mẫn Nguyệt cũng đã nghĩ đến điều này nhưng cô lại không có khả năng điều tra nên không thể biết được chính xác là ai.

"Không có cách nào điều tra ra người đó là ai sao?"

"Không thể, đối phương là người của Nam Cung gia, tôi không thể xâm nhập vào sâu được. Phải rồi, năm đó chắc hẳn Nam Cung Âu Thần đã điều tra qua, sao cô không đi hỏi anh ta?"

Cô không hỏi Thần bởi vì cô cảm thấy nhất định anh sẽ không nói cho cô biết, để cô không phải dính vào những ân oán gia tộc đó. Mẫn Nguyệt thở dài, xem ra chuyện này phải từ từ điều tra rồi.

"Được rồi, anh cứ tiếp tục điều tra chuyện này đi, nếu có kết quả thì nói cho tôi biết."

"Được!"

Cúp máy, đôi mắt Mẫn Nguyệt tản ra hàn băng lạnh lẽo, những người đã từng tổn thương Thần, cô nhất định sẽ khiến họ phải trả giá!

Mẫn Nguyệt nói quả thật không sai, trong vòng một tuần nay, Nam Cung Âu Thần đúng là bận đến nỗi không có thời gian nghỉ ngơi. Ngay cả lúc về nhà anh cũng mang công việc theo, đến hơn nửa đêm mới đi ngủ. Mẫn Nguyệt vừa đau lòng, vừa áy náy, nên quyết định buổi trưa làm một bữa ăn thật ngon mang đến công ty cho anh.

Cô tỉ mỉ xếp gọn hộp cơm lại thành từng tầng, dùng hộp giữ nhiệt để đựng canh, cẩn thận đóng chặt nắp lại. Làm xong tất cả, Mẫn Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên đằng sau vang lên tiếng cười của bác Trương: "Chu đáo như vậy, là muốn mang cho thiếu gia sao?"

"Bác Trương, không phải.....chỉ là.....cái đó....." Mẫn Nguyệt bị nói trúng, ấp úng không biết nên giải thích thế nào. Bác Trương hiểu rõ cười cười xoa đầu cô: "Bác đã giúp con chuẩn bị xe bên ngoài rồi, đi mau đi đừng để thiếu gia đợi lâu."

Mẫn Nguyệt hơi ngạc nhiên một chút, cô không ngờ bác Trương lại biết cô muốn mang cơm đến cho Thần. Cô không biết lúc cô cười khúc khích nấu ăn, rồi lại cẩn thận từng li bỏ vào hộp cơm, thì bác Trương đã biết cô muốn mang đến cho thiếu gia rồi. Chỉ có thiếu gia mới có thể làm cho cô bé này vui vẻ như vậy.

Mẫn Nguyệt tươi cười dụi dụi vào ngực bác Trương: "Bác Trương, cảm ơn bác, à phải rồi, con không phải chỉ làm cho Thần. Bác cũng có phần, con để ở trong bếp, khi nào bác đói nhớ lấy ra ăn. Vậy con đi trước."

"Con bé này, thật đúng là..... Mau đi đi!" Bác Trương nghe xong đương nhiên rất vui, bật cười, đẩy đẩy cô ra cửa.

Mẫn Nguyệt được tài xế riêng đưa tới trước cửa tập đoàn Âu Thần. Nhìn tòa nhà to lớn trước mặt, cô bắt đầu thấy choáng váng, rốt cuộc có bao nhiêu tầng vậy? Nhưng trong lòng cũng mang theo một chút phấn khích, đây chính là nơi làm việc của Thần, là nơi anh tự tay lập ra.

Mẫn Nguyệt chậm rãi bước vào đại sảnh công ty. Từ đằng xa, cô đã thấy một cô gái đang làm loạn tại quầy tiếp tân, không phải bởi vì cô đặc biệt chú ý mà là giọng nói của cô gái này khá lớn, lại chanh chua, muốn người ta không chú ý cũng khó.

"Này, tại sao tôi không được gặp tổng giám đốc chứ? Mấy người có biết tôi là ai không? Tôi là thiên kim của Dương thị, sắp tới sẽ cùng với tập đoàn Âu Thần hợp tác."

Mẫn Nguyệt nhíu mày, đến gặp Thần sao? Cô có chút khó chịu, nhưng vẫn bình tĩnh bước đến quầy tiếp tân.

"Xin lỗi, cho hỏi phòng tổng giám đốc ở tầng mấy?"

Cô nhân viên tiếp tân vốn đang cười gượng với cô gái kia, sắp chống đỡ không nổi rồi. Vừa nghe lại có một cô gái khác đến tìm tổng giám đốc, cô ảo não xoay người, nhưng khi nhìn thấy Mẫn Nguyệt thì sắc mặt liền thay đổi. Cô gái này quả thật rất xinh đẹp, làn da trắng nõn tinh tế, làn mi dài cong cong. Đặc biệt nhất là đôi mắt kia, long lanh, trong suốt, bất giác khiến người đối diện bị thu hút. Cô không trang điểm, chỉ thoa nhẹ một ít son môi nhưng cũng đủ vượt mặt các minh tinh nổi tiếng trên truyền hình.

Mẫn Nguyệt thấy đối phương không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm cô thì không khỏi nghi hoặc, đành phải kêu cô nhân viên đó lần nữa: "Cô à....."

Cô nhân viên tiếp tân thất thần trong chốc lát mới hồi hồn: "À.....Cô có hẹn trước không?"

Mẫn Nguyệt ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu, cô vì muốn cho anh bất ngờ nên không hề nói trước cho anh biết. Nhân viên tiếp tân có chút thất vọng, không lẽ mục đích cô gái này đến tìm tổng giám đốc cũng giống thiên kim Dương thị kia, nhưng cô cảm thấy có chút không giống vậy a. Tuy cô gái xinh đẹp trước mắt này ăn mặc rất giản dị, chỉ một cái váy lụa màu xanh nhạt, mái tóc cũng được buộc lại bằng một sợi dây cùng màu. Nhưng nếu người có

mắt chắc chắn sẽ nhận ra, tất cả đồ trên người cô đều là hàng hiệu. Gia thế của cô có lẽ không tầm thường, thực chất không hề giống những cô gái ham tiền khác, ăn mặc thiếu vải tới quyến rũ tổng giám đốc. Dù vậy, nếu không có hẹn trước, nhân viên tiếp tân cũng không dám để cho cô vào: "Xin lỗi cô, nếu không có hẹn trước thì không được gặp tổng giám đốc."

Mẫn Nguyệt có chút buồn chán, cô mở túi xách ra, lấy điện thoại của mình, bấm dãy số quen thuộc rồi ấn nút gọi.

Trong phòng họp đầy yên lặng, Nam Cung Âu Thần ngồi ở vị trí cao nhất, bàn tay gõ từng nhịp xuống mặt bàn, chờ câu trả lời của từng chủ quản trong công ty. Không khí cực kỳ nặng nề, các chủ quản đó mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bàn tay run run cầm tài liệu, không biết nói làm sao, chỉ có thể ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hơn mười phút đồng hồ. Đột nhiên trong không gian yên tĩnh đó vang lên tiếng chuông điện thoại. Mọi người trong phòng càng khẩn trương lợi hại hơn, bọn họ đều thầm nghĩ là tên chết tiệt nào lúc đi họp mà quên tắt điện thoại, không biết là tổng giám đốc rất ghét điều này sao?

Nhưng khi Nam Cung Âu Thần lấy điện thoại trong túi ra, nhìn tên người gọi hiện lên, anh khẽ mỉm cười. Đồng loạt nhân viên đều há hốc mồm, ánh mắt tràn đầy không thể tin. Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì? Tổng giám đốc cười? Đây là chuyện khó tin cỡ nào a, rốt cuộc là người nào lợi hại như vậy, chỉ một cuộc gọi đã làm cho tổng giám đốc cười?

Vũ Hiên ngồi bên cạnh Nam Cung Âu Thần, nhìn phản ứng của đám người bên dưới thì liếc mắt xem thường. Anh vừa nhìn đã biết, phản ứng của lão đại như vậy, thì người gọi chỉ có một, là cô bé kia, Nam Cung Mẫn Nguyệt.

Nam Cung Âu Thần ấn nút nghe, giọng điệu liền trở nên dịu dàng: "Bảo bối, có chuyện gì?"

Mẫn Nguyệt cũng không biết là anh đang họp, chỉ đơn giản nói một câu: "Thần, em đang ở đại sảnh công ty anh."

Nam Cung Âu Thần đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó mới kịp nói: "Chờ anh!"

Anh cúp điện thoại, chỉ bỏ lại một câu "Tan họp!" rồi vội vã bước ra ngoài, Vũ Hiên cũng chạy theo. Nam Cung Âu Thần vừa ra khỏi phòng họp, đồng loạt đám chủ quản cùng nhân viên kia đều thở phào nhẹ nhõm, cả người xụi lơ, giống như vừa trải qua một trận chiến sinh tử. Nhưng tất cả đều rất tò mò, không biết xảy ra chuyện gì mà có thể làm cho tổng giám đốc của bọn họ vội vã như thế.

Mẫn Nguyệt chỉ nói một câu rất nhỏ, tuy người xung quanh không nghe thấy nhưng người nhân viên tiếp tân đứng gần cô thì nghe rất rõ, bất giác ánh mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn Mẫn Nguyệt. Gọi tên của tổng giám đốc thân mật như vậy, xem ra quan hệ của hai người không bình thường. Nhân viên tiếp tân cảm thấy thật lo lắng, không biết vừa rồi bản thân có làm gì đắc tội với cô gái này không.

Mẫn Nguyệt cất điện thoại vào túi xách, định bước đến hàng ghế ngồi chờ. Nhưng vừa đi được vài bước thì đã nghe một giọng nói đầy châm chọc ở bên cạnh: "Thì ra là cô tới đây để quyến rũ tổng giám đốc Nam Cung sao?"

Mẫn Nguyệt nhíu mày nhìn sang cô gái chanh chua kia. Lúc này cô mới có thể thật sự đánh giá cô gái này, thân hình lồi lõm đầy đủ, ăn mặc vô cùng quyến rũ, chỉ sợ không thể phô bày hết thân hình của mình ra ngoài. Trên gương mặt kia, bôi một lớp phấn son đậm. Ừ, đủ xinh đẹp, đủ bốc lửa! Chỉ là cô thật tò mò, nếu như cô ta gạt bỏ một lớp phấn dày đó thì có còn xinh đẹp như vậy không? Hơn nữa, cô nhớ từ lúc cô vào đây chưa hề đụng chạm với cô ta, vậy sao cô ta lại châm chọc cô?

Dương Thi Ý từ lúc nhìn thấy Mẫn Nguyệt thì đã vô cùng ghen tị. Cô ta không ngờ một cô gái không trang điểm lại có thể xinh đẹp hơn cô ta đến vậy. Ngoài ra, người này cũng đến tìm Nam Cung Âu Thần khiến cô ta càng ghen ghét hơn. Dương Thi Ý luôn cho rằng bản thân là đại tiểu thư, nhìn cách ăn mặc của Mẫn Nguyệt đơn giản, cũng nghĩ cô là cô gái nghèo, không có thân phận, muốn dựa vào Nam Cung Âu Thần để kiếm tiền. Vì vậy, trong nháy mắt, Dương Thi Ý nhìn Mẫn Nguyệt với sự khinh thường, còn chán ghét cực độ. Cô ta không nhịn được liền mở miệng châm chọc Mẫn Nguyệt, giọng nói đầy gai nhọn.

Mẫn Nguyệt cười như không cười nhìn cô ta, vẫn yên lặng không nói gì. Chỉ là ánh mắt cô dần trở nên lạnh lùng, áp suất xung quanh cũng hạ thấp xuống vài độ.

Không hiểu sao Dương Thi Ý lại cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng cô ta tự nói với mình: Sợ gì chứ, chỉ là một con nhỏ nhà nghèo lẳng lơ thôi mà. Cô ta là đại thiên kim của Dương thị, vì vậy không được sợ! Nghĩ như vậy, Dương Thi Ý càng uỡn ngực tự tin, tiếp tục cười nhạo Mẫn Nguyệt.

"Cũng không chịu nhìn lại bản thân mình một chút, cô có tư cách gì mà quyến rũ tổng giám đốc Nam Cung chứ? Một đứa nhà nghèo chỉ biết dựa vào khuôn mặt hồ ly của mình, à còn mang hộp cơm tới sao, cũng thật biết dùng thủ đoạn. Bề ngoài giả thanh cao nhưng nội tâm thì ra lại vô sỉ như vậy."

Đám nhân viên ở đại sảnh đồng loạt nhíu mày, càng cảm thấy chán ghét Dương Thi Ý. Đây chính là giáo dục của một tiểu thư quý tộc sao? Cô nhân viên tiếp tân kia cảm thấy Dương Thi Ý này quả thật đúng là mắt mù rồi, còn không chính là não bị úng nước. Không nhìn thấy cô gái này mặc toàn là đồ của nhãn hiệu nổi tiếng sao, còn dám nói người ta nghèo? Hơn nữa, người ta khí chất thanh cao, khuôn mặt xinh đẹp, lại bị nói là gương mặt hồ ly, vô sỉ, thủ đoạn. Nhân viên tiếp tân biết thân phận của Mẫn Nguyệt nhất định không tầm thường, lần này Dương Thi Ý xui xẻo vì chọc không đúng người rồi. Quả nhiên thấy Mẫn Nguyệt nâng khóe môi thành độ cong nhàn nhạt: "Cô đang nói chính mình sao?"

Cả đại sảnh "Phụt!" một tiếng lấy tay che miệng cười, có người không chịu được mà cười lớn tiếng. Dương Thi Ý nhìn xung quanh, thấy ánh mắt khinh miệt của mọi người, gương mặt cô ta đỏ lên vì giận dữ. Chưa bao giờ Dương Thi Ý cô phải chịu nhục nhã như thế này! Dương Thi Ý lập tức bước nhanh đến trước mặt Mẫn Nguyệt, giơ tay lên định tát cô.

"Con tiện nhân này!"

Ngay lúc mọi người đều tưởng bàn tay kia sẽ đánh xuống khuôn mắt trắng nõn nà, thì một điều bất ngờ xảy ra. Mẫn Nguyệt vững vàng cầm bàn tay của

Dương Thi Ý đang giơ lên không trung, sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người mà tát cô ta một cái.

"Bốp!" Âm thanh vang dội khắp đại sảnh, mọi người đều tròn mắt nhìn nhưng không ai dám lên ngăn cản. Bởi vì khí thế của cô gái kia quá cường đại, khiến bọn họ sợ hãi.

Dương Thi Ý không thể tin nhìn Mẫn Nguyệt, bộ mặt xinh đẹp có chút vặn vẹo: "Mày....."

"Bốp!" Lại thêm một cái tát nữa vào bên má chưa bị đánh của Dương Thi Ý. Mẫn Nguyệt lúc này mới thu hồi tay, thả Dương Thi Ý ra, sau đó từ tốn lấy khăn tay trong túi ra, lau sạch hai bàn tay mình. Lau xong Mẫn Nguyệt cũng không giữ lại khăn tay mà vứt ngay vào thùng rác gần đó, giống như chạm vào Dương Thi Ý khiến cô cảm thấy rất bẩn vậy.

Mẫn Nguyệt khoanh tay đứng trước mặt Dương Thi Ý, nhìn cô ta đang chật vật ôm gương mặt sưng vù. Khí thế nữ vương tỏa ra mạnh mẽ, nhưng giọng điệu của cô rất vô tội, kết hợp với biểu cảm đầy ngây thơ: "Tôi chỉ cảm thấy miệng cô rất thối, tôi không phải cố ý đâu. Thế nào, không sao chứ, Dương tiểu thư?"

Dương Thi Ý căm hận nhìn chằm Mẫn Nguyệt, cô ta nói không cố ý, ai tin chứ! Dương Thi Ý trước giờ luôn được nuông chiều, chưa bao giờ bị đánh nên lập tức bản tính đại tiểu thư hiện rõ.

"Mày là ai? Dám làm vậy với tao, tao nhất định sẽ khiến cho cả gia đình mày trở thành kẻ ăn xin!"

Mẫn Nguyệt không quan tâm đến lời đe dọa của Dương Thi Ý, chỉ là ý cười ngay khóe môi càng lúc càng lớn.

Trong không khí căng thẳng đó, tiếng bước chân dồn dập truyền vào tai mỗi người vô cùng rõ ràng. Tất cả quay đầu lại đều kinh ngạc, tổng giám đốc tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ghen

Dương Thi Ý đột nhiên nở nụ cười tự tin, nhìn Mẫn Nguyệt với ánh mắt: Cô tiêu rồi!

Mẫn Nguyệt chỉ là hờ hững nhìn Nam Cung Âu Thần đang bước tới, không hề có phản ứng lo sợ. Cô bình tĩnh xoay người cầm hộp cơm nãy giờ bị mình bỏ một bên, kiểm tra thật kĩ xem nó có bị hỏng không. Thật may, cả hộp cơm đều nguyên vẹn.

Dương Thi Ý thay đổi thái độ, đột nhiên cả người liền trở nên nhu nhược, yếu đuối. Vành mắt đỏ ửng, nước mắt tuôn trào, nhìn qua cực kỳ đáng thương. Cô ta chạy tới chắn trước mặt Nam Cung Âu Thần, cáo trạng trước: "Âu Thần, công ty của anh sao lại để cho loại người tùy tiện đánh người như vậy vào chứ?"

Nam Cung Âu Thần vốn muốn nhanh chóng gặp bảo bối nhà mình, giữa đường bị người khác chặn lại vốn đã không vui, lại còn bị cô ta nói như vậy thì càng không kiên nhẫn: "Có ý gì?"

Dương Thi Ý cũng bị thái độ lạnh lùng của Nam Cung Âu Thần doạ cho sợ một chút, nhưng nghĩ đến kết cục của Mẫn Nguyệt khi bị Nam Cung Âu Thần trừng phạt khiến cho cô ta càng hả hê, có thêm tự tin. "Là cô ta, không những là người mưu mô, muốn đến đây quyến rũ anh để trèo cao. Bị tôi nói vài câu thì đã dám tát tôi hai cái, cô gái không có giáo dục như vậy làm sao có thể cho vào đây, nhanh chóng đuổi cô ta ra ngoài đi." Dương Thi Ý vừa khóc vừa chỉ tay vào Mẫn Nguyệt đang đứng ung dung cách đó không xa.

Mẫn Nguyệt để mặt cho cô ta tự biên tự diễn, cô chỉ đứng một bên khoanh tay ôm ngực nhìn tất cả, nụ cười trên khóe môi không hề giảm. Nhưng lúc nghe Dương Thi Ý gọi Nam Cung Âu Thần một cách thân mật như vậy, đáy lòng dâng lên một nỗi giận không tên.

Dương Thi Ý rất đắc ý, cô ta không tin với thân phận là thiên kim của Dương thị, sắp tới hai công ty lại cùng hợp tác mà Nam Cung Âu Thần không nể mặt cô ta, ra mặt giúp cô trừng trị con nhỏ kia. Nhưng Nam Cung Âu Thần là ai chứ, ngoài cô bé kia, anh tuyệt đối không đặt ai trong mắt. Nghe Dương Thi Ý nói Mẫn Nguyệt đánh cô ta, anh lập tức bước nhanh đến chỗ cô. Đến lúc mọi người đều tưởng anh sẽ trừng phạt Mẫn Nguyệt, nhưng anh lại lo lắng cầm bàn tay của cô lên, đau lòng nói: "Có đau không? Sao lại ngốc như vậy chứ dùng chính bàn tay mình để đánh người khác."

Một câu nói làm tất cả mọi người xung quanh triệt để hóa đá. Đám nhân viên rất muốn hét lên là: Tổng giám đốc à, ngài không nói nhầm người chứ? Nhưng nghĩ lại thấy đối phương là Nam Cung Âu Thân nên tuyệt đối không dám mở miệng, chỉ yên lặng tiếp tục xem kịch hay. Bọn họ càng lúc càng muốn biết rốt cuộc cô gái kia là ai mà có thể làm cho tổng giám đốc của bọn họ trở nên ôn nhu như vậy. Đúng, biểu cảm vừa rồi của tổng giám đốc chính là ôn nhu, lại vô cùng dịu dàng, như sợ tổn thương đến bảo bối của mình. Tổng giám đốc như vậy, bọn họ chưa bao giờ thấy.

Mẫn Nguyệt có hơi ngây ngốc, không ngờ anh sẽ nói với cô như vậy. Cô nhẹ nhàng rút bàn tay của mình ra, nhàn nhạt mở miệng: "Không đau."

Nam Cung Âu Thần ngẩn người, tuy cô nói rất bình tĩnh, nhưng anh nghe được trong đó có một chút.....tức giận! Anh nghi hoặc, anh có làm gì chọc giận

cô sao?

Mẫn Nguyệt nhìn sang khuôn mặt từ đắc ý chuyển sang ngạc nhiên, sau đó tức giận của Dương Thi Ý, ánh mắt hiện lên tia tà ác. Cô cố ý khoát tay Nam Cung Âu Thần đến trước mặt Dương Thi Ý, mỉm cười nói với cô ta: "Chẳng phải cô muốn biết tôi là ai sao? Vậy tôi xin tự giới thiệu, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Xin chào, Dương tiểu thư!"

Thân thể Dương Thi Ý lảo đảo, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin: "Sao có thể...."

Nam Cung Mẫn Nguyệt, không lẽ là em gái trên danh nghĩa của Nam Cung Âu Thần? Tất cả mọi người đều biết Nam Cung Âu Thần cưng chiều cô em gái này vô điều kiện, vậy những chuyện nãy giờ cô ta làm với Nam Cung Mẫn Nguyệt, không lẽ.....Dương Thi Ý càng nghĩ càng cảm thấy run rẩy, lần này cô ta phạm sai lầm lớn rồi.

Mẫn Nguyệt nhìn sắc mặt trắng bệch của Dương Thi Ý thì càng hài lòng, nhưng như vậy không có nghĩa là cô sẽ buông tha cho cô ta. Mẫn Nguyệt quay sang Nam Cung Âu Thần nháy mắt tinh nghịch: "Thần, lúc nãy Dương tiểu thư có nói muốn làm cho cả nhà chúng ta trở thành ăn xin đó. Ai nha, phải làm sao đây?"

Vẻ mặt của Dương Thi Ý lập tức vặn vẹo, càng lúc càng khó coi, cô ta không biết nói gì, chỉ đành ấp úng: "Tôi.....tôi....."

Nam Cung Âu Thần ban đầu không hiểu rõ tại sao Mẫn Nguyệt lại muốn khoát tay anh, sau đó còn nói những lời kia. Nhưng từ vẻ mặt của Dương Thi Ý anh đã mơ hồ đoán được, anh cũng tùy ý cho cô lợi dụng mình để chỉnh người khác, chỉ cần cô vui là được. Còn cái cô Dương tiểu thư kia, anh không hề có ấn tượng với cô ta, chỉ là một người xa lạ không đáng cho anh để tâm tới, cô ta tới đây tìm anh, có mục đích gì thì ai cũng hiểu rõ. Hơn nữa, vừa rồi bảo bối tức giận có lẽ cũng là vì cô ta, nên anh tuyệt đối không có ấn tượng tốt với người này. Nhưng khi nghe câu nói cuối cùng của Mẫn Nguyệt thì vẻ mặt của Nam Cung Âu Thần lập tức trở nên âm trầm. Từ ấn tượng không tốt ban đầu đã trực tiếp trở thành chán ghét. Anh lạnh lùng mở miệng: "Cô ta không có khả năng đó!"

Nói xong, Nam Cung Âu Thần không quan tâm Dương Thi Ý sẽ có phản ứng gì, anh chỉ ôm eo Mẫn Nguyệt bước đến thang máy riêng dành cho tổng giám đốc. Lúc đi ngang qua Vũ Hiên, anh chỉ nói một câu: "Lần sau không được cho cô ta vào đây!"

Vũ Hiên nãy giờ đứng một bên xem kịch thì vô cùng phấn khích, lâu ngày không gặp, tiểu ác ma vẫn là tiểu ác ma, cách thức chỉnh người cũng ác như vậy. Vũ Hiên kích động chạy theo Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt, vốn muốn cùng cô bé kia trêu chọc một chút. Ai ngờ vừa tới cửa thang máy đã bị Nam Cung Âu Thần đạp ra, không chút lưu tình mà nói: "Tự mình đi thang máy khác!"

Sau đó Vũ Hiên trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại trước mắt mình. Anh tức giận oán thầm, lão đại đúng là thiên vị, thiên vị trắng trợn! Tại sao cô bé kia có thể vào mà anh lại không thể? Vũ Hiên không có cách nào trút giận lên Nam Cung Âu Thần nên chỉ đành phát tiết lên Dương Thi Ý. Anh kêu bảo vệ đến lôi cô ta ra ngoài, về sau tuyệt đối không cho vào đây nữa. Dương Thi Ý bị kéo ra ngoài, cô ta dù la hét hay cầu xin cũng không có tác dụng, vô lực nhìn cánh cửa tập đoàn Âu Thần cách mình ngày càng xa.

Mọi người xung quanh lúc này mới biết rõ, thì ra cô gái kia là tam công chúa của Nam Cung gia. Nhất thời tất cả mọi nhân viên đều rút ra một kinh nghiệm sâu sắc, thà đắc tội tổng giám đốc Nam Cung Âu Thần, cũng không thể đắc tội vị tam tiểu thư Nam Cung Mẫn Nguyệt kia.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Mẫn Nguyệt liền thoát ra khỏi bàn tay của Nam Cung Âu Thần. Cô đứng dựa vào thang máy, nhưng không hề nhìn tới anh.

Nam Cung Âu Thần buồn bực, bảo bối đang tức giận sao? Chẳng phải vừa rồi anh đã giúp cô giải quyết cái cô Dương Thi Ý kia rồi mà, vậy tại sao cô vẫn còn giận? Nam Cung Âu Thần thật không hiểu nổi, vốn muốn đưa tay kéo cô lại hỏi thì cửa thang máy mở ra.

"Ting!"

Cửa vừa mở, Mẫn Nguyệt nhanh chóng bước ra ngoài, đi thẳng vào phòng tổng giám đốc, không hề để ý đến người phía sau. Tầng cao nhất của công ty chỉ có một căn phòng, là phòng làm việc của Nam Cung Âu Thần, nên Mẫn Nguyệt không cần vất vả đi tìm. Trước cửa căn phòng có một cái bàn làm việc cho thư kí, nhưng lúc này chỉ có một trợ lý nhỏ ở đó. Thấy Mẫn Nguyệt cùng Nam Cung Âu Thần bước vào thì sửng sốt, nhưng cũng không quên cúi đầu chào. Nam Cung Âu Thần lười quan tâm đến cô trợ lý nhỏ kia, anh chỉ vội đuổi theo bảo bối của anh đang tức giận ở phía trước.

Mẫn Nguyệt mở cửa phòng tổng giám đốc ra, tự nhiên bước vào. Cô đặt hộp cơm lên bàn, bản thân ngồi trên ghế sô pha khoanh tay lại, gương mặt nhăn thành một đoàn, cực kỳ không vui. Nam Cung Âu Thần ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay chọc nhẹ hai má phùng lên vì tức giận của cô, sủng nịch hỏi: "Tại sao lại tức giận?"

Mẫn Nguyệt gạt bàn tay của anh ra, giọng điệu giận dỗi: "Có phải thường có những cô gái như vậy đến tìm anh?"

Nam Cung Âu Thần không hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy nhưng vẫn thành thật trả lời: "Phải." Bọn họ đến đa số đều muốn quyến rũ anh, nhưng tất cả đều bị anh đuổi ra ngoài.

Mẫn Nguyệt nghe anh thừa nhận thì cơn giận lập tức bốc lên, cô đẩy mạnh anh ra, hét lớn: "Vậy anh đi vui đùa với họ đi, quan tâm em làm gì!"

Mẫn Nguyệt hét xong, định chạy ra ngoài, nhưng vừa đi được hai bước đã bị kéo lại, thuận thế ngồi lên đùi của Nam Cung Âu Thần. Anh đưa tay nhéo nhẹ mũi cô, bật cười: "Làm sao vậy, em ghen à?"

Mẫn Nguyệt giật mình, cô tức giận như vậy là vì ghen sao? Dù có đúng đi chăng nữa thì cô cũng nhất quyết không thừa nhận.

”Ai nói em ghen chứ, em không có! Mau buông em ra, anh là đồ trăng hoa, bại hoại.”

Mẫn Nguyệt vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay đang ôm eo của cô. Cô càng như vậy thì càng làm cho Nam Cung Âu Thần cảm thấy thật đáng yêu. Anh cưng chiều ôm cô vào lòng, giữ chặt không cho thoát ra, tiếng cười trầm thấp pha lẫn một chút bất đắc dĩ vang lên, khiến cho Mẫn Nguyệt không nhịn được mà say mê: “Cô bé ngốc, em nói ai là trăng hoa, là bại hoại hả? Những cô gái đó anh chưa bao giờ để ý tới, làm sao có thể vui đùa cùng họ được. Người luôn bên cạnh anh là em, người anh quan tâm cũng là em, người anh yêu thương cũng chỉ có mình em. Em ghen cái gì chứ!”

Trong lòng Mẫn Nguyệt như có một dòng nước ấm chảy qua, ngọt ngào không sao tả nổi. Tức giận nãy giờ cũng tiêu tan hết, cô nằm trong ngực anh “Hừ! Hừ!” hai tiếng. Không nói gì nhưng hai vành tai lặng lẽ đỏ ửng lên, khóe miệng hiện ra một độ cong nhỏ.

Nam Cung Âu Thần vuốt tóc Mẫn Nguyệt, như vô tình hỏi: “Tại sao lúc nãy lại tát cô ta?”

Ngọn lửa giận trong lòng Mẫn Nguyệt vừa mới tắt lại bùng lên, cô như con nhím xù lông ngẩng mặt lên giận dữ nhìn anh: “Anh ra mặt vì cô ta?”

Nam Cung Âu Thần dở khóc dở cười: “Không có, anh chỉ muốn nói với em lần sau nếu có người chọc giận em, cứ để cho anh ra mặt. Đừng tự dùng tay mình đánh, sẽ rất đau.”

”Không sao, chuyện nhỏ như vậy em có thể tự giải quyết được.” Cô đã quen với việc tự mình giải quyết mọi chuyện, cô không muốn trở thành một bình hoa yếu đuối chỉ có thể dựa vào anh.

Nam Cung Âu Thần thở dài, anh biết bảo bối từ nhỏ đã tự lập, chưa bao giờ cần anh. Nhưng đôi lúc anh thật sự muốn cô có thể dựa vào anh, anh sẽ thay cô chống đỡ mọi thứ.

Nam Cung Âu Thần không muốn nghĩ đến vấn đề này nữa, liền chuyển sự chú ý sang hộp cơm đang để trên bàn, nhướng mày vui vẻ: “Bảo bối, em mang cơm đến cho anh sao?”

Mẫn Nguyệt lúc này mới nhớ đến mục đích của mình đến đây. Cô vội nhảy từ trên đùi anh xuống, mở hộp cơm ra.

”Phải, là do em làm, trong này có tất cả các món mà anh thích đó.”

Hộp cơm vừa mở ra, hương thơm bay khắp căn phòng, Nam Cung Âu Thần ngửi thấy cũng có cảm giác đói bụng. Mẫn Nguyệt lấy ra hai bộ chén đũa, cô cũng chưa ăn cơm, nên định đến đây ăn cùng anh. Trong văn phòng, một nam một nữ, vừa ăn cơm vừa cười nói vui vẻ, không khí vô cùng hài hòa.

Ăn cơm xong, Mẫn Nguyệt vốn muốn về nhà nhưng bị Nam Cung Âu Thần giữ lại. Cô không thể làm gì khác đành lấy một cái máy tính ra xem phim, xem được một hồi thì Mẫn Nguyệt cảm thấy mí mắt nặng trĩu, dần dần ngủ thiếp đi trên sô pha.

Nam Cung Âu Thần đang xem văn kiện trên bàn làm việc, tầm mắt lâu lâu lại hướng về phía cô, tản ra sự dịu dàng cùng cưng chiều khó thấy. Phát hiện cô gái nhỏ đang ngủ, trong mắt anh đầy ý cười, bước ra khỏi bàn làm việc đến gần sô pha.

Mẫn Nguyệt ngủ rất yên ổn, cô cuộn tròn người lại trên ghế sô pha. Dưới ánh nắng nhè nhẹ, da thịt cô ửng hồng, khuôn mặt tinh tế như thiên sứ. Vì Mẫn Nguyệt nghiêng người mà khiến cổ áo bị trượt xuống, lộ ra một phần da thịt trắng nõn. Từ góc độ của Nam Cung Âu Thần có thể thấy được cảnh xuân bên trong, thân thể lập tức dâng lên một ngọn lửa.

Có lẽ vì bị ánh nắng chiếu vào làm chói mắt, Mẫn Nguyệt khẽ nhíu mày. Nam Cung Âu Thần hít sâu, áp chế dao động trong người, tiến đến nhẹ nhàng bế Mẫn Nguyệt lên, ôm cô vào phòng nghỉ. Trong đó có giường, cô sẽ ngủ thoải mái hơn, lúc Nam Cung Âu Thần bế Mẫn Nguyệt lên nhíu mày thật chặt. Tại sao cô lại gầy như vậy? Lúc bế lên nhẹ giống như không có bao nhiêu thịt. Anh nhớ lúc nhỏ cô có một chút da thịt, khi bế lên cảm giác rất tốt. Nhưng bây giờ cô lại gầy như vậy, rốt cuộc bốn năm qua cô đã sống như thế nào. Không được, anh nhất định phải nuôi cô cho béo lên một chút.

Anh cẩn thận đắp chăn cho cô, chỉnh lại điều hòa cho thích hợp rồi mới bước ra ngoài. Nam Cung Âu Thần đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc nãy ở đại sảnh, liền nhấn điện thoại nội bộ gọi cho trợ lý của mình: “Kết nối camera ở đại sảnh cho tôi!”

Trợ lý không dám chậm trễ, ngay lập tức kết nối cho anh. Nam Cung Âu Thần càng xem càng tỏa ra sát khí mạnh mẽ, anh nhếch khóe môi lạnh lùng. “Dương tiểu thư của Dương thị sao? Rất tốt.”

Nam Cung Âu Thần lấy điện thoại ra, lưu loát bấm một dãy số.

”Vũ Hiên, lập tức hủy bỏ kế hoạch hợp tác với Dương thị.”

Vũ Hiên ngạc nhiên một chút, sau đó mỉm cười: “Trút giận cho cô gái nhỏ của mình à?”

”Xem ra dạo này cậu rất rảnh, còn có thời gian quan tâm đến mệnh lệnh của tôi. Nếu vậy thì đi châu Phi quản lý chi nhánh ở bên đó một tháng đi.”

”Đừng, đừng, lão đại, tôi đi làm việc ngay, không nói nữa.” Đùa sao, anh một chút cũng không muốn đến cái nới quỷ quái đó. Lão đại, anh đúng là nhà tư bản độc ác mà!

Mẫn Nguyệt ngủ một giấc cho đến chiều, lúc cô tỉnh dậy phát hiện xung quanh là một không gian xa lạ thì có hơi ngạc nhiên một chút. Cô dụi dụi đôi mắt vẫn còn mơ màng vì buồn ngủ, bàn chân bước xuống giường, mở cửa ra ngoài.

Nam Cung Âu Thần nghe thấy tiếng mở cửa, vội dừng công việc, quay sang nhìn cô. Chỉ thấy cô bé kia đứng ở cửa, bàn tay nhỏ bé đang dụi mắt, mái tóc tuy hơi rối một chút nhưng cũng không làm ảnh hưởng vẻ đẹp của cô, ngược lại càng thêm đáng yêu.

Nam Cung Âu Thần thả văn kiện trên tay xuống, gọi cô: "Bảo bối, lại đây!"

Mẫn Nguyệt bước chậm tới, lúc sắp đến gần Nam Cung Âu Thần thì bị anh kéo ngồi trên đùi. "Dậy rồi sao? Có muốn ngủ thêm chút nữa không?"

Mẫn Nguyệt dụi dụi vào lòng anh, cảm thấy quả thật vẫn còn buồn ngủ một chút nên gật đầu: "Muốn."

Nam Cung Âu Thần bật cười, vươn tay nhéo nhéo hai má phấn nộn của cô. "Cô bé ham ngủ này! Mau dậy đi, anh dẫn em đi ăn cơm, đói rồi phải không?"

Mẫn Nguyệt miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn bên ngoài, quả thật là trời đã gần tối rồi. Nhưng mà bây giờ cô thật sự chỉ muốn ngủ. Mẫn Nguyệt ngã vào lòng Nam Cung Âu Thần, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Nam Cung Âu Thần bất đắc dĩ nhìn cô, anh thật hết cách với cô bé này. Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau đó cửa phòng tổng giám đốc được mở ra, cô trợ lý nhỏ ôm một chồng tài liệu bước vào. "Tổng giám đốc, những văn kiện này....."

Nhưng khi nhìn thấy cảnh bên trong cô lập tức dừng bước, không biết có nên bước ra ngoài hay không. Chỉ thấy, phía sau bàn làm việc, một nam một nữ với hai khuôn mặt tuyệt mĩ vô cùng đang tựa sát vào nhau, hô hấp cùng một bầu không khí. Cho đến khi ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Âu Thần quét tới, khiến cô trợ lý chân mềm nhũn, không dám nhìn thêm nữa. Thân thể run run muốn chạy ra ngoài, cô thật hối hận tại sao lại vào đúng lúc này.

Mẫn Nguyệt đương nhiên cũng nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên, sau đó phát hiện tư thế của hai người hiện giờ có chút mờ ám. Tuy với cô và anh thì đã quen rồi, nhưng với người ngoài thì lại khác. Cô lập tức đỏ mặt, chạy vào phòng nghỉ, vội vàng sửa soạn lại bản thân.

Nam Cung Âu Thần nhìn bóng dáng cô đầy cưng chiều, nhưng khi quay qua nhìn trợ lý chỉ còn là sự lạnh lùng, quay về với phong thái của một vị tổng giám đốc.

"Có chuyện gì?"

Cô trợ lý nhỏ thu hồi sự sợ hãi trong lòng, lấy hết dũng cảm ra nói: "Tổng giám đốc, những văn kiện này cần ngài kí."

"Được rồi, đưa đây."

Đến lúc Mẫn Nguyệt ra khỏi phòng nghỉ cũng là mười phút sau, cô thấy Nam Cung Âu Thần đang cầm áo khoác tây trang chờ cô. Thấy cô ra, anh chỉ mỉm cười: "Đi thôi! Anh dẫn em đi ăn."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tình cờ gặp

Nam Cung Âu Thần dẫn Mẫn Nguyệt đến một nhà hàng Pháp nổi tiếng, vì cô rất thích ăn món Pháp. Hai người chọn một chỗ yên tĩnh gần cửa sổ ngồi xuống. Nam Cung Âu Thần để cho Mẫn Nguyệt chọn thực đơn trước, cô theo thói quen chọn những món mà anh thích ăn. Đến lượt Nam Cung Âu Thần, anh lại gọi những món mà cô thích ăn. Ban đầu Mẫn Nguyệt thấy cũng không có gì lạ, nhìn một lúc sau cô cảm thấy có vấn đề rất lớn. Bởi vì Thần gọi rất nhiều món a, cô và anh chỉ có hai người mà anh gọi gần mười món. Mẫn Nguyệt giơ tay đè lên thực đơn, ngăn cản Nam Cung Âu Thần gọi món tiếp.

"Anh gọi nhiều quá rồi, chẳng phải chỉ có hai chúng ta ăn thôi sao?" Không lẽ còn có khách đến mà cô không biết?

Nam Cung Âu Thần nhìn cô cười nhẹ, bình tĩnh trả lời: "Những món này là anh gọi cho em mà."

Đồng loạt ánh mắt quái dị của những người khách gần đó đều hướng về Mẫn Nguyệt. Ngay cả cô phục vụ cũng nhìn Mẫn Nguyệt một cách kì quái, sau đó đánh giá cô từ trên xuống dưới, trong lòng thầm nghĩ: Cô gái xinh đẹp này nhìn ốm như vậy, thì ra lại có thể ăn nhiều đến thế!

Mẫn Nguyệt đương nhiên biết mọi người xung quanh đang nhìn mình với suy nghĩ như thế nào, cô giành lấy thực đơn từ trong tay Nam Cung Âu Thần. Mặt đỏ lên vì xấu hổ nói: "Em đâu có ăn nhiều đến thế!"

Mẫn Nguyệt cầm thực đơn đưa cho cô phục vụ, nở nụ cười tiêu chuẩn: "Cô à, xin lỗi, tôi chỉ lấy một nửa số món anh ấy vừa gọi thôi."

Nam Cung Âu Thần đen mặt, cô phục vụ nhìn sắc mặt anh ngày càng khó coi cũng cảm thấy rất khó xử. Nam Cung Âu Thần phất tay: "Không cần, cứ mang những món tôi gọi lên đi. Cô có thể đi được rồi!"

Cô phục vụ kia thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi tình thế này rồi, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi tầm mắt của Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt đối với hành động này của Nam Cung Âu Thần có chút bất mãn, môi hồng nhỏ nhắn chu lên, giả vờ giận dỗi nói: "Kêu nhiều đồ ăn như vậy, anh muốn nuôi em thành heo sao?"

Nam Cung Âu Thần ngược lại không hề phủ nhận mà còn thẳng thắn trả lời: "Ừ."

Mẫn Nguyệt trợn mắt nhìn anh, không tin nổi Thần lại nói như thế. "Hừ, nếu như sau này em trở thành heo, không ai chịu lấy. Đến lúc đó, em sẽ bắt anh chịu trách nhiệm!"

Trong mắt Nam Cung Âu Thần xẹt qua một tia sáng rồi rất nhanh biến mất. Khuôn mặt lạnh lùng bỗng trở nên nhu hòa, giọng nói trầm ấm đầy mê người: "Được, anh chịu trách nhiệm. Không cần lấy ai khác, anh nuôi em cả đời."

Nam Cung Âu Thần vừa nói vừa vươn tay vén sợi tóc rũ xuống của Mẫn Nguyệt ra sau. Động tác vô cùng dịu dàng, ánh mắt cưng chiều, giờ phút này ai cũng không tránh khỏi việc bị mê hoặc bởi người đàn ông tuyệt mỹ này. Ngay cả Mẫn Nguyệt cũng nhìn anh ngây người, trái tim nhỏ bé bỗng nhiên đập loạn lên. Đây rõ ràng chỉ là một câu nói đùa bình thường, tại sao cô lại cảm thấy Thần có ý khác?

Nam Cung Âu Thần thu hồi tất cả động tác, giả vờ như không có chuyện gì: "Nếu em không ăn hết thì ăn mỗi món một ít cũng được. Em quá gầy, cần phải ăn nhiều một chút!"

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh của anh, Mẫn Nguyệt cho là cô nghĩ nhiều rồi. Vừa rồi chỉ là nói đùa thôi, làm sao có ý gì khác chứ! Nhưng mà, ăn mỗi món một ít, không cần ăn hết? Nam Cung Âu Thần, cho dù anh có rất nhiều tiền cũng không cần lãng phí như thế. Hơn nữa, anh nói cô gầy, cô gầy chỗ nào chứ! Thân hình của cô chính là tiêu chuẩn đó. Trong lúc Mẫn Nguyệt đang tỉ mỉ đánh giá thân thể mình thì nghe giọng nói quen thuộc từ đằng sau.

"Mẫn Nguyệt!"

Mẫn Nguyệt cùng Nam Cung Âu Thần đồng thời ngước mặt lên, sau đó đầy kinh ngạc. Mẫn Nguyệt vui vẻ kêu lên: "Anh Vĩ Đình!"

Sau lưng Mẫn Nguyệt, Lạc Vĩ Đình đang từ từ bước tới. Phong cách hoàng tử tao nhã vẫn không thay đổi, chỉ có điều đi bên cạnh anh còn có một cô gái khác.

Mẫn Nguyệt lập tức chú ý tới cô gái này, xinh đẹp, thanh thoát, trên người tràn đầy khí chất quý tộc. Nhưng điều khiến Mẫn Nguyệt chú ý không phải ở những điểm đó, mà là đôi mắt của cô, nó rất đẹp, nhưng lại ẩn chứa trong đó một chút ưu thương nhàn nhạt. Dù vậy trên gương mặt của cô vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng, khiến người khác không nhịn được mà muốn thân thiết. Ngay từ lần đầu gặp mặt, không hiểu sao Mẫn Nguyệt lại cảm thấy rất thích cô gái này, cô ấy cho cô một cảm giác rất gần gũi. Hơn nữa, cô cảm thấy hình như cô đã từng gặp cô gái này ở đâu rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Cô gái kia đương nhiên biết ánh mắt tò mò đầy hiếu kì của Mẫn Nguyệt đang đánh giá bản thân. Cô cũng không để ý, mặc cho Mẫn Nguyệt tiếp tục nhìn. Chỉ là lúc nghe Lạc Vĩ Đình gọi tên Mẫn Nguyệt thì trong nháy mắt cả người đều chấn động, ánh mắt hiện lên vẻ đau khổ. Nhưng rất nhanh cô lại trở về dáng vẻ bình thường.

Mẫn Nguyệt cũng biết bản thân nhìn người ta một lúc lâu, có chút bất lịch sự nên liền chuyển tầm mắt sang Lạc Vĩ Đình.

"Anh cũng đến đây ăn cơm sao? Thật trùng hợp!"

Lạc Vĩ Đình cũng cười đáp lại: "Phải, đúng là rất trùng hợp. Không ngờ em và tổng giám đốc Nam Cung lại ở đây."

Lạc Vĩ Đình bước đến trước mặt Nam Cung Âu Thần, vươn tay ra trước mặt anh: "Lần trước có chút thất lễ rồi, mong tổng giám đốc Nam Cung không để ý. Chúng ta vẫn chưa có dịp giới thiệu chính thức, chào anh, tôi là Lạc Vĩ Đình, tổng giám đốc Lạc thị, cũng là bạn thời đại học của Mẫn Nguyệt."

Lạc Vĩ Đình còn đặc biệt nhấn mạnh "bạn thời đại học của Mẫn Nguyệt", trên mặt vẫn là nụ cười lễ độ. Nam Cung Âu Thần nhíu mày một chút, khóe miệng khẽ cong lên, cũng bắt tay với Lạc Vĩ Đình. "Chào tổng giám đốc Lạc!"

Hai người ngoài mặt giống như không có gì, nhưng thật ra trong lòng lại đang sóng ngầm mãnh liệt, tia lửa điện bắn ra khắp nơi. Lạc Vĩ Đình cùng Nam Cung Âu Thần âm thầm so tài, hai bàn tay bóp chặt lại với nhau.

Mẫn Nguyệt nhìn hai người đàn ông đang nắm tay kia thật không hiểu nổi tại sao: Hai người bọn họ làm sao vậy? Chẳng phải chỉ là bắt tay chào hỏi bình thường thôi sao? Cô gái đứng bên cạnh cô vẫn không có biểu cảm gì, chỉ là mày đẹp nhíu lại, có phần lo lắng cho Lạc Vĩ Đình.

Sức của Lạc Vĩ Đình vốn không mạnh bằng Nam Cung Âu Thần, mặt đã dần trắng bệch, nhưng Nam Cung Âu Thần vẫn rất thản nhiên như không có chuyện gì. Đến lúc Mẫn Nguyệt còn đang nghĩ không biết hai người họ còn nắm tay đến bao giờ thì điện thoại của Nam Cung Âu Thần đột nhiên reo lên. Hai người lập tức buông tay ra, Nam Cung Âu Thần chỉ nói một câu: "Tôi ra ngoài nghe điện thoại." Sau đó đã thấy anh cầm điện thoại vội bước ra ngoài.

Mẫn Nguyệt cảm thấy không khí hiện tại có phần lúng túng nên tinh ý tìm chủ đề nói chuyện:"Anh Vĩ Đình, cô gái xinh đẹp này là.....?"

Không đợi Lạc Vĩ Đình trả lời, cô gái kia đã tự mình giới thiệu:" Xin chào, tôi là Lạc Giao Giao, con gái nuôi của nhà họ Lạc, cũng là em gái trên danh

nghĩa của anh Đình."

Mẫn Nguyệt ngạc nhiên một chút, thì ra đó là lý do tại sao cô lại cảm thấy rất gần gũi với Lạc Giao Giao, bởi vì hai người họ có hoàn cảnh rất giống nhau. Mẫn Nguyệt cười nhẹ với Lạc Giao Giao, rất tự nhiên giới thiệu bản thân:" Xin chào, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Chúng ta rất giống nhau, đều là được nhận nuôi."

Lạc Giao Giao ngạc nhiên một chút, không ngờ Mẫn Nguyệt sẽ nói như vậy, bất giác cô nở nụ cười thân thiện với Mẫn Nguyệt. "Vậy chỉ có thể nói chúng ta rất có duyên."

Lạc Giao Giao thuộc dạng mĩ nhân băng sơn, lạnh lùng. Cô cười rất ít, đa số đều là những nụ cười xã giao. Người có thể khiến Lạc Giao Giao cười một cách chân thật như thế có rất ít, Mẫn Nguyệt cũng là một trong số đó và người còn lại chính là.... Lạc Vĩ Đình.

"Nếu đã tình cờ gặp mặt ở đây vậy chi bằng chúng ta cùng ăn cơm đi. Đúng lúc hôm nay em gọi rất nhiều món." Thật tốt, cũng may gặp anh Vĩ Đình ở đây, nếu không cô cũng không biết lát nữa phải xử lý đống thức ăn kia sao nữa.

Lạc Vĩ Đình đương nhiên sẽ không khách khí, sảng khoái nhận lời. "Được."

Lạc Giao Giao cũng không phản đối, yên lặng ngồi xuống bên cạnh Lạc Vĩ Đình. Mẫn Nguyệt để cho hai người ngồi vào ghế của cô, còn bản thân thì đứng dậy ngồi vào hàng ghế chung với Nam Cung Âu Thần.

Mẫn Nguyệt trò chuyện với Lạc Vĩ Đình cùng Lạc Giao Giao một lúc nhưng vẫn chưa thấy Nam Cung Âu Thần trở về. Trong lòng Mẫn Nguyệt hơi lo lắng một chút, không lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Trong lúc cô đang miên man suy nghĩ thì phục vụ đã mang thức ăn lên, cắt đứt suy nghĩ của cô. Mẫn Nguyệt theo thói quen gắp cà chua trên trên món ăn của Thần thích để qua một bên. Bởi vì Nam Cung Âu Thần không thích ăn cà chua, nên từ nhỏ, mỗi khi đi ăn với anh, Mẫn Nguyệt đều tự giác gắp cà chua để qua một bên cho anh.

Nhìn động tác của Mẫn Nguyệt làm cho Lạc Vĩ Đình không khỏi nghi hoặc, nên liền hỏi cô: "Tại sao lại phải để cà chua sang một bên, em không thích ăn à?" Chuyện này không thể nào, lúc trước, khi ở bên Anh, anh đã từng đưa cô đi ăn, khi đó anh còn thấy cô ăn cà chua rất vui vẻ, rất thích thú mà.

Mẫn Nguyệt không dừng động tác, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ giải thích với anh một câu: "Thần không thích ăn cà chua!"

Nụ cười trên khuôn mặt của Lạc Vĩ Đình cứng đờ, hai mắt hiện lên nỗi xót xa nồng đậm. Mẫn Nguyệt đang cúi đầu xuống để gắp cà chua nên không hề thấy được biểu cảm này của anh, nhưng Lạc Giao Giao ngồi bên cạnh lại thấy rất rõ, đáy lòng thoáng dâng lên nỗi đau khổ.

Nam Cung Âu Thần gọi điện thoại xong, liền quay vào trong. Từ xa anh đã nhìn thấy Lạc Vĩ Đình cùng cô gái đi bên cạnh của anh ta ngồi vào bàn cười nói với Mẫn Nguyệt. Sắc mặt của Nam Cung Âu Thần lập tức trầm xuống, cực kì không vui với việc có người phá đám anh và bảo bối ăn cơm, hơn nữa người này lại là Lạc Vĩ Đình. Nhưng lúc đến gần, thấy được hình ảnh bảo bối vì anh mà đang tỉ mỉ lựa cà chua để sang một bên thì trong lòng Nam Cung Âu Thần cảm thấy vô cùng ấm áp, sự không vui vừa rồi cũng giảm đi một nửa.

Anh bước nhanh đến ngồi xuống bên cạnh cô, cũng tự động mang đĩa tôm hùm mà cô thích nhất đến trước mặt mình, bắt đầu công việc lột vỏ tôm. Hai người hai công việc khác nhau, đều chú tâm vào làm, không hề để ý sắc mặt có chút cứng ngắc của Lạc Vĩ Đình ngồi đối diện. Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt làm xong cùng lúc, rất tự nhiên đổi lại đĩa cho nhau, hai người đều thấy trong mắt đối phương sự vui vẻ.

Lạc Giao Giao nhìn cảnh tượng trước mắt có chút ngưỡng mộ, cô lén nhìn sang Lạc Vĩ Đình rồi vội thu hồi ánh mắt. Lạc Giao Giao cười khổ, anh sẽ không bao giờ đối xử với cô như vậy.

Mẫn Nguyệt lúc này mới chú ý đến hai người Lạc Vĩ Đình và Lạc Giao Giao vẫn ngồi yên không chịu động đũa. Cô không khỏi cảm thấy kì lạ, nghi hoặc hỏi:"Sao hai người không ăn đi? Đừng khách sáo, bữa ăn hôm nay em mời!"

Lạc Vĩ Đình còn chưa mở miệng thì Nam Cung Âu Thần đã nhét con tôm hùm vừa được lột vỏ xong vào miệng Mẫn Nguyệt. Anh cười cười trêu chọc cô: "Nói mạnh mẽ như vậy, em có nhiều tiền lắm sao?"

Mẫn Nguyệt bắn ánh mắt như muốn ăn thịt người về phía anh, cô cố gắng nhai hết con tôm, sau đó mới mở miệng phản kích: "Ai nói em không có tiền? Đừng coi thường em, số tiền trong tài khoản của em có thể đủ đè chết anh đó."

"Haha, thật không?"

"Đương nhiên là thật rồi!"

Lạc Vĩ Đình biết tại sao đột nhiên Nam Cung Âu Thần lại đùa giỡn với Mẫn Nguyệt. Muốn cho cô không để ý đến anh, tuyên bố quyền chiếm hữu cô đã là của Nam Cung Âu Thần. Nhìn nụ cười vui vẻ của Mẫn Nguyệt khi vui đùa với Nam Cung Âu Thần thì Lạc Vĩ Đình biết anh đã thua rồi, hơn nữa là còn thua khi vừa bắt đầu. Chỉ là, muốn anh từ bỏ cô? Anh sẽ tuyệt đối không bỏ cuộc, Mẫn Nguyệt, anh nhất định sẽ làm cho em yêu anh!

"Tình cảm của hai người quả thật rất tốt, tôi thật sự rất hâm mộ." Câu nói của Lạc Giao Giao đã cắt đứt Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đùa giỡn. Sau đó Lạc Giao Giao mới phát hiện bản thân đã vô thức nói lên suy nghĩ trong lòng mình, lúng túng cúi đầu xuống gắp thức ăn: "Xin lỗi, tôi chỉ nói đùa thôi, hai người đừng để ý."

Không ai chú ý, lúc này Lạc Vĩ Đình lại vì câu nói vừa rồi của Lạc Giao Giao mà suy nghĩ. Anh nhìn Lạc Giao Giao với vẻ mặt phức tạp, xen lẫn một tia áy náy cùng bất đắc dĩ.

Mẫn Nguyệt cười khúc khích: "Cô quả thật rất đáng yêu, chúng ta làm bạn đi!"

Lạc Giao Giao cùng hai người đàn ông đều kinh ngạc nhìn Mẫn Nguyệt. Chỉ là Nam Cung Âu Thần cảm thấy chuyện này cũng không có gì lớn, chỉ cần cô vui là được, nên liền không để ý tới, tiếp tục ăn cơm. Lạc Giao Giao có chút bất ngờ, nhưng sau đó lại thay bằng sự vui vẻ, cô rất thích cô gái tên Mẫn Nguyệt này. Dù sau này rất có thể hai người sẽ có khoảng cách bởi vì một người khác, thậm chí trở thành kẻ đối địch, nhưng Lạc Giao Giao cô cũng không muốn bỏ lỡ người bạn này. Khóe môi cô cong cong, nở nụ cười rạng rỡ: "Được."

Một bữa cơm ngắn ngủi, nhưng mọi người đều mang những suy nghĩ khác nhau. Cho đến khi kết thúc, Mẫn Nguyệt còn cùng Lạc Giao Giao trao đổi số điện thoại, hẹn nhau nếu có dịp sẽ cùng đi chơi. Lạc Giao Giao cười tươi như đứa trẻ vừa được kẹo, Mẫn Nguyệt cảm thấy cô gái này thật ra cũng không khó gần, chỉ là không biết cách diễn đạt cảm xúc mà thôi.

Ngày hôm sau, khắp thành phố A lại lan rộng tin tức tập đoàn Âu Thần từ chối hợp tác cùng công ty Dương thị. Công ty Dương thị cũng vì chuyện này mà không kịp xoay vòng vốn, sau đó bị điều tra ra sử dụng nguyên liệu kém chất lượng để sản xuất. Chống đỡ được hai ngày cũng tuyên bố phá sản. Thật ra lúc đầu tình hình của công ty này vốn đã gặp khó khăn, nên muốn mượn chuyện hợp tác cùng công ty Âu Thần để cứu vãn tình thế. Nam Cung Âu Thần đương nhiên biết chuyện này, cũng không định hợp tác với Dương thị, lại trùng hợp có Mẫn Nguyệt làm ngòi nổ, nên dứt khoát kêu Vũ Hiên hủy bỏ kế hoạch hợp tác này. Dương Thành, người đứng đầu Dương thị, cha của Dương Thi Ý, không ngờ đến phút cuối cùng, kế hoạch lại bị thất bại bởi chính tay con gái mình. Ông ta tức giận quá nên không ngừng đánh đập Dương Thi Ý, khiến cô ta vào bệnh viện. Sau đó, Dương Thành bị tịch thu hết tài sản, lại còn phải đi tù vì sử dụng nguyên liệu trái phép. Sự việc của Dương thị cũng kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lâm An Nhiên bị bắt

Một chiếc xe BMW màu trắng chầm chậm dừng lại giữa một khu đất hoang vắng. Phía bên trong xe, cô gái với gương mặt trẻ con không ngừng quan sát hoàn cảnh xung quanh. Nhìn đến khung cảnh xa lạ trước mắt, cô gái lại thở dài một lần nữa. Cô gái lấy điện thoại ở trong túi ra, gọi đến cho một dãy số quen thuộc. Người ở đầu dây bên kia vừa nghe máy, cô gái này đã bắt đầu khóc lóc:

"An Nhiên, mau cứu mình!"

Cô gái đang ngồi trên xe lúc này chính là Hàn Viên Viên, khuôn mặt baby, đáng yêu lúc này lại đổi thành cô bé đáng thương, nước mắt giàn giụa.

Lâm An Nhiên vừa nghe Hàn Viên Viên nói đã bất lực đưa tay đỡ trán, cô hét lên qua điện thoại. "Hàn Viên Viên, không lẽ cậu lại lạc đường?"

Vì sao dùng từ "lại"? Bởi vì cô nàng Hàn Viên Viên này thực chất chính là một người.....mù đường!

Lâm An Nhiên kiềm chế bản thân đang tức giận, nghiến răng nghiến lợi với Hàn Viên Viên. "Đây là lần thứ 32 trong tháng rồi đó!"

Hàn Viên Viên chột dạ một chút, sau đó lí nhí nói: "Mới chỉ có 32 lần thôi mà!"

Dù Hàn Viên Viên nói rất nhỏ nhưng Lâm An Nhiên vẫn nghe thấy rõ từng từ. Cô cất giọng nói đầy nguy hiểm: "Cậu vừa nói cái gì?"

Hàn Viên Viên nuốt nước miếng, sợ hãi nói: "Không có gì, không có gì!" Hàn Viên Viên lấy bàn tay đè lại trái tim đang kinh sợ của mình, An Nhiên khi tức giận đúng là kinh khủng.

Lâm An Nhiên bình tĩnh lại, dù sao chuyện này cũng thành thói quen rồi. "Này, rõ ràng trong xe có cả hệ thống định vị lẫn hệ thống chỉ đường. Vậy tại sao cậu cũng có thể đi lạc được vậy?"

"Mình làm sao biết, mình đi theo hệ thống chỉ, nhưng một hồi lại thành đi lạc vào một bãi đất hoang rồi."

Lâm An Nhiên cảm thấy hoàn toàn bất lực với cô nàng Hàn Viên Viên này. Xe có hướng dẫn chỉ đường vậy mà cũng có thể đi lạc, ngoài cô ấy ra chắc chắn không còn ai khác có khả năng như vậy. Lâm An Nhiên bất đắc dĩ thở dài: "Vậy hiện giờ cậu đang ở đâu? Tớ tới đón cậu."

"Mình cũng không biết a."

"....."

Lâm An Nhiên tự nói với bản thân phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, không được tức giận, đó là bạn của cô. Cô hít sâu một hơi, sau đó mới nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tớ sẽ dùng định vị qua điện thoại của cậu, ở yên đó chờ tớ."

Hàn Viên Viên vui vẻ cười: "Được, An Nhiên, cậu đúng là người tốt."

Lâm An Nhiên từ chối cho ý kiến, cô cúp máy, rồi dùng máy tính định vị chỗ của Hàn Viên Viên. Chưa tới năm phút, trên màn hình hiện lên chấm đỏ nhấp nháy, đó chính là chỗ của Hàn Viên Viên. Lâm An Nhiên nhìn địa chỉ, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, nếu cô nhớ không lầm thì nơi đó là.....kho hàng của Nam Cung gia!

Khác với tâm trạng lo lắng của Lâm An Nhiên, đại tiểu thư Hàn Viên Viên lúc này rất thong thả, còn có tâm tình đi dạo xung quanh. Xung quanh nơi này là một bãi đất hoang nằm trên núi, Hàn Viên Viên đi được một lúc thì nhìn thấy một căn nhà lớn. Nói đúng hơn nó giống như là một kho hàng, hơn nữa ở trước cửa còn có một đám người mặc áo đen ngất xỉu nằm đó. Hàn Viên Viên loáng thoáng nghe thấy tiếng động từ bên trong, bản tính hiếu kỳ lại trỗi dậy, cô nhẹ nhàng đi đến gần kho hàng. Hàn Viên Viên đứng nép mình gần cửa của kho hàng, dựa vào khe hở nhỏ mà nhìn thấy tình hình bên trong.

Trong kho hàng một người đàn ông đang chỉ huy những người khác vận chuyển từng thùng gỗ ra ngoài. Hàn Viên Viên cảm thấy người đàn ông này khá quen mặt, có lẽ cô đã từng nhìn thấy ở đâu rồi. Hàn Viên Viên trầm tư suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên chú ý tới hình xăm trên cánh tay của người đàn ông kia. Đó là hình một con sói, cô giật mình, trong giới hắc đạo, chỉ duy nhất có một gia tộc có biểu tượng này. Gia tộc đó chính là Đàm Đài gia! Hàn Viên Viên lúc này mới nhớ ra người đàn ông kia chính là Đàm Đài Văn, thủ hạ bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên. Nhưng mà bọn họ lén lúc ở đây làm gì? Với địa vị của gia tộc Đàm Đài, thực chất không cần thiết phải lén lút làm việc gì, trừ khi thế lực này khiến họ phải e dè, thậm chí phải lo sợ. E dè, lo sợ? Không lẽ nơi này là kho hàng của Nam Cung gia? Hàn Viên Viên tràn đầy kinh ngạc, thì ra bọn họ muốn cướp đi toàn bộ vũ khí trong kho hàng của Nam Cung gia.

Nghĩ như vậy, Hàn Viên Viên càng thận trọng quan sát tình hình. Cô phát hiện, sau khi bọn người Đàm Đài Văn chuyển toàn bộ vũ khí trong kho đi, họ lại đặt những quả cầu nho nhỏ màu đen vào các góc tường, nơi mà người ta rất khó phát hiện. Tuy Hàn Viên Viên không biết nó là gì, nhưng cô có linh cảm rằng thứ đó không hề tốt lành gì, thậm chí là rất nguy hiểm. Xem ra cô phải quay về nói lại chuyện này với Queen, tất cả mọi người đều biết người kia quan trọng với Queen như thế nào, chắc chắn cô ấy cũng không muốn Nam Cung gia xảy ra chuyện.

Hàn Viên Viên lập tức muốn rời khỏi nơi này, nhưng cô vừa xoay người đã không chú ý mà đã đạp trúng một cành cây khô, làm phát ra âm thanh rất nhỏ. Đàm Đài Văn liền cảnh giác, nhìn ra phía cửa, lạnh lùng nói: "Ai?"

Hàn Viên Viên thầm kêu không tốt, cô tăng nhanh tốc độ, muốn chạy trốn khỏi đây. Đàm Đài Văn liếc nhìn bọn thuộc hạ bên cạnh, họ liền hiểu ý, lập tức xông ra ngoài. Hàn Viên Viên vừa chạy được một đoạn đã bị bao vây lại, có hơn mười mấy người, ai cũng mang bộ mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhưng phát ra sát khí nhè nhẹ. Sắc mặt cô trầm xuống, bàn tay khẽ động đến khẩu súng mang theo bên người, chờ thời cơ lấy ra. Bọn họ đông người như vậy, lại còn là người của gia tộc Đàm Đài, chắc chắn ai cũng đã được huấn luyện rất giỏi. Cô tuy là sát thủ của tổ chức nhưng đấu với họ, người thua nhất định sẽ là cô. Hàn Viên Viên nắm chặt bàn tay, nếu như vậy chỉ còn cách là liều mạng thôi.

Đàm Đài Văn từ đằng sau bước chậm đến trước mặt Hàn Viên Viên, cười bỉ ổi với cô: "Em gái, lạc đường sao?"

Hàn Viên Viên cười ngây ngô: "Phải đó, tôi vô tình đi ngang đây, phát hiện bản thân bị lạc rồi nên mới định quay lại. Nhưng mà hiện tại tôi vừa đi mấy bước thì lại bị mấy người chặn lại, có chuyện gì sao?" Khuôn mặt đáng yêu của Hàn Viên Viên kết hợp với giọng nói đầy vô tội của cô làm cho người ta rất dễ dàng tin tưởng rằng đây chỉ là một cô gái ngây thơ, không hiểu gì. Nhưng Đàm Đài Văn không hề quan tâm tới, hắn nheo mắt lại, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm: "Cô không nhìn thấy cái gì không nên thấy chứ?"

Trong mắt Hàn Viên Viên hiện lên nghi hoặc, lại như ngạc nhiên hỏi: "Cái gì không nên thấy là sao? Tôi chỉ vừa bước đến đây, còn chưa kịp làm gì, thì đã bị mấy người bao vây lại rồi."

Đàm Đài Văn nhíu mày nhìn cô, xem xét có phải cô đang nói dối hay không. Hàn Viên Viên có chút nôn nóng nói: "Mấy người thật đúng là kì lạ. Nếu không có chuyện gì thì tôi đi đây, chị tôi có lẽ đang đi tìm tôi."

Hàn Viên Viên đi lướt qua Đàm Đài Văn, đến lúc cô cho rằng mình đã thoát nạn thì giọng nói lạnh lùng vang lên: "Nếu cô đã nhìn thấy hay chưa nhìn thấy thì cũng vậy thôi, bởi vì kết quả chỉ có một....."

Trái tim Hàn Viên Viên khẽ run lên, thân thể bắt đầu cảnh giác. Quả nhiên câu nói tiếp theo của Đàm Đài Văn đã làm cho cô hoàn toàn thất vọng:

"Hôm nay cô nhất định không thể ra khỏi nơi này!"

Đàm Đài Văn vừa dứt lời thì tất cả thuộc hạ đều bắt đầu ra tay đối với Hàn Viên Viên. Cô chửi rủa một tiếng, bàn tay từ bên hông lấy ra khẩu súng, chiến đấu với bọn họ. Đám người của Đàm Đài Văn kinh ngạc một chút, hiển nhiên là không nghĩ tới cô gái này lại có súng. Đàm Đài Văn đứng một bên cười như không cười nhìn Hàn VIên Viên đang đánh nhau với người của hắn, cô gái này không đơn giản.

Ưu thế của Hàn Viên Viên vốn không phải về thể lực, cho nên cô chỉ có thể dựa vào tài bắn súng của mình. Đánh nhau hơn mười phút, Hàn Viên Viên đã bắt đầu thở gấp, mà cô mới chỉ hạ được bốn tên. Cô cắn răng, lấy từ trong túi áo ra một viên thuốc nhỏ. Sau đó cô che mũi lại, lùi về sau, thả viên thuốc đó tới chỗ của bọn người Đàm Đài gia. Đàm Đài Văn như đã cảm thấy có điều bất thường, nên đã lùi ra xa trước khi Hàn Viên Viên thả viên thuốc đó tới. Viên thuốc vừa rớt xuống đất lập tức phát ra một làn khói trắng, đám thuộc hạ đang đánh với Hàn Viên Viên đều không ngờ cô sẽ làm như vậy nên đã không kịp tránh, khiến họ phải hít một lượng lớn khói trắng đó. Dần dần có vài người gục xuống, rồi ngất xỉu. Viên thuốc này là do cô chế tạo ra, nó có khả năng gây mê rất mạnh. Cô vốn chế tạo ra rất nhiều loại thuốc độc, nhưng vì hôm nay ra khỏi nhà vội quá nên đã không mang theo, để bây giờ gặp phải tình cảnh này.

Còn gần mười người vẫn có thể chống đỡ được với thuốc của cô mà không ngất xỉu, trong đó có cả Đàm Đài Văn. Nhìn đồng đội đang nằm dưới đất, trong mắt những người đó hiện lên sự giận dữ, không ngần ngại mà ra tay tàn độc với Hàn Viên Viên. Mà lần này Đàm Đài Văn cũng tham gia vào, hắn chỉ muốn sớm kết thúc chuyện này. Đánh với Đàm Đài Văn, Hàn Viên Viên mới thấy thế nào là đối thủ thật sự. Thực lực của người này đúng là cao

không lường được, bọn thuộc hạ vừa rồi chỉ là tôm tép so với hắn. Đàm Đài Văn lợi dụng sơ hở mà đánh một cú thật mạnh vào bụng của Hàn Viên Viên, khiến cô đau tới nhăn mặt. Vùng bụng đau rát, làm cho Hàn Viên Viên như mất hết sức lực, cú đánh vừa rồi của Đàm Đài Văn không hề nhẹ một chút nào. Cùng lúc đó một tên áo đen trong đám người đó lại muốn tung cước về phía cô. Hàn Viên Viên rất muốn tránh nhưng thân thể lại không cử động nổi, xem ra lần này cô không thể thoát được rồi.

Hàn Viên Viên nhắm mắt chờ cơn đau tới, nhưng mà đột nhiên lại nghe thấy một tiếng súng vang dội. Cô ngạc nhiên mở mắt, lại thấy Lâm An Nhiên đang cầm súng lo lắng chạy về phía cô. Người đàn ông định đánh Hàn Viên Viên cũng bị Lâm An Nhiên bắn một phát vào chân khiến hắn phải ngã xuống, ôm chân thét lớn.

Lâm An Nhiên bỏ mặc đám người Đàm Đài Văn mà chạy đến đỡ Hàn Viên Viên, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Hàn Viên Viên gắng hết sức để chịu đựng, cô nở nụ cười yên tâm với Lâm An Nhiên: "Không sao, không chết được."

Đàm Đài Văn bị hai người hoàn toàn bỏ quên nên có chút tức giận, hắn cười lạnh: "Hai cô gái, lúc này không phải là lúc diễn kịch chị em thân thiết đâu."

Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên mới nhớ ra là vẫn còn một đám người chưa giải quyết. Chỉ cần nghĩ đến bọn họ lại dám đụng đến bạn tốt của cô thì trong lòng Lâm An Nhiên cực kỳ tức giận. Ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người kia, nhưng vẫn không quên che chở cho Hàn Viên Viên. Hàn Viên Viên tốt bụng nhắc nhở cô: "Họ là người của gia tộc Đàm Đàm. Họ muốn hãm hại Nam Cung gia nhưng bị mình tình cờ thấy được."

Lâm An Nhiên sửng sốt một chút, sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh. "Còn tiếp tục đánh được không?"

Hàn Viên Viên nhếch môi cười nhẹ: "Đương nhiên là được, đừng xem thường mình."

Có thêm Lâm An Nhiên gia nhập, trận chiến càng ác liệt hơn. Võ nghệ của Lâm An Nhiên vốn giỏi hơn nhiều so với Hàn Viên Viên, rất nhiều tên thuộc hạ của Đàm Đài Văn đã bị cô đánh ngã. Trong lúc đánh nhau thỉnh thoảng Lâm An Nhiên sẽ liếc nhìn Đàm Đài Văn, cô đã nhớ ra hắn chính là tam đường chủ của Đàm Đài gia. Vậy có lẽ hắn chính là thủ lĩnh trong sự việc lần này, nếu muốn thoát khỏi đây thì cô phải hạ hắn trước.

Lâm An Nhiên vừa hạ xong một tên thì cây súng trên tay liền chĩa vào Đàm Đài Văn, không do dự bóp cò. Cô ra tay rất nhanh, không ai kịp nhìn thấy sự việc diễn ra như thế nào. Dù vậy, Đàm Đài Văn lắc mình một cái tránh được viên đạn đó. Viên đạn xẹt qua mặt hắn để lại một vệt máu dài. Đàm Đài Văn đưa tay sờ nhẹ lên mặt, nhìn thấy chất lỏng đỏ tươi thì hắn như trở nên điên cuồng, trong mắt hắn ánh lên vẻ tàn nhẫn, điên cuồng như thú hoang khát máu.

Không đợi Đàm Đài Văn lấy lại tinh thần, Lâm An Nhiên đã ra tay trước. Cô không để hắn chú ý tới Viên Viên, nên đã dùng hành động để nói cho hắn biết, đối thủ của hắn, là cô!

Sức lực của đàn ông và phụ nữ vốn là rất lớn, hơn nữa Đàm Đài Văn lại là thuộc hạ đắc lực bên cạnh của Lãnh Mặc Nghiên, bản lĩnh của hắn đương nhiên không hề nhỏ. Lâm An Nhiên cũng rất chật vật mới có thể né được từng nắm đấm của hắn vung tới. Đàm Đài Văn thấy Lâm An Nhiên né được thì càng đánh càng hăng, mỗi chiêu đều dùng sức rất mạnh.

Tình hình của Hàn Viên Viên cũng không khả quan hơn, cô vốn đã bị thương, lại phải đánh nhau liên tục. Có một tên áo đen lợi dụng sơ hở mà liên tiếp tấn công vào vết thương cũ của cô, Hàn Viên Viên chịu đựng không nổi mà ngã xuống đất. Cô đau đến tái mặt, mồ hôi lạnh túa ra. Hàn Viên Viên biết lúc này không phải lúc để bản thân yếu đuối, cô cố gắng gượng dậy, bởi vì cô không thể để cho Lâm An Nhiên đối phó với bọn họ một mình.

Lâm An Nhiên thấy Hàn Viên Viên bị đánh ngã cũng lo lắng hét lên: "Viên Viên!"

Đúng lúc này, Đàm Đài Văn đá một cước vào bả vai của Lâm An Nhiên. Sức lực mạnh đến nỗi khiến cô phải văng ra xa, trùng hợp lại lăn tới chỗ của Hàn Viên Viên. Lâm An Nhiên ngồi dậy, ôm bả vai bị đau nhìn qua Hàn Viên Viên.

"Viên Viên, cậu không sao chứ, đừng làm tớ sợ!"

Hàn Viên Viên nắm tay Lâm An Nhiên, yếu ớt nói: "Xin lỗi, mình không nên gọi cậu tới đây, đã làm liên lụy cậu rồi."

Lâm An Nhiên lắc đầu, kiên định nói: "Không có gì là liên lụy, chúng ta là bạn tốt không phải sao?"

Hàn Viên Viên rất cảm động, đây chính là tình bạn của bọn họ, dù gặp khó khăn cũng không bỏ mặc nhau. Lâm An Nhiên nhìn thoáng qua đám người của Đàm Đài Văn, bỗng nhiên thấy được một sơ hở, cô kéo tay Hàn Viên Viên, cả hai cùng chạy vào trong rừng. Cả đám người Đàm Đài Văn đều ngạc nhiên, sau đó hắn ta tức giận hét lớn: "Mau đuổi theo!"

Nơi này vốn là bãi đất hoang trên núi, nên xung quanh có rất nhiều cây cối. Cả Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên đều bị thương nên không thể chạy nhanh được. Đến một gốc cây to lớn, Lâm An Nhiên kéo Hàn Viên Viên trốn vào sau gốc cây. Tranh thủ lúc đám người kia chưa đuổi tới, Lâm An Nhiên nghiêm túc nói với Hàn Viên Viên: "Viên Viên, lát nữa bọn họ đuổi kịp tới nơi, cậu hãy chạy trước, mình sẽ giúp cậu giữ chân họ lại. Hiện tại mình không mang điện thoại theo nên khi ra được khỏi đây, hãy nghĩ cách liên lạc với Queen, biết không?"

Hàn Viên Viên nghe cô nói vậy thì đứng hình một lát, rồi kinh hoảng lắc đầu: "An Nhiên, cậu nói vậy là sao? Mình tuyệt đối sẽ không bỏ lại cậu một mình."

Hàn Viên Viên đột nhiên vươn bàn tay ra trước mặt Lâm An Nhiên, cho cô nhìn thấy chiếc nhẫn khắc họa hình chim ưng. "Cậu quên lời hứa năm đó của năm người chúng ta rồi à?"

Lâm An Nhiên ngẩn người, kí ức tươi đẹp của hai năm trước hiện ra. Ba người con gái, hai người con trai, đứng trên ngọn núi cao, đón ánh bình minh tới. Trong mắt ai cũng tràn ngập ý cười, bọn họ đặt năm bàn tay lại với nhau thành một vòng tròn. Trên tay mỗi người đều đeo một chiếc nhẫn khắc hình chim ưng giống nhau, chỉ khác ở chỗ màu của viên đá quý làm mắt của chim ưng. Trong đó, lại có một chiếc nhẫn có phần khác biệt hơn bốn chiếc nhẫn khác, bởi vì thiết kế của nó vô cùng tinh xảo, trông có vẻ rất cao quý. Lúc đó, cả năm người đều cùng lặp lại một câu nói: "Chúng ta là năm linh hồn như là một, sau này dù xảy ra chuyện gì thì cũng mãi mãi không rời xa, mãi mãi không phản bội, mãi mãi là bạn tốt!"

Hàn Viên Viên nghẹn ngào nói: "An Nhiên, chúng ta đã từng hứa rồi, dù là chuyện gì cũng không rời xa nhau, tớ sẽ không bỏ rơi cậu ở đây."

Nước mắt Lâm An Nhiên rơi tí tách, đôi mắt đỏ hoe, nhưng cô vẫn cắn răng nói: "Viên Viên, chúng ta cần phải có một người ra khỏi đây thì mới có thể thoát được. Chỉ cần cậu thoát được thì sẽ có khả năng kêu người đến cứu tớ."

Hàn Viên Viên cũng khóc, nắm chặt tay Lâm An Nhiên: "Vậy cậu hãy chạy đi, để tớ ở lại chặn họ!"

Lâm An Nhiên nhìn thẳng vào mắt Hàn Viên Viên, lau nhẹ nước mắt trên mặt cô, cười ấm áp: "Tớ sẽ không sao đâu, tớ không bị thương nặng, cầm chân bọn họ được lâu hơn. Nghe lời tớ, lát nữa chỉ cần chạy thẳng về phía trước, đừng nhìn lại."

"An Nhiên, đừng mà..... "

"Sột soạt"

Lâm An Nhiên và Hàn Viên Viên đều nghe thấy tiếng động từ phía sau. Lâm An Nhiên gạt bàn tay của Hàn Viên Viên ra, rồi đẩy cô về phía trước. "Mau chạy đi!"

Nói xong, Lâm An Nhiên liền cầm súng chiến đấu với đám người của Đàm Đài gia. Hàn Viên Viên dù không cam lòng nhưng vẫn nghe lời chạy về phía trước. Đàm Đài Văn thấy được bóng lưng của Hàn Viên Viên, hắn cười khinh miệt: "Hôm nay là ai cũng không thể chạy thoát!"

Thuộc hạ của Đàm Đài Văn cũng thấy Hàn Viên Viên, họ lập tức đuổi theo. Lâm An Nhiên lấy từ trong người ra quả bom mini, quăng đến trước mặt bọn người đó, ngăn không cho bọn họ đuổi theo Hàn Viên Viên. Chưa đến hai giây sau, một tiếng nổ lớn vang lên. Uy lực của quả bom này rất lớn, đến cả Lâm An Nhiên cũng bị ảnh hưởng một chút, khi nãy cô không dám lấy nó ra cũng vì sợ sẽ ảnh hưởng tới Viên Viên. Ngay lúc khắp nơi đều là khói bay mù mịt, sau gáy Lâm An Nhiên đột nhiên đau đớn, trước mắt tối sầm, cô ngất xỉu!

Đàm Đài Văn phủi phủi tay, nói với hai tên thuộc hạ vẫn còn sống sau trận nổ kia: "Mang cô ta về!"

Hàn Viên Viên cũng thấy được tiếng nổ đó nhưng cô không thể quay lại, cô không thể lãng phí công sức của An Nhiên. Nước mắt rơi xuống ngày càng nhiều, tốc độ chạy cũng ngày càng nhanh. Vừa ra khỏi khu rừng, Hàn Viên Viên liền thấy chiếc xe BMW trắng của mình cách đó không xa. Cô vội nhảy lên xe, sau đó lập tức nhấn ga rời đi. Cô nhìn sang bên cạnh, thấy chiếc điện thoại nãy giờ bị mình bỏ quên như thấy được nguồn sống. Cô bấm nhanh một dãy số gọi đi, bên kia vừa bắt máy, cô liền khóc nức nở.

"Huhu, Queen, An Nhiên xảy ra chuyện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hợp tác

Mẫn Nguyệt đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng một hồi mới tìm thấy điện thoại. Nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, cô ngạc nhiên một chút, nhưng vẫn ấn nút nghe. Vừa bắt máy, cô chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của Hàn Viên Viên:

"Huhu, Queen, An Nhiên xảy ra chuyện rồi!"

Cơn buồn ngủ của Mẫn Nguyệt lập tức biến mất, cô ngồi bật dậy, lo lắng nói: "An Nhiên làm sao?"

Hàn Viên Viên vẫn cứ khóc, nói không được rõ lắm, nhưng cô đã hiểu được một chút. Mẫn Nguyệt tắt điện thoại, lập tức vào phòng vệ sinh rửa mặt, thay đồ. Mười phút sau, Mẫn Nguyệt vội vàng lấy chìa khóa xe định ra ngoài. Tay vừa đặt lên nắm cửa, Mẫn Nguyệt liền dừng lại một vài giây, sau đó quay vào phòng. Cô mở ngăn cuối cùng trong tủ quần áo, từ dưới đống quần áo lấy ra một cái hộp. Mẫn Nguyệt từ từ mở cái hộp ra, bên trong nó đựng một cái mặt nạ bạc cùng với một chiếc nhẫn, đây chính là chiếc nhẫn tượng trưng cho vị trí thủ lĩnh tổ chức J. Mẫn Nguyệt lấy cả mặt nạ với chiếc nhẫn bỏ vào trong túi xách, rồi mới ra ngoài.

Lúc bước xuống cầu thang, Mẫn Nguyệt thấy bác Trương đang đứng trong đại sảnh thì thả chậm bước chân, điều chỉnh lại cảm xúc, không để người khác nhìn ra bất cứ điều gì khác thường. Mẫn Nguyệt nhìn thoáng qua bác Trương, cười với ông:

"Bác Trương, con đi gặp bạn con một chút."

Bác Trương đương nhiên sẽ không cấm cô ra ngoài nên chỉ mỉm cười hòa nhã với cô: "Ra ngoài sớm vậy sao? Con còn chưa ăn sáng, có đói không? Hay để bác chuẩn bị đồ ăn cho con, ăn xong rồi đi, đừng để bị đói."

Bác Trương từ nhỏ tới lớn luôn quan tâm cô như vậy, khiến Mẫn Nguyệt cảm thấy rất ấm áp.

"Không cần đâu bác Trương, con sẽ đi ăn cùng bạn."

"Vậy cũng được."

Mẫn Nguyệt chào tạm biệt bác Trương, cô vừa đi được vài bước đã tinh nghịch quay đầu lại, cười với ông: "Bác Trương, chuyện con ra ngoài không cần nói cho Thần biết, nếu không anh ấy lại không vui."

Bác Trương bật cười, ông đương nhiên hiểu ý của cô nên gật đầu. Mẫn Nguyệt lấy được sự đồng ý của bác Trương liền yên tâm ra ngoài. Cô biết Thần luôn hỏi thăm tình hình của cô qua bác Trương, nếu là bình thường thì cô cũng sẽ không để ý. Nhưng hôm nay phải đến căn cứ của tổ chức, cô sợ sẽ bị anh phát hiện gì đó, nên mới đặc biệt nói với bác Trương như vậy.

Mẫn Nguyệt ra khỏi cửa đã vội vàng lên xe, khởi động máy, chiếc xe chạy vút ra ngoài. Mẫn Nguyệt dùng tốc độ nhanh nhất để lái ra vùng ngoại ô, khung cảnh xung quanh từ từ biến đổi, dần trở nên yên tĩnh, hoang vắng. Mẫn Nguyệt đi vào một con đường nhỏ, nơi này cây cối cũng nhiều hơn. Cô đi được một lúc mới có thể ra khỏi rừng cây đó, từ xa cô đã thấp thoáng thấy một căn biệt thự to lớn. Lúc sắp đến gần căn biệt thự đó, Mẫn Nguyệt dừng xe lại, cô lấy từ trong túi xách ra cái mặt nạ cùng với chiếc nhẫn, sau đó đeo vào. Cô vân vê chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt có phần phức tạp. Sau đó Mẫn Nguyệt phục hồi tinh thần, tiếp tục lái xe vào căn biệt thự.

Biệt thự này nhìn qua sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt. Ở trước cổng còn có một bác làm vườn đang tỉa cây, thấy xe của Mẫn Nguyệt chạy vào thì khom lưng cúi đầu một cái, rồi lại làm như không có gì tiếp tục làm việc của mình. Mẫn Nguyệt tắt máy, ưu nhã xuống xe, đi thẳng vào trong.

Vừa bước vào cửa, Mẫn Nguyệt đã thấy có một người đàn ông ở đó chờ sẵn. Người đó bước đến trước mặt cô, vẻ mặt đầy cung kính. "Thủ lĩnh, mọi người đều đã đến, đang chờ ở phòng họp."

Mẫn Nguyệt gật đầu, không nói gì, yên lặng để cho người đàn ông kia dẫn đường cho mình. Hai người cùng đi vào một căn phòng nhỏ vô cùng bình thường, người đàn ông kia đến gần một bức tranh treo trong căn phòng, rồi xoay nhẹ bức tranh đó theo một vòng tròn.

"Lách tách" Bên cạnh bức tranh đột ngột mở ra một khoảng trống nhỏ, người đàn ông đưa bàn tay mình đặt vào để kiểm tra dấu vân tay. Sau khi kiểm tra xong, bức tường tưởng như bình thường lại mở ra, bên trong lại một cái thang máy rất rộng. Người đàn ông kia cúi đầu nhường đường cho Mẫn Nguyệt vô trước, bản thân lại vào sau. Người đàn ông kia nhìn dãy số hiện lên trên thang máy, không do dự ấn tầng bốn. Thang máy bắt đầu chuyển động, Mẫn nguyệt rõ ràng cảm giác được thang máy đang.....đi xuống. Mẫn Nguyệt nhìn cách bảo mật ở căn cứ thì vô cùng hài lòng, lần này hiệu quả làm việc của Tiêu Anh Kỳ và An Triết Hàn đúng là không tệ. Mọi chuyện liên quan đến việc xây dựng căn cứ, cô đều giao cho Tiêu Anh Kỳ cùng An Triết Hàn đi làm. Tuy ở đây trang thiết bị không hiện đại như tổng bộ ở bên Mỹ nhưng cũng vô cùng tốt.

"Đinh" Cửa thang máy mở ra, Mẫn nguyệt bước ra trước, một hành lang dài thênh thang hiện ra trước mắt cô. Đây là lần đầu tiên Mẫn Nguyệt đến căn cứ nên không hề biết đường, người kia vẫn tiếp tục dẫn đường cho cô, Mẫn Nguyệt đi theo, từ đầu đến cuối cô chỉ mang bộ mặt lạnh nhạt.

Đến cuối hành lang là một căn phòng, trước căn phòng còn có hai gã đàn ông mặt không biểu cảm đứng hai bên. Thấy Mẫn Nguyệt, vẻ mặt họ vô cùng nghiêm túc, lại thêm mấy phần căng thẳng. Hai người đều đồng loạt cúi người, lớn tiếng gọi: "Thủ lĩnh!"

"Ừ." Mẫn Nguyệt gật đầu nhẹ với họ.

Hai người lập tức đứng sang hai bên cung kính mở cửa cho Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt ung dung bước vào, khí chất nữ vương khiến người ta phải cúi đầu. Trong phòng họp lúc này đã có vài người, đều là những thành viên cấp cao của tổ chức. Mẫn Nguyệt vừa bước vào, tất cả đều đứng dậy chào cô:"Thủ lĩnh!"

Mẫn Nguyệt khẽ giơ tay lên, tiếng ồn ào trong phòng liền lập tức biến mất, mọi người đều yên lặng, đây là quyền lực của Nữ hoàng giới sát thủ, là khí thế chỉ có ở Nữ hoàng mới có được, không cần nói gì nhưng đã có thể áp đảo tất cả. Cho đến lúc Mẫn Nguyệt ngồi vào ghế chủ vị thì mọi người xung quanh mới ngồi xuống.

An Triết Hàn cũng đã về nước, anh ngồi bên tay phải Mẫn Nguyệt, sắc mặt tối sầm. Hàn Viên Viên ngồi bên cạnh An Triết Hàn, nhưng cô chỉ cúi đầu xuống, không hề nói chuyện. Tiêu Anh Kỳ vừa ngồi xuống thì đã gắn liền với máy tính, không hề để ý xung quanh. Mẫn Nguyệt lạnh lùng mở miệng: "Mọi chuyện là như thế nào?"

An Triết Hàn nhìn thoáng qua Hàn Viên Viên nãy giờ vẫn im lặng không nói gì, anh thở dài rồi từ từ mở miệng: "Hôm nay Viên Viên đi lạc đến trên núi, cô ấy gọi cho An Nhiên đến đưa về. Nhưng sau đó cô ấy mới phát hiện là bản thân đã đi lạc đến kho hàng của Nam Cung gia, còn tình cờ gặp được người của gia tộc Đàm Đài đang lén lút làm gì trong đó."

Ánh mắt Mẫn Nguyệt tràn đầy kinh ngạc, cô sửng sốt một chút rồi bình tĩnh trở lại, cô ra hiệu cho An Triết Hàn nói tiếp. An Triết Hàn gật gật đầu rồi tiếp tục nói: "Người của Đàm Đài gia chuyển toàn bộ vũ khí trong kho hàng của Nam Cung gia đi, sau đó đặt lại một vài quả cầu nhỏ màu đen. Viên Viên vốn muốn quay về báo cho cậu nhưng lại bị phát hiện, lúc cô ấy đang đấu cùng bọn họ thì An Nhiên tới. Dù vậy, hai người vẫn không chống lại được người của Đàm Đài gia. Cuối cùng..... "

”Cuối cùng?” Mẫn Nguyệt lo lắng nói, cô cảm thấy câu nói tiếp theo của An Triết Hàn nhất định sẽ khiến cô vô cùng khó chịu.

An Triết Hàn hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lại, buồn bã nói: “Cuối cùng An Nhiên đã chọn hy sinh bản thân để cho Viên Viên chạy thoát. Lúc chúng tôi tới đó thì không thể tìm thấy cậu ấy. Vì không muốn chạm mặt người của gia tộc Nam Cung nên cũng không thể ở lại lâu, chỉ đành quay về.”

Hàn Viên Viên ngồi bên cạnh bất giác nắm chặt góc áo, thân hình khẽ run lên, nhưng vẫn cúi đầu im lặng không nói.

Mẫn Nguyệt nghe xong thì nhếch môi, nở nụ cười quỷ dị, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc. “Đàm Đài gia à... “ Âm cuối Mẫn Nguyệt còn đặc biệt kéo dài ra, mang theo sát khí mạnh mẽ. Toàn bộ người trong phòng nhất thời lạnh sóng lưng, đồng thời cảm thấy vô cùng sợ hãi cùng khẩn trương. Xem ra thủ lĩnh của bọn họ đang rất tức giận.

Mẫn Nguyệt nhìn sang Tiêu Anh Kỳ đang bận rộn với máy tính bên cạnh, cất giọng nhàn nhạt. “Có thể tìm ra vị trí hiện tại của An Nhiên không?”

Tiêu Anh Kỳ nhíu mày thật chặt, có chút khó khăn nói: “Tạm thời thì không thể, tôi đã kiểm tra toàn bộ khu vực gần đó, ngay cả camera giám sát cũng đã xem qua nhưng không có phát hiện điều gì cả. Có thể nói, người của gia tộc này làm việc vô cùng cẩn thận.”

Mẫn Nguyệt không bất ngờ bao nhiêu với câu trả lời này. Đối phương là người của Đàm Đài gia, được Lãnh Mặc Nghiên lãnh đạo. Tuy cô chưa gặp người này bao giờ nhưng cũng biết được anh ta không hề đơn giản, thực lực không thể xem thường, làm việc đương nhiên sẽ không để lại dấu vết gì. Mẫn Nguyệt càng lúc càng cảm thấy lo lắng, làm sao mới có thể cứu An Nhiên ra đây? Trong lúc Mẫn Nguyệt trầm tư suy nghĩ, ánh mắt lơ đãng nhìn đến chiếc nhẫn trên tay mình. Cô đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng nói với Tiêu Anh Kỳ.

”Đã kiểm tra tín hiệu từ con chíp trên chiếc nhẫn chưa?”

Thật ra hai năm trước, năm người Nam Cung Mẫn Nguyệt, An Triết Hàn, Tiêu Anh Kỳ, Hàn Viên Viên cùng với Lâm An Nhiên đã từng ước hẹn mãi mãi làm bạn tốt. Lúc đó Mẫn Nguyệt cho làm thêm bốn chiếc nhẫn khác gần giống với chiếc nhẫn trên tay cô để làm chứng. Nhưng mỗi chiếc nhẫn này không hề đơn giản như vậy, ngoài việc chứng tỏ thân phận thành viên cấp cao của tổ chức thì trên chiếc nhẫn còn được gắn một con chíp phát tín hiệu. Bình thường con chíp này luôn được tắt, chỉ khi nào gặp nguy hiểm thì mới bật nó lên, để người trong tổ chức có thể tìm ra nơi người kia đang ở và dễ dàng cứu giúp. Con chíp này còn có một đặc biệt, dù không bật lên, nhưng mà nếu người đeo nó chết đi, hệ thống cảm ứng trên chiếc nhẫn không còn nhận thấy được nhịp tim thì cũng sẽ tự phát tín hiệu đi. Vừa rồi Mẫn Nguyệt hỏi Tiêu Anh Kỳ như vậy, chỉ vì mong muốn Lâm An Nhiên có thể bật con chíp lên để họ có thể tìm thấy được cô.

Tiêu Anh Kỳ lúc này như bừng tỉnh đại ngộ, bàn tay vội vàng hoạt động trên bàn phím. Nhưng sau đó gương mặt lại thất vọng: “Queen, không tìm thấy tín hiệu phát ra từ chiếc nhẫn.”

Khí lạnh trên người Mẫn Nguyệt tỏ ra mạnh mẽ, cô cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, thời gian càng trôi thì An Nhiên càng gặp nguy hiểm. Tuy vậy, ngay lúc này, cô càng không được mất bình tĩnh, phải đủ tỉnh táo để nghĩ cách giải quyết. An Triết Hàn cũng mở miệng: “Queen, hiện giờ chúng ta phải làm sao?”

Mẫn Nguyệt trầm ngâm một lát rồi nói: “Tạm thời không thấy tín hiệu của An Nhiên có nghĩa là cậu ấy vẫn an toàn. Nhưng chúng ta vẫn phải nghĩ cách cứu cô ấy ra, từ trong tay của gia tộc Đàm Đài mà đoạt người lại.”

Phía dưới bắt đầu xì xào thảo luận làm sao mới có thể cứu đường chủ của bọn họ. Đột nhiên có người ngập ngừng lên tiếng: “Thủ lĩnh.... Nếu chúng ta muốn cứu đường chủ ra cũng có nghĩa là đối đầu trực tiếp với Đàm Đài gia. Cái này.... Tôi sợ thực lực của chúng ta....”

Người kia không dám nói hết câu còn lại nhưng Mẫn Nguyệt cũng đủ hiểu rồi. Về vấn đề có đối đầu với Đàm Đài gia hay không thì cô cũng không bận tâm. Dù sao từ việc làm của An Triết Hàn ở Pháp thì cũng có nghĩa là chính thức trở thành kẻ đối địch với gia tộc Đàm Đài rồi. Nhưng nếu so với Đàm Đài gia thì thực lực của tổ chức J vẫn còn kém xa.

”Tôi biết, nếu chúng ta đối đầu với Đàm Đài gia thì kết quả không hề tốt chút nào, thậm chí có thể gây tổn hại rất lớn với tổ chức.”

Mặt mọi người lập tức trắng bệch, lo lắng nói: “Thủ lĩnh, vậy chúng ta phải làm sao?”

Mẫn Nguyệt nhếch môi, nở nụ cười đầy ẩn ý: “Chỉ còn cách là tìm một thế lực tương đương với gia tộc Đàm Đài để hợp tác.”

Ai nấy đều sững sờ, nhưng nghĩ lại, cảm thấy đây cũng là một biện pháp giải quyết rất tốt. Mọi người bắt đầu chuyển sang suy nghĩ nên tìm thế lực nào, lúc này chỉ có một thế lực có thể đáp ứng điều kiện đó.....

”Thủ lĩnh, không lẽ chúng ta phải hợp tác với Nam Cung gia?”

Một người trong số những thuộc hạ của Mẫn Nguyệt to gan lên tiếng. An Triết Hàn nhíu mày một chút, thật ra nếu chỉ là tạm thời hợp tác thì cũng không tốt. Nhưng một khi cân bằng giữa các thế lực trên thế giới bị phá bỏ thì có phần phiền phức, hơn nữa thân phận của Mẫn Nguyệt rất có thể bị bại lộ.

”Thủ lĩnh, nếu chúng ta muốn hợp tác với Nam Cung gia cũng không phải dễ dàng. Trước giờ giữa tổ chức chúng ta với họ không hề có liên quan gì, lần này lại hợp tác chỉ vì muốn cứu người. Tôi e là....họ sẽ không đồng ý, dù có đồng ý thì chúng ta rất có thể sẽ phải chịu thiệt.”

Lại thêm một người nữa mở miệng, nói lên tiếng lòng của mọi người, xung quanh lại bắt đầu ồn ào thảo luận.

Mẫn Nguyệt không trả lời người kia mà quay sang hỏi An Triết Hàn: “Cậu về nước lúc nào?”

Không ai hiểu lý do tại sao Mẫn Nguyệt lại đột nhiên hỏi An Triết Hàn như vậy. Ngay cả An Triết Hàn cũng giật mình, chậm chạp trả lời cô: "Đã về từ tối ngày hôm qua."

"Ừ, mọi việc ở Pháp xử lý tốt chứ? Có gặp chuyện gì không?"

Lúc Mẫn Nguyệt hỏi câu này, không hiểu sao An Triết Hàn lại nghĩ đến buổi tối hôm đó gặp Vũ Điềm Điềm. Hình ảnh cô gái kia hung hăng đánh người không sợ ai cả, gặp anh thì như con nhím xù lông, còn cả lúc trong con hẻm nhỏ kia nữa. An Triết Hàn lắc lắc đầu, không nghĩ đến Vũ Điềm Điềm nữa mà nghiêm túc trả lời Mẫn Nguyệt: "Tất cả đều ổn."

Mẫn Nguyệt hài lòng gật đầu: "Rất tốt, vậy lô vũ khí mà chúng ta lấy được từ Đàm Đài gia đã chuyển về đây chưa?"

"Đang trên đường chuyển về, có lẽ hai tiếng nữa sẽ tới nơi."

Mẫn Nguyệt chỉ "Ừ" một tiếng rồi không nói gì nữa. An Triết Hàn lâm vào trầm tư, Nam Cung gia, lô vũ khí, hợp tác. An Triết Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mẫn Nguyệt. "Không lẽ cậu muốn dùng lô vũ khí đó để hợp tác với Nam Cung gia?"

Mẫn Nguyệt biết An Triết Hàn thông minh, đương nhiên sẽ đoán ra ý định của cô, cho nên cô bình tĩnh phân tích: "Đúng vậy, nếu muốn Nam Cung gia hợp tác với chúng ta mà không có lợi ích gì thì rất khó, lô vũ khí kia có lẽ giúp cho chúng ta được một chút, coi như đó là "quà ra mắt" vậy."

An Triết Hàn cũng không phản đối, nhưng lô vũ khí đó chắc chắn sẽ không đủ. "Theo như miêu tả của Viên Viên mà nói, có lẽ quả cầu màu đen mà bọn người của Đàm Đài Văn để lại kho hàng có thể là sản phẩm công nghệ cao mới ra của Đàm Đài gia. Nếu quả cầu đó phát nổ thì sẽ tạo ra làn sóng âm rất lớn, vô cùng nguy hiểm. Nếu chúng ta đem những tin tức về việc ngày hôm nay Đàm Đài gia đã làm ở kho hàng kia cho lão đại của Nam Cung gia thì sẽ tốt hơn, rất có lợi cho việc bọn họ cân nhắc hợp tác với tổ chức."

Nghe xong, ánh mắt Mẫn Nguyệt càng lạnh lẽo. Đàm Đài gia, rất tốt, không ngờ họ còn dám động đến Thần. Không chỉ chuyện của An Nhiên mà còn có Thần, cô nhất định sẽ khiến cho Đàm Đài gia phải trả giá vì đã tổn hại đến người của cô.

Mẫn Nguyệt nhìn qua Tiêu Anh Kỳ, lạnh lùng phân phó: "Anh Kỳ, hãy gửi một email cho Nam Cung gia về việc này. Còn nữa, đợi họ xử lý xong rồi nói ngày mai tôi muốn gặp lão đại của bọn họ, King!"

Tiêu Anh Kỳ lập tức theo lệnh mà làm, không dám chậm trễ. Mẫn Nguyệt khẽ liếc nhìn Hàn Viên Viên ngồi im lặng nãy giờ, cô thở dài, phất tay: "Tất cả ra ngoài đi, tập hợp lực lượng, có lẽ sắp tới chúng ta sẽ có một trận chiến với Đàm Đài gia."

"Tất cả" ở đây đương nhiên không bao gồm bọn người An Triết Hàn. Đợi mọi người đều ra ngoài, Hàn Viên Viên liền bật dậy, chạy đến ôm chặt Mẫn Nguyệt khóc lớn: "Queen, mình xin lỗi...mình xin lỗi.... Tất cả đều do mình, nếu An Nhiên xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Xin lỗi, xin lỗi....."

Mẫn Nguyệt vuốt nhẹ sóng lưng cô, dịu dàng an ủi: "Nhất định sẽ không sao, mình sẽ cứu An Nhiên, mang An Nhiên về cho cậu, đừng lo. Đó không phải là lỗi của cậu, không cần tự trách mình. Cậu cũng không được phép yếu đuối như vậy, phải mạnh mẽ lên, An Nhiên còn đang chờ chúng ta đến cứu."

Hàn Viên Viên biết Mẫn Nguyệt đang an ủi cô, cô không nói gì nữa, chỉ là khóc càng lúc càng lớn. Mẫn Nguyệt biết Hàn Viên Viên đã kiềm chế bản thân từ nãy đến giờ, nên để cho cô ấy khóc thoải mái, khóc ra đôi khi sẽ tốt hơn.

Hàn Viên Viên khóc đến mệt mỏi, sau đó ngủ thiếp đi trên vai Mẫn Nguyệt. Mẫn Nguyệt thở dài bất đắc dĩ nhờ Tiêu Anh Kỳ mang cô ấy về phòng. Tiêu Anh Kỳ bước lên trước bế Hàn Viên Viên ra khỏi phòng họp. Hiện tại trong phòng chỉ còn Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn. Cô mệt mỏi ngã người xuống ghế, vuốt nhẹ mi tâm. Nhìn bóng lưng cô độc của cô, An Triết Hàn muốn vươn tay xoa nhẹ hàng lông mày đang nhíu chặt của cô, giúp cô đừng nhăn mày nữa, muốn an ủi cô, làm cho cô không mệt mỏi. Nhưng bàn tay vừa đưa ra giữa không trung lại rụt về, ở một góc độ mà Mẫn Nguyệt không thấy, An Triết Hàn cười khổ, đôi mắt nồng đậm bi thương. Sau đó chỉ bỏ lại một câu "Đừng lo lắng, sẽ không sao!", rồi bước ra ngoài.

An Triết Hàn vừa đóng cửa lại thì liền tựa người vào cánh cửa. Ôm mặt cười tự giễu, cố gắng quên đi nỗi đau ngay trái tim.

"Cần gì phải làm khổ mình như vậy, quên cô ấy đi không được sao? Hai người sẽ không có kết quả!" Tiêu Anh Kỳ từ đằng xa đang đi tới, hai tay nhét túi quần, có phần bất mãn khi thấy An Triết Hàn cứ cố chấp như thế.

An Triết Hàn thấy Tiêu Anh Kỳ thì lập tức khôi phục vẻ bình thường, không nhanh không chậm nói: "Tôi biết, nhưng tôi không làm được." Anh biết, đương nhiên là anh biết chứ. Bọn họ tuyệt đối sẽ không có kết quả gì, cô ấy vốn không thuộc về anh. Ngay từ lúc nhỏ anh đã biết điều này, chỉ là anh không quên cô được, làm sao đây?

Nói xong An Triết Hàn bỏ đi, không hề để ý đến Tiêu Anh Kỳ ở phía sau. Tiêu Anh Kỳ lắc lắc đầu, quả nhiên yêu đúng là một loại phiền phức, anh ta cảm thấy như bản thân hiện giờ là tốt nhất. Sau này cũng không cần dính dáng đến yêu đương gì đó, như vậy sẽ không cảm thấy đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hợp tác (2)

Trong một căn phòng nhỏ ẩm ướt, bốc lên thứ mùi khó ngửi, Lâm An Nhiên mơ màng tỉnh dậy. Cô từ từ mở mắt ra, phát hiện bản thân bị nhốt trong một căn phòng. Cô thử cử động nhưng lại biết được hai tay cùng hai chân đều bị trói chặt. Lâm An Nhiên tiếp tục giãy giụa để cởi dây trói, cánh tay vì bị ma sát mà đã dần bị bầm tím, cộng thêm vết thương trên tay khiến cho cô đau đến mặt trắng bệch.

"Kót két" Cánh cửa gỗ được một bàn tay đẩy ra, ánh sáng bên ngoài nhờ đó mà chiếu vào, soi sáng cả căn phòng, Lâm An Nhiên khẽ nheo mắt lại để từ từ thích ứng với ánh sáng chói mắt này.

Một người đàn ông chậm rãi bước vào, lúc này Lâm An Nhiên mới nhìn thấy rõ người đàn ông kia, thì ra là Đàm Đài Văn. Hắn ta đến trước mặt cô, nắm chặt cằm Lâm An Nhiên kéo lại gần, lạnh lùng nói: "Nhanh như vậy đã tỉnh, cô quả nhiên không phải người tầm thường. Nói, rốt cuộc cô là ai?"

Lâm An Nhiên không trả lời mà chỉ lẳng lặng nhìn hắn, không có sợ hãi cùng khẩn trương. Đàm Đài Văn cảm thấy như bản thân đang bị xem thường, bàn tay càng nắm chặt cằm Lâm An Nhiên: "Đừng tưởng cô không nói thì tôi không có cách nào điều tra cô là ai!"

An Nhiên lúc này mới có phản ứng, cô cười khinh miệt: "Được, vậy anh cứ đi điều tra đi. Tôi biết, anh vốn không điều tra được gì nên mới đến đây hỏi tôi." Không phải cô nói khoác, mà hệ thống thông tin của tổ chức vô cùng bảo mật. Người ngoài đều biết, trong tổ chức, dưới Nữ hoàng thì còn có bốn đường chủ, họ là thành viên lãnh đạo cấp cao. Nhưng người có thể gặp được bốn vị đường chủ này thì cũng không có bao nhiêu người, nên việc điều tra là rất khó. Cho dù Đàm Đài Văn có muốn xâm nhập vào hệ thống của tổ chức thì cũng không thể nào, mạng lưới bảo vệ do Queen lập ra trước giờ chưa có ai có thể phá được. Cũng vì vậy mà tổ chức sát thủ J luôn được mệnh danh là tổ chức thần bí nhất giới hắc đạo.

Trong mắt Đàm Đài Văn lóe lên sự nguy hiểm cho thấy hắn đang rất tức giận. Không sai, bởi vì hắn không điều tra được gì nên vừa nghe tin Lâm An Nhiên tỉnh thì đã vội vàng tới đây. Chỉ muốn từ miệng cô moi ra một chút thông tin, nhưng không ngờ cô gái này lại cứng đầu như vậy.

Hắn càng thêm lực bóp cằm Lâm An Nhiên: "Cô cứ chờ đó cho tôi, tôi sẽ cho cô biết thực lực của Đàm Đài gia là như thế nào!"

Đàm Đài Văn đẩy Lâm An Nhiên một cái làm cô ngã xuống, sau đó hắn sải bước chân ra ngoài, căn dặn người bên ngoài phải coi chừng cô. Lâm An Nhiên cảm thấy cằm của cô giống như bị bóp nát, đau đớn vô cùng. Đàm Đài Văn này quả nhiên không phải là loại người thương hoa tiếc ngọc.

Lâm An Nhiên cố gắng lấy lại tỉnh táo, bây giờ việc quan trọng nhất chính là cô phải nghĩ cách ra khỏi đây. Cô không biết là bản thân đã bị bắt đến đâu, nhưng nếu Hàn Viên Viên cùng với Queen không tìm ra cô thì cô rất lo họ sẽ đối đầu với Đàm Đài gia, thực lực hiện giờ của tổ chức vẫn không đủ chống lại gia tộc Đàm Đài này.

Vừa rồi cô chỉ mới tỉnh dậy không bao lâu thì Đàm Đài Văn đã đến đây thì có nghĩa là đã có người báo cho hắn biết. Nhưng trước đó không hề có một tên thuộc hạ nào của hắn vào đây thăm dò cô, vậy Đàm Đài Văn biết được thông tin nhanh như vậy thì chỉ có một cách, trong phòng này có gắn camera!

Lâm An Nhiên ngồi thẳng dậy, dùng khóe mắt lướt nhìn cả căn phòng. Căn phòng này vốn rất đơn sơ, chỉ có một cái giường gỗ cùng với một cái bàn, xung quanh cũng không được sạch sẽ lắm. Lâm An Nhiên nhìn đến một góc nhỏ cạnh tường của căn phòng thì dừng lại một chút. Cô cúi đầu xuống tựa như rất mệt mỏi, nhưng không ai biết khi gương mặt xinh đẹp bị mái tóc che phủ một phần lộ ra nụ cười quỷ dị, thì ra là ở đó! Cô vốn là người chuyên gia chế tạo vũ khí, với mấy thứ công nghệ cao này cô rất quen thuộc. Ở góc tường nhìn qua giống như không có gì, chỉ là một bức tường cũ kĩ đã phai màu sơn thôi, nhưng cô rõ ràng đã thấy được một cái camera rất nhỏ được đặt ở đó. Xem ra trong thời gian sắp tới cô phải nghĩ cách phá hủy cái camera đó mới được. Có điều trước tiên phải báo cho Queen biết nơi ở hiện tại của cô đã, chỉ như vậy mới có thể thoát khỏi đây. Lâm An Nhiên ngã người nằm xuống giường gỗ, nhắm mắt lại giống như đang ngủ, nhưng ở góc độ mà người khác không thấy, cô cố gắng chạm đến chiếc nhẫn đang đeo trên tay. Cũng may bọn họ chỉ lấy hết vũ khí từ trên người cô chứ không hề đụng đến chiếc nhẫn này, vì hai bị trói có phần bất tiện nên một lúc sau Lâm An Nhiên mới có thể thành công nhấn lên viên đá gắn tại mắt con chim ưng trên chiếc nhẫn. Lâm An Nhiên thở hắt ra, trong đầu thầm nghĩ: Queen, mau đến cứu mình!

Thành phố A

Sáng sớm, Mẫn Nguyệt đã vội vàng đến căn cứ để chuẩn bị mọi thứ, bởi vì hôm nay cô sẽ đi gặp Nam Cung Âu Thần với thân phận là người đứng đầu của J. Địa điểm gặp mặt của hai người là một khách sạn sang trọng, nơi này cũng là một trong những sản nghiệp của Nam Cung gia.

Lần này Mẫn Nguyệt mang Hàn Viên Viên theo, Tiêu Anh Kỳ phải ở lại căn cứ để tiếp tục tìm kiếm tung tích của An Nhiên. An Triết Hàn cũng không thể lộ mặt, nên cuối cùng trọng trách này chỉ đành rơi trên đầu Hàn Viên Viên.

Hai chiếc xe hơi sang trọng chậm rãi dừng lại ở cửa khách sạn, ngay đó đã có một hàng người đợi sẵn, đứng đầu là Vũ Á. Hàn Viên Viên xuống xe trước, sau đó tất cả thuộc hạ đi theo đều đồng loạt xuống xe, đứng thành hàng nghiêm chỉnh. Khí thế này, tuyệt đối không thua người của Nam Cung gia!

Vũ Á vốn muốn mở cửa xe cho Mẫn Nguyệt lại bị Hàn Viên Viên giành trước, khuôn mặt trẻ con mang theo vài phần lạnh lùng cung kính mở cửa, hơi cúi người chờ Mẫn Nguyệt đi ra. Vũ Á chỉ là nhướng mày một chút, sau đó lại làm như không có gì, nụ cười ôn hòa trên gương mặt vẫn không đổi, ánh mắt nhìn Hàn Viên Viên mang theo vài phần thâm ý không rõ.

Một bàn chân nhỏ nhắn hiện ra, Mẫn Nguyệt từ tốn bước xuống xe. Dưới ánh mắt mặt trời càng làm nổi bật chiếc mặt nạ bạc trên mặt cô. Ánh mắt lạnh lùng thản nhiên quét qua đám người trước mắt, từ trên người cô toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác phải sợ hãi. Những người vừa bị Mẫn Nguyệt liếc nhìn qua đều lạnh hết sóng lưng, cả người cũng khẩn trương. Thì ra đây chính là Nữ hoàng của giới sát thủ, người phụ nữ được cả thế giới ngầm kinh sợ! Người của Nam Cung gia âm thầm lau mồ hôi lạnh, loại áp bức vô hình này quả thật vô cùng giống với lão đại của bọn họ. Nhất thời, cả đám người đều trở nên cung kính hơn với Mẫn Nguyệt.

Vũ Á không để ý đến sự thay đổi của thuộc hạ phía sau, anh nở nụ cười ôn hòa mang theo một chút tôn kính với Mẫn Nguyệt: "Lão đại đang chờ cô ở trong phòng vip, xin mời đi theo tôi."

Mẫn Nguyệt gật đầu, lạnh nhạt đi theo Vũ Á, Hàn Viên Viên cũng đi theo cô, nhưng thuộc hạ của cô thì phải đứng bên ngoài. Lúc này Mẫn Nguyệt mới thấy được cả khách sạn này đều không có một người khách nào, có lẽ Nam Cung Âu Thần đã bao toàn bộ khách sạn.

Hai người đi đến căn phòng vip trên tầng cao nhất, Vũ Á cùng Hàn Viên Viên đều không được vào, chỉ có thể đứng bên ngoài, để cho Mẫn Nguyệt tự bước vào đó.

Lúc Mẫn Nguyệt mở cửa thì đã thấy Nam Cung Âu Thần đang nhàn nhã ngồi ở đó chờ cô. Hai chân bắt chéo, nụ cười yêu nghiệt vẫn không thay đổi, từ lúc cô bước vào thì anh đã nhìn chằm chằm vào cô, độ cong ngay khóe miệng ngày càng lớn. Mẫn Nguyệt thản nhiên ngồi xuống đối diện với Nam Cung Âu Thần.

Nam Cung Âu Thần nhếch môi, mở miệng trước: "Thật đúng là hiếm có, không ngờ đường đường là thủ lĩnh của tổ chức J lại muốn đến gặp tôi. Có chuyện gì sao?"

Mẫn Nguyệt tuy rằng có chút bất ngờ với phương thức thẳng thắn của Nam Cung Âu Thần, nhưng cô cũng không muốn vòng vo liền nói thẳng: "Tôi nghe nói Nam Cung gia hiện tại đang có xích mích với Đàm Đài gia?"

Nam Cung Âu Thần nhíu mày một chút, không hiểu tại sao cô lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn trả lời. "Đúng vậy, cô hỏi cái này làm gì?"

Mẫn Nguyệt cười nhẹ: "Không có gì, chỉ là tổ chức J muốn hợp tác với Nam Cung gia, mục tiêu chính là Đàm Đài gia. Không biết Nam Cung lão đại có đồng ý với đề nghị này không?"

Nam Cung Âu Thần không trả lời mà hỏi lại: "Tại sao muốn hợp tác?"

Mẫn Nguyệt không do dự nói thẳng mọi chuyện của Lâm An Nhiên với Nam Cung Âu Thần. Cô biết, nếu hai người muốn hợp tác thì điều cần nhất chính là thẳng thắn với nhau.

Nam Cung Âu Thần nghe xong cũng không có biểu hiện gì, cười như không cười nhìn cô. "Cô nói hợp tác nhưng thực chất chỉ là muốn mượn sức của Nam Cung gia để cứu người của cô phải không? Chẳng qua là, Queen, cô lấy gì cho rằng Nam Cung gia phải hợp tác với tổ chức J?" Thật ra trong lòng Nam Cung Âu Thần cũng không phản đối chuyện hợp tác này. Đôi bên cùng có lợi thì có gì mà không tốt? Anh nói với cô như vậy cũng chỉ muốn biết xem cô gái nhỏ này làm sao để thuyết phục anh.

Mẫn Nguyệt đương nhiên sẽ không vì vài câu nói của anh mà dọa sợ, cô rất bình tĩnh đối mặt với Nam Cung Âu Thần.

"Chuyện An Nhiên bị bắt, Nam Cung gia cũng có một phần trách nhiệm không phải sao? Hơn nữa, cũng là tổ chức J báo tin cho anh về quả bom công nghệ cao trong kho hàng, chỉ với việc này thì Nam Cung gia cũng đã phải nợ một ân tình rồi. Anh không tính trả ân tình đó sao?"

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ, không tệ, lập luận rất sắc bén, còn lấy cả chuyện đạo nghĩa ra nói với anh, chỉ là anh không muốn buông tha cho cô dễ như vậy.

"Ân tình thì đương nhiên sẽ trả, nhưng điều đó không đủ để Nam Cung gia phải bỏ sức đi cứu một người không liên quan với mình."

Mẫn Nguyệt cắn chặt răng, tại sao cô không biết thì ra Thần cũng có lúc khó nói chuyện như vậy?

"Vì Đàm Đài gia mà anh đã bị mất một lô hàng, vậy nếu tôi nói tôi có thể đền bù lại một lô hàng khác lại cho anh, vậy anh có đồng ý với đề nghị của tôi không?"

Lần này đến lượt Nam Cung Âu Thần sửng sốt nhìn cô, một lô hàng vũ khí có giá trị vô cùng lớn, không phải cô nói muốn đền là đền được. Dù vậy Nam Cung Âu Thần vẫn tin cô vô điều kiện, không vì điều gì, chỉ vì cô là bảo bối của anh. Mặc dù hiện tại anh vẫn chưa thể chứng thực được cô có phải là Nguyệt nhi hay không. Nam Cung Âu Thần cảm thấy mình đã trêu đùa cô đủ rồi nên liền đồng ý.

"Được, chỉ cần cô có thể mang một lô hàng vũ khí đền bù cho tôi thì tôi sẽ đồng ý hợp tác cùng tổ chức J."

Mẫn Nguyệt kinh ngạc, cô cho rằng mình còn phải tiếp tục tốn công sức để thuyết phục anh nhưng không ngờ anh lại dễ dàng đồng ý nhanh như vậy. Chỉ là không phải vậy càng tốt sao!

Lúc này Hàn Viên Viên đang đứng bên ngoài canh cửa cùng với Vũ Á thì đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô lấy điện thoại ra mới phát hiện là Tiêu Anh Kỳ gọi cho cô. Hàn Viên Viên cầm điện thoại ra ban công rồi mới ấn nút nghe. Tiêu Anh Kỳ ở đầu dây bên kia đã nói cho Hàn Viên Viên nghe một tin tức vô cùng quan trọng. Sau khi nghe điện thoại xong Hàn Viên Viên hốt hoảng quay lại phòng vip, vô tình lại đụng trúng Vũ Á. Hàn Viên Viên đang gấp nên chỉ nói "Xin lỗi!" rồi muốn đi tìm Mẫn Nguyệt. Nhưng mà chỉ cần cô bước một bước sang phải thì Vũ Á cũng bước một bước sang phải, cô bước sang trái thì Vũ Á cũng bước theo. Cứ liên tiếp lặp lại mấy lần như vậy, Hàn Viên Viên cho rằng Vũ Á đang trêu cô nên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì tức giận.

"Này, anh đang cố tình đùa giỡn tôi phải không?"

Vũ Á khóe miệng co rút, vô tội nói: "Xin lỗi, tôi không cố ý."

Hàn Viên Viên không để ý đến anh mà vòng qua anh đến trước cửa căn phòng hiện tại của Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần. Vũ Á đứng một chỗ sờ sờ mũi, anh thật sự không cố ý, cũng không muốn trêu cô mà!

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đang bàn chuyện khi nào làm sao để cứu người thì lại nghe thấy có tiếng gõ cửa. Nam Cung Âu Thần có phần nhíu mày, lúc bọn họ bàn bạc công chuyện ai cũng không được phép quấy rầy. Nhưng hiện tại có người gõ cửa, không lẽ xảy ra chuyện gấp gì?

Nam Cung Âu Thần lạnh lùng mở miệng: "Vào đi!"

Hàn Viên Viên được Nam Cung Âu Thần cho phép liền mở cửa vào. Từ lúc Hàn Viên Viên gõ cửa thì Vũ Á đứng bên cạnh mặt đã biến sắc. Lão đại vốn rất ghét bị người khác làm phiền vào những lúc như thế này, nhưng cô gái kia giống như có chuyện rất gấp cũng không thể cản cô được. Thực chất là dù anh muốn cản cũng không kịp nữa rồi, vì lo lắng Hàn Viên Viên có bị lão đại ném ra ngoài không, nên Vũ Á cũng đi theo cô vào trong.

Hàn Viên Viên vừa bước vào liền bị khí thế của Nam Cung Âu Thần dọa sợ. Cô cố lấy lại bình tĩnh rồi gật đầu với anh xem như chào hỏi, sau đó bước đến cạnh Mẫn Nguyệt. Vũ Á đi sau cô cũng đi đến đứng bên cạnh Nam Cung Âu Thần.

Mẫn Nguyệt vừa nhìn thấy Hàn Viên Viên bước vào thì ngây người ra, nghi hoặc hỏi cô: "Có chuyện gì?"

Hàn Viên Viên ghé vào tai Mẫn Nguyệt nói nhỏ tin tức lúc nãy mà Tiêu Anh Kỳ nói cho cô biết. Tin tức đó chính là: Đã tìm được tung tích của An Nhiên rồi, nhưng địa điểm lại là khu rừng nhiệt đới lớn nhất trên thế giới - Amazon.

Sắc mặt Mẫn Nguyệt có chút thay đổi, quay sang nhìn Nam Cung Âu Thần cười nói: "Sáng mai tôi sẽ mang lô vũ khí tới, nhưng cũng mong Nam Cung lão đại chuẩn bị máy bay, cùng tôi đi đến Amazon một chuyến để cứu người."

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ: "Không thành vấn đề!"

"Vũ Á, rót rượu!"

Lúc nghe Mẫn Nguyệt nói như thế Vũ Á liền ngạc nhiên nhìn lão đại nhà mình. Nhưng anh vẫn đè nghi hoặc trong lòng xuống, làm theo mệnh lệnh của lão đại. Vũ Á mở một chai rượu vang đã được đặt sẵn ở trên bàn, rót ra hai ly rượu rồi đưa cho Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt. Nam Cung Âu Thần giơ ly rượu lên, nhếch môi nói: "Hợp tác vui vẻ!"

Hai chiếc ly chạm vào nhau gây lên một tiếng vang hòa với giọng nói trong trẻo của Mẫn Nguyệt: "Hợp tác vui vẻ!" Cả hai đều cầm ly rượu uống cạn, chứng minh cho việc hợp tác thành công của họ.

Đợi cho đến khi Mẫn Nguyệt đi khỏi, Vũ Á mới không hiểu hỏi lại Nam Cung Âu Thần.

"Lão đại, sao anh lại quyết định hợp tác với họ?"

"Cùng chung một kẻ thù thì hợp tác có gì không tốt?"

"Nhưng mà....."

Không đợi Vũ Á nói hết câu, Nam Cung Âu Thần liền ngắt lời anh: "Không cần nói nữa, lập tức đi chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai đi. À còn nữa, nhớ phải chuẩn bị quà đáp lễ cho Đàm Đài gia."

Mẫn Nguyệt sau khi ra khỏi khách sạn lập tức gọi điện cho Tiêu Anh Kỳ, muốn anh báo cáo đầy đủ lại chuyện của An Nhiên.

"Vừa rồi tôi đã nhận được tín hiệu từ chiếc nhẫn của An Nhiên, nhưng tín hiệu không rõ ràng chỉ biết là cô ấy đang nằm ở vùng phía Bắc của rừng Amazon."

Lời nói của Tiêu Anh Kỳ làm Mẫn Nguyệt phải trầm ngâm, tại sao lại ở rừng Amazon? Không lẽ ở đó cũng có một căn cứ của Đàm Đài gia? Nếu thế thì rất không ổn, diện tích của khu rừng Amazon vốn rất lớn, có thể bằng cả một đất nước. Nếu dựa vào những thông tin ít ỏi này đi tìm An Nhiên thì sẽ rất khó, hơn nữa còn có khả năng bị người của Đàm Đài gia phát hiện thì lúc đó còn khó cứu người hơn. Mẫn Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài, thôi thì tới đâu hay tới đó, hiện tại phải đi cứu An Nhiên trước đã.

"Nói tất cả mọi người chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai, ngoài ra nói với người trong tổ chức, sau này chỉ cần nhiệm vụ đến từ Đàm Đài gia thì chúng ta sẽ tuyệt đối không nhận. Nếu có người muốn chúng ta giết người của Đàm Đài gia thì cứ tự nhiên nhận." Ánh mắt Mẫn Nguyệt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng phân phó Hàn Viên Viên ngồi bên cạnh. Tổ chức sát thủ vốn là một công cụ giết người của nhiều thế lực lớn trên thế giới. Họ nhận nhiệm vụ giết người rồi được trả một số tiền lớn. Tổ chức sát thủ tựa như không có thế lực gì nhưng nếu như trở thành kẻ thù của họ thì sẽ vô cùng phiền phức. Bởi vì trong tổ chức chứa một lượng lớn thông tin về các gia tộc lớn, chỉ cần họ muốn giết người nào trong gia tộc đó cũng vô cùng dễ dàng.

Nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài, Mẫn Nguyệt thầm nghĩ: Sóng gió sẽ chính thức bắt đầu từ ngày mai!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Khiêu chiến

Sáng hôm sau Mẫn Nguyệt mang theo Hàn Viên Viên đến sân bay riêng của Nam Cung gia. Ở đó Nam Cung Âu Thần cùng người của anh đã chờ sẵn. Mẫn Nguyệt nhìn ra đám người đứng phía sau Nam Cung Âu Thần lại kinh ngạc phát hiện An Triết Hàn. Không lẽ chuyến đi lần này An Triết Hàn cũng tham gia sao? Dù đi theo Mẫn Nguyệt nhưng trên danh nghĩa An Triết Hàn cũng là người của Thần. Mẫn Nguyệt không biết anh đã dùng cách gì để thuyết phục Thần nhưng có anh đi theo thì sẽ giúp ích rất nhiều. Đứng sau Nam Cung Âu Thần còn có Vũ Điềm Điềm, Vũ Hiên và Vũ Á.

Lúc chỉ còn cách Nam Cung Âu Thần vài bước Mẫn Nguyệt đã dừng lại. Cô cười nhạt, nhẹ giọng nói: "Hàng tôi đã mang đến rồi, anh có thể kiểm tra."

Nam Cung Âu Thần đương nhiên biết "hàng" trong lời cô nói nghĩa là gì. Anh nhướng mày nhìn Vũ Hiên, cậu ta lập tức hiểu ý chạy đến kiểm tra lô vũ khí mà Mẫn Nguyệt mang tới. Thực chất Nam Cung Âu Thần thấy không cần kiểm tra, anh vốn tin tưởng cô, cho dù thật sự không có lô vũ khí kia thì anh vẫn sẽ giúp cô.

Chưa đến mười phút, Vũ Hiên đã quay lại, gật đầu với Nam Cung Âu Thần, trong mắt là sự kinh ngạc, còn có một chút hưng phấn. Đó là một lô vũ khí cao cấp, hơn nữa số lượng còn rất lớn, bảo anh không cao hứng làm sao được?! Mọi người ở đây trừ đám người của Mẫn Nguyệt đều vô cùng sửng sốt khi thấy phản ứng của Vũ Hiên. Đồng loạt tất cả ánh mắt nhìn về Mẫn Nguyệt đều là khiếp sợ, không thể tin.

Nam Cung Âu Thần cất giọng nghi hoặc đầu tiên: "Làm sao cô có được lô vũ khí đó?" Dù tổ chức J có lớn mạnh như thế nào thì cũng không thể có được một lô vũ khí như vậy.

Mẫn Nguyệt cười tủm tỉm, đáy mắt hiện lên một tia tà ác: "Đàm Đài gia!"

Hiện trường là một mảnh yên lặng, mỗi người nhìn Mẫn Nguyệt đều thầm nghĩ: Thủ lĩnh của tổ chức sát thủ quả nhiên không phải tầm thường, đến đồ của Đàm Đài gia mà cô ấy cũng dám động tới. À không phải, đây là cướp trắng trợn, cướp xong còn đem tặng nó cho kẻ thù hàng đầu của Đàm Đài gia. Tất cả đều chậc lưỡi hít hà với trình độ tà ác của cô.

Nam Cung Âu Thần bật cười, anh biết cô gái này không dễ chọc nhưng không ngờ cô lại làm thế. Có điều chuyện đó lại làm anh cảm thấy rất hả hê. Anh cười cười rất hài lòng: "Vũ Hiên, mau sắp xếp giao hàng đến Trung Á. Đến giờ rồi, lên máy bay đi."

Mẫn Nguyệt gật đầu đi theo anh, lúc đi ngang qua An Triết Hàn cô liếc nhẹ anh một cái. An Triết Hàn rũ mắt xuống, cho thấy anh đã biết phải làm gì. Ẩn ý trong ánh mắt vừa rồi cũng chỉ có hai người hiểu.

Nhìn thấy Nam Cung Âu Thần ôn hòa như vậy với Mẫn Nguyệt, Vũ Điềm Điềm sinh ra bất mãn. Lão đại rõ ràng trước giờ chỉ cưng chiều Nguyệt Nguyệt, vậy mà bây giờ lại gần gũi với cô gái khác. Nếu Nguyệt Nguyệt biết chắc chắn sẽ rất đau lòng, Nguyệt Nguyệt của cô phải làm sao đây?! Trong lòng Vũ Điềm Điềm, hình tượng lão đại cao quý đã trở thành tên đàn ông cặn bã bắt cá hai tay, có mới nới cũ,..... Dĩ nhiên cơn giận này cũng lây sang Mẫn Nguyệt, Vũ Điềm Điềm không hề biết Mẫn Nguyệt chính là Queen. Cô chỉ cho rằng cô gái này sẽ thay thế vị trí của Nguyệt Nguyệt nên tức giận nhìn chằm chằm cô. Lúc Mẫn Nguyệt thấy cặp mắt không có thiện cảm của Vũ Điềm Điềm thì cũng không hiểu làm sao.

Nam Cung Âu Thần dùng cả một máy bay quân sự để đi đến Brazil, nơi có khu rừng Amazon. Mẫn Nguyệt và Hàn Viên Viên lúc nhìn thấy chiếc máy bay đã âm thầm cảm thán: Quả nhiên là nhà sản xuất vũ khí có khác! Nam Cung Âu Thần cũng mang một phần lực lượng cùng với vũ khí đi theo. Vì thời gian có phần gấp gáp nên chỉ có thể tạm thời dùng máy bay quân sự mà không phải máy bay tư nhân. Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần ngồi cùng một khoang hạng sang để bàn kế hoạch cứu người ra sao, những người khác đều ở cùng một chỗ, nhưng ai nấy đều bận lo việc của mình.

Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần vừa sắp xếp xong mọi chuyện thì Vũ Hiên gõ cửa bước vào.

"Lão đại, đã tới khu vực Tam Giác Vàng."

"Được, khi nào vào vị trí thì hãy hành động."

"Dạ, lão đại."

Mẫn Nguyệt ngồi một bên nghe đoạn đối thoại của hai người bọn họ mà mù mịt không hiểu gì. Cô nhớ là đường đến Brazil không đi qua khu vực này, vậy tại sao Thần lại muốn đến đây? Anh còn có kế hoạch gì đó mà cô không biết sao?

Mẫn Nguyệt không hiểu hỏi Nam Cung Âu Thần: "Tại sao lại đến khu vực Tam Giác Vàng?"

Nam Cung Âu Thần không trả lời, chỉ cười nhẹ, dùng ánh mắt muốn cô nhìn ra bên ngoài. Mẫn Nguyệt tò mò nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ qua lớp kính trong suốt. Máy bay của Nam Cung Âu Thần chỉ bay ở độ cao thích hợp, không quá cao, nhưng lại thuận lợi nhìn thấy khung cảnh bên dưới mặt đất. Theo hướng mà Nam Cung Âu Thần chỉ, cô nhìn thấy một cánh đồng hoa rực rỡ, vị trí của bọn họ hiện giờ chính là ngay phía trên cánh đồng hoa này.

Hoa anh túc? Nếu như cô nhớ không lầm thì cánh đồng hoa phía dưới chính là loài hoa anh túc, loài hoa được dùng để tạo ra thuốc phiện. Có điều cô vẫn không hiểu tại sao Thần lại mang cô đến đây, không lẽ muốn để cô ngắm hoa à? Đó là chuyện không thể nào!

Nam Cung Âu Thần thấy gương mặt tràn đầy nghi hoặc của cô, anh cũng không giải thích, chỉ nhẹ nhàng nói: "Lát nữa cô sẽ biết."

Mẫn Nguyệt bĩu môi, Nam Cung Âu Thần ra vẻ thần bí như vậy làm gì chứ! Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Mẫn Nguyệt vẫn chăm chú theo dõi cánh đồng hoa phía dưới. Không đến mười phút sau, một làn khói đen ngùn ngụt bốc lên, toàn bộ cánh đồng hoa anh túc kia đã biến thành biển lửa. Mẫn Nguyệt ngạc nhiên nhìn sang Nam Cung Âu Thần, chuyện này là do anh làm?

Nam Cung Âu Thần cũng nhìn xuống cánh đồng hoa đã bị thiêu rụi hơn một nửa, anh nhàn nhạt mỉm cười. "Đàm Đài gia đã tặng tôi một món quà lớn, tôi cũng nên đáp lễ lại cho họ, nếu không sẽ bị nói là không có đạo nghĩa."

Mẫn Nguyệt giật mình hiểu rõ, thì ra cánh đồng hoa phía dưới là của Đàm Đài gia. Ai không biết Đàm Đài gia ngoài sản xuất vũ khí ra, còn nhúng tay vào nhiều ngành khác, trong đó có cả buôn bán ma túy. Mà khu vực Tam Giác Vàng chính là một trong những khu vực sản xuất ra lượng ma túy lớn nhất, diện tích trồng cây anh túc chiếm một phần không nhỏ. Thần quả nhiên rất nham hiểm, Đàm Đài gia chỉ phá hoại của anh một kho hàng, giá trị không đến bao nhiêu. Nhưng anh lại khiến họ phải đền bù bằng cả một cánh đồng hoa anh túc. Với lượng cây anh túc đó, có thể sản xuất ra số lượng ma túy rất lớn, mà giá trị của ma túy thì không cần phải nói nữa. Xem ra lần này Đàm Đài gia thật sự lỗ to rồi.

Mẫn Nguyệt vẫn tiếp tục chống cằm bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, thầm tiếc hận trình độ chỉnh người của bản thân vẫn chưa thể bằng Nam Cung Âu Thần. Đúng lúc này Vũ Hiên xuất hiện làm cắt đứt suy nghĩ miên man của cô. Vũ Hiên thần sắc nghiêm nghị vẫn không đổi, thận trọng mở miệng: "Lão đại, người đứng đầu của Đàm Đài gia đã xâm nhập vào hệ thống truyền tin trên máy bay, yêu cầu muốn nói chuyện với anh."

Nam Cung Âu Thần nhướng mày, lạnh lùng nói: "Nhanh thật, chưa gì đã có được thông tin. Đi thôi, chúng ta đi nói chuyện với người đứng đầu của Đàm Đài gia."

Mẫn Nguyệt cũng đi theo sau Nam Cung Âu Thần ra ngoài, nhìn biểu cảm trên gương mặt anh, Mẫn Nguyệt nghĩ chắc chắn anh đã sớm đoán được điều này.

Trên màn hình lớn trong máy bay, hiện lên một người đàn ông đeo mặt nạ màu trắng, tay cầm một ly rượu vang đỏ từ từ lắc nhẹ. Cả người anh ta cũng mặc một bộ đồ màu trắng, khóe môi ẩn chứa nụ cười lúc ẩn lúc hiện. Thoạt nhìn lúc này anh ta chỉ như một chàng trai ôn hòa, có ai lại có thể tưởng tượng được người trước mắt chính là lão đại của Đàm Đài gia, thủ đoạn độc ác, tàn nhẫn, Lãnh Mặc Nghiên.

Vũ Á, Vũ Điềm Điềm, cùng với An Triết Hàn và Hàn Viên Viên cũng đang tập trung ở đây, đứng chờ cô và Nam Cung Âu Thần tới. Mẫn Nguyệt và anh nhẹ nhàng ngồi xuống hàng ghế, bắt chéo chân, bình thản đối diện với Lãnh Mặc Nghiên.

Khi Mẫn Nguyệt nhìn thấy Lãnh Mặc Nghiên trên màn hình lớn thì bĩu môi. Anh ta cũng đang đeo mặt nạ, đây là bắt chước cô sao?! Hai người cùng đeo mặt nạ, nhưng khác ở chỗ, mạ của Lãnh Mặc Nghiên là màu trắng, còn của Mẫn Nguyệt là màu bạc, dưới tia nắng mặt trời còn ánh lên màu vàng nhạt. Vừa rồi Mẫn Nguyệt chỉ là đùa thôi, cô biết rõ không đời nào có chuyện Lãnh Mặc Nghiên lại bắt chước cô được. Có điều không hiểu sao cô cảm thấy anh ta có phần quen thuộc, nhưng rõ ràng cô chưa bao giờ gặp Lãnh Mặc Nghiên mà. Mẫn Nguyệt nghĩ có lẽ là cô nhớ lầm nên không hề quan tâm đến vấn đề này nữa. Hiện tại, cô chỉ cảm thấy anh ta rất đáng ghét, hận ý trong lòng dâng lên cuồn cuộn. Chính người này đã khiến cho An Nhiên bị bắt đi, lại còn hãm hại Thần, cho nên anh ta đã bị cô cho vào danh sách kẻ thù.

Ngay cả Lãnh Mặc Nghiên lúc chứng kiến cảnh Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt ngồi cùng nhau cũng rất kinh ngạc. Tại sao thủ lĩnh của tổ chức J lại ở đây? Không lẽ bọn họ hợp tác với nhau? Vô vàn suy nghĩ hiện lên trong đầu Lãnh Mặc Nghiên, nhưng ngoài mặt anh không có gì biến hóa. Anh nhìn Nam Cung Âu Thần cười nhẹ: "King, lần này anh quả thật làm cho tôi rất bất ngờ đó. Chỉ là, anh làm như vậy là có ý gì?"

Dù Lãnh Mặc Nghiên cười rất ôn hòa, giọng nói cũng rất dịu nhẹ, nhưng cô vẫn tinh tế phát hiện được đáy mắt anh ta toát lên vẻ tàn khốc, cho thấy hiện giờ anh ta đang rất tức giận.

Sắc mặt của Nam Cung Âu Thần vẫn không đổi, cất giọng trầm trầm: "Anh tặng tôi một "món quà" lớn đến như vậy, chẳng lẽ tôi không nên đáp lễ lại cho anh một chút sao?"

Lãnh Mặc Nghiên nhếch môi cười, vân vê ly rượu trên tay: "Đáng tiếc, quà của tôi anh vẫn chưa đến tay anh thì đã bị phá hủy rồi, tôi cảm thấy rất thất vọng đó."

Nam Cung Âu Thần vẫn ngồi im không phản ứng gì, Lãnh Mặc Nghiên cũng biết trước là anh sẽ như vậy nên tầm mắt chuyển sang Mẫn Nguyệt đang ngồi bên cạnh.

"Tôi vẫn đang thắc mắc tại sao tổ chức J lại tự nhiên vạch rõ ranh giới với Đàm Đài gia, thì ra là đã chọn đứng bên Nam Cung gia rồi sao? Queen, cả chuyện lần trước ở Paris và chuyện này, cô.....đang muốn khiêu chiến với Đàm Đài gia à?" Lúc nói câu cuối, Lãnh Mặc Nghiên đã thu hồi sự ôn hòa của bản thân, lạnh lùng nhìn Mẫn Nguyệt, trong mắt còn hiện lên một tia sắc bén.

Không khí xung quanh như bị ngưng trọng, mọi người như cảm thấy bị loại khí thế cường đại đè ép. Không ai dám tùy tiện mở miệng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Nhưng khí thế áp bức này không hề ảnh hưởng đến Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần.

Mẫn Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, bàn tay cầm một lọn tóc nhỏ chơi đùa:"Nếu đúng thì sao?" Dù sao Lãnh Mặc Nghiên đã biết chuyện mà An Triết Hàn làm ở Paris. Nếu cô không làm gì thì sau này nhất định anh ta cũng sẽ đối phó với tổ chức J. Vậy chi bằng bây giờ cô chính thức trở mặt, như vậy sau này sẽ tiện hơn nhiều.

Lãnh Mặc Nghiên chăm chú nhìn cô, cười như không cười, anh ta uống một ngụm rượu vang, thong thả tựa lưng vào ghế. "Mong rằng cô sẽ không hối

hận vì quyết định ngày hôm nay. Bởi vì kết cục của việc chống đối Đàm Đài gia rất thê thảm." Trong lời nói của anh ta chứa đựng sự ngông cuồng, ngạo mạn không ai sánh được.

Sắc mặt Mẫn Nguyệt liền thay đổi, không còn mang ý cười nhàn nhạt, mà là lạnh lùng đến cực điểm: "Vậy cũng mong anh đừng hối hận vì đã động đến người của tôi. Bởi vì kẻ dám làm tổn thương người mà tôi quan tâm thì kết cục của kẻ đó.....rất thê thảm!" Mẫn Nguyệt đã dùng câu của Lãnh Mặc Nghiên để trả lại cho anh ta, trước giờ cô rất ghét người nào uy hiếp hay đe dọa cô.

Tất cả mọi người trong máy bay đều kinh ngạc với câu nói của cô. Cô không hề sợ hãi khi đứng trước mặt Lãnh Mặc Nghiên, còn sẵn sàng tuyên chiến với Đàm Đài gia chỉ vì muốn cứu thuộc hạ của mình. Trên đời này có rất ít lão đại vì thuộc hạ của mình mà làm được như thế. Vũ Điềm Điềm đã có một cái nhìn khác với Queen, nhưng nghĩ đến Nguyệt Nguyệt, cô lại thay đổi bằng bộ dáng lạnh lùng với cô gái trước mặt. Bởi vì ai cũng không thể thay thế vị trí của Nguyệt Nguyệt trong lòng cô. Nam Cung Âu Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô cười nhạt, xem ra cô gái nhỏ này không cần anh phải che chở cho cô rồi.

Lãnh Mặc Nghiên nghe xong chỉ nhíu mày: "Người của cô?" Anh ta cẩn thận suy nghĩ một chút mới chợt hiểu ra.

"Cô gái mà Văn mang về là người của cô?"

Mẫn Nguyệt im lặng không nói, chứng tỏ cô đã đồng ý với câu nói vừa rồi của Lãnh Mặc Nghiên.

Lãnh Mặc Nghiên đột nhiên cười lớn: "Không ngờ món quà tôi đã chuẩn bị tỉ mỉ như vậy lại bị phá hủy bởi chính cô!" Quả thật kế hoạch kia là anh ta chuẩn bị rất tỉ mỉ. Khi kho hàng bị cướp, mà anh ta đã để lại vài dấu vết cho thấy đó là người của Đàm Đài gia làm. Với bản tính của Nam Cung Âu Thần chắc chắn sẽ đến tận hiện trường để xem xét mọi việc, lúc đó quả bom kia sẽ được kích hoạt. Dù không chết nhưng Nam Cung Âu Thần nhất định sẽ bị thương. Nếu không bị thương thì việc thiếu mất nguồn hàng sẽ khiến anh ta không thể giao hàng kịp cho đối tác. Điều đó sẽ làm mất uy tín của Nam Cung gia, mà trong giới hắc đạo, uy tín rất quan trọng. Nhưng mà không ngờ chuyện này lại bị người của tổ chức J nhìn thấy được, có lẽ họ đã nói lại cho Nam Cung Âu Thần, làm kế hoạch của anh ta bị thất bại. Lần này không chỉ kế hoạch của anh ta không thực hiện được, mà còn bị hao tổn cả một lượng lớn ma túy, lại dẫn đến việc tổ chức J hợp tác với Nam Cung gia. Lãnh Mặc Nghiên cảm thấy nước cờ này quả thật là một sai lầm vô cùng to lớn, chỉ một bước đi mà đã phá hoại tất cả.

Lãnh Mặc Nghiên lạnh lùng nhìn Mẫn Nguyệt: "Nếu đã như vậy thì tôi sẽ chờ xem cô có khả năng gì mà có thể cứu được người của cô từ trong tay tôi."

Nói xong anh ta quay sang Nam Cung Âu Thần: "King, chuyện lần này tôi nhất định sẽ nhớ kĩ. Tôi rất muốn biết giữa chúng ta ai mới là người cười đến cuối cùng. Tạm biệt!"

Màn hình lập tức tối đen, Lãnh Mặc Nghiên đã cắt đứt liên lạc. Nam Cung Âu Thần lạnh nhạt không có phản ứng gì, chỉ riêng Mẫn Nguyệt lại đang nhíu mày trầm tư. Nam Cung Âu Thần cười cười hỏi cô: "Sao vậy? Hối hận?"

Mẫn Nguyệt nhíu mày: "Tôi sẽ không hối hận, chỉ là tôi lo lắng Lãnh Mặc Nghiên sẽ nâng cao đề phòng, như vậy sẽ khó cứu An Nhiên hơn."

Nam Cung Âu Thần dừng lại một chút, sau đó mới không nhanh không chậm nói: "Yên tâm, chuyện tôi đã hứa thì nhất định hoàn thành. Tôi sẽ mang người toàn vẹn không thương tích về cho cô."

Mẫn Nguyệt ngẩn ra, đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên.

Chiếc máy bay xuyên qua đại dương, hơn hai mươi tiếng đồng hồ sau đã có mặt tại sân bay riêng của Nam Cung gia. Mẫn Nguyệt vừa xuống máy bay thì đã có một đám người bước tới bắt đầu công việc tháo dỡ máy bay. Cô trợn tròng mắt nhìn từng bộ phận của chiếc máy bay được tháo ra một cách dễ dàng, nhanh chóng. Chưa đến mười lăm phút, một chiếc máy bay quân dụng to lớn đã biến mất, trước mắt chỉ là một khoảng đất trống. Mẫn Nguyệt lúc đầu còn không hiểu hành động như vậy có nghĩa là gì, nhưng khi cô nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ xa thì đã biết rõ. Thì ra vừa rồi Nam Cung Âu Thần đã đi bằng đường hàng không quân dụng, lọt vào rađa của quân đội Brazil. Họ lại tưởng là có kẻ địch xâm nhập nên mới vội vàng đến đây. Hèn chi vừa rồi cô thấy bọn họ đi mà không gặp trở ngại gì, đường bay rất thoáng, nên tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nam Cung Âu Thần dẫn đầu đi trước, quay đầu lại thấy Mẫn Nguyệt vẫn còn ngơ ngác đứng đó thì gọi cô: "Đi thôi!" Mẫn Nguyệt lập tức chạy theo anh.

Thật ra không phải Nam Cung Âu Thần lo sợ chính phủ Brazil nên mới gấp gáp tháo máy bay, mối quan hệ của anh cùng chính phủ các nước cũng rất tốt. Dù là nước nào thì cũng cần đến vũ khí để duy trì lực lượng quân sự, nên bọn họ không bao giờ dám đắc tội với các nhà sản xuất vũ khí. Anh làm vậy cũng chỉ vì sợ những phiền phức không đáng có, mục đích của anh là đến đây cứu người thì không cần mất thời gian với những chuyện này.

Mẫn Nguyệt ngồi trên xe vẫn có thể thấy xa xa ánh đèn xe cảnh sát đang tới gần, cô thầm nghĩ đám cảnh sát kia đi chuyến này chắc chắn uổng công. Đúng như Mẫn Nguyệt nói, khi cảnh sát tới nơi thì chỉ thấy đây là một khu đất trống bình thường không hề có dấu hiệu của chiếc máy bay xâm nhập phi pháp nào cả. Tất cả đều không hiểu tại sao, nhưng họ không biết cách họ không xa một đoàn xe chậm rãi rời đi, phương hướng chính là thành phố trung tâm của Brazil. Nam Cung Âu Thần thấy trời đã gần tối nên quyết định hôm nay sẽ nghỉ ngơi cùng bàn lại kế hoạch, sáng ngày mai sẽ xuất phát đến khu rừng Amazon.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tiến vào rừng

"Xoảng" Lãnh Mặc Nghiên một tay bóp nát ly rượu, chất lỏng màu đỏ hòa cùng với máu từ từ chảy xuống nền nhà. Hai người đàn ông đứng sau Lãnh Mặc Nghiên liền biến sắc, một người trong đó lập tức bước lên trước xem xét vết thương của Lãnh Mặc Nghiên rồi bắt đầu băng bó. Người còn lại chính là Đàm Đài Văn, hắn ta vội vàng phịch một tiếng quỳ xuống đất.

"Lão đại, thuộc hạ biết sai rồi." Đàm Đài Văn cúi đầu xấu hổ không dám nhìn mặt của Lãnh Mặc Nghiên, lần này chỉ vì hắn ta mà kế hoạch của lão đại bị thất bại.

Lãnh Mặc Nghiên từ đầu đến cuối đều là bộ mặt hờ hững, không nhìn đến Đàm Đài Văn. Ngay cả lúc người kia gắp mảnh thủy tinh cắm sâu trong bàn tay anh ta ra thì cũng không hề nhíu mày một chút, tựa như không thấy đau. Đàm Đài Văn vẫn tiếp tục quỳ ở đó, hắn biết lần này lão đại thật sự rất tức giận.

Cho đến khi người đàn ông kia băng bó xong, cung kính đứng sau lưng Lãnh Mặc Nghiên thì anh ta mới liếc mắt nhìn đến Đàm Đài Văn, lạnh lùng nói:"Tự mình quay về tổng bộ chịu phạt đi."

Đàm Đài Văn thở ra một hơi, có phần nhẹ nhõm. Tuy hình phạt ở tổng bộ rất tàn khốc nhưng cũng không phải là không chịu được. So với việc bị đem đến nhà giam ở châu Phi hay bị bắn chết còn nhẹ hơn nhiều. Hắn ta biết lần này lão đại không hoàn toàn trách hắn ta, mà chỉ là muốn cảnh cáo thôi.

"Dạ, lão đại."

Đàm Đài Văn đứng lên hơi cúi người chào Lãnh Mặc Nghiên một cái rồi mới bước ra ngoài. Lăng Sở chính là người vừa rồi băng bó cho Lãnh Mặc Nghiên, thấy Đàm Đài Văn đã ra ngoài rồi mới chần chờ nói: "Lão đại, cô gái kia có cần đem nhốt ở nơi khác không?"

"Không cần phiền phức như vậy. Cứ để cô ta ở đó đi, họ muốn cứu người cũng không phải là chuyện dễ."

"Dạ, lão đại."

Lăng Sở muốn đi ra ngoài nhưng lại bị Lãnh Mặc Nghiên gọi lại: "À tiểu Sở Sở, nói với đám người kia sắp tới sẽ có người xâm nhập, kêu họ dùng mọi cách để King không thể cứu người. Nếu có thể thì tốt nhất hãy cho anh ta có đi mà không thể quay lại."

Mặt Lăng Sở đỏ lên, không tình nguyện nói: "Lão đại, đừng gọi thuộc hạ là tiểu Sở Sở!"

Lãnh Mặc Nghiên nghe thấy liền cười lớn, không quan tâm đến gương mặt ngày càng đen của Lăng Sở. Lăng Sở thở dài, lần nào anh ta nói lão đại cũng không chịu sửa, cũng may không ai nghe thấy nếu không anh ta sẽ rất xấu hổ.

Đợi cho Lăng Sở ra ngoài, Lãnh Mặc Nghiên mới thu hồi nụ cười, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ. King, cuộc chiến của chúng ta chỉ là mới bắt đầu.

Nam Cung Âu Thần và những người khác đều nghỉ ngơi tại biệt thự của anh nằm ở ngoại ô thành phố, cách khu rừng Amazon cũng không bao xa. Dù Nam Cung Âu Thần rất ít khi đến đây, nhưng mỗi nước đều có lực lượng của anh.

Ban đêm ở Brazil, Mẫn Nguyệt nằm trên giường mà không thể ngủ được. Cô nhìn sang phần giường trống bên cạnh mới hiểu rõ, thì ra là cô thiếu ấm áp. Mỗi đêm cô đều ngủ chung với Thần, nằm trong vòng tay của anh khiến cho cô cảm thấy an toàn. Cô không ngờ cô đã hình thành thói quen ở bên anh, không có anh cô lại ngủ không được. Mẫn Nguyệt cười khổ, Thần, anh đã làm hư em rồi. Cô ảo não đứng dậy, sẵn tay lấy mặt nạ đeo lên rồi bước ra khỏi phòng.

Mẫn Nguyệt chầm chậm đi xuống cầu thang, trong bóng đêm mờ ảo, cô thấy Nam Cung Âu Thần lại đang ngồi bên cạnh quầy bar uống rượu một mình. Từ khoảnh khắc nhìn thấy anh, cô đã có xúc động muốn quay về phòng và cô đã thật sự làm vậy. Chỉ là cô chưa kịp chạy đã bị Nam Cung Âu Thần phát hiện.

"Tôi đáng sợ như vậy sao? Để cho cô vừa nhìn thấy tôi đã quay đầu bỏ chạy." Thật ra Nam Cung Âu Thần cũng giống như Mẫn Nguyệt, không có bảo bối bên cạnh, anh rất khó ngủ nên ra đây ngồi uống rượu. Không ngờ lại gặp cô, lúc nhìn thấy cô bỏ chạy, anh liền nổi lên ý tưởng trêu chọc cô một chút.

Mẫn Nguyệt bất đắc dĩ quay người lại, lập tức phản bác câu nói của anh: "Ai nói tôi sợ anh chứ, chỉ là không muốn quấy rầy anh uống rượu thôi!"

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ, cô gái quả nhiên không để bản thân chịu thiệt một chút nào!

"Tại sao lại ra đây?" Giọng nói của Nam Cung Âu Thần vốn trầm ấm, hiện giờ vì uống rượu lại mang theo chút dịu dàng hiếm có, rất dễ mê hoặc người khác. Dưới ánh đèn mờ nhạt, thân ảnh của anh chứa đựng một chút cô đơn, cổ áo mở rộng ra ba nút như đang quyến rũ người khác. Nam Cung Âu Thần của bây giờ thật sự rất khác so với hình tượng lạnh lùng ban ngày, Mẫn Nguyệt cũng bị thu hút mà đến gần anh hơn.

"Không ngủ được, nên mới đi dạo xung quanh thôi." Mẫn Nguyệt nhún vai, kéo ghế ngồi bên cạnh anh.

Nam Cung Âu Thần lấy thêm một cái ly, bỏ một viên đá vào rồi rót rượu đầy ly, đẩy tới trước mặt Mẫn Nguyệt. "Nếu đã không ngủ được, vậy uống rượu cùng tôi đi."

Nhìn chất lỏng óng ánh trước mặt, Mẫn Nguyệt liền co rút khóe miệng. Thần không phải là đang đùa với cô chứ, muốn cô uống rượu cùng anh sao? Suy nghĩ một lúc, Mẫn Nguyệt cầm ly rượu đó lên uống cạn: "Được, tôi uống với anh!" Dù sao cô cũng không ngủ được, vậy chi bằng uống một chút rượu, có thể sẽ dễ ngủ hơn.

Hai người cứ rót một ly rồi lại một ly, một chai rượu đầy cũng gần cạn. Sắc mặt Mẫn Nguyệt có chút đỏ lên, đầu óc bắt đầu choáng váng. Ngược lại hoàn toàn với cô, Nam Cung Âu Thần vẫn rất bình thường, không hề có dấu hiệu say rượu. Thật ra tửu lượng của Mẫn Nguyệt cũng rất tốt, chỉ là không bằng Nam Cung Âu Thần, hơn nữa rượu hai người uống lại là rượu mạnh.

Mẫn Nguyệt đặt ly rượu xuống, mơ màng nói: "Chúng ta đừng uống nữa, tôi muốn về phòng." Bây giờ cô thật sự chỉ muốn quay về phòng ngủ một giấc.

"Được." Nam Cung Âu Thần cũng đồng ý, dù sao hai người uống khá nhiều, sáng mai lại còn phải tiến hành kế hoạch cứu người. Vốn chỉ muốn uống với cô vài ly nhưng không ngờ lại uống đến tận bây giờ.

Mẫn Nguyệt loạng choạng đứng dậy, bước chân có phần không vững. Nam Cung Âu Thần nhìn thấy thì nhíu mày, lo lắng không biết cô có thể về phòng an toàn không. Nam Cung Âu Thần lo lắng quả thật không sai, bởi vì cô gái kia vừa đi được vài bước đã bị vấp té.

"Á..." Mẫn Nguyệt vốn tưởng tiếp theo cô sẽ phải tiếp xúc thân mật với nền đất nhưng Nam Cung Âu Thần nhanh tay lẹ mắt kịp thời đỡ cô.

"Không sao chứ?" Vừa nói xong Nam Cung Âu Thần liền im bặt. Mẫn Nguyệt vốn chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng manh, lúc đi ra ngoài cũng đã khoác thêm áo. Nhưng vì bị vấp té, mà cổ áo bị kéo xuống, làm lộ một phần da thịt trước ngực cô, hiện ra một vết bớt hoa anh đào màu hồng nhạt. Ánh mắt lửa nóng của Nam Cung Âu Thần nhìn chằm chằm vào cái bớt đó, nếu anh nhớ không lầm thì bảo bối của anh cũng có một vết bớt y như vậy. Đáy lòng Nam Cung Âu Thần dâng lên một chút vui vẻ, Nguyệt nhi, thật là em sao?

Có lẽ vì cảm nhận được ánh mắt của Nam Cung Âu Thần quá mức nóng bỏng nên Mẫn Nguyệt cảm thấy không được tự nhiên. Cô đẩy nhẹ anh ra, chỉnh lại áo rồi mới mở miệng nói: "Cám ơn, tôi không sao. Tôi về phòng trước đây, ngủ ngon."

Nam Cung Âu Thần cong cong khóe môi: "Ngủ ngon."

Chờ cho đến khi bóng dáng Mẫn Nguyệt biến mất sau cầu thang, nụ cười của Nam Cung Âu Thần ngày càng lớn. Nhưng sau đó lại khiến anh nghĩ đến một vấn đề lớn, bốn năm trước cô đã xảy ra chuyện gì, tại sao bây giờ thân phận của cô lại là Queen? Nam Cung Âu Thần thở dài, bảo bối, rốt cuộc em đã giấu anh bao nhiêu chuyện? Xem ra muốn có được câu trả lời cho chuyện này không hề dễ. Trong lòng Nam Cung Âu Thần rất rối loạn, anh biết được bí mật này của cô thì không biết nên vui hay nên buồn.

Mẫn Nguyệt về phòng liền khóa cửa lại, sau đó tháo mặt nạ ra rồi lên giường ngủ ngay. Không hề có nhiều việc phải suy nghĩ như Nam Cung Âu Thần.

Sáng hôm sau, hơn mười chiếc xe màu đen xuất phát từ biệt thự, điểm đến chính là khu rừng Amazon. Rừng rậm Amazon, được xem là khu rừng lớn nhất thế giới, với diện tích là 7 triệu km², trải dài trên chín nước, nhưng lãnh thổ chủ yếu vẫn thuộc Brazil. Đây cũng là điều mà Mẫn Nguyệt đau đầu, khu rừng này rộng như vậy, mà thông tin Tiêu Anh Kỳ cung cấp lại rất ít. Cậu ta nói không thể tìm được vị trí chính xác của An Nhiên, chỉ biết là ở phía bắc rừng Amazon. Không hiểu sao sóng điện từ phát ra từ nhẫn của An Nhiên luôn chập chờn không rõ, có khi lại mất tín hiệu, theo lý thuyết thì chuyện này không thể xảy ra. Nhưng mặc kệ đi, chuyện này cô sẽ tìm hiểu sau, bây giờ phải tìm ra An Nhiên trước đã.

Trước khi bắt đầu vào rừng, Nam Cung Âu Thần đã tập trung mọi người lại. Trên người anh mặc bộ quần áo xanh rì như trong quân đội, dưới ánh nắng mặt trời, Nam Cung Âu Thần đứng một chỗ, mạnh mẽ chỉ huy mọi người. Mẫn Nguyệt cảm thấy Nam Cung Âu Thần sinh ra đã có phong thái của một vị đế vương, dù trong hoàn cảnh nào, mặc bộ quần áo nào, khí thế của anh vẫn không giảm. Mái tóc dài của Mẫn Nguyệt được buộc gọn lên, trên người cũng mặc bộ đồ như Nam Cung Âu Thần để dễ dàng hoạt động.

Mọi người được chia làm hai nhóm, Vũ Hiên, Vũ Á, Hàn Viên Viên cùng với thuộc hạ của Mẫn Nguyệt là một nhóm, họ sẽ tiến vào rừng từ vòng vây bên ngoài. Còn cô, Nam Cung Âu Thần, An Triết Hàn, Vũ Điềm Điềm và những người còn lại thì trực tiếp xâm nhập vào trung tâm của khu rừng. Bởi vì nơi này cây cối rậm rạp, lại không thể điều động lực lượng để san bằng nơi này, như vậy sẽ làm kinh động đến Đàm Đài gia. Như vậy chỉ còn một cách chính là tự mình vào rừng tìm người. Mỗi người được gắn một bộ đàm và một cái micro nhỏ để liên lạc và báo cáo tình hình, cứ cách ba tiếng thì Vũ Á sẽ phải thông báo mọi chuyện cho Nam Cung Âu Thần. Trên lưng tất cả mọi người đều đeo một cái ba lô, đựng đồ ăn, nước uống, thuốc trị thương và vũ khí. Nơi bọn họ sắp đi vào là rừng rậm, có lẽ không thể trở ra sớm được, nên việc chuẩn bị những thứ này là vô cùng cần thiết.

Chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ, theo kế hoạch mà Nam Cung Âu Thần đã vạch ra trước đó, chia ra hai hướng hành động, tất cả bắt đầu tiến vào rừng Amazon.

Ban đầu khi mới bước vào rừng, ánh sáng nơi này rất nhiều, đường lại dễ đi. Nhưng càng đi sâu vào thì càng khó đi, cây cối rậm rạp, bầu trời cũng dần tối xuống do ánh sáng bị lá cây che khuất. Dù đang là buổi sáng nhưng giống như chiều tà. Vì không chú ý nên Mẫn Nguyệt vấp phải một cành cây, loạng choạng sắp ngã. Nam Cung Âu Thần vốn đi đằng trước cô, lúc cô té muốn vươn tay ra đỡ nhưng không kịp. Cũng may An Triết Hàn đứng bên cạnh phản ứng nhanh lẹ kéo cô lại.

"Cô không sao chứ?"

Mẫn Nguyệt đứng vững, sau đó mới chậm rãi nói: "Không sao, cám ơn." Hiện tại bọn họ chính là người lạ nên cô không dám nói nhiều với An Triết Hàn, chỉ có thể tỏ ra không quen biết với anh. An Triết Hàn không để ý, thả cô ra rồi đi tiếp. Vũ Điềm Điềm đứng đối diện không hiểu sao khi cô nhìn thấy cảnh đó thì trong lòng rất khó chịu. Cái tảng băng đáng ghét đó, tại sao đối với cô gái khác thì ân cần như vậy, còn đối với cô thì cứ như là kẻ thù. Vũ Điềm Điềm hừ một tiếng, giành đi trước, trong lòng thì thầm mắng An Triết Hàn cả ngàn lần. An Triết Hàn cũng thấy Vũ Điềm Điềm như vậy, anh nhíu

mày không hiểu, cô bé kia lại nổi giận gì vậy?

Tâm trạng của Nam Cung Âu Thần cũng không tốt, nhìn hai người vừa tiếp xúc thân mật thì đáy lòng anh đã dâng lên một ngọn lửa. Một phần vì Mẫn Nguyệt hậu đậu, rất hay vấp té, một phần là vì An Triết Hàn. Chuyện của bảo bối vào bốn năm trước, An Triết Hàn không tránh khỏi liên quan, cậu ta không hề nói với anh về chuyện của cô. Anh thấy có lẽ nếu muốn biết mọi chuyện của bốn năm trước thì anh nên tìm hiểu từ An Triết Hàn.

Mấy tiếng trôi qua, thông tin bên Vũ Á báo về cũng là không tìm thấy gì. Mẫn Nguyệt cảm thấy rất kì lạ, nơi này khắp nơi đều là cây cối, không hề có dấu hiệu người sinh sống, vậy tại sao An Nhiên lại bị mang đến đây?

Nam Cung Âu Thần cũng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn ra lệnh: "Tiếp tục tìm!" Buổi trưa, mỗi người đều ăn qua loa, sau đó lại đi tiếp.

Trời dần tối, Nam Cung Âu Thần quyết định hôm nay dừng tại đây, cho mọi người nghỉ ngơi tại một gốc cây lớn. Thuộc hạ của Nam Cung Âu Thần đốt lửa lên, sau đó mỗi người tự động ngồi xung quanh đốm lửa, lấy đồ ăn mang theo ra ăn. Ăn xong, Nam Cung Âu Thần để phân phó người thay phiên canh gác, những người khác thì tận dụng thời gian để ngủ, lấy lại sức cho ngày mai. Bởi vì trong rừng tồn tại rất nhiều nguy hiểm, cho nên không ai dám ngủ dưới đất mà mỗi người tự chọn một cành cây lớn trên cao để ngủ. Mẫn Nguyệt nhìn xung quanh, phát hiện một nhánh cây to, kiên cố liền nhanh nhẹn nhảy lên cây, ngã người nằm xuống. Khi được Joker huấn luyện, cô còn trải qua những cực khổ hơn so với bây giờ nên việc sống trong rừng, ăn thức ăn đơn sơ, ngủ trên cây....đối với Mẫn Nguyệt không hề khó khăn chút nào. Điều này làm cho Nam Cung Âu Thần cảm thấy rất bất ngờ, nhưng sau đó là rất đau lòng. Mẫn Nguyệt không biết, nhánh cây mà cô vừa chọn cách chỗ của Nam Cung Âu Thần rất gần. Anh nghiêng người nhìn cô ngủ, khóe miệng treo nụ cười yếu ớt, lại cẩn thận quan sát xung quanh, phòng ngừa mọi nguy hiểm có thể xảy ra với cô. Đột nhiên Mẫn Nguyệt nhíu mày, tựa như rất khó chịu. Dù trong bóng tối nhưng Nam Cung Âu Thần rõ ràng trông thấy quanh cô có vài con muỗi đang vo ve. Anh bực bội, vô cùng chán ghét đám muỗi đó, dám phá hoại giấc ngủ của bảo bối. Nam Cung Âu Thần sờ sờ túi áo, lấy ra một gói phấn bột. Anh đổ một ít phấn bột ra tay, thổi lớp phấn đó tới chỗ Mẫn Nguyệt. Lớp phấn đó tỏa ra một mùi hương nhẹ, làm mấy con muỗi xung quanh chịu không nổi mà bay đi hết. Ở trong mơ, Mẫn Nguyệt cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng, khiến cô rất an tâm, mang theo nụ cười thoải mái vào giấc ngủ. Nam Cung Âu Thần thấy cô dễ chịu thì rất hài lòng, cất gói phấn bột vào áo, quả nhiên phấn trị côn trùng của Vũ Á chế tạo có công dụng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Vũ Hiên mất tích

"Sột soạt." Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng động này gây sự chú ý cho rất nhiều người. Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần lập tức mở mắt ra. Mẫn Nguyệt là sát thủ, không hoàn toàn ngủ sâu, chỉ mơ màng mà thôi, nên khi nghe tiếng động liền tỉnh dậy. Còn Nam Cung Âu Thần thì không cần phải nói, anh vốn không ngủ bao nhiêu chỉ lo chú ý đến Mẫn Nguyệt.

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó mặt cả hai biến sắc. Nếu anh nghe không lầm thì có một đoàn thú đang chạy đến, hơn nữa đoàn thú đó lại là sói.

Nam Cung Âu Thần lập tức gọi hai người đang canh gác phía dưới: "Mau trèo lên cây!" Hai người nghe lời nói của Nam Cung Âu Thần liền nhanh chóng trèo lên một cái cây gần đó. Những người ở đây đều vì câu nói của Nam Cung Âu Thần mà thức dậy, thấy sắc mặt anh nghiêm trọng cũng biết là sắp xảy ra chuyện nên ai nấy đều nâng cao cảnh giác, lấy vũ khí ra. Mẫn Nguyệt vội lấy chai nước, dập tắt đốm lửa, ngọn lửa tắt ngúm, chỉ để lại làn khói đang lượn lờ. Mẫn Nguyệt vừa làm xong, thì một tiếng sói tru vọng đến.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt, chờ mệnh lệnh của hai người. Nam Cung Âu Thần vẫn quan sát tình hình phía dưới, lạnh giọng nói: "Không cần làm gì cả, chờ bọn chúng đi qua thì sẽ không sao, không nên chiến đấu với bọn sói đó một cách vô nghĩa, tổn thương lực lượng."

Mẫn Nguyệt cũng đồng ý với ý kiến của Nam Cung Âu Thần, giờ phút này đối đầu với đàn sói là không nên. Ai nấy đều im lặng chờ đợi, hơn năm phút sau, một loạt tiếng bước chân cùng tiếng của chó sói truyền đến, càng lúc càng gần. Mẫn Nguyệt núp trên cây, cẩn thận nhìn xuống dưới. Hơn mười lăm con chó sói đang đi đến, sói là loài động vật sống theo bầy đàn, nên việc bọn chúng đi chung là rất bình thường, chỉ là số lượng này là quá nhiều rồi. Thân hình của những con chó sói này rất to lớn, bộ lông lấp lánh dưới ánh trăng, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy ánh mắt của đàn sói này rất lạ, đặc biệt linh động, thông minh như người vậy. Đàn sói từ từ đi qua giống như đang diễu hành. Khi đàn sói gần đi hết chỉ còn một con cuối cùng, Mẫn Nguyệt tưởng rằng sẽ được thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà đám mây tan ra, ánh trăng chiếu xuống, con dao nhỏ mà đám thuộc hạ của Nam Cung Âu Thần đang cầm để phòng thân, đã phản xạ lại ánh sáng, trùng hợp lại chiếu vào mắt con sói cuối cùng kia. Con sói đó lập tức quay lại, nhìn lên cây thấy bọn họ thì tru lớn một tiếng.

"Gruu..." Đàn sói vừa đi qua nghe thấy âm thanh liền quay lại. Mẫn Nguyệt thầm kêu không ổn, mọi người xung quanh cũng tái mặt, vô cùng khó coi.

Nam Cung Âu Thần cắn răng, hiện giờ chỉ còn cách là chiến đấu với bọn chúng. "Đi xuống, gặp một con thì giết một con."

Dứt lời anh và Mẫn Nguyệt đều nhảy xuống đầu tiên, có hai người dẫn đầu những người khác cũng theo đó mà nhảy xuống. Mẫn Nguyệt rút dao ra, đứng đối diện đàn sói kia. Cô nhíu mày: "Đàn sói này không đơn giản!" Thấy bọn họ mà đàn sói này không hề hoảng loạn, cũng không trực tiếp liều mạng tấn công, chỉ đứng đó quan sát. Từ trong mắt bọn nó cô có thể thấy được sự khát máu, càng lúc càng mãnh liệt.

Nam Cung Âu Thần cũng nhận ra điều này, anh quay sang nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Nhớ cẩn thận!"

Bọn sói và đám người Nam Cung Âu Thần lao đầu vào đánh nhau. Những con sói này có sức lực rất mạnh, móng vuốt cũng vô cùng sắc bén. Bọn họ có hơn hai mươi người nhưng đối đầu với đám sói này rất chật vật. Nam Cung Âu Thần đang đánh nhau với con sói đứng đầu, trong mắt anh đầy sát khí. Tuy thân hình con sói này to lớn nhưng lại rất nhanh nhẹn, nhiều lần tránh thoát tấn công của Nam Cung Âu Thần. Anh thấy vậy thì tăng nhanh tốc độ, ra tay cũng mạnh hơn. Nam Cung Âu Thần đá một cú thật mạnh vào con sói, làm nó đâm thẳng vào thân cây. Con sói vì đau mà càng điên cuồng hơn, bổ nhào về phía anh. Nam Cung Âu Thần lợi dụng điều đó, lưu loát xoay người một cái đứng sau con sói, ôm đầu nó, vặn cổ tay. "Rắc" Đầu con sói đó đã bị bẻ gãy, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Bên Mẫn Nguyệt cũng không hề thuận lợi, cô giằng co với con chó sói một lúc lâu. Con sói đó vốn là một con sói cái, thấy con sói đầu đàn kia đã chết thì tức giận, tru lớn một tiếng. Cũng nhờ âm thanh này mà đã làm cho các con sói khác càng mạnh mẽ hơn, ra tay vô cùng hung ác.

Sau đó con sói cái kia vươn móng vuốt ra, nhảy đến chỗ Mẫn Nguyệt trong nháy mắt. Mẫn Nguyệt dù có đề phòng, kịp tránh thoát nhưng vẫn bị móng vuốt của nó cào rách một mảnh áo. Cô nhìn quần áo của mình, nếu như lúc nãy cô không nhanh thì có lẽ đã bị thương nặng rồi. Mẫn Nguyệt cắn môi, ánh mắt lạnh như băng, xem ra cô phải đánh nhanh thắng nhanh! Cô sờ sờ cái đồng hồ trên tay, hiện giờ vẫn chưa cần thiết phải dùng đến nó. Cô cố gắng chọc tức con sói, cứ mỗi lần nó nhào tới, Mẫn Nguyệt tạo ra một cách, sau đó khiêu khích nó rồi lại chạy ra xa. Cứ liên tiếp mấy lần như vậy, con sói kia thật sự rất tức giận, nhảy lên tính cào Mẫn Nguyệt lần nữa. Cô mỉm cười, đã tìm thấy sơ hở rồi. Cô tránh móng vuốt của nó trên đầu, rồi luồn thân mình xuống phía dưới, đá một cú thật mạnh vào bụng con sói, lúc nó la lên vì đau đớn thì cầm con dao đâm vào cổ. Máu tươi bắn ra, con sói kia vùng vẫy rồi phịch một tiếng ngã xuống đất.

Mẫn Nguyệt thở phào một hơi, nhìn xung quanh, thấy Vũ Điềm Điềm sắp bị một con sói đè xuống, cô vội chạy qua, từ đằng sau đá nó. Con sói lăn vài vòng, Vũ Điềm Điềm liền cầm súng bắn một phát vào đầu con sói. Lúc trước dùng súng cũng vô dụng vì đám sói này vô cùng linh hoạt, bọn họ bắn cỡ nào cũng không trúng. Nhưng hiện tại con sói bị Mẫn Nguyệt, lực chú ý bị giảm hơn phân nửa, muốn tránh cũng không được.

An Triết Hàn cùng vài người khác cũng đã giải quyết gần xong đám sói kia. Tuy vậy, vẫn có không ít người bị thương nặng, cũng may mỗi người đều mang theo thuốc trị thương bên mình. Nam Cung Âu Thần nhìn tình hình này, nhíu mày thật sâu. Vũ Điềm Điềm quan sát Mẫn Nguyệt một chút, sau đó làm như không có việc gì mà bước đi chỗ khác, lúc đi ngang qua Mẫn Nguyệt, cô dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói: "Cảm ơn!"

Mẫn Nguyệt ngây ngốc trong chốc lát, đột nhiên cô nghĩ đến lúc nhỏ, khi cô cứu Điềm Điềm trong ngày đầu đi học thì cô ấy cũng nói cảm ơn như vậy. Mẫn Nguyệt bật cười, cô gái Điềm Điềm này quả thật rất sĩ diện, không hề thay đổi chút nào so với lúc nhỏ.

Nam Cung Âu Thần bước đến gần Mẫn Nguyệt, thấy áo cô bị rách, lộ ra một mảnh da thịt, sắc mặt cực kì không tốt. Anh không nói gì liền cởi áo khoác của mình ra, ném đến chỗ cô. "Mặc vào!"

Mẫn Nguyệt ngơ ngác nhìn anh, sau đó lại chuyển hướng nhìn cái áo trong tay. Cô mấp máy môi, không hiểu làm sao. Cô quan sát bản thân mình từ đầu đến chân, thấy vết cào của con sói ban nãy thì cô đã hiểu rõ, nhưng cô cảm thấy không cần thiết phải mặc áo của anh.

"Tôi không....." Mẫn Nguyệt chưa kịp nói hết câu đã bị ánh mắt sắc lạnh của Nam Cung Âu Thần chặn lại. Anh lặp lại một lần nữa: "Mặc vào!"

Mẫn Nguyệt bĩu môi, yên lặng mặc áo vào. Cô biết phản kháng không có tác dụng, thậm chí hậu quả còn rất đáng sợ, vậy chi bằng cô thức thời nghe lời anh còn hơn. Áo khoác của Nam Cung Âu Thần rất lớn, người của cô lại nhỏ, khi mặc vào lại có cảm giác như trẻ con đang mặc đồ người lớn, có chút buồn cười. Cái áo mang theo hơi ấm cùng với mùi hương nhè nhẹ của anh khiến cho Mẫn Nguyệt cảm thấy rất an tâm.

Đoàn người Nam Cung Âu Thần trải qua một đêm không hề yên ả. Sáng ngày hôm sau vẫn tiếp tục lên đường tìm kiếm, nhưng lúc này họ lại nhận được một tin tức không hề tốt lành gì: Vũ Hiên mất tích!

Nam Cung Âu Thần lập tức cho mọi người chuyển hướng, đến chỗ của Vũ Á để xem xét tình hình. Lúc tất cả tập hợp lại cũng là buổi trưa. Khác hẳn với bên Nam Cung Âu Thần, nhóm của Vũ Á bị thương rất nặng. Vũ Á đang ngồi băng bó cho Hàn Viên Viên, cô ấy tuy bất mãn nhưng cũng nghe lời ngoan ngoãn ngồi yên cho anh bôi thuốc. Mẫn Nguyệt cảm thấy rất kì lạ, trước giờ Hàn Viên Viên rất cứng đầu, trừ lời cô nói ra thì cô ấy không bao giờ chịu nghe lời người khác, vậy mà bây giờ đối với Vũ Á lại không dám phản kháng. Mẫn Nguyệt không kịp nghĩ nhiều, bởi vì đã có chuyện khác thu hút sự chú ý của cô. Sắc mặt mỗi người ở đây đều nghiêm trọng, trên thân thể của mỗi người đều có những vết cào ngang dọc khác nhau. Nhưng thủ phạm làm ra những vết cào này không phải là động vật, mà là người!

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt liếc nhìn nhau, cười lạnh, thế lực ẩn giấu kia đã ra mặt rồi. Vũ Á bình tĩnh kể lại mọi chuyện, tối qua sau khi bọn họ nghỉ ngơi đầy đủ xong, buổi sáng lập tức xuất phát sớm. Nhưng vừa đi được một lúc, bọn họ trông thấy những bóng đen thấp thoáng. Sau đó những bóng đen này nhảy xuống từ trên cây, có hơn hai mươi người đứng đối diện với bọn họ. Đám người kia không mở miệng nói gì liền xông đến.

Nhóm người bên Vũ Á lập tức lấy súng ra, hai bên bắt đầu giao tranh. Những người đó ăn mặc rất kì dị, sức lực lại rất mạnh, trên tay còn có móng vuốt nhọn. Tốc độ bọn họ trèo lên cây, từ cây này qua cây khác vô cùng nhanh, đó không phải là tốc độ của người bình thường có được. Súng không làm gì được những người kia, cả một nhóm người của Vũ Á lại chỉ có thể xử lý được hai phần ba trong số đám người kia. Vũ Hiên vẫn chống cự đến cùng, vốn muốn đuổi theo bọn chúng, nhưng kết quả là bị bắt đi.

Nghe Vũ Á miêu tả, Nam Cung Âu Thần suy đoán đám người kia chắc chắn là thổ dân sống trong khu rừng này. Bọn họ vừa gặp đám người Vũ Á chưa kịp nói gì đã ra tay đánh người vậy có nghĩa là bọn chúng đã được nhận lệnh từ sớm. Nếu như vậy, đám người thổ dân kia có lẽ là người của Đàm Đài gia. Mẫn Nguyệt sững sờ, Lãnh Mặc Nghiên này thật có bản lĩnh, không ngờ đến thổ dân sống ở đây anh ta cũng thu phục được.

Nam Cung Âu Thần thử liên lạc qua tai nghe nhỏ với Vũ Hiên nhưng đáp lại anh chỉ là âm thanh rè rè, không thể nghe được gì. Liên tiếp mấy lần như vậy, Nam Cung Âu Thần liền từ bỏ. Anh chờ mọi người ổn định rồi mới hỏi Vũ Á: "Có biết được phương hướng mà đám người đó đã đi không?"

"Họ đi về hướng Tây Bắc!" Vũ Á không chần chừ mà trả lời ngay, lúc nãy anh bị thương mà không thể đuổi kịp bọn họ cho nên anh đã cố gắng quan sát hướng họ đi.

Nam Cung Âu Thần nhìn mọi người xung quanh: "Có thể đi tiếp được không?"

Vũ Á lập tức đứng dậy, nghiêm túc đáp: "Lão đại, đây chỉ là vết thương nhỏ, không vấn đề gì."

Những người khác cũng đứng dậy, nhao nhao lên nói: "Lão đại, không vấn đề gì."

Hàn Viên Viên nhìn Mẫn Nguyệt nói: "Thủ lĩnh, tôi cũng không sao."

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đều gật đầu hài lòng. "Vậy tất cả đi theo hướng vừa rồi của đám người kia, không chỉ có thể tìm ra Vũ Hiên mà còn tra được nhiều thông tin hữu ích từ bọn họ." Đúng vậy, chỉ cần tìm ra bọn người thổ dân đó thì mọi chuyện nhất định sẽ có đáp án, hơn nữa còn cứu được An Nhiên.

Mọi người đứng dậy xuất phát, đi được hơn mười bước, Mẫn Nguyệt nhìn xung quanh thấy có một vết máu rất nhỏ trên lá cây.

"King, ở đây có vết máu!" Nam Cung Âu Thần liền ngừng lại, chú ý nhìn theo hướng cô chỉ. Quả thật trên lá cây có vết máu, nếu không tập trung nhìn kĩ thì sẽ rất khó phát hiện. Nam Cung Âu Thần trầm ngâm: "Vết máu này có thể là của những người kia hoặc là Vũ Hiên, nếu đúng như thế thì phương hướng chúng ta đi không sai."

"Đi tiếp!"

Không hiểu sao, càng đi sâu vào rừng Mẫn Nguyệt lại càng có một cảm giác kì lạ. Nơi này cây cối phát triển rất không bình thường, có nhiều loài thực vật mà cô chưa bao giờ thấy, lá cây to gần như che phủ cả bầu trời, không khí ngày càng âm u hơn. Nam Cung Âu Thần quan sát xung quanh, đột nhiên dừng lại: "Khoan đã, đây không phải là hướng Tây Bắc!"

Đồng loạt các ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi nhìn về phía anh. Đến cả Mẫn Nguyệt cũng không hiểu tại sao anh lại nói như vậy. Một thuộc hạ của Nam Cung Âu Thần phụ trách cầm la bàn ngập ngừng nói: "Lão đại..... Theo la bàn thì đây chính là hướng Tây Bắc không sai."

"Đây không phải là hướng Tây Bắc!" Nam Cung Âu Thần lạnh lùng lặp lại lần nữa, thấy ánh mắt không thể hiểu nổi của mọi người thì anh mới giải thích: "Theo hướng của tia nắng mặt trời thì không đúng."

Người thuộc hạ cầm la bàn kia cũng là một người am hiểu về địa lý, sau khi nghe Nam Cung Âu Thần nói cũng chú ý quan sát các tia nắng. Hướng của tia nắng thì cũng chính là hướng của mặt trời, ở trong rừng khi biết được hướng của mặt trời sẽ phân biệt được phương hướng xung quanh. Người thuộc hạ đó lập tức biến sắc, anh ta nhìn vào la bàn lẩm bẩm: "Sao có thể như vậy..... Sao có thể như vậy..... "

Vũ Á cũng có một chút hiểu biết về cái này, anh ta lấy la bàn của mình ra, đối chiếu với cái của người thuộc hạ đó. Kim của hai cái la bàn đều cùng chỉ về một hướng, nhưng phương hướng lại không đúng. Vũ Á thật sự không hiểu nổi vấn đề nằm ở đâu, tại sao cả hai cái la bàn đều như vậy.

Mẫn Nguyệt trầm ngâm nhìn chằm chằm vào hai cái la bàn. Sau đó cô đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội giơ đồng hồ trên tay lên, ấn lên viên kim cương màu đỏ gắn trên đó, cố gắng điều chỉnh tần số của Vũ Hiên và những người khác. Đúng như Mẫn Nguyệt nghĩ, cô không nghe được âm thanh gì. Cô bình thản nói: "Từ trường ở đây có vấn đề!"

Nam Cung Âu Thần không hề ngạc nhiên với câu nói này của Mẫn Nguyệt, cô nghĩ có lẽ anh cũng đã đoán ra được điều này. Vũ Á kinh ngạc nhìn Mẫn Nguyệt: "Cô nói vậy là sao?"

"Anh lấy tai nghe ra xem thử là biết."

Vũ Á và những người khác nghe theo Mẫn Nguyệt lấy tai nghe ra gắn lên tai. Bởi vì mọi người đã tập hợp đầy đủ, không cần sử dụng tai nghe nhỏ và bộ đàm nên không ai còn gắn nó bên người, thấy Mẫn Nguyệt nhắc đến nên mới lấy ra. Vũ Á đeo lên tai thử liên lạc với An Triết Hàn đứng bên cạnh, nhưng kết quả là không nghe được gì. Vũ Á sửng sốt, chuyện này là sao? Mọi người nhìn Mẫn Nguyệt chờ cô giải thích.

"Bởi vì từ trường rất mạnh khiến cho la bàn bị lệch hướng, không những vậy còn gây nhiễu loạn sóng điện từ, nên bộ đàm và tai nghe ở đây là vô dụng."

Hàn Viên Viên đứng bên cạnh đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Queen, vậy sóng điện từ phát ra từ nhẫn của An Nhiên....."

"Ừ, là vì lý do này nên mới chập chờn không rõ tín hiệu."

Thông tin này làm cho lòng người dậy sóng, trở nên hoang mang. Vũ Á lo lắng hỏi Nam Cung Âu Thần: "Lão đại, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Nam Cung Âu Thần hiển nhiên cũng nhíu mày, đây quả thật là một rắc rối lớn, ở trong rừng mà không phân biệt được phương hướng thì rất nguy hiểm. Anh đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cười nham hiểm, chúng ta không biết đường đi, vậy để họ tự hiện thân trước mặt là được.

Lyly: Happy New Year everyone. Theo dự định đáng lẽ trong đêm giao thừa sẽ đăng 2 chương. Nhưng vì đống bài tập tết nên viết không kịp (hận ông thầy hóa dễ sợ =_=), sorry nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cậu bé thần bí

Nam Cung Âu Thần vốn định nói ra kế hoạch của mình nhưng đột nhiên lại thay đổi sắc mặt nhìn chằm chằm vào một cái cây lớn cách chỗ bọn họ khá xa. Anh cười lạnh, bàn tay cầm một cục đá nhỏ phóng đến cái cây đó: "Đã đến rồi, sao không bước ra gặp mặt?"

Viên đá xẹt qua cánh tay của người đứng sau cái cây, khiến người đó vì đau mà lùi lại vài bước. Lúc này mọi người mới nhìn thấy rõ người kia, là.....một cậu bé! Cậu bé này khoảng bảy, tám tuổi, trên người mặc bộ quần áo có phần rách rưới. Mái tóc màu đen hơi rối, khuôn mặt dính bụi bẩn, đôi đồng tử màu lam không ngừng liếc nhìn xung quanh, tràn đầy lo sợ nhìn đám người Nam Cung Âu Thần.

Khoan đã! Đôi mắt màu lam.....tóc đen.....Con lai? Mẫn Nguyệt ngạc nhiên nhìn cậu bé kia, không ngờ trong khu rừng rậm này lại phát hiện ra một đứa bé là con lai, hơn nữa có lẽ đứa bé này không hề đơn giản. Cậu bé đó trốn ở cái cây cách bọn họ rất xa vậy mà Nam Cung Âu Thần lại nhạy bén phát hiện, trong khi đó cô không hề nhận thấy động tĩnh gì. Xem ra thực lực của Thần quả thật rất đáng sợ.

Tất cả mọi người im lặng nhìn chằm chằm vào vị khách không mời mà đến, nhưng chưa kịp làm gì thì đã đứng hình. Bởi vì cậu bé kia đột nhiên ôm cánh tay khóc nức nở, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Đau quá đi, hức, hức.... Mấy người là ai..... Người lạ..... Thật đáng sợ hức, hức....."

Cánh tay cậu bé đó đang rỉ máu, bị bàn tay nhỏ nhắn của cậu ấn chặt. Gương mặt lấm lem vì bụi bẩn và nước mắt giàn giụa, nhưng lại làm cho người khác sinh lòng thương tiếc. Cậu bé không để tâm ai mà khóc lớn, Mẫn Nguyệt thấy Nam Cung Âu Thần càng lúc càng mất kiên nhẫn. Cô lo sợ anh lát nữa vì chán ghét đứa bé này mà sẽ ném nó đi mất.

Có điều chuyện Mẫn Nguyệt lo lắng hơi thừa thải. Bởi vì Nam Cung Âu Thần dù có chán ghét cậu bé kia cỡ nào cũng sẽ không ném nó đi, đứa bé này hiện tại là một manh mối rất quan trọng với bọn họ. Trong khu rừng này đột nhiên xuất hiện một đứa bé, chắc chắn có phần liên quan đến đám người thổ dân đang ẩn mặt kia.

Mẫn Nguyệt thấy đứa bé khóc nấc lên, đáng thương như vậy, có phần không đành lòng. Cô thở dài, xé một góc áo, tiến lại gần cậu bé kia. Cậu bé nhìn cô đang đi đến, ánh mắt hiện lên vẻ cảnh giác, lui về sau một bước. Mẫn Nguyệt ngồi xuống trước mặt cậu bé, kéo tay cậu lại. Dù cậu bé có giãy giụa cỡ nào thì cũng là một đứa bé, sức lực đương nhiên thua kém rất xa so với Mẫn Nguyệt, vì vậy nhanh chóng bị cô kéo tới trước mặt. Cô lấy trong ba lô ra một chai nước, rửa vết thương cho cậu bé, sau đó rắc thuốc lên. Mẫn Nguyệt lấy mảnh vải vừa xé quấn lên vết thương trên tay của đứa bé, giúp cầm máu lại.

Nam Cung Âu Thần không thích cô làm như vậy cho lắm, anh chỉ muốn cô quan tâm anh là được rồi, không cần chăm sóc người khác như thế. Mặc dù là một đứa bé, nhưng thuộc giống đực thì tuyệt đối không được. Tuy nhiên, bất mãn thì bất mãn, Nam Cung Âu Thần cũng không cản cô, anh biết cô làm vậy thì sẽ có mục đích của mình.

Quả nhiên Mẫn Nguyệt băng bó cho đứa bé xong thì cười nói: "Cậu bé, bọn chị không phải là người xấu đâu. Em là ai vậy, nói cho chị nghe được không?" Mẫn Nguyệt rất thích trẻ con nhưng việc dụ dỗ trẻ con này cô là lần đầu tiên làm. Không còn cách nào khác, đứa bé này chắc hẳn sẽ có thông tin mà bọn họ cần. Bởi vì cậu đột nhiên xuất hiện ở đây thì nhất định có điều kì lạ.

Cậu bé kia nhìn Mẫn Nguyệt, có lẽ vì cô băng bó vết thương cho cậu nên có chút hảo cảm với cô, nhưng vẫn sợ hãi nói: "Em...tên là tiểu Hi."

Mẫn Nguyệt ngạc nhiên một chút, sau đó mới hỏi: "Họ của em là gì?" Cô chỉ là tò mò một chút thôi!

Cậu bé như nghĩ đến chuyện gì đau khổ, buồn bực cúi đầu, lã chã nước mắt. "Em không có họ."

Mẫn Nguyệt xoa đầu cậu bé, tiếp tục cười nói dỗ trẻ con: "Vậy tiểu Hi, tại sao em lại ở đây, còn trốn sau gốc cây?"

Tiểu Hi ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Nam Cung Âu Thần, lí nhí nói: "Em đi hái một ít trái cây dại, tình cờ gặp mọi người, thấy người lạ nên em sợ hãi, sau đó liền trốn sau gốc cây."

Ánh mắt Mẫn Nguyệt lóe lên, nắm tay cậu bé: "Nhà em ở đâu?"

"Em ở một căn nhà nhỏ sâu trong rừng, xung quanh đó còn rất nhiều người khác." Tiểu Hi khoa tay múa chân với Mẫn Nguyệt, tựa như muốn miêu tả nhà của mình cho cô xem.

"Để bọn chị đưa em về, trẻ con đi một mình trong rừng không an toàn." Đám người Vũ Á đứng phía sau kinh ngạc trợn mắt nhìn cô, không nghĩ cô sẽ quyết định làm vậy, chẳng phải bọn họ đang bận bàn kế hoạch giải quyết đám người thổ dân sao? Hàn Viên Viên và An Triết Hàn kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng không phản đối, trong tâm trí của họ dù Mẫn Nguyệt làm gì thì cũng sẽ ủng hộ cô. Nam Cung Âu Thần thì chỉ đứng một bên khoanh tay nhìn cô.

Tiểu Hi vui vẻ nhìn Mẫn Nguyệt, trong mắt hiện lên chút hy vọng: "Thật sao?" Nhưng sau đó cậu thận trọng nhìn Nam Cung Âu Thần, có lẽ vì viên đá lúc

nãy mà tiểu Hi đã nhận định Nam Cung Âu Thần là người xấu, luôn sợ hãi anh.

Nam Cung Âu Thần đen mặt, anh đáng sợ đến vậy sao? Mẫn Nguyệt bật cười, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của tiểu Hi: "Ừ, chị dẫn em về."

Tiểu Hi vui vẻ nhào vào lòng của Mẫn Nguyệt, ôm chặt cô. Không ai biết trong khoảnh khắc đó, khóe miệng của cậu nở nụ cười quỷ dị, ánh mắt đầy gian xảo.

Mẫn Nguyệt ôm cậu bé thở dài, đột nhiên cô cảm thấy mình rất xấu xa, đến cả một đứa bé ngây thơ cũng lợi dụng được. Nhưng mà đứa bé này có ngây thơ hay không thì còn chưa chắc chắn!

Lâm An Nhiên bị nhốt trong căn phòng kia đã vài ngày. Kể từ sau ngày đầu tiên tỉnh dậy thì cô đã không còn gặp Đàm Đài Văn lần nào nữa, mà thay vào đó là một người đàn ông khác.

Người đàn ông này ăn mặc vô cùng kì dị, mái tóc dài có phần hơi rối, khuôn mặt dữ tợn. Cứ tới giờ, hắn ta sẽ mang đồ ăn đến cho cô. Đống thức ăn chỉ có thịt nhưng lại không được chế biến thành những món ăn bình thường, thậm chí còn hơi sống. Lâm An Nhiên chỉ lạnh lùng nhìn qua đĩa thức ăn đó không hề muốn ăn, mà cô chỉ uống nước cho qua bữa. Nhưng đến ngày tiếp theo, người đàn ông kia thấy cô liên tục không chịu ăn uống thì tức giận, đánh lên người cô mấy cái, ép cô phải ăn.

Sức của người đàn ông đó rất mạnh, Lâm An Nhiên lại đang bị thương, đương nhiên chịu không nổi, chỉ đành nhịn xuống cảm giác buồn nôn kia mà ăn vài miếng thịt. Dù sao trong thời gian ngắn cô chưa thể thoát khỏi đây, vậy chi bằng giữ sức trước. Cũng may, trong đống đồ ăn mà người đó mang tới còn có trái cây, khiến cô đỡ hơn không ít.

Lúc người đàn ông kia không chú ý, cô đã hắt chai nước mà hắn ta mang đến cho cô lên cái camera nhỏ kia. Làm cho nó bị hư không dùng được nữa, rồi làm như sơ ý đổ nước. Người kia dù có bực bội nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Lâm An Nhiên nhếch khóe môi, hiện tại cô chỉ đợi thời cơ bỏ trốn là được.

Có điều hôm nay rất đặc biệt, bởi vì xuất hiện thêm một người khác bị giam cùng với cô. Khi cô vừa ăn xong, vốn nằm trên giường gỗ nghĩ cách thoát khỏi nơi đây nhưng mà cửa bất thình lình bị mở ra. Sau đó một người đàn ông được ném vào, đám người kia ném người này vào xong thì chửi rủa vài câu rồi bỏ đi mất, để cô một mình trong phòng với anh ta.

Lâm An Nhiên tò mò bước đến gần người kia, nhưng cô chưa kịp làm gì thì anh ta đã mơ màng tỉnh dậy.

"Ưm..."

Vũ Hiên vừa mở mắt thì đã thấy gương mặt xinh đẹp của một cô gái. Làn da trắng nõn không tì vết, đôi mắt phẳng lặng như một hồ nước, mang theo một chút u buồn, đặc biệt thu hút người khác. Dù trên mặt có vài vết bẩn cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô. Mà hai người hiện giờ cách nhau rất gần, Vũ Hiên ngây ngốc nhìn cô gái kia, nhịp tim bất giác tăng nhanh. Nhưng sau đó anh lại nghĩ đến một vấn đề, liền lùi về sau, ánh mắt lạnh lùng đầy cảnh giác nhìn Lâm An Nhiên.

"Cô là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?"

Lâm An Nhiên đối với sự đề phòng của Vũ Hiên cũng không để ý. Dù là ai thì trong hoàn cảnh này có phản ứng như vậy cũng là bình thường thôi. Cô xoay người ngồi trên giường gỗ, nhún vai: "Tôi là ai thì anh không cần biết, còn đây là đâu thì tôi không thể nói cho anh, bởi vì tôi cũng không biết. Tại sao anh ở đây thì tôi chỉ có thể nói một câu, chúng ta giống nhau, đều bị bắt rồi."

Lâm An Nhiên rất kiên nhẫn trả lời từng vấn đề cho Vũ Hiên, không hiểu sao cô cảm thấy rất có thiện cảm với người này. Có lẽ là do hai người họ có chung một hoàn cảnh, hay do mấy ngày nay cô ở trong căn phòng này một mình, bây giờ lại có người cùng trò chuyện nên rất vui vẻ.

Vũ Hiên đánh giá Lâm An Nhiên từ trên xuống dưới, rồi nhìn hoàn cảnh xung quanh, quả thật đúng như cô nói. Nhóm người lạ mặt kia đột nhiên xuất hiện khiến anh rất ngạc nhiên, sau đó thấy bọn họ tấn công người của anh nên đương nhiên rất tức giận, liền đuổi theo. Kết quả là đám người kia bao vây, đánh anh một cú thật mạnh sau gáy làm anh bị ngất đi. Tỉnh dậy thì đã thấy bản thân ở đây cùng với cô gái trước mắt này.

Vũ Hiên nghĩ đến lời cô nói lúc nãy, cô nói rằng bọn họ giống nhau, đều bị bắt đi. Không lẽ cô gái này là....."Cô là người của Queen, sát thủ trong tổ chức J?" Tuy là câu hỏi, nhưng trong giọng nói của Vũ Hiên là mười phần khẳng định.

Trong mắt Lâm An Nhiên hiện lên sự kinh ngạc, nhưng chỉ chốc lát thay bằng sự băng giá. Không lẽ người đàn ông này là người của Đàm Đài Văn phái đến thăm dò cô?

Giọng nói của Lâm An Nhiên tràn đầy khó chịu: "Anh đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu."

Vũ Hiên nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của Lâm An Nhiên liền biết cô đã hiểu lầm. Anh bất đắc dĩ giải thích: "Đừng lo lắng, tôi không phải là kẻ thù của cô, tôi là người của Nam Cung gia. Lần này tổ chức J và Nam Cung gia đã quyết định hợp tác để cứu cô."

Lâm An Nhiên ngây người, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Vũ Hiên không thấy có sự giả dối thì hạ xuống cảnh giác, đồng thời cũng vui vẻ đôi chút, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng anh ta.

"Anh lấy gì để cho tôi tin tưởng lời anh nói là thật?"

Vũ Hiên dựa vào tường, cười nhẹ nhìn cô: "Vậy cô cảm thấy tại sao tôi phải lừa gạt cô? Tôi làm vậy vốn chẳng được lợi ích gì, hơn nữa Lãnh Mặc Nghiên cũng đã biết thân phận của cô rồi, là thủ lĩnh của cô nói."

"Anh nói cái gì? Queen nói?" Câu nói này của cô đã chứng tỏ thân phận của cô. Vũ Hiên cười thầm, không ngờ người mà bọn họ tìm kiếm mấy ngày nay lại đang ở trước mắt anh.

"Ừ, hơn nữa còn vì cô mà tuyên chiến với Đàm Đài gia." Vũ Hiên nghĩ đến lúc đó cũng cảm thấy bái phục với người được gọi là Nữ hoàng của giới sát thủ này.

Khi nghe Vũ Hiên nói xong lời này, vành mắt của Lâm An Nhiên đỏ ửng, trong lòng là một trận cảm động. Cô nghiêng đầu theo hướng khác, kiềm chế nước mắt rơi xuống, miệng thì thầm: "Quả nhiên quyết định lúc đó của bản thân mình không sai..." Là quyết định mãi mãi đi theo Queen, người bạn này đã không khiến cô thất vọng. Trong trường hợp đó, sẽ có bao nhiêu người chịu vì thuộc hạ của mình mà làm như thế chứ? Nhưng Queen lại làm được, hơn nữa quan hệ của bọn họ không chỉ là thủ lĩnh và thuộc hạ, mà còn là bạn bè thân thiết.

Giọng nói của Lâm An Nhiên rất nhỏ, chỉ có mình cô có thể nghe thấy, Vũ Hiên hoàn toàn không thể nghe được.

Lâm An Nhiên lấy lại tinh thần, trấn định nhìn Vũ Hiên. "Queen đã đến đây rồi?"

"Ừ, cùng với lão đại của chúng tôi."

Lâm An Nhiên gật đầu một cái, sau đó mới hỏi đến vấn đề thắc mắc của bản thân mấy ngày nay: "Đây là đâu?"

"Rừng Amazon."

Lâm An Nhiên trợn mắt, lắp bắp kinh hãi: "Anh....nói là thật sao?" Trong lúc cô hôn mê không ngờ đã bị đem đến khu rừng nhiệt đới lớn nhất thế giới. Giờ đã có thể giải thích vì sao những người đàn ông ở đây lại kì dị như thế, có lẽ họ là người thổ dân sống trong rừng. Đàm Đài Văn và đám người Đàm Đài gia quả nhiên không phải bình thường, ai lại đem người đến rừng Amazon nhốt chứ?!

Vũ Hiên thản nhiên gật đầu, nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Lâm An Nhiên anh thấy thật thú vị.

Lâm An Nhiên liền đứng dậy, đi đến gần Vũ Hiên, trong mấy ngày ở đây cô đã được cởi trói nhưng vì bị thương nặng cộng thêm canh phòng rất cẩn mật nên không thể trốn được. Có điều hiện tại đã khác, cô đã có thêm người trợ giúp rồi.

"Thật tốt, tôi thấy chúng ta nên bàn về kế hoạch thoát khỏi đây...."Lâm An Nhiên chưa nói hết câu thì đột nhiên trước mắt tối đen, cô nghiêng người ngã xuống.

Vũ Hiên giật mình, sau đó nhanh chóng bước tới đỡ Lâm An Nhiên, khẩn trương nói: "Cô làm sao vậy?"

Lâm An Nhiên lắc lắc đầu, muốn xua tan cảm giác chóng mặt. Có lẽ vì những ngày gần đây không ăn uống đầy đủ, cộng thêm vết thương trên người khiến cô bị kiệt sức, chóng mặt muốn ngất xỉu, vừa rồi lại đột ngột đứng lên nên mới như vậy. Lâm An Nhiên cười khổ, hình như cô đã yếu hơn trước rồi, chỉ có như thế này cũng khiến cô chật vật.

Đợi cho Lâm An Nhiên tỉnh táo lại thì cô nhận ra một vấn đề rất lớn, chính là cô đang nằm trong lòng của người đàn ông này! Hai cánh tay rắn chắc bảo vệ cô rất chặt, không để cho cô ngã. Lâm An Nhiên xấu hổ, mặt đỏ tới mang tai, cuống quýt ngồi dậy, không dám nhìn Vũ Hiên.

"Cảm ơn, tôi không sao, chỉ là đói quá nên chóng mặt thôi."

Vũ Hiên đương nhiên cũng nhận ra tư thế thân mật vừa rồi của hai người, anh vô tội sờ sờ mũi, chỉ vì vội quá nên anh mới làm vậy thôi. Có điều nghĩ đến cảm xúc mềm mại khi cô nằm trong lòng anh, lỗ tai của Vũ Hiên cũng có chút hồng. Trong lòng dâng lên một chút vui vẻ, xúc cảm thật tốt nha!

Nhưng anh không biểu hiện tâm tình của mình ra bên ngoài, chỉ đành giả vờ nghiêm túc nói: "À, không có gì thì tốt."

Vũ Hiên nghĩ đến vừa rồi cô nói do đói quá, cô không được ăn sao? Vũ Hiên lấy từ trong túi quần ra một thanh sô cô la, cùng vài miếng bánh quy. Đừng thấy kì lạ tại sao anh mang mấy thứ này. Chỉ là do anh hay đói thôi, nên lúc nào cũng phải mang đồ ăn theo bên người, không ngờ được dùng vào dịp này.

Vũ Hiên cầm đồ ăn đưa cho Lâm An Nhiên, cười cười: "Chẳng phải vừa rồi cô nói đói bụng sao, tôi có mang theo một ít đồ ăn vặt. Tuy không thể làm cô hết cơn đói, nhưng ít ra cũng đỡ hơn một chút."

Thấy đống bánh kẹo trên tay Vũ Hiên, Lâm An Nhiên liền nhìn anh như nhìn quái vật. Đàn ông cũng mang theo những thứ này bên người sao? Dù cảm thấy kì lạ nhưng cô không muốn ủy khuất bản thân mình nên cầm lấy đống bánh kẹo kia bắt đầu ăn. Lâm An Nhiên lấy thanh sô cô la lột vỏ rồi từ từ ăn, lại quan sát sang bên cạnh. Chỉ thấy Vũ Hiên ngồi ở đó lẳng lặng nhìn cô, Lâm An Nhiên nhíu mày suy nghĩ một chút. Không lẽ anh đã mang hết đồ ăn cho cô nên không có gì ăn? Lâm An Nhiên cảm thấy rất tội lỗi, lập tức cầm cái bánh quy đưa đến trước mặt anh, tựa như vô ý nói: "Anh lấy ăn đi, tôi không thích ăn thứ này. Anh tên là gì?" Thật ra là cô đang che giấu nội tâm xấu hổ của mình.

Vũ Hiên thấy bánh quy, ánh mắt liền lóe sáng, cầm nó ăn, cười vô cùng thỏa mãn. Thương xót anh mà còn mạnh miệng như thế! Nghe câu hỏi của cô anh chỉ tùy ý trả lời: "Vũ Hiên."

Lâm An Nhiên bị nghẹn, kinh ngạc la lên: "Anh chính là một trong tứ đường chủ của Nam Cung gia?" Hơn nữa còn là người đã chế tạo ra cây súng bảo bối mà cô thích nhất. Lúc nào cô cũng mang cây súng đó theo bên mình, nhưng lúc đi đón Viên Viên, cô lại bỏ quên ở căn cứ. Lâm An Nhiên cảm thấy rất may mắn vì lúc đó đã không mang theo, nếu không sẽ bị đám người của Đàm Đài gia khi soát người cô sẽ cướp mất.

Vũ Hiên vẫn vô tâm vô phế lo ăn bánh quy, không hề để ý đến sự thay đổi nét mặt của Lâm An Nhiên. Nhưng vẫn nhớ trả lời vấn đề vừa rồi của cô: "Ừ!"

Sau đó anh nghĩ đến mình vẫn chưa biết tên cô nên liền hỏi: "À cô tên gì?"

"Lâm An Nhiên."

Vũ Hiên nói thầm: "An Nhiên..... Tên thật hay!" Đáng tiếc Lâm An Nhiên lại không nghe thấy câu nói này!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kế hoạch trốn thoát

Lâm An Nhiên ngồi ăn một hồi mới nhớ đến lúc nãy vì bị choáng váng mà vẫn chưa thể bàn bạc kế hoạch trốn đi với Vũ Hiên.

"Chúng ta có phải nên bàn một chút về việc thoát ra khỏi đây như thế nào không?"

Vũ Hiên biết Lâm An Nhiên muốn nói chuyện chính sự nên bắt đầu nghiêm túc lại.

"Mấy ngày ở đây cô có phát hiện điều gì không?"

Lâm An Nhiên suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Bọn họ luôn phái hai người đàn ông canh giữ trước cửa, ngày nào cũng sẽ đúng giờ mang đồ ăn tới. Nhưng mà thức ăn đó thì có hơi.....kinh khủng! Vào lúc giữa trưa là khoảng thời gian đổi ca, bọn họ lơ là nhất. Chúng ta có thể tranh thủ điều đó, nhưng sức lực của những người ở đây rất mạnh, hoàn toàn khác xa người bình thường."

Vũ Hiên gật đầu, không tệ, chỉ có vài thông tin như vậy nhưng cũng đủ rồi. Anh nhìn xung quanh căn phòng nhỏ, bỗng phát hiện cái camera nhỏ ở góc tường, chỉ là có lẽ nó hư rồi. Anh nhìn qua An Nhiên, cười cười: "Cái camera đó là cô làm hư sao?"

"Ừ, dễ làm việc hơn."

"Chỉ là sao cô lại phát hiện được? Người bình thường nhất định sẽ không để ý tới."

Lâm An Nhiên trợn mắt, anh đang coi thường cô đấy à? Dù gì cô cũng là một sát thủ cấp cao trong tổ chức đấy, hơn nữa còn là người chế tạo vũ khí, đương nhiên đối với mấy thứ này biết rất rõ rồi. Bực bội nhưng An Nhiên vẫn trả lời Vũ Hiên: "Tôi là chuyên gia chế tạo vũ khí trong tổ chức J, với mấy thứ công nghệ cao này tôi hiểu rất rõ."

Vũ Hiên kinh ngạc một chút, thì ra hai người họ có chút tương đồng, đều là chuyên gia chế tạo vũ khí. Xem ra bọn họ rất có duyên. Vũ Hiên nghĩ gì đều không hiện trên mặt, anh nói chuyện rất nghiêm túc: "Nếu chúng ta làm bọn họ rối loạn vào lúc giữa trưa, sau đó nhân cơ hội trốn đi thì sao?"

"Rối loạn?"

Vũ Hiên nở nụ cười đầy nham hiểm, bàn tay lấy từ trong túi áo ra một cái cúc áo nhỏ. Cũng may đám người này vừa bắt anh xong đã ném anh vào đây, không hề lục soát người anh.

Lâm An Nhiên cầm cái cúc áo quan sát thật kĩ, sau đó cô như nghĩ ra điều gì đó, nghi ngờ mở miệng: "Đây là bom mini?"

Vũ Hiên tán thưởng nhìn Lâm An Nhiên, giọng nói đầy tự hào: "Đúng vậy, đây là quả bom mini mà tôi đã tự chế tạo ra. Khi gắn nó lên một thứ gì đó, đặt thời gian nổ, đến giờ nó sẽ nổ, nhưng uy lực chỉ thuộc mức trung bình."

Lâm An Nhiên nhìn cái cúc áo trên tay, ánh mắt dần chuyển sang say mê, ham muốn cuồng nhiệt. Mấy thứ vũ khí như thế này luôn có sức hút rất lớn với cô. Sau đó cái nhìn với Vũ Hiên cũng chuyển thành ngưỡng mộ, đều là chuyên gia chế tạo vũ khí nhưng cô lại không làm được như vậy.

Thấy đôi mắt sáng lấp lánh của Lâm An Nhiên, Vũ Hiên biết cô đang nghĩ gì, nhất thời đáy lòng dâng lên một chút thỏa mãn, nhưng vẫn an ủi cô một chút. "Nếu cô thích, đợi khi quay về tôi sẽ cô vài cái."

Lâm An Nhiên vui vẻ nhếch khóe môi cong cong, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. "Được, cám ơn anh."

Thấy cô cười với anh, Vũ Hiên ngẩn ngơ nhìn, tim đập thình thịch, khuôn mặt dần đỏ lên. Anh ho khan hai tiếng để che dấu tâm tình của mình, nói sang

chuyện khác: "Ngày mai chờ sau khi bọn họ mang thức ăn tới, chúng ta gắn nó vào dưới những đĩa thức ăn đó. Cài thời gian mười phút sẽ nổ, đến lúc nó nơi này nhất định sẽ loạn cả lên. Chúng ta lợi dụng lúc đó trốn đi, tìm cách tập hợp với lão đại của tôi và thủ lĩnh của cô."

Lâm An Nhiên ngẫm nghĩ một lúc, kế hoạch này không tệ. "Được, ngày mai làm theo kế hoạch."

Lâm An Nhiên nắm tay lại thành hình nắm đấm vươn tay ra trước mặt Vũ Hiên."Mong rằng ngày mai kế hoạch thành công, chúng ta sẽ trốn thoát an toàn."

Vũ Hiên cũng nắm tay lại, chạm vào nắm đấm của cô. "Ừ, chúng ta sẽ trốn thoát an toàn."

Có lẽ là Vũ Hiên hơi dùng lực nên đã đụng đến vết thương của Lâm An Nhiên, khiến cô hít một hơi lạnh. Vũ Hiên nhìn sắc mặt cô tái nhợt liền khẩn trương, anh nhớ là mình ra tay không hề mạnh mà. Vũ Hiên kéo tay cô hỏi: "Cô sao vậy?"

Lâm An Nhiên rụt tay lại, gượng cười: "Không sao, vết thương nhỏ thôi."

Sắc mặt Vũ Hiên trở nên nghiêm trọng, không quan tâm Lâm An Nhiên phản kháng liền kéo cô vào lòng mình, giở áo cô lên. Lâm An Nhiên mặt đỏ ửng, lấy tay đè áo lại, không cho anh kéo lên. Cô xấu hổ hét lớn: "Anh làm gì vậy?"

Vũ Hiên vẫn bình tĩnh bỏ tay cô ra, tiếp tục kéo áo lên, không hề thay đổi biểu cảm. "Không sao đâu, tôi chỉ muốn kiểm tra vết thương cho cô thôi."

Lâm An Nhiên rõ ràng cảm nhận được động tác của anh chỉ đơn thuần là kiểm tra vết thương, không hề có ý gì khác. Không lẽ chỉ có cô là suy nghĩ lung tung thôi sao? Nhưng dù vậy, cô vẫn rất ngại ngùng.

"Không cần đâu, tôi không....."

Lâm An Nhiên chưa nói xong đã bị Vũ Hiên quát: "Ngồi yên!" Lâm An Nhiên quả thật ngoan ngoãn ngồi yên không làm gì nữa.

Đến khi Vũ Hiên kéo áo cô lên mới biết cái gì gọi là vết thương nhỏ trong miệng cô nói. Chỉ thấy trên làn da trắng nõn tràn đầy vết xanh tím, có chỗ còn có máu ứ đọng. Vũ Hiên khàn giọng hỏi: "Ai đánh cô?"

Lâm An Nhiên nghĩ đến chuyện đó thì ấm ức trả lời: "Bọn người thổ dân kia!"

Vũ Hiên nghe xong đáy lòng dâng lên niềm tức giận mãnh liệt, anh nhất định sẽ khiến bọn chúng phải trả giá! Anh im lặng lấy hộp thuốc trong túi ra nhẹ nhàng thoa cho cô. Thật may là trước khi vào rừng mỗi người bọn họ đều chuẩn bị đầy đủ, trong đó còn có thuốc trị thương mang bên người.

Cảm giác mát lạnh trên lưng khiến Lâm An Nhiên thật thoải mái, thậm chí muốn còn ngủ thiếp đi. Nhưng đột nhiên Vũ Hiên đụng đến vai cô khiến cho Lâm An Nhiên vì đau mà hoàn toàn tỉnh táo. Vũ Hiên đương nhiên thấy được khi anh chạm vào vai cô, cả người cô giật bắn lên, sau đó liền cứng ngắt. Anh chắc chắn vai cô bị thương, hơn nữa còn không nhẹ.

Vũ Hiên đỡ người cô ngồi dậy sau đó kiểm tra vai của cô. Anh sờ sờ nắn nắn một hồi rồi mới nói: "Bị trật khớp rồi."

Lâm An Nhiên gật đầu, đương nhiên cô biết là mình bị trật khớp rồi, cơ thể của cô không lẽ cô còn không biết hay sao?!

"Cái này cũng là do bọn người thổ dân kia đánh?"

"Không phải, là Đàm Đài Văn."

Ánh mắt Vũ Hiên lạnh lùng, được lắm Đàm Đài Văn, chúng ta kết thù từ đây!

"Tôi sẽ giúp cô bẻ khớp lại, rất đau đấy nên cô hãy ráng nhịn một chút. Nếu đau thì cứ kêu lên."

Lâm An Nhiên cắn môi, gật đầu. Vũ Hiên thấy vậy lập tức vặn tay một cái. Vì không muốn cô đau khổ nên Vũ Hiên ra tay rất nhanh. Nhưng Lâm An Nhiên vẫn cảm thấy cực kì đau đớn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, môi bị cô cắn đến sắp bị chảy máu, cô cũng không hề kêu đau một tiếng.

Vũ Hiên thở nhẹ một hơi, thấy Lâm An Nhiên cắn môi thì nhíu mày, bàn tay vuốt ve môi cô. "Đừng cắn môi, không tốt. Nếu cô mệt thì nằm ngủ một chút đi."

Lâm An Nhiên nhu thuận nằm xuống, trước khi nhắm mắt, thì cô thoáng nhìn Vũ Hiên, đáy lòng dâng lên sự cảm động. Đây là người đàn ông đầu tiên mang lại cho cô cảm giác an toàn, không phải cảnh giác khi ngủ. Cũng là lần đầu tiên có người đàn ông quan tâm cô như vậy, dù chỉ là một việc nhỏ nhưng cô cũng thấy rất ấm áp. Lâm An Nhiên nhớ lại quá khứ, lúc đó cô luôn sống trong sự giả tạo của "người thân", hằng ngày đều phải đề phòng âm mưu ở khắp nơi. Sau đó cô gặp được Queen, cô mới có thể tìm lại được con người của mình, tìm lại được một chút cảm giác an toàn. Lâm An Nhiên lắc nhẹ đầu không nghĩ nữa mà yên tâm nằm ngủ, giấc ngủ này cô ngủ rất ngon.

Nghe thấy hơi thở đều đều của Lâm An Nhiên thì Vũ Hiên an tâm. Anh ngồi bên cạnh vuốt vài sợi tóc rũ xuống của cô ra sau tai. Thấy sắc mặt của cô tái nhợt thì Vũ Hiên hơi đau lòng. Cô gái này đúng là rất mạnh mẽ, mạnh mẽ khiến người ta thương xót, đau đến như vậy cũng không kêu lên tiếng nào!

Vũ Hiên sờ sờ một bên má của An Nhiên, cười nhẹ: "Cô gái ngốc..."

Cùng lúc đó ở một nơi khác trong rừng

Mẫn Nguyệt cùng với Tiểu Hi và những người khác tiếp tục đi sâu vào trong rừng, đến giữa trưa thì quyết định dừng lại nghỉ ngơi một chút. Vũ Á, An Triết Hàn và một số người thuộc hạ khác của Nam Cung gia liền lấy trong ba lô ra thịt sói mà bọn họ mang theo từ tối hôm qua. Vốn lượng thức ăn mang theo đã gần hết, tất cả đều đang lo lắng vấn đề ăn uống trong mấy ngày tới. Nhưng mà đám sói ngày hôm qua đã giúp bọn họ giải quyết được vấn đề này, sau khi giết những con sói kia, Nam Cung Âu Thần đã chỉ huy mọi người lấy thịt sói mang theo làm thức ăn dự trữ. Bây giờ Mẫn Nguyệt cảm thấy quyết định lúc đó của Thần quả thật không sai, bởi vì thịt sói rất ngon a!

Vũ Á và An Triết Hàn thuần thục nhóm lửa, sau đó ướp thịt sói với số gia vị ít ỏi rồi đem lên nướng. Mùi thơm của thịt bay khắp nơi, khiến người ta ngửi thấy đã muốn nhào đến ăn. Lúc Tiểu Hi nghe thấy đây là thịt của đám sói mà đám người của Nam Cung Âu Thần giết ngày hôm qua thì ánh mắt lóe lên một chút ánh sáng, sau đó vụt tắt, nhanh đến mức người khác không kịp thấy được, cũng không ai để ý tình trạng kỳ lạ của cậu bé.

Đến khi trên bếp lửa chỉ còn một miếng thịt duy nhất thì bàn tay của An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm đồng thời đặt lên xiên thịt cuối cùng đó. Vũ Điềm Điềm trợn mắt, lập tức cãi nhau với An Triết Hàn: "Tảng băng chết tiệt, anh mau bỏ tay ra!"

An Triết Hàn cũng lạnh lùng đáp trả: "Tên của tôi không phải là Tảng băng chết tiệt, còn nữa tại sao tôi phải bỏ tay ra mà không phải là cô?"

"Anh không biết cái gì là ưu tiên phụ nữ sao? Cái gì là phong độ đàn ông sao?"

" A, không biết."

"Anh..."Vũ Điềm Điềm nghẹn họng, hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm An Triết Hàn.

An Triết Hàn không để tâm ánh mắt như lưỡi dao của Vũ Điềm Điềm, mà anh còn có tâm trạnh đánh giá cô từ trên xuống dưới, sau đó đưa ra kết luận: "Chậc chậc, cô nói là phải ưu tiên phụ nữ, nhưng từ trên người cô, tôi không cảm nhận được cái gì gọi là phụ nữ!"

Vũ Điềm Điềm đứng bật dậy, tay chống hông, ưỡn ngực: "Tôi có chỗ nào không giống phụ nữ chứ?" Đây chính là xúc phạm đến cô, cô muốn có thân hình thì có thân hình, muốn có hương vị phụ nữ thì cũng có hương vị phụ nữ. Vậy có chỗ nào không giống phụ nữ chứ?

An Triết Hàn thừa dịp đó cầm xiên thịt cuối cùng bỏ vào miệng. "Chính là cái tính cách như đàn ông đó, hoàn toàn không có thục nữ. A, thịt này quả thật ăn rất ngon!"

Những người khác đối với cuộc cãi nhau của họ hoàn toàn không để ý, bởi vì đã thấy quen rồi. Chỉ cần An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm ở cùng một chỗ thì nhất định sẽ không thể yên ổn. Nhưng với Hàn Viên Viên thì đặc biệt hứng thú, bởi vì trước giờ cô không hề thấy An Triết Hàn ngoài biểu cảm lạnh lùng ra thì còn có biểu cảm gì khác. Không ngờ hôm nay anh lại cãi nhau với một cô gái, hơn nữa có hành động lưu manh như vậy. Hàn Viên Viên bắt đầu chú ý đến cô gái tên Vũ Điềm Điềm này. Nhìn thấy thân thể của cô dù được bao bọc dưới bộ quần áo xanh rì nhưng cũng hiện lên được đường cong của cơ thể. Thân hình quả thật rất bốc lửa, lại thêm hai gò núi cao ngất kia. Hàn Viên Viên nhìn lại hai cái bánh bao nhỏ của mình, cảm thấy thật bi ai. Nếu như Vũ Điềm Điềm không giống phụ nữ thì cô có chỗ nào giống a?

Vũ Á ngồi bên cạnh Hàn Viên Viên nhìn thấy hành động nhỏ của cô, vụn trộm cười. Khuôn mặt như trẻ con, lại thêm biểu cảm đặc sắc của cô nữa. Vũ Á cảm thấy cô gái Hàn Viên Viên này, đúng là đáng yêu! Nhất thời trong mắt Vũ Á hiện lên một chút tà ác.

Vũ Điềm Điềm chứng kiến hành động An Triết Hàn đem xiên thịt mà cô bảo vệ nãy giờ ăn mất thì giận đến run người. Cô bực bội nhào đến chỗ An Triết Hàn: "Tảng băng chết tiệt, tôi muốn đánh anh!"

An Triết Hàn dễ dàng chặn lại nắm đấm của Vũ Điềm Điềm, anh cười nhẹ: "Bởi vậy tôi mới nói là cô không hề thục nữ chút nào.....Tránh ra!" An Triết Hàn nói được một nửa thì vội kéo Vũ Điềm Điềm qua một bên. Vũ Điềm Điềm chỉ cảm thấy có thứ sượt qua thân thể, khi cô quay lại thì cả người cứng ngắt. Trên đất có vô số con nhện có kích thước lớn hơn rất nhiều so với con nhện bình thường. Bề ngoài bọn chúng đều đen nhánh, còn được bao phủ bởi bộ lông dày, thoạt nhìn rất đáng sợ. Thứ vừa phóng qua người Vũ Điềm Điềm cũng chính là một con nhện trong số đó. Nam Cung Âu Thần và những người khác vội đứng dậy, lấy vũ khí ra. Bọn nhện kia tiến dần đến chỗ bọn họ, hơn nữa còn rất hung tàn, còn chưa kể hình dạng kì lạ của nó.

"Á á..." Nghe thấy tiếng hét Nam Cung Âu Thần đưa mắt nhìn sang, thì ra đó chính là một người thuộc hạ của Nam Cung gia vừa đi vệ sinh xong thì đã gặp bọn nhện, sau đó bị một con tấn công. Anh ta giãy giụa nên không hề có kết quả, những người khác chưa kịp phản ứng thì một đám nhện đã hung hăng nhảy vào, tấn công anh ta, giống như đang thưởng thức món ăn ngon. Tiếng hét của người đàn ông đó nhỏ dần, rồi không còn nghe thấy nữa. Đợi một lúc sau, bọn nhện tản ra hết, thì trên đất chỉ còn lại xác của người đàn ông đầy máu, hơn nữa còn trắng bệch, tựa như đã bị hút hết máu.

Cả đoàn người kinh hoàng nhìn khung cảnh đó, có nhiều người vì chịu không được mà nôn ra. Vũ Điềm Điềm dựng tóc gáy, nếu không phải vừa rồi Tảng băng chết tiệt kéo cô ra thì kết cục của cô bây giờ chắc chắn sẽ như anh ta. Mẫn Nguyệt và Hàn Viên Viên bình tĩnh hơn một chút, đối với hai người thì cảnh máu me giống như thế này thì đã thấy quá nhiều nên không có bao nhiêu cảm giác. Vừa chứng kiến cảnh đó Mẫn Nguyệt liền lấy tay che hai mắt của Tiểu Hi lại, dù sau cậu bé cũng còn là trẻ con, không nên nhìn thấy những thứ này.

Nam Cung Âu Thần lạnh lùng nhìn tình hình trước mắt, bình tĩnh ra lệnh: "Tiêu diệt bọn chúng!" Đám nhện này quá nguy hiểm, nếu không tiêu diệt bọn chúng thì tiếp theo họ sẽ làm thức ăn cho tụi nó.

Lập tức tất cả mọi người nghe lời của Nam Cung Âu Thần bắt đầu hành động. Trước đó Mẫn Nguyệt đã kéo Tiểu Hi đến một nơi an toàn, sau đó mới an tâm chiến đấu với đám nhện này. Mẫn Nguyệt không biết khoảnh khắc cô vừa quay lưng đi thì khuôn mặt Tiểu Hi liền trở nên lạnh lùng, lẳng lặng đứng một bên xem mọi người đánh nhau, trong mắt không hề có sự sợ hãi của một đứa trẻ nên có.

Tiếng súng cùng với tiếng đánh nhau vang lên náo động cả khu rừng. Bọn họ cứ bắn chết một con thì một con khác lại xông tới, số lượng rất nhiều. Mẫn Nguyệt biết đây không phải là cách tốt nhất, nếu cứ như vậy thì khi bọn họ hết đạn thì sẽ gặp nguy hiểm. Cô nhìn cái đồng hồ trên tay rồi nhấn viên kim cương màu trắng, nhất thời xuất hiện rất nhiều kim độc phóng về đám nhện kia. Mẫn Nguyệt đứng yên chờ kết quả, nhưng cô không ngờ là bọn chúng sau khi dính kim độc chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục tấn công bọn họ, hơn nữa còn hung tàn hơn trước. Mẫn Nguyệt biết rất rõ chất độc này mạnh như thế nào, bình thường chỉ cần dính một giọt thì sau một phút nhất định sẽ chết. Nhưng đối phó với đám nhện này thì không hề có tác dụng.

Bên Hàn Viên Viên cũng đang rất ngạc nhiên, cô dùng rất nhiều phấn độc ném về phía những con nhện kia, nhưng bọn chúng hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Chất độc mà cô làm ra không thể nào có vấn đề, không lẽ là đám nhện này có vấn đề sao? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bại lộ thân phận

Hàn Viên Viên đang đứng ngẩn người suy nghĩ thì không biết phía sau lưng cô có một con nhện đang lao tới. Vũ Á đứng gần đó thấy vậy thì tái mặt, vội vàng chạy tới ôm Hàn Viên Viên lăn sang một bên. Hàn Viên Viên bị lăn lộn mấy vòng mà hồi phục tinh thần, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt tức giận của Vũ Á. Chưa kịp nói gì đã bị anh quát lớn: "Đồ ngốc, cô đang suy nghĩ gì mà ngẩn người vậy hả, đến cả đám nhện kia tấn công cũng không để ý, cô có biết như vậy rất nguy hiểm không?"

Hàn Viên Viên biết mình có lỗi nhưng bị anh mắng như vậy cảm thấy rất uất ức. Người này có cần hung dữ vậy không, chuyện của cô thì liên quan gì đến anh chứ! Dù vậy cô vẫn mở miệng nhận lỗi: "Xin lỗi, tôi sai rồi!"

Lời nói tức giận của Vũ Á khi thấy hai mắt long lanh nước của cô thì bị nghẹn lại. Nghe thấy trong câu nói của cô có ý hối lỗi thì đã bớt giận. Anh thở dài, anh thật sự không nỡ mắng cô tiếp. Vũ Á đứng dậy khỏi người Hàn Viên Viên, vừa rồi Vũ Á ôm cô lăn mấy vòng và kết quả là anh đã nằm đè lên người cô nãy giờ. Anh vươn tay để trước mặt Hàn Viên Viên để kéo cô dậy. Hàn Viên Viên bĩu môi, không tình nguyện đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình đặt vào tay anh. Tính khí của anh ta đúng là thay đổi thất thường, hồi nãy còn rất tức giận nhưng bây giờ lại làm như không có gì.

Vũ Á nắm tay Hàn Viên Viên đứng sau lưng mình, nhẹ nhàng nói: "Đứng bên cạnh tôi!"

Hàn Viên Viên không để ý gật gật đầu, hiện giờ cô đang bận suy nghĩ làm sao để đối phó đám nhện này.

Mẫn Nguyệt thấy kim độc không có tác dụng thì chuyển sang dùng kim gây mê. Nếu không thể tiêu diệt được bọn chúng thì cứ kéo dài thời gian để trốn thoát là được.

Cô ấn một viên kim cương khác trên đồng hồ, vô số mũi kim được phóng ra. Mẫn Nguyệt đoán không sai, dùng độc không có tác dụng nhưng thuốc gây mê thì lại có tác dụng. Rất nhiều con nhện gục xuống, nằm im trên đất. Mẫn Nguyệt nhếch môi, sau đó quay sang hét lớn với Hàn Viên Viên: "Viên Viên, dùng thuốc gây mê!"

Hàn Viên Viên bừng tỉnh, phải rồi, nếu không thể giết bọn chúng bằng độc thì chỉ cần cho chúng nó hôn mê cũng được. Cô lấy từ trên người ra những viên bi nhỏ màu trắng, ném vào không trung rồi bịt mũi kéo Vũ Á lùi lại phía sau. Những viên bi nhỏ đó nhanh chóng phân tán ra thứ bột màu trắng ở khắp nơi, rất nhanh hơn một nửa số nhện đã hôn mê. Hàn Viên Viên đắc ý, tiếp tục lấy ra vài viên bi nhỏ nữa, hô lớn với mọi người xung quanh: "Tất cả bịt mũi lùi lại!" Nói xong cô liền tiếp tục ném những viên bi đó xung quanh bọn nhện.

Nam Cung Âu Thần vốn đang dùng hai cây súng tập trung bắn bọn nhện, một lần có thể giết hơn mười con. Có điều khi thấy Mẫn Nguyệt và Hàn Viên Viên thả thuốc gây mê thì dừng tay đứng sang một bên.

Tiểu Hi sững sờ nhìn tình hình này, cậu không ngờ đến loài nhện độc nhất khu rừng này cũng không thể làm gì bọn họ. Những người này quả thật không hề đơn giản một chút nào.

Đám nhện hôn mê gần hết, chỉ còn lại vài con. Những con còn lại đó dường như hiểu được chúng nó không thể làm gì được đám người Nam Cung Âu Thần nên liền chuyển đổi mục tiêu. Mà người chúng nó chọn chính là Tiểu Hi! Con nhện lớn nhất trong đó đột nhiên nhìn về phía Tiểu Hi mà bắn ra vô số gai nhọn màu đen từ trong miệng nó.

Tiểu Hi ngơ ngác không biết phải phản ứng làm sao, cậu không ngờ đột nhiên xảy ra chuyện này. Cho dù bây giờ cậu chạy đi cũng không thể thoát khỏi đám gai nhọn này.

Mẫn Nguyệt là người phản ứng nhanh nhất, cô chạy đến chắn trước mặt Tiểu Hi, khởi động dây thép nhỏ trong đồng hồ, đánh bay đám gai nhọn này đi. Sợi dây rất nhỏ nhưng vô cùng sắc bén, đã cắt đôi hơn một nửa số gai bay tới. Mẫn Nguyệt đang điều khiển dây thép đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhói, nhưng cô không để ý mà tiếp tục giải quyết số gai kia. Điều khiển dây thép rất khó, hơn nữa số lượng gai nhọn khá nhiều, cổ tay Mẫn Nguyệt mỏi nhừ.

Nam Cung Âu Thần dường như cũng biết điều đó, anh liền lấy súng bắn liên tục vào mấy con nhện còn lại kia. Nhưng không kịp, trước khi chết bọn nó còn bắn ra một đám gai nhọn nữa. Cánh tay của Mẫn Nguyệt không chịu nổi nữa nên sợi dây thép bị lệch hướng, một cái gai nhọn thật lớn đang phóng

tới chỗ cô. Mẫn Nguyệt biến sắc, vội vàng quay lại ôm Tiểu Hi bảo vệ cho cậu không một kẻ hở, có ý định thà để cho bản thân bị thương cũng không muốn làm hại đến đứa bé vô tội này.

"Nguyệt nhi, cẩn thận!" Nam Cung Âu Thần nhìn thấy cảnh đó thì vô cùng khẩn trương, cô lại vì bảo vệ một đứa bé xa lạ mà để mình bị thương! Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ Mẫn Nguyệt, ôm cả cô cùng Tiểu Hi né sang một bên. Dù tránh kịp nhưng Nam Cung Âu Thần cũng bị cái gai kia sượt qua vai. Anh chỉ xem đó là vết thương nhỏ thôi nên không hề để tâm mà vội vã kiểm tra thân thể của cô có bị thương không. Thấy cô không sao, anh liền thở phào nhẹ nhõm.

Mẫn Nguyệt ngồi dậy, đầu tiên hỏi Tiểu Hi trước: "Em có sao không?"

"Em.....không sao!" Trong lúc đó ánh mắt của Tiểu Hi tràn đầy ngạc nhiên cùng không hiểu. Rõ ràng cậu chỉ là một đứa bé không có quan hệ gì với cô, tại sao cô lại dùng bản thân để bảo vệ cậu? Nhất thời đáy lòng của Tiểu Hi cảm thấy rất ấm áp, thoáng chút rung động. Cô gái trước mắt này lần đầu tiên cho cậu cảm nhận được cái gì là tình thương, đây là thứ tình cảm mà bấy lâu nay cậu mong ước cũng không có được. Khoảnh khắc đó Tiểu Hi cảm nhận được Mẫn Nguyệt giống như là một người mẹ. Cô ấy làm được chuyện mà mẹ của cậu cũng không bao giờ làm được, đó chính là quan tâm cậu! Tiểu Hi lắc đầu, loại bỏ cảm giác kì lạ kia ở trong lòng. Không được, cậu không thể dễ dàng xiêu lòng như vậy, cậu còn phải hoàn thành kế hoạch của mình.

Mẫn Nguyệt biết Tiểu Hi không sao thì yên tâm, liền quay sang Nam Cung Âu Thần lo lắng hỏi: "Anh không sao chứ? Có bị thương không?"

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ lắc đầu: "Không sao!"

Mẫn Nguyệt nhớ ra lúc nãy hình như anh gọi cô là "Nguyệt nhi", anh đã biết hết rồi sao? Mẫn Nguyệt khiếp sợ, chuyện này làm sao có thể?

"Anh...vừa rồi gọi tôi là cái gì?"

Nam Cung Âu Thần đầy ý cười xoa đầu cô: "Còn muốn giấu anh sao?"

Mẫn Nguyệt hoảng hốt, gạt tay anh ra xoay mặt qua một bên, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh.

"Anh đừng nhận lầm người, tên của tôi không phải là Nguyệt nhi!"

Những người khác không biết còn có một màn như vậy, Vũ Điềm Điềm là người đầu tiên cảm thấy tức giận, sao lão đại có thể mang một cô gái khác nói thành Nguyệt Nguyệt? Hơn nữa còn bất chấp tất cả cứu cô ấy, thật đáng giận mà!

"Lão đại, anh nói gì vậy, cô ấy làm sao có thể là Nguyệt Nguyệt?"

Vũ Á cũng tràn đầy nghi ngờ nhưng không lên tiếng. Trong lòng An Triết Hàn thoáng run lên, thân thể cứng đờ, lão đại đã biết rồi sao? Sắc mặt của Hàn Viên Viên cũng không tốt, không thể ngờ là thân phận của Queen đã bại lộ rồi.

Nam Cung Âu Thần không quan tâm đến người khác, chỉ luôn nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt, nói rõ từng chữ: "Em chính là bảo bối của anh!" Dù anh không biết cô tại sao lại muốn giấu anh, nhưng sự việc đã đến nước này thì cũng nên làm rõ rồi.

Mẫn Nguyệt đứng bật dậy, lùi lại vài bước, bật cười: "King, tôi không biết anh bị sao. Có phải bởi vì tôi có phần giống với Nguyệt nhi của anh hay là anh chỉ đơn giản nhìn nhầm thì tôi cũng muốn nói lại lần nữa. Tôi không phải là Nguyệt nhi, cũng không phải bảo bối của anh!"

Nam Cung Âu Thần cũng đứng dậy, nắm chặt hai cánh tay cô: "Em đang lo sợ điều gì, tại sao vẫn không chịu nói ra hết tất cả? Nam Cung Mẫn Nguyệt, anh nói cho em biết, đừng nghĩ sẽ lừa dối anh, em nên biết việc đó có hậu quả lớn đến như thế nào. Anh có thể bảo vệ em dù có chuyện gì xảy ra nhưng sẽ không chấp nhận việc em gạt anh."

Mẫn Nguyệt bắt đầu bối rối, cô có thể nên nói với anh hay không? Cô giãy giụa muốn thoát khỏi tay anh, anh dùng thái độ anh nói chuyện với cô làm cho cô có chút sợ, lại có chút xúc động. Anh nói dù thế nào cũng sẽ bảo vệ cô, có phải nếu cô nói ra thì có xảy ra chuyện gì anh sẽ gánh vác hộ cô không?

"Này..... Anh..... " Đúng là này có một cơn gió mạnh thổi tới, Mẫn Nguyệt khó chịu nghiêng mặt qua một bên. Không ngờ sợi dây cố định cái mặt nạ bị lỏng, bịch một tiếng, mặt nạ bạc của Mẫn Nguyệt bị rơi xuống đất. Mẫn Nguyệt sững sờ, chuyện này quá đột ngột khiến cô không trở tay kịp, cô còn chưa quyết định nên nói hay không mà cứ như vậy bại lộ thân phận sao?!

Dung nhan tuyệt mĩ ẩn sau chiếc mặt nạ được hiện ra, mọi người đều ngơ ngác đứng tại chỗ, không thể tin nhìn Mẫn Nguyệt.

Vũ Điềm Điềm run rẩy, không dám tin nhìn Mẫn Nguyệt. "Nguyệt Nguyệt, là cậu thật sao?"

Vũ Á cũng kinh ngạc lên tiếng: "Chuyện này là như thế nào?"

An Triết Hàn ôm trán, thân phận bại lộ rồi, xem ra hôm nay phải nói ra hết tất cả với lão đại.

Những người khác của Nam Cung gia trợn tròn mắt, thì ra tiểu công chúa của bọn họ chính là vị Nữ hoàng mà mọi người kính sợ.

Những sát thủ trong tổ chức J cùng đi theo đến đây cũng vô cùng ngạc nhiên. Thì ra thủ lĩnh của bọn họ lại đẹp như vậy, hơn nữa vừa rồi bọn họ nghe những người khác gọi cô là Nguyệt. Không lẽ là Nam Cung Mẫn Nguyệt?

Mẫn Nguyệt thở dài, có lẽ không thể giấu được nữa rồi. "Anh biết từ lúc nào?"

"Từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã có cảm giác đó là em, nhưng mà không chắc chắn. Nhưng tối hôm đó khi uống rượu cùng em anh đã biết được em chính là Queen."

"Tại sao anh lại khẳng định như vậy?"

Nam Cung Âu Thần cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai cô: "Trên ngực em có một cái bớt hình hoa anh đào, tối hôm đó anh đã vô tình thấy được."

Cái bớt? Mẫn Nguyệt kinh ngạc, quả thật cô có cái bớt hình hoa anh đào trên ngực, nhưng làm sao anh lại biết?

Nam Cung Âu Thần chỉ cần nhìn ánh mắt cũng biết là cô đang nghĩ gì. Anh gõ đầu cô một cái, giọng điệu đầy cưng chiều: "Anh bên em từ nhỏ đến lớn, trên người em có "ký hiệu" gì chẳng lẽ anh còn không biết sao?"

Mẫn Nguyệt đỏ mặt, anh có cần nói thẳng ra đến như vậy không? Cô oán thầm, uổng công cô còn đang tự hào về tài diễn xuất của bản thân. Nhưng không ngờ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã bị bại lộ rồi. Mẫn Nguyệt cảm thán, quả nhiên mọi lời nói dối ở trước mặt Thần đều vô dụng.

"Vậy bây giờ có phải em nên nói rõ mọi chuyện rồi không? Rốt cuộc bốn năm trước khi em đi du học đã xảy ra chuyện gì, tại sao bây giờ em lại là Queen? An Triết Hàn, cậu cũng nên giải thích mọi chuyện cho tôi." Nam Cung Âu Thần nghiêm mặt, lạnh lùng chờ lời giải thích từ Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn.

Mẫn Nguyệt biết không thể tránh nên đành thành thật nói ra hết: "Thật ra bốn năm trước, em đã từng cứu một người đàn ông, trùng hợp người đó là thủ lĩnh của tổ chức J lúc đó. Người đó hỏi em có muốn trở thành sát thủ không, ban đầu em đã từ chối, nhưng sau khi anh bị ám sát em đã đồng ý. Chuyến bay lần đó em vốn không hề đến Anh mà là đến Mĩ, trải qua cuộc huấn luyện để trở thành sát thủ. Sau đó thì em được giao cho tiếp nhận chức thủ lĩnh của tổ chức. Em dùng một năm để tốt nghiệp đại học Cambridge, rồi lập tức quay về thành phố A. Em không nói với anh bởi vì em muốn có thể bảo vệ anh, hơn nữa còn rất dễ hành động. Nếu chuyện em là Queen bị lộ ra, thì em sợ anh sẽ gặp chuyện."

Hiện nay thực lực của thế giới đang ở trạng thái cân bằng, nhất là hai gia tộc lớn Nam Cung gia và Đàm Đài gia đều không phân thắng bại. Nếu mọi người biết tam tiểu thư của Nam Cung gia chính là người đứng đầu của tổ chức J, như vậy cũng đồng nghĩa với việc tổ chức J và Nam Cung gia trở thành một. Tuy tổ chức J không thể sánh bằng các gia tộc lớn khác, nhưng nó vẫn là sự uy hiếp rất lớn đối với nhiều người khác. Nam Cung gia đã rất lớn mạnh, nay thêm tổ chức J thì nhất định sẽ khiến người khác phải e ngại. Lỡ như những gia tộc kia hợp tác với Đàm Đài gia để diệt trừ mối e ngại này thì rất rắc rối. Tuy Mẫn Nguyệt không hề lo lắng, thực lực của cô hiện giờ đã đủ để đứng bên cạnh Thần. Nhưng cô vẫn muốn trước khi công bố chuyện này phải điều tra rõ được những kẻ thù trong tối của bọn họ. Và đầu tiên chính là kẻ đã ám sát Thần sáu năm trước.

Nam Cung Âu Thần nghe xong cảm thấy xúc động cũng có, đau lòng cũng có, tức giận cũng có. Anh xúc động vì cô bé này lại vì anh nên mới trở thành sát thủ. Đau lòng vì cô phải trải qua những cuộc huấn luyện khắc nghiệt đó. Anh biết nếu muốn trở thành sát thủ thì phải tiếp nhận huấn luyện vô cùng cực khổ. Hơn nữa lấy năng lực của cô hiện giờ, chắc chắn năm đó cô đã luyện tập gấp mấy lần người khác. Anh tức giận vì cô không hề tin tưởng anh có thể bảo vệ cô nên mới âm thầm chịu đựng tất cả như vậy. Cô không hề nói với anh một câu nào, mà để bản thân gánh lấy tất cả.

Nam Cung Âu Thần kéo cô ôm vào trong ngực: "Đồ ngốc, tại sao em lại gánh chịu tất cả một mình mà không nói với anh? Em không tin tưởng anh có thể bảo vệ em hay sao?"

Mẫn Nguyệt vùi mặt trong ngực Nam Cung Âu Thần nghẹn ngào: "Xin lỗi, không phải em không tin tưởng anh. Chỉ là em không muốn chuyện như sáu năm trước xảy ra lần nữa." Một lần là quá đủ, cô không muốn trải qua cảm giác bất lực không thể làm gì của lúc đó một lần nữa.

Trái tim của Nam Cung Âu Thần như bị ai gõ một cái, ẩn ẩn đau. Anh sờ hai má mềm mại của cô, giọng nói khẳng định: "Sẽ không xảy ra lần nữa!"

Mẫn Nguyệt nhìn vào mắt anh, cảm nhận được sự cam đoan của anh thì không hiểu sao thấy rất an tâm.

Giải quyết xong Mẫn Nguyệt, Nam Cung Âu Thần quay đầu nhìn An Triết Hàn, cất giọng lành lạnh: "An Triết Hàn, quyết định của cậu là gì?"

An Triết Hàn biết lão đại đang hỏi anh quyết định đi theo Mẫn Nguyệt hay vẫn là người của Nam Cung gia. An Triết Hàn nghiêm trang cúi người, giọng điệu lạnh lùng đầy kiên quyết: "Xin lỗi lão đại, từ bốn năm trước tôi đã không còn là người của Nam Cung gia. Về chuyện bốn năm nay tôi gạt anh, tôi sẽ chấp nhận hình phạt."

Nam Cung Âu Thần nhìn ánh mắt của An Triết Hàn luôn hướng về Mẫn Nguyệt thì dường như đã hiểu ra điều gì đó. Đột nhiên trong lòng anh dâng lên một cảm giác nguy cơ.

"Xem ra cậu cũng biết làm vậy là sai, mà làm sai thì phải chịu trừng phạt."

An Triết Hàn vẫn im lặng xem như cam chịu, còn Mẫn Nguyệt bắt đầu khẩn trương. Dù sao chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của cô.

"Thần, chuyện này là do em nói cậu ấy không được nói với anh nên không phải lỗi của cậu ấy."

Nam Cung Âu Thần nghe Mẫn Nguyệt giải thích liền cảm thấy tức giận, không ngờ cô bảo vệ An Triết Hàn như vậy. Anh nhướng mày, lạnh như băng nói: "Em rất quan tâm cậu ta?"

Mẫn Nguyệt nhận thấy Nam Cung Âu Thần tức giận thì vội vàng dỗ anh. Cô ôm cánh tay anh, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lấy lòng. "Không có a, người em quan tâm nhất chẳng phải là anh sao? Chuyện này ban đầu vốn là lỗi của em nên em phải có trách nhiệm. Thần anh đừng giận được không, cũng không cần phạt An Triết Hàn." Mẫn Nguyệt cảm thấy vô cùng khinh bỉ bản thân, đến chuyện không có khí tiết như vậy cũng làm. Nhưng khi Thần tức giận thì khí tiết gì đó bỏ qua hết đi, phải làm cho anh ấy hết giận đã, mặc dù làm vậy trước mặt mọi người rất mất mặt.

Đám người trong tổ chức J đen mặt, đây quả thật là thủ lĩnh của bọn họ sao?

"Lần này có thể bỏ qua, nhưng An Triết Hàn, cậu nên nhớ là không có lần sau." Nam Cung Âu Thần hừ lạnh một tiếng, ban đầu anh cũng không có ý định xử phạt An Triết Hàn, dù sao hiện giờ cậu ta cũng không còn là người của Nam Cung gia. Nhưng thấy Mẫn Nguyệt bao che cho cậu ta như vậy anh vẫn thấy rất bất mãn, trong lòng vô cùng khó chịu.

An Triết Hàn thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói: "Cám ơn lão đại!"

Nam Cung Âu Thần nhìn mọi người xung quanh, trầm thấp nói: "Hôm nay các người đã nghe được những gì?" Trong lời nói của anh lộ ra ý uy hiếp nồng đậm. Tất cả thuộc hạ của Nam Cung gia thoáng run lên, bọn họ biết lão đại muốn giấu kín chuyện hôm nay. Vì thế cả đám người đều đồng loạt nói: "Lão đại, chúng tôi không nghe thấy gì cả!"

Mẫn Nguyệt hài lòng nhìn bọn họ, sau đó khẽ liếc qua những sát thủ trong tổ chức J. Những người này cũng đồng loạt hô: "Thủ lĩnh, chúng tôi cũng không nghe thấy gì!"

Mẫn Nguyệt gật đầu, Nam Cung Âu Thần chỉ nói một câu: "Rất tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trúng độc

Mẫn Nguyệt nhìn đám nhện nằm ngổn ngang dưới đất thì nhíu mày: "Chúng ta mau đi thôi, số thuốc mê này không có tác dụng được lâu, rất nhanh bọn chúng sẽ tỉnh lại."

Mẫn Nguyệt đang nắm tay Nam Cung Âu Thần thì đột nhiên thấy trống rỗng. Cô giật mình quay lại thì thấy sắc mặt anh trắng bệch chống một gối xuống đất.

Mẫn Nguyệt hốt hoảng ngồi xuống trước mặt anh lo lắng hỏi: "Thần, anh làm sao vậy?" Cô cảm thấy lòng bàn tay mình ẩm ướt, cô run run mở bàn tay thì thấy một màu đỏ chói mắt. Mẫn Nguyệt xé rách áo chỗ vai anh, cô liền thấy anh bị thương, hơn nữa phần thịt xung quanh đã dần chuyển thành màu đen.

Trong lúc đó đột nhiên thần sắc của Tiểu Hi có chút kì lạ.

"Thần, anh bị thương?" Mẫn Nguyệt run run hỏi, trong lòng tràn ngập sợ hãi cùng khẩn trương.

"Chỉ là sơ ý một chút, anh không sao!" Nam Cung Âu Thần vẫn bình tĩnh trả lời Mẫn Nguyệt, cố tỏ ra bản thân không sao để cô đừng lo lắng. Nhưng sắc mặt trắng bệch đã hoàn toàn bán đứng anh.

Mẫn Nguyệt cảm thấy như lồng ngực hít thở vô cùng khó khăn, rất đau lòng. Thần một lần nữa vì cô mà bị thương, nhưng mà bản thân lại làm như không có gì để cô không lo lắng. Đồ ngốc, làm sao cô không lo lắng cho anh được chứ? Dù là quá khứ hay hiện tại, cô đều vô dụng như vậy. Luôn để cho anh cứu cô, bản thân lại không thể bảo vệ cho anh.

Mẫn Nguyệt kìm chế tâm tình của bản thân, cố gắng lấy lại tinh thần. Hiện tại cô không thể hoảng loạn, Thần còn cần phải trị thương.

"Vũ Á, Viên Viên, hai người mau đến đây!" Vũ Á và Hàn Viên Viên đều là bác sĩ nên đều biết Mẫn Nguyệt kêu bọn họ tới để làm gì. Vũ Á lập tức lấy nước rửa vết thương cho Nam Cung Âu Thần rồi xem xét tình hình. Nhưng khi anh rửa vết thương cho Nam Cung Âu Thần xong thì biến sắc, cả Hàn Viên Viên cũng vậy.

Mẫn Nguyệt thấy thần thái nghiêm trọng của hai người thì rất lo lắng. "Có chuyện gì vậy? Thần có làm sao không?"

Ngay cả Vũ Điềm Điềm cũng khẩn trương: "Hai người nói nhanh đi, lão đại có sao không?"

Vũ Á nhìn Mẫn Nguyệt ngập ngừng một chút rồi nói: "Lão đại bị trúng độc, loại độc này rất kì lạ, tôi chưa bao giờ thấy, cũng không có cách giải."

"Chuyện này làm sao có thể....." Mẫn Nguyệt nghe thấy tin tức này như người mất hồn, sững sờ nhìn Vũ Á. Sau đó cô nhìn sang Hàn Viên Viên, ôm lấy một hy vọng cuối cùng.

"Queen, chuyện này là thật, mình.....không có cách. Xin lỗi!" Hàn Viên Viên không dám nhìn vào mắt của Mẫn Nguyệt, cô sợ thấy sự đau đớn cùng tuyệt

vọng của cô ấy.

Nam Cung Âu Thần nghe thấy tin đó vẫn bình tĩnh như trước. Có điều nhìn ánh mắt sắp khóc của cô làm anh rất đau khổ. Anh xoa đầu cô, cười nhẹ an ủi cô: "Đừng khóc, anh sẽ không sao!"

Mẫn Nguyệt đương nhiên biết là anh đang an ủi cô, nhưng làm vậy chỉ khiến cô càng khổ sở hơn.

Đột nhiên cánh tay Nam Cung Âu Thần buông lỏng xuống, nét mặt tựa như đang chịu đựng đau đớn, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng chảy ra. Cảm nhận sự thay đổi của anh, Mẫn Nguyệt liền gấp gáp: "Thần!"

"Lão đại!"

Nhìn khuôn mặt lo lắng của nhiều người xung quanh, Nam Cung Âu Thần vẫn giữ vững nghiêm nghị. "Hốt hoảng gì chứ, đây chỉ là vết thương nhỏ thôi. Đừng quên tôi chính là King!"

Anh ngồi thẳng dậy, dựa vào cái cây lớn, phong thái vương giả không hề giảm đi mà luôn uy nghiêm như thế. Anh tỏ ra là bản thân không sao, anh có thể lừa được người khác nhưng anh không thể lừa được cô. Mẫn Nguyệt thấy rất rõ, người anh căng cứng, bàn tay nắm chặt. Từ nhỏ đến lớn, cô biết Thần luôn che dấu sự bất lực của bản thân, anh chỉ để cho người ngoài nhìn thấy một Nam Cung Âu Thần tài giỏi, phi thường. Nhưng vừa rồi anh có biểu hiện như thế, chứng tỏ anh đang rất đau đớn, ngay cả ngụy trang cũng quên.

Mẫn Nguyệt rối rắm, cô phải làm sao mới có thể cứu anh đây? Khóe mắt Mẫn Nguyệt bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Hi, cô nghĩ ra được điều gì đó lập tức chạy đến nắm hai vai cậu bé. "Tiểu Hi, em hãy nói cho chị biết làm sao để giải độc này!"

"Chị đang nói gì vậy? Em.... Em không biết!" Ánh mắt Tiểu Hi hoảng hốt, ẩn chứa chút chột dạ.

Những người khác không hiểu sao cô lại làm vậy, nhưng chỉ có Nam Cung Âu Thần là hiểu rõ.

Mẫn Nguyệt không buông tha, tiếp tục truy hỏi: "Đừng giả vờ nữa, chị biết những việc hôm nay đều liên quan đến em."

Tiểu Hi nhìn Mẫn Nguyệt đầy nghi hoặc: "Chị nói vậy là sao? Em hoàn toàn không hiểu chị đang nói gì!"

Mẫn Nguyệt thả lỏng tay khỏi hai vai cậu bé, đôi mắt dần trở nên lạnh lùng, băng giá. Vũ Điềm Điềm ngạc nhiên, ánh mắt đó của Mẫn Nguyệt cô đã từng thấy, đó là lúc lão đại bị thương mấy năm trước.

"Sự xuất hiện của bọn nhện ngày hôm nay vốn là do em đúng không? Ngay từ lúc đầu em tiếp cận bọn chị cũng là có mục đích." Tin tức này như ném vào lòng mỗi người một quả bom, làm dậy sóng mặt nước yên ả.

Gương mặt Tiểu Hi đầy ngạc nhiên, sau đó cúi gầm mặt xuống, không ai có thể nhìn thấy được biểu cảm của cậu. "Nếu từ đầu chị đã biết, tại sao vẫn chấp nhận đi theo tôi, còn nữa, tại sao lại cứu tôi?" Khí tức xung quanh Tiểu Hi đều thay đổi, khi cậu ngẩng đầu lên, đã không còn là vẻ ngây thơ của một đứa trẻ nữa. Mà chỉ có sự trấn định cùng lạnh nhạt.

"Quyết định đi theo là vì chị cũng muốn lợi dụng em để tìm thấy bọn người thổ dân kia. Cứu em chỉ đơn giản vì em vẫn là một đứa trẻ, dù sao cũng không có tội."

"Làm sao chị biết được là tôi giả vờ?"

"Lần gặp mặt đầu tiên chị đã thấy nghi ngờ, người bình thường khi đến gần chị nhất định sẽ nhận ra, huống chi em chỉ là một đứa bé. Nhưng em lại có thể đứng sau cái cây đó mà không ai hay biết, nếu Thần không phát hiện thì bọn chị cũng không biết. Vậy chỉ có thể chứng tỏ, em không hề đơn giản tí nào. Lúc gặp đám nhện này, là đứa trẻ bình thường thì nhất định sẽ khóc, nhưng em không hề làm vậy. Dù em diễn rất tốt, nhưng Tiểu Hi à, từ nhỏ chị đã quen nhìn bộ mặt giả tạo của rất nhiều người, em không thể qua mặt được chị đâu." Sống trong Nam Cung gia, Thần đã dạy cho cô biết làm sao để sinh tồn trong thế giới hào môn này. Cô đã gặp qua rất nhiều người, cũng thấy nhiều sự giả dối, nên biết rất rõ.

"Có phải anh cũng đã biết từ đầu?" Tiểu Hi lạnh nhạt nhìn Nam Cung Âu Thần, không có một tia sợ hãi hay khẩn trương vì bị vạch trần.

"Đúng vậy."

Tiểu Hi cười tự giễu: "Thì ra là tôi tự cho mình thông minh, không ngờ cả kế hoạch đều bị hai người biết rõ."

Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đều im lặng, Tiểu Hi dừng một lát rồi mới nói tiếp: "Đúng vậy, ban đầu tôi tiếp cận mọi người đúng là có mục đích, hôm nay cũng là tôi cố tình dẫn mấy người tới nơi ở của đám nhện này. Vậy hai người có biết tại sao tôi làm vậy không?"

Nam Cung Âu Thần nhìn Tiểu Hi cười lạnh một tiếng: "Rất đơn giản, cậu nhất định là một phần của đám người thổ dân kia, là họ đã giao nhiệm vụ cho cậu phải không? Dẫn chúng tôi đến đây, nguyên nhân chính cũng là vì nhiệm vụ đó, nhưng còn có lẽ là muốn thử chúng tôi. Nếu bọn tôi vì đám nhện này mà chết, cậu sẽ lấy được lòng tin của đám người kia vì đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng nếu thoát được thì cậu sẽ dẫn chúng tôi đến nơi ở của họ. Để cho hai bên đánh nhau, cậu sẽ có cơ hội thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch. Dù bên nào thua, cậu cũng đều có lợi."

Nam Cung Âu Thần vừa dứt lời Mẫn Nguyệt liền nói thêm: "Hơn nữa, chắc hẳn quan hệ của em và bọn họ nhất định không tốt, trong bộ tộc thổ dân đó không có địa vị. Nếu không chuyện như thế này sẽ không đến lượt em đi làm, mà em thì lại lợi dụng bọn chị để tiêu diệt họ, cho em cơ hội thoát khỏi đây

phải không?"

Đáy mắt Tiểu Hi xẹt qua một tia sáng, cậu bật cười: "Đúng vậy, hai người quả nhiên không hề đơn giản. Trước giờ chưa có ai có thể nhìn thấu được lớp mặt nạ 'ngây thơ' của tôi!"

Những người khác ở đây sau khi nghe xong liền lạnh sóng lưng. Không ngờ một đứa trẻ có bề ngoài như thiên sứ, có vẻ vô hại nhưng lại mang tâm kế sâu nặng như vậy. Tất cả bọn họ đều bị đứa bé này lừa rồi!

Mẫn Nguyệt không hề ngạc nhiên khi nghe Tiểu Hi tự nhận tất cả, cô thở dài nhìn cậu bé: "Vậy bây giờ em có thể nói cho chị biết làm sao để giải độc không? Nếu em đã dám dẫn bọn chị vào đây thì chắc hẳn phải có cách đối phó với độc của chúng. Em không phải là người ngu ngốc đến nỗi vì muốn hại bọn chị mà hi sinh chính mình."

Tiểu Hi khoanh tay đứng một bên, ánh mắt đầy ngạo mạn. "Loài nhện này được mệnh danh là loài nhện độc nhất khu rừng. Toàn thân đều là kịch độc, nhất là những cái gai được phóng từ trong miệng nó ra. Khi bị trúng độc, nó sẽ phát tán sau mười phút. Triệu chứng chính là cả người đau đớn tột cùng, hai mươi phút sau, toàn bộ nội tạng bị phá hủy, thối rữa mà chết."

Mẫn Nguyệt và những người khác đều tái mặt, bầu không khí trở nên nặng nề. "Em có thuốc giải đúng không?"

"Đúng là có." Tiểu Hi vừa nói vừa lấy ra từ trong túi áo một cái bình nhỏ. Mẫn Nguyệt vui vẻ, vội vàng giơ tay nắm lấy nhưng không thành. Tiểu Hi cầm cái bình đưa ra xa, không để cho cô lấy nó, cậu bình tĩnh phun ra một câu: "Thuốc giải này là giả!"

Mẫn Nguyệt cứng đờ người, không dám tin nhìn Tiểu Hi: "Cái gì? Là giả?"

"Để đối phó với độc của loài nhện này chỉ có duy nhất một loại thuốc giải, nhưng nó lại nằm trong tay của tộc trưởng. Ngay từ đầu bọn họ đã có ý định muốn tôi chết trong kế hoạch lần này, đương nhiên sẽ không đưa tôi thuốc giải thật." Trong lời nói của Tiểu Hi chứa đầy sự trào phúng.

"Em đã biết thuốc giải đó là giả mà còn dám đến đây?"

Tiểu Hi liếc mắt nhìn cô, từ trong áo lấy ra một cây cỏ màu tím: "Mấy người nghĩ tôi không để lại con đường sống cho mình sao? Không ai biết loài nhện này rất sợ mùi hương của cây cỏ màu tím mà tôi đang cầm. Chỉ cần có nó thì đám nhện sẽ không dám lại gần. Nhưng không ngờ vì thuốc mê của chị mà khứu giác của bọn chúng bị ảnh hưởng nên mới tấn công tôi."

Mẫn Nguyệt trợn tròn mắt, vậy tính ra tất cả đều là do cô sao? Cô áy náy sờ sờ mũi: "Cái này làm sao chị biết chứ!"

"Khụ khụ" Tiếng ho khan thu hút sự chú ý của mọi người, Mẫn Nguyệt liền thấy Nam Cung Âu Thần phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Lão đại!" Vũ Á lập tức tiến lên chữa trị cho Nam Cung Âu Thần. Nhưng chỉ có thể tạm thời làm cho độc phát tán chậm đi, không thể hoàn toàn giải độc được. Mẫn Nguyệt rõ ràng có thể cảm nhận được Thần đang ngày càng yếu đi, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa cô. Mẫn Nguyệt không hề thích cảm giác này chút nào, cô không cho phép anh rời xa cô!

"Tiểu Hi, rốt cuộc có còn cách gì để cứu anh ấy không?"

Tiểu Hi rũ mắt xuống, có phần áy náy: "Xin lỗi, không có cách nào khác!"

Lòng mỗi người trầm xuống, đau khổ không nói nên lời.

Mẫn Nguyệt tuyệt vọng nhìn Tiểu Hi, lắc đầu mãnh liệt: "Không thể nào, nhất định sẽ có cách, nhất định sẽ có cách..... Phải rồi, tộc trưởng của đám người kia đang giữ thuốc giải, nếu vậy chỉ cần chúng ta khiến ông ta giao ra là được. Đến lúc đó Thần sẽ được cứu!"

Trong mắt Vũ Á hiện lên một chút hy vọng: "Đúng vậy, chúng ta hiện tại lập tức đến căn cứ của bọn họ, ép họ phải giao ra thuốc giải."

Dù cách này có rất nhiều kẽ hở, lại có phần gấp gáp, nhưng đây chính là hy vọng cuối cùng của mọi người.

"Tiểu Hi, em đưa chị đến nơi ở của bọn họ đi!"

Tiểu Hi thở dài lắc đầu: "Không có ích gì đâu, căn cứ của chúng tôi cách đây rất xa. Cho dù mọi người có dùng tốc độ nhanh nhất để đến đó được thì cũng không đủ thời gian. Lúc ấy độc đã phát tác rồi."

Câu nói này đã hoàn toàn đập tan tia hy vọng cuối cùng. Mẫn Nguyệt gục xuống đất, nắm chặt tay Nam Cung Âu Thần: "Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi....." Cô không ngừng nói xin lỗi, từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay anh. Nam Cung Âu Thần rất đau xót, bản thân lại khiến cô khóc lần nữa rồi. Anh vẫn như lúc trước xoa nhẹ tóc cô: "Đừng khóc, hãy nhớ bây giờ em đã trưởng thành rồi, thân phận đã khác. Không được khóc, anh đã từng dạy em cái gì em quên rồi sao? Là người của Nam Cung gia thì không thể dễ dàng khóc."

Vẻ ngoài lạnh lùng trước mặt người khác bây giờ chỉ như cô gái nhỏ khóc nức nở bên cạnh anh. Cả trong quá khứ hay bây giờ cô đều không thay đổi.

Mẫn Nguyệt thu hồi nước mắt, đúng vậy, vào lúc này cô không thể yếu đuối được. Cô hít mũi, hai mắt đỏ ửng, hất cằm lên, giống như nữ vương mà ra lệnh với anh: "Nam Cung Âu Thần, em nói cho anh biết, em không cho phép anh chết. Không có lệnh của em thì anh không được có chuyện gì, phải cố

gắng chờ cho đến lúc em cứu anh."

Nam Cung Âu Thần bật cười: "Quả nhiên là Nguyệt nhi của anh....." Nhưng anh chưa kịp nói hết thì lại phun ra một ngụm máu nữa. Sau đó hai mắt nhắm nghiền, bàn tay xoa tóc Mẫn Nguyệt cũng buông lỏng xuống. Mẫn Nguyệt sợ hãi kêu: "Thần!"

Vũ Á hốt hoảng chạy đến kiểm tra, thấy Nam Cung Âu Thần chỉ là bất tỉnh thì anh yên tâm một chút. "Đừng lo, lão đại chỉ là bất tỉnh."

Nói thì nói vậy nhưng gương mặt mọi người không hề thả lỏng mà càng nghiêm trọng hơn. Tay Mẫn Nguyệt vẫn nắm tay Nam Cung Âu Thần, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, khí chất xung quanh người cũng thay đổi, không muốn ai đến gần. Giống như khóa bản thân trong một thế giới cùng với Nam Cung Âu Thần, tách biệt với mọi người.

Lúc này Hàn Viên Viên đứng bên cạnh thấy cô như vậy cũng rất lo lắng, sợ cô sẽ làm ra chuyện gì đó tổn hại đến bản thân mình. Ai cũng biết vị trí của người kia trong lòng Queen là rất lớn. Hàn Viên Viên liếc mắt thấy trên cánh tay của Mẫn Nguyệt có một vết thương nhỏ vẫn đang chảy máu. Vì nó bị áo che khuất nên nãy giờ không ai chú ý đến. Hàn Viên Viên sợ Mẫn Nguyệt sẽ bị nhiễm trùng nên lấy hết can đảm khuyên cô: "Nguyệt Nguyệt, cậu bình tĩnh một chút, mau biết bảo vệ bản thân mình thì mới có thể cứu King được. Mau đưa tay cho mình băng bó vết thương cho cậu, nếu không cậu sẽ bị nhiễm trùng."

Ánh mắt vô hồn của Mẫn Nguyệt dần có tiêu cự, cô nghi hoặc nhìn Hàn Viên Viên: "Vết thương?"

Hàn Viên Viên há hốc mồm: "Cậu không biết mình bị thương?" Hàn Viên Viên vừa nói vừa kéo tay Mẫn Nguyệt ra: "Ở đây này! Tại sao cậu lại bị thương vậy?"

Mẫn Nguyệt nhìn vết xước lớn trên tay thì ngẩn ra, nhớ lại lúc nãy khi dùng dây thép, cổ tay đột nhiên đau nhói thì ra là vì vậy.

"À, lúc nãy khi tiêu diệt mấy con nhện kia thì bị thương." Sau đó Mẫn Nguyệt đột nhiên nhớ tới điều gì đó, vội hỏi Tiểu Hi.

"Em nói gai của đám nhện đó chứa kịch độc, vậy tại sao chị bị gai nhọn của nó làm bị thương cũng không có việc gì?"

"Cái gì?" Câu nói này làm mọi người ở đây trở nên căng thẳng trong giây lát. Vũ Điềm Điềm lo âu chạy đến bên Mẫn Nguyệt, lão đại đã xảy ra chuyện, cô không muốn đến cả Nguyệt Nguyệt cũng vậy. Sắc mặt của Vũ Á cùng với An Triết Hàn rất khó coi, nhất là An Triết Hàn, tựa như núi băng ngàn năm.

Tiểu Hi sững sờ, cậu lập tức bước đến xem xét vết thương của Mẫn Nguyệt. Qua hình dạng của bên ngoài của vết thương, quả thật là do gai nhọn của con nhện đó không sai. Nhưng tại sao nhìn cô hoàn toàn không có dấu hiệu gì là trúng độc?

"Chị có cảm thấy khó chịu gì không?"

Mẫn Nguyệt không do dự lắc đầu, cô cảm thấy bản thân rất khỏe. Tiểu Hi trầm ngâm trong chốc lát, một suy nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu. Không biết cậu lấy từ đâu ra một viên thuốc nhỏ, đặt lên tay Mẫn Nguyệt, rồi lạnh lùng nói: "Chị mau nuốt nó đi!"

Hàn Viên Viên lo sợ thuốc này có vấn đề nên muốn cản Mẫn Nguyệt: "Queen, cậu đừng uống, nếu như thuốc này có vấn đề gì thì sao?!"

Mẫn Nguyệt im lặng nhìn viên thuốc trên tay, không do dự cầm nó bỏ vào miệng. Cô luôn có cảm giác Tiểu Hi nhất định sẽ không hại cô.

"Queen!" Hàn Viên Viên rất sốt ruột, nhưng cũng không thể ngăn Queen được, cô chỉ đành dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về Tiểu Hi: "Viên thuốc đó là gì?"

Tiểu Hi khoanh tay, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Kịch độc!"

Tiểu Hi vừa nói xong thì hàng loạt cây súng liền nhắm vào cậu, sát khí tỏa ra khắp nơi.

Giọng nói của An Triết Hàn cực kì lạnh lẽo: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Đứng giữa vô số họng súng Tiểu Hi vẫn có thể bình tĩnh trả lời: "Không có gì, chỉ là muốn thực hiện một cuộc thí nghiệm thôi."

Hàn Viên Viên và Vũ Á vội kiểm tra cho Mẫn Nguyệt, đúng như Tiểu Hi nói, thuốc đó chính là kịch độc. Gương mặt của Mẫn Nguyệt dần tái xanh, đôi môi trắng bệch. Nhưng chưa đến hai phút sau, Mẫn Nguyệt ôm ngực ngã xuống đất, nhả ra một ngụm máu đen.

"Queen!"

"Mẫn Nguyệt!"

Ai nấy chứng kiến cảnh đó đều rất khẩn trương, Vũ Điềm Điềm tức giận cầm súng nhắm giữa mi tâm Tiểu Hi.

"Nếu Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện gì thì....." Vũ Điềm Điềm chưa nói hết câu thì đã bị Mẫn Nguyệt cắt đứt.

"Điềm Điềm, mình không sao." Mẫn Nguyệt chống tay ngồi dậy, lau khô vết máu chỗ miệng. Sắc mặt rất bình thường, không giống như một người vừa bị trúng độc.

Tiểu Hi quan sát vết máu đen trên đất, sau đó là Mẫn Nguyệt, cậu khẽ mỉm cười. "Tôi đoán không sai, thân thể của chị kháng mọi loại độc, hay có thể nói đúng hơn chính là máu của chị rất đặc biệt. Dù là loại kịch độc nào thì cũng không bị ảnh hưởng."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Dùng máu cứu người

Mẫn Nguyệt đứng hình, cúi đầu nhìn thân thể mình. Máu cô có thể kháng mọi loại độc sao? Tại sao lại như vậy?

"Nhìn biểu cảm của chị, xem ra chị thật sự không biết gì về chuyện này." Tiểu Hi lên tiếng làm Mẫn Nguyệt hồi phục tinh thần. Cô bình tĩnh nói: "Đúng vậy, chị quả thật không biết."

"Nếu như không phải máu của chị đặc biệt, vậy vừa rồi em đưa kịch độc cho chị uống, không sợ chị xảy ra chuyện gì sao?" Mẫn Nguyệt chỉ muốn trêu đùa cậu bé một chút thôi, dù sao cô biết Tiểu Hi sẽ không ngốc đến nỗi đi làm hại cô. Nếu làm vậy, cậu cũng không thể an toàn thoát khỏi đây.

"Hừ, tôi có thuốc độc đương nhiên sẽ có thuốc giải. Tôi không phải là người vong ân bội nghĩa, lại đi giết ân nhân cứu mạng của mình."

Giống như cảm thấy nói như vậy có hơi ngại ngùng, Tiểu Hi liền tức giận lớn tiếng với Mẫn Nguyệt: "Này, tôi bảo chị nuốt là chị phải nuốt à? Chị đúng là đồ ngốc, lỡ như trong tay tôi không có thuốc giải hay muốn làm hại chị, mà máu của chị cũng không phải là máu đặc biệt. Thì lúc đó chị phải làm sao?"

Lần đầu tiên Mẫn Nguyệt bị một đứa bé quát như vậy, tuy Tiểu Hi nói rất khó nghe nhưng cô biết là cậu đang lo cho cô. Mẫn Nguyệt cười nhẹ, vuốt hai má cậu bé: "Chị biết em sẽ không làm hại chị!"

Tiểu Hi ngẩn ngơ, sau đó cậu hừ một tiếng quay mặt đi. Mẫn Nguyệt tinh tế thấy được hai lỗ tai của cậu dần đỏ lên.

Mẫn Nguyệt cười nhẹ: "Hơn nữa em tưởng chị ngốc đến vậy sao, ai nói gì cũng nghe!"

"Hừ!" Tiểu Hi vẫn tiếp tục cứng rắn không để ý đến Mẫn Nguyệt. Cô cũng đành nhún vai, nhưng đột ngột nghe thấy tiếng hét của Vũ Á.

"Lão đại!"

Mẫn Nguyệt vội bước đến, cô thấy sắc mặt Thần càng ngày càng tái mét, miệng ho ra máu không ngừng, khuôn mặt tựa như rất khổ sở. Hai mắt anh vẫn nhắm nghiền, Mẫn Nguyệt thật sợ anh sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa. Phải rồi, lúc nãy Tiểu Hi nói máu cô có thể giải bất kì loại độc nào, vậy có thể cứu Thần không?

"Nếu máu của tôi có thể giải bất kì loại độc nào, vậy Vũ Á anh mau lấy máu của tôi đi!"

Vũ Á sững sờ khi nghe thấy đề nghị của Mẫn Nguyệt, nhưng anh chưa kịp lên tiếng đã bị Tiểu Hi nói trước: "Chị muốn làm gì vậy, tuy tôi có nói máu của chị đặc biệt nhưng cũng không thể chắc chắn rằng nó có thể dùng để giải độc được hay không."

Vũ Á cũng nhíu mày: "Mẫn Nguyệt, cho dù máu em có thể giải được độc nhưng tình trạng hiện nay của lão đại rất không ổn. Muốn cứu anh ấy thì phải dùng một lượng máy rất lớn, còn chưa kể nó chưa qua tinh lọc huyết thanh, có thể có hiện tượng bài xích gì hay không còn chưa biết. Mẫn Nguyệt, làm vậy rất nguy hiểm."

Mẫn Nguyệt nắm chặt tay Nam Cung Âu Thần, cười dịu dàng nhưng giọng nói đầy kiên định: "Dù có nguy hiểm thì em cũng muốn đánh cược một lần. Còn hơn là nhìn anh ấy từ từ chết đi trước mặt em mà không thể làm gì. Các người tránh ra đi!"

Câu nói này của Mẫn Nguyệt làm Vũ Á nghẹn họng. Thà đánh cược một lần còn hơn là không làm gì. Vũ Á cúi đầu, đứng dậy lùi ra sau. An Triết Hàn muốn tiến lên trước cản cô nhưng nhìn vào ánh mắt của Mẫn Nguyệt anh cứng ngắt tại chỗ.

Những người khác đều cách cô một khoảng, thay phiên nhau theo dõi tình hình xung quanh. Mẫn Nguyệt lấy dao găm nhỏ mang theo bên người, dứt khoát rạch một đường trên cổ tay. Từng giọt máu tí tách nhỏ xuống, Mẫn Nguyệt đặt gần miệng Nam Cung Âu Thần. Nhưng cô phát hiện anh mím chặt môi, không chịu mở ra, máu chỉ có thể chảy ra ngoài. Mẫn Nguyệt cắn răng, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể làm vậy. Cô hút một ngụm máu lớn trên cổ tay mình sau đó cúi đầu ấn đôi môi đỏ mọng lên môi anh. Tách môi anh ra, dùng lưỡi đẩy máu vào trong. Trong mơ màng Nam Cung Âu Thần cảm nhận được một sự mềm mại ấm nóng trên môi mình, lại kèm theo mùi vị của máu. Đau đớn dường như giảm dần, Nam Cung Âu Thần nhịn không được muốn trải nghiệm cảm giác mềm mại này nhiều hơn nữa. Anh vươn tay đè lại gáy của Mẫn Nguyệt, hôn sâu. Chiếc lưỡi đảo quanh, trêu chọc đầu lưỡi cô. Mẫn Nguyệt cả người cứng đờ, cô muốn đẩy anh ra nhưng không được. Cánh tay anh rất chắc, cô lại sợ đụng đến vết thương của anh nên không dùng lực nhiều. Mẫn Nguyệt là lần tiên hôn môi như thế này, dù tình huống có chút đặc biệt nhưng tim cô đập rất nhanh, hai má đỏ hồng. Mẫn Nguyệt bị hôn đến ý loạn tình mê, cả người mềm nhũn.

An Triết Hàn nhìn khung cảnh ngọt ngào trước mắt mà trong lòng đầy bi thương, ảm đạm xoay người đi ra chỗ khác. Vũ Điềm Điềm thoáng liếc nhìn rồi

cũng đi theo An Triết Hàn. Hàn Viên Viên đang trợn mặt há hốc mồm với cảnh tượng kia, nhưng sau đó hai mắt cô bị một bàn tay to lớn che phủ lại. Vũ Á không để cô nói lời nào đã lôi cô đi, bây giờ bọn họ tránh mặt thì tốt hơn, lát nữa quay lại xem bệnh tình lão đại là được. Tiểu Hi thì ngay từ lúc bắt đầu đã không nhìn đến, trực tiếp đi ra ngoài.

"Đau lòng à?" Tiếng nói bất thình lình sau lưng làm An Triết Hàn giật mình quay lại. Làm anh kinh ngạc chính là Vũ Điềm Điềm đột nhiên xuất hiện, đang từ từ đi tới.

"Cô nói gì vậy, tôi nghe không hiểu." Sắc mặt của An Triết Hàn lạnh lẽo như thường, nhưng rõ ràng tâm trạng không tốt lắm.

"Không cần giả vờ, anh nghĩ tình cảm của anh mọi người đều không nhận ra sao? Ngay từ lúc nhỏ tôi đã biết anh luôn để ý tới Nguyệt Nguyệt. Luôn bảo vệ cô ấy, luôn âm thầm quan sát cô ấy, luôn giúp đỡ cô ấy." Lúc nói những lời này Vũ Điềm Điềm ẩn chứa sự chua xót mà ngay đến cô cũng không nhận ra.

An Triết Hàn thoáng chút bối rối nhưng sau đó lấy lại bình tĩnh: "Đó vốn là nhiệm vụ của tôi, làm những việc đó là đương nhiên. Tôi chỉ là vệ sĩ của cô ấy mà thôi,ngoài ra không còn gì khác."

Vũ Điềm Điềm cười tự giễu: "Vệ sĩ? Có vệ sĩ nào trong ngày đông bão tuyết, chỉ vì Nguyệt Nguyệt bị đau bụng mà anh đã chạy hơn hai cây số để mua sữa nóng cho cô ấy không? Có vệ sĩ nào lại âm thầm đi đánh nhau với bọn người muốn ăn hiếp cô ấy không? Có vệ sĩ nào luôn nhìn người mà mình phải bảo vệ bằng ánh mắt tha thiết như thế không? An Triết Hàn, anh đúng là đồ hèn nhát, thích một người cũng không dám nói!"

Tâm tư giấu kín lại bị người ta nói ra làm An Triết Hàn rất khó chịu, anh tức giận hét lớn với Vũ Điềm Điềm: "Đủ rồi! Đây là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm!"

Vũ Điềm Điềm cảm thấy rất uất ức, cô thấy anh đau khổ như vậy nên mới có lòng tốt nhắc nhở anh không ngờ lại bị nói như vậy. "Được, là tôi nhiều chuyện. Chuyện của anh tôi không xen vào nữa, anh cứ ở đó mà đau lòng một mình đi Tăng băng chết tiệt!" Vũ Điềm Điềm vừa quay lưng lại thì vành mắt đã đỏ lên, cô lẩm bẩm không ngừng: "Đồ ngốc, đồ đáng ghét, đồ đầu gỗ....."

An Triết Hàn phát hiện mình nói hơi nặng lời nên anh muốn kéo cô lại để xin lỗi, nhưng bàn tay giơ lên không trung thì ngừng. Sau đó anh ôm trán, thều thào nói: "Đồ hèn nhát? Ha, nói đúng lắm."

Chờ cho đến khi Mẫn Nguyệt gần như sắp mất hết hơi thở Nam Cung Âu Thần mới thả cô ra. Mẫn Nguyệt ngồi thẳng dậy, thở hổn hển, bàn tay nhỏ nhắn che miệng. Dường như cô cảm nhận được độ ấm của anh còn vương lại trên môi. Mẫn Nguyệt khẩn trương quan sát Nam Cung Âu Thần, phát hiện anh vẫn còn hôn mê, tựa như vừa rồi không có gì xảy ra. Mẫn Nguyệt tức giận, không lẽ chỉ có cô chịu đựng tinh thần bối rối này sao? Cô quan sát xung quanh một chút, thấy mọi người đều đã đi đâu hết. Vừa rồi cô và Thần cũng được tính là hôn nhau, lại còn trước mặt nhiều người như vậy. Cô thật muốn tìm một lỗ để chui xuống, sau này làm sao cô dám gặp ai nữa!

Mẫn Nguyệt vốn muốn đi tìm Vũ Á và Hàn Viên Viên nhưng chưa kịp đi thì hai người đã quay lại, còn dắt theo Tiểu Hi. Không đợi cô mở miệng nói gì Vũ Á đã tự động tiến hành kiểm tra thân thể cho Nam Cung Âu Thần. Vũ Á đột nhiên hét lên kinh hoàng: "Làm sao có thể?"

Trái tim Mẫn Nguyệt như bị treo lên, vô cùng khẩn trương, nhưng câu nói tiếp theo của Vũ Á làm cho cô hoàn toàn sụp đổ. "Tình trạng của lão đại không hề thay đổi, hay nói cách khác chính là.....độc không được giải!"

Cả người Mẫn Nguyệt như chết lặng, ánh mắt đầy tuyệt vọng. "Đây không phải là thật đúng không? Thần, anh đã nói sẽ mãi mãi không rời xa em. Anh không được thất hứa, nếu không em sẽ không tha cho anh. Thần, anh mau tỉnh lại đi được không, nói với em là anh không sao!" Mẫn Nguyệt run rẩy ôm cả người Nam Cung Âu Thần, không ngừng nói bên tai anh.

"Thần, nếu anh dám không tỉnh lại, em nhất định sẽ phá hủy Nam Cung gia, sau đó.....sau đó.....em sẽ tự sát!"

"Thần, em không cho phép anh chết! Anh tỉnh lại đi được không?"

Giọng nói hăm dọa ban đầu cũng chuyển thành nức nở. Không gian xung quanh trở nên im lặng, chỉ còn lại âm thanh của Mẫn Nguyệt, cùng với tiếng khóc của mỗi người. Người của Nam Cung gia nghe thấy tiếng hét của Vũ Á đều quay lại, sau đó đứng thành một vòng tròn, vẻ mặt đau khổ.

Đột nhiên trên đầu Mẫn Nguyệt truyền đến tiếng cười khẽ: "Em thật ồn ào.... " Mẫn Nguyệt giật mình ngẩng đầu thì thấy ánh mắt đầy ý cười của Nam Cung Âu Thần.

"Lão đại!"

Vũ Á lập tức kiểm tra cho Nam Cung gia, sau đó anh vui vẻ nói: "Độc đã được giải rồi, mọi chức năng của cơ thể đều hồi phục bình thường."

Mọi người mừng rỡ, lão đại đã không sao rồi. Mẫn Nguyệt vui đến không nói nên lời, cô bất giác siết chặt tay Nam Cung Âu Thần. Anh cũng nắm lại tay cô, sắc mặt Nam Cung Âu Thần vốn đang tốt đẹp nhưng nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô liền trở nên u ám, vô cùng khó coi.

Mẫn Nguyệt theo ánh mắt của anh mà phát hiện anh đang nhìn vết thương của cô thì giật mình, vô thức đem tay giấu ra sau lưng. Nhưng những gì cần thấy thì Nam Cung Âu Thần cũng đã thấy hết, anh nhìn gương mặt cô trắng bệch vì thiếu máu thì lập tức đáy lòng dâng lên nỗi tức giận: "Tại sao bị thương?"

"Cái đó..... Cái đó....." Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Nam Cung Âu Thần, Mẫn Nguyệt không có cách nào mở miệng được. Tuy cô không muốn giấu anh

về chuyện vừa rồi, nhưng nếu muốn cô nói ra là cô cứu anh thì có chút ngại ngùng, hơn nữa vừa rồi bọn họ cũng coi như là đã hôn nhau.

Trong lúc Mẫn Nguyệt đang rối rắm thì Tiểu Hi đã nói thay cô: "Máu của chị ấy rất đặc biệt nên đã bất chấp tất cả để cứu anh. Thế nào có phải anh rất cảm động không?"

Mẫn Nguyệt vốn rất cảm kích Tiểu Hi vì đã nói giúp cô nhưng khi nghe đến câu cuối thì đen mặt. Những người khác đều đổ mồ hôi lạnh, trước giờ chưa có ai dám nói với lão đại như vậy!

Ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Âu Thần khẽ lướt qua, sau đó không nói gì, bởi vì anh đang suy nghĩ một chuyện khác. Máu? Cô đã dùng máu của mình để cứu anh? Anh nhớ trong lúc mơ màng đã cảm nhận được mùi vị của máu thì ra là vậy. Nhưng còn cảm giác ấm nóng mềm mại của lúc đó? Khóe mắt của Nam Cung Âu Thần vô tình nhìn thấy bờ môi sưng đỏ của Mẫn Nguyệt. Cả người anh cứng ngắt, thoáng chút bối rối. Nhưng sự bối rối đó chỉ trong chốc lát, anh đã nhanh chóng bị nỗi tức giận thay thế. Anh quả thật rất cảm động nhưng không hề muốn cô tự tổn thương mình một chút nào.

Nam Cung Âu Thần nghiêm mặt: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, mạng của em là do anh cứu về. Cho nên thân thể của em chính là thuộc về anh. Từ nay về sau anh tuyệt đối không cho phép em tự làm mình bị thương dù trong bất cứ trường hợp nào!"

Mẫn Nguyệt đột nhiên có cảm giác vừa rồi mình không nên cứu anh, để bây giờ anh lại làm bộ mặt đáng sợ với cô như thế! Nhưng mà cô không có dũng khí cãi lại anh, bởi vì cô biết khi Thần đã tức giận thì không nên chống lại anh. Mẫn Nguyệt cúi đầu xuống, tựa như trẻ nhỏ biết sai: "Em biết rồi!" Khí tiết của cô đâu hết rồi, đứng trước cả đám thuộc hạ như vậy làm Mẫn Nguyệt cảm thấy rất mất mặt, hình tượng nữ vương của cô bị phá hủy rồi!

"Vũ Á, mang thuốc đến đây!" Nam Cung Âu Thần thấy Mẫn Nguyệt gật đầu thì hài lòng, vươn tay nhận thấy bông băng cùng với thuốc mà Vũ Á mang tới. Anh tự kéo tay cô ra, sau đó rửa sạch vết máu, bôi thuốc lên rồi băng lại. Cả quá trình Nam Cung Âu Thần đều làm rất nhẹ nhàng, rất quen thuộc. Mẫn Nguyệt chỉ biết ngồi đó ngơ ngác nhìn anh.

Lúc An Triết Hàn quay lại chỉ im lặng đứng một bên. Đúng lúc Vũ Điềm Điềm nhìn qua, hai người chạm mắt, nhưng sau đó lập tức quay đi hướng khác.

Nam Cung Âu Thần băng bó cho Mẫn Nguyệt xong liền bắt đầu chuyển sự chú ý qua Tiểu Hi luôn nhàn nhã từ nãy cho tới bây giờ. Xem ra cũng tới lúc bàn đến 'chính sự ' rồi. "Xem kịch vui đủ rồi chứ?"

Tiểu Hi khoanh tay, nhún vai: "Đủ rồi!"

"Vậy có phải nên theo thỏa thuận ban đầu, dẫn chúng tôi tới nơi ở của bọn người kia không?"

Tiểu Hi sa sầm nét mặt, bảo cậu ngoan ngoãn nghe lời họ làm vậy thì hơi khó. Tuy cậu thiếu nợ họ một ơn cứu mạng, nhưng cậu không biết có nên dẫn đám người này đến đó hay không. Lỡ như họ thua, lại ảnh hưởng tới kế hoạch của cậu, như vậy rất không ổn. Hơn nữa, ai dám chắc là sau khi xong việc đám người này có làm gì cậu không! Đôi mắt gian xảo của Tiểu Hi đảo vòng quanh, nếu như vậy thì chi bằng bàn điều kiện với bọn họ trước. "Hừ, tại sao tôi phải làm vậy?"

Cả người Nam Cung Âu Thần tỏa ra khí lạnh, vẻ mặt lạnh lẽo dọa người. Thân thể Tiểu Hi thoáng run lên, cố gắng nói tiếp: "Tôi có thể đồng ý với mấy người, nhưng với một điều kiện....."

Tiểu Hi chưa kịp nói xong thì đã bị Nam Cung Âu Thần dùng tốc độ cực nhanh bóp cổ cậu ép vào thân cây. "Cậu nghĩ bản thân có tư cách bàn điều kiện với tôi sao? Đừng nghĩ đến việc chống đối tôi, hậu quả cậu gánh không nổi đâu!" Giọng nói lạnh lùng như đến từ địa ngục nhẹ nhàng vang lên bên tai Tiểu Hi. Đột nhiên đáy lòng Tiểu Hi dâng lên một cảm giác, đó chính là sợ! Mặc dù lý trí nói không nên sợ nhưng vẫn không thể chống lại phản ứng nguyên thủy của thân thể, lúc này Tiểu Hi quả thật là có chút run rẩy vì sợ hãi. Cậu cố gắng áp chế nỗi sợ, mở miệng nói: "Khụ khụ, nếu không có tôi dẫn đường thì mấy người nhất định sẽ không tìm được người."

Nam Cung Âu Thần cười lạnh: "Chuyện đó thì chưa chắc, không có cậu, tôi cũng có cách làm cho đám người kia xuất hiện."

"Anh có cách gì?"

"Đốt rừng!"

"Cái gì?" Tiểu Hi kinh ngạc hét lên, đùa sao, anh ta muốn đốt rừng?

Nam Cung Âu Thần dường như rất hài lòng trước phản ứng của Tiểu Hi, độ cong ngay khóe môi ngày càng lớn. "Nơi này vốn là khu vực sinh sống, là nhà của đám người thổ dân đó. Nếu tôi đốt rừng, dù là do tức giận, hay vì không còn chỗ ở thì họ cũng sẽ xuất hiện."

Tiểu Hi lạnh người, tâm tư của người đàn ông quả thật không thể lường được, không ngờ anh ta lại dám làm như vậy.

Mẫn Nguyệt đứng bên cạnh thì gương mặt Tiểu Hi ngày càng đỏ bừng vì thiếu không khí thì cô nhíu mày. Dù sao đây cũng là một đứa trẻ, Mẫn Nguyệt thở dài, bước đến kéo cánh tay của Nam Cung Âu Thần. Anh nghi hoặc nhìn cô, Mẫn Nguyệt khẽ lắc đầu.

Sau đó Nam Cung Âu Thần không tình nguyện thả bàn tay đang bóp cổ Tiểu Hi ra. Tiểu Hi vừa được tự do liền ngã xuống đất, thở hổn hển. Mẫn Nguyệt ngồi xổm xuống trước mặt cậu bé, cười nhẹ: "Chúng ta bàn điều kiện đi!"

Tiểu Hi ngơ ngẩn, ngạc nhiên nhìn Mẫn Nguyệt, sau đó khẽ liếc mắt sang Nam Cung Âu Thần. Thấy anh tuy cau mày khó chịu nhưng cũng không phản

bác lời nói của Mẫn Nguyệt thì Tiểu Hi yên tâm.

"Điều kiện gì?"

"Nếu chúng tôi có thể đưa em ra khỏi đây thì sao?"

Ánh mắt của Tiểu Hi lập tức hiện lên niềm vui.

"Đừng vội mừng, em có thể ra khỏi đây, nhưng phải đi theo bọn chị, trở thành người của Nam Cung gia. Hiện tại, em phải dẫn bọn chị đến nơi ở của đám người kia. Chị có thể hứa với em là sẽ bảo vệ an toàn cho em. Vậy em có đồng ý không?"

Tiểu Hi trầm ngâm một lúc, cắn răng nói: "Được, tôi đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thân thế đáng kinh ngạc

"Tốt!" Mẫn Nguyệt xoa đầu cậu bé, nở nụ cười vui vẻ.

Nam Cung Âu Thần mặc cho Mẫn Nguyệt ra điều kiện gì với Tiểu Hi. Anh đột nhiên nhìn Tiểu Hi nói một câu: "Trước đó tôi muốn biết cậu.....

".....rốt cuộc có quan hệ gì với Đàm Đài gia?"

Nam Cung Âu Thần vừa nói xong thì sắc mặt của Tiểu Hi liền biến đổi, cậu mím môi không nói lời nào. Mẫn Nguyệt không hiểu tại sao Nam Cung Âu Thần lại đột nhiên nhắc đến vấn đề này.

Nam Cung Âu Thần thấy Tiểu Hi như vậy liền nói tiếp: "Những người thổ dân ở đây chắc không thể nào thoát khỏi liên quan đến Đàm Đài gia. Mà trong khu rừng này lại xuất hiện một cậu bé có đôi mắt màu lam đặc biệt như vậy quả thật là rất kì lạ. Trùng hợp thật, tôi cũng có quen biết một người có đôi mắt giống như vậy. Người đó đã từng là gia chủ của Đàm Đài gia, Đàm Đài Trịnh Ân."

"Đừng nhắc đến tên của người đó trước mặt tôi!" Tiểu Hi đứng bật dậy, hét lớn, hai mắt đỏ lên đầy tơ máu, hoàn toàn bị bao phủ bởi sự thù hận và căm ghét. Mẫn Nguyệt giật mình, Tiểu Hi phản ứng lớn như vậy xem ra là có vấn đề!

Nam Cung Âu Thần dường như rất hài lòng với phản ứng của Tiểu Hi. Anh cong khóe môi: "Suy đoán của tôi không sai, cậu có quan hệ không đơn giản với Đàm Đài gia."

Vẻ mặt Tiểu Hi rối rắm, im lặng không nói lời nào. Đến lúc mọi người đều nghĩ cậu sẽ không trả lời thì đột nhiên Tiểu Hi mở miệng: "Tôi....là con riêng của Đàm Đài Trịnh Ân."

Mẫn Nguyệt đứng hình, kinh ngạc há hốc mồm. Những người khác đều sững sờ trước tin tức này. Bọn họ không thể nào nghĩ đến cậu bé Tiểu Hi này lại là con riêng của gia chủ Đàm Đài gia. Ngay cả Nam Cung Âu Thần cũng không tránh khỏi ngạc nhiên một chút.

Dưới sự ngạc nhiên của mọi người Tiểu Hi chậm rãi kể lại mọi chuyện: "Mẹ tôi vốn không hề có thân phận cao quý gì, chỉ là một người hầu của Đàm Đài gia. Năm đó khi Đàm Đài Trịnh Ân uống rượu say, mẹ tôi vì muốn một bước lên làm phượng hoàng, nên đã lên giường với ông, sau đó thì mang thai. Mẹ tôi nghĩ nếu có thai thì sẽ được Đàm Đài Trịnh Ân coi trọng. Nhưng không ngờ, Đàm Đài Trịnh Ân vốn rất trăng hoa, con riêng bên ngoài của ông ta rất nhiều. Nên đối với mẹ tôi chỉ là gặp dịp thì chơi qua đường, không hề để ý." Nói đến đây, trong giọng nói của Tiểu Hi ẩn chứa sự châm chọc cùng chế giễu sâu sắc. Cậu dám gọi thẳng tên của Đàm Đài Trịnh Ân chứng tỏ cậu không hề tôn trọng người ba này, có khi là rất căm hận.

"Cũng vì lý do đó mẹ tôi không thích tôi, thậm chí là chán ghét. Nhưng đối với Đàm Đài Trịnh Ân, bà vẫn không thể buông bỏ được tham vọng của mình. Từ sau khi sinh tôi ra, bà luôn dạy tôi những âm mưu để tranh giành địa vị. Còn bà thì mỗi ngày đều đối đầu với đám tình nhân của Đàm Đài Trịnh Ân. Năm tôi bốn tuổi, bà bị phát hiện âm mưu hãm hại đứa con trai của người phụ nữ mà Đàm Đài Trịnh Ân rất sủng ái. Ông ta tức giận, cho người giết chết mẹ tôi, còn tôi thì bị đem đến đây, cắt đứt mọi quan hệ với Đàm Đài gia. Đáng cười nhất chính là, đến lúc chết mẹ tôi nói bà rất hối hận khi sinh ra tôi, tôi không có tư cách làm con của bà. Tôi bị Đàm Đài Trịnh Ân đuổi khỏi gia tộc không cho mang họ Đàm Đài, mà bà cũng nói tôi không xứng mang họ của bà. Vì thế, tôi chỉ là một đứa bé có tên mà không có họ." Lúc kể chuyện, Tiểu Hi không hề khóc một chút nào. Trên gương mặt cậu chỉ mang một nụ cười lạnh lẽo, còn có sự hận thù đến tột cùng khi nhắc đến Đàm Đài gia. Nhưng Mẫn Nguyệt thấy được dưới đáy mắt cậu ẩn chứa bi thương vô hạn.

Những người khác nghe thấy câu chuyện cũng không khỏi cảm thán. Cậu bé này đúng là rất đáng thương, bốn tuổi thì đã gặp chuyện như vậy, còn bị đem đến khu rừng này. Chỉ là một đứa bé mới có mấy tuổi nhưng không ngờ lại bị đối xử như vậy. Gia tộc Đàm Đài kia quả thật rất tàn nhẫn!

Tiểu Hi liếc mắt nhìn quanh thấy mọi người đều dùng ánh mắt thương hại nhìn cậu thì có chút khó chịu. "Mau thu ánh mắt của mấy người lại đi. Tôi không cần những sự thương hại đó." Đến lúc chạm phải ánh mắt của Mẫn Nguyệt thì cậu không khỏi giật mình. Ánh mắt cô trong suốt, không hề có sự thương hại. Trên mặt vẫn là nụ cười nhè nhẹ giống như lần đầu gặp cậu. Ngay cả Nam Cung Âu Thần cũng vậy, nhưng cả người anh đều là vẻ lạnh lùng, chưa hề

lộ ra cảm xúc khác, chỉ có lúc ở trước mặt Mẫn Nguyệt thì khác.

Không hiểu sao nhìn Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt thì trong lòng Tiểu Hi thoáng chút yên tâm. Sau này mãi mãi đi theo họ cũng không hẳn là có gì không tốt, ít ra bây giờ cậu thấy rất hài lòng. Có lẽ quyết định của lúc đó là rất đúng đắn!

Mẫn Nguyệt xoa đầu cậu bé: "Em không có họ phải không? Vậy thì chị cho em. Lam Hi! Tên của em sẽ là Lam Hi. Là màu xanh của hi vọng, luôn luôn tươi sáng, hơn nữa đôi mắt em cũng màu lam." Mẫn Nguyệt vừa nói vừa mơn trớn cặp mắt của Lam Hi, cười nhẹ: "Đúng là đôi mắt rất đẹp!"

"Lam Hi..... Tên tôi là Lam Hi....." Lam Hi không ngừng lẩm bẩm cái tên này ở trong lòng. Cậu ta đã có cái tên đầy đủ rồi, sẽ không phải là một đứa bé bị vứt bỏ nữa. Lam Hi đột nhiên ôm chặt Mẫn Nguyệt, dụi dụi cái đầu nhỏ vào người cô, lí nhí nói: "Cám ơn!" Lần đầu tiên cậu nở nụ cười thật lòng trước mặt người khác. Cho đến khi ánh mắt hình viên đạn của Nam Cung Âu Thần chiếu qua Lam Hi mới buông Mẫn Nguyệt ra, đứng cách cô một khoảng. Làm như người lúc nãy chạy đến ôm cô không phải là cậu. Mẫn Nguyệt cười cười khá vui vẻ, nhưng Nam Cung Âu Thần thì rất khó chịu. Thằng nhóc này đúng là gan thật, dám ôm bảo bối của anh.

"Không ngờ đứa con bị Đàm Đài Trịnh Ân vứt bỏ lại là đứa con còn sống cuối cùng của ông ta. Có thể thoát được Lãnh Mặc Nghiên, bản lĩnh của cậu không tệ!" Nam Cung Âu Thần khoanh tay ôm ngực đứng một bên nói.

"Lãnh Mặc Nghiên? Anh ta đã lên đứng đầu Đàm Đài gia rồi?"

"Xem ra cậu đã trong rừng quá lâu rồi, đến tình hình bên ngoài đều không biết. Lãnh Mặc Nghiên đã làm chủ cả Đàm Đài gia, hơn nữa còn đánh bại toàn bộ những người 'anh em' khác của cậu. Không ngờ vẫn còn một con cá lọt lưới. Toàn bộ sự nghiệp của Đàm Đài Trịnh Ân không phải thuộc về con trai ruột ông ta, mà lại nằm trong tay đứa con trai nuôi này."

Tiểu Hi cười lạnh: "Đàm Đài Trịnh Ân như vậy đúng là đáng đời. Bốn năm trước tôi đã từng gặp qua Lãnh Mặc Nghiên. Tôi biết anh ta có dã tâm rất lớn, cũng rất tàn nhẫn. Đàm Đài Trịnh Ân vậy mà lại nuôi một con sói ở bên cạnh mình. Nhưng mà anh ta và anh khá giống nhau!" Lời nói của Lam Hi đầy ẩn ý, khiến người khác không hiểu nổi.

Nam Cung Âu Thần chỉ nhếch khóe môi, im lặng không nói gì. Giống nhau à? Bọn họ thật sự giống nhau sao?

Nam Cung Âu Thần mắt lạnh nhìn tình hình xung quanh, nghiêm mặt nói: "Mau đi thôi, ở đây rất nguy hiểm. Tất cả lập tức chuẩn bị xuất phát!"

"Lão đại, tình trạng của anh....." Vũ Á có chút lo lắng, lão đại chỉ mới vừa hồi phục lại sức khỏe. Nếu như vận động mạnh thì không biết có ảnh hưởng gì không.

Nam Cung Âu Thần lạnh lùng cắt ngang: "Sức khỏe của tôi không có vấn đề gì!"

Mẫn Nguyệt tuy cũng lo lắng cho anh nhưng nghe anh nói vậy đành từ bỏ ý định khuyên bảo. Thần trước giờ rất ghét người khác cho rằng bản thân là một người yếu đuối, nên anh không bao giờ để lộ khuyết điểm của mình. Cô thở dài, theo ý anh vậy, trên đường đi cô chú ý anh nhiều thêm một chút là được.

Chờ cho mọi người chuẩn bị xong, Lam Hi xoay người, cười nhạt: "Đi thôi!" Cậu ta vừa nói xong thì thân thể nhỏ nhắn liền nhanh nhẹn phóng đi, không ngừng nhảy từ cành cây này qua cành cây khác với tốc độ cực kì nhanh. Người khác chưa kịp nhìn rõ thì cậu đã biến mất, để lại một đám người chết đứng, kinh ngạc không nói nên lời. Ánh mắt Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đều mang theo tia hứng thú và nghiền ngẫm nhìn theo bóng dáng của Lam Hi. Bọn họ nhặt được bảo bối rồi, cậu bé Lam Hi này, không hề đơn giản!

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt cũng lập tức đuổi theo Lam Hi, chưa đến hai phút sau đã đuổi kịp cậu. Nhưng những người phía sau lại không giỏi như vậy, bọn họ rất cực khổ để theo chân ba người. Trong lòng ai cũng mang theo suy nghĩ: Ba người đó biết bay sao? Làm sao có thể nhanh như vậy?

Mẫn Nguyệt cười khúc khích, vừa đi vừa trò chuyện với Lam Hi, tốc độ không hề giảm. "Không tệ, nhóc con."

Lam Hi đen mặt, hét lớn: "Không được gọi tôi là nhóc con!"

Cậu vừa nói xong thì cảm nhận được một nguồn áp suất cực lớn đè lên người. Lam Hi không cần xoay người cũng biết là nguồn áp suất đó do Nam Cung Âu Thần tỏa ra. Cậu vốn muốn tranh cãi tiếp với Mẫn Nguyệt nhưng đành ngừng lại. Lam Hi hừ một tiếng, tốc độ bước chân đột nhiên tăng lên, dẫn đầu đi trước, bỏ lại Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần. Mẫn Nguyệt thấy vậy thì cười lớn, quay qua trêu chọc Nam Cung Âu Thần: "Thần, anh ăn hiếp trẻ con!"

Đối với Mẫn Nguyệt thì Nam Cung Âu Thần luôn là nụ cười dịu dàng: "Thằng nhóc đó có chỗ nào giống trẻ con?"

Mẫn Nguyệt càng cười lớn hơn nữa, trong khi rừng cây vang lên tiếng cười nói của người con gái cùng với một người đàn ông và một đứa trẻ, theo sau đó là tiếng oán hận của một nhóm người.

Ở chỗ Lâm An Nhiên và Vũ Hiên thì không được náo nhiệt như vậy. Hai người, mỗi người chiếm một góc của căn phòng, hiện tại đang nghỉ ngơi lấy lại sức chuẩn bị cho kế hoạch sắp tới.

Đến trưa, có một người đàn ông mang đồ ăn vào cho họ. Chờ người kia đi, Lâm An Nhiên và Vũ Hiên mới mở mắt ra, từ từ đến gần dĩa đồ ăn. Nhìn thấy một đống thức ăn hỗn độn nằm đó, Vũ Hiên liền co rút khóe miệng, cuối cùng anh cũng hiểu được câu nói ngày hôm đó của Lâm An Nhiên. Những món ăn này quả thật có hơi kinh khủng. Vũ Hiên nhịn xuống cảm giác buồn nôn, anh nhìn sang Lâm An Nhiên bên cạnh. Thấy cô thong thả lấy vài quả

trái cây ăn ngon lành, anh cũng học theo cô, lấy trái cây ăn cho đỡ đói.

Sau khi ăn xong, Vũ Hiên cẩn thẩn gắn bom mini dưới cái đĩa, rồi ung dung quay về chỗ của mình nằm ngủ. Đến giờ thay ca, có người đến mang đống thức ăn còn lại đi. Người đó vừa ra khỏi cửa, Vũ Hiên và Lâm An Nhiên liếc nhìn nhau. Vũ Hiên cười nhẹ, ấn nút công tắc, nếu không có gì sai sót, thì mười phút sau nơi này sẽ vô cùng hỗn loạn. Anh thật sự rất mong chờ!

Vũ Hiên chăm chú nhìn đồng hồ, bàn tay gõ nhịp đều đặn trên mặt đất. Khi đồng hồ hiển thị chỉ còn vài giây thì nụ cười ngay khóe môi của anh càng lớn. "5.....4.....3.....2.....1!"

"Bùm!" Một tiếng nổ lớn vang lên cách chỗ của Vũ Hiên và Lâm An Nhiên không xa. Lâm An Nhiên cố gắng lắng nghe tình hình bên ngoài. Khi phát hiện những người canh cửa đều bị thu hút bởi tiếng nổ vừa rồi mà đã đi mất thì cô càng vui vẻ. Lâm An Nhiên ra hiệu cho Vũ Hiên, hai người nhanh chóng phá cửa chạy ra ngoài. Lâm An Nhiên vừa bước ra khỏi cửa thì đã bị một trận khói mù mịt làm mờ mắt, kèm theo không ít bụi bặm làm cô ho khan. Vũ Hiên cũng không khá hơn, anh ho liên tục, nhưng lại cảm thấy có chút may mắn. Khói bụi khắp nơi như thế này giúp bọn họ bỏ trốn càng dễ dàng hơn. Khi quay về nhất định anh phải chế tạo ra thêm vài quả bom mini nữa, đôi khi nó cũng rất có ích.

Vì tầm nhìn khó khăn nên Vũ Hiên đành kéo tay Lâm An Nhiên chạy đi. Bọn họ biết quả bom đó không kéo dài được bao lâu, cũng biết tốc độ của đám người kia rất nhanh nên tranh thủ thời gian chạy trốn. Nhưng Vũ Hiên không ngờ bọn họ lại có thể đuổi theo nhanh đến vậy. Lâm An Nhiên vừa chạy vừa quan sát tình hình xung quanh. Khi thấy bóng người đuổi theo phía sau thì mặt cô tái mét, vội quát lớn: "Bọn chúng đã phát hiện ra rồi, hiện tại đang đuổi theo chúng ta!"

"Chết tiệt!" Vũ Hiên chửi rủa một tiếng, tốc độ bước chân càng nhanh hơn. Nhưng cả người Lâm An Nhiên đều bị thương, ngay cả việc chạy cũng đã dùng hết sức, huống chi lúc này lại chạy nhanh như vậy. Rất nhanh thân thể của Lâm An Nhiên đã không chịu nổi, lảo đảo sắp ngất xỉu. Vũ Hiên dần nhận ra tình trạng của cô, anh đột nhiên dừng lại, khom người xuống.

"Mau lên đi, tôi cõng cô."

Lâm An Nhiên sững sờ, theo phản xạ mà từ chối: "Không cần đâu, tôi đi được."

Nhưng Vũ Hiên hét lớn, không cho cô từ chối. "Nhanh lên, không còn thời gian đâu!"

Lâm An Nhiên nhìn phía sau thấy bọn người thổ dân kia ngày càng gần. Cô cắn môi, nằm trên lưng Vũ Hiên, bây giờ không phải là lúc để cậy mạnh, với sức của cô thì không thể đi nhanh được. Sau khi ôm chắc Lâm An Nhiên trên lưng, Vũ Hiên lập tức tăng tốc chạy đi. Dù cõng thêm một người nhưng tốc độ của anh cũng không hề chậm lại. Nhưng đám người thổ dân kia càng nhanh hơn, bọn họ len lỏi qua từng gốc cây, đuổi sát Vũ Hiên và Lâm An Nhiên. Có lẽ vì chuyện quả bom mà bọn họ dường như rất tức giận, hét lớn liên tục bằng thứ tiếng mà Vũ Hiên và Lâm An Nhiên không hiểu. Sắc mặt bọn họ rất dữ tợn, điên cuồng giống như dã thú.

Lâm An Nhiên thấy tình hình phía sau thì nhíu mày, bình tĩnh nói với Vũ Hiên. "Anh thả tôi xuống đi, tôi sẽ làm mồi nhử bọn họ, trong lúc đó thì anh trốn đi. Dù sao mang tôi theo chỉ là gánh nặng cho anh thôi."

Vũ Hiên giận dữ, bàn tay càng ôm chặt Lâm An Nhiên. "Chúng tôi đã hứa với thủ lĩnh của cô là nhất định sẽ cứu được cô. Tôi sẽ không thất hứa, hơn nữa tôi không phải là một người đàn ông hèn nhát để phụ nữ che chắn cho mình."

Đáy lòng Lâm An Nhiên rất cảm động, trước giờ chưa có người đàn ông nào lại bảo vệ cô như vậy.

Nhưng mà có lẽ tình hình của bọn họ thật sự không ổn rồi. Bởi vì bọn người kia thấy Vũ Hiên và Lâm An Nhiên bỏ chạy thì càng tức giận. Tốc độ di chuyển nhanh hơn, không bao lâu đã bao vây cả Vũ Hiên và Lâm An Nhiên.

Mặt Vũ Hiên tối sầm, một tay rút con dao từ trên người ra, một tay khác vẫn ôm chặt Lâm An Nhiên. Cô cũng không muốn cản trở Vũ Hiên nên liền giãy giụa, muốn đứng dậy.

"Cô đừng lộn xộn, ôm lấy tôi!"

"Tôi vẫn còn có thể chiến đấu được, anh thả tôi xuống đi."

Vũ Hiên do dự không biết có nên nghe theo lời cô nói hay không. Lâm An Nhiên vỗ vai anh: "Yên tâm, tôi không sao đâu. Nếu anh còn chần chờ nữa thì hai chúng ta sẽ chết ở đây thật đấy!"

Vũ Hiên đành bất đắc dĩ thả cô xuống dưới. Đồng thời cũng đưa cho cô một con dao khác. Hai người đứng tựa lưng vào nhau, tập trung tinh thần chuẩn bị đối phó với mấy người kia. Người ra tay trước là một người thổ dân to con, hắn đá một cước về phía Vũ Hiên nhưng anh nhanh chóng tránh được. Vũ Hiên dùng lợi thế của mình chính là thân thể linh hoạt mà lựa chọn cách đánh cận chiến. Lâm An Nhiên thì ngược lại, thân thể của cô không thể bị thương nữa, nếu không sẽ trụ không nổi.

Lâm An Nhiên lợi dụng lúc mà bọn họ không chú ý đến mà đánh vào sơ hở, nói cách khác chính là đánh lén. Tuy không tốt đẹp lắm, nhưng đây là cuộc chiến. Trong cuộc chiến không có đúng hay sai mà chỉ có thắng hay thua, nên có thể dùng bất kì thủ đoạn nào. Đó chính là lời mà Queen đã từng nói với cô. Lâm An Nhiên giải quyết xong một người thì lại phải lập tức di chuyển đến sau thân cây, tiếp tục tìm kiếm sơ hở, đồng thời phân tán tầm nhìn của bọn họ. Cô dựa vào thân cây, thấy một người thổ dân đang đưa lưng về phía cô. Hắn không ngừng ngó nghiêng xung quanh nhưng hoàn toàn không chú ý đến phía này. Lâm An Nhiên mỉm cười, cơ hội tốt!

Cô từ sau thân cây lao ra, vốn muốn dùng dao đâm vào cổ của tên đó. Nhưng khi con dao chỉ cách hắn chưa tới một mét, thì vai cô đột nhiên đau nhói. Lâm An Nhiên ngã xuống đất, con dao bị văng ra xa. Đáng chết, vết thương cũ lại tái phát rồi!

Người thổ dân kia giật mình quay lại, thấy là cô thì trở nên vô cùng dữ tợn, tung một cú đấm về phía Lâm An Nhiên.

Cả người Lâm An Nhiên đều không thể cử động, chỉ có thể nhắm mắt chờ cơn đau tới. Nhưng không hề có cơn đau trong tưởng tượng mà sau đó rơi vào trong vòng tay rắn chắc.

"Bịch!" Vũ Hiên bảo vệ Lâm An Nhiên rất tốt, cô không có vấn đề gì, nhưng anh lại bị đánh đến hộc máu. Cú đánh này thực sự dùng lực rất mạnh, Vũ Hiên cảm thấy cả người đều đau đớn như bị nội thương. Sau đó là một trận đánh tập thể, những người thổ dân kia không ngừng tấn công hai người. Vũ Hiên ôm Lâm An Nhiên nằm phía dưới, những trận đòn phía trên đều do anh một mình chịu. Dù có đau đớn cỡ nào thì Vũ Hiên cũng không kêu lên một tiếng.

Lúc này Lâm An Nhiên khóc rồi, lần đầu tiên cô khóc trước mặt một người đàn ông. "Anh làm gì vậy? Anh mau bỏ ra đi, làm vậy anh sẽ chết đó! Vũ Hiên!"

Vũ Hiên cười nhẹ, bàn tay run run lau đi nước mắt cô. "Đừng khóc..... Còn nữa.....tôi rất thích nghe tôi gọi tên tôi."

Cùng lúc đó, khi Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đang trên đường đi thì đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn. Cả đoàn người đều dừng lại, nhìn lên một khoảng trời đầy khói lửa cách đó không xa thì nhíu mày. Lam Hi kinh ngạc thốt lên: "Đó là nơi ở của chúng tôi!"

Nam Cung Âu Thần nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Tình hình đó có lẽ là do bom mini do Vũ Hiên làm ra."

"Tất cả nhanh lên!"

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt lập tức tăng tốc, khi đến gần bọn họ thấy một đám người thổ dân đang họp lại đánh người nào đó nằm dưới đất. Cho đến khi nhìn rõ người bị đánh thì Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt đều thay đổi nét mặt.

"Vũ Hiên!"

"An Nhiên!"

Hai người đột nhiên phóng lên, đá hai người thổ dân trong đó sang một bên rồi dùng thời gian rất ngắn mà kéo Vũ Hiên và Lâm An Nhiên ra. Vũ Á và những người phía nhanh chóng đuổi tới. Vũ Á thì đỡ Vũ Hiên còn Hàn Viên Viên thì đỡ Lâm An Nhiên. Hai người đều bất tỉnh, quần áo thì bị máu nhuốm đỏ. Hai mắt Mẫn Nguyệt bốc lửa, dám đối xử với người của cô như vậy, cô sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt. Sắc mặt của Nam Cung Âu Thần cũng lạnh lẽo không kém, sát khí tỏa ra khắp nơi. Lúc đó Lam Hi cũng lạnh nhạt đứng bên cạnh hai người, mặt đối mặt với đám người thổ dân kia. Nam Cung Âu Thần nhìn bọn họ, giọng nói tựa như từ địa ngục truyền tới: "Cuối cùng chúng ta cũng chính thức gặp nhau rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ra khỏi rừng

Hai bên nhìn nhau đầy tia lửa, Mẫn Nguyệt thật sự tức giận, hận không thể lập tức giết bọn họ trả thù cho An Nhiên và Vũ Hiên. Nhưng cô cũng hiểu bây giờ không nên xúc động.

Đám người thổ dân kia không chú ý đến câu nói của Nam Cung Âu Thần mà chỉ nhìn chằm chằm vào Lam Hi. Một người đàn ông vạm vỡ bước ra, chỉ tay thẳng vào Lam Hi, ánh mắt như muốn phóng ra lửa. Hắn ta nói một câu bằng tiếng địa phương không rõ ràng, có lẽ là do chưa quen lắm.

"Thằng nhóc đáng chết, mày dám làm kẻ phản bội?"

Lam Hi cười lạnh: "Phản bội? Các người nói sai rồi, ngay từ đầu tôi đã không cùng một phe với các người. Mấy người cho rằng tôi là một kẻ ngu ngốc dễ bị lợi dụng vậy sao? Hơn nữa rõ ràng là những người đứng ở đây không phải đều muốn tìm cơ hội giết tôi sao? Vậy có tư cách gì nói tôi phản bội?"

"Mày....." Những người thổ dân này chỉ giỏi đánh nhau, về mặt ăn nói họ không có kinh nghiệm gì. Nên rất nhanh bị Lam Hi làm cho nghẹn họng, chỉ biết đứng đó đỏ mặt tía tai, tức tối mà không thể làm gì.

Một người đàn ông có khuôn mặt dữ tợn khác bước lên trước. "Dù như thế nào thì mày đã phản bội lại cả bộ tộc. Do đó phải nhận trừng phạt, mày phải chết!"

Hắn ta vừa nói vừa phóng nhanh tới chỗ Lam Hi, ý định muốn đánh cậu chết. Lam Hi vẫn đứng yên đó, nắm đấm của hắn ta chưa đụng tới Lam Hi thì đã bị một bàn tay khác chặn lại.

Nam Cung Âu Thần dùng sức, cánh tay của người thổ dân kia đã bị bẻ gãy. Mẫn Nguyệt cũng nhân cơ hội đó khom người đá ngã hắn ta. Nam Cung Âu Thần thả tay ra, tên thổ dân đó ngã khụy xuống. Mẫn Nguyệt dùng dao chém qua hai chân hắn, dùng tốc độ vô cùng nhanh cắt đứt gân chân. Theo như cô nhớ thì người này vừa rồi là người đánh An Nhiên và Vũ Hiên mạnh tay nhất. Chỉ phế bỏ tay và chân của hắn thì quá lời cho hắn rồi.

Nam Cung Âu Thần liếc nhìn hắn ta một cái rồi nói: "Đến lúc tính toán nợ nần của chúng ta rồi!"

Mẫn Nguyệt lau vết máu dính trên mặt, nở nụ cười đầy khát máu và yêu dị khiến người khác phải rùng mình. "Dám động đến người của tôi, gan của mấy người cũng thật lớn nhỉ?"

Người thổ dân đó la hét đau đớn, những người khác đều nhìn Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt với ánh mắt hung dữ như muốn ăn thịt họ.

"Viên Viên, Vũ Á đưa An Nhiên và Vũ Hiên cùng với người trong tổ chức ra khỏi rừng trước đi, tìm cách liên lạc với Tiêu Anh Kỳ. Kêu cậu ấy mang trực thăng đến đón chúng ta. À còn nói cậu ta chuẩn bị hỏa dược nữa." Mẫn Nguyệt cũng không quay đầu mà nói với Hàn Viên Viên và Vũ Á ở đằng sau. Tuy Hàn Viên Viên không muốn bỏ Mẫn Nguyệt ở lại đây nhưng vết thương của An Nhiên và người đàn ông tên Vũ Hiên kia cũng cần phải chữa trị ngay lập tức. Mà nơi này sắp xảy ra cuộc chiến nên không thể nào trị thương được. Đành vậy, ra khỏi rừng trước, sau đó kêu Tiêu Anh Kỳ mang người đến cứu cũng không sao. Hơn nữa.... Hàn Viên Viên thoáng liếc nhìn Nam Cung Âu Thần, cô biết người đó sẽ bảo vệ tốt cho Queen.

"Được, Queen mình đi trước, cậu phải cẩn thận!"

Vũ Á cũng quay sang nói với Nam Cung Âu Thần: "Lão đại, tôi đi trước, sau khi bảo đảm an toàn cho hai người bọn họ tôi sẽ quay lại."

"Không cần quay lại đâu, đám người này tự tôi sẽ giải quyết được. Những người khác của Nam Cung gia cũng đi theo đi, bảo vệ bọn họ rời khỏi đây!"

Đoàn người của Nam Cung gia lập tức đứng nghiêm chỉnh, cúi đầu cung kính: "Dạ, lão đại!"

An Triết Hàn đột nhiên bước ra nói: "Tôi muốn ở lại!"

Vũ Điềm Điềm cũng đứng ra: "Tôi cũng vậy!"

Nam Cung Âu Thần nhìn hai người một cái, thản nhiên nói: "Tùy hai người."

Mẫn Nguyệt lúc này mới nhớ đến ở đây vẫn còn một đứa bé là Lam Hi, cô từ từ nói: "Lam Hi....."

"Tôi không đi, tôi muốn tự tay trả thù cho bản thân mình. Những gì mà tôi phải chịu đựng trong bốn năm nay, tôi nhất định phải trả lại cho bọn họ đầy đủ!"

Mẫn Nguyệt cũng không khuyên cậu nữa, dù sao Lam Hi rất cố chấp. Cô biết cậu có khả năng bảo vệ bản thân và trả thù bọn họ. Nếu không thể thì vẫn có cô ở đây bảo vệ cậu.

Hàn Viên Viên và Vũ Á cẩn thận đưa Lâm An Nhiên và Vũ Hiên từ từ ra khỏi rừng. Rời đi trước mặt đám người thổ dân kia, lúc đi Hàn Viên Viên có chút thắc mắc. Queen bảo Tiêu Anh Kỳ chuẩn bị trực thăng thì còn hiểu được, nhưng tại sao lại phải chuẩn bị hỏa dược?

Đám người thổ dân kia thấy bọn họ thản nhiên rời đi thì vô cùng khó chịu. Nghĩ đến 'người kia' bảo họ phải tiêu diệt những người này thì họ càng hung dữ. Người hồi nãy mắng chửi Lam Hi tức giận hỏi: "Các người muốn làm gì?"

Giọng nói của Nam Cung Âu Thần vang lên, như cái lạnh của tháng chạp xuyên thấu vào lòng mỗi người đứng ở đây. "Đưa mấy người đến địa ngục!"

Thân thể người đàn ông kia run lên, hắn ta cố gắng áp chế nỗi sợ, quát lớn: "Hừ, mấy người đừng có lớn lối, kẻ phải đến địa ngục còn chưa biết là ai....."

Tên thổ dân đó chưa kịp nói hết thì đã thấy cả người Nam Cung Âu Thần áp sát. Hắn ta cảm nhận được sự nguy hiểm vô cùng rõ ràng, vội vàng lách người sang một bên, tránh công kích của Nam Cung Âu Thần. Dù tốc độ của người đàn ông đó nhanh cỡ nào nhưng cũng bị Nam Cung Âu Thần làm bị thương. Trước ngực bị rạch một đường dài, máu không ngừng chảy ra.

Người thổ dân đó kinh ngạc cùng hoảng hốt nhìn vết thương trên ngực mình. Hắn ta hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, nếu hắn ta không tránh nhanh thì không chừng đã bị Nam Cung Âu Thần cắt cổ, chứ không phải chỉ là bị thương ở ngực như hiện giờ.

Nam Cung Âu Thần mặt không cảm xúc, tùy ý đứng đó vuốt nhẹ con dao nhỏ. "Phản ứng không tệ."

Lam Hi ở bên cạnh tiếp lời: "Chỉ là, ông cho rằng mình đã thoát chết rồi sao?"

Lam Hi nói xong thì tên thổ dân đó đổ ập xuống, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đôi môi tím bầm, sau đó máu trào ra từ khóe mắt và miệng của hắn ta. Mẫn Nguyệt kinh ngạc nhìn Lam Hi: "Là em hạ độc?" Mẫn Nguyệt nhớ rõ lúc nãy cô đã thấy Lam Hi rắc thứ gì đó lên tên kia, không ngờ đó là thuốc độc!

"Đúng vậy." Thân thể là một đứa trẻ nhưng Lam Hi không hề mang đến cho người khác cảm giác bản thân là một đứa trẻ. Mà lại là sự âm u, lạnh lẽo, nhất là khi đứng trước mặt những người thổ dân này.

Những người kia hận đến nghiến răng, quả thật muốn xông lên giết chết Lam Hi.

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Lam Hi càng hả hê, cậu châm chọc nói: "Đừng tưởng rằng chỉ có các người mới biết chế tạo độc. Tôi đã dùng bốn năm của mình ở đây để có thể học hết toàn bộ cách điều chế độc. Bởi vì tôi muốn chờ đến một ngày có thể dùng nó để trả thù mấy người. Khi tôi đến đây, tôi chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, vô cùng yếu ớt vậy mà những người ở đây ngày nào cũng đánh đập, hành hạ tôi. Tôi đã từng thề rằng người nào tổn thương tôi thì tôi sẽ đáp lại gấp bội. Cuối cùng tôi cũng chờ được ngày hôm nay rồi!"

Đám người thổ dân kia tức giận hét lớn: "Hôm nay chúng ta phải giết chết tên phản bội này cùng những người kia! Tất cả lên đi!"

Mẫn Nguyệt cùng Nam Cung Âu Thần cười lạnh, sau đó cả hai người đều gia nhập vào cuộc chiến. An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm cũng vậy. Trước khi đi, Mẫn Nguyệt còn nghiêng đầu dặn dò Lam Hi: "Cẩn thận một chút, tự biết bảo vệ mình!"

Lam Hi gật đầu tỏ vẻ đã biết, cậu cũng có năng lực bảo vệ mình. Tuy vậy, Mẫn Nguyệt không dám rời đi xa, tầm mắt lâu lâu lại quan sát Lam Hi.

Vũ Điềm Điềm rút súng ra, mặc dù cô bắn rất chuẩn, lại ở trong phạm vi gần, nhưng những người kia không hề trúng một viên đạn nào. Cô đã từng nghe Vũ Á nói qua, có điều quả thật không ngờ bọn họ có phản xạ nhanh như vậy.

Vũ Điềm Điềm chưa biết ứng phó làm sao thì đã bị tên thổ dân đó đá một cú, cây súng trên tay cô cũng vì vậy mà văng ra xa. Vũ Điềm Điềm muốn tránh qua một bên nhưng một cánh tay to lớn đặt trên vai cô. Tên thổ dân đó ném Vũ Điềm Điềm theo một vòng cung ra sau lưng, thân thể cô đập mạnh vào cái cây lớn. Vũ Điềm Điềm gục xuống đất, nhả ra một ngụm máu. Cô cảm thấy xương cốt cả người như muốn rã rời, vô cùng đau đớn, Vũ Điềm Điềm thật muốn chửi thề. Người thổ dân kia lại xông tới, Vũ Điềm Điềm lộn người, giơ chân đá hắn ta. Tên đó dễ dàng né sang một bên, nắm chân của cô, sau đó dùng một tay bóp chặt chân cô.

"A....a....a...." Vũ Điềm Điềm hét lớn, chân của cô sắp bị bóp gãy rồi!

Đúng lúc đó An Triết Hàn từ đằng sau nhảy ra, đâm một nhát lên cánh tay tên thổ dân. Hắn ta la hét, bàn tay vì bị đau mà thả chân Vũ Điềm Điềm ra. An Triết Hàn thừa dịp đó, vòng người ra đằng sau, con dao trong tay đặt trên cổ hắn kéo một đường dài. Hắn ta trợn tròn mắt không thể tin mà chết.

An Triết Hàn đỡ Vũ Điềm Điềm dậy, châm chọc cô: "Cô đúng là đồ ngốc, đưa chân cho hắn để bẻ gãy đấy hả?"

Nếu đúng là lúc bình thường thì Vũ Điềm Điềm nhất định sẽ cãi nhau với anh. Nhưng hiện tại thì cô chỉ im lặng cúi đầu thản nhiên nói: "Cảm ơn....đã cứu tôi!"

Giọng điệu lạnh nhạt không nghe ra là vui hay buồn. Tình huống như vậy giữa hai người bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp phải. An Triết Hàn có chút mất tự nhiên nói: "Cô nhớ cẩn thận!"

Lam Hi đứng ở một nơi an toàn quan sát mọi người chiến đấu, lúc cần thiết cậu lại ra tay giúp đỡ một chút. Lam Hi không biết lúc này ở sau lưng cậu đang có một người thổ dân bước tới gần. Khi hắn ta chỉ còn cách Lam Hi khoảng một mét, tính giơ tay lên đánh cậu thì đột nhiên thân thể cứng đờ. Sau đó ngã xuống, trên người nổi lên từng mụn nhọt kì lạ. Những mụn nhọt đó lớn dần lên sau đó vỡ ra, máu chảy khắp nơi.

Lam Hi từ từ xoay người lại, bước từng bước đến trước mặt hắn ta. Cậu cười lạnh: "Chậc, chậc, muốn giết tôi? Không dễ như vậy đâu!"

Tên đó hộc máu, chết không nhắm mắt.

Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần càng đánh thì càng hăng. Với đối thủ như thế này, hai người đều rất hứng thú. Nhưng mà thật đáng tiếc, Mẫn Nguyệt bĩu môi, không thể kéo dài thời gian nữa, phải nhanh chóng thoát khỏi đây. Nghĩ đến đó, động tác của cô càng nhanh hơn.

Hàn Viên Viên và Vũ Á đang cố gắng hết sức để ra khỏi rừng. Hàn Viên Viên và Vũ Hiên được thuộc hạ của hai người đỡ theo đằng sau. Cả nhóm người đi được một lúc thì đột nhiên Vũ Á kêu dừng lại. "Khoan đã!"

Hàn Viên Viên nghi hoặc nhìn Vũ Á: "Có chuyện gì vậy?"

Vũ Á nhìn hoàn cảnh xung quanh sau đó nhíu mày nói: "Nơi này lúc nãy chúng ta đã đi qua rồi. Cô không đi sai đường đó chứ?"

Hàn Viên Viên có chút chột dạ, ánh mắt đảo quanh: "Cái đó..... À, tôi nhớ lầm rồi, chắc là đường này!" Vừa nói Hàn Viên Viên vừa quay đầu sang đi hướng khác.

Vũ Á khoanh tay đứng đó, bình tĩnh nói: "Đó là hướng ngược lại, nếu đi theo đường đó, chúng ta sẽ quay về chỗ ban đầu."

Hàn Viên Viên cứng ngắt đứng tại chỗ, vẻ mặt bối rối. Vũ Á đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm Hàn Viên Viên từ từ nói ra nghi vấn của mình. "Cô.....không phải là mù đường đó chứ?"

Hàn Viên Viên bị nói trúng tim đen nên xấu hổ rụt đầu. Vũ Á thấy cô im lặng chính là thừa nhận. Anh ôm trán thở dài, sau đó nắm tay Hàn Viên Viên.

"Tôi dẫn cô đi, nếu không đến tối chúng ta cũng không ra khỏi đây được."

Hàn Viên Viên kinh ngạc nhìn vào bàn tay hai người đan vào nhau, hai má lặng lẽ đỏ lên, mặc cho Vũ Á dắt cô chạy.

Đoàn người chạy một lúc lâu thì bỗng nhiên thấy được ánh sáng chói mắt ngoài khu rừng. Hàn Viên Viên và Vũ Á đều mừng rỡ, đúng lúc đó tín hiệu tai nghe của hai người cũng hoạt động trở lại. Hàn Viên Viên vội vàng liên lạc cho Tiêu Anh Kỳ.

"Tiêu Anh Kỳ, anh có nghe thấy tôi nói không?"

Đầu bên kia tai nghe im lặng một chút rồi truyền đến giọng nói khàn khàn của Tiêu Anh Kỳ. "Là tôi, Viên Viên, tình hình sao rồi? Tại sao mấy hôm nay tôi không thể liên lạc với các người? À phải rồi, Queen có sao không?"

"Chuyện đó nói sau, bây giờ anh đã đến Brazil chưa?"

"Đã đến rồi, tôi luôn chờ tin tức của mọi người."

"Vậy thì tốt, anh mau chuẩn bị trực thăng và hỏa dược đến phía Bắc rừng Amazon. Ngay lập tức!"

Tiêu Anh Kỳ vốn muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng anh biết hiện tại thời gian cấp bách, những chuyện đó để sau đi.

Bên Vũ Á cũng vậy, anh đã liên lạc với Vũ Trạch điều động máy bay của Nam Cung gia đến đây. Vì Vũ Trạch đã đến Brazil, hơn nữa còn ở gần nơi này nên Vũ Trạch đã đến trước Tiêu Anh Kỳ. Lúc anh đến thì cũng là lúc bọn người Vũ Á ra khỏi rừng. Vũ Trạch lập tức lái máy bay đáp xuống bãi đất trống, cho người đưa Lâm An Nhiên và Vũ Hiên lên máy bay để chữa trị.

Hàn Viên Viên lo lắng nhìn về phía khu rừng. Queen, cậu không có chuyện gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ra Khỏi Rừng (2)

Cuộc chiến giữa hai bên tới lúc kết thúc. Cho đến khi Mẫn Nguyệt giải quyết xong tên thổ dân cuối cùng thì cũng đuối sức, chống tay thở hổn hển. Sắc mặt Nam Cung Âu Thần không hề thả lỏng, rõ ràng đã xong rồi nhưng sao anh lại có một cảm giác bất an. Dự cảm của Nam Cung Âu Thần quả thật không sai, một người thổ dân trong đó vẫn chưa chết. Hắn liếc nhìn bọn người Nam Cung Âu Thần cười lớn: "Đừng tưởng mấy người có thể thoát khỏi đây, không dễ dàng như vậy đâu!" Không biết hắn ta lấy từ đâu ra một cái còi nhỏ. Tên thổ dân đó cầm cái còi nhỏ lên rồi thổi, tạo ra một âm thanh kì lạ nhưng lại rất lớn. Hắn ta thổi xong thì cũng gục đầu xuống đất chết.

Lam Hi sau khi nghe tiếng còi thì mặt liền biến sắc, cậu hét lớn: "Mau đi thôi, đó là tiếng còi cứu viện. Không bao lâu nữa thì cả bộ tộc sẽ đến đây, như vậy chúng ta sẽ không thể ra khỏi khu rừng này được."

Năm người không nói nhiều lời lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. Quả nhiên không bao lâu sau, bọn họ liền nghe thấy âm thanh có người đuổi theo phía sau. An Triết Hàn quay đầu nhìn lại sau đó nói với Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt: "Có hơn năm mươi người!"

Mặt Vũ Điềm Điềm trắng bệch, những người khác cũng giống như vậy, rất không tốt. Mẫn Nguyệt hiện tại chỉ hy vọng Hàn Viên Viên đã tìm được người tới cứu bọn họ. Nếu không hậu quả như thế nào cô cũng không dám nghĩ, đám người này quá đông. Là người bình thường thì số lượng bao nhiêu đây đối với bọn họ không thành vấn đề, nhưng những người thổ dân này đều không bình thường!

Mẫn Nguyệt ấn viên đá màu đỏ trên đồng hồ, thử liên lạc với Hàn Viên Viên. Đáng tiếc lúc này bọn họ vẫn đang ở trong khu vực chịu ảnh hưởng của từ trường mạnh nên không cách nào liên lạc được, đáp lại Mẫn Nguyệt chỉ có âm thanh rè rè. Mẫn Nguyệt vẫn không bỏ cuộc, vừa chạy cô vừa cố gắng kết nối với Hàn Viên Viên.

Đám người phía sau đuổi tới càng gần, cuối cùng Mẫn Nguyệt cũng liên lạc được với Hàn Viên Viên.

"Queen, cậu không sao chứ?"

"Không sao, Tiêu Anh Kỳ đã đến chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng máy bay của Nam Cung gia đã đến rồi. Queen, cậu phải nhanh lên."

Nam Cung Âu Thần ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Vũ Á có ở đó không?"

Có lẽ Vũ Á cũng đang đứng bên cạnh Hàn Viên Viên nên khi Nam Cung Âu Thần hỏi liền trả lời. "Lão đại, Vũ Á đây."

Nam Cung Âu Thần lạnh lùng phân phó: "Cho người đặt các quả bom nhỏ ngay bìa rừng. Chờ khi nào tôi vừa ra khỏi thì bấm kíp nổ. Hơn mười phút nữa chúng tôi sẽ đến nơi."

Vũ Á vâng lệnh làm theo: "Dạ, lão đại."

"Tăng tốc!" Nam Cung Âu Thần đẩy nhanh tốc độ, Mẫn Nguyễn biết có thể liên lạc được có nghĩa là không nằm trong khu vực từ trường nữa. Không

khí xung quanh dần thoáng hơn, cũng sáng hơn. Mẫn Nguyệt mừng rỡ, bọn họ sắp ra khỏi rừng rồi. Nhưng đồng thời đám người thổ dân đằng sau cũng đã đuổi theo tới nơi. Vũ Điềm Điềm khẽ quay đầu quan sát phía sau, thần sắc ngưng trọng: "Lão đại, còn chưa đến mười mét nữa là họ sẽ đuổi kịp chúng ta!"

Nam Cung Âu Thần không thay đổi sắc mặt, tiếp tục chạy. Anh không nói là liên hệ với Vũ Á, bởi vì anh tin chắc Vũ Á có thể canh chuẩn thời gian mà hành động. Vũ Á đúng là như Nam Cung Âu Thần nghĩ, anh cho tất cả mọi người sau khi đặt bom liền lên máy bay trước. Bản thân Vũ Á thì ở dưới chờ mấy người Nam Cung Âu Thần, ánh mắt anh không ngừng theo dõi chuyển động trong rừng. Vũ Á đột nhiên nghe được âm thanh sột soạt, tinh thần anh tỉnh táo hơn, tập trung lắng nghe. Âm thanh càng lúc càng rõ ràng, Vũ Á có thể thấy bóng dáng của Nam Cung Âu Thần từ đằng xa.

Anh hướng về phía máy bay hét lớn: "Tất cả chuẩn bị!"

Ngay từ đầu Nam Cung Âu Thần đã chú ý tới Vũ Á đứng bên này, anh lập tức chạy về phía Vũ Á. Vũ Á nắm thang dây thúc giục mọi người đi lên máy bay: "Lão đại, nhanh lên đi!" Nam Cung Âu Thần không vội lên mà nhường cho Lam Hi cùng với An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm đi trước, sau đó đến Mẫn Nguyệt. Từ đằng sau vang lên tiếng hò hét của những người thổ dân kia, bọn họ đã đuổi kịp rồi. Mẫn Nguyệt nhanh chân bước lên để cho Nam Cung Âu Thần đi lên. Khoảnh khắc Nam Cung Âu Thần an toàn lên thang dây, sau đó Vũ Á cũng bước lên thì kíp nổ đã được khởi động.

"Bùm!" Một tiếng động lớn chấn động cả khu rừng, đồng thời cũng thành công chặn lại đám người thổ dân kia. Khói bay mù mịt khắp nơi, Nam Cung Âu Thần kéo đầu Mẫn Nguyệt vào trong ngực, che chở cho cô. Máy bay từ từ cất cánh, thuộc hạ của Nam Cung gia kéo từng người lên. Đến lúc lên được máy bay thì tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Viên Viên đỡ Mẫn Nguyệt, rồi kiểm tra thân thể của cô xem có bị thương không. Thấy Mẫn Nguyệt chỉ bị thương ngoài da thì Hàn Viên Viên yên tâm. Mẫn Nguyệt ổn định thân thể, sau đó hỏi thăm tình hình của Lâm An Nhiên và Vũ Hiên.

"Vũ Hiên và An Nhiên sao rồi?"

Nhắc đến điều này thì giọng điệu Hàn Viên Viên có chút nức nở, xen lẫn tức giận. "Vị đường chủ của Nam Cung gia kia thì vết thương không nặng. Nhưng An Nhiên thì khác, xương vai và hai cái xương sườn bị gãy, bên trong cũng nội thương. Tình hình không tốt lắm, đến bây giờ hai người họ vẫn còn hôn mê."

Biểu cảm trên gương mặt Mẫn Nguyệt thay đổi trong chốc lát, giống như băng tuyết tháng mười hai, vô cùng lạnh lẽo.

Nam Cung Âu Thần sau khi nghe Vũ Á báo cáo cũng giống như cô, bàn tay anh bóp chặt nghe thấy tiếng xương răng rắc, báo hiệu anh đang rất tức giận.

Đột nhiên âm thanh thông báo trên máy bay vang lên. Một người trong phòng điều khiển đi ra báo cáo với Nam Cung Âu Thần.

"Lão đại, phát hiện có trực thăng khác tiếp cận!"

Nam Cung Âu Thần và những người khác đều nhìn qua. Hàn Viên Viên kinh ngạc nói: "Queen, đó là trực thăng của Tiêu Anh Kỳ!"

Mẫn Nguyệt lập tức đứng dậy đi vào phòng điều khiển, Nam Cung Âu Thần đi theo sau cô. Vũ Trạch ở trong phòng điều khiển khi nhìn thấy Mẫn Nguyệt thì hơi kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, im lặng thực hiện bổn phận của mình.

"Kết nối với chiếc trực thăng kia!" Ánh mắt Mẫn Nguyệt không rời màn hình, ra lệnh cho những người đang điều khiển máy bay. Thuộc hạ của Nam Cung Âu Thần cũng bất giác làm theo lời của cô. Không bao lâu sau, khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần mệt mỏi của Tiêu Anh Kỳ hiện lên trên màn hình, mặt đối mặt với Mẫn Nguyệt. Lúc thấy cô không hề đeo mặt nạ, bộ dáng hơi chật vật thì Tiêu Anh Kỳ sửng sốt một tí. Lại nhìn Nam Cung Âu Thần đứng phía sau cô, xem ra là đã nói hết tất cả rồi.

"Xin lỗi, Queen, tôi đến trễ!"

"Không có lần sau!" Tuy Mẫn Nguyệt không muốn trách Tiêu Anh Kỳ nhưng phải biết nếu hôm nay Vũ Trạch không đến đây kịp thì bọn họ đã gặp chuyện. Là sát thủ, thì điều quan trọng nhất chính là thời gian, nếu chỉ sai một giây thì cũng dẫn đến rất nhiều hậu quả.

Tiêu Anh Kỳ trịnh trọng cúi đầu nhận lỗi: "Tôi xin lỗi, sẽ không có lần sau!"

Mẫn Nguyệt thở dài, vẫn là quyết định không truy cứu chuyện này nữa. "Có mang hỏa dược đến không?"

Tiêu Anh Kỳ ngẩng mặt lên, phong thái ủ rủ, buồn bã của lúc nãy hoàn toàn biến mất. Lại quay trở về là Tiêu Anh Kỳ phóng khoáng, tự tin như hàng ngày. Anh trả lời chắc chắn: "Có!"

Mẫn Nguyệt mỉm cười: "Rất tốt. Lâm An Nhiên bị đám người thổ dân ở trong rừng bắt nhốt, còn bị thương rất nặng, đến giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh. Tiêu Anh Kỳ, cậu hiểu tôi muốn nói gì rồi phải không?"

Nhất thời cả khuôn mặt của Tiêu Anh Kỳ đầy lửa giận, anh nghiến răng nói: "Tôi nhất định phải tiêu diệt bọn họ, phá hủy khu rừng này!"

Mẫn Nguyệt cười nhẹ, rất đúng ý cô. Trước giờ Mẫn Nguyệt không phải là người lương thiện, đã dám động đến cô thì cô tuyệt đối sẽ trả thù. Lần này hại An Nhiên thê thảm như vậy, đám người thổ dân này chỉ là bước đầu tiên, sau đó là sẽ đến Đàm Đài gia.

"Tôi cũng tham gia!" Vũ Á bỗng nhiên xuất hiện từ phía sau. Anh lướt nhìn qua những người ở đây rồi nói: "Vũ Hiên bị thương rất nặng, nhiều người của Nam Cung gia cũng bị thương." Nên ý anh muốn nói là anh muốn trả thù sao? Nam Cung Âu Thần không hề phản đối, trước giờ với kẻ thù anh chưa hề nương tay.

Vì vậy Vũ Á và Tiêu Anh Kỳ, thêm một người nữa là Vũ Trạch bắt tay tiến hành. Bọn họ chia ra hai phía, tấn công từ trên không, thả lần lượt từng quả bom xuống dưới. Phía Bắc rừng Amazon bị oanh tạc cả một buổi, khắp nơi đều bị san bằng.

Lam Hi mắt lạnh nhìn xuống phía dưới, quan sát nơi mình từng ở suốt bốn năm đang dần bị phá hủy. Thật lạ, rõ ràng cậu đã trả thù được bọn họ nhưng tại sao lại không thấy vui vẻ?

"Đau lòng à?" Âm thanh của Mẫn Nguyệt đột ngột vang lên bên cạnh Lam Hi.

Cậu ngước mắt nhìn qua rồi lại tiếp tục quan sát phía dưới: "Không phải đau lòng, chỉ là thấy đáng tiếc." Đáng tiếc cho nơi ở của cậu suốt bốn năm lại bị phá hủy đơn giản như vậy. Đáng tiếc cho cả đám người kia đã bị tiêu diệt, trong khi cậu chuẩn bị kế hoạch bốn năm cũng không thể tổn hại bọn họ. Lam Hi hiện tại mới hiểu rõ được lời nói của mẹ cậu ngày đó: Trên đời này mọi thứ đều trở nên dễ dàng khi có quyền lực!

Nhưng cậu sẽ tự tạo ra quyền lực cho riêng mình. Còn thứ gọi là đau lòng kia, cậu chưa bao giờ cảm nhận được. Cậu rất muốn biết rốt cuộc người nào có thể khiến cho cậu đau lòng! Trong mắt của Lam Hi hiện tại chỉ còn lại sự kiên quyết.

"Tôi muốn đi nghỉ ngơi!" Lam Hi nói một câu với Mẫn Nguyệt rồi đi về phòng. Mẫn Nguyệt nhìn theo bóng dáng của cậu cười nhẹ: "Không đáng yêu chút nào!"

Đã ba ngày kể từ lúc Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần rời khỏi rừng Amazon. Vũ Hiên đã tỉnh lại, người đầu tiên mà anh nhìn thấy sau khi mở mắt ra là Nam Cung Âu Thần.

Nam Cung Âu Thần nhìn Vũ Hiên cười nhẹ, khen ngợi anh: "Làm tốt lắm!" Vũ Hiên biết lão đại đang nói đến việc anh đã bảo vệ cô gái kia ở trong rừng. Anh cũng cảm thấy bản thân làm như vậy là rất đúng, lần đầu tiên vô cùng tự hào về bản thân. Sau đó Vũ Hiên ngây ngô cười thỏa mãn, Nam Cung Âu Thần ra ngoài để anh tiếp tục nghỉ ngơi.

Vết thương của Lâm An Nhiên nặng hơn nên hai ngày sau cô mới tỉnh. Lúc cô mở mắt ra, chào đón cô lại là màn đẫm nước mắt của Hàn Viên Viên. Lâm An Nhiên bất đắc dĩ dỗ dành cô gái mang tính tình lẫn khuôn mặt như trẻ con này.

Lam Hi thì được mang về Nam Cung gia, cậu ở chung với đám người Vũ Á. Mẫn Nguyệt vốn muốn để cậu điều dưỡng thân thể vài tháng nhưng được một tuần thì Lam Hi đã tự mở miệng yêu cầu đi huấn luyện. Nam Cung Âu Thần lập tức đồng ý, kết quả là Lam Hi phải vào tổng bộ của Nam Cung gia, nhận huấn luyện tàn khốc nhất trong ba tháng.

Sau chuyến đi đó,Mẫn Nguyệt lại quay trở về cuộc sống thường ngày. Mọi chuyện đều đã giải quyết xong, còn về Đàm Đài gia, thì tổ chức J đã chính thức công khai trở mặt nhau rồi. Đồng thời tin tức Nam Cung gia và tổ chức J hợp tác cũng làm lòng người dậy sóng, đã có vài người nôn nóng.

Mẫn Nguyệt cả ngày ở trong Lưu Ly Bảo thì đã thấy vô cùng nhàm chán. Thần lấy lý do là cô bị thương nên không cho cô làm việc gì, kể cả giải quyết việc trong tổ chức. Nhưng vết thương của cô rõ ràng chỉ là một vết thương nhỏ đến không thể nhỏ hơn. Đến lúc Mẫn Nguyệt sắp chán chết thì nhận được cuộc gọi hẹn đi chơi từ Lạc Giao Giao. Từ lần gặp ở nhà hàng thì hai người vẫn chưa liên lạc gì với nhau. Không ngờ người chủ động liên lạc trước lại là Lạc Giao Giao. Mẫn Nguyệt vốn rất có hảo cảm với cô gái này nên đã đồng ý.

Sau khi Mẫn Nguyệt tắt điện thoại thì đi tìm Nam Cung Âu Thần để nói với anh là cô muốn ra ngoài.

Lúc này trong thư phòng, Nam Cung Âu Thần đang nhàn nhã tựa vào ghế, bàn tay khẽ đong đưa ly rượu đỏ. Ánh mắt lâu lâu hướng về màn hình máy tính đang có con sói trắng nhấp nháy.

"King, không ngờ lần này cũng để anh thoát được." Giọng nói Lãnh Mặc Nghiên tà mị kèm theo một chút lạnh lùng vang lên. Dù bản thân đang thất thế thì cũng không thể thay đổi được bản chất kiêu ngạo từ trong xương. Điểm này với Nam Cung Âu Thần là hoàn toàn giống nhau.

"Sao, để anh thất vọng à?" Nam Cung Âu Thần nhấp một ngụm rượu, nhàn nhã trả lời.

"Anh làm tổn hại người của Đàm Đài gia, phá hủy địa bàn của tôi. King, thù hận của chúng ta lại tăng thêm rồi!"

"Anh nghĩ thù hận của chúng ta còn ít sao?"

Lãnh Mặc Nghiên cười lớn:"Cũng phải, đã nhiều như vậy rồi thêm một chút cũng không sao. Vậy cho tôi gửi lời hỏi thăm tới Queen, tôi rất mong chờ sự hợp tác của hai người có thể tạo nên kì tích gì. Tạm biệt!" Lãnh Mặc Nghiên nói một câu đầy ẩn ý sau đó liền ngắt liên lạc.

Nam Cung Âu Thần khi nghe đến tên Queen thì thay đổi sắc mặt, băng giá nhìn màn hình đã tối đen.

Tiếng gõ cửa vang lên kéo lại thần trí của Nam Cung Âu Thần. Khi Mẫn Nguyệt đẩy cửa bước vào thì đã thấy Nam Cung Âu Thần làm việc như bình thường phía sau cái bàn. Cô cười hì hì tiến lại chỗ anh. Nam Cung Âu Thần ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

"Em có gì muốn nói thì nói nhanh đi."

"Thần, em muốn ra ngoài."

"Đi đâu?"

"Đi mua sắm, em đã hẹn với Giao Giao rồi."

Nam Cung Âu Thần bỗng nhiên nhíu mày nghi hoặc: "Giao Giao?"

Mẫn Nguyệt thở dài, cô biết ngay là anh sẽ không nhớ đến. "Chính là cô gái mà chúng ta đã gặp lần trước khi ở nhà hàng. Cô ấy là em gái của anh Vĩ Đình, Lạc Giao Giao!"

Nam Cung Âu Thần suy nghĩ một chút, cuối cùng mới có thể nhớ ra được một chút bóng dáng mơ hồ của cô gái kia. Mặc dù trí nhớ của anh rất tốt nhưng ngoại trừ bảo bối ra, anh chưa bao giờ để ý cô gái khác nên không nhớ là chuyện bình thường. Nam Cung Âu Thần nghĩ tới Lạc Vĩ Đình, không khỏi có chút khó chịu, không muốn cho cô đi. Nhưng ngoài mặt anh vẫn như bình thường, lơ đãng hỏi Mẫn Nguyệt: "Chỉ có hai người thôi sao?"

Mẫn Nguyệt nhớ đến lúc nãy hình như Lạc Giao Giao cũng chỉ nói là hai người đi, không có ai khác nên chắc chắn nói: "Đúng vậy."

Nam Cung Âu Thần dỡ được tảng đá đè nặng trong lòng, vô cùng nhẹ nhõm. Anh thấy cô mấy ngày nay luôn ở trong nhà, chắc cũng rất buồn chán rồi, chi bằng lần này cho cô tự do đi chơi vậy. Nam Cung Âu Thần sờ sờ đầu cô nói: "Em đi đi, tối quay về ăn cơm với anh."

Mẫn Nguyệt cười thỏa mãn, vui vẻ ôm anh một cái: "Được, buổi tối chờ em về nấu cơm cho anh!" Vừa dứt lời cô lập tức chạy về phòng thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Nam Cung Âu Thần chờ cho đến khi bóng dáng cô biến mất khỏi cánh cửa thì mới tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cô gái xinh đẹp như búp bê

Mẫn Nguyệt về phòng thay một bộ váy màu tím nhạt nhẹ nhàng, đây cũng là màu cô thích. Mỗi bước đây tà váy lại thấp thoáng rung động, tựa như tinh linh, nhìn cô thêm một phần tươi trẻ, xinh đẹp. Mẫn Nguyệt tự mình lái xe ra ngoài, khi cô đến trung tâm thương mại thì đã thấy Lạc Giao Giao chờ ở đó. Mẫn Nguyệt gửi xe xong thì cười nhẹ, bước đến chỗ Lạc Giao Giao.

"Xin lỗi, cô chờ có lâu không?"

Lạc Giao Giao hoàn toàn không có bất mãn, ánh mắt cũng mang ý cười. "Không có đâu, tôi cũng chỉ mới đến thôi."

Khi Lạc Giao Giao cười lên thì cho người ta một cảm giác rất thân thiết. Mẫn Nguyệt kéo tay cô đi vào trong trung tâm thương mại, vừa đi vừa cười nói: "Chúng ta đã là bạn bè thì đừng tỏ ra xa lạ như vậy, đi thôi, hôm nay chúng ta đi mua sắm một trận cho đã."

Lạc Giao Giao và Mẫn Nguyệt quả thật rất hợp nhau, nói chuyện vô cùng ăn ý. Hai người chỉ có việc đi mua sắm thôi nhưng mất rất nhiều thời gian. Đến lúc thấy mệt, định ra về thì hai người liếc mắt thấy một cửa hàng bán đồ nam. Lạc Giao Giao dừng chân một chút, như có việc gì đó suy nghĩ rồi kéo tay Mẫn Nguyệt vào cửa hàng kia. Lạc Giao Giao có chút áy náy nhìn Mẫn Nguyệt: "Xin lỗi, tôi muốn mua vài cái áo cho anh Vĩ Đình. Cô có mệt lắm không, nếu mệt thì ngồi nghỉ một chút đi."

Mẫn Nguyệt lắc lắc đầu, cô tò mò nhìn Lạc Giao Giao: "Sao đột nhiên lại muốn mua quần áo cho anh ấy?"

Lạc Giao Giao có phần đỏ mặt, lí nhí nói: "Không có gì, chỉ là sắp chuyển mùa rồi, nên muốn mua cho anh Vĩ Đình vài bộ quần áo thôi. Anh ấy thường không chú ý mấy chuyện này, tôi chú ý là được." Khi nhắc đến Lạc Vĩ Đình, khuôn mặt Lạc Giao Giao tràn đầy vẻ dịu dàng cùng ấm áp. Mẫn Nguyệt cũng cảm thán, tình cảm của hai người tốt thật. Không phải, phải là anh Vĩ Đình tốt số, có một cô em gái nhỏ biết chăm sóc như vậy. Nói đến đây Mẫn Nguyệt thấy chột dạ, bởi vì thường ngày chỉ Thần chăm sóc cô, chứ cô không hề làm gì cho anh thì phải.

Mẫn Nguyệt vốn ngồi một chỗ chờ Lạc Giao Giao chọn đồ xong, nhưng nhìn quanh cửa hàng, cô đột nhiên nảy ra ý định muốn mua gì đó cho Nam Cung Âu Thần. Nghĩ đến gương mặt bất ngờ vui vẻ của anh thì cô mỉm cười, đầy tinh thần đi chọn đồ.

Mẫn Nguyệt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng để mắt tới một cái cà vạt màu bạc. Cô bắt đầu đánh giá nó, màu sắc hơi nhạt nhưng rất sang trọng, vải cũng là vải chất lượng cao, rất mềm mại.

Mẫn Nguyệt giơ tay định cầm cái cà vạt đó lên, nhưng không ngờ chạm phải một bàn tay khác cũng có ý định giống cô. Bàn tay hai người cùng đặt trên chiếc cà vạt, Mẫn Nguyệt không thay đổi sắc mặt ngước nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy rõ vẻ mặt của người kia thì cô sững sờ.

Trước mặt cô là một cô gái rất đẹp, đôi mắt to tròn, bờ môi nhỏ nhắn căng mọng, làn da trắng mịn khiến người khác ngưỡng mộ. Gương mặt này đẹp

như búp bê phương đông, khiến người khác nhìn vào mà sinh lòng yêu thích. Nhưng không hiểu sao Mẫn Nguyệt cảm thấy gương mặt của cô gái này có phần giống với cô.

Rất trùng hợp là cô gái này cũng mặc một bộ váy màu tím, trên cổ tay đeo một cái vòng tay hạt thủy tinh màu tím. Mái tóc xoăn bồng bềnh được cố định lại bởi một cái nơ màu tím. Mẫn Nguyệt run rẩy khóe miệng, cô gái này cuồng màu tím đấy à? Có khuôn mặt giống cô, cũng thích màu tím giống cô. Mẫn Nguyệt đột nhiên vô cùng hứng thú với cô gái này. Nhưng hứng thú thì hứng thú, cô không hề thích có một người giống mình như vậy.

Thời điểm cô gái kia nhìn thấy Mẫn Nguyệt cũng kinh ngạc, trong lúc Mẫn Nguyệt đang đánh giá cô thì cô âm thầm quan sát Mẫn Nguyệt. Hai người đều im lặng thăm dò đối phương, sau đó cô gái kia phá vỡ sự trầm mặc trước.

"Cô cũng thích cái cà vạt này sao?" Cô gái kia cười nhẹ, thập phần dịu dàng, mang theo một chút đáng yêu, xinh đẹp, khiến người khác phải kinh diễm. Người xung quanh đều chú ý tới bên này, bởi vì cả hai người đều vô cùng đẹp, lại cùng mặc váy màu tím, người ngoài không biết còn cho rằng hai người là chị em.

Mẫn Nguyệt như bình thường trả lời: "Đúng vậy!"

Lúc này nhân viên bán hàng của cửa hàng bước ra, lịch sự cúi đầu: "Xin hỏi hai vị cần gì ạ?"

Cô gái đối diện Mẫn Nguyệt cười dịu dàng với cô phục vụ kia, lịch sự nói: "Cho hỏi cái cà vạt này còn cái nào khác không? Tôi và cô ấy đều muốn mua nó." Cô gái kia vừa nói vừa chỉ Mẫn Nguyệt đang đứng im lặng ở bên này.

Cô nhân viên nhìn cái cà vạt rồi nhìn hai người, khuôn mặt đầy khó xử: "Xin lỗi, mẫu này đã hết hàng, hiện giờ chỉ còn một cái."

Sắc mặt cô gái kia thoáng chút bối rối: "Cái này..... Thật ra tôi muốn mua tặng một người rất quan trọng đã lâu không gặp. Xin lỗi nhưng cô có thể nhường cho tôi không?"

Mẫn Nguyệt thoáng do dự, cô liếc nhìn cái cà vạt kia một cái. Cô định nói đồng ý nhưng khi ngước mặt lên thấy cô gái kia thì cô dừng lại. Hai mắt cô gái đó long lanh ngập nước, nhìn qua vô cùng đáng thương, người đàn ông nào chứng kiến chắc chắn sẽ rất thương tiếc và cố gắng bảo hộ. Nhưng đáng tiếc, cô không giống những người đàn ông kia, đối với khuôn mặt đáng thương này hoàn toàn không có cảm giác, thậm chí còn nhíu mày. Cô gái này làm ra vẻ mặt đáng thương này là sao, tựa như cô đã làm gì cô ấy vậy. Quả nhiên đã có người bắt đầu bàn tán, họ thấy Mẫn Nguyệt im lặng rất có khí thế đứng một bên, còn bên kia là cô gái xinh đẹp đầy đáng thương thì đều cho là cô ấy đang bị Mẫn Nguyệt ức hiếp.

Mẫn Nguyệt trước giờ ghét nhất là người khác cướp đồ của mình, huống chi cái cà vạt này là cô nhìn trúng trước. Cô đồng ý cho cô gái kia một phần vì cô không hoàn toàn thích nó. Trong tủ quần áo của Thần chỉ có mấy bộ đồ màu tối, không đen thì trắng, không trắng, đen thì sám, nên Mẫn Nguyệt đổi ý muốn chọn cho anh màu sáng hơn. Không phải cô có ý định không buông tha cái cà vạt kia, chỉ không ngờ cô gái này vì sợ cô cố chấp giành lấy nên mới làm ra bộ mặt đáng thương. Mẫn Nguyệt cười lạnh trong lòng, không biết là ngây thơ hay là giả tạo đây?

"Mẫn Nguyệt, xảy ra chuyện gì vậy?" Lạc Giao Giao từ đằng sau đi tới, khoảnh khắc nhìn thấy cô gái kia cũng thoáng giật mình.

Mẫn Nguyệt khoanh tay, cười như không cười: "Chỉ là nhìn trúng một cái cà vạt thôi, không ngờ cô gái này cũng vậy."

Lạc Giao Giao gật đầu hiểu rõ, có điều chỉ là cùng để mắt tới một cái cà vạt mà thôi, sao cô gái kia lại làm ra vẻ oan ức đến như vậy?

Lạc Giao Giao nhìn Mẫn Nguyệt ngập ngừng nói: "Mẫn Nguyệt, vậy cái cà vạt đó....." Lạc Giao Giao vốn muốn nói với Mẫn Nguyệt là nếu cô thích thì cứ lấy đi, dù sao cô là người đến trước, nhưng Mẫn Nguyệt lại mở miệng: "Không sao, chỉ là một cái cà vạt thôi. Cô gái kia nói muốn tặng cho người quan trọng vậy thì để cho cô ấy đi."

"Cô gói lại chiếc cà vạt này cho cô gái đó đi." Mẫn Nguyệt thản nhiên phân phó người nhân viên bán hàng.

Nói xong không chờ cô gái kia phản ứng, Mẫn Nguyệt đã xoay người bỏ đi. Tư thái giống như cô là nữ vương cao ngạo, không để mắt tới cái cà vạt kia nên bố thí cho người khác vậy.

Người xung quanh liền thay đổi thái độ, thì ra người ta còn không thèm để ý cái cà vạt kia mà cô gái đó lại làm như mình bị ép buộc phải nhường vậy.

Mẫn Nguyệt không biết, ở sau lưng cô, người con gái xinh đẹp cùng cô tranh giành vừa rồi, ở một góc độ mà người ta không thấy, đang oán hận nắm chặt bàn tay. Ánh mắt nhìn Mẫn Nguyệt hiện lên chút u tối, sâu thăm thẳm khiến người khác không hiểu rõ. Nhưng sau đó cô ta lại làm như không có gì, lễ độ cười nói với cô nhân viên bán hàng: "Phiền cô gói lại giúp tôi."

"Mẫn Nguyệt, sao cô lại làm vậy?" Lạc Giao Giao không hiểu, với tính cách của Mẫn Nguyệt thì chắc chắn không thích người khác cướp đồ của mình. Vậy sao hôm nay cô ấy lại nhường?

Mẫn Nguyệt cười cười không để ý: "Không thích nên không có hứng thú để tranh giành. Hơn nữa, cô không thấy làm vậy so với tranh giành với cô ta thì càng thú vị hơn sao. Chậc chậc, cái cảm giác nhận đồ bỏ đi của người khác không dễ chịu đâu."

Lạc Giao Giao bừng tỉnh, thì ra là như vậy a. Quả thật chỉ một câu nói của Mẫn Nguyệt đã làm thay đổi toàn bộ cục diện. Cô thấy làm vậy là rất đúng, ai bảo cô gái kia lại làm ra vẻ như vậy. Thật giả tạo!

Cuối cùng Mẫn Nguyệt chọn mua một cái cà vạt khác cho Nam Cung Âu Thần. Màu xanh dương, còn mua thêm một cái kẹp cà vạt sang trọng. Hơn

nữa hai thứ này là một cặp, là hàng sản xuất có hạn trên thế giới, so với cái cà vạt trước thì quý giá hơn rất nhiều lần.

Mẫn Nguyệt và Lạc Giao Giao tạm biệt, hài lòng mang quà quay về Lưu Ly Bảo.

Cô về đến nơi thì trời đã mờ mờ tối, Mẫn Nguyệt vừa bước vào cửa thì đã thấy Nam Cung Âu Thần ngồi trên sô pha chờ cô. Mẫn Nguyệt giấu hộp quà trong túi xách, định buổi tối mới lấy ra tặng anh. Cô làm như không có gì đến ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Âu Thần.

Nam Cung Âu Thần cưng chiều sờ tóc cô: "Đi chơi vui không?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, cười rất chân thành: "Rất vui!"

"À phải rồi, để em đi nấu cơm, hai chúng ta cùng ăn." Mẫn Nguyệt đứng lên, định bước vào phòng bếp, nhưng bị Nam Cung Âu Thần kéo lại. Mẫn Nguyệt nghi hoặc nhìn anh: "Không cần đâu, ba vừa gọi tới, kêu chúng ta về nhà chính ăn cơm."

Ba nuôi? Mẫn Nguyệt nghĩ đến đã thật lâu rồi cô chưa gặp ba nuôi, lần này có dịp ăn cơm cùng ông thì rất vui. Lúc ở nước ngoài, ông rất hay gọi điện thoại quan tâm cô, những lúc đó Mẫn Nguyệt đều thấy rất ấm áp. Nhưng khi về nước cô vẫn chưa có dịp đi thăm ông thường xuyên, đúng là rất có lỗi. Mẫn Nguyệt hớn hở nắm chặt tay Nam Cung Âu Thần: "Thật sao?"

"Ừ." Nam Cung Âu Thần một bên trả lời cô, một bên lấy áo khoác, nắm tay cô ra ngoài.

"Đã lâu rồi em chưa gặp ba nuôi, chúng ta mau đi thôi." Mẫn Nguyệt hưng phấn, bước đi cũng nhanh hơn, bất giác cũng kéo theo Nam Cung Âu Thần. Anh bất đắc dĩ cười cười, đi theo bước chân cô.

Chiếc xa Cadillac sang trọng chầm chậm dừng lại trước cửa nhà chính của Nam Cung gia. Nam Cung Âu Thần ném chìa khóa cho quản gia sau đó tự mình dắt Mẫn Nguyệt vào. Nhưng vừa vào cửa chào đón hai người không phải là nụ cười ấm áp của Nam Cung Hạ mà là một bóng đen đang lao tới kèm theo một âm thanh ngọt ngào.

"Anh Âu Thần!"

Nam Cung Âu Thần theo phản xạ kéo Mẫn Nguyệt cùng né qua một bên. Bóng đen kia vì bị hụt hẫn mà dừng lại, từ từ đứng nghiêm chỉnh. Nam Cung Âu Thần nhíu mày quan sát cái bóng đen vừa vọt đến, khi thấy đó là một cô gái thì sắc mặt anh không hề tốt. Cô gái kia dường như không hề nhận thấy được điều đó, cô ngẩng mặt lên, nở nụ cười rạng rỡ với anh,mềm mại nói: "Anh Âu Thần, anh không nhớ Linh Lung sao?"

Mẫn Nguyệt khi nhìn thấy gương mặt của cô gái kia thì sững sờ, bởi vì đó chính là cô gái mà cô đã gặp ở trung tâm thương mại lúc nãy. Làm sao cô ấy lại ở đây? Hơn nữa xem ra còn rất quen thuộc với Thần. Mẫn Nguyệt không hiểu nhìn Nam Cung Âu Thần, phát hiện anh cũng đang đứng hình kinh ngạc, trong mắt hiện lên tình cảm không rõ. Mẫn Nguyệt cảm nhận được anh đối với cô gái tên Linh Lung này rất khác biệt. Nhất thời trong lòng Mẫn Nguyệt cảm thấy hơi khó chịu.

Cô gái kia hiển nhiên cũng nhìn thấy Mẫn Nguyệt ở bên cạnh Nam Cung Âu Thần. Đáy mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, sau đó thấy bàn tay hai người nắm chặt, thoáng qua một tia khác lạ, đầy ý vị thâm trường. Rồi lại làm như không có gì, quay về bình thường.

"Linh Lung? Là em thật sao?" Lúc này Nam Cung Âu Thần mở miệng, trong lời nói ẩn chứa một chút niềm vui.

"Haha, đúng là đến con cũng không nhận ra con bé, thế nào có phải con bé lớn lên rất xinh đẹp nên con không nhận ra phải không?" Nam Cung Hạ cười lớn, đi từ trong nhà ra, theo sau ông là Tần Vân Ngọc vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng.

Cô gái đó đỏ mặt, thân mật ôm cánh tay Nam Cung Hạ, ngượng ngùng nói: "Bác Hạ, bác đừng nói như vậy!"

Nam Cung Hạ càng cười lớn hơn, lần này khác lạ ở chỗ ngay cả Tần Vân Ngọc đối với cô gái này cũng có sắc mặt hiền hòa. "Linh Lung, là con xinh đẹp, đừng khiêm tốn."

Cô gái Linh Lung kia đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, nhu thuận đứng bên cạnh Nam Cung Hạ và Tần Vân Ngọc.

Mẫn Nguyệt tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin nhìn Tần Vân Ngọc, lần đầu tiên thấy bà ta đối xử với người khác hiền hòa như thế. Thì ra bà ta cũng có một mặt từ ái này.

Mẫn Nguyệt bị bỏ quên nãy giờ không hề tức giận, cô cười dịu dàng với Nam Cung Hạ: "Ba nuôi, cô gái này là ai vậy?"

Nam Cung Hạ lúc này mới nhớ đến cô con gái nuôi bảo bối của mình. Ông lập tức bỏ tay Linh Lung ra, đi đến xem xét Mẫn Nguyệt. Vì có Nam Cung Âu Thần ở đó nên ông không thể ôm tha thiết Mẫn Nguyệt để diễn tả nỗi nhớ của mình. Đối diện với cô, nụ cười của Nam Cung Hạ càng thêm ôn hòa, gần gũi: "Ây, con gái nuôi của ba cuối cùng cũng trở về rồi. Đúng là càng lớn càng đẹp. Thế nào, ở Mỹ sống có tốt không, không có ai ăn hiếp con chứ? Nếu có thì cứ nói với ba nuôi, ba nuôi sẽ thay con xử lý."

Mẫn Nguyệt bật cười, ba nuôi lo lắng thái quá rồi. "Ba nuôi, người khác có thể ăn hiếp con được sao?!"

Nam Cung Hạ biết cô không hề yếu đuối nên cũng yên tâm. Ông nhớ đến câu hỏi hồi nãy của Mẫn Nguyệt thì cười trả lời cô: "Đây là con gái của một người bạn thân của ba. Con bé vừa từ nước ngoài về, hai đứa chào hỏi đi."

Cô gái kia đứng trước mặt Mẫn Nguyệt, bộ dáng tiểu thư quý tộc, khí chất ôn nhu, mỉm cười nhỏ nhẹ nhìn cô. "Chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi tên là Hạ Linh Lung, chào cô!"

Mẫn Nguyệt cũng không kém, phong thái nữ vương cao quý thể hiện ra toàn bộ, không mặn không nhạt trả lời Hạ Linh Lung: "Xin chào, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt."

Nam Cung Hạ nghi hoặc nhìn hai người: "Hai đứa đã từng gặp nhau rồi sao?" Đến Nam Cung Âu Thần cũng nghiêng đầu nhìn Mẫn Nguyệt, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Không đợi Mẫn Nguyệt nói thì Hạ Linh Lung đã tự mình trả lời trước: "Đúng vậy, buổi chiều chúng con đã từng gặp nhau ở khu trung tâm thương mại."

Nam Cung Hạ ngạc nhiên, sau đó cảm thán nói: "Xem ra hai đứa rất có duyên."

Hạ Linh Lung nhàn nhạt cười, bộ dáng hiền lành, thân thiết, tựa như không hề để ý chuyện ở trung tâm thương mại. "Đúng là rất có duyên. Tôi có nghe bác Hạ nói về cô rất nhiều. Lần này gặp mặt quả nhiên không ngoài mong đợi, tam tiểu thư của Nam Cung gia đúng là rất đẹp, lại tài giỏi, thật khiến người khác ngưỡng mộ."

Mẫn Nguyệt không đắc ý cũng không kiêu ngạo, vẫn là một bộ dạng thản nhiên, bình tĩnh. "Cô Hạ quá khen rồi, cô cũng rất xinh đẹp."

Hạ Linh Lung biết đây chỉ là lời nói khách sáo nên không phản bác, im lặng cười cười.

Nam Cung Hạ nhìn mọi người, dẫn đầu đi vào trong nhà: "Mau vào nhà ăn cơm thôi, tất cả đều đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Đúng vậy, mau vào thôi, ở đây rất lạnh, hơn nữa, mọi người chắc cũng đói rồi." Khi nói ánh mắt quan tâm của Hạ Linh Lung như có như không khẽ lướt qua Nam Cung Âu Thần. Dù người khác không chú ý nhưng Mẫn Nguyệt thấy rất rõ. Cô hừ lạnh, cô gái Hạ Linh Lung này đang tự xem đây là nhà của mình, còn cô chuyển thành khách sao?

Mẫn Nguyệt không để ý Hạ Linh Lung, kéo tay Nam Cung Âu Thần bước vào trong. Ở phía sau, Hạ Linh Lung nhìn bóng lưng của hai người, ánh mắt thoáng thay đổi, dò xét một chút, khóe môi vẽ lên một đường cong nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hạ Linh Lung

Một bàn đồ ăn tinh xảo được dọn ra, nhìn qua giống như một bàn tiệc nhỏ. Mẫn Nguyệt âm thầm quan sát, xem ra Hạ Linh Lung có vị trí rất quan trọng, cô ấy vừa về mà ba nuôi đã chuẩn bị cả một bàn thức ăn để chào đón. Điều này làm cho Mẫn Nguyệt thật tò mò, rốt cuộc Hạ Linh Lung có quan hệ như thế nào với ba nuôi và Thần. Lúc nãy khi ba nuôi giới thiệu cũng không nói rõ lắm, tựa như đang che giấu điều gì đó.

Mẫn Nguyệt ngồi cạnh Nam Cung Âu Thần, Hạ Linh Lung thì ngồi đối diện với hai người. Nam Cung Hạ ngồi ở vị trí chủ vị, Tần Vân Ngọc ở kế bên ông. Bắt đầu ăn thì không ai nói nhiều, Mẫn Nguyệt và cả Nam Cung Âu Thần cũng vậy, không nói lời nào.

Nam Cung Âu Thần nhìn đĩa thức ăn trước mặt bất giác nhíu mày, bởi vì trong đĩa có cà chua. Anh tự động gắp bỏ cà chua vào đĩa ở gần Mẫn Nguyệt.

"Anh Âu Thần, anh vẫn ghét ăn cà chua như lúc nhỏ à?" Hạ Linh Lung ngồi đối diện thấy động tác vừa rồi của Nam Cung Âu Thần liền cho là anh vẫn giống như lúc trước, không thích ăn cà chua.

Câu nói đột ngột của Hạ Linh Lung làm mọi người đứng hình. Bàn tay cầm đũa của Mẫn Nguyệt cứng ngắt, thì ra chuyện này cô ấy cũng biết? Quả nhiên quan hệ của hai người không tầm thường! Ánh mắt của Hạ Linh Lung nhìn Thần đầy thân thiết, nhưng rõ ràng Mẫn Nguyệt thấy được đáy mắt cô có ẩn chứa thứ tình cảm không rõ. Mẫn Nguyệt đương nhiên hiểu đó là gì. Đáy lòng cô tự nhiên dâng lên một ngọn lửa nhỏ, vô cùng khó chịu.

Nam Cung Âu Thần im lặng nhìn Hạ Linh Lung, không nói gì cả. Anh vốn định mở miệng nói gì đó thì bị Mẫn Nguyệt giành trước.

"Thì ra chuyện này cô Hạ cũng biết sao? Nhưng mà Thần đã có thể ăn được cà chua rồi, anh ấy gắp nó qua một bên chỉ là vì tôi thích ăn thôi." Trên môi Mẫn Nguyệt treo một nụ cười vô hại, nhìn qua tưởng như cô đang rất vui vẻ. Nhưng Nam Cung Âu Thần rõ ràng biết, bảo bối của anh đang có dấu hiệu tức giận.

Hạ Linh Lung có phần không tin câu trả lời đó của Mẫn Nguyệt. "Thật sao?"

Tuy là hỏi Mẫn Nguyệt nhưng ánh mắt của cô lại hướng về Nam Cung Âu Thần, giống như muốn có sự chắc chắn từ anh.

Mẫn Nguyệt không thay đổi sắc mặt, nụ cười càng rực rỡ hơn. Cô gắp một miếng cà chua đưa đến gần miệng Nam Cung Âu Thần, giọng nói mềm nhẹ: "Thần, anh nói có phải không?"

Nếu lúc nãy chỉ là nghi ngờ thì bây giờ Nam Cung Âu Thần đã đoán chắc là bảo bối đang tức giận. Bởi vì cô rõ ràng biết anh không thích ăn cà chua mà còn gắp nó cho anh. Nam Cung Âu Thần nghĩ vì cô khó chịu với Hạ Linh Lung nên mới trả thù anh như vậy, nhưng hiện tại anh chỉ có thể nghe theo cô. Nếu không bảo bối thực sự tức giận thì không tốt.

Nam Cung Âu Thần nhịn xuống cảm giác khó chịu, ăn miếng cà chua mà Mẫn Nguyệt đút cho anh. Sắc mặt anh rất bình thường, nhưng dạ dày vô cùng buồn nôn, hận không thể lập tức nhả miếng cà chua ra. Nghĩ đến vì Hạ Linh Lung mà anh phải chịu khổ như vậy, còn làm bảo bối khó chịu thì trong lòng xuất hiện một tia bất mãn.

Gian nan nuốt xuống miếng cà chua, Nam Cung Âu Thần cố gắng mỉm cười, xoa đầu nhẹ Mẫn Nguyệt. "Nếu em thích ăn cà chua thì ăn nhiều một chút, không cần nhường cho anh."

Mẫn Nguyệt nhu thuận gật đầu, trong lòng thầm mắng: Đáng đời anh!

Hạ Linh Lung hoàn toàn không thể tin vào ánh mắt của mình. Anh Âu Thần vậy mà chịu ăn cà chua? Cô nhớ lúc nhỏ dù cô có dụ dỗ, năn nỉ anh thế nào thì anh cũng không chịu đụng đến nó. Thế mà bây giờ chỉ cần Nam Cung Mẫn Nguyệt nói vài câu thì anh đã cam tâm tình nguyện ăn cà chua, hơn nữa còn không có một chút bất mãn. Không lẽ cô không còn là người quan trọng nhất của anh Âu Thần nữa sao? Không thể nào! Lúc nhỏ anh ấy rõ ràng đã từng nói với cô..... Hạ Linh Lung khẽ nắm chặt bàn tay, thầm nhủ với mình: Không sao, cô còn rất nhiều thời gian, nhất định có thể đoạt lại anh Âu Thần!

"Anh Âu Thần đã chịu ăn cà chua rồi sao, thật tốt quá! À phải rồi hàng cây tử đằng ở Lưu Ly Bảo có còn không?" Hạ Linh Lung không để ý chuyện vừa rồi, tiếp tục cười nói với Nam Cung Âu Thần, hoàn toàn bỏ qua Mẫn Nguyệt ở một bên.

Anh lạnh nhạt trả lời: "Vẫn còn!"

"Em nhớ khi còn nhỏ chúng ta thường hay nằm dưới những gốc cây tử đằng đó, đùa giỡn thật vui. Thật muốn trải nghiệm lại cảm giác lúc đó. Không biết em còn có cơ hội không?!"

Mẫn Nguyệt vẫn cúi đầu ăn, chỉ là trong đầu suy nghĩ hỗn loạn. Hạ Linh Lung này thì ra là muốn ôn lại quá khứ của hai người trước mặt cô.

Mẫn Nguyệt không quan tâm lắm, nhưng khi Hạ Linh Lung nhắc đến cây tử đằng thì cả người thoáng sững lại. Không ngờ hàng cây tử đằng đó lại chứa đựng kỷ niệm của hai người. Cô nghĩ đến thái độ trân trọng của Thần khi chăm sóc hàng cây tử đằng đó..... Không hiểu sao tim Mẫn Nguyệt khẽ nhói.

Nam Cung Âu Thần bất chợt ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Hạ Linh Lung. Cô vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, không bị ảnh hưởng chút nào dưới cái nhìn của anh. Nam Cung Âu Thần dời tầm mắt, bình tĩnh nói: "Đó là chuyện của quá khứ rồi, nếu em thích thì có thể đến Lưu Ly Bảo xem mấy cây tử đằng đó."

Nụ cười của Hạ Linh Lung cứng ngắt, niềm vui trong mắt cũng nhạt đi vài phần.

Sau đó Nam Cung Âu Thần lướt nhìn qua Mẫn Nguyệt, thấy cô cúi đầu thì nghĩ ngợi điều gì đó. Anh bỗng gắp một con tôm, lột vỏ xong thì bỏ vào chén của cô.

Nhìn hình ảnh hai người Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt thân thiết như vậy, Hạ Linh Lung bắt đầu cảm thấy ghen tị.

Hạ Linh Lung cố nén tâm tình xuống, tươi cười nói: "Tình cảm của hai người thật tốt, anh em ruột thịt bình thường còn không thể sánh bằng."

Mẫn Nguyệt không khỏi liếc nhìn Hạ Linh Lung một cái. Cô ấy đang muốn nhắc nhở cô rằng cô và Thần là anh em trên danh nghĩa sao? Chính là muốn nói cô nhớ hai người là anh em nên đừng có những hành vi gần gũi, thân mật, vượt quá đạo lí sao? Mẫn Nguyệt cũng biết, cô và Thần không giống những cặp anh em bình thường. Nhưng cô không hề thấy chuyện này có gì lạ, anh em thân thiết với nhau vốn là chuyện đương nhiên mà! Cô vẫn giữ nụ cười trên môi, không ngần ngại đáp trả Hạ Linh Lung: "Cô Hạ nói quá rồi, anh em bình thường chẳng phải cũng như vậy sao?"

Mẫn Nguyệt không biết, hành vi của hai người họ sớm đã vượt qua cái gọi là "anh em" rồi! Chuyện này Nam Cung Âu Thần dù biết cũng không muốn nói cho cô.

Khuôn mặt của Hạ Linh Lung cứng đờ, nụ cười cũng sắp giữ không được. Thấy không khí có phần lúng túng, Nam Cung Hạ liền ho khan, nói qua chuyện khác: "Linh Lung vừa về nước, lại không quen biết ai nên sắp tới con bé sẽ ở đây. Hai con không có ý kiến gì chứ?"

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt dù thấy chuyện này có phần không ổn nhưng cũng không nói gì. Hạ Linh Lung ngượng ngùng cười: "Làm phiền mọi người rồi!"

Tần Vân Ngọc gắp một đồ ăn vào trong chén cô, ôn hòa nói: "Không phiền, không phiền. Con cứ yên tâm ở đây đi, mọi người đều hoan nghênh con." Nói xong khóe mắt bà ta khẽ liếc sang Mẫn Nguyệt, cô làm như không thấy ánh mắt đó của Tần Vân Ngọc.

Nam Cung Hạ không nói đến chuyện đó nữa, ông nhìn qua Mẫn Nguyệt, đột nhiên đề cập đến: "Mẫn Nguyệt, hai tháng nữa là sinh nhật con rồi, con có chuẩn bị gì không?"

Mẫn Nguyệt đang uống canh liền bị sặc, cô mờ mịt nhìn Nam Cung Hạ. Nam Cung Âu Thần bị chọc cười bởi bộ dạng này của cô, anh gõ nhẹ trán cô trêu chọc. "Em đó, đến cả sinh nhật của bản thân mình cũng không nhớ!"

Mẫn Nguyệt bây giờ mới nhớ ra, đúng là hai tháng nữa sẽ tới sinh nhật mười tám tuổi của cô. Cũng đồng nghĩa với việc cô thực sự đã trưởng thành. Đối với mấy việc này Mẫn Nguyệt không để ý lắm. Ba nuôi nói cô chuẩn bị là chuẩn bị cái gì?

Nam Cung Hạ thấy cô không hiểu thì từ từ giải thích cho cô: "Lần này là sinh nhật mười tám tuổi của cô, rất quan trọng. Nên ba có dự định sẽ tổ chức cho con một buổi tiệc thật lớn. Cho mọi người biết tam tiểu thư của Nam Cung gia là ai, đồng thời khẳng định vị trí của con trong Nam Cung gia. Việc này đối với chỉ có lợi mà không có hại. Mấy năm nay con được che giấu rất kĩ, lần này nên lộ mặt rồi."

Mẫn Nguyệt run run khóe miệng, ba nuôi là muốn "quảng cáo" cô với mọi người sao. Mẫn Nguyệt đang muốn phản đối mở tiệc thì lại nghe Nam Cung Âu Thần đồng ý.

"Bữa tiệc này con sẽ chuẩn bị thật tốt, ba yên tâm." Mẫn Nguyệt nghẹn họng, biết bản thân không thể thay đổi quyết định của hai người nên đành im lặng, cúi đầu ăn cơm.

Nam Cung Hạ cười lớn: "Tốt!"

Tần Vân Ngọc đối với quyết định tổ chức tiệc sinh nhật này của Nam Cung Hạ vô cùng bất mãn. Bà ta thầm nghiến răng nghiến lợi trong lòng, chỉ là một đứa con nuôi thôi, cần gì phải tốn công vậy chứ!

Hạ Linh Lung ngược lại có chút nghiền ngẫm, suy tư.

Trên bàn ăn mỗi người đều mang một suy nghĩ khác nhau, một bữa cơm cứ như vậy mà yên lành trôi qua.

Buổi tối, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần được Nam Cung Hạ giữ lại qua đêm. Ở đây cũng có phòng dành cho hai người nên Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đều không tiện từ chối. Mẫn Nguyệt vốn muốn ngủ riêng nhưng Nam Cung Âu Thần vẫn theo thói quen hàng ngày giữa hai người, ép cô ngủ chung. Mẫn Nguyệt không thể phản kháng nên đành thuận theo anh.

Ăn cơm xong, Mẫn Nguyệt về phòng tắm rửa. Nam Cung Âu Thần và Nam Cung Hạ thì vào thư phòng nói chuyện. Hạ Linh Lung cũng về phòng mình sắp xếp hành lí, Tần Vân Ngọc thì yên ổn uống trà, xem tạp chí ở phòng khách.

Mẫn Nguyệt tắm xong, mái tóc còn ướt. Cô ngồi cạnh giường xoay lưng về phía cửa, cầm khăn nhẹ nhàng lau tóc.

"Cạch" Tiếng cửa mở ra, Mẫn Nguyệt không cần quay đầu cũng biết đó là Nam Cung Âu Thần. Anh nhàn nhã bước đến sau lưng cô, đoạt lấy cái khăn từ tay cô, dịu dàng lau khô tóc. Mẫn Nguyệt ngồi im mặc anh lau tóc mình, không khí yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của cả hai.

Một lúc lâu sau Nam Cung Âu Thần mới lên tiếng: "Chuyện vừa rồi ở phòng ăn, em không có gì để nói với anh sao?"

Mẫn Nguyệt hừ một tiếng, hiển nhiên trong lòng vẫn còn khó chịu: "Giải thích gì chứ?"

Nam Cung Âu Thần không tức giận với thái độ này của cô, mà còn sủng nịch cười cười: "Anh chịu hy sinh như vậy để phối hợp với em mà em không có gì bồi thường cho anh sao? Em lợi dụng xong thì qua cầu rút ván à?" Giọng nói lên án giống như rất uất ức.

"Cà chua rất khó ăn đó!"

Nghe lời nói của anh thì sự khó chịu của Mẫn Nguyệt vơi đi hơn phân nửa, cô cũng biết để nuốt miếng cà chua kia thì đối với anh có bao nhiêu khó khăn. Nhưng cô vẫn không chịu buông tha cho anh. "Anh đã có một cô gái xinh đẹp lại dịu dàng như vậy quan tâm thì cần gì em phải bồi thường cho anh chứ."

Nam Cung Âu Thần cong khóe môi, ôm cô lại gần, hít thở mùi hương thoang thoảng của dầu gội trên tóc khi cô vừa tắm xong.

"Anh và cô ấy không có gì, đối với anh, cô ấy chỉ như là một người em gái mà thôi."

Mẫn Nguyệt sửng sốt, một phần vì hành vi của anh, một phần vì lời nói của anh. Đây là đang giải thích cho cô sao?

"Cô ấy là am gái của anh, em cũng là em gái của anh!"

Nam Cung Âu Thần ngạc nhiên một chút, bàn tay ôm cô chặt hơn, ở trong bóng tối nỉ non: "Không..... Em không phải....."

Vì Nam Cung Âu Thần nói rất nhỏ nên Mẫn Nguyệt chỉ nghe được vài chữ. Cô quay lưng về phía anh nên cũng không thể thấy được biểu cảm trên mặt anh. Cô vốn muốn hỏi Thần: Nếu em không phải là em gái thì anh xem em là gì?

Nhưng cô sợ, sợ một khi nói ra thì quan hệ của hai người sẽ thay đổi. Về chuyện thay đổi như thế nào..... Cô không biết!

Nam Cung Âu Thần ôm Mẫn Nguyệt một hồi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt cưng chiều: "Còn giận sao?"

Mẫn Nguyệt gạt tay anh ra, đứng dậy. Nam Cung Âu Thần hoảng hốt, cho là cô vẫn còn đang giận anh nên vội nắm tay cô lại. "Bảo bối...."

Mẫn Nguyệt thở dài, bật cười một tiếng: "Em đi lấy đồ bồi thường cho anh cũng không được sao?"

Nam Cung Âu Thần thấy cô cười thì biết là cô đã không còn giận nên yên tâm. Chỉ là anh rất tò mò, cô nói lấy đồ bồi thường cho anh, là lấy gì bồi thường?

Mẫn Nguyệt mở túi xách ra, lấy hộp quà đã được gói kĩ càng, đưa đến trước mặt Nam Cung Âu Thần.

Anh bất ngờ nhận hộp quà từ tay cô, ban đầu là sửng sốt, sau đó đường nét khuôn mặt dần trở nên nhu hòa, đầy ý cười. "Đây là quà của anh?"

Mẫn Nguyệt gật đầu. Nam Cung Âu Thần từ từ mở hộp quà, thấy bên trong là một cái cà vạt màu xanh dương cùng với một cái kẹp cà vạt sang trọng.

Mẫn Nguyệt thẳng thắn nói: "Dù anh thích hay không thích thì đều phải đeo cho em!"

Nam Cung Âu Thần không biết trong lòng mình là tư vị gì, chỉ thấy vô cùng ấm áp, vô cùng hạnh phúc. Nghe lời cô nói thì anh bật cười, anh kéo cô ngồi trên đùi mình. "Là quà của bảo bối thì sao anh lại không thích chứ! Chỉ cần là quà của em thì anh đều thích."

Hai người ôm nhau cười vui vẻ, nhưng bầu không khí hạnh phúc đó nhanh chóng bị cắt đứt.

"Cốc cốc" Tiếng gõ cửa vang lên làm Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt tự động tách ra. Hai cặp mắt nghi hoặc đồng thời hướng về phía cửa. Mẫn Nguyệt cho rằng có lẽ là ba nuôi có việc tìm Thần, nên ra hiệu cho anh đi mở cửa, bản thân thì ngồi xuống giường tiếp tục lau tóc.

Nam Cung Âu Thần quay về bộ mặt lạnh lùng, không nhanh không chậm đi mở cửa. Nhưng khi mở cửa thì ngoài dự đoán lại chính là Hạ Linh Lung!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Quá Khứ

"Anh Âu Thần!" Hạ Linh Lung tươi cười đứng ngoài cửa nhìn Nam Cung Âu Thần, trên tay còn cầm theo hộp gì đó.

Mẫn Nguyệt ở trong phòng nghe được âm thanh này thì vô cùng ngạc nhiên, kinh ngạc quay đầu về phía cửa. Vì có Nam Cung Âu Thần đứng chắn ở cửa nên Hạ Linh Lung không hề thấy Mẫn Nguyệt ở trong phòng, Mẫn Nguyệt cũng giống như vậy. Cô phục hồi tinh thần, khóe môi cười lạnh, bỏ mặc khung cảnh ngoài cửa.

"Linh Lung? Em có chuyện tìm anh sao?" Nam Cung Âu Thần nghi hoặc nhìn Hạ Linh Lung. Giờ này đến tìm anh là có chuyện gì?

"Thật ra em có đồ muốn đưa cho anh, chỉ là vừa rồi trên bàn ăn vẫn không có dịp nói." Hạ Linh Lung ngượng ngùng nói, sau đó cầm hộp quà trên tay đưa đến trước mặt cho Nam Cung Âu Thần.

"Đây là quà em tặng anh, mỗi người đều có phần, cả bác Hạ và dì Vân Ngọc cũng có. Coi như là quà gặp mặt khi em về nước đi, tuy không quý giá bao nhiêu nhưng mong là anh thích." Nam Cung Âu Thần khó xử nhìn hộp quà trên tay Hạ Linh Lung. Nếu cô chỉ tặng cho riêng anh thì anh còn có lý do từ chối. Nhưng lần này Hạ Linh Lung lại nói là mỗi người đều có, nếu anh từ chối thì có phần không ổn. Nam Cung Âu Thần thở dài, tiếp nhận hộp quà từ tay Hạ Linh Lung.

"Cảm ơn em."

Phải nói Hạ Linh Lung đúng là đã nắm rất kỹ tâm lí này của Nam Cung Âu Thần nên cô có kế hoạch đó. Nếu muốn anh ấy nhận quà thì chỉ cần để cho anh ấy nghĩ món quà này không có gì đặc biệt là được. Đối với anh không có gì đặc biệt nhưng với cô lại vô cùng quan trọng. Hạ Linh Lung chua xót nghĩ.

"Không có gì, chỉ là vừa rồi trong bữa cơm chúng ta nói chuyện với nhau không nhiều. Mấy năm nay anh sống có tốt không?"

"Cũng được."

Mẫn Nguyệt thản nhiên ở trong phòng nghe hai người nói chuyện. Hạ Linh Lung này tặng quà lúc nào không tặng mà lại chọn giờ này để đi tặng. Còn đứng trước cửa phòng người đàn ông khác để trò chuyện, không biết cô ta có ý gì đây?

Mẫn Nguyệt thoáng nhìn qua cửa sổ, từng giọt tí tách bắt đầu rơi xuống, lâu lâu sáng lên ánh sáng của tia chớp.

"Mưa rồi!" Mẫn Nguyệt khẽ thì thào, đột nhiên ánh mắt cô mở lớn, như đột nhiên nghĩ ra gì đó. Đôi mắt giảo hoạt không ngừng đảo quanh, cô cười nhẹ: "Có cách rồi."

Hạ Linh Lung ở bên ngoài cũng biết là trời đã mưa, thậm chí còn nghe thấy tiếng sấm chớp. Mỗi khi âm thanh của sấm chớp truyền tới thì thân hình của Hạ Linh Lung run nhẹ.

Đột nhiên một tia chớp mạnh đánh xuống, chiếu sáng cả dãy hành lang. Kéo theo sau đó là âm thanh lớn kinh người.

"Á... Á..." Hạ Linh Lung hét lên một tiếng, cả thân thể đều nhào về phía Nam Cung Âu Thần.

Nhưng ngay lúc cô sắp chạm vào Nam Cung Âu Thần thì bất ngờ có một bóng đen chạy vào lòng anh, ôm anh kéo sang một bên. Nam Cung Âu Thần vốn thấy Hạ Linh Lung hướng tới định tránh sang nơi khác, nhưng không đợi anh kịp phản ứng thì đã có người lao đến ôm anh. Đợi đến khi ngửi được mùi hương quen thuộc thì anh mới thả lỏng, sau đó nghe thấy giọng nói Mẫn Nguyệt nức nở.

"Thần, sấm sét thật đáng sợ a. Em giật mình thức dậy thì không thấy anh đâu cả, em rất sợ, Thần!"

Cả Nam Cung Âu Thần và Hạ Linh Lung đều đứng hình. Nhất là Hạ Linh Lung, cô ta không thể tin nhìn Mẫn Nguyệt đang ôm Nam Cung Âu Thần. Cô thật không nghĩ đến thì ra hai người lại ngủ chung. Hạ Linh Lung lẳng lặng đứng đó, ánh mắt đầy khiếp sợ, cả việc sấm chớp cũng bỏ qua một bên.

Nam Cung Âu Thần bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ đang ôm chặt mình. Anh biết đây là bảo bối giở trò, cô đã không còn sợ sấm sét từ rất lâu rồi. Nhưng dù vậy thì anh cũng không thể vạch trần cô được, Nam Cung Âu Thần khẽ liếc qua Hạ Linh Lung. Anh thở dài, đành theo ý cô vậy, anh cũng không muốn nói chuyện với Linh Lung với đêm khuya thế này. Nam Cung Âu Thần đành giả vờ dỗ dành Mẫn Nguyệt, bàn tay dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô, ôn nhu nói: "Bảo bối, không cần sợ, anh vẫn ở đây."

Hạ Linh Lung cuối cùng đã lấy lại tinh thần, chứng kiến cảnh Nam Cung Âu Thần dỗ dành Mẫn Nguyệt như vậy, trong lòng khó tránh khỏi chua xót. Cô ngập ngừng mở miệng: "Hai người.....ngủ chung sao?"

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn còn sự sợ hãi, vành mắt đỏ hoe, long lanh nước, nhìn qua cực kì đáng thương. Cô làm như rất kinh ngạc khi thấy Hạ Linh Lung ở đây. "Cô Hạ, trời đã tối lắm rồi sao cô lại ở đây?"

Không đợi Hạ Linh Lung trả lời, Mẫn Nguyệt như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt đầy nghi hoặc. "Không lẽ cô Hạ cũng sợ sấm sét nên mới đến đây tìm Thần sao?"

Mặt Hạ Linh Lung cứng ngắt, không biết trả lời như thế nào. Bởi vì ban đầu cô ta cũng có ý định như vậy. Vốn muốn đưa quà cho anh Âu Thần xong thì trò chuyện một lát, khi thấy sấm sét làm như rất sợ, muốn được anh Âu Thần an ủi. Trong trường hợp đó, dù như thế nào thì anh Âu Thần cũng không thể cự tuyệt cô, nhưng không ngờ xuất hiện người phá đám. Hạ Linh Lung bị nói như vậy, đương nhiên không còn cách nào khác, chỉ đành phủ nhận, nếu không anh Âu Thần sẽ nghĩ sao về cô?!

"Không phải, tôi chỉ muốn đưa quà gặp mặt khi về nước cho anh ấy thôi, không có ý gì khác."

Mẫn Nguyệt bừng tỉnh, vẻ mặt hiểu rõ. "À, vậy cô đưa quà xong chưa?"

Hạ Linh Lung không hiểu Mẫn Nguyệt hỏi như vậy là có ý gì, chỉ có thể thành thật trả lời. "Đã đưa xong rồi."

"Nếu đã đưa xong rồi thì cô Hạ nên quay về phòng mình đi. Trời đã khuya rồi mà cô là con gái lại đứng trước cửa phòng một người đàn ông thì không hay lắm đâu." Mẫn Nguyệt làm ra vẻ một cô gái hiểu chuyện, tận tình khuyên bảo Hạ Linh Lung.

Lúc này Hạ Linh Lung mà còn không hiểu Mẫn Nguyệt có ý gì thì chính là não cô có vấn đề. Đây chính là muốn đuổi cô đi! Nói cô đứng trước cửa phòng đàn ông thì không tốt vậy còn hai người họ trên danh nghĩa là anh em mà còn ngủ chung thì sao? Nói không có vấn đề, ai tin chứ!

Như nhìn ra được bất mãn của Hạ Linh Lung, Mẫn Nguyệt cười cười: "À lúc nãy tôi vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô thì phải. Đúng vậy, tôi và Thần ngủ chung, hơn nữa từ nhỏ đã như vậy rồi. Chuyện này ba nuôi cũng biết mà."

Mẫn Nguyệt không để ý sắc mặt Hạ Linh Lung biến đổi thế nào, cô liền quay sang làm nũng với Nam Cung Âu Thần. "Thần, mau vào ngủ đi, em buồn ngủ." Cô dụi dụi cái đầu nhỏ vào ngực Nam Cung Âu Thần, hai mắt híp lại.

Hạ Linh Lung còn có thể nói gì, bác Hạ đã cho phép thì cô không có tư cách phản đối hai người ngủ chung. Hạ Linh Lung dù có mặt dày hơn nữa cũng biết là không thể ở lại, đành quay về phòng. "Vậy hai người nghỉ ngơi đi, em về phòng trước."

Mẫn Nguyệt nằm trong ngực Nam Cung Âu Thần dõi theo bóng lưng của Hạ Linh Lung, ánh mắt sâu xa. Nếu hôm nay cô không xuất hiện, Hạ Linh Lung tìm tới cửa, cô gái đã tự dâng mình lên như vậy, ai có thể từ chối? Liệu Thần có như vậy không? Mẫn Nguyệt không xác định được, cô rất có lòng tin với Thần, nhưng đối phương là Hạ Linh Lung thì cô không thể chắc chắn được.

Thấy cô cứ mãi nhìn theo Hạ Linh Lung, Nam Cung Âu Thần xoa đầu cô một cái, sau đó tự nhiên nắm tay cô quay vào phòng. "Đi ngủ thôi!"

Đến lúc hai người nằm trên giường, Mẫn Nguyệt vẫn mãi nghĩ đến quan hệ của Thần và cô Hạ Linh Lung kia. Vì vậy nên lăn qua lăn lại cũng không ngủ được. Nam Cung Âu Thần nằm ngay bên cạnh nên đương nhiên biết rõ cử động của cô. Anh kéo cô ôm chặt lại, hai mắt không hề mở ra, giọng nói khàn khàn mang theo chút buồn ngủ: "Chẳng phải vừa rồi em nói buồn ngủ mà, sao bây giờ lại không ngủ được?"

Mẫn Nguyệt ngước mặt lên nhìn anh, phát hiện anh không hề mở mắt, cô do dự một chút rồi nói: "Quan hệ của anh và Hạ Linh Lung là gì? Anh quen cô ấy như thế nào vậy?"

Bàn tay đang ôm cô chợt cứng đờ, sau đó liền ấn đầu cô vào ngực mình, ôm chặt hơn, nhưng anh không hề nói gì. Cho đến khi Mẫn Nguyệt tưởng rằng anh sẽ không trả lời thì Nam Cung Âu Thần chầm chậm mở miệng: "Anh vốn là một đứa con riêng, chuyện này tất cả mọi người đều biết. Năm đó ba mẹ

anh vốn rất yêu nhau, nhưng gia đình mẹ anh rất nghèo. Ba anh không hề để ý điều này, trong Nam Cung gia có rất nhiều người phản đối nhưng cũng không thể nói được gì. Vốn là mọi chuyện rất tốt đẹp, hai người đã chuẩn bị làm đám cưới. Không ngờ lúc đó Tần Vân Ngọc xuất hiện, gài bẫy ba anh. Đến sáng ngày hôm sau khi mọi người phát hiện thì đã không thể cứu vãn. Gia tộc của Tần Vân Ngọc kiên quyết bắt ba anh chịu trách nhiệm, mẹ anh lúc đó đã đau lòng quá độ nên bỏ đi. Dù vậy ba anh vẫn luôn đi tìm bà, không hề đồng ý cưới Tần Vân Ngọc. Cho đến khi Tần Vân Ngọc có thai, đám người đó dựng lên hiện trường giả khiến ba anh cho rằng mẹ đã chết. Vô cùng tuyệt vọng liền chấp nhận cưới Tần Vân Ngọc về. Ba năm sau đó, ba anh tình cờ gặp lại mẹ, hai người trong lúc uống say liền ý loạn tình mê, nối lại tình cảm ngọt ngào. Chỉ là sau đó mẹ anh biết ba đã kết hôn thì cảm thấy vô cùng có lỗi, hơn nữa lại bị Tần Vân Ngọc tìm đến nhà khiêu khích. Kết quả mẹ anh lại tiếp tục bỏ trốn, không hề hay biết lúc đó đã mang thai anh. Mẹ anh là một người mẹ đơn thân, vì muốn nuôi lớn anh mà một ngày làm ba công việc. Cuối cùng thân thể bà ấy cũng không chịu nổi, bị bệnh rất nặng. Lúc đó biết bản thân không thể chăm sóc anh được nữa nên đã mang anh về Nam Cung gia. Anh còn nhớ rất rõ, năm ấy anh ba tuổi, chứng kiến cảnh mẹ anh quỳ xuống trước mặt Tần Vân Ngọc xin bà ta nuôi dưỡng anh. Tần Vân Ngọc đương nhiên không đồng ý, bà ta định sẽ xử lý hai mẹ con anh một cách bí mật. Đáng tiếc, sau đó ba anh đột nhiên trở về trước thời hạn khi đi công tác. Ba anh trực tiếp đối đầu với Tần Vân Ngọc, kiên quyết đòi giữ mẹ con anh ở lại Nam Cung gia. Từ ngày đó, ba luôn ở chỗ mẹ, chăm sóc bà kĩ lưỡng, còn mời nhiều bác sĩ chữa bệnh cho mẹ anh. Nhưng dù có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng đã muộn rồi. Nửa năm sau, mẹ anh.....qua đời!" Giọng nói của anh vẫn bình thản, tựa như chuyện này không liên quan đến anh. Nhưng khi nói đến mẹ anh chết thì giọng điệu của Nam Cung Âu Thần thay đổi một chút.

Mẫn Nguyệt không để cho anh nói tiếp, vội lấy tay che miệng anh lại. "Thần, không cần nói nữa, em không muốn biết....." Một lần nhắc đến chính là một lần chạm tới vết thương cũ, lại một lần cảm nhận nỗi đau của lúc đó. Mẫn Nguyệt không hiểu tại sao cô hỏi về chuyện của Hạ Linh Lung mà Thần lại nói về quá khứ của anh. Trước giờ cô không hề biết anh có một quá khứ thương tâm như vậy, rốt cuộc lúc ấy anh đã chịu đựng những nỗi đau đó như thế nào?

Nam Cung Âu Thần bị cô che miệng lại thì hơi bất ngờ, nhìn vào đôi mắt long lanh không nhiễm tạp chất của cô hiện giờ tràn đầy sự đau lòng. Khóe mắt còn ửng hồng, giống như sắp khóc. Quá khứ của anh, nhưng cô lại đau lòng thay anh. Là đau lòng, không phải sự thương hại. Anh lấy hai tay cô ra, lắc đầu với cô tỏ ý là anh không sao.

Trái tim Mẫn Nguyệt đau ê ẩm, cô không thể làm gì khác, chỉ có thể vỗ nhẹ lưng anh để an ủi, dùng hành động cho anh biết, cô vẫn luôn bên cạnh anh.

Nam Cung Âu Thần im lặng một lúc rồi mới nói tiếp: "Sau khi mẹ chết, thân phận của anh lại là con riêng nên cuộc sống ở Nam Cung gia cũng không được coi là tốt đẹp. Dù ba có che chở cho anh thì cũng không thể thay đổi được bao nhiêu. Lúc đó anh từ một cậu bé không hiểu gì trở thành một con người lạnh lùng, ai cũng không thể đến gần. Nhưng mà khi ấy lại xuất hiện hai người làm thay đổi anh. Một người là anh trai của anh, Nam Cung Vũ Văn, một người còn lại chính là..... Linh Lung. Linh Lung vốn là con của một người bạn thân của ba, cô ấy thường xuyên đến Lưu Ly Bảo chơi, nhờ đó mà anh và cô ấy gặp nhau. Từ nhỏ cô ấy thường hay đi theo sau anh, anh cũng xem cô ấy là em gái mà đối xử thật tốt. Chỉ là, đến năm anh mười hai tuổi, Nam Cung gia xảy ra bạo loạn, anh trai Vũ Văn chết trong khi làm nhiệm vụ, ba anh lại bị tai nạn xe. Hạ Linh Lung biến mất, anh điều tra được, ba cô ấy có liên quan đến vụ việc lần đó, rất có thể là nội gián. Sau đó thì anh bị bắt cóc, gặp được em, tất cả chỉ có nhiêu đó thôi."

Mẫn Nguyệt ngạc nhiên, thì ra là như vậy sao. Cô không ngờ Hạ Linh Lung lại có quan hệ với Thần như thế. Ba cô ấy là nội gián, cũng là người gián tiếp hại chết anh trai của Thần. Bản thân Hạ Linh Lung năm đó cũng là khi Âu Thần khó khăn nhất lại lựa chọn bỏ đi, thật quá tàn nhẫn với anh ấy. Lúc đó Thần dù có trưởng thành sớm hơn nữa thì cũng là một đứa trẻ. Phải đối mặt với cái chết của anh trai, sự rối loạn của gia tộc, với những âm mưu của kẻ thù, hơn nữa cô gái có vị trí quan trọng nhất trong lòng bỏ đi. Mặc dù là bất đắc dĩ nhưng Hạ Linh Lung là con gái của người nội gián kia, chắc hẳn đã từng nhận thấy gì đó đáng ngờ. Nếu cô ấy chịu nói ra những điều đó với Thần hay không bỏ đi, ở bên cạnh anh, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Mẫn Nguyệt có hơi ích kỷ, Hạ Linh Lung kia dù bị bắt buộc hay không bắt buộc, thì hành động của năm đó của cô ấy, cô không thể tha thứ.

Nhưng xảy ra nhiều chuyện như thế, giữa Nam Cung Âu Thần và Hạ Linh Lung có thể coi là tồn tại một mối thù giết anh trai. Tuy hung thủ không phải là cô ấy, nhưng chắc chắn hai người sẽ có ngăn cách. Nhưng Thần không hề làm gì cô ấy, thậm chí là cả Thần và ba nuôi đều đối xử với cô ấy rất tốt. Mẫn Nguyệt ảm đạm nghĩ, không lẽ tình cảm của Âu Thần với Hạ Linh Lung sâu đậm đến mức mọi hận thù đều bỏ qua sao?

Nam Cung Âu Thần nhận thấy cảm xúc của Mẫn Nguyệt đột nhiên đi xuống thì không hiểu tại sao. Anh gõ nhẹ trán cô: "Em lại suy nghĩ lung tung gì vậy?"

Mẫn Nguyệt bĩu môi: "Không có gì, chỉ là em không hiểu, thân phận của Hạ Linh Lung có phần.....đặc biệt như thế. Tại sao anh và ba nuôi....."

"Tại sao anh và ba nuôi vẫn đối xử tốt với cô ấy à?" Nam Cung Âu Thần nói tiếp câu hỏi của cô, sau đó anh thở dài: "Chuyện này ba nuôi đã nói cho anh biết, ba của cô ấy đã chết rồi, cuộc sống của hai người họ không tốt lắm. Cô ấy là vô tội, hơn nữa người có tội đã chết thì không cần đổ trách nhiệm lên đầu cô ấy. Giữa anh và cô ấy hiện giờ chỉ là bạn cũ, ngoài ra không còn gì khác."

Mẫn Nguyệt gật đầu: "Em hiểu rồi!"

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ: "Còn gì muốn biết nữa không? Em cứ hỏi luôn đi, nếu không tối nay lại không ngủ được."

Mẫn Nguyệt liếc anh một cái, vùi đầu vào gối, nhắm mắt ngủ: "Không còn gì nữa, anh ngủ ngon."

Trong bóng tối, ánh mắt Nam Cung Âu Thần đặc biệt nhu hòa, ôm cô nói: "Ngủ ngon!"

Đột nhiên Mẫn Nguyệt nói nhỏ bên tai anh: "Thần, quá khứ đáng sợ đó, anh không cần phải nhớ nữa. Chỉ cần nhớ tương lai em luôn bên cạnh anh là đủ rồi, sẽ không bỏ anh đi!"

Nam Cung Âu Thần cong khóe môi: "Ừ!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Cướp mất

Sáng sớm Mẫn Nguyệt mơ màng tỉnh dậy liền thấy Nam Cung Âu Thần đang chỉnh lại âu phục. Nam Cung Âu Thần không cần quay đầu cũng biết là cô đã thức dậy.

"Dậy rồi?"

Mẫn Nguyệt "Ừ" một tiếng, vẫn nằm yên, không hề có ý định rời giường. Cô nhìn anh cài xong cúc áo, sau đó lấy một cái cà vạt từ trong tủ quần áo ra. Cái cà vạt đó chính là cái cô tặng anh. Mẫn Nguyệt lập tức cười vui vẻ bước xuống giường, tự động đi đến cầm lấy cà vạt từ tay anh.

Mẫn Nguyệt cẩn thận thắt cà vạt cho Nam Cung Âu Thần, thắt xong, cô khoanh tay ngắm anh từ trên xuống dưới, sau đó cười vô cùng đắc ý.

"Quả nhiên ánh mắt thẩm mĩ của em thật tốt! Đương nhiên, anh cũng rất đẹp trai."

Anh bật cười, ngắt nhẹ mũi Mẫn Nguyệt, thật hết cách với cô.

Sau khi Mẫn Nguyệt đánh răng, rửa mặt xong hai người cùng nhau xuống phòng ăn để ăn sáng. Nam Cung Hạ và những người khác đều đã ngồi sẵn trong phòng ăn. Hạ Linh Lung vừa nhìn thấy hai người liền chào hỏi:

"Anh Âu Thần, chào buổi sáng!"

"Mẫn Nguyệt, chào buổi sáng!"

Mẫn Nguyệt không thích cách xưng hô này của Hạ Linh Lung, giống như cô và cô ấy rất thân với nhau vậy. Chỉ là cô nghĩ không ra cách xưng hô nào khác phù hợp, thôi thì mặc kệ nó vậy.

Hạ Linh Lung lén nhìn Nam Cung Âu Thần, thấy anh không đeo cái cà vạt mà cô tặng thì hơi thất vọng, ánh mắt có phần ảm đạm.

Hộp quà của Hạ Linh Lung, Nam Cung Âu Thần còn chưa mở ra đã bị tống vào góc trong cùng của tủ áo. Có lẽ cả đời này cũng không thể thấy nó, nói chi đến cái cà vạt nằm trong đó. Mẫn Nguyệt đã lén nhìn thử hộp quà đó, thì ra cái cà vạt ngày hôm qua Hạ Linh Lung tranh với cô chính là muốn tặng cho Âu Thần. Cô đột nhiên nhớ đến lời nói của Hạ Linh Lung lúc đó ở trung tâm thương mại. Người quan trọng? Ha, rất thú vị.

Ăn sáng xong, Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt chia tay Nam Cung Hạ. Lúc hai người đi, Hạ Linh Lung còn lưu luyến nhìn theo. Nam Cung Âu Thần đưa Mẫn Nguyệt về Lưu Ly Bảo trước rồi mới đến công ty.

Mẫn Nguyệt vừa về tới Lưu Ly Bảo không bao lâu thì liền có người chạy tới tìm cô. Mẫn Nguyệt không ngờ đó lại là Vũ Điềm Điềm. Cô gái này vội vã đến đây tìm cô làm gì?

Lúc bác Trương thông báo, Mẫn Nguyệt đang ở hoa viên xem bản báo cáo về tổ chức trong tháng này mà An Triết Hàn đưa tới. Cô phát hiện, hình như từ sau khi tổ chức J hợp tác với Nam Cung gia thì đơn hàng gửi đến nhiều hơn trước, việc gì cũng làm dễ dàng hơn. Xem ra hợp tác với Nam Cung gia không phải là ý kiến sai lầm. Nghe Vũ Điềm Điềm đến, cô cho người đưa cô ấy đến hoa viên, còn chuẩn bị nước trước.

Vũ Điềm Điềm vì vội vàng chạy đến đây, nên vừa ngồi xuống liền cầm cốc nước mà Mẫn Nguyệt chuẩn bị trước uống một hơi hết sạch. Mẫn Nguyệt không gấp hỏi cô có chuyện gì, chỉ là ngồi chờ cô bình ổn hơi thở.

Vũ Điềm Điềm uống nước xong thì lập tức hỏi: "Nguyệt Nguyệt mình nghe nói người kia đã trở về rồi?"

Mẫn Nguyệt không hiểu nhìn cô: "Người kia?"

"Chính là Hạ Linh Lung!"

Mẫn Nguyệt tiếp tục nhìn bản báo cáo, thản nhiên trả lời: "À, đã về rồi." Cô quên mất, Hạ Linh Lung đã quen Thần từ nhỏ, vậy cũng có nghĩa là quen với bọn Vũ Á, Vũ Điềm Điềm. Chuyện cô ấy về nước ngày hôm qua lớn như vậy, Vũ Điềm Điềm biết cũng không có gì lạ.

Không ngờ Vũ Điềm Điềm nghe xong liền bật dậy, giọng nói khiếp sợ: "Cái gì? Thật sự đã trở về rồi?"

Mẫn Nguyệt bị phản ứng mạnh mẽ của cô làm giật mình, không hiểu làm sao. "Phải đó, cô ấy đã trở về rồi, hiện tại đang ở nhà chính với ba nuôi. Điềm Điềm, cậu làm sao vậy?"

Vũ Điềm Điềm bực bội ngồi xuống, lẩm bẩm: "Đã đi rồi, sao lại còn trở về! Đúng là đáng ghét!"

Mẫn Nguyệt nghe thấy rất rõ lời Vũ Điềm Điềm nói, cô kinh ngạc hỏi: "Cậu không thích cô ấy?"

"Không thích!" Vũ Điềm Điềm rất thẳng thắn trả lời, ngay từ nhỏ cô đã không thích Hạ Linh Lung. Cô ấy luôn khiến cho cô có cảm giác giả tạo.

Mẫn Nguyệt khá bất ngờ, cô nghĩ rằng Hạ Linh Lung đã quen với Điềm Điềm nên hai người sẽ rất thân, nhưng không ngờ lại như vậy. Không để cho Mẫn Nguyệt thắc mắc tiếp, Vũ Điềm Điềm đã nói qua chuyện khác.

"Nguyệt Nguyệt, cậu đã gặp Hạ Linh Lung rồi?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, Vũ Điềm Điềm hứng thú hỏi tiếp: "Thấy Hạ Linh Lung như thế nào?"

Mẫn Nguyệt không hiểu Vũ Điềm Điềm muốn nói đến cái gì, nhưng cô vẫn nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: "Cô ấy rất đẹp."

Vũ Điềm Điềm mất hứng, bĩu môi nói: "Dù đẹp như thế nào cũng không bằng cậu!" Không phải Vũ Điềm Điềm khoe khoang, mà thật sự Nguyệt Nguyệt rất đẹp, đôi lúc cô nhìn còn cảm thấy rung động. Còn về Hạ Linh Lung, sáng nay Vũ Hiên cầm hình đến cho cô xem, cô còn không tin cô ta đã trở về nhưng không ngờ lại là thật. Vũ Điềm Điềm có liếc qua bộ dáng của Hạ Linh Lung trong hình, đúng là rất đẹp. Nhưng nếu đem so sánh với Mẫn Nguyệt thì Hạ Linh Lung hoàn toàn thua về khí chất. Khuôn mặt Hạ Linh Lung đẹp như búp bê, chính vì vậy sẽ khiến cho người ta cảm giác không chân thật, lại cứng ngắt, tựa như búp bê đặt trong lồng kính. Còn Nguyệt Nguyệt thì khác, nét đẹp của cô ấy mang theo một chút cao quý, diễm lệ, trên môi luôn có nụ cười nhẹ. Thoáng nhìn đã làm cho người khác kinh diễm, cũng sinh động hơn.

Mẫn Nguyệt đối với lời nói này của Vũ Điềm Điềm chỉ cười, không phản bác. Là con gái, thì làm sao không thích được người khác khen chứ. Nếu cô nói không phải thì cô đã quá giả dối rồi. Mẫn Nguyệt tự nhận là so với Hạ Linh Lung thì cô không hề kém cái gì.

Mẫn Nguyệt đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua trên bàn ăn liền hỏi Vũ Điềm Điềm: "Điềm Điềm, hàng cây tử đằng ở trước cổng Lưu Ly Bảo từ đâu mà có?"

Vũ Điềm Điềm cảm thấy hơi kì lạ khi Nguyệt Nguyệt hỏi vấn đề này, nhưng cũng rất ngoan ngoãn trả lời: "Hàng cây tử đằng đó đã có từ rất lâu rồi. Lão đại..... Là vì Hạ Linh Lung thích nên mới quyết định trồng nó. Sau đó hai người rất thích chơi đùa dưới tán cây tử đằng đó. Nhưng chuyện này là của lúc nhỏ rồi." Về sau giọng nói của Vũ Điềm Điềm càng nhỏ, vụng trộm quan sát sắc mặt Mẫn Nguyệt, xem cô có khó chịu không.

Lòng Mẫn Nguyệt trầm xuống, Thần đối xử với Hạ Linh Lung đúng là rất khác biệt.

"Hạ Linh Lung cũng thích màu tím?"

Vũ Điềm Điềm gật mạnh đầu, vô cùng chắc chắn nói: "Là rất thích, từ nhỏ mọi người đều biết cô ta thích màu tím."

Mẫn Nguyệt có phần suy nghĩ, khuôn mặt cô và cô ấy hơi giống nhau, đến cả sở thích cũng giống. Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi! Mẫn Nguyệt đột nhiên lại có cảm giác không tốt về chuyện này.

Vũ Điềm Điềm lo sợ Mẫn Nguyệt tiếp tục hỏi về Hạ Linh Lung nên liền tìm cớ đi trước. "Nguyệt Nguyệt, mình đột nhiên nhớ ra là nhiệm vụ mà lão đại giao cho mình vẫn chưa hoàn thành nên mình đi trước đây."

Nói xong, cô liền chạy đi, Mẫn Nguyệt mắng thầm, cô ấy chạy nhanh như vậy làm gì chứ, cô cũng đâu có ăn thịt cô ấy. Vũ Điềm Điềm chạy được một nửa thì chợt nhớ ra cái gì đó, quay lại hét lớn với Mẫn Nguyệt. "Nguyệt Nguyệt, nhớ cẩn thận Hạ Linh Lung, đừng để cho cô ta cướp mất lão đại!" Vũ Điềm Điềm vừa dứt lời liền chạy mất, không thấy bóng dáng.

Mẫn Nguyệt đầu đầy vạch đen, Điềm Điềm nói như vậy là có ý gì? Thần cũng không phải là đồ vật, sợ cướp mất gì chứ! Mẫn Nguyệt cười lắc đầu, tiếp tục xem bản báo cáo của mình.

Từ sau ngày hôm đó Mẫn Nguyệt vẫn chưa gặp lại Hạ Linh Lung. Nhưng cô rất ít gặp Nam Cung Âu Thần và những người khác. Dường như tất cả mọi người đang bận rộn chuyện gì đó. Số lần cô gặp anh còn có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi tối Thần về đều rất trễ, còn mệt mỏi. Vũ Á và những người khác thì như bốc hơi. Mẫn Nguyệt không hiểu, rõ ràng dạo này trên hắc đạo rất yên ổn mà, có thể xảy ra chuyện lớn gì mà khiến người của Nam Cung gia bận rộn vậy chứ.

Mẫn Nguyệt không thấy được Âu Thần, nhưng cô phải chào đón một vị khách đến chơi bất ngờ, Hạ Linh Lung! Mẫn Nguyệt nhìn người đang ngồi đối diện một cách kì dị, không đợi Hạ Linh Lung mở miệng cô liền nói trước.

"Thần không có ở nhà, nếu cô muốn tìm anh ấy thì ngày khác lại đến đi."

Nhưng Hạ Linh Lung hoàn toàn không có ý thất vọng hay muốn đi, mà cười dịu dàng, khuôn mặt hơi bối rối, dần ửng đỏ. "Không phải, tôi không tới tìm anh Âu Thần. Người tôi muốn tìm là cô!"

Mẫn Nguyệt cảm thấy càng kì lạ hơn, cô nhớ rõ là cô với Hạ Linh Lung không hề quen thân mà. Cô ta đến tìm cô làm gì?

Nhận ra ánh mắt nghi hoặc của Mẫn Nguyệt, Hạ Linh Lung cười gượng giải thích: "Tôi chỉ muốn trò chuyện cùng cô một chút thôi, không có vấn đề gì chứ?"

Mẫn Nguyệt rất muốn nói có, cô không hề thích Hạ Linh Lung một chút nào. Nhưng cô không thể làm vậy, còn chưa kể cô không biết mục đích của Hạ

Linh Lung đến đây là gì. Nên cô chỉ mỉm cười cho qua: "Không có vấn đề!"

Bác Trương nhanh chóng mang trà lên cho Hạ Linh Lung, rồi lui lại đằng sau. Hạ Linh Lung nhận lấy tách trà, tươi cười với bác Trương: "Bác Trương, đã lâu rồi không gặp. Con rất nhớ bác, bác có nhớ con không, con là Linh Lung!"

Bác Trương vẫn giữ nụ cười tiêu chuẩn, nghiêm túc trả lời: "Vẫn nhớ, cô Hạ!"

Nghe giọng điệu xa lạ của bác Trương khiến khuôn mặt của Hạ Linh Lung hơi trầm xuống, bàn tay nắm chặt tách trà. "Bác Trương sao lại xa lạ như vậy, bác đã không thích Linh Lung nữa sao?"

Gương mặt đầy ủy khuất, thật sự rất khiến người thương tiếc. Đáng tiếc, bác Trương nhìn cũng không nhìn, khom người cúi chào. "Xin lỗi cô Hạ, tôi vẫn có việc cần làm, tôi vào trong trước."

Sau đó ông thoáng liếc mắt Mẫn Nguyệt, nhắc nhở cô: "Mẫn Nguyệt, chưa ăn cơm thì con đừng uống nhiều trà, không tốt cho bao tử."

Động tác uống trà của Mẫn Nguyệt hơi dừng lại, cô ngượng ngùng đặt tách trà xuống, cười ngọt ngào với ông. "Bác Trương, con biết rồi, sẽ không uống nhiều!" Bác Trương hài lòng gật đầu rồi đi vào trong.

Thái độ phân biệt đối xử rõ ràng như vậy ai cũng nhìn ra. Sắc mặt Hạ Linh Lung hơi đổi, nhưng cũng không biểu hiện quá đáng, rất nhanh đã phục hồi như bình thường. Ngược lại Mẫn Nguyệt luôn quan sát cô ta, không khỏi có điều suy nghĩ, người có thể nhẫn nhịn đến như vậy thì không đơn giản.

Hạ Linh Lung quan sát một vòng xung quanh rồi mới cảm thán: "Lưu Ly Bảo so với lúc trước không hề thay đổi."

Mẫn Nguyệt cũng gật đầu, sau đó nói: "Nhưng rất nhiều người và chuyện đều đã thay đổi rồi."

Lời nói này đầy thâm ý, Hạ Linh Lung lẳng lặng nhìn Mẫn Nguyệt, một lúc lâu mới nở nụ cười ôn hòa: "Đúng vậy, rất nhiều việc đã thay đổi."

"Tôi muốn đi xem hàng cây tử đằng một chút, cô đi với tôi được không?"

Mẫn Nguyệt suy nghĩ một chút liền đồng ý: "Được"

Hai người từ từ đi dạo dưới tán cây tử đằng to lớn, từng chùm hoa tím rũ xuống tạo nên khung cảnh vô cùng rực rỡ, kèm theo một chút ảo mộng. Hạ Linh Lung vừa đi vừa nói: "Lúc nhỏ anh Âu Thần rất thích nằm dưới tán cây tử đằng này đọc sách, tôi ở bên cạnh anh ấy. Có khi chúng tôi lại đùa giỡn với nhau, đùa giỡn mệt thì lăn ra nằm ngủ. Giờ nghĩ lại quãng thời gian đó là quãng thời gian vui vẻ nhất."

Mẫn Nguyệt đi đằng sau vẻ mặt nhàn nhạt nghe Hạ Linh Lung kể chuyện. Cô nghĩ một Nam Cung Âu Thần thích cười, thích đùa giỡn như vậy cô chưa thấy bao giờ. Nhiều lúc cô thấy thật ghen tị với Hạ Linh Lung, có thể gặp Thần sớm hơn, cũng ở bên anh ấy khi anh ấy đau khổ nhất.

Hạ Linh Lung đột nhiên dừng lại, xoay người đối mặt với Mẫn Nguyệt. Giọng nói lộ ra sự ngượng ngùng, xấu hổ, hai má ửng đỏ: "Thật ra từ nhỏ tôi đã thích anh Âu Thần, đến bây giờ vẫn không thay đổi."

Mẫn Nguyệt cười lạnh, chịu nói đến vấn đề chính rồi sao. Cô nghiêng đầu hỏi Hạ Linh Lung: "Cô nói với tôi chuyện này làm gì?"

"Cái đó..... Tôi mong cô có thể giúp tôi." Hạ Linh Lung vừa nói vừa nắm tay Mẫn Nguyệt, vẻ mặt chân thành.

"Giúp cô?"

"Tôi muốn trở thành bạn gái của anh Âu Thần. Mà cô mấy năm nay đã ở bên cạnh anh ấy, chắc chắn hai người rất quen thuộc. "

Mẫn Nguyệt đột nhiên quay về vẻ lạnh lùng, cả gương mặt không hề có ý cười. Cô gạt tay Hạ Linh Lung ra, quay lưng đi, để lại câu nói lạnh như băng: "Xin lỗi, tôi sẽ không giúp cô."

Hạ Linh Lung ở đằng sau sững sờ, bàn tay nắm chặt góc áo, hét lớn: "Tại sao? Không lẽ cô ích kỷ như vậy, không muốn anh Âu Thần có bạn gái? Đừng quên anh ấy không phải là của riêng cô. Một ngày nào đó anh ấy sẽ có vợ, còn cô chỉ là em gái trên danh nghĩa của anh ấy mà thôi."

Bước chân Mẫn Nguyệt ngừng lại, nhưng vẫn không quay đầu. Hạ Linh Lung cho rằng Mẫn Nguyệt bị ảnh hưởng lời nói của cô nên tiếp tục nói: "Hơn nữa, dù nhiều người và chuyện đều thay đổi thì như thế nào, vẫn có thứ không thể thay đổi, giống như hàng cây tử đằng này vậy!"

Đây chính là phản bác lại câu nói lúc nãy của cô sao? Hạ Linh Lung muốn nói với cô rằng có như thế nào thì tình cảm của Thần với cô ta cũng không thay đổi sao? Mẫn Nguyệt cười trào phúng, cô quay người lại, từng bước từng bước đến gần Hạ Linh Lung.

Mẫn Nguyệt dựa sát vào người Hạ Linh Lung, nở nụ cười như có như không, nhẹ nhàng nói từng chữ bên tai cô ta. "Nếu cô tự tin sẽ có thứ không thay đổi như vậy, tại sao không tự giành lấy anh Âu Thần, cần gì phải nhờ tôi giúp. À tôi cũng nhắc nhở cô, Thần là của tôi, anh em trên danh nghĩa thì thế nào. Cả đời này anh ấy cũng là của tôi, cô đừng nghĩ sẽ cướp được." Nói xong Mẫn Nguyệt khiêu khích nhìn Hạ Linh Lung, không chút do dự bước đi, bỏ mặc cô ta một mình ở đó.

Hạ Linh Lung uất hận nắm chặt bàn tay, móng tay đâm sâu vào da thịt mà cô cũng không hề cảm thấy đau đớn.

Mẫn Nguyệt vừa đi vừa cười lạnh, Hạ Linh Lung này là muốn ra uy với cô? Mẫn Nguyệt nhớ đến lời nhắc nhở của Vũ Điềm Điềm về Hạ Linh Lung. Muốn cướp Thần đi? Hừ, xem Hạ Linh Lung có bản lĩnh đó không đã!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Sinh nhật

Lại gần hai tháng trôi qua, Nam Cung Âu Thần rốt cuộc không còn đi sớm về trễ, cả người thư thái, nhẹ nhõm, thể hiện tâm trạng rất tốt. Mẫn Nguyệt không biết rốt cuộc anh bận chuyện gì, nhưng anh không muốn nói thì cô cũng không hỏi.

Hạ Linh Lung thì rất lạ, từ sau ngày hôm đó đến Lưu Ly Bảo, thì cách vài ngày cô ấy lại đến tìm cô. Xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra, vẫn cười cười nói nói như bình thường. Mẫn Nguyệt thật sự không hiểu rốt cuộc Hạ Linh Lung làm vậy là có ý gì. Mẫn Nguyệt dứt khoát chọn lựa không quan tâm đến cô ta.

Một buổi chiều mát mẻ, Mẫn Nguyệt đang buồn chán ngồi trong hoa viên uống trà chiều. Đột nhiên Vũ Hiên xuất hiện trước mặt, khuôn mặt tươi cười: "Mẫn Nguyệt, cô mau chuẩn bị đi, lão đại kêu tôi đưa cô đến một nơi."

Mẫn Nguyệt nghi hoặc nhìn Vũ Hiên: "Đi đâu?"

Vũ Hiên thần bí nói: "Lát nữa cô sẽ biết!"

Mẫn Nguyệt khó hiểu, mang theo nghi vấn theo Vũ Hiên lên xe. Trên đường đi, Mẫn Nguyệt cố gắng moi chút thông tin từ Vũ Hiên nhưng đáng tiếc là không thành công. Mẫn Nguyệt nhún vai, chờ đến nơi rồi hỏi Thần cũng được.

Vũ Hiên đưa Mẫn Nguyệt tới một khách sạn cao cấp, nhưng cô biết khách sạn này là sản nghiệp của Nam Cung gia. Hai người đi theo thang máy chuyên dụng, đến một căn phòng. Vũ Hiên nhường đường để cho Mẫn Nguyệt mở cửa vào trước. Mẫn Nguyệt đặt tay lên nắm cửa, vặn nhẹ một cái, cửa mở ra, cô liền bước vào trong.

"Mẫn Nguyệt, chúc mừng sinh nhật!" Tiếng vỗ tay cùng với âm thanh cười nói của mọi người làm Mẫn Nguyệt giật mình, sau đó sững sờ đứng tại chỗ. Trong phòng, những người quen biết với cô đều đến đông đủ, Vũ Điềm Điềm, Vũ Á, Vũ Trạch, An Triết Hàn, ngay cả Hàn Viên Viên, Tiêu Anh Kỳ, Lâm An Nhiên cũng có mặt, cậu bé Lam Hi đi huấn luyện mấy tháng đã trở về. Mẫn Nguyệt sau khi phục hồi tinh thần lại thì cảm thấy vô cùng vui mừng, cộng thêm cảm động, không biết mở miệng thế nào.

Vũ Điềm Điềm phá vỡ không khí trầm lặng này, chạy đến ôm Mẫn Nguyệt cười vui vẻ: "Nguyệt Nguyệt có phải thấy mình rất tốt với cậu không, sinh nhật cậu nhớ rất rõ, còn chuẩn bị quà sinh nhật vô cùng quý giá cho cậu nè!" Vũ Điềm Điềm vừa nói vừa đặt một hộp quà lớn vào tay Mẫn Nguyệt.

Hàn Viên Viên ở phía sau không chịu thua kém, cũng mang quà của mình lên: "Queen, còn đây là quà của mình."

Những người khác đều nhao nhao lên nói: "Mình cũng có, mình cũng có!" Nhất thời không khí rất nhộn nhịp, Mẫn Nguyệt phụt một tiếng bật cười, chật vật ôm từng hộp quà mà mọi người đưa tới.

"Cám ơn tất cả mọi người!"

Cô nhìn xung quanh một vòng, không hề thấy Âu Thần thì hơi thất vọng. Vũ Điềm Điềm nhìn ra tâm sự của cô liền giải thích: "Đừng lo, lão đại lát nữa sẽ đến. Hiện tại cậu cần phải chuẩn bị trước đã."

"Chuẩn bị cái gì?"

Vũ Điềm Điềm bật cười: "Chuẩn bị để dự bữa tiệc sinh nhật của cậu! Bữa tiệc này là lão đại tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị đó."

"Tiệc sinh nhật?" Còn có tổ chức tiệc sinh nhật nữa à, sao cô lại không biết? Cô nhớ hình như hai tháng trước ba nuôi có nhắc qua chuyện này, nhưng cô không để ý lắm, sau đó quên luôn. Không ngờ Thần lại nhớ, còn tổ chức.

Vũ Điềm Điềm thấy Mẫn Nguyệt ngơ ngác thì cười hì hì, đồng thời đẩy mấy người đàn ông trong phòng ra ngoài. "Tất cả đàn ông mau ra ngoài đi, chúng tôi phải thay đồ và trang điểm cho Nguyệt Nguyệt."

Vũ Á, Vũ Hiên, Vũ Trạch, Tiêu Anh Kỳ, An Triết Hàn cùng với Lam Hi lục đục đi ra, để lại bốn người con gái trong phòng. Vũ Điềm Điềm lấy bộ váy đã chuẩn bị sẵn đưa cho Mẫn Nguyệt, đẩy cô vào phòng thay đồ. Mẫn Nguyệt thở dài, nghe theo bọn họ, ngoan ngoãn đi thay đồ. Thay xong lại bị Vũ Điềm Điềm cùng với Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên đưa đến ngồi xuống trước gương, bắt đầu trang điểm cho cô.

Ba người làm loạn trên mặt cô hơn nửa tiếng, cho đến khi lòng kiên nhẫn của Mẫn Nguyệt mất hết thì họ cũng dừng tay. Vũ Điềm Điềm không khỏi cảm thán một tiếng: "Nguyệt Nguyệt, cậu thật sự rất đẹp!"

Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên cũng không nhịn được mở miệng khen: "Đúng đó, Queen, cậu thật sự là quá đẹp!"

"Tối nay chắc chắn cậu sẽ là tâm điểm chú ý của mọi người!"

Mẫn Nguyệt mở mắt, sững sờ nhìn hình ảnh của bản thân phản chiếu trong gương. Mái tóc xoăn được búi lên, nhưng vẫn có vài lọng tóc nghịch ngợm rũ xuống. Trên đầu cài một cái vương miện kim cương lấp lánh, dung nhan xinh đẹp bình thường bây giờ càng thêm kiều diễm.

Trong lúc Mẫn Nguyệt còn đang mãi ngắm bản thân trong gương thì đột nhiên đằng sau vang lên vọng nói: "Đúng là người đẹp vì lụa mà, chậc chậc, thật khác!"

Lam Hi khoanh tay đứng dựa vào cửa, sau mấy tháng huấn luyện, làn da của cậu có phần đen hơn. Vóc dáng gầy yếu dần trở nên cơ bắp hơn, khuôn mặt trẻ con lạnh lùng kia vẫn không thay đổi, chỉ thêm vài phần ổn trọng cùng mưu mô hơn mà thôi. Mẫn Nguyệt sờ cằm suy nghĩ, cậu bé Lam Hi này đã thay đổi không ít.

Mẫn Nguyệt nhìn khuôn mặt trẻ con của Lam Hi, bất ngờ nổi lên ý tưởng trêu chọc cậu. Cô xoay người lại, cười vô cùng tà mị, giọng điệu mê hoặc: "Vậy em nói thử xem chị như vậy có đẹp không?"

Lam Hi vừa định mở miệng chế nhạo vài câu thì Mẫn Nguyệt chèn thêm một câu: "Phải nói thật, trẻ con nói dối là không tốt nha!"

Lần đầu tiên trên gương mặt nhỏ nhắn xuất hiện vẻ bối rối, hai lỗ tai của Lam Hi dần đỏ lên, cậu lí nhí nói: "Hừ..... Rất đẹp!"

Mẫn Nguyệt bật cười, cực kì vui vẻ, nhưng nhìn đến khuôn mặt đen thui của Âu Thần ở phía sau thì nụ cười tắt ngấm.

Lam Hi cảm nhận sâu sắc được một trận gió lạnh ở phía sau, có xúc động muốn chạy trốn. Vũ Điềm Điềm và những người khác hiểu ý đi ra khỏi phòng, Lam Hi cũng nhanh chân bỏ đi.

Nam Cung Âu Thần chầm chậm bước đến trước mặt Mẫn Nguyệt. Cô cười lấy lòng, đứng dậy ôm cổ anh: "Cám ơn anh đã chuẩn bị những thứ này cho em. Em rất vui!"

Nam Cung Âu Thần đỡ eo cô tránh bị ngã, cơn giận lúc nãy khi nhìn thấy cô đùa giỡn với Lam Hi cũng biến mất. Anh vùi đầu vào cổ cô than thở: "Bảo bối của anh đã trưởng thành rồi!"

Hơi thở nam tính không ngừng phả ra trên cổ, Mẫn Nguyệt bị nhột mà cười khúc khích, nhẹ đẩy anh ra. Nam Cung Âu Thần ôm cô một hồi mới lưu luyến thả ra, lại đánh giá cô từ trên xuống dưới. Mẫn Nguyệt nhướng mày đắc ý nhìn anh: "Thế nào, em có đẹp không?"

"Vẫn còn thiếu một chút." Nói xong anh xoay người cô lại ngồi trước gương. Bàn tay nhẹ mở một cái hộp nhỏ mang theo từ trước. Lúc vừa mở hộp ra, Mẫn Nguyệt liền kinh ngạc nói: "Hải Liên Chi Tâm?"

Một sợi dây chuyền gắn viên kim cương màu xanh nước biển hình giọt nước lẳng lặng nằm trong hộp. Đối với trang sức Mẫn Nguyệt không để ý lắm nhưng riêng sợi dây chuyền này khiến cô đặc biệt ấn tượng. Một phần là vì nó là món trang sức mà Tịnh Tuyết phu nhân, mẹ của Thần thích nhất. Một phần là vì liên quan đến sự kiện bị vu oan lúc nhỏ, sợi dây chuyền này đã gián tiếp khiến cho cô trưởng thành. Lần đầu tiên biết được cách sinh tồn trong giới hào môn này, lần đầu tiên biết được cách trả thù, lần đầu tiên biết sử dụng mưu kế. Tâm hồn cô từ lúc đó đã không còn ngây thơ, trong trắng, luôn tin người nữa, cô đã biết phải tự bảo vệ bản thân như thế nào.

Nam Cung Âu Thần tự tay cầm nó lên muốn đeo cho Mẫn Nguyệt nhưng bị cô ngăn cản.

"Sợi dây chuyền này là của mẹ anh mà, em không thể đeo được!"

Nam Cung Âu Thần không để ý lời cô nói, vẫn tiếp tục cẩn thận đeo lên cổ cho cô.

"Không sao cả, lúc nhỏ mẹ đã giao sợi dây chuyền này lại cho anh rồi. Bây giờ anh giao lại cho em, nếu em thấy áy náy với mẹ anh thì hãy cố gắng bảo quản nó thật tốt, vậy là được rồi." Anh không nói cho cô biết, sợi dây chuyền này là tín vật đính ước mà ba anh đã tặng cho mẹ. Trước khi chết mẹ đã tự tay đưa nó cho anh, hy vọng một ngày nào đó sợi dây chuyền này có thể giao lại cho con dâu của bà. Lúc đó anh còn ngây ngốc nghĩ có lẽ không bao giờ có được cơ hội đó, nhưng bây giờ anh đã tìm được chủ nhân cho nó rồi. Nghĩ vậy ánh mắt anh càng nhu hòa.

Mẫn Nguyệt ấp úng muốn nói gì đó nhưng kết quả là không nói được gì, chỉ đành im lặng, sờ nhẹ sợi dây chuyền trên cổ. Sao cô có cảm giác sợi dây chuyền này không đơn giản nhỉ?

Nam Cung Âu Thần xoay mặt cô về phía mình, bàn tay vuốt nhẹ theo đường nét khuôn mặt cô, ánh mắt nóng rực. Đối diện với gương mặt kiều diễm trước mắt làm cho anh không tránh được rung động. Cặp mắt dán chặt lên đôi môi nhỏ nhắn kia, khoảnh khắc đó anh đột nhiên nghĩ đến cảm giác mềm mại khi ở trong rừng, thật muốn trải nghiệm lại lần nữa! Giọng nói của anh dần trở nên khàn khàn: "Bảo bối, em rất đẹp!"

Anh từ từ cúi đầu xuống, áp sát mặt cô. Dưới ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Âu Thần, hai má Mẫn Nguyệt dần đỏ lên, tim đập loạn nhịp. Cảm giác kỳ lạ của mấy lần trước lại dâng lên, Mẫn Nguyệt vô thức nhắm mắt, chờ đợi một thứ gì đó. Đến khi môi hai người sắp chạm vào nhau thì bị tiếng gõ cửa cắt đứt.

"Cốc cốc" Mẫn Nguyệt bừng tỉnh, vội đẩy Nam Cung Âu Thần ra, hai tay ôm mặt xấu hổ. Trời ạ, vừa rồi hai người suýt nữa đã làm chuyện gì thế này!

Không ngờ cô lại mang suy nghĩ đó, Nam Cung Mẫn Nguyệt, hãy tỉnh lại đi, dù như thế nào thì hai người vẫn là anh em trên danh nghĩa đó! Chuyện này không thể nào xảy ra được!

Nam Cung Âu Thần u ám trừng mắt về phía cửa, vô cùng bất mãn vì bị phá hỏng chuyện tốt. Ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thấu qua cánh cửa kia, khiến cho Lam Hi ở ngoài cửa cũng cảm thấy lạnh sóng lưng.

Nam Cung Âu Thần khẽ liếc sang Mẫn Nguyệt, anh ho khan một tiếng, đứng nghiêm chỉnh lại rồi mới lạnh lùng nói: "Vào đi!"

Lam Hi run run mở cửa, nhận thấy không khí trong phòng hình như không đúng. Chết tiệt, đám người kia không ngờ lại dám để cậu đi làm nhiệm vụ gọi hai người này. Quả nhiên là có vấn đề mà, cái gì đơn giản chứ, vừa bước vào phòng mà cứ như bước vào hầm băng vậy! Bây giờ cậu đã hiểu tại sao bọn họ đùn đẩy không ai chịu đi, cuối cùng để cái việc khó khăn này cho một đứa trẻ như cậu. Đây rõ ràng là bắt nạt trẻ con mà! Lam Hi nghiến răng, cậu nhất định phải trả thù bọn họ vì chuyện lần này!

Lam Hi hít sâu một hơi, dưới cái nhìn băng giá của Nam Cung Âu Thần, khó khăn mở miệng: "Cái đó..... Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi!"

Nam Cung Âu Thần hừ lạnh, thu hồi ánh mắt, dịu dàng nắm tay Mẫn Nguyệt. "Đi thôi!"

Mẫn Nguyệt vẫn còn chút ngại ngừng, cúi đầu đi theo anh.

Hai người đứng trên cái đài cao, ẩn sau tấm màn, lặng lẽ quan sát toàn bộ đại sảnh khách sạn.

Mẫn Nguyệt phóng mắt nhìn xuống dưới, người đến dự tiệc đông vô cùng. Cô còn thấy vài khuôn mặt quen thuộc, đó là những người có máu mặt trong hắc đạo. Không phải là Âu Thần đã mời cả giới hắc đạo đấy chứ?

Bữa tiệc sinh nhật này của cô làm cũng thật lớn, năm đó sinh nhật mười tám tuổi của Thần không được long trọng như vậy. Anh nói không thích rắc rối nên chỉ tổ chức một bữa ăn gia đình nhỏ. Nhưng bây giờ vì cô anh bỏ ra nhiều công sức như vậy. Một dòng nước ấm chảy qua tim, Mẫn Nguyệt cảm thấy thật ấm áp, hạnh phúc.

Khóe mắt Mẫn Nguyệt liếc thấy Hạ Linh Lung đang đứng một góc, xung quanh còn có rất nhiều người bắt chuyện, thật không tệ! Hạ Linh Lung đến dự tiệc xem ra đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng. Cách trang điểm thanh thoát, nhẹ nhàng, mang đến cho người khác cảm giác như là tiên nữ. Nhất là bộ váy dạ hội màu tím kia a, phối đồ thật hợp, Hạ Linh Lung này đúng là cuồng màu tím mà. Khoan đã, màu tím? Mẫn Nguyệt cúi đầu nhìn thân thể mình. Thật trùng hợp, bộ lễ phục mà Thần chuẩn bị cho cô cũng là màu tím. Khác biệt ở chỗ, của Hạ Linh Lung là màu tím đậm, còn của cô là màu tím nhạt, còn pha thêm một chút hồng đào. Mẫn Nguyệt cong môi, cô thật sự rất tò mò muốn biết phản ứng của Hạ Linh Lung khi thấy cô mặc bộ váy này.

Cả đại sảnh đang ồn ào bỗng yên lặng, Mẫn Nguyệt đang không hiểu tại sao thì thấy hai người xuất hiện sau cánh cửa. Một gương mặt trong đó cô rất quen thuộc: Lãnh Mặc Nghiên!

Mẫn Nguyệt đưa ánh mắt tò mò về phía Nam Cung Âu Thần ở sau lưng: "Lãnh Mặc Nghiên cũng tới?"

Nam Cung Âu Thần thấy Lãnh Mặc Nghiên thì phản ứng đầu tiên là nhíu mày khó chịu, sau đó trầm ngâm.

"Thiệp mời được gửi đến toàn bộ giới hắc đạo, đương nhiên Đàm Đài gia cũng có. Chỉ là không ngờ đến hắn ta đích thân đến dự tiệc."

Mẫn Nguyệt run rẩy khóe miệng, suy đoán của cô đúng rồi, Thần quả thật đã mời cả giới hắc đạo. Không ngờ giới hắc đạo tụ họp đầy đủ như vậy là vì đến dự sinh nhật cô. Cái cảm giác này..... Chậc, chậc, rất sảng khoái, rất thỏa mãn lòng hư vinh nha!

Lãnh Mặc Nghiên đeo mặt nạ, mặc bộ âu phục trắng như hoàng tử trong các truyện tranh thiếu nữ. Anh ta vừa bước vào liền thu hút sự chú ý của mọi người, ai cũng tự giác nhường đường cho anh ta. Đi theo bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên còn có một cô gái vô cùng gợi cảm, thân hình nóng bỏng. Đôi mắt lơ đãng lướt nhìn qua cũng khiến tim người khác phải đập loạn.

Mẫn Nguyệt kì quái nhìn Lãnh Mặc Nghiên và cô gái kia, chẳng phải trước giờ trên giới hắc đạo đều có tin đồn là Lãnh Mặc Nghiên mắc bệnh sạch sẽ, không bao giờ dẫn phụ nữ đi dự tiệc sao?

"Thần, cô gái đó là ai vậy?"

Nam Cung Âu Thần sờ cằm quan sát cô gái kia một chút, ánh mắt lóe lên kinh ngạc, sau đó là cười lạnh.

"Trước giờ cứ tưởng Lãnh Mặc Nghiên đã giải quyết toàn bộ đứa con của Đàm Đài Trịnh Ân, nhưng không ngờ hắn ta vẫn giữ lại một người. À, nếu tính thằng nhóc Lam Hi kia thì không phải là một nữa. Cô ta chính là con gái của Đàm Đài Trịnh Ân."

Mẫn Nguyệt ngạc nhiên, "A" một tiếng. "Lãnh Mặc Nghiên là người rất mưu mô và tàn nhẫn, tại sao phải giữ lại cô gái kia?"

"Hắn ta có tàn nhẫn như thế nào thì cũng là một người con nuôi mang họ khác lên nắm quyền Đàm Đài gia. Nếu giết hết huyết mạch của Đàm Đài gia thì những lão già trong gia tộc chắc chắn sẽ không để yên. Nên sự tồn tại của cô gái đó chỉ đơn giản là để trấn an người khác mà thôi, không khác gì một con tin."

Mẫn Nguyệt im lặng, xem ra Lãnh Mặc Nghiên làm lão đại của Đàm Đài gia cũng không phải dễ.

Lúc cô còn đang suy nghĩ linh tinh thì buổi tiệc đã bắt đầu rồi. Nam Cung Hạ mặc áo vest chỉnh tề bước lên sân khấu.

"Cám ơn tất cả mọi người đã đến đây dự tiệc sinh nhật của con gái tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Nhân dịp này tôi cũng muốn tuyên bố một chuyện. Để chúc mừng con bé mười tám tuổi, hai mươi phần trăm sản nghiệp của Nam Cung gia sẽ được chuyển sang tên của Nam Cung Mẫn Nguyệt, cùng với năm mươi phần trăm cổ phần trong tập đoàn Âu Thần."

Nam Cung Hạ nói xong tất cả mọi người đều vỗ tay ào ào, xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, trong lòng mỗi người lại mang một suy nghĩ riêng. Nam Cung Hạ tuyên bố như vậy là chính thức thừa nhận địa vị của Mẫn Nguyệt ở Nam Cung gia, sẽ không có ai dám đụng đến cô.

Sản nghiệp của Nam Cung gia, Nam Cung Âu Thần nắm giữ hết sáu mươi phần trăm, bốn mươi phần trăm còn lại thì có mười phần trăm nằm trong tay Tần Vân Ngọc, ba mươi phần trăm nằm trong tay Nam Cung Hạ.

Bây giờ Nam Cung Hạ lại chuyển cho Mẫn Nguyệt hết hai mươi phần trăm, ông cũng chỉ còn mười phần trăm. Điều này đã chứng tỏ ông rất yêu thương Mẫn Nguyệt.

Những người khác đều giả bộ vui vẻ chúc mừng, nhưng có một vài người thì không như vậy.

Tần Vân Ngọc oán hận nắm chặt túi xách, không ngờ Nam Cung Hạ lại đem tài sản chuyển cho đứa con nuôi đáng ghét kia hơn một nửa mà cũng không chuyển cho bà ta. Thật đáng ghét!

Một người khác nữa chính là Lâm Quân, ông ta là một trong những lãnh đạo cấp cao của Nam Cung gia nên cũng có mặt ở đây. Lâm Quân đã gần bảy mươi tuổi, đi đứng đã bắt đầu chống gậy. Lâm Quân lớn hơn Nam Cung Hạ rất nhiều tuổi, nhưng năm đó từng là người đi theo ba của Nam Cung Hạ, sau đó đến ông. Hai người có quan hệ rất tốt, luôn giúp đỡ nhau nên trở thành bạn bè. Có điều Lâm Quân không hài lòng với địa vị hiện nay, trong lòng ông luôn muốn nắm giữ vị trí đứng đầu Nam Cung gia.

Lâm Quân nghe thấy lời nói của Nam Cung Hạ thì hơi nghiền ngẫm. Ông ta nở nụ cười quỷ dị, hai cha con bọn họ xem ra rất quan tâm đến đứa con gái nuôi kia.

Mẫn Nguyệt đứng sau tấm màn ngây ngốc không biết phản ứng như thế nào, trong lòng cô rất cảm động, không ngờ ba nuôi làm như thế. Càng khiến cô bất ngờ hơn chính là cái năm mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Âu Thần kia. Tập đoàn đó là Nam Cung Âu Thần tự tay lập nên, hiện tại anh giao cô một nửa số cổ phần. Nếu như cô có tâm tư khác thì vị trí tổng giám đốc của anh chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Vành mắt Mẫn Nguyệt đỏ lên, sao anh ngốc như vậy, trước giờ cô không hề để ý tới những thứ đó. Mà anh đem công sức của cả đời mình làm quà sinh nhật cho cô!

Mẫn Nguyệt xoay người ôm thắt lưng, vùi mặt vào trong lồng ngực rắn chắc, rầu rĩ nói: "Thần, anh và ba nuôi đừng đối xử tốt với em như vậy, em sẽ trả không hết những ân tình đó!"

Nam Cung Âu Thần cưng chiều xoa đầu cô, ôn nhu nói: "Với ba nuôi thì em chỉ cần luôn quan tâm, hiếu thảo với ông ấy thì ông ấy đã vui vẻ rồi. Còn anh thì em cứ cả đời ở bên anh từ từ trả, không sao hết!" Lúc nói ánh mắt anh còn đầy ý cười, kèm theo một tia giảo hoạt.

"Lỡ như vẫn không trả hết thì sao?"

"Nếu cả đời này của em vẫn không trả hết thì chúng ta vẫn còn kiếp sau, kiếp sau nữa, em trốn không thoát đâu!"

Mẫn Nguyệt xì một tiếng, buông hai tay ôm anh ra: "Nếu như vậy thì em đã trở thành con nợ bị anh đeo bám suốt đời rồi."

"A, vậy chúc mừng em nhận được vinh hạnh đó!"

Hai người nhìn nhau một cái rồi cùng cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sinh nhật (2)

Hai người đùa giỡn một hồi thì nghe thấy giọng nói của Nam Cung Hạ: "Bữa tiệc bây giờ chính thức bắt đầu!"

Nam Cung Âu Thần kéo tay cô đặt vào khuỷu tay của anh, dắt cô ra ngoài.

"Đi thôi, chủ nhân của bữa tiệc cũng đến lúc xuất hiện rồi!"

Ánh mắt của mọi người lập tức chú ý đến hai người vừa xuất hiện ở trên đài cao, đang tao nhã bước từng bước xuống cầu thang. Tất cả không khỏi hít một ngụm khí lạnh, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần tựa như vương tử và công chúa từ trong truyện cổ tích bước ra vậy.

Nam Cung Âu Thần khoác lên người bộ vest đen lịch lãm được cắt may tỉ mỉ bao bọc vóc dáng hoàn hảo của anh. Vẻ mặt lạnh lùng thường ngày hiện tại cũng trở nên nhu hòa hơn.

Mẫn Nguyệt mặc bộ váy dạ hội trễ vai màu tím nhạt, lộ ra bả vai trắng nõn cùng với cái bớt hoa anh đào trên ngực. Càng thêm thu hút sự chú ý của mọi người. Cái váy xẻ tà từ đùi trở xuống, làn váy nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân của cô. Chân váy được phủ một lớp bột dạ quang, dưới ánh đèn mờ ảo của đại sảnh thì càng thêm lấp lánh. Mái tóc được cố định búi gọn lại, cố định bằng một cái vương miện kim cương nhỏ. Làn da trắng ngần của cô còn làm tăng thêm sự nổi bật của sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm. Theo từng động tác của cô mà sợi dây chuyền càng lấp lánh, dần hiện ra vẻ đẹp vốn có của nó, cao quý, thuần khiết.

Ánh đèn pha lê chiếu vào người Mẫn Nguyệt làm tôn lên vẻ đẹp diễm lệ của cô, thêm một chút hư ảo, cho người ta cảm giác không thật. Mỗi người ở đây đều không tự chủ được lộ ra thần thái say mê.

Lạc Vĩ Đình cũng đến dự tiệc, anh nhìn Mẫn Nguyệt đang chói sáng giữa đám đông một cách ngây ngẩn. Lạc Giao Giao ở bên cạnh thấy anh như vậy liền cảm thấy buồn bã, còn có một chút ghen tị. Khi nào anh mới có thể nhìn cô với ánh mắt đó?

Lãnh Mặc Nghiên chỉ lướt qua gương mặt Mẫn Nguyệt một cái. Anh cúi đầu cười cười, thì thầm nói: "Chúng ta lại gặp nhau lần nữa!"

Bàn tay cầm gậy của Lâm Quân có phần run rẩy, ánh mắt mê man như nghĩ đến chuyện gì của quá khứ. Ông không ngừng nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt, miệng khẽ gọi một cái tên: "Lan nhi..."

Nam Cung Hạ từ khoảnh khắc nhìn thấy vết bớt hình hoa anh đào kia của Mẫn Nguyệt liền thay đổi sắc mặt, bàn tay cầm ly rượu hơi siết lại. Ông nhìn dung nhan của Mẫn Nguyệt có phần quen thuộc với một người trong quá khứ thì tràn đầy khiếp sợ. Một suy nghĩ lớn mật hiện ra trong đầu, ông không ngừng nói: "Không thể nào, làm sao có thể!"

Tần Vân Ngọc đứng bên cạnh cũng phát giác được việc Nam Cung Hạ không bình thường, vội đẩy cánh tay ông một cái, lo lắng hỏi: "Ông làm sao vậy?"

Nam Cung Hạ giật mình, lấy lại tinh thần, thu lại toàn bộ biểu cảm, làm như không có gì.

"Tôi không sao!"

Tần Vân Ngọc bĩu môi, không sao thì ông làm ra phản ứng lớn như vậy làm gì?! Bà ta lạnh lùng quay mặt đi, không quan tâm nữa.

Trong một góc của căn phòng, Hạ Linh Lung đứng dựa vào tường vuốt ve ly rượu. Điện thoại trong túi xách khẽ run lên, cô ta nhìn dòng tin nhắn mới hiện lên trên màn hình cười nhẹ. Đôi mắt ngây thơ, trong sáng của bình thường đã thay đổi, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn. Hạ Linh Lung nhìn Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đang nổi bật ở đại sảnh, nở một cười quỷ dị. Không ai biết, vừa rồi trong điện thoại hiện lên dòng chữ: Kế hoạch bắt đầu!

"Hai người đó đúng là đẹp đôi mà! Nam Cung lão đại thật soái a, quả nhiên chỉ có người như vậy mới có tư cách đứng bên cạnh Nữ hoàng!" Hàn Viên Viên giương đôi mắt đầy ngưỡng mộ về phía Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần.

Vũ Á đứng bên cạnh cô nghe thấy liền đen mặt, một cảm giác khó chịu dâng lên. Anh biết là lão đại rất đẹp trai, nhưng mà anh cũng không kém bao nhiêu mà! Tại sao cô ngốc này lại không khen anh? Anh nhất định phải tìm cơ hội dạy dỗ cô thật tốt mới được.

Vũ Điềm Điềm gật đầu phụ họa, đắc ý dào dạt nói: "Đó là đương nhiên, hai người vốn là một đôi. Hơn nữa Nguyệt Nguyệt cũng thật đẹp mà, hôm nay cô ấy có thể tỏa sáng như vậy, công sức trang điểm của tôi chiếm rất lớn đó!" Vũ Điềm Điềm nói xong lại cảm thấy lời nói của bản thân không ổn, lo lắng nhìn sang An Triết Hàn. Đúng lúc An Triết Hàn cũng đang nghiêng đầu nhìn cô. Ánh mắt hai người chạm nhau trên không trung, An Triết Hàn thờ ơ quay đầu qua chỗ khác. Vũ Điềm Điềm tức giận, trong lòng thầm mắng bản thân. Lo lắng cho Tảng băng chết tiệt đó làm gì chứ, tốt nhất là để hắn ta đau lòng đến chết luôn đi. Từ sau lần đó ở rừng Amazon trở về, hai người vẫn giữ trạng thái chiến tranh lạnh. Vũ Điềm Điềm quyết định, dù An Triết Hàn có nói gì thì cô cũng sẽ không tha thứ cho hắn ta.

"Queen nổi bật như vậy là do cô ấy vốn xinh đẹp, cô có trang điểm hay không thì cũng vậy thôi!" Tiêu Anh Kỳ bật cười, đột nhiên nổi hứng trêu chọc Vũ Điềm Điềm. Cô gái này rất có cá tính, anh hiện tại cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Hừ! Dù sao tôi cũng có công!" Đối với lời nói của Tiêu Anh Kỳ, Vũ Điềm Điềm hơi tức giận, liền quên đi chuyện của An Triết Hàn, quay qua tuyên bố với Tiêu Anh Kỳ.

"Rồi, rồi, đó đều là công của cô hết, được chưa?" Tiêu Anh Kỳ ra vẻ bản thân anh độ lượng, không chấp nhặt chuyện nhỏ với Vũ Điềm Điềm nên chỉ đành thuận theo cô. Điều này càng khiến Vũ Điềm Điềm tức giận hơn, cô nghiến răng: "Tiêu Anh Kỳ!"

Tiêu Anh Kỳ hoàn toàn bị bộ dáng tức giận này của cô chọc cười, anh ôm bụng cười lớn, không quan tâm đến hình tượng. Không ai biết, khoảnh khắc đó An Triết Hàn đã lặng lẽ bỏ đi, đến khi Vũ Điềm Điềm quay đầu lại thì đã không thấy được anh. Cô nhìn xung quanh đại sảnh cũng không thấy bóng dáng của anh, định đi tìm thì thấy Mẫn Nguyệt bước lên sân khấu. Vũ Điềm Điềm chỉ cho anh đi đâu đó xung quanh đây, có thể anh sẽ quay về ngay. Nếu không, lát nữa có thời gian cô đi tìm anh là được.

Nam Cung Âu Thần đưa Mẫn Nguyệt tới sân khấu thì buông tay cô ra. Mẫn Nguyệt từ tốn cầm micro, giọng nói trong trẻo vang lên nhưng đầy cao ngạo, lạnh lẽo: "Xin chào, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Cám ơn tất cả mọi người đã đến dự bữa tiệc sinh nhật này. Chúc mỗi người ở đây đều có thể tận hưởng bữa tiệc, có một bữa tối vui vẻ!"

Tất cả đều vỗ tay, trong lòng đối với Mẫn Nguyệt có phần run sợ. Khí chất lạnh lùng, kiêu ngạo từ trong xương này hoàn toàn giống với Nam Cung Âu Thần. Vốn có nhiều người muốn làm quen, nịnh bợ cô nhưng xem ra việc này rất khó rồi.

Mẫn Nguyệt nói xong liền bước xuống sân khấu, cùng Nam Cung Âu Thần đến chào Nam Cung Hạ.

"Ba nuôi, con cám ơn ba!"

Nam Cung Hạ gật đầu, cười từ ái: "Không cần cám ơn, là con gái của ba thì xứng đáng nhận những thứ này." Vì chuyện lúc nãy nên nụ cười của ông hơi cứng nhắc, ngược lại luôn đánh giá Mẫn Nguyệt. Bây giờ nhìn mới thấy, cô quả thật rất giống "người kia".

Ông đột nhiên chú ý sợi dây chuyền Hải Liên Chi Tâm nằm trên cổ của cô. Sợi dây chuyền này đối với ông vô cùng quen thuộc, nó có ý nghĩa như thế nào ông biết rõ. Nhất thời Nam Cung Hạ phóng một ánh mắt dò xét về phía Nam Cung Âu Thần.

Nam Cung Âu Thần mặc cho ông quan sát, đồng thời ngầm thừa nhận với suy đoán của ông. Sắc mặt của Nam Cung Hạ liền tối sầm, chỉ ngại ở đây đông người nên không tiện phát tác. Đối mặt với khuôn mặt không hiểu chuyện gì của Mẫn Nguyệt ông chỉ đành lấy cớ bỏ đi.

"Mẫn Nguyệt, ba đi chào hỏi một số người bạn, con cũng phải học cách giao tiếp với người khác, biết không?"

Mẫn Nguyệt thân thiết nắm tay ông, cười ngọt ngào: "Con biết rồi!"

Nam Cung Hạ thương yêu vỗ nhẹ tay cô một cái rồi bỏ đi. Sau khi bóng dáng của Nam Cung Hạ biến mất, Mẫn Nguyệt mới tò mò hỏi Nam Cung Âu Thần.

"Anh có thấy vừa rồi ba nuôi rất lạ không, hình như ông có chuyện không vui."

Mặt của Nam Cung Âu Thần tối tăm, cố nặn ra nụ cười đối diện với cô. "Em nghĩ nhiều rồi, sao ba lại không vui được chứ?!"

Mẫn Nguyệt gật đầu: "Cũng phải, có thể đó là ảo giác của em."

Nam Cung Âu Thần nhíu mày suy nghĩ, biểu cảm vừa rồi của ba, là.....phản đối?

Mẫn Nguyệt cùng với Nam Cung Âu Thần liên tục đi chào hỏi khách mời của bữa tiệc. Cô cảm thấy việc xã giao này đúng là hành hạ người ta, cứ phải dùng nụ cười giả tạo để nói chuyện với người khác.

"Đây chính là đứa con gái nuôi của Hạ sao? Không ngờ đã lớn như thế này rồi, càng lớn thì càng đẹp!" Lâm Quân đã không còn bộ dáng kì lạ của lúc nãy, quay về với nụ cười hồ ly của mình.

Mẫn Nguyệt trầm ngâm, cố gắng nhớ lại xem người trước mặt là ai. Sau khi nhớ ra thì cô giật mình, tinh thần cảnh giác dâng cao. Cô cười lễ phép: "Lâm thúc quá khen rồi!"

Chuyện ám sát của năm đó, lão hồ ly này chính là người đáng nghi nhất, cô không thể lơ là được.

Lâm Quân cười lớn: "Haha, ta chỉ là nói thật thôi. À, chúc mừng sinh nhật, con đã mười tám tuổi rồi phải không? Cũng trưởng thành rồi, có nghĩ đến hôn sự của bản thân chưa? Ta có quen vài người rất được, có cần ta giới thiệu không? Đừng ngại, dù sao ba nuôi của con với ta cũng là bạn tốt. Mà con lại là con gái nuôi của ông ấy, nên suy nghĩ chu đáo một chút."

Nam Cung Âu Thần nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt, xung quanh xuất hiện sát khí. Lão già này lại muốn đụng tới bảo bối của anh?!

Mẫn Nguyệt thoáng run lên, cô vừa mới được mười tám tuổi, Lâm Quân đột nhiên quan tâm hôn sự của cô làm gì chứ? Không phải là có âm mưu gì sao? Nghĩ vậy, Mẫn Nguyệt càng thêm đề phòng Lâm Quân.

Cô chưa kịp từ chối thì Nam Cung Âu Thần đã lạnh lùng nói: "Lâm thúc, chuyện này không cần gấp, em ấy còn nhỏ."

Mẫn Nguyệt ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, con chỉ mới mười tám tuổi thôi. Hơn nữa chắc chắn ba nuôi cũng không thích con kết hôn sớm."

Lâm Quân vậy mà không miễn cưỡng: "Cũng phải, vẫn còn sớm."

Trong lòng Mẫn Nguyệt càng cảm thấy kì quái, Lâm Quân làm vậy là có ý gì?

"Vậy Lâm thúc, chúng con còn phải chào những người khách khác, tạm biệt!"

"Được, được, đi đi!"

Nam Cung Âu Thần ngay lập tức nắm tay Mẫn Nguyệt kéo đi.

"Tại sao ông ta lại nói chuyện đó với em?" Mẫn Nguyệt vừa thoát khỏi Lâm Quân liền nói ra nghi vấn của mình.

Nam Cung Âu Thần trầm mặc, Lâm Quân là đang muốn thử anh. Thử xem anh có tình cảm gì với Nguyệt nhi hay không. Anh vốn có thể giả vờ để bảo vệ cô, nhưng anh không muốn phải phủ nhận tình cảm với cô. Ngoài ra, bây giờ anh đã có đủ sức mạnh để bảo vệ người mình yêu. Nam Cung nhìn vào mắt Mẫn Nguyệt, anh nhất định sẽ bảo vệ cô!

Mẫn Nguyệt thấy anh im lặng cũng biết là anh không muốn nói, liền chuyển chủ đề.

"Chuyện ám sát của bốn năm trước, có liên quan đến ông ta phải không?" Cô luôn điều tra chuyện đó nhưng vẫn không có kết quả.

"Có khả năng ông ta là người đứng sau màn, sau này gặp thì em hãy tránh xa ông ta ra một chút."

"Em bây giờ có thể tự bảo vệ mình, sao phải sợ ông ta!" Mẫn Nguyệt bĩu môi, không tán thành suy nghĩ này của Nam Cung Âu Thần. Giống như cô là chuột, còn Lâm Quân là mèo, gặp ông ta thì phải chạy vậy.

Nam Cung Âu Thần dịu dàng véo má cô: "Để phòng ngừa thôi, như vậy sẽ an toàn hơn."

Mẫn Nguyệt miễn cưỡng gật đầu, chỉ cần là Thần nói thì cô sẽ nghe theo, dù sao anh cũng muốn tốt cho cô.

Lâm Quân vẫn dõi theo bóng lưng của hai người, ông vẫy tay cho trợ lý phía sau.

"Đi điều tra Nam Cung Mẫn Nguyệt, nhất là lai lịch của cô ta!" Bàn tay ông nắm chặt cây gậy chống, ông muốn biết cô bé đó có phải là con cháu của người kia không. Nếu là thật thì..... Lâm Quân nheo mắt nghĩ đến phản ứng vừa rồi, một âm mưu hiện ra trong đầu. Lâm Quân vui vẻ bật cười, mấy nếp nhăn trên mặt vì ông ta cười lên mà càng hiện rõ.

Người trợ lý đi theo rùng mình, cúi đầu vâng một tiếng, rồi đi làm việc.

Lâm An Nhiên nhàm chán đi dạo quanh bữa tiệc, khóe mắt liếc thấy bóng dáng một người ở chỗ bàn ăn liền dừng lại.

"Anh hình như rất thích ăn thì phải?" Vũ Hiên đang vùi đầu vào ăn đĩa bánh ngọt nghe thấy giọng nói vang lên bất thình lình từ sau lưng thì bị sặc. Một ly nước được đưa đến trước mặt anh, Vũ Hiên lập tức cầm lấy uống ừng ực. Vũ Hiên vừa ngẩng mặt lên liền đối diện với ánh mắt đầy ý cười của Lâm An Nhiên. Nhớ lại câu nói lúc nãy của cô, anh bất giác đỏ mặt. Vũ Hiên lắp bắp giải thích: "Đó.....là do.....tôi rất hay cảm thấy đói."

Lâm An Nhiên nín cười, người đàn ông này đôi lúc cũng thật dễ thương.

"Lần trước ở rừng Amazon cám ơn anh đã cứu tôi."

Vũ Hiên xua tay: "Không có gì đâu, đó là việc nên làm mà. Trong hoàn cảnh đó là đàn ông thì sao tôi có thể bỏ cô lại được."

Lâm An Nhiên nghĩ đến chuyện trong quá khứ thì cười tự giễu: "Nhưng không phải ai cũng như anh, có một số người vì lợi ích có thể vứt bỏ cả thân nhân của chính mình."

Nụ cười của cô đầy ảm đạm, cả người tràn ngập trong sự bi thương, tựa như đã trải qua những chuyện rất đau đớn trong quá khứ. Dù không biết đó là chuyện gì nhưng Vũ Hiên lại cảm thấy đau lòng thay cho cô. Vũ Hiên bắt đầu bối rối, anh không biết phải làm gì để an ủi cô. Anh nhìn cả bàn đồ ăn, ánh mắt lóe sáng.

"Bánh ngọt ở đây rất ngon, cô nếm thử đi!" Vừa nói anh vừa gắp một miếng đặt vào đĩa đưa cho cô.

Lâm An Nhiên gạt bỏ cảm xúc lúc nãy đi, đó chỉ là chuyện quá khứ, cô không nên nhớ đến nữa. Cô cầm một miếng bánh bỏ vào miệng, nghĩ đến là anh muốn an ủi cô thì Lâm An Nhiên rất vui vẻ, cô bật cười.

"Bánh này ăn rất ngon!"

Nhìn nụ cười của cô, Vũ Hiên ngẩn người, trái tim cảm thấy rung động. Vũ Hiên không cần suy nghĩ liền thốt lên một câu: "Cô cười rất đẹp, sau này đừng giữ bộ mặt lạnh lùng đó, cười nhiều hơn đi."

Lâm An Nhiên sững sờ, sau đó hai bên má dần đỏ lên, ho khan một tiếng. Lần đầu tiên có người nói với cô như vậy, Lâm An Nhiên hơi xấu hổ.

Dường như Vũ Hiên cũng nhận ra lời nói vừa rồi của mình có vấn đề, anh ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Lâm An Nhiên lén nhìn khuôn mặt ngại ngùng của anh, nói một câu: "Sau này tôi sẽ cười nhiều hơn!"

Vũ Hiên không nghĩ tới cô sẽ đồng ý với yêu cầu của anh, nhất thời trong lòng anh như nở hoa, len lén cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sinh nhật (3)

"Thì ra đây chính là tiểu công chúa của Nam Cung gia sao? Đúng là không ngoài dự đoán, rất xinh đẹp!"

Mẫn Nguyệt đen mặt, tiểu công chúa? Cô nghe thấy từ này liền nổi da gà hết cả người, không nhịn được xoay người lại xem là ai nói. Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt vừa ngẩng đầu lên liền thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy Lãnh Mặc Nghiên cùng với cô gái bên cạnh anh ta đang đến gần hai người. Lãnh Mặc Nghiên đưa một ly rượu cho cô, cười tà mị: "Chúc mừng sinh nhật cô!"

Mẫn Nguyệt nhận lấy ly rượu, một hơi uống cạn. "Cảm ơn anh!"

"Không tệ!" Lãnh Mặc Nghiên cong khóe môi, cầm ly rượu uống hết. Anh đưa ly rượu trống không cho phục vụ, hai tay đút vào túi quần, nhìn qua vô cùng nhàn nhã.

"Tôi thấy cô rất quen, có phải chúng ta đã từng gặp nhau không?"

Thân hình Mẫn Nguyệt thoáng run lên, Lãnh Mặc Nghiên chính là nói đến cuộc gặp mặt trên máy bay lần đó? Hắn ta đã nhận ra cô là Queen sao?

Nam Cung Âu Thần bắt đầu cảnh giác, hai mắt phóng ra tia lửa đạn về phía Lãnh Mặc Nghiên.

Mẫn Nguyệt xua tan nỗi lo lắng trong lòng, Lãnh Mặc Nghiên không thể nào nhận ra cô!

"Lãnh lão đại nói đùa, tôi làm sao có tư cách gặp anh chứ?!" Mẫn Nguyệt nửa đùa nửa thật nói một câu, chọc cho Lãnh Mặc Nghiên cười vui vẻ.

"Nếu cô muốn thì cô có thể đến Đàm Đài gia gặp tôi bất cứ lúc nào!"

Mẫn Nguyệt cười nhẹ không nói, cô chỉ xem đó là lời nói đùa, chứ không hề tin tưởng.

Lãnh Mặc Nghiên cũng không để ý điều đó, anh ngước mắt nhìn Nam Cung Âu Thần im lặng đứng một bên tựa như vệ sĩ.

"King, tôi thật ngưỡng mộ anh có một cô em gái tốt như vậy!"

Tuy là nói với Nam Cung Âu Thần nhưng ánh mắt của Lãnh Mặc Nghiên vẫn dán chặt lên người Mẫn Nguyệt, ý vị không rõ.

Khí lạnh xung quanh Nam Cung Âu Thần có xu hướng ngày càng mạnh mẽ hơn. Mẫn Nguyệt mặt không đổi sắc, bình tĩnh phản bác.

"Em gái của Lãnh lão đại cũng rất tốt nha!" Mẫn Nguyệt cười như không cười, lạnh lùng quan sát cô gái bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên. Cô gái này từ này đến giờ luôn nhìn chằm chằm vào Thần, trong mắt đều là say mê, suy nghĩ của bản thân hoàn toàn không che giấu. Mẫn Nguyệt cười lạnh, dám có ý đồ với Thần, cô gái này cho cô là không khí sao?

Ý cười trên gương mặt Lãnh Mặc Nghiên lập tức biến mất khi nghe Mẫn Nguyệt nhắc đến Đàm Đài Hân là em gái anh. Lãnh Mặc Nghiên hoàn toàn không thích Đàm Đài Hân, thậm chí là chán ghét.

Đàm Đài Hân giống như không nghe thấy câu nói của Mẫn Nguyệt, cô ta từ đầu đến cuối chỉ mãi nhìn Nam Cung Âu Thần. Người đàn ông này hoàn hảo như vậy, rất xứng với cô. Vì thế Đàm Đài Hân ra quyết tâm nhất định phải có được Nam Cung Âu Thần. Cái gì mà kẻ thù của gia tộc chứ, chỉ cần là cô ta muốn thì chắc chắn có được, ai cũng không thể ngăn cản! Chẳng phải đứa con nuôi kia cũng không thể làm gì cô ta sao? Nghĩ vậy Đàm Đài Hân càng tự tin với quyết định của mình, kiêu ngạo bước lên trước, giơ tay chào Nam Cung Âu Thần.

"Xin chào, tôi là Đàm Đài Hân. Rất vui được gặp mặt anh, Nam Cung lão đại!"

Sắc mặt của Lãnh Mặc Nghiên trầm xuống, hung dữ trừng Đàm Đài Hân.

Lạnh nhạt nhìn bàn tay đang giơ giữa không trung, trong lòng Mẫn Nguyệt không khỏi cười tự giễu. Cô gái này thật sự không xem ai ra gì, bỏ lời nói của cô qua một bên thì cũng thôi đi. Đằng này không để ý ai hết, nhất là người đi cùng cô ta, Lãnh Mặc Nghiên, cứ thế mà vui vẻ chào hỏi kẻ đối địch của gia tộc, còn lộ ra ánh mắt si mê. Mẫn Nguyệt thật không hiểu Đàm Đài Hân đây là bị gia tộc nuông chiều đến ngu ngốc, hay là thẳng thắn, ngây thơ nữa! Quả nhiên lối suy nghĩ của cô gái này, người bình thường như cô đúng là theo không kịp.

Nam Cung Âu Thần hoàn toàn không để ý đến cái tay kia, ôm eo Mẫn Nguyệt, một bộ dáng không để ý tới.

Gương mặt Đàm Đài Hân ban đầu là tràn đầy tự tin, sau đó là khó xử cùng với bối rối.

Ý lạnh trong mắt Lãnh Mặc Nghiên ngày càng dày đặc, tựa hồ còn có một chút sát khí. Đàm Đài Hân này quả nhiên là ngu ngốc đến cực điểm!

Nhưng cũng thật tốt, anh đang muốn mượn cơ hội này để đả kích Nam Cung Âu Thần.

"Nam Cung lão đại thật không nể mặt. Thế nào, anh đây là xem thường người của gia tộc Đàm Đài chúng tôi?"

Nam Cung Âu Thần một ánh mắt cũng không cho Lãnh Mặc Nghiên, quả thật đang thể hiện đúng như câu nói của Lãnh Mặc Nghiên, xem thường người Đàm Đài gia!

"Không phải đâu, chỉ là Thần trước giờ có bệnh sạch sẽ, không thích chạm vào người khác thôi." Mẫn Nguyệt đành đứng ra hóa giải không khí lúng túng này, cô không muốn hai vị lão đại lớn của hắc đạo đánh nhau trong bữa tiệc sinh nhật của cô. Chỉ có điều cô giải thích càng khiến người khác giận sôi, nhất là Đàm Đài Hân, như vậy còn không bằng đừng giải thích.

Đàm Đài Hân nghiến răng, ý của cô ta nói là cô dơ bẩn nên Nam Cung lão đại mới không bắt tay với cô sao?

"Cô....." Đàm Đài Hân vốn muốn tiến lên tranh cãi với Mẫn Nguyệt nhưng bị ánh mắt của Lãnh Mặc Nghiên dọa cho cả người run run, thân thể cứng ngắt lui về sau.

Lãnh Mặc Nghiên còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, châm chọc thêm một câu: "King, anh làm vậy là không nể mặt tôi rồi. Còn chuyện ở rừng Amazon lần trước tôi vẫn chưa tính với anh đâu! King, không lẽ anh nghĩ phá hoại địa bàn của tôi như thế còn có thể bỏ mặc không quan tâm, rời đi an toàn sao?" Mấy chữ cuối Lãnh Mặc Nghiên còn đặc biệt nhấn mạnh, cặp mắt yêu nghiệt dưới mặt nạ phóng ra khí lạnh.

Nam Cung Âu Thần hoàn toàn không bị ảnh hưởng từ những lời uy hiếp của Lãnh Mặc Nghiên. Anh nở nụ cười: "Tôi quên mất chưa cảm ơn anh, cảm ơn anh lần đó đã tặng cho tôi món quà rất lớn!"

Lãnh Mặc Nghiên nhíu mày, không hiểu Nam Cung Âu Thần nói như vậy là có nghĩa gì, nhưng rất nhanh anh liền biết được đáp án.

Từ phía sau Nam Cung Âu Thần, Lam Hi lạnh lùng bước tới, đứng đối diện với Lãnh Mặc Nghiên.

Trí nhớ của Lãnh Mặc Nghiên rất tốt, đương nhiên nhớ ra Lam Hi, bởi vì cặp mắt màu lam kia khiến anh đặc biệt chú ý.

Anh hơi cúi người, bàn tay nắm chặt cằm Lam Hi: "Thì ra con chuột bé nhỏ bị đuổi đi của năm đó vẫn còn sống đến bây giờ sao? Thật là kì tích!" Sau đó Lãnh Mặc Nghiên cười lạnh, giọng nói tàn khốc.

"Chỉ là, dù có còn sống quay trở về thì như thế nào, cũng chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi. King, không lẽ anh nghĩ con chuột bé nhỏ này có thể đối phó với tôi?"

Lãnh Mặc Nghiên buông cằm Lam Hi ra, khinh thường lấy khăn tay từ trong túi quần ra lau sạch tay.

Sắc mặt của Nam Cung Âu Thần và Lam Hi không có nhiều biến hóa, nhưng Mẫn Nguyệt thì có dấu hiệu tức giận. Lãnh Mặc Nghiên này nói chuyện thật quá đáng!

"Mày chính là đứa nghiệt chủng năm đó bị đuổi đi?" Đàm Đài Hân yên phận nãy giờ rốt cuộc phát tác, giọng nói bén nhọn đầy mỉa mai.

Biểu cảm của Lam Hi lập tức thay đổi, vô cùng giận dữ. Hai bàn tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm, hai mắt đầy lửa trừng Đàm Đài Hân. Lam Hi hận nhất là nghe người khác gọi cậu là "đứa nghiệt chủng" hay "con hoang". Từ nhỏ cậu luôn bị người khác bắt nạt, chê cười, những đứa con khác của Đàm Đài Trịnh Ân lúc nào cũng gọi cậu như thế.

Đàm Đài Hân thế mà dưới ánh mắt của Lam Hi lại sinh ra một chút sợ hãi, thần trí hơi hoảng loạn. Cô ta định thần, cần gì phải sợ đứa nghiệt chủng này. Đàm Đài Hân trợn mắt, hung hăng giơ tay định tát Lam Hi.

"Thằng nhóc đáng chết này, mày lườm gì hả?"

Lam Hi không hề né tránh, quật cường đứng thẳng.

Ngay khi bàn tay kia định đánh xuống thì bị Mẫn Nguyệt chặn lại. Cô cầm tay Đàm Đài Hân hơi dùng sức bóp chặt, gương mặt lạnh lẽo phủ đầy hơi thở băng giá. Đàm Đài Hân này gan cũng lớn thật, dám động tay động chân với người của cô ngay trước mặt cô.

"Đàm Đài tiểu thư, cô dám đánh người của tôi trước mặt tôi sao? Hơn nữa đây lại là tiệc sinh nhật của tôi đó!"

"Hừ, thằng nhóc đó là con riêng của ba tôi, người của Đàm Đài gia, tôi muốn làm gì nó là chuyện của tôi!" Đàm Đài Hân vặn vẹo tay muốn rút về nhưng phát hiện là căn bản rút không được, cô ta đau đến nhăn mặt nhíu mày, đành phải kêu lên.

"Này, cô mau bỏ tay tôi ra!"

Mẫn Nguyệt không lập tức thả Đàm Đài Hân ra, tay càng thêm dùng lực, lạnh lùng nói từng chữ. "Tôi nhớ năm đó Lam Hi cùng với gia tộc Đàm Đài mấy người đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ, đương nhiên hiện tại sẽ không còn là người của Đàm Đài gia. Bây giờ cậu bé tên là Lam Hi, không phải Đàm Đài Hi! Còn nữa, Lam Hi có như thế nào cũng là do tôi chịu trách nhiệm, cô có tư cách gì mà quản."

Nói xong Mẫn Nguyệt cũng dứt khoát buông tay Đàm Đài Hân ra, cũng làm giống như Lãnh Mặc Nghiên lúc nãy, lấy khăn ra lau tay.

Thái độ này của Mẫn Nguyệt khiến cho Lãnh Mặc Nghiên đột nhiên nảy sinh hứng thú. Hai mắt không khỏi híp lại như hồ ly tính kế.

Đàm Đài Hân lảo đảo vài bước mới đứng vững, cô ta oán hận nhìn Mẫn Nguyệt, nghiến răng muốn nói gì đó đả kích cô nhưng liền bị Lãnh Mặc Nghiên cảnh cáo.

"Đàm Đài Hân, phải biết chừng mực!"

Đàm Đài Hân không cam lòng ngậm miệng, cô ta quả thật hơi sợ đứa con nuôi của ba cô ta, Lãnh Mặc Nghiên này!

Nam Cung Âu Thần đứng chắn trước Lam Hi và Mẫn Nguyệt, xem như bảo vệ hai người ở đằng sau. Giọng nói anh nhàn nhạt, mang theo một tia mỉa mai cùng uy hiếp: "Lãnh lão đại tốt nhất hãy quản kĩ người của mình, đừng để ra ngoài rồi làm mất mặt Đàm Đài gia!"

Đàm Đài Hân cảm thấy rất bi thương, người đàn ông mà cô ta nhìn trúng lại nói với cô ta như vậy, còn không nhìn cô ta một cái. Nhưng mà Đàm Đài Hân tuyệt đối không bỏ cuộc, người đàn ông này, cô ta muốn!

Lãnh Mặc Nghiên sa sầm mặt, không chút khách khí trả lời: "Không phiền Nam Cung lão đại quan tâm!"

Lãnh Mặc Nghiên dứt lời liền lạnh lùng bỏ đi, Đàm Đài Hân do dự nhìn Nam Cung Âu Thần rồi nhìn Lãnh Mặc Nghiên. Cuối cùng cô ta chọn đi theo Lãnh Mặc Nghiên.

Lam Hi lúc này không còn đứng sau lưng Nam Cung Âu Thần, cậu kiên định nói: "Một ngày nào đó tôi nhất định sẽ phá hủy Đàm Đài gia!"

Lãnh Mặc Nghiên hơi dừng bước, đầu cũng không quay lại, bàn tay vẫy vẫy, giọng nói khiêu khích: "Tôi nhất định sẽ chờ đến ngày cậu có bản lĩnh đó!" Lãnh Mặc Nghiên cười lớn, thong thả hòa vào đám người.

Lam Hi đứng đó, hai mắt hừng hực lửa, ý chí quyết tâm, nhất định cậu sẽ khiến cho Đàm Đài gia bị phá hủy!

Mẫn Nguyệt khoanh tay, khóe môi cong nhẹ. Quyết định của cô ngày đó không sai, cậu bé này rất có tương lai! Lãnh Mặc Nghiên đi rồi, Mẫn Nguyệt lập tức có tâm trạng trò chuyện với Lam Hi.

"Lúc nãy em đã bỏ gì lên người Đàm Đài Hân vậy?" Khi cô chặn Đàm Đài Hân lại, Lam Hi ở phía sau. Đàm Đài Hân và Lãnh Mặc Nghiên đều không thấy rõ cậu bé, nhưng cô thấy rất rõ. Lam Hi lúc đó đã thả lên người Đàm Đài Hân một ít bột màu trắng. Cô tuy không biết nó là gì nhưng cũng hiểu cái thứ bột trắng đó không phải là thứ tốt.

Lam Hi vẻ mặt vô tội: "Có bỏ gì đâu!"

"Đừng nói dối, em ở sau lưng chị làm gì tưởng chị không biết sao?"

Lam Hi bị lộ cũng không sợ hãi, cậu gian xảo cười: "Cũng không có gì, chỉ là thứ khiến cô ta bị ngứa cả người suốt một tuần thôi."

"....." Mẫn Nguyệt nghẹn họng, ai nói cậu bé có khuôn mặt thiên sứ này thì nhất định phải là thiên sứ chứ! Theo cô thấy chính là ác ma!

Mẫn Nguyệt thật hết cách với cậu, cô thở dài một cái rồi quay qua nói chuyện nghiêm túc với Nam Cung Âu Thần.

"Anh và Lãnh Mặc Nghiên có thù oán sâu nặng gì sao?"

Nam Cung Âu Thần nhướng mày, đối diện với cặp mắt tò mò của cô anh chỉ bình thản trả lời. "Không có, trước khi Lãnh Mặc Nghiên lên nắm quyền Đàm Đài gia thì anh chưa bao giờ gặp hắn ta. Nhưng khi Lãnh Mặc Nghiên làm lão đại của Đàm Đài gia thì ngược lại cứ nhắm vào Nam Cung gia, nói đúng hơn chính là nhắm vào anh. Việc này anh cũng không hiểu."

Mẫn Nguyệt im lặng, Lãnh Mặc Nghiên này thật khó hiểu, hắn ta hết lần này đến lần khác đều cố ý đối phó với Thần làm gì?

Nam Cung Âu Thần thấy vẻ mặt nghiêm túc này của cô thì bất đắc dĩ, anh gõ nhẹ trán cô. "Nghĩ đến những người không liên quan làm gì, lo chuyện của em đi, tối nay chúng ta còn rất nhiều việc để làm!"

Mẫn Nguyệt cười hì hì, khoát tay anh: "Không nghĩ thì không nghĩ."

Lam Hi ở bên khinh thường xì một tiếng, hai người này ở đâu cũng diễn mấy cảnh buồn nôn.

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt không quan tâm đến Lam Hi, hai người dắt tay nhau tiếp tục đi xã giao.

Trong một góc của đại sảnh, một người con gái toàn thân một bộ đồ da bó sát màu đen, chân đi đôi giày bốt cổ cao. Khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng nõn, mang theo một chút tà khí bức người cùng với mị hoặc.

Mái tóc ngắn ngang vai màu rượu vang đỏ vô cùng nổi bật, một bên tai đeo viên kim cương đỏ, càng thêm quyến rũ, hấp dẫn người khác. Hai chân của cô bắt chéo, ngồi dựa vào ghế, trên tay đang cầm ly rượu vuốt ve, phía sau lưng có hai người mặc áo đen đang đứng.

Thêm một người áo đen khác bước vào, quần áo y hệt hai người đang đứng sau lưng cô. Người đó thấy cô gái ngồi trên ghế đầu tiên là cung kính cúi đầu, sau đó mới nghiêm túc nói: "Tiểu thư, phu nhân kêu người lập tức quay về, phu nhân muốn biết kết quả điều tra. Hơn nữa, người còn dặn tiểu thư đừng ham thú vui ở bên ngoài mà gây rắc rối hay sự chú ý của giới hắc đạo."

Cô gái kia thở dài một tiếng, bàn tay xinh đẹp cầm ly rượu lên uống hết. Cô than thở nói một câu: "Thật là, lâu lâu vừa có cơ hội ra ngoài mà đã bị bắt quay về rồi. Mẹ đúng là gấp gáp!"

Giọng nói thanh thúy, ngọt ngào làm cho người khác rất dễ say mê, tựa như một cô gái dịu dàng. Nhưng cách trang điểm cùng phong cách của cô thì hoàn toàn khác. Khi nhìn cô gái này, người ta sẽ thường nhận xét là soái và rất ngầu! Phong cách mạnh mẽ và phóng khoáng như con trai, cộng thêm gương mặt của cô thì dù có là con gái cũng sẽ mê mẩn. Minh chứng đơn giản nhất chính là từ khi cô ngồi ở đây đã có rất nhiều cô gái xung quanh đỏ mặt hướng về phía này.

Cô gái kia lấy từ trong túi áo ra một hộp quà nhỏ, đưa cho một người đứng sau lưng. "Đưa cái này cho lão đại của Nam Cung gia, nói đây là quà sinh nhật cho cô em gái kia. Dù sao hôm nay chúng ta đến góp vui thì cũng phải đáp lễ một chút."

"Dạ, tiểu thư!" Người kia nhận lấy hộp quà rồi nhanh chóng mất dạng.

Cô gái kia đứng lên, lạnh nhạt nhìn quanh đại sảnh bữa tiệc một lượt rồi mới cất bước. "Đi thôi, quay về Italia!"

Muốn ra ngoài tất nhiên phải đi qua đại sảnh bữa tiệc, đoàn người của cô gái kia đi qua, đúng lúc gặp Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần đang đi lại. Hai người họ không chút ý đến bên này, do đó hai bên cứ thế mà đi qua nhau.

Đi được vài bước thì cô gái kia dừng lại, mấy người áo đen đằng sau không hiểu cô muốn làm gì. Cô gái kia quay đầu lại, nhìn quanh chỗ lúc nãy Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần vừa đi qua. Một tay cô đè lên ngực, hơi nhíu mày. Kì lạ, vì sao vừa rồi cô lại có một cảm giác rất quen thuộc? Lại đảo một vòng xung quanh khách mời. Không có gì bất thường, chẳng lẽ là ảo giác? Cô gái kia thở dài, không để ý nữa mà tiếp tục bước ra cửa. Kết quả vừa xoay người liền đụng trúng một cô gái phục vụ.

Cô phản ứng nhanh đỡ eo cô gái kia, ôn nhu nói: "Không sao chứ?"

Cô phục vụ kia ổn định thân thể, nghe giọng nói ôn nhu này lập tức ngẩng đầu lên, sau đó đỏ mặt, thẹn thùng nói: "Cảm ơn!"

Đám người hộ vệ phía sau chứng kiến cảnh cô phục vụ kia thẹn thùng thì đen mặt. Tiểu thư của bọn họ không hề giống người thường, các cô gái khác thường sẽ ăn diện cho mình thật đẹp, luyện ra khí chất ôn nhu, dịu dàng. Còn tiểu thư của bọn họ luôn mạnh mẽ, rất thích mặc đồ đàn ông, sau đó đi trêu ghẹo phụ nữ khắp nơi. Nhất là những người có khuôn mặt trẻ con, dễ thương thì cô càng hứng thú. Chuyện này bọn họ rất quen rồi, dù cô có là con gái nhưng những cô gái đó không hề để ý, lúc nào cũng bị mê mẩn. Nghĩ lại mấy người hộ vệ thấy họ thật đáng thương, sau lại có một cô chủ kì lạ như thế này!

Cô gái mạnh mẽ kia cười nhẹ, làm ra vẻ thân sĩ. "Không có gì, lần sau chú ý một chút, đừng để ngã nữa, để lại sẹo thì không tốt với một cô gái dễ thương như thế này đâu!"

Cô phục vụ kia càng thêm đỏ mặt, hai mắt si mê, ngây ngốc gật đầu.

Cô gái này hài lòng, nở nụ cười như gió xuân, vẫy tay chào cô phục vụ một cái: "Tạm biệt!"

Cô phục vụ kia vốn còn đang chìm đắm trong ảo tưởng ngọt ngào của mình, vui vẻ chào tạm biệt, nhưng cũng hơi tiếc nuối.

Có điều khi cô nhìn thấy hình xăm trên bàn tay cô gái kia thì thay đổi hoàn toàn. Hai chân cô run run, nếu cô nhìn không lầm, hình xăm trên tay cô gái đó chính là hình cây kiếm bị một sợi dây xích quấn quanh. Trong giới hắc đạo này chỉ có duy nhất một gia tộc có hình xăm đó.....gia tộc Hiên Viên! Gia tộc vô cùng bí ẩn, không tham gia trực tiếp vào hắc đạo nhưng có thể làm rung chuyển cả giới hắc đạo. Rất ít người biết về gia tộc này, trước giờ người của Hiên Viên gia cũng không bao giờ công khai xuất hiện.

Người của Hiên Viên gia đều có hình xăm, nhưng những người có địa vị cao trong gia tộc thì hình xăm hơi khác một chút. Màu chủ đạo của Hiên Viên gia là màu đỏ, chỉ có những người đứng đầu hay thuộc dòng chính, có địa vị vô cùng cao mới có tư cách dùng hình xăm màu đỏ này. Cấp bậc càng thấp thì màu càng đậm dần, cuối cùng là màu đen. Cô phục vụ kia nhớ lại, hình xăm của cô gái vừa rồi đúng là màu đỏ. Sắc mặt cô trắng bệch nhìn theo hướng cô gái kia đã biến mất ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Tâm tư của mỗi người

Cùng lúc đó Vũ Trạch cầm hộp quà đến trước mặt Nam Cung Âu Thần, sắc mặt cổ quái.

"Lão đại, Hiên Viên Nhã của Hiên Viên gia có gửi quà cho Mẫn Nguyệt!"

Mẫn Nguyệt đứng bên cạnh nghe thấy liền giật mình: "Hiên Viên gia? Gia tộc thần bí nhất hắc đạo đó?"

Nam Cung Âu Thần cầm lấy hộp quà, ánh mắt lướt qua kí hiệu trên đó thì hơi dừng một chút.

"Không ngờ người của Hiên Viên gia cũng tới góp vui. Người đâu rồi?"

"Đã đi rồi!"

Nam Cung Âu Thần cười nhạt, thuận tiện đưa hộp quà cho Mẫn Nguyệt.

"Là người ta tặng cho em, vậy em cứ cầm đi."

Mẫn Nguyệt do dự một chút rồi nhận lấy, kì quái hỏi: "Sao họ lại ở đây? Chẳng phải nói Hiên Viên gia không tham dự vào chuyện của hắc đạo sao?"

Nam Cung Âu Thần liếc mắt sang Vũ Trạch, kêu anh giải thích. Vũ Trạch không dám chậm trễ, lập tức nói: "Theo điều tra thì cả tuần nay người của Hiên Viên gia đều ở khách sạn của chúng ta. Trùng hợp là hôm nay tổ chức tiệc nên họ tham gia thôi, cũng đã rời khỏi rồi."

Nam Cung Âu Thần không có biểu cảm gì, nhàn nhạt hỏi: "Có điều tra được tại sao họ lại xuất hiện ở thành phố A không?"

"Lão đại, không điều tra được, người của Hiên Viên gia làm việc rất bí mật. Nhưng có nghe nói là đang tìm người nào đó."

Nam Cung Âu Thần thấy không ảnh hưởng đến anh nên cũng không hỏi nữa. Thấy hộp quà Mẫn Nguyệt đang cầm, sẵn tiện nói: "Em mở quà ra thử xem, anh muốn xem quà mà Hiên Viên gia tặng có thể là cái gì!"

Mẫn Nguyệt gật đầu, không chần chừ mở nó ra. Bên trong hộp quà là một chiếc vòng tay pha lê thiết kế tinh xảo đang nằm trên lớp vải nhung. Pha lê gặp ánh sáng bên ngoài liền bị phản xạ, tạo ra nhiều màu lấp lánh, vô cùng rực rỡ, chói mắt. Là con gái bình thường đều sẽ thích món quà này, Mẫn Nguyệt cũng không ngoại lệ. Cô sờ nhẹ chiếc vòng, khóe môi cong nhẹ.

Nam Cung Âu Thần cũng hài lòng gật đầu: "Xem ra Hiên Viên gia rất có lòng!"

"Lúc nãy Vũ Trạch có nhắc đến người tên là Hiên Viên Nhã, đó là ai vậy?" Mẫn Nguyệt bắt đầu tò mò với người, dù sao không thể nhận quà mà vẫn không biết gì về người tặng. Tổ chức J chỉ là tổ chức sát thủ, về quan hệ với các gia tộc khác đương nhiên không hiểu rõ lắm. Mẫn Nguyệt từng nghe qua gia tộc Hiên Viên này, họ và gia tộc Âu Dương là hai gia tộc lánh đời, rất bí ẩn, nhưng quyền lực thì không thể xem thường. Chỉ là cô không hứng thú với hai gia tộc này nên cũng không bao giờ đi tìm hiểu thông tin.

"Hiên Viên Nhã chính là người thừa kế của Hiên Viên gia hiện nay. Nghe nói cô gái này tính cách quái lạ, nhưng rất có bản lãnh, làm việc quyết đoán. Thông tin về Hiên Viên gia rất ít, anh cũng có thể biết nhiêu đó. Nói chung là không tệ!"

Mẫn Nguyệt hơi bất ngờ, trước giờ Thần rất ít khen người khác, nhưng bây giờ lại khen cô gái tên Hiên Viên Nhã. Cô đột nhiên cảm thấy rất hứng thú, thật mong có dịp gặp cô ấy. Mẫn Nguyệt không biết, ước muốn của cô rất nhanh có thể thành hiện thực.

Bữa tiệc sinh nhật tối hôm đó cứ trôi qua như vậy. Mẫn Nguyệt phát hiện, khi cô đã "lượn" cả một vòng đại sảnh bữa tiệc lại không hề thấy Hạ Linh Lung, không ai biết cô đã rời đi khi nào. Mẫn Nguyệt không thấy cũng không để tâm, đỡ cho cô phải cảm thấy phiền lòng.

Màn đêm dần buông xuống, trong thư phòng tại nhà chính của Nam Cung gia. Nam Cung Hạ đang ngồi một mình thẫn thờ ở đó, bàn tay không ngừng vuốt ve một tấm hình. Trên tấm hình đó là hình ảnh của một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, dịu dàng đứng kéo đàn violon ở trong hoa viên. Khóe môi hiện lên nụ cười nhẹ, chính nụ cười đó đã khiến cho mọi thứ xung quanh như bị lu mờ, chỉ để làm nổi bật vẻ đẹp của cô.

Nhưng đặc biệt ở chỗ, khuôn mặt người phụ nữ lại giống Mẫn Nguyệt đến bảy, tám phần. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, cái bớt hình hoa anh đào như ẩn như hiện trên ngực của người phụ nữ đó.

Nam Cung Hạ trầm mặc một hồi sau đó mới thở dài nói: "Mẫn Nguyệt có phải là con gái của em không? Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?"

Ông nhìn tấm hình thở dài lần nữa rồi mở ngăn kéo ra, đặt tấm hình vào đó. Khi tấm hình lật úp lại, phía sau nó có ghi một ghi dòng chữ: Nam Cung Khuynh Thành! Khuynh Thành, là đẹp đến khuynh thành khuynh quốc!

Một ngày sau, tại một tòa lâu đài cổ ở Italia

Một người phụ nữ trung niên cao quý ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sô pha. Bà là người đã có tuổi, nhưng được bảo dưỡng vô cùng tốt, rất ít nếp nhăn, chỉ có mái tóc hoa râm đã bán đứng tuổi tác của bà. Trên người bà có khí chất uy nghiêm, khiến người khác khi đứng đối diện sẽ phải lo sợ. Bà tao nhã cầm ly trà chậm rãi uống, khóe mắt liếc thấy người đang đi vào.

Cô gái vừa bước vào chính là cô gái đã xuất hiện ở bữa tiệc Mẫn Nguyệt tối hôm đó. Là người thừa kế hiện nay của Hiên Viên gia, Hiên Viên Nhã!

"Mẹ, con đã về rồi!" Hiên Viên Nhã cung kính cúi đầu chào người phụ nữ trung niên này một cái. Không đợi bà nói đã tự ý ngồi xuống, bắt chéo chân.

Người phụ nữ trung niên kia cũng không để ý hành động của cô. Bà từ từ đặt tách trà xuống, sau đó mới mở miệng.

"Nhã nhi, đi ra ngoài chơi có vui không?" Trong giọng nói không che giấu sự cưng chiều và yêu thương.

"Không vui chút nào, mẹ, con chỉ mới tìm được một chút cảm giác vui vẻ thôi mà mẹ đã gọi con về rồi." Hiên Viên Nhã bĩu môi, thể hiện sự bất mãn. Ánh mắt phong tình hơi nhếch lên, nếu có cô gái nào ở đây chắc chắn sẽ lại bị quyến rũ.

Người ngồi đối diện hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bộ dáng đó, bà nghiêm mặt có ý cảnh cáo Hiên Viên Nhã, nhưng cũng không la mắng hay làm gì.

"Chuyện con xuất hiện trong bữa tiệc của Nam Cung gia là sao?"

"À, chỉ là trùng hợp con ở trong khách sạn mà ở tổ chức bữa tiệc thôi. Cô con gái nuôi đó của Nam Cung gia không tệ! Mẹ, không lẽ mẹ vẫn còn để ý chuyện năm đó sao?"

Ánh mắt người phụ nữ trung niên kia thoáng thay đổi, biểu cảm không được tự nhiên.

"Không phải, chỉ là sau này con phải chú ý hành động của mình. Đừng quên Hiên Viên gia không tham dự vào chuyện của hắc đạo. Hơn nữa gia tộc đang trong tình trạng bất ổn, không nên để cho người khác nắm được nhược điểm. Nhất là hắn ta!"

Hiên Viên Nhã không phản bác, rất nghe lời.

"Kết quả điều tra thế nào rồi?"

Hiên Viên Nhã biết đã nói đến chính sự liền nghiêm túc, sắc mặt hơi ngưng trọng: "Con đã điều tra được đứa bé năm đó đã bị đưa đến một cô nhi viện, sau đó được một vợ chồng nhận nuôi. Nhưng con chỉ điều tra tới đó thì manh mối bị đứt quãng, không có cách nào tìm được cặp vợ chồng kia."

Trên gương mặt người phụ nữ lập tức lộ rõ vẻ thất vọng, ánh mắt ảm đạm. Hiên Viên Nhã không đành lòng nên an ủi bà.

"Mẹ, yên tâm, con nhất định sẽ tìm ra được đứa bé, đưa con bé về Hiên Viên gia."

"Ừ..... Con ra ngoài trước đi!" Bà xua tay, trong giọng nói đầy mệt mỏi. Hiên Viên Nhã hơi đau lòng, nhưng vẫn đi ra.

Sau khi Hiên Viên Nhã ra ngoài, người phụ nữ trung niên kia đứng dậy, bước lên cầu thang tầng bốn. Tầng bốn vốn là cấm địa, rất ít có người nào được lên đó. Trên tầng bốn chỉ có duy nhất một căn phòng, bà mở cửa bước vào căn phòng đó.

Trong phòng chứa đầy các thiết bị y tế được nối với người đàn ông đang nằm yên tĩnh trên cái giường lớn. Người đàn ông nằm trên giường rất tuấn tú, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Có điều ông ấy cũng không còn trẻ, tính ra cũng chỉ ngang bằng Nam Cung Hạ. Ông lẳng lặng nhắm mắt nằm đó, tựa như đang ngủ, nhưng chỉ có người phụ nữ trung niên bên cạnh biết, ông ấy không phải ngủ.

Bà ngồi cạnh giường, hai mắt bi thương nhìn người đàn ông đó.

"Triệt nhi, con đừng lo lắng, Nhã nhi và mẹ đang tích cực tìm ra con gái của con, sẽ không để con bé lưu lạc bên ngoài. Khi tìm được, mẹ nhất định sẽ bù đắp hết mọi lỗi lầm với con bé....."

Bà cứ ngồi đó, nói từng chuyện từng chuyện, không để ý người kia có nghe hay không. Bà nói một lúc lâu liền dừng lại, thở dài một tiếng.

"Triệt nhi, khi nào con mới có thể tỉnh lại? Đã mười lăm năm rồi, con cứ ngủ như vậy sao?!"

Không nghe thấy lời đáp lại, vành mắt bà đỏ lên, nhưng vẫn kiềm chế không khóc. Bà là Mạc Vân Du, năm đó bà là một nữ cường nhân, còn rất trẻ đã tung hoành hắc đạo. Sau đó lại gặp được người đàn ông bà yêu nhất, người đứng đầu của Hiên Viên gia lúc đó. Hai người nhanh chóng cưới nhau, tính cách bà mạnh mẽ, cách làm việc của rất dứt khoát. Nên giải quyết được rất nhiều chuyện của Hiên Viên gia, làm phu nhân lão đại Hiên Viên gia cũng rất tốt. Bà chỉ có hai đứa con, Hiên Viên Triệt được bà sinh ra sau khi vào Hiên Viên gia không lâu. Còn Hiên Viên Nhã là khi hai vợ chồng đã hơi lớn tuổi mới sinh ra, vì vậy đối với Hiên Viên Nhã người trong nhà luôn chiều chuộng cô. Hiên Viên Nhã và Hiên Viên Triệt lại cách nhau tới mười mấy tuổi. Cuộc đời bà trôi qua rất nhẹ nhàng, người khác phải luôn nghe lời bà, vì vậy bà có suy nghĩ là muốn nắm tất cả mọi thứ trong tay. Nhưng cũng do suy nghĩ đó mà năm ấy bà đã phạm một sai lầm rất lớn. Do đó, hiện tại bà đang cố gắng bù đắp lại những sai lầm đó. Mạc Vân Du ngồi trong căn phòng đó cả buổi, phần lớn là tự nói chuyện một mình.

Bàn tay đặt lên tay nắm cửa của Hiên Viên Nhã bóp chặt, cô lặng lẽ đứng bên ngoài nhìn Mạc Vân Du. Sắc mặt đau lòng, cô không nỡ thấy mẹ như vậy. Mười lăm năm qua, cô đã chứng kiến cảnh mẹ vô cùng hối hận về hành động của năm đó. Ngày nào cũng vào phòng anh hai để trò chuyện với anh, một mình nói chuyện rồi một mình lau nước mắt. Chuyện của anh hai năm đó xảy ra khi cô còn nhỏ, cũng không thể giải quyết được gì. Cô rất muốn vào đó an ủi mẹ, nhưng cô biết bà rất mạnh mẽ, không muốn để người khác thấy hình ảnh bà yếu đuối.

Hiên Viên Nhã im lặng đóng cửa lại, vừa xoay người đi cô đã lấy điện thoại ra, ấn số của một người.

"Đẩy nhanh tốc độ điều tra, bất kể dùng cách gì cũng phải tìm ra cặp vợ chồng đó, tôi muốn tìm thấy người càng sớm càng tốt!"

Không bận tâm người kia nói gì, cô liền tắt điện thoại. Bước đi để lại một cái bóng dài trên hành lang.

Tại một căn biệt thự ở thành phố A

Lâm Quân một mình chống gậy bước vào căn phòng được gọi là cấm địa. Ông từ từ mở cửa ra, rồi đóng sầm lại. Cả căn phòng đều dán hình của một người phụ nữ. Khác với bức hình của Nam Cung Hạ, những bức hình cũ hơn nhiều. Người phụ nữ trong những tấm hình treo trên tường có dung mạo hơi khác so với Nam Cung Khuynh Thành. Nhưng cả bà ấy cùng với Nam Cung Khuynh Thành và Mẫn Nguyệt đều giống nhau ở ánh mắt trong trẻo, dễ dàng khiến người khác bị thu hút vào đó, cùng với đóa hoa anh đào trên ngực.

Lâm Quân ánh mắt nhớ nhung cùng si mê, vuốt ve từng tấm hình một. Dưới mỗi tấm hình đều có viết một dòng chữ nhỏ rất đẹp: Vương Tĩnh Lan.

Lâm Quân nhìn mỗi tấm hình, miệng không ngừng kêu: "Lan nhi.....Lan nhi..... "

Ông nghẹn ngào lẩm bẩm, nhưng đột nhiên sau đó thay đổi thái độ, oán hận nói: "Tại sao năm đó em không chọn anh? Em lại không chọn anh!" Câu cuối Lâm Quân gần như gào lên, hai mắt dần trở nên điên cuồng.

"Rốt cuộc hắn ta có gì tốt? Lại khiến em kiên quyết ở bên hắn cũng không chịu ở bên cạnh anh?"

"Haha, Lan nhi, anh nhất định sẽ trả thù, nhất định sẽ làm chủ Nam Cung gia. Em cứ chờ đó, anh sẽ cho em biết, anh cũng có bản lĩnh, tuyệt đối không thua kém hắn ta!"

Lâm Quân ở trong căn phòng đó gào thét hơn một giờ, cho đến khi có người gõ cửa thì ông ta mới dừng lại. Lâm Quân thu hồi bộ dáng điên cuồng của lúc nãy, từ tốn bước ra ngoài.

Trước cửa đã có một người đàn ông chờ sẵn, thấy Lâm Quân thì hơi cúi đầu, đi theo sau ông. Lâm Quân đi đến đại sảnh thì ngồi xuống ghế sô pha, trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

Người kia lập tức cung kính trả lời: "Chủ nhân, tôi đã điều tra được quá khứ của Nam Cung Mẫn Nguyệt."

Lâm Quân vô cùng hứng thú với tin tức này, khóe miệng hơi nhếch, chờ đợi lời nói từ người đàn ông kia.

"Trước khi gặp Nam Cung Âu Thần thì cô bé đó chỉ là đứa con nuôi được một cặp vợ chồng nhận nuôi từ cô nhi viện. Sau đó cặp vợ chồng này vì nợ tiền mà đem Nam Cung Mẫn Nguyệt bán cho đại ca xã hội đen khi đó chính là Trần Phong."

"Trần Phong? Chính là hắn ta?" Lâm Quân nghe thấy cái tên đã lâu không nhắc đến, hơi giật mình.

"Đúng vậy, chính là người đó!" Lâm Quân nhíu mày, rồi không để ý nữa.

"Có điều trong khi điều tra tôi đã phát hiện được một chuyện rất thú vị."

Lâm Quân nhướng mày nhìn người đàn ông kia, trong mắt mang theo chút ý vị thâm trường.

Không để Lâm Quân phải thắc mắc, người đàn ông kia đã kêu lớn một tiếng: "Đưa người vào đây!"

Sau đó một nhóm người trước sau bước vào đại sảnh. Trong đó, có một người phụ nữ mập mạp, phấn son đầy mặt cùng với một người đàn ông nở nụ cười bị ỏi, ăn mặc thấp kém bước vào. Nếu Mẫn Nguyệt không mất trí nhớ thì khi nhìn thấy họ chắc chắn sẽ giật mình. Hai người này không ai khác chính là Hà Minh và Mai Thu Phương!

Không ai biết hai người kia đã nói với Lâm Quân cái gì, chỉ thấy lát sau ông ta nở một nụ cười rạng rỡ, ánh mắt tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ba nuôi phản đối

Trong thư phòng, Lâm Quân thần sắc nghiêm nghị nhìn tài liệu trên tay. Một lúc sau, ông ta tươi cười đầy thâm ý, đem tài liệu bỏ vào túi rồi đưa xấp tài liệu đó cho thư ký đang chờ sẵn.

"Nghĩ cách đưa cái này cho Nam Cung Âu Thần. Tôi rất tò mò cậu ta sẽ phản ứng như thế nào khi biết được đứa em gái nuôi mà cậu ta có ý đồ bất chính lại chính là em họ có quan hệ huyết thống với mình."

Nghĩ đến viễn cảnh Nam Cung Âu Thần khi nhận được tài liệu này sẽ vô cùng đau khổ thì Lâm Quân càng vui vẻ. Đến lúc đó thì ông ta sẽ có cơ hội đối phó với Nam Cung Âu Thần rồi thuận lợi ngồi lên chức lão đại của Nam Cung gia.

Lâm Quân cười lớn, giọng nói không che dấu sự hả hê: "Haha, rất thú vị đây!"

Người thư ký kia hơi kinh hoảng, cúi thấp đầu lui ra ngoài làm việc.

Ở Lưu Ly Bảo

Mẫn Nguyệt sáng sớm thức dậy đã không thấy Âu Thần nằm bên cạnh. Cô nhớ hôm nay là chủ nhật, bình thường nếu không cần đi làm thì Thần luôn ôm cô ngủ, chờ cô cùng thức dậy. Nhưng hôm nay anh lại dậy trước, thật kì lạ! Mẫn Nguyệt xuống giường, rửa mặt rồi xuống lầu.

Vừa đặt chân xuống phòng khách thì cô đã nghe thấy tiếng động kì lạ phát ra từ trong phòng bếp. Mẫn Nguyệt nghi hoặc, mới sáng sớm sao phòng bếp làm ầm lên vậy. Cô bước tới gần mới thấy rất nhiều người hầu tập trung trước cửa, trong đó có cả bác Trương. Mẫn Nguyệt liền cất tiếng gọi: "Bác Trương!"

Bác Trương giật mình, quay đầu thấy Mẫn Nguyệt như thấy cứu tinh, vội kéo tay cô. "Mẫn Nguyệt, bây giờ thiếu gia đang ở trong phòng bếp, con mau vào xem đi."

Mẫn Nguyệt ngây ngốc, không hiểu có chuyện gì. "Phòng bếp? Anh ấy ở trong phòng bếp làm gì?"

"Thiếu gia đang nấu ăn a!"

"Nấu ăn?" Mẫn Nguyệt kinh ngạc hét lớn, thần kinh phản ứng không hoạt động kịp. Sao cô trước giờ không hề biết là Thần biết nấu ăn vậy?

"Anh ấy biết nấu ăn à? Sao con không biết?"

Bác Trương nghĩ đến thì thở dài: "Trước giờ thiếu gia không bao giờ vào bếp thì làm sao biết nấu ăn chứ!"

"Vậy anh ấy..... " Cô vừa nói vừa chỉ tay vào cánh cửa phòng bếp đang chật kín người ở đó. Giờ mới thấy sao cảnh tượng này quen vậy chứ?

"Cho nên con mau vào trong đó đi, nếu không lát nữa sẽ có chuyện lớn xảy ra đó!" Bác Trương nói xong cũng gấp gáp đẩy Mẫn Nguyệt vào trong phòng bếp.

Những người kia thấy cô thì thở phào nhẹ nhõm, tự giác nhường đường cho cô.

Mẫn Nguyệt bước chân vào phòng bếp thì khóe miệng run rẩy, cả người cứng đờ.

Trên nền nhà bị rải đầy bột, chén bát thì nằm loạn khắp nơi, trong góc còn đọng một số vũng nước. Nam Cung Âu Thần đứng ở giữa phòng, đang quay lưng lại với cô, cúi đầu làm gì đó. Mẫn Nguyệt tò mò lại gần, sau đó nghe thấy giọng nói của anh lẩm bẩm.

"200 gam đường, 70 gam vani..... Vani là cái quỷ gì vậy?"

Mẫn Nguyệt đứng đằng sau anh, lúc này mới thấy anh đang bỏ đường vào một cái chén nhỏ đặt lên cái cân. Thần quả thật không biết nấu ăn, nấu ăn mà cũng cần dùng cân để đo lường gia vị sao? Mẫn Nguyệt bật cười, không ngờ anh cũng có thứ không làm được.

Nghe được tiếng cười, Nam Cung Âu Thần lập tức xoay người, khi nãy anh tập trung quá nên không chú ý có người bước vào.

Không cần nghĩ anh cũng biết tiếng cười này là phát ra từ ai. Trong nhà làm gì có ai gan lớn như vậy, dám cười anh? Ngoài bảo bối của anh thì không thể có người nào khác.

"Em cười cái gì?"

"Thì ra anh không biết nấu ăn! Haha, không ngờ vẫn có chuyện mà anh không biết làm!"

Nam Cung Âu Thần đen mặt, dùng hai tay dính đầy bột mì xoa hết lên mặt cô. Cho đến khi khắp khuôn mặt Mẫn Nguyệt bị lem luốc thì Nam Cung Âu Thần mới hài lòng dừng tay.

"Không cho em cười nữa! Hừ, ai nói nhất định cần phải biết mấy thứ này?"

"Được rồi, được rồi, một lão đại cao quý như anh thì không cần biết nấu ăn." Mẫn Nguyệt cố gắng nín cười, không trêu chọc anh nữa, nếu không lát nữa anh bộc phát thì không ổn.

"Anh đang làm món gì vậy?"

Trên mặt Âu Thần đột nhiên xuất hiện rặng đỏ khả nghi, anh ho khan một tiếng, mất tự nhiên nói: "Bánh kem....cho em!"

"Bánh kem? Làm bánh kem cho em làm gì?" Cô nhớ trước giờ bản thân cô không thích đồ ngọt lắm nên rất ít ăn, cũng không có thèm bánh kem. Thần làm bánh kem cho cô làm gì a?

"Hôm qua, em vẫn chưa ăn bánh kem."

Mẫn Nguyệt phải mất một lúc mới hiểu được ý của anh. Ngày hôm qua là sinh nhật cô, nếu là người bình thường thì sẽ có màn thổi nến, ăn bánh kem, nhưng cô thì không. Cho nên bây giờ là anh bồi thường lại cho cô?

Mẫn Nguyệt không biết diễn tả cảm xúc của hiện tại của mình như thế nào nữa. Cảm động? Ấm áp? Hạnh phúc? Tất cả đều có!

"Em cảm động à?" Nam Cung Âu Thần nhéo nhéo mặt cô, khóe môi hiện lên ý cười.

"Hừ, ai thèm cảm động!" Mẫn Nguyệt nghiêng đầu tránh bàn tay đang làm loạn của anh. Sao anh lúc nào cũng thích bắt nạt khuôn mặt của cô vậy?

"Anh đã làm bánh xong chưa?"

"Đã làm xong phần bánh rồi, bây giờ chỉ còn làm phần kem phía trên thôi."

"Bùm!"

Âu Thần vừa nói xong liền vang lên một tiếng nổ lớn, khói từ đâu bay tới, bao phủ cả căn phòng. Mẫn Nguyệt vội lấy tay bịt mũi và miệng, nhưng vẫn bị ho sặc sụa. Nam Cung Âu Thần lập tức kéo cô vào lòng, ấn đầu cô vào ngực anh để cô không phải hít nhiều khói.

Đám người hầu bên ngoài thấy tình hình này thì cuống cuồng tìm hiểu đám khói này phát ra từ đâu, sau đó mở tất cả cửa thông gió. Cũng may khói không nhiều lắm, đợi một lát thì đã bay hết. Lúc này Mẫn Nguyệt mới biết thì ra đám khói đó xuất phát từ cái lò nướng. Cả lò nướng đen kịt, vẫn còn làn khói lượn lờ trên đầu.

Những người khác thấy đã an toàn thì nhanh chóng đi ra ngoài, chỉ để lại Mẫn Nguyệt và Âu Thần.

Nam Cung Âu Thần để Mẫn Nguyệt đứng sau lưng, anh tự tay mở nắp lò nướng ra. Khi mở nắp ra lại một trận khói nữa, anh lấy khăn tay che mũi, sau đó kéo thứ trong lò nướng ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy cái bánh anh đã tốn không ít công sức làm từ lúc sáng sớm bây giờ đã cháy không còn gì, Âu Thần cảm thấy vô cùng thất vọng.

Mẫn Nguyệt lò cái đầu nhỏ ra, thấy đống đen kia liền bật cười, mặc dù đã cháy đen nhưng không khó nhận ra đó là hình dạng của cái bánh. "Trình độ nấu ăn của anh quả thật là rất tệ!" Cô không chút nhân từ đả kích lòng tự ái của anh.

Nam Cung Âu Thần đen mặt, thẹn quá thành giận, hai mắt bốc lửa nhìn thẳng vào Mẫn Nguyệt. Cô im bặt, không dám cười nữa, thành thật đứng một bên.

Âu Thần lại nhìn 'sản phẩm thất bại' của bản thân thêm lần nữa, anh ảo não thở dài.

"Không sao, nếu hư rồi chúng ta làm lại lần nữa. Lần này em và anh cùng làm." Nói thật, cô thật sự không nỡ nhìn thấy bộ dáng thất vọng của anh, mặc dù cái bánh này vốn là làm cho cô.

"Em biết làm?"

"Đương nhiên, đừng quên em đã từng học nấu ăn. Không biết có ngon hay không nhưng ít ra vẫn đỡ hơn anh." Mẫn Nguyệt đắc ý hếch cằm, chọc tức Nam Cung Âu Thần sắc mặt đỏ bừng. Nhưng anh không thể làm gì cô, chỉ đành cười khổ.

Hai người loay hoay gần hai tiếng trong phòng bếp làm bánh, lâu lâu lại đùa giỡn với nhau, khung cảnh ấm áp khiến người khác ngưỡng mộ.

"Xong rồi!" Mẫn Nguyệt hô lên một tiếng, bàn tay đặt trái dâu cuối cùng lên mặt bánh, hoàn thành công đoạn trang trí, cả cái bánh cũng đã làm xong. Bánh kem không lớn lắm, được trang trí xung quanh bằng nhiều loại trái cây cùng mấy viên kẹo nhỏ, nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Trên mặt còn viết dòng chữ: Sinh nhật vui vẻ, bảo bối! Dòng chữ đó là tự tay Nam Cung Âu Thần viết lên, còn viết rất chú tâm.

Càng nhìn cái bánh kem, Mẫn Nguyệt càng cảm thấy hài lòng. "Thấy không, bánh kem em làm thật đẹp!"

"Cũng không phải là một mình em làm!"

Mẫn Nguyệt bĩu môi, anh để cô khoe khoang vài phút không được à?

Âu Thần lấy vài cây nến nhỏ đủ màu đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận cắm từng cái lên bánh kem, rồi châm lửa.

"Em ước đi!"

"Hả?" Mẫn Nguyệt ngây ngốc, còn phải giống như mấy thiếu nữ ngây thơ trên ti vi ước xong rồi thổi nến sao?Đùa à, cô không muốn làm mấy chuyện này đâu! Đừng trách cô tại sao nói vậy, cô cảm thấy việc đó rất ngu ngốc, chỉ cần ước thì sẽ thành hiện thực sao? Không thể nào, vận mệnh của bản thân thì phải do bản thân mình nắm, tự tay làm nên tất cả. Mong chờ vào thứ hy vọng xa rời thực tế này chỉ vô ích.

"Em mau ước đi, sau đó thổi nến rồi mới ăn bánh kem. Như vậy mới đúng trình tự."

Vẻ mặt Nam Cung Âu Thần rất chân thành làm Mẫn Nguyệt không nỡ cự tuyệt. Cô thở dài, dù sao cũng chỉ là hình thức, cô xem như là vui đùa một chút là được.

Mẫn Nguyệt liếc mắt nhìn anh, lão đại ngây thơ!

Mẫn Nguyệt nhắm mắt, im lặng ước nguyện. Chưa được vài giây đã mở mắt ra, một hơi thổi tắt toàn bộ nến. Ước nguyện của cô rất đơn giản, chỉ cần có thể mãi mãi ở bên cạnh Thần là được.

"Được rồi, vậy ăn bánh kem đi."

Âu Thần tự thân phục vụ Mẫn Nguyệt, cắt bánh ra, dịu dàng đút từng miếng bánh cho cô ăn. Mẫn Nguyệt cũng rất hưởng thụ sự phục vụ này, vẻ mặt hạnh phúc ăn bánh.

"Ngon quá!"

Mẫn Nguyệt cười đến vui vẻ, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ khóe miệng một cái. Cô không biết hình ảnh của cô hiện tại mê người đến mức nào. Nam Cung Âu Thần ngơ ngẩn, ánh mắt dán chặt vào đôi môi đang đóng mở kia. Môi cô rất nhỏ nhắn lại mềm mại, anh cũng rất muốn nếm thử hương vị của nó như thế nào. Nghĩ là làm, anh lập tức hành động.

"Miệng em vẫn còn dính kem kìa!" Sau đó không đợi cô phản ứng đã cúi đầu xuống, anh liếm nhẹ miếng kem còn dính ngoài khóe môi cô. Đảo một vòng, lợi dụng lúc Mẫn Nguyệt còn đang sững sờ, anh liền chui vào khoang miệng, hút lấy chất ngọt của cô.

Chờ cho đến lúc Mẫn Nguyệt hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cũng đã chậm rồi. Cô không đẩy anh ra, ngược lại nhắm mắt trải nghiệm cảm giác ngọt ngào này, hai tay chủ động ôm lấy cổ anh.

Ban đầu anh còn rất dịu dàng nhưng khi nhận ra bảo bối không hề kháng cự thì anh liền thay đổi. Mạnh mẽ chiếm đất công thành, chiếc lưỡi linh hoạt quấn lấy lưỡi cô, khéo léo dây dưa.

Thân hình Mẫn Nguyệt tê dại, mềm mại như nước dựa vào Âu Thần, nhiệt độ trong phòng dần tăng cao.

Cũng may Nam Cung Âu Thần còn một chút lý trí, kịp thời thả cô ra.

Mẫn Nguyệt thở hổn hển, cô không biết chỉ một nụ hôn mà lại mất sức đến vậy, nhưng lại mang theo cảm giác say đắm đến ngọt ngào.

Ánh mắt thâm thúy của Âu Thần nhìn vào gương mặt đỏ hồng của cô, đôi mắt lấp lánh nước, như vậy càng khiến người khác rung động. Anh sâu sắc cảm nhận được nơi nào trên cơ thể mình xảy ra biến hóa, anh cắn răng nhịn xuống suy nghĩ tà ác. Không thể, hiện tại bảo bối vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận anh, anh không thể làm chuyện tổn thương cô được.

Bàn tay anh vuốt nhẹ đôi môi sưng đỏ của cô, giọng nói khàn khàn: "Bảo bối, anh....."

"Reng.... Reng!" Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt không khí mờ ám giữa hai người. Nam Cung Âu Thần chửi thầm một tiếng, lấy điện thoại từ trong túi ra. Nhìn thấy tên người gọi là ba anh thì anh liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

Âu Thần ra ngoài rất thích hợp để cho Mẫn Nguyệt bình tĩnh, chuyện lúc nãy đúng là khiến người khác phải ngại ngùng. Cô hơi mỉm cười, trong lòng rất hạnh phúc. Nhưng không biết khi nãy Thần muốn nói cái gì?

Nam Cung Âu Thần đến chỗ cuối hành lang, mới ấn nút nhận cuộc gọi.

"Ba có chuyện muốn nói với con, lát nữa con đến nhà chính đi!" Giọng nói của Nam Cung Hạ truyền tới, mơ hồ còn mang theo một sự lạnh lùng.

Nam Cung Âu Thần đáp ứng, như vậy Nam Cung Hạ liền cúp máy. Sắc mặt anh thoáng trầm xuống, đột nhiên trong lòng hiện lên sự bất an.

Lúc Nam Cung Âu Thần quay về phòng bếp thì đã thấy Mẫn Nguyệt đang ngồi ăn gần hết cái bánh kem. Anh vỗ nhẹ đầu cô, giọng điệu sủng nịch như bình thường: "Công ty có việc, anh phải đi giải quyết trước."

Mẫn Nguyệt không ngẩn đầu lên, ừ nhẹ một tiếng xem như đã biết.

Anh cũng không nói nhiều, liền đi ra ngoài.

Nam Cung Âu Thần lái xe đến nhà chính, ở đó đã có quản gia chờ sẵn. Ông cung kính nói: "Thiếu gia, lão gia đang chờ ngài trong thư phòng!"

Nam Cung Âu Thần gật đầu, bước đi liền mạch đi vào trong. Khi anh mở cửa thư phòng, đã thấy Nam Cung Hạ thần sắc nghiêm túc ngồi ở đó chờ anh.

Anh thản nhiên ngồi xuống cái ghế đối diện với ông. Nam Cung Hạ không vòng vo, lập tức nói vấn đề chính.

"Chuyện của con với Mẫn Nguyệt là như thế nào?"

Ánh mắt Âu Thần hơi lóe lên, sau đó bình tĩnh trả lời. "Con yêu cô ấy!"

Nam Cung Hạ nghe câu nói nhẹ nhàng bâng quơ của anh thì tức giận đập bàn. "Làm loạn! Hai đứa là anh em sao có thể yêu nhau chứ!"

"Cô ấy chỉ là con gái nuôi, chúng con cũng không có huyết thống. Sao lại không thể?"

"Với bên ngoài thì sao? Dù như thế nào thì trên danh nghĩa hai đứa vẫn là anh em. Nếu yêu nhau thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của hai đứa trên hắc đạo con không hiểu sao?"

Ánh mắt Nam Cung Âu Thần tối xuống, lạnh lùng nói: "Ba yên tâm, con sẽ giải quyết chuyện này!"

"Con!" Nam Cung Hạ tức giận đến mức thở gấp, ông vuốt vuốt ngực rồi ngồi xuống. "Ba kiên quyết phản đối chuyện hai đứa yêu nhau. Hơn nữa, trước mặt người khác con nhớ kiềm chế hành động thân mật của mình với con bé."

"Trước giờ con và em ấy đều thân mật như vậy, ba cũng không phải thấy lần đầu. Tại sao lúc trước ba không có ý kiến mà bây giờ lại như vậy?"

Nam Cung Hạ nghẹn họng, đứa con trai này của ông quả nhiên nói chuyện rất sắc bén.

Thấy Nam Cung Hạ yên lặng, Âu Thần tiếp tục truy hỏi: "Tại sao ba phản đối?"

Nam Cung Hạ trầm mặc một lát rồi mới nói: "Chuyện này liên quan đến danh dự của Nam Cung gia."

Ông biết nói như vậy sẽ gây tổn thương rất lớn với Nam Cung Âu Thần, nhưng ông không còn cách nào khác. Nam Cung Hạ nhẹ giọng, chuyển thành thái độ mềm mỏng.

"Ba biết ba có lỗi với con và mẹ con, cho nên trước giờ ba đều cố gắng bù đắp cho con, con làm gì ba cũng không xen vào. Nhưng Âu Thần, xem như lần này ba yêu cầu con, con nghe lời ba được không? Cắt đứt tình cảm với Mẫn Nguyệt, sau đó tìm cho con bé một người chồng tốt."

Biểu tình của Nam Cung Âu Thần lạnh lùng đến dọa người, anh ngước mắt lên nhìn Nam Cung Hạ. Ba anh đã già rồi, khóe mắt không che dấu nổi sự mệt mỏi. Hiện tại ông ngồi đây dùng ánh mắt nghiêm nghị kêu anh từ bỏ người anh yêu nhất. Dù đã đoán trước được chuyện này nhưng khi nó xảy ra anh vẫn rất đau lòng. Anh biết ba luôn lo nghĩ cho anh, nhưng lần này anh chỉ có thể xin lỗi ông.

"Ba, con xin lỗi, chuyện gì cũng được nhưng chỉ duy nhất chuyện này là con không thể nghe lời của ba được."

"Công ty còn có việc, con đi trước."

Nói xong anh liền đứng lên đi ra ngoài, anh không muốn tiếp tục ở lại chứng kiến vẻ mặt thương tâm của ba anh.

Cho đến khi bóng dáng của Nam Cung Âu Thần biến mất sau cánh cửa, Nam Cung Hạ thở dài nói: "Xem ra đây là số mệnh định sẵn, không thể tránh được!"

Âu Thần sau khi ra khỏi nhà chính thì không về Lưu Ly Bảo mà đi thẳng đến công ty. Anh cần thời gian để yên tĩnh suy nghĩ mọi chuyện.

Buổi tối khi anh về đến Lưu Ly Bảo thì Mẫn Nguyệt đã ngủ rồi. Nam Cung Âu Thần ngồi cạnh giường, bàn tay vén vài sợi tóc rũ xuống của cô ra sau tai, sau đó hạ xuống trán cô một nụ hôn nhẹ. Bảo bối, em yên tâm! Vì tương lai của chúng ta, anh nhất định sẽ giải quyết hết mọi trở ngại. Sẽ không để em phải chịu bất kỳ ủy khuất nào!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Sự thật đáng sợ

Sáng sớm, Nam Cung Âu Thần mang theo tâm trạng vui vẻ đến công ty. Còn tại sao anh lại vui như vậy? Lý do rất đơn giản, bây giờ mỗi buổi sáng thức dậy anh đều bắt Mẫn Nguyệt hôn anh một cái, xem như chào buổi sáng. Ban đầu Mẫn Nguyệt còn ngại ngùng, không muốn làm theo, nhưng bị Âu Thần bắt buộc, sau đó qua vài lần cũng thành quen.

Mà tâm trạng Âu Thần tốt, người có thể cảm nhận rõ ràng nhất chính là toàn bộ nhân viên trong công ty. Ban đầu họ đều tò mò, không biết lý do tại sao mà tổng giám đốc lại vui vẻ như vậy. Nhưng sau đó chứng kiến cảnh vị tam tiểu thư Nam Cung Mẫn Nguyệt ngày ngày mang cơm đến cùng ăn trưa với tổng giám đốc thì mọi người đều ngầm hiểu với nhau. Có ai không biết mức độ cưng chiều của tổng tài bọn họ với cô em gái này đã lên tới tận trời. Chỉ cần thấy cô thì anh liền lộ ra vẻ mặt ôn hòa, bọn họ xem mà kinh ngạc suýt rớt cả cằm.

Nhưng tâm trạng vui vẻ này của Nam Cung Âu Thần kéo dài cho đến khi vào phòng làm việc thì chấm dứt. Như bình thường, khi anh vừa ngồi vào bàn làm việc liền lấy hồ sơ ra xem xét, sau đó ký xác nhận.

Anh đột nhiên phát hiện trên bàn mình có một xấp hồ sơ lạ. Nam Cung Âu Thần chỉ cho rằng đây chỉ là hồ sơ bình thường, mặc dù hơi nghi ngờ nhưng vẫn mở nó ra. Nội dung trong xấp hồ sơ kia làm cho sắc mặt Âu Thần lập tức biến đổi.

"Pặc!" Tiếng cây bút bị anh bẻ gãy, bàn tay Nam Cung Âu Thần siết chặt xấp hồ sơ kia. Cả người tỏa ra khí lạnh đến đáng sợ, mơ hồ còn có cả sát khí.

Anh vươn tay nhấn điện thoại nội bộ, lạnh như băng nói: "Vũ Hiên, vào phòng làm việc của tôi ngay lập tức!"

Ở bên kia điện thoại, thân hình Vũ Hiên thoáng run lên. Anh cảm nhận rất rõ là lão đại đang tức giận, nhưng mà thật kì lạ. Chẳng phải lúc nãy khi đến công ty tâm trạng còn rất tốt mà, sao bây giờ lại tức giận rồi?

Vũ Hiên mang theo nghi hoặc bước vào phòng làm việc. Anh vừa mở cửa đã bị Nam Cung Âu Thần ném một xấp tài liệu, Vũ Hiên nhanh tay lẹ mắt chụp lấy.

"Lập tức điều tra xem là người nào đem thứ nào vào văn phòng của tôi!" Giọng nói Âu Thần ẩn ẩn tức giận, chỉ đợi thời cơ bộc phát.

Vũ Hiên không hiểu mở tài liệu đang cầm trên tay ra xem, lập tức tái mét mặt, vội vàng nói: "Dạ, lão đại!"

Vũ Hiên không dám ở lại lâu liền đi ra ngoài, anh sợ lão đại giận chó đánh mèo. Vũ Hiên ra khỏi văn phòng, oán hận nhìn đống hồ sơ trên tay. Rốt cuộc người nào gan lớn như vậy, cư nhiên dám đem thứ này đến lừa gạt lão đại? Vừa rồi anh vừa lướt qua nội dung trong này, thật đúng là gạt người. Lại dám nói Mẫn Nguyệt chính là em họ ruột thịt của lão đại, chuyện này làm sao có thể?

Hai người vốn chỉ là anh em trên danh nghĩa, sao bây giờ lại trở thành anh em họ chung huyết thống được? Vũ Hiên cảm thấy chuyện này nhất định là có người chơi xấu, đợi đến khi điều tra ra rồi thì kết cục của người đó chắc chắn vô cùng thê thảm.

Nhưng mà đến lúc điều tra ra rồi thì Vũ Hiên có cảm giác nghẹn họng, không nói nên lời. Đồng thời nâng cao sự cảnh giác, cả người thoáng phòng bị. Bởi vì kết quả điều tra này quả thật làm cho người ta cảm thấy đáng ngờ.

Vẻ mặt Vũ Hiên hơi khó coi, gõ cửa một cái, chờ cho đến khi Nam Cung Âu Thần đồng ý thì anh mới bước vào.

"Lão đại, đã điều tra xong rồi! Sáng sớm nay có một người đã lẻn vào phòng làm việc của anh, sau đó đặt hồ sơ này lại trên bàn. Người này chẳng qua chỉ qua một người chủ quản có vị trí rất nhỏ trong công ty, không quan trọng. Nhưng người đó cũng chính là người mà Lâm Quân sắp xếp làm tai mắt trong công ty chúng ta."

"Lâm Quân?" Nam Cung Âu Thần cười lạnh: "Lão hồ ly đó cuối cùng cũng không chịu yên phận rồi sao?"

Vũ Hiên ngập ngừng nói: "Lão đại, vậy có cần điều tra lại tính xác thực của tài liệu này không?"

"Không cần!" Âu Thần trả lời rất dứt khoát. Trong lòng anh phần lớn là nghĩ đây chỉ là cái bẫy mà Lâm Quân đặt ra, anh và Nguyệt nhi không thể nào là anh em họ được. Nhưng một phần nhỏ còn lại chính là anh rất sợ lỡ như kết quả điều tra ra được chuyện này là thật thì phải làm sao. Anh không hề muốn đối mặt với sự thật như vậy nên lựa chọn trốn tránh. Nam Cung Âu Thần tự an ủi mình, chuyện đó chỉ là cái bẫy thôi, không thể là thật. Nhưng không hiểu sao trong lòng anh vẫn cảm thấy bất an.

"Cậu ra ngoài trước đi." Âu Thần nhíu mày phiền não, phất tay cho Vũ Hiên ra ngoài.

Tuy Vũ Hiên hơi lo lắng nhưng vẫn không làm trái lời của lão đại, gật đầu một cái rồi đi ra. Nhưng vừa đi được hai bước thì đã nghe Nam Cung Âu Thần gọi lại.

"Khoan đã! Chuyện này không được nói với bất kì ai, nhất là Nguyệt nhi!" Cô bé con đó nếu nghe được chuyện này thì sẽ lại lo lắng.

Vũ Hiên hơi kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

"Dạ, lão đại!"

Chờ Vũ Hiên đi rồi, Âu Thần mới lấy điện thoại ra, ấn số của Lâm Quân.

Chuông reo hai tiếng thì đã có người nhận, Lâm Quân cười ha hả nói: "Thật hiếm thấy! Sao hôm nay cậu lại nhớ đến người chú này vậy?"

Nam Cung Âu Thần đứng cạnh cửa sổ sát đất, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, một tay cầm điện thoại, một tay đút túi quần, trong mắt ẩn chứa hàn băng.

"Thật ra tôi chỉ muốn gọi điện để cảm ơn món quà lớn mà Lâm thúc đã gởi đến thôi!"

Lâm Quân hơi biến đổi, giọng nói có phần lạnh lùng. "Không tệ, nhanh như vậy đã điều tra ra tôi rồi sao?!"

Âu Thần cũng không dư hơi tiếp tục diễn trò với ông ta, anh trực tiếp vào thẳng chủ đề. "Lâm Quân, ông làm vậy là có ý gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là quan tâm đến Nam Cung gia thôi, tôi giúp các người tìm lại người thân, cậu không cảm ơn tôi sao?"

"Lâm Quân!" Vừa nhắc đến chuyện này thì Nam Cung Âu Thần liền tức giận, trầm giọng kêu tên ông ta một cái.

Lâm Quân thấy vậy càng vui vẻ: "Tức giận rồi sao? Trước giờ cậu xử lý mọi việc rất bình tĩnh, nhưng không ngờ đụng đến chuyện của cô bé thì dễ mất bình tĩnh như vậy. Nam Cung Âu Thần, trận đấu này, cậu nhất định sẽ thua trên tay tôi!"

Âu Thần cũng biết là bản thân đã quá khích, vì vậy anh chửi thầm một tiếng, lấy lại sự bình tĩnh thường ngày.

"Ông nghĩ chỉ những thứ đó thì có thể làm tôi tin vào sự thật ngớ ngẩn này? Ông quá xem thường tôi rồi!"

"Cậu thật sự cho rằng chỉ có những thứ đó thôi sao?"

Nam Cung Âu Thần trầm mặc, giọng điệu của Lâm Quân rất tự tin, rõ ràng là đã có sự chuẩn bị trước.

"Rốt cuộc ông muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ là cho cậu biết được vài thứ thôi! Nếu muốn biết được mọi chuyện thì trưa mai đến tìm tôi!"

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú với câu chuyện nhảm nhí đó của ông!"

Lâm Quân không hề mất hứng, giọng nói nghiền ngẫm. "Cậu không hứng thú? Nhưng tôi nghĩ rằng sẽ có người hứng thú với chuyện này. Cậu nói nếu tôi đem tài liệu này đến gặp Nam Cung Mẫn Nguyệt thì sẽ ra sao nhỉ?"

Mặt Nam Cung Âu Thần biến sắc, gầm lên: "Ông dám!"

"Cậu nghĩ tôi có dám hay không?"

Âu Thần hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt thành quyền. "Được, mai tôi sẽ tới tìm ông!"

Trong phòng ăn cao cấp ở nhà hàng, Lâm Quân đang ngồi chờ ở đó, bàn tay cầm ly trà uống một ngụm. Không lâu sau thì Nam Cung Âu Thần đẩy cửa vào, lạnh lùng ngồi xuống trước mặt Lâm Quân.

"Ông gọi tôi đến đây để nói chuyện gì?"

Khuôn mặt hồ ly của Lâm Quân đầy tính toán, nở nụ cười dối trá: "Gấp gáp làm gì, đã đến đây rồi thì cậu cũng ăn một bữa cơm đi!"

Vẻ mặt của Âu Thần rét lạnh, không kiên nhẫn nói: "Tôi không có hứng thú ăn cơm với ông!"

"Chậc, chậc, đúng là gấp gáp mà. Vậy cũng được, chúng ta nói chuyện chính. Những gì tôi muốn nói đều nằm trong xấp hồ sơ mà tôi đã gửi cho cậu. Tin tức trong đó đều là sự thật."

"Tôi không tin!"

"Không tin?" Lâm Quân cười có phần chói mắt, ánh mắt ông ta lóe lên, lấy một thứ từ trong túi áo ra đặt trên bàn.

"Nếu cậu vẫn không tin thì xem cái này đi!"

Nam Cung Âu Thần nhìn đến thứ mà Lâm Quân vừa lấy ra, đó là một tấm hình. Anh hơi do dự nhưng sau đó vẫn cầm tấm hình lên xem. Âu Thần thấy người trong hình lập tức sững sờ. Trong hình là một cô gái vô cùng xinh đẹp, điều này đối với anh không ảnh hưởng gì. Nhưng đặc biệt chính là cô gái này có bảy, tám phần tương tự Nguyệt nhi. Hơn nữa, anh tinh tế thấy được, cô ấy cũng có cái bớt hình hoa anh đào giống bảo bối. Hai người không hoàn toàn giống, nhất là ánh mắt của cô gái kia, vô cùng dịu dàng. Còn của Nguyệt nhi lại mang theo một chút nghịch ngợm, đôi lúc còn phát ra vẻ quyến rũ. Nên anh biết hình này không phải chỉnh sửa.

"Đây là ai?" Nam Cung Âu Thần cảm thấy rất bất an, anh lo sợ câu trả lời này chính là điều mà anh không muốn nghe nhất.

Lâm Quân cười đầy thâm ý: "Nam Cung Khuynh Thành....."

"Hay còn có thể gọi là em gái cùng cha khác mẹ của ba cậu, cũng chính là cô của cậu!"

Nam Cung Âu Thần khiếp sợ, bàn tay nắm chặt dưới bàn hơi run run. Chuyện này làm sao có thể?

"Thật hoang đường! Nếu người này đúng là cô của tôi thì tại sao trước giờ tôi lại không hề nghe nói?" Anh không khách khí ném tấm hình lại cho Lâm Quân.

Nam Cung Âu Thần trấn tĩnh, tự nói với mình đây chỉ là cái bẫy của Lâm Quân, không nên tin, không nên tin! Nhưng có thật đây chỉ là cái bẫy thôi không?

"Cô của cậu chính là cấm kị trong Nam Cung gia, ông nội cậu đã không cho phép người nào nhắc đến. Vì vậy cái tên Nam Cung Khuynh Thành cũng từ đó dần bị quên lãng."

"Cô của cậu đã chết vào mười lăm năm trước rồi. Tính ra, ông nội và ba của cậu cũng chính là người gián tiếp hại chết cô ấy đó."

Nam Cung Âu Thần nỗ lực kiềm chế sự tức giận của bản thân, Lâm Quân nói rất tự tin. Từ trong mắt ông ta anh không nhìn ra được một chút giả dối

nào. Cho nên, chuyện này là thật? Anh có phần không tin, nhưng đột nhiên nghĩ đến thái độ khác lạ của ba khi phản đối anh và Nguyệt nhi thì lại nghi ngờ.

Anh nở nụ cười như có như không "Ông nói chuyện này với tôi là muốn gì?"

Lâm Quân gõ nhẹ cây gậy chống, hai mắt hơi híp lại. "Tôi muốn có được quyền quản lý khu vực châu Âu!"

"Lâm Quân, ông tham lam quá đấy, ông muốn chiếm cả Nam Cung gia sao?" Khu vực châu Âu kia chính là địa bàn quan trọng nhất của Nam Cung gia. Nơi đó chiếm khoảng một nửa sản nghiệp của Nam Cung gia. Cũng chính là nói nếu như người nào làm chủ được nơi đó thì cũng chính là làm chủ được Nam Cung gia. Lá gan của lão già hồ ly này quả nhiên rất lớn, dám đánh chủ ý lên cái ghế lão đại của anh sao?

Lời nói của Nam Cung Âu Thần không khiến cho Lâm Quân tức giận mà ông ta còn cười lớn. "Đúng vậy, tham lam thì sao? Thứ trước giờ tôi muốn luôn là cái chức lão đại này." Từ lúc ông ta quyết định gửi cái hồ sơ kia đến cho Nam Cung Âu Thần, cũng chính là muốn hoàn toàn trở mặt với bọn họ.

"Ông nghĩ ông có bản lĩnh ngồi lên cái ghế này sao?" Nam Cung Âu Thần bắt chéo chân, hai tay để trên đầu gối, trong giọng nói chứa đầy sự khinh thường không hề che giấu.

Khuôn mặt của Lâm Quân vặn vẹo, nghiến răng nói: "Có hay không chẳng phải sau này sẽ biết sao?"

"Tôi không đồng ý thì sao?"

"Nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ đến gặp cô em gái bảo bối của cậu. Nói với con bé, mẹ của con bé là ai, hơn nữa còn có chuyện ba cậu chính là người gián tiếp hại chết mẹ con bé. Cậu nghĩ lúc đó Nam Cung Mẫn Nguyệt sẽ có cảm giác gì?"

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Âu Thần lập tức hướng về Lâm Quân, mơ hồ muốn đóng băng ông ta. Cả người cũng ẩn ẩn sát khí.

Lòng Lâm Quân thoáng run lên, không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

"Tôi dựa vào gì để tin ông?"

"Nếu không tin những gì tôi nói, cậu có thể quay về hỏi ba của cậu. Ông ấy chắc chắn là biết rất rõ."

Sắc mặt của Nam Cung Âu Thần ngày càng khó coi, anh thậm chí còn nghĩ có nên xử lý Lâm Quân hay không.

Như biết được suy nghĩ của anh, Lâm Quân còn bồi thêm một câu: "Đừng nghĩ tới chuyện giết tôi, nếu tôi chết cũng sẽ có người đem những tài liệu này đến cho Nam Cung Mẫn Nguyệt."

"Ông nghĩ tôi có thể vì một người con gái mà bỏ cả sự nghiệp của mình sao?"

"Nếu là người khác, đương nhiên không dám chắc, nhưng nếu như đó là Nam Cung Mẫn Nguyệt thì lại có thể!" Lâm Quân lấy một xấp hình đặt lên bàn, Âu Thần vừa liếc qua mặt liền tối sầm. Đó là những tấm hình của anh và bảo bối, hơn nữa trong hình hai người còn rất thân mật. Gần đây anh luôn có cảm giác là có người theo dõi mình, không ngờ người này lại chính là Lâm Quân.

"Thực không ngờ cậu lại có ý đồ với em gái nuôi của mình. Không phải, bây giờ chính là em họ rồi. Haha, thật thú vị!"

Trước giờ anh công khai chuyện anh và bảo bối một phần vì không muốn cô chịu uất ức, một phần vì anh tự tin có năng lực có thể bảo vệ cô. Nhưng không ngờ vẫn có một ngày có người lợi dụng chuyện này để uy hiếp anh.

Vẻ mặt Nam Cung Âu Thần tức giận, cổ họng như bị đè nén, khó khăn nói: "Tôi sẽ suy nghĩ!"

Lâm Quân thấy anh thỏa hiệp thì vui vẻ: "Được, tôi sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ nhưng nhớ đừng lâu quá. Nếu không đến lúc tôi hết kiên nhẫn thì có nói điều gì đó bậy bạ với em gái cậu thì không biết được. Chỉ cần cậu làm đúng như điều tôi muốn thì chuyện này sẽ không bao giờ lộ ra, Nam Cung Mẫn Nguyệt cũng sẽ an toàn. Hai người muốn yêu nhau hay thế nào đều được."

Bước ra khỏi phòng ăn, Nam Cung Âu Thần lập tức thu lại bộ dáng cam chịu cúi đầu của lúc nãy. Lâm Quân này thật sự nghĩ là chỉ với nhiêu đó thì có thể uy hiếp anh sao? Lúc nãy anh làm ra vẻ như vậy cũng chính là để cho ông ta nghĩ bản thân mình đã đạt được mục đích mà lơ là cảnh giác thôi. Âu Thần cười lạnh: "Cái ghế lão đại của Nam Cung gia này, ông ngồi không nổi đâu!"

Có điều chuyện thân phận của bảo bối..... Anh nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện này!

Từ nhà hàng đi ra, Nam Cung Âu Thần lái xe thẳng tới nhà chính. Anh vội vã xuống xe, bước nhanh vào trong. Quản gia thấy anh đột ngột đến thì giật mình. Ông định cúi đầu chào thì đã bị Âu Thần ngăn cản: "Ba tôi hiện đang ở đâu?"

Quản gia cảm thấy hơi kì lạ nhưng vẫn rất quy củ trả lời: "Thiếu gia, hiện tại lão gia đang trong thư phòng đọc sách." Đây là sở thích của Nam Cung Hạ, mỗi ngày ông đều nhốt mình trong thư phòng để đọc sách.

Nam Cung Âu Thần không nói gì đi thẳng lên lầu. Anh gõ cửa hai cái rồi đẩy cửa đi vào, Nam Cung Hạ thấy anh đến đương nhiên cũng kinh ngạc không kém.

"Sao con lại đến đây?"

Nam Cung Âu Thần đóng cửa phòng, nghiêm túc nhìn ông. "Ba, con muốn biết, Nguyệt nhi.....là con gái của cô con sao?"

Nụ cười trên mặt Nam Cung Hạ tắt ngấm, ông hạ mắt xuống, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Ai nói với con chuyện này?"

Thái độ của Nam Cung Hạ như vậy càng làm cho Nam Cung Âu Thần nóng nảy, hơn hết là lo sợ.

"Con chỉ muốn biết chuyện đó có đúng hay không?"

Nam Cung Hạ nhìn sâu vào trong mắt anh, ông thở dài: "Tuy không có bằng chứng xác thực, nhưng ta tin chắc con bé chính là con gái của Khuynh Thành."

Câu trả lời này hoàn toàn làm cho Nam Cung Âu Thần sụp đổ, tuy trước đó anh có thể lừa mình dối người đây không phải là sự thật. Nhưng bây giờ chính miệng ba anh nói ra thì làm sao anh dám không tin chứ?! Nói như vậy, anh và bảo bối quả thật là anh em họ với nhau! Bảo anh làm sao chấp nhận sự thật này!

"Ba, tại sao trước giờ ba chưa hề nói với con về cô? Hơn nữa trước giờ con cũng chưa từng gặp cô."

Nam Cung Hạ bóp trán, giọng điệu hơi mệt mỏi: "Có một số chuyện trong quá khứ rất đau khổ nên ba không muốn nhắc lại. Con cũng không phải là chưa từng gặp cô ruột của mình. Lúc nhỏ, con đã từng gặp Khuynh Thành một lần, không nhớ sao?"

Nam Cung Âu Thần ngẩn người, anh đã từng gặp cô của mình sao? Làm thế nào mà anh không nhớ?

Không phải! Lúc nãy khi anh cầm tấm hình kia liền cảm thấy rất quen thuộc. Anh cho là vì người đó giống Mẫn Nguyệt nhưng thật ra không phải, anh quả thật đã từng gặp.

Một hình ảnh mơ hồ hiện lên trong ký ức, bóng dáng của một thiếu nữ vỗ nhẹ đầu anh. Giọng nói dịu dàng nhưng khiến anh không bao giờ quên. Người đó đã nói với anh rằng: "Muốn trả thù người khác thì đầu tiên phải biết bảo vệ bản thân mình. Để làm được như vậy thì phải biết che giấu cảm xúc của bản thân, biết kiềm chế và nhẫn nhịn, chờ cho đến thời cơ thích hợp rồi ra tay. Hôm nay bọn họ ức hiếp con như thế nào thì cũng phải nhịn! Chờ đến khi bản thân trở thành kẻ mạnh nhất thì hãy đòi lại tất cả. Những kẻ yếu đuối thì không có tư cách trả thù, cũng không có tư cách sinh tồn trong giới hắc đạo này."

Anh gặp người đó là sau đám tang của mẹ một tháng. Chính người đó đã khiến anh quyết tâm trở nên mạnh mẽ, học cách che giấu suy nghĩ của bản thân, đoán tâm tư người khác. Đồng thời vô cùng nghiêm khắc đối với bản thân, ngày nào cũng lén lút tập luyện. Từ học võ đến sử dụng vũ khí, bắn súng,.... Anh đều cố gắng học. Nhưng từ sau lần đó thì anh không gặp người phụ nữ có nụ cười dịu dàng đó nữa.

Âu Thần nhìn gương mặt của Nam Cung Hạ, do dự hỏi một câu: "Ba, năm đó, cô của con, Nam Cung Khuynh Thành chết như thế nào vậy?"

Nam Cung Hạ hơi khiếp sợ giương mắt nhìn Nam Cung Âu Thần, trầm mặc không nói gì.

Âu Thần thấy ông trầm mặc không nói thì càng tin chắc vào lời nói của Lâm Quân lúc nãy. Anh run run lùi lại vài bước: "Thì ra.....là như vậy sao....."

Nam Cung Âu Thần tông cửa chạy ra ngoài, Nam Cung Hạ ở trong phòng bất ngờ nhưng cũng không kịp gọi anh lại.

"Âu Thần!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đi uống rượu

Cả Nam Cung Âu Thần và Nam Cung Hạ đều không biết, sau khi anh chạy ra ngoài, có hai người lặng lẽ núp ở hai nơi khác nhau chăm chú nhìn theo. Một người nở nụ cười nhẹ, lặng lẽ quay về phòng. Còn người kia thì cười vô cùng đắc ý, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho một người khác.

Lâm Quân nhận được tin Nam Cung Âu Thần quay về nhà chính khóe môi cong lên. Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Nam Cung Âu Thần lái xe điên cuồng trên đường cao tốc, chân không ngừng đạp ga tới vận tốc cao nhất. Mấy chiếc xe khác đều vội tránh xa, chỉ sợ bị liên lụy.

Hai tay Âu Thần nắm chặt vô lăng, ánh mắt bi thương cùng đau khổ. Tại sao lại như vậy?! Tại sao lại như vậy?! Tại sao anh và Nguyệt nhi lại là anh em họ? Cô gái mà anh yêu nhất, cô gái mà anh luôn che chở cùng cưng chiều trong suốt mười năm qua lại là em họ của anh! Chuyện này đúng là nực cười!

Ha, ông trời đang đùa với anh phải không? Hai người họ vốn đang rất hạnh phúc, anh còn muốn nói với cô tình cảm của mình. Nhưng không ngờ lúc này lại để cho anh biết cái tin tức kia. Khiến cho mọi thứ đều tan vỡ, anh phải làm sao đối mặt với cô đây?

Trong quán bar Mộng Ảnh, Âu Thần ngồi trong góc không ngừng uống rượu. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, bởi vì anh đã bao toàn bộ quán bar này, hiện tại cũng chỉ có Vũ Hiên ngồi cùng với anh.

Vũ Hiên thấy anh uống rất nhiều rượu thì rất sốt ruột, anh chưa bao giờ thấy lão đại như vậy. Anh nghĩ nhất định là liên quan đến tài liệu mà lão đại đã nhận vào ngày hôm đó. Chẳng phải nói cái đó chỉ là cái bẫy của Lâm Quân thôi sao, nếu vậy thì hành động của lão đại hiện giờ là như thế nào? Nhìn anh đau khổ như vậy không giống như giả vờ, không lẽ là thật?

Vũ Hiên kinh hãi, thật sự không chấp nhận nổi cái tin tức này. Vậy Mẫn Nguyệt không phải là 'hàng giả' nữa mà chính là 'hàng thật' một trăm phần trăm rồi. Cô ấy đúng là tiểu thư của Nam Cung gia! Không biết khi mấy người Vũ Á, Vũ Trạch kia biết được chuyện này thì sẽ có cảm giác gì. Nhưng mà lão đại lại không cho anh nói nên anh cũng không dám nói ra.

"Lão đại, anh đừng uống nữa, anh đã uống rất nhiều rượu rồi!"

Âu Thần hoàn toàn bỏ mặc lời nói của Vũ Hiên, tiếp tục mở một chai rượu mới. Vũ Hiên thở dài, lão đại và Mẫn Nguyệt đều rất giống nhau. Hai người làm gì cũng cứng đầu và cố chấp vô cùng.

"Reng!" Chuông điện thoại của Vũ Hiên vang lên, anh cầm điện thoại, lại liếc sang Nam Cung Âu Thần. Khó xử không biết có nên đi nghe điện thoại hay không, nhưng anh sợ lại để lão đại ở đây một mình thì xảy ra chuyện gì đó. Hơn nữa, tình hình hiện tại của anh ấy quả thật không ổn. Nhưng cuộc điện thoại này liên quan đến công việc, rất quan trọng, anh cũng phải đi phân phó người khác xử lý vài thứ, không thể bỏ lỡ được.

Như nhìn ra được Vũ Hiên khó xử, Nam Cung Âu Thần liền mở miệng nói: "Đi nghe điện thoại đi!"

Vũ Hiên như được giải thoát, vội vàng bước đi, nhưng nửa chừng liền quay lại dặn dò: "Lão đại, tôi sẽ quay lại ngay, anh đừng đi đâu cả!" Nói xong, bỏ qua biểu tình lạnh nhạt của Âu Thần, anh mới yên tâm đi giải quyết công việc.

"Này, mấy người làm gì vậy, sao lại không cho tôi vào? Có biết thân phận của tôi là gì không hả? Đừng quên, tôi là khách vip ở nơi này đó." Ở trước cửa quán bar, một đám người ăn mặc xinh đẹp đang đứng cãi vã cùng với bảo vệ. Dẫn đầu là một cô gái vô cùng quyến rũ, lời vừa rồi cùng là cô ấy nói, người đó không ai khác chính là Đàm Đài Hân.

Mặc kệ Đàm Đài Hân la lối như thế nào, bảo vệ vẫn đứng nghiêm chỉnh ở đó, sắc mặt không thay đổi.

"Xin lỗi, dù cô có thân phận gì thì hôm nay cũng không thể vào được. Quán bar này đã có người bao hết rồi, mong các vị quay về đi!"

"Là ai đã làm vậy? Nói với quản lý tôi trả tiền gấp ba lần người đó, hôm nay tôi nhất định phải vào đây!" Dạo gần đây cô ta muốn tiếp cận Nam Cung Âu Thần nhưng không thể được, vì thế trong lòng luôn buồn bực. Khó khăn lắm cô ta mới có dịp dẫn bạn ra ngoài chơi, nhưng đến đây lại bị chặn ở ngoài. Nói như thế nào thì đây cũng là đánh vào thể diện của tiểu thư Đàm Đài gia, cô ta không thể mất mặt được, nhất là trước mặt mấy người bạn này.

"Xin lỗi, tôi vẫn không thể cho cô vào được!" Bảo vệ không hề nhượng bộ, tuyệt đối không đồng ý với Đàm Đài Hân. Người đang ở trong đó có thân phận cao quý như thế nào bọn họ biết rõ. Một Đàm Đài tiểu thư thì không đáng là gì, chưa kể bên ngoài đều biết Đàm Đài Hân không hề có địa vị gì trong Đàm Đài gia. Bọn họ không ngu ngốc đến nỗi vì cô gái này mà đắc tội với người kia.

Lúc này, đám bạn đi theo Đàm Đài Hân đứng ở sau lưng bắt đầu thì thầm bàn luận.

"Rốt cuộc là ai có địa vị như vậy có thể bao cả Mộng Ảnh? Đây chính là quán bar cao cấp nhất cả thành phố A đó!"

"Chắc chắn là người này có địa vị rất cao, nếu không sao lại dám không nể mặt người của Đàm Đài gia chứ!"

"Địa vị cao hơn cả Đàm Đài gia sao?"

"Không hẳn, có lẽ chỉ cao hơn Đàm Đài Hân thôi!" Có một số người không ưa Đàm Đài Hân bèn châm chọc một câu, những người khác đều cười khúc khích.

Đàm Đài Hân nghe thấy thì tức giận, giọng điệu càng hung ác hơn. "Mau gọi quản lý của các người đến đây! Tôi chính là tiểu thư dòng chính của Đàm Đài gia, mấy người dám cản tôi?"

"Đàm Đài tiểu thư, quản lý của chúng tôi rất bận, không thể gặp cô được. Vẫn mong cô quay về đi!"

Đàm Đài Hân tức giận đến mức không nói được gì, cô ta nghiêng đầu nhìn qua cánh cửa, muốn xem là ai đã khiến cho cô ta mất mặt thế này.

Qua khe cửa, Đàm Đài Hân nhìn thấy Nam Cung Âu Thần và Vũ Hiên đang ngồi uống rượu. Sau đó Vũ Hiên đứng dậy đi nghe điện thoại, chỉ còn lại một mình Âu Thần. Hai mắt của Đàm Đài Hân tỏa sáng, thầm vui mừng trong lòng. Thật là may mắn, cô nghĩ mọi cách tiếp cận Âu Thần mà không thành công, không ngờ hôm nay lại gặp được anh ta ở đây. Đúng là một cơ hội tốt, cô nhất định phải tận dụng nó.

"Này, người đang ngồi bên trong tôi có quen, anh mau cho tôi vào đi!"

Hai người bảo vệ nhìn nhau, không biết có nên tin hay không. Đàm Đài Hân lo sợ hai không đồng ý liền nói thêm một câu.

"Đó là Nam Cung lão đại, tôi thật sự có quen anh ấy. Hai người cứ cho tôi vào, có vấn đề gì tôi sẽ tự chịu trách nhiệm!"

"Cái này....." Mấy người bảo vệ hơi do dự, không dám tự ý đưa ra quyết định. Đàm Đài Hân thừa dịp bọn họ không để ý lập tức chạy ào vào trong, bỏ lại cả đám người ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mặt bảo vệ lập tức biến sắc, đuổi theo vào trong. "Đàm Đài tiểu thư!"

Đợi đến lúc bọn họ đuổi tới nơi thì đã muộn rồi. Đàm Đài Hân đang đến gần chỗ Nam Cung Âu Thần, tự động ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh. Vì có Âu Thần ở đó nên bảo vệ không dám tự tiện bắt người, chỉ có thể thấp thỏm đứng ở nơi đó. Một trong hai người liền nhanh trí chạy đi gọi quản lý tới, lỡ như có chuyện gì thì bọn họ chịu không nổi a!

Nam Cung Âu Thần biết có người ngồi xuống bên cạnh mình, chỉ là anh không đặt vào mắt nên lười phản ứng thôi.

"Nam Cung lão đại, thật trùng hợp, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!" Thân hình Đàm Đài Hân dần nhích lại, giọng điệu mê hoặc, quyến rũ.

Nam Cung Âu Thần không có phản ứng gì, chỉ là hàn băng trong mắt đang ngưng tụ lại, cảm thấy chán ghét vô cùng.

Đàm Đài Hân thấy Âu Thần không để ý đến mình thì hơi xấu hổ, nụ cười có phần gượng gạo. Có điều như vậy thì cô ta càng không lùi bước, trở nên lớn mật hơn.

"Anh đang uống rượu một mình sao? Em có thể cùng uống với anh không?"

"Cút!" Nam Cung Âu Thần trả lời lại bằng một chữ duy nhất, giọng nói lạnh giá đến cực điểm.

Nghe được lời này, Đàm Đài Hân cảm thấy hơi ủy khuất, lộ ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu. Thật tiếc, Âu Thần hoàn toàn không để mắt tới! Cô ta cũng biết chiêu này vô dụng nên chuyển qua sử dụng lợi thế của mình. Chính là dùng thân thể nóng bỏng này để quyến rũ người khác.

"Thì ra anh không thích em cùng uống rượu sao? Vậy thì em rót rượu cho anh cũng được." Đàm Đài Hân nghiêng mình, hướng bộ ngực sữa của mình đến trước mặt Nam Cung Âu Thần. Một tay chầm chậm đưa ra định cầm lấy chai rượu.

"Rắc!" Ngay lúc Đàm Đài Hân sắp chạm đến chai rượu thì bị Âu Thần chặn lại, vặn nhẹ một cái, tay cô ta bị trật khớp rồi.

"A!" Đàm Đài Hân thét lên vô cùng thê thảm, hai mắt rưng rưng ôm cánh tay đầy đau đớn.

Có lẽ là thấy Đàm Đài Hân quá ồn ào, Nam Cung Âu Thần liền bóp cổ cô ta, lạnh lùng nói: "Đây là hậu quả của việc cô không nghe lời tôi! Cô có tư cách gì ngồi bên cạnh tôi cùng uống rượu với tôi, đến cả rót rượu cũng không xứng. Nếu là Lãnh Mặc Nghiên thì tôi còn có thể cho chút mặt mũi. Nhưng so với anh ta thì cô chẳng là cái gì cả. Muốn quyến rũ tôi? Hừ!"

Hôm nay tâm trạng anh đã không tốt, Đàm Đài Hân này còn ngu ngốc chọc vào lò lửa. Cô ta không biết chuyện anh rất ghét việc gần gũi với phụ nữ sao. Ngoài bảo bối ra không ai dám ngồi cùng anh cả, đến Vũ Điềm Điềm cũng vậy.

Đàm Đài Hân thút thít khóc, trong lòng oán hận không ngừng, trước giờ chưa có ai dám đối xử với cô ta như vậy. Tại sao người này hoàn toàn không để ý đến cô ta?!!

Vũ Hiên quay lại chứng kiến cảnh này thì vẻ mặt rất không tốt. Rõ ràng anh chỉ mới đi nghe điện thoại có một lúc mà đã xảy ra chuyện lớn gì vậy?

"Lão đại!"

Thấy Vũ Hiên đã trở lại, Âu Thần lập tức đẩy Đàm Đài Hân ra, lạnh nhạt lấy khăn lau tay mình.

"Nam Cung lão đại, anh....." Đàm Đài Hân vốn muốn nhào lên nói gì đó nhưng bị Vũ Hiên cản lại.

"Đàm Đài tiểu thư, cô muốn làm gì vậy?"

"Tôi....." Đàm Đài Hân ấp úng, không biết nói gì.

Vũ Hiên đanh mặt lại: "Quản lý, tôi nhớ là tôi đã bao hết quán này rồi mà. Sao những người không liên quan lại có thể vào đây?"

Quản lý ở đằng sau vội vàng chạy tới, mặt trắng bệch, ông ta lập tức cúi đầu xin lỗi. "Nam Cung lão đại, xin lỗi, là tôi quản lý không tốt! Bảo vệ! Chẳng phải tôi đã nói là không cho ai vào sao, mau đưa người này ra ngoài!"

Đàm Đài Hân cứ thế bị lôi ra ngoài, cô ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nhưng đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ của tối hôm đó, hoàn toàn không ảnh hưởng đến hai người kia.

Nam Cung Âu Thần uống rượu tới khuya, Vũ Hiên vất vả lắm mới có thể khuyên anh về nhà.

Âu Thần bước đi không vững, loạng choạng đi vào nhà, đập vào mắt là hình ảnh cô gái nhỏ của anh đang nằm co ro trên ghế sô pha. Trời lạnh mà cô chỉ mặc cái váy mỏng, hai tay ôm chặt cơ thể. Anh đã uống rất nhiều rượu, cũng đã hơi say, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt cô thì anh lại tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Mẫn Nguyệt dường như cảm nhận được tầm mắt của anh, mơ màng tỉnh dậy. Hai mắt dần mở ra, thấy bóng người đang đứng trước mặt thì hơi giật mình, lơ mơ nói: "Anh về rồi sao?"

Vì động tác của Mẫn Nguyệt mà cổ áo bị lệch xuống, nhờ đó mà Âu Thần có thể thấy rõ cảnh xuân như ẩn như hiện bên trong, cộng thêm đôi chân trắng nõn non mịn của cô. Chết tiệt! Anh vậy mà lại có phản ứng với cô! Cô bé kia một chút cũng không biết bộ dạng hiện tại của mình là như thế nào. Nếu không phải anh hiểu rõ tính tình cô thì anh còn cho rằng cô đang quyến rũ anh.

Nam Cung Âu Thần chửi thầm, không được, đó là em họ của anh, anh tuyệt đối không thể có suy nghĩ bất chính gì với cô. Nghĩ vậy tinh thần anh không khỏi sụp xuống, chỉ tùy tiện trả lời cô. "Ừ, anh vừa mới về!"

Suy nghĩ một lát, còn nói thêm một câu: "Sau này không cần chờ anh, em cứ ngủ trước đi, ngủ trên sô pha dễ bị cảm lạnh."

Mẫn Nguyệt cười cười đứng dậy, không hề nhận ra tâm tình khác thường của anh.

"Không sao, em cũng không ngủ được!" Cô đã quen ngủ chung với Thần, quen với hơi ấm trên người anh. Nên không có Thần cô cũng ngủ không được.

"Anh có mệt không?" Mẫn Nguyệt đứng đối diện Âu Thần, vươn tay muốn xoa mặt anh. Nhưng Âu Thần đột nhiên lùi lại, không để cho tay cô chạm vào mình. Anh sợ khi chạm vào cô, anh sẽ không khống chế được bản thân.

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Mẫn Nguyệt, Âu Thần biết mình đã phản ứng hơi quá, bất đắc dĩ giải thích: "Anh vừa từ bên ngoài về, trên người còn mùi rượu, rất bẩn, em đừng chạm vào."

"Sao anh đột nhiên để ý đến những thứ này vậy, em có bao giờ chê anh sao? Anh uống rất nhiều rượu à?"

"Anh không sao, em cứ đi ngủ trước đây, anh đi tắm đã!"

Mẫn Nguyệt gật đầu, Nam Cung Âu Thần hài lòng: "Ngoan!"

Nói xong anh liền đi lên lầu, Mẫn Nguyệt nhíu mày nhìn theo bóng lưng anh. Hôm nay Thần có gì đó rất lạ! Dường như cô cảm thấy Thần đang trốn tránh cô. Là ảo giác sao?

Ở Đàm Đài gia

Đàm Đài Hân ôm cánh tay khóc thảm thương, Lãnh Mặc Nghiên vừa vào cửa thấy cảnh này thì bực bội.

"Cô lại làm sao vậy?" Giọng điệu không thể nói là tốt.

"Chính là Nam Cung Âu Thần, tôi thấy anh ta ở quán bar uống rượu một mình nên muốn đến chào hỏi một chút. Nhưng không ngờ anh ta không hề nói gì mà đã bẻ tay tôi. Đúng là đáng ghét!" Đàm Đài Hân nghiến răng nói, nghĩ lại tình cảnh lúc đó trong lòng cô ta vẫn còn thấy hơi sợ.

"King? Anh ta uống rượu một mình?"

"Phải đó, bộ dạng giống như rất đau khổ. Hừ, đau khổ gì chứ! Anh ta đúng là rất tàn độc, lại có thể bẻ trật tay một người phụ nữ."

"Đó là do cô tự chuốc lấy, đừng tưởng tôi không biết lý do cô muốn tiếp cận King là gì. Tôi cảnh cáo cô, cô muốn làm gì cũng được, tự mình đi vào chỗ chết cũng không thành vấn đề. Chỉ là đừng để mất mặt Đàm Đài gia."

"Lãnh Mặc Nghiên, anh....." Lời nói tiếp theo của Đàm Đài Hân bị chặn lại, Lãnh Mặc Nghiên bóp cằm cô ta, lạnh lùng nói: "Tôi có cho phép cô gọi cả tên lẫn họ của tôi sao? Cô quên thân phận hiện tại của mình là gì rồi à?"

Đàm Đài Hân oán hận, tại sao ai cũng coi thường cô ta! Ngay cả Nam Cung Âu Thần lúc đó cũng nói:"....Nếu là Lãnh Mặc Nghiên thì tôi còn có thể cho chút mặt mũi. Nhưng so với người 'anh trai' đó của cô thì cô chẳng là cái gì cả."

Câu nói đó cứ vang lên bên tai Đàm Đài Hân như một câu thần chú. Cô ta thề, một ngày nào đó cô ta sẽ dẫm lên Lãnh Mặc Nghiên. Đứng trên cao nhìn xuống mọi người, xem Nam Cung Âu Thần lúc đó có còn coi thường cô ta nữa không! Cả Lãnh Mặc Nghiên cũng vậy, cô nhất định sẽ lật đổ anh ta, đến lúc đó coi anh ta còn kiêu ngạo thế nào.

Lãnh Mặc Nghiên nhận ra Đàm Đài Hân đang oán hận, chỉ là anh không hề để mắt tới. Với sức của cô ta, không đáng cho anh bận tâm.

Lãnh Mặc Nghiên thả Đàm Đài Hân ra, ngồi xuống ghế.

"Được rồi, cô đi trị thương đi!"

Đến khi chỉ còn lại Lãnh Mặc Nghiên trong phòng, anh ta khẽ thì thầm: "Nam Cung Âu Thần đau khổ uống rượu à...." Như nghĩ đến chuyện gì đó rất thú vị, anh ta cong môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hẹn ước ba tháng

Tại Lạc gia

Lạc Giao Giao cầm theo cái khay nhỏ nhẹ nhàng mở cửa vào phòng. Cô thấy Lạc Vĩ Đình ở trong thư phòng đang mệt mỏi gục đầu xuống bàn ngủ thì thở dài một tiếng. Lạc Giao Giao đặt cái khay đồ ăn lên bàn, lấy cái mền nhỏ từ trong tủ ra khoác lên người anh. Khóe mắt lướt qua bàn làm việc lộn xộn, cô xắn tay áo lên, bắt đầu sắp xếp lại mấy văn kiện ở trên bàn.

Lạc Giao Giao nhíu mày nhìn đống văn kiện đang mở ra, còn phần tài liệu trên máy tính vẫn chưa hoàn thành xong. Mọi người đều biết Lạc Vĩ Đình tiếp nhận Lạc thị to lớn thì xem như rất may mắn, nhưng không ai biết Lạc thị mấy năm nay đã dần suy tàn. Khi giao đến tay Lạc Vĩ Đình thì tình trạng của công ty đã vô cùng tồi tệ. Vì thế mấy tháng nay anh luôn rất bận rộn, ngày nào cũng làm việc đến khuya. Cuối cùng nỗ lực của anh cũng được đền đáp, Lạc thị đã vượt qua nguy hiểm, đang từng bước phát triển.

Lạc Giao Giao ôm văn kiện, lại nhìn sang bóng dáng mệt mỏi của Lạc Vĩ Đình. Cô nghĩ nghĩ, kết quả là ôm đống văn kiện, cùng cái laptop đi đến cái bàn nhỏ trong thư phòng. Hai tay lưu loát hoạt động trên máy tính, tiếng lật trang giấy soạt soạt vô cùng rõ ràng trong đêm tối an tĩnh. Chuyên ngành học đại học của cô là về kinh doanh, nên đối với mấy tài liệu này cô có thể xử lý rất tốt.

Từng tia sáng nhỏ chiếu vào phòng qua khung cửa sổ, Lạc Giao Giao vươn tay duỗi thẳng người, che miệng ngáp một cái. Cuối cùng cô cũng làm xong, nhìn đồng hồ một cái, đã gần sáu giờ, anh Vĩ Đình chắc hẳn là sắp thức dậy rồi. Cô nên đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh rồi. Bàn tay lướt nhẹ qua cặp lông mày đang nhíu chặt của anh. Cô hơi đau lòng, anh lúc ngủ cũng phải phiền não như vậy.

Cô đặt lại văn kiện lên bàn, sau đó rón rén ôm khay đồ ăn ra khỏi phòng để tránh làm Lạc Vĩ Đình thức giấc.

Không bao lâu sau thì Lạc Vĩ Đình từ từ mở mắt, cái mền trên người trượt xuống. Anh nhanh tay lẹ mắt chụp lấy, cầm cái mền trên tay, anh không cần đoán cũng biết được người làm những việc này là ai. Chắc cũng chỉ có cô mới quan tâm anh như vậy mà thôi.

Nghĩ đến đống hồ sơ còn chưa hoàn thành xong, anh ảo não thở dài một tiếng. Nhưng đến khi kiểm tra lại bàn làm việc, Lạc Vĩ Đình liền sững sờ. Từng sấp văn kiện đã được chỉnh lý đang đặt ngay ngắn trên bàn, hồ sơ trên máy tính cũng xử lý xong.

Lạc Vĩ Đình kinh ngạc tự hỏi, là ai đã giúp anh làm những thứ này? Một hình ảnh hiện lên trong đầu, là Giao Giao?

Lạc Vĩ Đình lắc lắc đầu, sửa soạn lại bản thân một chút mới xuống lầu. Anh vừa đặt chân xuống phòng khách thì đã bị mùi thơm của thức ăn thu hút, lập tức chuyển hướng sang phòng bếp.

Lạc Giao Giao trên người mặc cái tạp dề màu hồng dễ thương đang đặt từng đĩa thức ăn xuống bàn. Trông thấy Lạc Vĩ Đình cô hơi ngẩn ra một chút, sau đó cười dịu dàng. "Anh dậy rồi à, mau ngồi xuống đi, em làm đồ ăn sáng sắp xong rồi."

"Em biết nấu ăn từ khi nào thế?" Anh biết rất rõ, từ nhỏ Giao Giao đã không thích vào nhà bếp vì có ký ức không vui với nó. Do đó, cô không hề biết nấu ăn.

Lạc Giao Giao cười gượng: "Rảnh rỗi nên tranh thủ học một chút thôi!" Thì ra ngay cả chuyện nhỏ này mà anh cũng không biết sao. Lạc Giao Giao cười tự giễu, cũng phải, còn rất nhiều chuyện về cô mà anh không biết nữa. Anh có bao giờ để tâm đến cô đâu chứ!

Lạc Vĩ Đình cảm nhận được trong lời nói của Giao Giao hình như ẩn chứa gì đó, nhưng anh không kịp suy nghĩ kĩ đã bị vết thương trên tay cô gây chú ý.

"Tay em làm sao vậy?"

Lạc Giao Giao nghe thấy câu hỏi của anh liền theo bản năng rụt tay lại, giấu ra sau lưng. "Không sao, tay em rất bình thường."

Lạc Vĩ Đình nhíu mày, tiến lên trước kéo tay cô ra. Trên bàn tay trắng nõn hiện tại bị thay thế bằng các vết bỏng lớn nhỏ khác nhau, sưng đỏ một mảng.

Ánh mắt Lạc Vĩ Đình trầm xuống, âm u khó tả. Lạc Giao Giao hoảng hốt, giãy giụa khỏi cánh tay của anh. Lạc Vĩ Đình càng nắm chặt tay cô hơn, dẫn cô ra phòng khách. Anh lấy hộp y tế, tỉ mỉ tẩy rửa vết thương, sau đó thoa thuốc lên. Cả quá trình đều rất thuần thục, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng. Lạc Giao Giao yên tĩnh ngồi một bên, ngắm nhìn sườn mặt của anh. Hai người chưa bao giờ có khoảnh khắc yên bình như thế này. Không phải, đã từng có rồi, trước lúc cô mười lăm tuổi, họ đã rất vui vẻ. Tại sao bây giờ lại thành thế này?

Lạc Giao Giao không kìm lòng được, ánh mắt hơi chua sót, từng giọt nước mắt long lanh rơi xuống. Cảm giác ấm nóng cùng ẩm ướt trên mu bàn tay

khiến Lạc Vĩ Đình giật mình. Anh ngước mặt lên liền thấy Lạc Giao Giao khóc. Anh bối rối lau nước mắt cho cô, giọng nói gấp gáp: "Sao đột nhiên lại khóc? Là do anh làm em đau sao? Anh xin lỗi, đừng khóc!"

Lạc Giao Giao xoa mặt lung tung, cố gắng ngừng khóc. "Đúng vậy, rất đau, rất đau." Nhưng không phải tay cô đau, là tim cô rất đau.

Lạc Vĩ Đình biết vết bỏng vừa rồi dù nhìn qua có vẻ hơi đáng sợ nhưng không nặng lắm. Anh còn rất nhẹ tay, tuyệt đối không làm cô đau.

Anh thở dài một tiếng, nhàn nhạt hỏi: "Những hồ sơ trong thư phòng là em giúp anh?"

Lạc Giao Giao ngẩn ra, không hiểu tại sao anh đột nhiên hỏi chuyện này. Cô gật đầu thừa nhận, dù sao chuyện này không nhất thiết phải giấu.

Lạc Vĩ Đình hoàn toàn không bất ngờ với câu trả lời của cô. Anh ảo não nói: "Giao Giao, em không cần phải làm những việc đó. Anh tuyệt đối không thể....." Hai chữ 'yêu em' còn chưa kịp nói ra đã bị Lạc Giao Giao cắt đứt.

"Tại sao không thể? Anh chưa thử thì làm sao biết được! Em làm những việc đó không phải vì mục đích nào cả, chỉ đơn giản là em quan tâm anh không được sao?"

"Em rõ ràng đã biết người anh yêu chính là Mẫn Nguyệt!"

Cô biết, đương nhiên cô biết chứ! Chính vì thế nên cô mới không cam lòng, cô ghen tị. "Ngay cả cơ hội để em cạnh tranh công bằng mà anh cũng không cho em sao? Anh chưa thử cảm nhận đã vội vứt bỏ tình cảm của em như vậy sao?"

"Giao Giao, tại sao em lại ngốc như vậy....." Lạc Vĩ Đình càng thêm bất đắc dĩ, anh phải làm sao để cô từ bỏ đây?

Khóe môi Lạc Giao Giao hiện lên nụ cười khổ: "Chẳng phải anh cũng như vậy sao? Anh cũng biết người mà Mẫn Nguyệt yêu không phải là anh. Chúng ta đều là người ngốc, cứ mãi đuổi theo một người không yêu mình!"

Lạc Vĩ Đình mím môi, không nói được lời nào.

"Cho em ba tháng! Trong vòng ba tháng, nếu em có thể thay đổi quyết định của anh thì xem như em đã thắng. Còn nếu vẫn không thể khiến anh yêu em..... Em chấp nhận thua, sẽ hoàn toàn chấm dứt tình cảm này, không dây dưa nữa!" Lạc Giao Giao dường như đã thay đổi thành một người khác. Giọng nói dứt khoát, ánh mắt kiên định không chịu khuất phục.

Một Lạc Giao Giao như vậy vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Câu nói từ chối bị chặn ở cửa miệng, trầm ngâm một lúc, Lạc Vĩ Đình mới mở miệng: "Được, anh đồng ý. Tới thời hạn ba tháng sau, anh nhất định sẽ cho em biết tất cả những thứ này đều chỉ là uổng phí công sức mà thôi." Lạc Vĩ Đình nói xong liền lạnh lùng đứng dậy đi vào phòng ăn để ăn sáng. Đúng vậy, bọn họ đều là người ngốc, luôn đuổi theo một người không yêu mình.

Lạc Giao Giao ngồi trên sô pha cắn môi, hai tay nắm chặt thành quyền. Ba tháng thì sao chứ, cô nhất định sẽ dùng tình cảm của mình làm anh thay đổi quyết định!

Ở bên kia Lạc gia như thế, bên đây của Mẫn Nguyệt cũng không ổn. Lúc trước, Mẫn Nguyệt chỉ suy đoán là Thần đang trốn tránh cô. Nhưng hiện tại suy đoán đó đã được chứng thực. Bởi vì gần đây Âu Thần luôn đi sớm về trễ, thậm chí có đêm còn không về. Cô thì ngày nào cũng nằm chờ anh trên sô pha. Nhưng sáng hôm sau lại phát hiện bản thân đang nằm trên giường, còn bóng dáng của anh thì không thấy đâu. Nhiều lúc cô đang ngủ nhưng vẫn biết là anh ôm cô về giường, có vài lần cô còn có thể chống lại cơn buồn ngủ để nói chuyện với anh. Có điều, dạo này cô đều mệt quá mà ngủ quên mất, đến sáng thì không thấy anh đâu cả. Trước đây không phải là chưa từng xuất hiện việc anh thường đi sớm về trễ, nhưng không hiểu sao lần này cô lại thấy rất bất an.

Mẫn Nguyệt hơi nhíu mày, có phải cô suy nghĩ quá nhiều rồi không? Có lẽ là cô rảnh rỗi quá rồi, nên tìm việc gì làm để không cần phải suy nghĩ lung tung nữa. Đã lâu rồi cô không đến căn cứ tổ chức, tuy dạo này không xảy ra chuyện gì lớn nhưng ngó lơ như vậy thì không tốt lắm. Mẫn Nguyệt gật đầu quyết định, nếu vậy thì hôm nay cô đến căn cứ tổ chức để giải quyết công việc đã.

Mẫn Nguyệt chầm chậm lái xe vào căn cứ của tổ chức J. Chiếc chìa khóa xe xoay tròn một vòng trên ngón tay cô. Sau đó cô dùng lực một cái, nó đã bay theo vòng cung đến trên tay một người mặc áo đen đứng trước cửa. Người kia nhận lấy chìa khóa, cúi đầu chào cô một cái rồi mới bắt đầu lái xe vào bãi đỗ xe.

Mặt nạ bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên khóe môi cô vẫn mang theo nụ cười như có như không. Mẫn Nguyệt một đường đi thẳng vào trong căn cứ, trên tay còn cầm theo một hộp cơm. Cô định lát nữa sau khi giải quyết việc ở đây sẽ ghé qua công ty cùng ăn cơm với Thần.

Đi vào đại sảnh, đã có một người chờ cô sẵn ở đó.

"Mấy người kia đâu rồi?" Mấy người kia trong miệng Mẫn Nguyệt đương nhiên là bọn An Triết Hàn.

"Bác sĩ Hàn thì đang ở trong phòng nghiên cứu thuốc, đường chủ Tiêu đã ra ngoài làm nhiệm vụ. An đường chủ và Lâm đường chủ đang ở trong phòng họp."

"Viên Viên lại ở trong phòng nghiên cứu thuốc?" Mẫn Nguyệt đỡ trán, cô nhóc kia lại nữa rồi....

"Cô ấy ở trong đó mấy ngày rồi?"

"Đã hơn năm ngày rồi!"

Cô biết ngay mà! Hàn Viên Viên khi mà đã vào phòng nghiên cứu thì làm việc đến say mê. Không ở trong đó đủ một tuần thì không chịu ra.

"Đi gọi cô ấy ra, nói với cô ấy là tôi đến rồi. Còn nữa, gọi đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho Viên Viên đi!"

"Dạ, thủ lĩnh!" Người kia gật đầu chào một cái rồi lui ra đi làm việc.

Lúc Mẫn Nguyệt đến phòng họp thì đã thấy Lâm An Nhiên ngồi ngẩn người ở một bên. Bàn tay An Nhiên cầm cây súng lúc trước cô đoạt về từ tay Vũ Hiên xoay xoay. An Triết Hàn cúi đầu xem tài liệu, cũng là anh phát hiện cô đến đầu tiên.

"Đến rồi sao?"

"Ừ, đang bận việc à?" Mẫn Nguyệt đặt hộp cơm lên bàn, ngồi vào ghế chủ vị.

"Ừ!" An Triết Hàn chỉ nhàn nhạt gật đầu, rồi lại tiếp tục làm việc. Mẫn Nguyệt không thấy lạ, dù sao trước giờ tính tình của anh đều lạnh lùng như vậy.

"Queen!" Lâm An Nhiên giật mình, vui vẻ kêu một tiếng.

"Gần đây tổ chức thế nào?"

"Rất tốt, có điều dạo này tình hình bên châu Âu không ổn lắm. Nghe nói chính quyền quốc tế đang có ý định ra tay làm giảm bớt quyền lực của một số gia tộc lớn. Yên tâm, tổ chức của chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng gì!" Lâm An Nhiên cất cây súng đi, lấy bản báo cáo ra đưa cho Mẫn Nguyệt.

Chính phủ quốc tế và giới hắc đạo luôn có mối quan hệ mật thiết với nhau. Hắc đạo cần chính phủ để dễ dàng làm việc hơn. Chính phủ thì cần hắc đạo để giải quyết một số việc đen tối không muốn cho người khác biết. Hay hắc đạo còn là chỗ dựa vững chắc cho địa vị của một số quan viên chính phủ. Nhưng nếu bên chính phủ thấy quyền lực của mấy gia tộc hắc đạo ngày càng lớn mạnh, có thể đe dọa đến họ. Thì việc họ ra tay thanh trừng một số gia tộc hắc đạo lớn cũng không có gì lạ.

Mẫn Nguyệt trầm ngâm, mấy gia tộc lớn? Như vậy Nam Cung gia chắc chắn cũng gặp vấn đề. Tuy nói tổ chức J không liên quan gì đến chuyện này, nhưng cả giới hắc đạo đều biết tổ chức J hợp tác với Nam Cung gia. Cho nên khi Nam Cung gia suy yếu thì tổ chức J cũng không tránh khỏi bị dòm ngó. Về chuyện này cô nên nhắc nhở Thần chú ý chính phủ quốc tế một chút.

Một lát sau Hàn Viên Viên mang cặp mắt buồn ngủ đi tới, đầu tóc còn hơi rối. Cô vừa ngồi xuống ghế đã bất chấp hình tượng gục xuống bàn ngủ. Cũng may hiện tại chỉ có bốn người bọn họ, nếu không, những người thuộc hạ trong tổ chức mà thấy cảnh này thì thật mất mặt.

Mẫn Nguyệt lấy tay chọc cô, "Đừng ngủ, mình đã chuẩn bị thức ăn cho cậu rồi, ăn trước đã."

Mẫn Nguyệt vừa nói xong thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa, âm thanh từ bên ngoài vọng vào. "Thủ lĩnh, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi!"

Hàn Viên Viên nghe thấy lập tức ngồi dậy, buộc lại mái tóc, chỉnh cổ áo, ngồi nghiêm túc. So với hình tượng lôi thôi khi nãy thì khác một trời một vực. Mẫn Nguyệt liếc nhìn cô một cái rồi mới nói: "Vào đi!"

Người kia sau khi đặt từng món ăn lên bàn thì cũng đi ra ngoài. Hàn Viên Viên hai mắt tỏa sáng, dùng tốc độ nhanh nhất xử lý từng món ăn đó.

Mẫn Nguyệt ngồi chống cằm nhìn vào màn hình to lớn gắn trên tường đang hiển thị bản báo cáo tình hình của tổ chức.

Hàn Viên Viên ăn xong, lau miệng một cái, quay về tinh thần hoạt bát của thường ngày.

"Queen, cậu đúng là cứu tinh của tớ!"

Mẫn Nguyệt ôm trán, bất đắc dĩ nói: "Đã nói cậu bao nhiêu lần rồi, đừng mãi vùi đầu vào phòng nghiên cứu cả tuần như vậy, phải biết chăm sóc sức khỏe của mình!"

Hàn Viên Viên cười hì hì lấy lòng cô: "Yên tâm, mình có chú ý sức khỏe mà!"

Mẫn Nguyệt thở dài, lần nào cô ấy cũng nói vậy nhưng mà chẳng bao giờ làm được. Mẫn Nguyệt còn muốn nói thêm gì nữa nhưng tiếng chuông báo động vang lên.

"Bíp... Bíp..."

Những người trong phòng lập tức thay đổi sắc mặt, An Triết Hàn nhìn tin tức trên màn hình máy tính nhíu mày nói: "Là sóng báo động khẩn cấp phát ra từ trên nhẫn của Anh Kỳ!"

"Tiêu Anh Kỳ?"

Lâm An Nhiên lập tức nói: "Chẳng phải anh ta đã ra ngoài làm nhiệm vụ sao? Nhưng mà nhiệm vụ này rất đơn giản mà, sao lại xảy ra chuyện?"

Mấy người áo đen bên ngoài cũng nghe thấy tiếng chuông báo động. Nhưng không được cho phép bọn họ không được vào phòng họp, chỉ có thể gấp gáp gõ cửa.

"Thủ lĩnh!"

"Không có chuyện gì, tôi có thể xử lý được!" Mẫn Nguyệt không cho họ vào vì cảm thấy nhiều người sẽ càng rắc rối hơn.

Mấy người không dám làm trái lời cô, đành thành thật đứng bên ngoài canh giữ.

"Tiêu Anh Kỳ đi làm nhiệm vụ gì?"

Lâm An Nhiên lật hồ sơ, nghiêm túc nói: "Ám sát phó Thị trưởng thành phố C, chức vụ người này không được coi là lớn lắm, làm việc lại cẩu thả, còn nhận hối lộ. Tham nhũng, lạm dụng tài sản nhà nước, trốn thuế..... Ông ta làm rất nhiều chuyện xấu, cũng đắc tội với rất nhiều người nên đã có người ra giá yêu cầu chúng ta xử lý hắn. Tính ra với khả năng của Tiêu Anh Kỳ thì nhiệm vụ này không có gì nguy hiểm mới đúng!"

Mặt Mẫn Nguyệt tối sầm, nếu vậy tại sao Tiêu Anh Kỳ phải gửi sóng âm cầu cứu chứ?

"Hàn, xác định tọa độ của cậu ấy!"

"Chờ chút!" Hai tay An Triết Hàn nhanh chóng hoạt động trên bàn phím, vì mỗi chiếc nhẫn đều gắn thiết bị định vị nên rất nhanh tìm ra được.

"Xong rồi, để tôi chiếu bản đồ nơi đó lên màn hình lớn!"

Bản đồ chi tiết được hiện rõ trên màn hình lớn, một dấu chấm đỏ nhấp nháy đang không ngừng di chuyển. Dấu chấm đỏ chính là thể hiện vị trí hiện tại của Tiêu Anh Kỳ.

Mẫn Nguyệt chú ý, lúc này ở phía sau dấu chấm đỏ kia có hơn mười mấy dấu chấm xanh đang đuổi theo.

"Kết nối với Tiêu Anh Kỳ!" Trong chiếc nhẫn của mỗi người đều có gắn thiết bị định vị, thiết bị phát sóng âm, ngoài ra còn có một cái micro nhỏ để nói chuyện.

An Triết Hàn im lặng chấp hành mệnh lệnh của Mẫn Nguyệt, lập tức trong căn phòng liền nghe thấy giọng nói gấp gáp của Tiêu Anh Kỳ.

"Này, tôi gặp rắc rối rồi, mau giúp tôi!"

"Anh Kỳ, những người đuổi theo anh là ai vậy?"

Vừa nghe thấy giọng nói của Mẫn Nguyệt, Tiêu Anh Kỳ liền kích động hô lớn: "Queen! Cô cũng có ở đó sao? Thật tốt quá, mau giúp tôi nhanh lên. Tôi bị người của tổ chức FBI truy đuổi rồi!"

Mẫn Nguyệt và ba người kia đều giật mình, FBI là tên viết tắt của Cục Điều tra Liên bang Mĩ. Chuyên làm các nhiệm vụ tình báo, điều tra tội phạm quốc tế, chống khủng bố,..... Và tổ chức J của bọn họ là tổ chức sát thủ nên đương nhiên là kẻ đối địch của FBI. Chỉ là Tiêu Anh Kỳ lại bị FBI truy đuổi, sẽ không phải là người đó nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thế thân

"Tôi lại bị tên Tống Tử Dương đáng ghét đó truy đuổi, chết tiệt!" Tiêu Anh Kỳ đấm mạnh lên vô lăng một cái, miệng liên tục mắng chửi.

Trên mặt mỗi người trong phòng đều lộ ra biểu cảm quả nhiên là vậy. Hai người Tiêu Anh Kỳ và Tống Tử Dương này như là oan gia kiếp trước, không lúc nào là buông tha nhau.

Tống Tử Dương là con lai, trong người mang hai dòng máu giữa Trung và Anh. Anh ta sinh ra trong một gia tộc lớn, có dòng dõi thế gia, nhưng không ai ngờ anh ta lại chọn vào FBI. Hơn nữa còn thăng chức rất nhanh, hiện tại đã là đội trưởng của FBI.

Nói đến Tống Tử Dương và Tiêu Anh Kỳ thì hai năm trước, Tống Tử Dương đã kết thù với Tiêu Anh Kỳ. Khi đó Tống Tử Dương nhận nhiệm vụ bảo vệ một quan chức cấp cao khỏi sự truy sát của giới hắc đạo. Trùng hợp, đó cũng là đối tượng của nhiệm vụ mà Tiêu Anh Kỳ nhận được. Kết quả là dưới sự bảo vệ của Tống Tử Dương mà Tiêu Anh Kỳ vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách mĩ mãn. Tống Tử Dương coi đó là sự sỉ nhục lớn nhất của mình, vì thế xem Tiêu Anh Kỳ là kẻ thù. Từ đó về sau, anh ta luôn nhắm vào tổ chức J, hay nói đúng hơn là nhắm vào Tiêu Anh Kỳ. Chỉ cần Tiêu Anh Kỳ xuất hiện ở đâu thì Tống Tử Dương lại đuổi theo tới đó. Hai người họ, chạy rồi đuổi, đuổi rồi chạy, cứ như thế một vòng tuần hoàn.

Tuy Tống Tử Dương lúc nào cũng đuổi bắt Tiêu Anh Kỳ cho bằng được nhưng chưa bao giờ làm ra việc bất lợi với tổ chức J. Nên Mẫn Nguyệt không coi đó là chuyện quan trọng nhưng với Tiêu Anh Kỳ thì lại là một phiền phức lớn.

Lâm An Nhiên mang theo vài phần kinh ngạc hỏi: "Làm sao anh lại gặp được anh ta vậy?"

Tiêu Anh Kỳ vừa lái xe vừa nghiến răng nói: "Ai mà biết tôi xui xẻo như vậy, khi giết tên phó Thị trưởng kia thì trùng hợp đụng mặt Tống Tử Dương ở đó. Xem ra hôm nay tôi ra ngoài không xem lịch kĩ càng rồi."

An Triết Hàn dựa lưng vào ghế, giọng điệu vui sướng khi người gặp họa. "Tống Tử Dương kiên trì thật, đuổi theo cậu tới tận đây."

Đến Mẫn Nguyệt cũng gật đầu tán thành, cô thật khâm phục tính kiên trì đó của đội trưởng Tống. Chỉ là cô thật nghi ngờ, làm đội trưởng của FBI rảnh rỗi vậy à? Nếu không sao anh ta lại có thời gian đuổi theo Tiêu Anh Kỳ lâu như vậy?

"Có khi nào anh ta thích Anh Kỳ rồi không?" Hàn Viên Viên bắt chéo chân, một tay đùa giỡn tóc, mở miệng trêu chọc Tiêu Anh Kỳ.

"Phụt!" Cả ba người còn lại đều không nhịn được mà bật cười, Hàn Viên Viên này, cô luôn luôn nói chuyện thú vị như vậy. Tống Tử Dương thích Tiêu Anh Kỳ? Haha, rất có khả năng nha!

Tiêu Anh Kỳ đen mặt, gầm nhẹ một tiếng: "Này, đừng giỡn nữa có được không, mau giúp tôi đi!"

Mẫn Nguyệt cong nhẹ khóe môi, ngón tay gõ từng nhịp trên mặt bàn: "Tới ngã ba phía trước quẹo phải, đi thêm một trăm mét chính là một công trường bỏ hoang, xung quang toàn là đất cát. Không cần tôi nói anh cũng biết phải làm sao để cắt đuôi bọn họ chứ?"

Tiêu Anh Kỳ nhếch miệng: "Hiểu rồi!"

Tiêu Anh Kỳ đánh tay lái, tới công trường mà Mẫn Nguyệt nói, sau đó quay xe lại đối diện với hơn mười chiếc xe phía sau.

Đoàn xe truy đuổi anh rất nhanh đã theo tới, dẫn đầu là chiếc xe của Tống Tử Dương. Anh ta ngồi trong xe, ngũ quan tuấn tú, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Mái tóc vàng lấp lánh cùng với đôi mắt xanh đã thể hiện rõ anh ta là con lai. Tống Tử Dương một tay cầm vô lăng, một tay chống lên cửa sổ xe, trầm thấp nói: "Xem lần này anh trốn được đi đâu!"

Tình hình này với Tiêu Anh Kỳ quả thật không tốt. Sau lưng anh là công trường đang xây nửa chừng, trước mặt lại bị mười chiếc xe chặn lại. Đối với người khác có lẽ không thể nào thoát được, nhưng với Tiêu Anh Kỳ thì khác.

Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên rất lo lắng, không hiểu nhìn Mẫn Nguyệt. "Queen, sao cậu lại chỉ Anh Kỳ vào công trường đó?"

Đến cả An Triết Hàn cũng nghi hoặc.

Mẫn Nguyệt chỉ trả lời lại bằng một nụ cười đầy thâm ý.

Mẫn Nguyệt hiểu rất rõ kỹ năng lái xe của Tiêu Anh Kỳ giỏi như thế nào, dù sao anh cũng là người dạy cô lái xe. Lần này, anh nhất định thoát được!

Quả nhiên.....

Tiêu Anh Kỳ khiêu khích nhìn Tống Tử Dương một cái, sau đó vặn ga, chiếc xe quay một vòng tròn. Tiêu Anh Kỳ lặp lại hành động đó, một vòng lại cứ một vòng. Xung quanh bụi cát bay mù mịt, hoàn toàn không nhìn thấy gì, tiếng động cơ xe như đang gào thét. Những người lái xe đuổi theo vì thế mà ho sặc sụa, mắt không dám mở ra, có người nhanh tay đóng cửa xe lại. Tiêu Anh Kỳ lợi dụng lúc đó mà lái xe đi qua chỗ trống nằm giữa hai chiếc xe, thuận lợi phóng ra ngoài mà không ai hay biết.

Anh vẫy vẫy tay với đám người đằng sau vẫn còn đang chìm trong đám bụi, còn làm một nụ hôn gió. "Tạm biệt!"

"Oa, Tiêu Anh Kỳ, anh thật soái a!" Hàn Viên Viên đứng bật dậy, vỗ tay ngưỡng mộ.

"Kỹ năng lái xe lại tăng thêm rồi!" Lâm An Nhiên chép miệng cảm thán. Có thể sau khi xoay nhiều vòng như vậy mà vẫn vững vàng chạy qua được khe hở nhỏ giữa hai chiếc xe trong trường hợp bị khói bụi che mắt đó thì không phải dễ.

"Không tệ!" An Triết Hàn cũng không nhịn được mà khen một câu.

Nhưng mà Tiêu Anh Kỳ không vui vẻ được bao lâu thì phát hiện vẫn có người đuổi theo mình. Qua gương chiếu hậu, anh thấy rõ gương mặt người đằng sau chính là Tống Tử Dương. Nhanh như vậy đã theo kịp rồi?

"Tên Tống Tử Dương này dai thật, cứ như âm hồn bất tán đuổi theo tôi không chịu tha!"

Hai chiếc xe trên đường cao tốc đều dùng tốc độ cao nhất để rượt đuổi nhau. Tiêu Anh Kỳ nhiều lần nghĩ cách bỏ lại Tống Tử Dương đều không được.

Mẫn Nguyệt nhíu mày, Tống Tử Dương này lái xe cũng rất giỏi, lần này xem ra Tiêu Anh Kỳ gặp rắc rối thật rồi. Cô nhìn chuyển động của hai người đó trên bản đồ, cố gắng nghĩ cách giúp Tiêu Anh Kỳ chạy trốn.

"Anh Kỳ, hơn năm phút nữa là đến khu trung tâm thành phố. Giờ này là giờ cao điểm, nơi đó rất nhiều người, anh bỏ lại xe, hòa vào đám đông đi."

"Không được, hiện tại Tống Tử Dương cách tôi quá gần, tôi không có cách nào bỏ xe được."

Mẫn Nguyệt cắn môi, quan sát bản đồ một lần nữa, cô cười nhẹ, có cách rồi.

"Hơn hai trăm mét phía trước có đèn giao thông, anh hãy tăng tốc hết cỡ đi. Còn tôi sẽ thâm nhập vào hệ thống đèn giao thông, cố gắng chặn Tống Tử Dương lại."

"Được, nhờ cô, Queen!"

Mẫn Nguyệt liếc mắt sang An Triết Hàn, anh lập tức đẩy máy tính qua cho cô. Mẫn Nguyệt nhanh chóng làm việc, xâm nhập vào hệ thống đèn giao thông đối với cô là rất dễ dàng.

Tiêu Anh Kỳ thấy cột đèn giao thông phía trước lập tức nhấn ga vọt lên. Tống Tử Dương cũng định nhấn ga đuổi theo nhưng đột nhiên đèn đỏ, người đi bộ đều đua nhau đi qua đường. Anh ta không còn cách nào khác đành phải dừng lại.

Tống Tử Dương nhìn chằm chằm vào chiếc xe của Tiêu Anh Kỳ dần mất hút nghiến răng nói: "Đừng nghĩ anh sẽ thoát được tôi!"

Đến khi Tống Tử Dương đuổi kịp tới nơi thì chỉ còn thấy chiếc xe của Tiêu Anh Kỳ nằm ở đó. Anh ta tức giận tìm kiếm xung quanh. Lúc đó một cô gái đội nón đi ngang qua anh ta, Tống Tử Dương nheo mắt nhìn theo. Anh ta như đang suy nghĩ gì đó, nhưng rốt cuộc lại lắc đầu xoay người đi tiếp tục tìm. Cô gái vừa rồi chính là Tiêu Anh Kỳ hóa trang, anh quay đầu nhìn bóng lưng của Tống Tử Dương nhếch mép cười một cái, rồi kéo thấp mũ xuống đi tiếp.

"Chết tiệt! Lại để anh ta trốn rồi!" Tống Tử Dương đá một cú vào thân xe, bực bội vò tóc.

"Đội trưởng, có cần tiếp tục truy bắt Tiêu Anh Kỳ nữa không?" Qua tai nghe nhỏ gắn bên tai, cấp dưới đang hỏi ý kiến của Tống Tử Dương.

"Không cần, rút lui đi."

"Tiêu Anh Kỳ, lúc anh giả gái cũng rất đẹp đó!" Hàn Viên Viên ôm bụng cười lớn, không để cho Tiêu Anh Kỳ một chút mặt mũi. Đúng thật là vậy, khuôn mặt bình thường của Tiêu Anh Kỳ vốn rất mị hoặc, đẹp hơn cả con gái. Bây giờ mặc đồ con gái thì vô cùng phù hợp.

"Câm miệng!" Tiêu Anh Kỳ quát lớn, nếu không phải vì tên Tống Tử Dương đó anh cũng không phải giả gái. Càng nghĩ Tiêu Anh Kỳ càng thấy tức, Tống Tử Dương tốt nhất anh đừng để lọt vào tay tôi, nếu không anh nhất định sẽ chết rất thảm!

"Tôi đã chuẩn bị xe đến rước anh rồi, cố chờ một chút!"

Mẫn Nguyệt đứng dậy phủi phủi áo, cầm hộp cơm muốn đi. "Việc còn lại mọi người tự giải quyết đi!"

An Triết Hàn lập tức hỏi: "Cô đi đâu vậy?"

Mẫn Nguyệt có hơi bất ngờ khi An Triết Hàn hỏi cô, bình thường anh rất ít quan tâm đến mấy việc này. Mẫn Nguyệt lắc lắc hộp cơm trên tay cười nói: "Đến công ty cùng ăn cơm với Âu Thần."

"Tôi đi với cô." Lời này An Triết Hàn tự động thốt ra, không quan tâm nó có vấn đề gì. Sau đó anh mới nhận thấy có phần không ổn, ho khan một tiếng: "Tôi thuận tiện đến tìm Vũ Hiên."

Mẫn Nguyệt kì quái nhìn anh, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đồng ý. "Được."

Hàn Viên Viên và Lâm An Nhiên hai người nhìn nhau, cùng thở dài một cái.

Trong văn phòng Tổng giám đốc công ty Âu Thần

"Lão đại, anh thật sự muốn đưa quyền quản lý khu vực đó ở châu Âu cho Lâm Quân sao?"

"Ừ!"

"Lão đại!"

"Dạo này chính phủ đang muốn làm giảm bớt thế lực của một số gia tộc, khu vực đó trùng hợp là đích ngắm của chúng."

"Lão đại, anh nói vậy có nghĩa là....."

"Dù Lâm Quân có chiếm được nơi đó thì ông ta cũng không lấy được lợi ích gì."

Hai mắt Vũ Hiên tỏa sáng, lão đại thật thông minh mà.

"Lão đại, vậy tại sao chúng ta không trực tiếp trở mặt với ông ta?"

"Không được..... Ít nhất hiện tại, là không được!" Anh phải nghĩ cách làm thế nào để bảo bối được an toàn. Khi cô biết được sự thật thì sẽ đau khổ đến nhường nào, vậy có phải bây giờ nên để cô rời xa anh không? Như vậy ít ra khi cô biết được tất cả thì không phải khó chịu. Âu Thần đứng bên cửa sổ sát đất cúi đầu suy nghĩ, anh phải làm sao đây mới có thể bảo vệ cô đây?

Vũ Hiên yên lặng đi ra ngoài, gặp người ngoài cửa anh liền đứng hình. Điện thoại nội bộ trong phòng làm việc Âu Thần vang lên: "Lão đại, cô Hạ muốn gặp anh."

"Cô Hạ?"

"Khụ, chính là Hạ Linh Lung."

Nam Cung Âu Thần hơi nhíu mày, phiền não bóp trán. "Nói với cô ấy là tôi đang bận việc, không muốn gặp."

"Nhưng mà lão đại, cô ấy có chuyện muốn nói với anh, là.....chuyện liên quan tới Mẫn Nguyệt!"

Mặt Âu Thần lập tức biến sắc, âm u lạnh lẽo. "Cho cô ấy vào!"

Ngay sau đó Hạ Linh Lung mỉm cười bước vào phòng làm việc, dịu dàng nói: "Anh đang bận sao?"

Âu Thần ngồi sau bàn làm việc, tay đặt trên đầu gối, không dây dưa dài dòng mà vào thẳng vấn đề.

"Linh Lung, em đến đây là có chuyện gì muốn nói với anh?"

Cùng lúc đó.....

An Triết Hàn lái xe vào tầng hầm, ngồi bên cạnh anh là Mẫn Nguyệt. Hai người nhanh chóng xuống xe, đi vào công ty. Đối với công ty thì Mẫn Nguyệt rất quen thuộc, mọi nhân viên đều xem cô như khách quý. Nên Mẫn Nguyệt một đường đi vào rất thuận lợi, không bị ai ngăn cản.

"Ting" Thang máy mở ra, Mẫn Nguyệt xách hộp cơm cùng An Triết Hàn đi bên cạnh đang định tiến vào phòng Tổng giám đốc. Có điều chưa gặp được Âu Thần thì cô đã bị chặn lại.

Vũ Hiên cười cười: "Mẫn Nguyệt, sao hôm nay cô lại tới đây vậy? An Triết Hàn, cậu cũng đến à?" Trong lòng anh không ngừng gào thét, có cần chọn thời gian chuẩn như vậy không! Hiện tại trong phòng làm việc là.....

"Tôi đến ăn cơm cùng với Thần." Mẫn Nguyệt vòng qua Vũ Hiên định đi vào phòng.

Vũ Hiên hốt hoảng, vội chặn trước cửa phòng. "Cái đó..... Hiện giờ lão đại đang đi họp, không có ở đây, hay là cô về trước đi."

Mẫn Nguyệt nghi ngờ nhìn về phía cánh cửa, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, Thần cũng đi họp sao? Hơn nữa, sao hôm nay cô lại thấy Vũ Hiên rất lạ.

Cả An Triết Hàn cũng như vậy, anh đang dùng cặp mắt như tia laze quét Vũ Hiên từ trên xuống dưới.

Dưới hai ánh mắt soi mói của Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn, Vũ Hiên chảy mồ hôi lạnh, hai chân muốn nhũn ra. Quả thật anh không thích hợp để nói dối mà!

Cũng may, Mẫn Nguyệt buông tha cho anh: "Vậy tôi về trước, lát nữa anh ấy họp xong thì nhắc anh ấy ăn cơm đầy đủ."

Vũ Hiên vừa định thở phào nhẹ nhõm thì trong phòng liền truyền ra một âm thanh.

"Anh Âu Thần....."

Bước chân của Mẫn Nguyệt lập tức dừng lại, sắc mặt hơi thay đổi. Bởi vì cô nhận ra được giọng nói kia, đó là Hạ Linh Lung. Nói như vậy, Âu Thần và Hạ Linh Lung đang ở trong đó?

Mẫn Nguyệt dứt khoát quay lại, muốn làm rõ chuyện này.

"Mẫn Nguyệt à, cô, cô bình tĩnh một chút, đừng manh động!" Vũ Hiên sống chết chặn Mẫn Nguyệt lại, không để cho cô vào.

Ánh mắt lạnh lẽo của Mẫn Nguyệt lướt qua Vũ Hiên khiến cho anh ta thoáng run lên. "Tránh ra!"

An Triết Hàn thấy tình hình không ổn, vội kéo tay Mẫn Nguyệt.

"Bình tĩnh!"

"Tôi rất bình tĩnh, hai người không thấy sao?" Mẫn Nguyệt nhướng mày, giọng điệu nói chuyện như bình thường. Nhìn cô đúng là không có gì khác lạ,

cũng không có điểm nào là tức giận. Nhưng như vậy, Vũ Hiên càng lo lắng hơn, sợ rằng đây chỉ là bình yên trước cơn bão lớn.

Vũ Hiên không còn cách nào khác, đành phải nhẹ nhàng lui ra.

Mẫn Nguyệt bước từng bước tới gần cánh cửa, sự bất an trong lòng càng ngày càng lớn, có một dự cảm không tốt.

Ngay lúc tay cô đặt lên nắm cửa thì đã nghe thấy được âm thanh bên trong.

"Em biết năm đó em bỏ đi là lỗi của em, nhưng anh không cần dùng Mẫn Nguyệt để trừng phạt em được không? Mọi người đều có thể nhận ra cô ấy có rất nhiều điểm giống em, cô ấy vốn là thế thân của em mà thôi. Anh vẫn còn yêu em phải không, nên mới dùng Mẫn Nguyệt để chọc tức em. Anh Âu Thần, anh đừng giận nữa, bởi vì em vẫn còn yêu anh, rất yêu, rất yêu....."

"Cạch" Hộp cơm mà Mẫn Nguyệt mang theo rơi xuống đất, khoảnh khắc cô mở cửa ra đập vào mắt chính là hình ảnh Thần và Hạ Linh Lung đang ôm nhau.

Vũ Hiên và An Triết Hàn đứng sau lưng cô cũng bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ.

Mẫn Nguyệt đứng đó dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn hai người, không có giận dữ, không có khóc lóc như trong tưởng tượng. Hạ Linh Lung như bị hoảng sợ, còn rất kinh ngạc khi thấy cô. Sau đó Hạ Linh Lung vội buông Âu Thần ra, "Mẫn Nguyệt..... sao cô lại ở đây?"

Sau đó cô ta chạy đến cầm tay Mẫn Nguyệt, giọng nói có phần áy này cùng đáng thương. "Chuyện vừa rồi, cô nghe thấy hết rồi sao? Mẫn Nguyệt, tôi xin lỗi, tôi cũng không còn cách nào khác, tôi rất yêu anh Âu Thần. Tôi biết anh Âu Thần làm như vậy là sẽ tổn thương cô, chúng tôi rất có lỗi với cô. Nhưng mà tình cảm của chúng tôi là từ nhỏ đã có rồi, tôi không bỏ được anh ấy. Cho nên, Mẫn Nguyệt, xin cô hãy tha thứ cho chúng tôi, đồng thời hãy tác thành cho tôi đi!"

Mẫn Nguyệt hờ hững nhìn Hạ Linh Lung nói tất cả, khuôn mặt không hề có biến hóa. Cô giật tay ra, ánh mắt hướng về người nãy giờ im lặng không nói tiếng nào.

"Anh không có gì muốn giải thích với em sao?"

Âu Thần nhìn thẳng vào mắt cô, trong đó ẩn chứa sự hy vọng cùng tin tưởng. Dường như chỉ cần anh giải thích thì cô sẽ tin tưởng và bỏ qua tất cả. Nhưng mà.....

"Không có!" Ngắn gọn, dứt khoát, nhưng cũng.....vô tình.

Thần chưa bao giờ đối xử với cô lạnh nhạt, thờ ơ như vậy. Lúc đó Mẫn Nguyệt cảm thấy trong người mình có gì đó vỡ vụn, trái tim rất đau. Nhưng cô không muốn để người khác thấy bản thân mình yếu đuối. Đúng vậy, dựa vào gì chứ? Cô cũng có tự tôn của cô!

Mẫn Nguyệt cười tự giễu: "Ha, thế thân? Xem ra thế thân như tôi làm vẫn không thành công lắm. Tôi đã cản trở hai người rồi, cứ tự nhiên đi. À phải rồi, quên chúc hai người hạnh phúc." Câu cuối cùng Mẫn Nguyệt còn cố ý nhấn mạnh. Đôi mắt trong suốt lạnh lùng nhìn vào Âu Thần và Hạ Linh Lung như người xa lạ. Không có tức giận cũng không làm ra vẻ uất ức càng làm cho thấy cô không đặt những lời nói của Hạ Linh Lung vào mắt. Thậm chí còn có một chút khinh thường. Nói xong Mẫn Nguyệt liền bỏ đi, để lại cho những người khác một bóng lưng kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Người đàn ông ôn hòa

An Triết Hàn vội đuổi theo Mẫn Nguyệt, trước khi đi anh còn nhìn lại Âu Thần một lần nữa. Ánh mắt tràn đầy giận dữ cùng thất vọng. Vũ Hiên bối rối đứng yên tại chỗ, nhìn hướng Mẫn Nguyệt bỏ đi lại nhìn Nam Cung Âu Thần, không biết làm thế nào. Tại sao sự việc lại phát triển thành thế này? Vũ Hiên cắn môi, quyết định đi ra ngoài, đồng thời liên lạc với Vũ Điềm Điềm. Cô ấy là bạn thân của Mẫn Nguyệt chắc hẳn giúp ích được một chút.

Trong khoảnh khắc Mẫn Nguyệt bỏ đi đó, thân hình Âu Thần bất giác muốn đuổi theo nhưng bị Hạ Linh Lung kéo lại.

"Nếu bây giờ anh đuổi theo chẳng phải mọi thứ đều trở nên vô nghĩa hết sao."

Nam Cung Âu Thần hất tay ra, lạnh lùng nói: "Tại sao em biết được chuyện đó?" Áp suất xung quanh dường như đang tăng lên, không khí bị đè nén đến cực điểm, lạnh lẽo như địa ngục.

Hạ Linh Lung hơi run lên, trước giờ cô chưa từng thấy anh Âu Thần giận dữ đến như vậy. Thật đáng sợ! Không lẽ vị trí của Nam Cung Mẫn Nguyệt trong lòng anh ấy quan trọng đến vậy sao? Hạ Linh Lung hạ mắt, trong lòng rất khó chịu, kèm theo một chút oán hận khó phát hiện. Tuy nhiên giọng nói của cô ta vẫn rất dịu dàng: "Tối hôm đó em tình cờ nghe thấy được cuộc nói chuyện của anh và bác Hạ."

Âu Thần nhíu mày, khuôn mặt không có biểu cảm. "Em về trước đi."

Hạ Linh Lung mím môi, dù không cam lòng cỡ nào cũng phải đồng ý. Cô ta biết hiện giờ rời đi mới là cách làm đúng nhất, không khiến cho anh Âu Thần khó chịu.

"Vậy em đi trước."

Sau khi Hạ Linh Lung rời khỏi, khóe mắt Nam Cung Âu Thần lướt qua hộp cơm bị rớt ở cửa. Anh liền bước đến nhặt nó lên, đặt lên bàn mở ra. Vì bị rớt nên thức ăn bên trong đều trở nên lộn xộn. Nhưng đối với anh thì không hề ảnh hưởng gì, Âu Thần lấy một đôi đũa ra, chầm chậm ăn hết thức ăn trong hộp. Nghĩ đến ánh mắt của cô bé kia khi chứng kiến cảnh vừa rồi, trái tim anh như bị bóp nghẹn, bàn tay cầm đũa siết chặt.

"Mẫn Nguyệt, Mẫn Nguyệt!" Đến bãi đậu xe, An Triết Hàn chạy theo Mẫn Nguyệt muốn kêu cô dừng lại. Nhưng cô hoàn toàn làm lơ, bước chân càng lúc càng nhanh hơn. An Triết Hàn bất đắc dĩ chặn trước mặt cô.

"Cô không sao chứ?"

"Không sao!" Mẫn Nguyệt lạnh nhạt nói, vẻ mặt rất bình thường. Chỉ có chính cô mới biết hiện tại trong lòng cô rất khó chịu, trái tim đau nhói.

An Triết Hàn thở dài, nắm chặt hai vai cô. "Cô không cần phải chịu đựng, đừng quên chúng ta là bạn bè. Cô vẫn còn có Viên Viên, An Nhiên, Anh Kỳ không phải sao và còn có.....tôi nữa. Mẫn Nguyệt, cứ chịu đựng như vậy rất cực khổ."

Mẫn Nguyệt cúi đầu, im lặng không nói.

An Triết Hàn cắn răng, tức giận nói: "Nếu anh ấy chỉ xem cô là thế thân vậy thì cô hãy rời xa anh ấy đi, như vậy đối với cả hai người đều tốt."

Lúc này Mẫn Nguyệt đã có phản ứng, ánh mắt hơi dao động. "Tôi đã từng hứa sẽ không bao giờ rời xa anh ấy."

"Mẫn Nguyệt....." An Triết Hàn còn muốn tiếp tục khuyên nhưng lại bị cô cắt đứt.

"An Triết Hàn, anh không cần phải làm như vậy. Tôi không thể yêu ai khác ngoài anh ấy."

Mẫn Nguyệt nhìn thẳng vào mắt An Triết Hàn, mang theo một chút ẩn ý.

Sắc mặt An Triết Hàn liền thay đổi, vô cùng ngạc nhiên, dường như còn có phần kinh hoảng. Anh khó khăn mở miệng: "Cô.....biết rồi sao?"

"Ừ" Cô chỉ là hơi chậm hiểu trong chuyện tình cảm thôi chứ không phải là ngu ngốc. An Triết Hàn biểu hiện rõ ràng như vậy đương nhiên là cô biết được.

"Vậy tôi không còn cơ hội nào sao?"

"Trái tim của một người vốn rất nhỏ, mà ngay từ đầu Thần đã chiếm trọn nó rồi, không còn chỗ cho bất kì ai khác. Xin lỗi, Hàn, anh mãi là người bạn thân nhất của tôi!" Mẫn Nguyệt khi nói ra lời này cũng rất khó xử. An Triết Hàn là người bạn mà cô rất quý trọng, cô không muốn vì chuyện này mà phá hủy tình bạn hai người dành mười năm mới có được. Nhưng nếu cứ để cậu ấy mang theo hy vọng như vậy chi bằng cắt đứt nó ngay từ đầu, sau này cũng đỡ phải đau khổ. Cô đã xác định được tâm ý của mình, cô tuyệt đối không thể yêu người khác. Nếu đã như vậy thì nói rõ là cách tốt nhất đối với cả hai.

Hai tay An Triết Hàn buông lỏng, cười khổ: "Bạn thân?" Biết trước kết quả là như vậy nhưng tại sao anh vẫn rất đau khổ?!

Mẫn Nguyệt mấp máy môi, không biết nên nói gì, chỉ đành vòng qua anh đến chỗ xe mình. Đột nhiên cánh tay bị nắm lại, cả thân thể được ôm lấy, sau đó bóng đen đổ xuống. An Triết Hàn nghiêng đầu, nhắm vào đôi môi của cô mà hạ xuống. Ngay lúc khoảng cách của anh và môi cô chỉ còn vài xen ti mét thì bàn tay của Mẫn Nguyệt đã chặn lại. Sắc mặt cô hờ hững, không hề bối rối: "Chúng ta chỉ nên làm bạn thôi!"

An Triết Hàn hoàn toàn thất vọng, mặt tái mét, ánh mắt bi thương. Anh từ từ thả cô ra, Mẫn Nguyệt đứng thẳng, liền xoay đi. "Xin lỗi, bây giờ tôi muốn ở một mình, đừng đi theo tôi."

An Triết Hàn cúi đầu trầm mặc, trong lúc đó chiếc xe của Mẫn Nguyệt đã vặn ga một đường chạy đi.

Sau khi Mẫn Nguyệt đi khỏi, An Triết Hàn vẫn một mình đứng đó. Tiếng giày cao gót giẫm trên nền đất rồi dừng lại trước mặt anh. An Triết Hàn nhướng mày, thấy người tới là ai thì hơi ngạc nhiên.

"Sao cô lại ở đây?"

Vũ Điềm Điềm đứng khoanh tay, "Vũ Hiên gọi tôi đến muốn tôi đi an ủi Nguyệt Nguyệt."

Cô nhìn theo hướng Mẫn Nguyệt vừa đi khỏi, khóe môi mang theo nụ cười yếu ớt: "Nhưng hiện tại xem ra không cần thiết, cái cậu ấy cần nhất bây giờ là yên tĩnh một mình. Khi xảy ra chuyện, Nguyệt Nguyệt luôn trốn đến một nơi vắng vẻ rồi tự mình suy nghĩ và làm lành vết thương như vậy. Ngược lại, người cần an ủi hiện tại có lẽ là anh rồi."

An Triết Hàn tiếp tục trầm mặc, Vũ Điềm Điềm liền lôi anh đi.

"Cô làm gì vậy?"

"Đưa anh đi giải tỏa nỗi buồn thất tình."

Mẫn Nguyệt điên cuồng lái xe trên đường, vận tốc lên tới 220 km/h. Cô không biết bản thân đang ở đâu, cứ chạy như thế cho đến khi hết xăng thì mới dừng lại. Cô bỏ xe lại bên đường, tự mình xuống đi bộ. Mẫn Nguyệt quan sát xung quanh, thì ra cô đã ra tới bờ sông ở ngoại thành. Cô đi bộ dọc theo hai bên bờ sông, nơi đây rất vắng vẻ, khung cảnh lại tươi mát, thật thích hợp cho cô.

Mẫn Nguyệt ngồi xuống bãi cỏ, hai mắt lẳng lặng nhìn mặt nước, từng giọt nước mắt rơi xuống. Lúc nãy cô bình tĩnh không phải là cô không đau lòng, cũng không phải là cô không để ý. Chỉ là cô kiềm chế tâm tình rất giỏi thôi, đến lúc này mới bộc phát ra. Mẫn Nguyệt ôm hai đầu gối khóc đến tê tâm liệt phế, tựa như con thú hoang nhỏ đang tự liếm vết thương của mình.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói: "Cô không sao chứ?"

Mẫn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, một cái khăn tay sạch sẽ lọt vào tầm mắt. Khi cô nhìn thấy gương mặt của người cầm khăn tay kia thì càng kinh ngạc hơn. "Là anh?"

Người kia thấy cô đương nhiên cũng hơi giật mình, sau đó cười nhẹ nhàng. "Chúng ta lại gặp nhau lần nữa rồi."

Người đàn ông có nụ cười tỏa nắng đang đứng trước mặt cô chính là người lúc trước ở trung tâm thương mại đã cứu cô ở bên đường. Bởi vì khí chất của anh ta rất đặc biệt nên Mẫn Nguyệt có ấn tượng sâu sắc.

Thấy người đàn ông đó vẫn giữ nguyên tư thế đưa khăn tay cô liền nhận lấy nó lau nước mắt. "Cám ơn."

Khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười có bảy phần dịu dàng, ôn nhu, khí chất nho nhã khiến người khác muốn thân cận. Anh ta nhàn nhạt nói: "Hình như lần nào gặp nhau cũng là lúc cô gặp khó khăn."

Mẫn Nguyệt cẩn thận suy nghĩ, quả thật đúng là như vậy. Lúc bản thân cô chật vật nhất thì anh ta lại xuất hiện. Cô thản nhiên nói: "Nói như vậy xem ra anh chính là cứu tinh của tôi rồi."

Người đàn ông nho nhã kia ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh cô, cười khẽ ra tiếng: "Chỉ là thuận tay giúp đỡ một chút thôi, cô đừng để tâm."

"Phải rồi, tại sao cô lại khóc vậy?"

Vẻ mặt Mẫn Nguyệt hơi trầm xuống, hiện lên chút đau khổ. Người kia thấy sắc mặt cô không thích hợp liền hiểu rõ, vội xua tay nói: "Nếu cô không muốn nói thì không cần nói đâu."

Mẫn Nguyệt thu hồi tất cả biểu cảm, ánh mắt nhìn xa xăm. "Không phải là không muốn nói, chỉ là.....không biết nói như thế nào. Một người từ nhỏ đã luôn bảo vệ anh, đối xử với anh rất tốt nhưng đột nhiên anh biết được những sự quan tâm đó đều là giả dối thì anh sẽ cảm thấy như thế nào? Tôi thì thấy rất đau khổ, cảm thấy mọi thứ xung quanh đều là giả dối. Vậy tôi nên tin tưởng vào cái gì đây?"

"Cô tin tưởng những thứ đó đều là giả dối sao? Hay nói đúng hơn là cô không có lòng tin với những gì mà người đó làm cho cô sao?"

Mẫn Nguyệt không biết trả lời như thế nào, nói thật cô không hề tin những gì mà Thần làm cho cô chỉ vì cô là thế thân của Hạ Linh Lung. Nhưng những lời nói lúc ở trong văn phòng thì sao? Mẫn Nguyệt sợ nếu như cô tiếp tục tin anh thì có phải sau đó sẽ lại đau khổ không? Cô không muốn trải nghiệm cái cảm giác thống khổ đó một lần nữa. Vì thế cô chỉ rầu rĩ trả lời: "Tôi không biết!"

Người đàn ông ngồi bên cạnh cười khẽ: "Đúng vậy, cô không biết mới đúng. Nếu cô trả lời là cô tin những thứ đó là giả dối thì chứng tỏ tình cảm của cô và người đó không hề sâu đậm. Như vậy thì cô cần gì phải đau khổ. Nếu cô trả lời là không tin thì cô chỉ là một cô gái mù quáng, không có chính kiến, không biết suy nghĩ. Hành động dựa theo tình cảm của bản thân, chính điều đó sẽ hại cô. Cô không biết bởi vì cô phải đắn đo suy nghĩ, không vì tình cảm mà tin vào nó. Nhưng cũng rất lí trí khi không hoàn toàn tin vào nó mà bỏ qua nhiều thứ khác."

Mẫn Nguyệt không ngờ anh ta lại có thể nói được những lí lẽ như vậy, hơn nữa còn hiểu rất rõ tâm tình hiện tại của cô. Trong mắt hiện lên vài tia sáng không rõ, cô cười nhạt: "Vậy bây giờ tôi nên làm gì đây?"

"Tìm hiểu sự thật. Đợi cho mọi thứ được chứng thực, xem đâu là thật, đâu là giả. Khi đó cô cũng biết nên làm gì rồi!"

Mẫn Nguyệt bật cười, rất đúng ý cô. Mẫn Nguyệt âm thầm đánh giá người đàn ông này, hảo cảm dần tăng lên.

"Cám ơn anh! Anh quả thật đúng là cứu tinh của tôi rồi." Mẫn Nguyệt quay đầu nhìn anh ta, vẫn giữ nụ cười trên khóe môi. Ánh nắng chiếu rọi lên người cô khiến cô như tỏa sáng. Người đàn ông hơi ngẩn người, có chút say mê.

"Không có gì, nếu cô đã không còn khóc nữa vậy thì tôi đi đây." Người đàn ông kia nho nhã đứng dậy, nụ cười ôn hòa vẫn không đổi.

"Phải rồi, tôi vẫn chưa biết tên anh."

"Có vẻ tôi và cô rất có duyên. Như vậy đi, lần sau tôi gặp lại cô thì sẽ cho cô biết tên tôi."

Mẫn Nguyệt hơi có điều suy nghĩ, người này thần bí như vậy sao? Dù sao cũng không liên quan đến cô, không để ý nữa. Cô cũng đứng dậy, khí phách nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, tên tôi. Đừng quên đó!"

"Được."

Mẫn Nguyệt vẫn luôn cảm thấy người đàn ông này rất quen thuộc. Không phải vì lần trước gặp mà có lẽ là do nguyên nhân khác. Cô sờ cằm, rốt cuộc là gặp ở đâu rồi nhỉ? Bất giác một hình ảnh lóe lên trong đầu, nhưng cô chưa kịp nắm bắt thì nó đã biến mất.

Người kia vừa đi vừa nói nhỏ: "Nam Cung Mẫn Nguyệt....." Trên gương mặt không còn sự ôn hòa nữa ngược lại là vẻ tính toán như hồ ly, bên môi hiện lên nụ cười không rõ ý vị.

Trong quán bar Mộng Ảnh.....

"Cô nói đưa tôi đi giải tỏa nỗi buồn thất tình chính là đi uống rượu?" An Triết Hàn nhìn đống chai rượu nằm chật kín trên bàn, nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy a, thất tình đương nhiên phải đi uống rượu rồi, chẳng phải mọi người đều như vậy sao?"

An Triết Hàn đen mặt, mọi người đều như vậy không có nghĩa là anh ta cũng như vậy. Bình thường anh rất ít uống rượu, có thể nói là không thích uống.

Vũ Điềm Điềm mặc kệ sắc mặt tối tăm của ai đó, vội kéo anh ngồi xuống. "Tảng băng chết tiệt, anh nhíu mày cái gì? Kêu anh uống rượu thì anh cứ uống đi, uổng công tôi vì thấy anh thất tình đau khổ mà lo nghĩ như vậy."

"....." Tôi có cần cô lo nghĩ sao? Hừ, rõ ràng cả tên và thân hình đều ngọt ngào như vậy, sao cô gái này vừa mở miệng ra là tan thành mây khói hết vậy.

Vũ Điềm Điềm thấy anh vẫn ngồi im bất động, trực tiếp cầm chai rượu đưa đến miệng bắt anh uống.

"....." An Triết Hàn chịu thua, không còn lời nào để nói.

Sau một hồi bị Vũ Điềm Điềm chuốc rượu, An Triết Hàn đã hơi say, cứ liên tiếp uống hết chai này đến chai khác. Vũ Điềm Điềm ngồi bên cạnh đương nhiên cũng uống một chút, chỉ là không nhiều bằng An Triết Hàn.

Cho đến khi chai rượu trên bàn đều hết sạch thì cũng đã khuya rồi, Vũ Điềm Điềm nhìn đồng hồ, đến lúc đưa cái người say rượu kia về nhà rồi.

Thấy tình trạng hiện tại của An Triết Hàn, Vũ Điềm Điềm thật đau đầu. An Triết Hàn ngã người trên ghế sô pha, tay vẫn ôm chặt chai rượu, miệng mơ hồ nói: "Uống tiếp đi, uống tiếp đi....."

Vũ Điềm Điềm xoa trán, đứng dậy muốn lấy chai rượu từ trong ngực anh ra. Kết quả An Triết Hàn sống chết không chịu buông, Vũ Điềm Điềm chỉ đành nhẹ giọng dụ dỗ.

"Tảng băng chết tiệt, anh buông chai rượu ra được không? Chúng ta về nhà."

An Triết Hàn hơi mở mắt, khàn khàn hỏi: "Về nhà làm gì? Tôi không muốn về nhà, tôi muốn tiếp tục ở đây uống rượu."

Vũ Điềm Điềm nghiến răng, cô đây là tự lấy đá đập chân mình sao? Tự nhiên lôi anh ta đi uống rượu làm gì? Vũ Điềm Điềm hít sâu, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

"Chúng ta về nhà rồi uống rượu tiếp được không? Trong nhà anh có rất nhiều rượu đó."

An Triết Hàn vốn định gật đầu buông tha chai rượu, nhưng sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì ngây thơ nói: "Cô nói dối, trong nhà tôi làm gì có rượu!"

Cơn tức của Vũ Điềm Điềm dâng lên, anh ta uống say còn thông minh như vậy làm gì, tức chết cô rồi! Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh..... Mẹ nó, bây giờ còn cần bình tĩnh cái gì!

Vũ Điềm Điềm giật mạnh chai rượu mà An Triết Hàn đang cầm, vứt ra xa.

"Xoảng" Một tiếng động lớn vang lên, chai rượu vỡ nát. Tiếng động đó không hề ảnh hưởng đến hai người, Vũ Điềm Điềm mạnh mẽ nắm cổ áo, lôi An Triết Hàn đứng dậy, mặc kệ anh ta có đồng ý hay không. Cô bắt đầu uy hiếp: "Tốt nhất bây giờ anh ngoan ngoãn về nhà với tôi, nếu không thì đừng trách!"

Dường như sau tiếng động lớn của chai rượu bị vỡ kia thì An Triết Hàn đã không còn phản kháng nhiều. Lúc này nghe lời của Vũ Điềm Điềm thì càng ngoan hơn, tựa như một đứa bé mặc cho cô lôi kéo đi ra ngoài.

Tất cả phục vụ trong quán bar chứng kiến cảnh này đều âm thầm giơ ngón tay cái với Vũ Điềm Điềm. Người phụ nữ mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đêm nồng nhiệt

Vì cả Vũ Điềm Điềm và An Triết Hàn đều uống rượu nên hai người không tự lái xe về mà kêu taxi.

Vũ Điềm Điềm thật vất vả lắm mới đưa An Triết Hàn về đến nhà được. Cũng may cô thường cùng Mẫn Nguyệt đến nhà của anh ta nên xem như rất quen thuộc, còn biết chìa khóa dự phòng đặt ở đâu. Nếu không dựa vào An Triết Hàn say đến bất tỉnh nhân sự thì Vũ Điềm Điềm thật không biết làm thế nào để đưa anh ta về nhà.

"Phù" Vũ Điềm Điềm sau khi thả An Triết Hàn lên giường thì thở phào một cái. Cô bắt đầu oán trách: "Tảng băng chết tiệt, bình thường anh lạnh lùng như tảng băng thì thôi, sao người cũng nặng như vậy hả?! Hại tôi mệt chết đi được!"

Cũng may An Triết Hàn đã say đến không biết gì, nếu không nghe được lời này của cô, hai người lại cãi nhau ầm ĩ.

Vũ Điềm Điềm mắng chửi một hồi, nghiêng đầu nhìn vẻ mặt ngủ say của An Triết Hàn, trong mắt hiện lên một chút giảo hoạt. Cô hơi cúi người, dùng tay xoa bóp mặt anh. "Hừ, coi như vì khuôn mặt anh khá đẹp trai nên tôi không tính toán những cực khổ vừa rồi." Nhào nắn một hồi, cô thấy không thú vị liền thả anh ra, đứng dậy đi về.

Bỗng nhiên bàn tay bị nắm lại, sau đó cả thân thể đều ngã lên người An Triết Hàn. Vũ Điềm Điềm giật mình, khi hồi phục tinh thần thì đã thấy mình đang nằm đè lên người An Triết Hàn. Mắt anh vẫn nhắm, hơi thở đều đều, có lẽ hành động vừa rồi chỉ là do ngủ mơ thôi. Vũ Điềm Điềm giãy giụa đứng dậy, nhưng cô phát hiện bàn tay anh ta nắm rất chặt, cô không có cách nào thoát ra được. Sau một hồi vùng vẫy, cuối cùng Vũ Điềm Điềm cũng bỏ cuộc, nằm trên người anh thở hổn hển.

Cô vừa ngước mặt lên liền thấy khuôn mặt ngủ say của An Triết Hàn. Lúc này trên người anh không còn vẻ lạnh lùng của ban ngày mà thay vào đó là một loại hiền hòa khó có được. Tựa như một đứa bé thiếu cảm giác an toàn, phải nắm chặt gì đó khi đi ngủ.

Điềm Điềm nhàm chán, liền quay qua quan sát tỉ mỉ gương mặt anh. Cô vươn tay sờ nhẹ dọc theo gương mặt anh, từ chân mày sau đó đến đôi mắt rồi đến cánh mũi cao. Lúc nhỏ cô từng ganh tị với An Triết Hàn, vì lông mi của cậu ta rất dài, còn đẹp hơn cả cô. Đối với Vũ đại tiểu thư từ nhỏ đã được mọi người khen là xinh đẹp không tì vết nhưng lại biết được có người có lông mi đẹp hơn cả cô. Hơn nữa người đó còn là con trai nên cô rất ghen tị, mối oan gia của bọn họ cũng từ đó mà tạo thành. Nhớ lại chuyện cũ, Vũ Điềm Điềm cười khẽ, bàn tay tiếp tục đi xuống, chạm đến đôi môi của An Triết Hàn thì hơi dừng một chút. Cô khẽ vuốt ve nó một chút, không biết nghĩ gì đột nhiên Vũ Điềm Điềm nhướng người đặt môi mình lên môi của anh.

Vũ Điềm Điềm cắn nhẹ môi anh một cái, trong mơ An Triết Hàn hơi nhíu mày, sau đó lập tức phản ứng. Lật người đè cô, cái chạm môi bình thường chuyển thành nụ hôn sâu. Vũ Điềm Điềm kinh ngạc, còn cho là An Triết Hàn đã tỉnh dậy. Nhưng khi cô thấy mắt anh vẫn nhắm nghiền thì liền thở phào nhẹ nhõm, có điều mang theo chút thất vọng.

An Triết Hàn không hề thức dậy, chỉ là hành động theo bản năng mà thôi. Không biết có phải do rượu hay không, hay là do anh vẫn đang mơ màng nên động tác có phần bạo phát. Vũ Điềm Điềm không hề phản kháng, tận tình hưởng thụ nụ hôn này. Nhưng cô phát hiện động tác của An Triết Hàn ngày càng không đúng thì sắc mặt hơi đổi. Hai người hôn nhau một lúc lâu mới dừng lại, khi tách ra còn mang theo một sợi chỉ bạc lấp lánh từ khóe miệng. An Triết Hàn không buông tha cô mà cúi đầu xuống cổ cô, bắt đầu liếm láp, hai tay cũng không an phận, từ từ mò xuống vòng eo của cô.

"An Triết Hàn.....anh....." Vũ Điềm Điềm nhiều lần muốn đẩy anh ra đều không có hiệu quả, không biết An Triết Hàn lấy đâu ra sức mạnh lớn kinh người. Lời nói của cô cũng bị chặn lại bởi nụ hôn của anh. Vũ Điềm Điềm bỏ cuộc, ánh mắt hiện lên tia sáng quyết tâm. Thôi kệ, bất chấp hết tất cả đi! Dù sao cũng say rượu loạn tính, cô cũng coi như được hưởng thụ một lần. Hơn nữa nếu là anh thì cô nguyện chấp nhận.

Nghĩ vậy Vũ Điềm Điềm càng phối hợp với An Triết Hàn, hai tay ôm cổ anh. Bàn tay An Triết Hàn nhanh chóng cởi áo của Vũ Điềm Điềm ra, cô cũng gấp rút lột áo của anh. Hai người họ như củi khô lâu ngày gặp lửa, cháy vô cùng nồng nhiệt, nóng bỏng.

An Triết Hàn cạch một tiếng đã cởi được dây áo ngực của cô vứt ra xa. Anh hôn lên da thịt của cô, lưu lại trên người người cô từng dấu hôn đỏ thẫm. Nụ hôn của anh một đường đi xuống, rồi dừng lại ở đôi bồng đảo cao ngất kia. An Triết Hàn không ngừng cắn mút, bàn tay tham lam vuốt ve bên. Đầu lưỡi anh cắn nhẹ lên nhũ hoa màu hồng phấn của cô, một khoái cảm kì lạ truyền đến. Hai tay Vũ Điềm Điềm luồn vào trong tóc anh nắm chặt, thân thể khẽ cong lên, miệng hừ hừ rên nhẹ.

Một hồi quần áo của hai người hoàn toàn cởi sạch, hai thân thể nóng bỏng kề sát nhau, không một kẻ hở.

An Triết Hàn mút nhẹ vành tai cô, bàn tay dần đi xuống thăm dò vùng đất ẩm ướt. Khi anh đưa đầu ngón tay vào nơi tư mật ẩm ướt của cô thì cả thân hình Vũ Điềm Điềm run lên, hai chân theo bản năng khép chặt.

An Triết Hàn nhẹ nhàng tách chân cô ra, khàn khàn nói: "Đừng sợ."

Vũ Điềm Điềm bĩu môi, ngoan ngoãn mở chân ra, ai nói cô sợ chứ?!

Ngón tay An Triết Hàn một đường thuận lợi đi vào trong, động tác ra vào ngày càng nhanh.

"Ưm....." Vũ Điềm Điềm không kiềm được mà rên rỉ, hơi thở gấp gáp.

An Triết Hàn bỗng nhiên rút tay ra, điều chỉnh tư thế, để lửa nóng của bản thân tiến vào cơ thể cô. Một cảm giác xé rách truyền tới.

Vũ Điềm Điềm liền hét lớn, móng tay cào lên lưng anh để lại một dấu vết rất rõ. "A.....đau quá..... An Triết Hàn.....tên khốn khiếp.....mau lấy nó ra.....tôi đau quá....." Mẹ nó, là ai nói với cô làm chuyện này sẽ sung sướng chứ, cô chỉ thấy đau đớn vô cùng!

Mọi hành động của An Triết Hàn như bị đình chỉ, anh cúi xuống hôn môi cô. Hai mắt anh mơ màng, hiếm có khi dịu dàng chịu nhẫn nại dỗ dành cô. "Ngoan, cố chịu một chút, lát nữa sẽ không đau."

Anh vừa dứt lời liền mạnh mẽ động thân, tiết tấu điên cuồng, mãnh liệt, một lần lại một lần tiến vào bên trong cô.

Sự đau đớn ban đầu dần biến thành khoái cảm tột độ, Vũ Điềm Điềm thích ý rên rỉ, thân hình cũng phối hợp với anh. Từng giọt mồ hôi rơi xuống, thân thể hai người như dính chặt vào nhau, càng thêm kích thích.

Vũ Điềm Điềm đột nhiên thét chói tai, An Triết Hàn trầm thấp rên nhẹ một tiếng, một dòng ấm nóng phun trào bên trong cô.

An Triết Hàn gục đầu xuống bên cạnh Vũ Điềm Điềm, hơi thở hỗn loạn. Trong miệng anh đột ngột gọi một cái tên: "Mẫn Nguyệt....."

Vũ Điềm Điềm cứng đờ người, khóe mắt chảy xuống từng giọt nước mắt, sau đó càng lúc càng nhiều tạo thành hai hàng lệ dài. Câu nói vừa rồi của anh như một chậu nước lạnh dội vào người cô, cả thân thể đều cảm thấy lạnh lẽo. Thì ra từ đầu đến cuối anh làm chuyện đó với cô cũng chỉ vì xem cô là Mẫn Nguyệt. Vũ Điềm Điềm đặt tay lên ngực, nơi đó rất đau, rất đau. Ánh mắt cô chứa đầy bi thương, đau khổ không nói nên lời.

An Triết Hàn không hề dừng lại, bắt đầu một cuộc rong đuổi mới. Anh hơi nâng người dậy, nghiêng đầu hôn môi cô. Vũ Điềm Điềm nằm im, trong mắt hiện tại chỉ còn lại sự bình thản và lạnh nhạt. Qua đêm nay, tất cả đều chấm dứt rồi!

Sáng sớm, An Triết Hàn tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên chính là đầu rất đau. Cả đầu óc giống như đang quay cuồng. An Triết Hàn ngồi dậy, lấy tay vỗ vỗ đầu. Mất một lúc anh mới có thể hoàn toàn tỉnh táo. Cái mền từ trên người trượt xuống lộ ra cả người trần trụi. An Triết Hàn cả kinh, anh phát hiện bản thân thế mà lại không mặc quần áo. Sau đó nhíu mày thật sâu, cố gắng nhớ lại việc tối hôm qua. Một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu, mặt An Triết Hàn lập tức tái mét.

Trong lúc anh vẫn còn đang ngu ngơ thì "Cạch" một tiếng, cửa phòng tắm mở ra. Bóng dáng Vũ Điềm Điềm quấn khăn tắm, tay đang lau tóc xuất hiện trước cửa phòng tắm. Bốn mắt giao nhau, không khí im lặng đến kì dị. An Triết Hàn vốn còn hy vọng những gì tối hôm qua chỉ là mơ thôi thì sự xuất hiện của Vũ Điềm Điềm hiện tại đã hoàn toàn đánh tan hy vọng đó.

An Triết Hàn ấp úng, "Điềm Điềm.....tối qua.....chúng ta....."

Vũ Điềm Điềm cắt ngang lời nói, vẻ mặt lạnh nhạt: "Anh vào tắm trước đi, sau đó chúng ta nói chuyện."

An Triết Hàn mấp máy môi, cuối cùng đành quấn một cái khăn, sau đó đi vào phòng tắm. Kì lạ, sao anh lại cảm thấy thái độ nói chuyện của Điềm Điềm khi nãy có phần.....xa cách!

Khi An Triết Hàn tắm xong đi ra thì đã thấy Vũ Điềm Điềm quần áo chỉnh tề, ngồi trên ghế bắt chéo chân.

"Điềm Điềm, tôi....." Câu nói tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô chưa kịp nói ra thì đã bị Vũ Điềm Điềm chen vào.

"An Triết Hàn, chuyện tối hôm qua của chúng ta anh cứ coi như là không có chuyện gì xảy ra đi."

An Triết Hàn sững sờ, coi như không có chuyện gì? Anh đáng lẽ nên thấy nhẹ nhõm vì đề nghị này của cô nhưng không hiểu sao trong lòng lại thấy tức giận. Anh chỉ cho là cô đang giận dỗi, nên cố gắng dịu giọng xuống, dù sao cũng không thể bỏ mặc chuyện đã xảy ra tối qua. "Điềm Điềm, xin lỗi, tôi không thể đồng ý với đề nghị này của cô. Chuyện tối hôm qua, yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô."

Tâm của Vũ Điềm Điềm hơi động, nhưng chỉ một giây sau lại quay về bình thường, trào phúng mở miệng: "Chịu trách nhiệm? An Triết Hàn, anh đừng có ấu trĩ như vậy được không? Chúng ta đã là người lớn, chuyện như vậy thường làm rất nhiều. Chỉ đơn giản là tình một đêm thôi, anh không cần nghiêm túc như vậy!"

Sắc mặt An Triết Hàn tối tăm, lạnh lùng nói: "Làm rất nhiều? Tình một đêm?"

Đột nhiên giọng điệu của anh trở nên ác liệt hơn, cười lạnh nói: "Xem ra Vũ đại tiểu thư có vẻ rất quen thuộc với chuyện này. Cuộc sống của cô phóng túng như vậy sao?"

Bàn tay nắm góc áo của Vũ Điềm Điềm siết chặt lại, trong mắt thoáng qua vẻ bi thương. Thì ra anh nghĩ cô là người như vậy sao? Coi cô là cô gái phóng túng?

Thật ra sau khi nói ra An Triết Hàn cũng biết là mình lỡ lời, chỉ là cơn giận đột nhiên tăng lên khiến anh không kịp kiềm chế lời nói của mình. Anh không biết anh giận cô là vì thái độ hời hợt của cô đối với chuyện này, không hề quan tâm tới anh. Hay là giận cô vì trước kia cô từng làn chuyện như vậy? Nếu như thế thì anh không phải là người đàn ông đầu tiên của cô. An Triết Hàn nghĩ đến điều này thì càng không vui. Anh lắc lắc đầu, bản thân anh đang nghĩ lung tung gì thế này, rõ ràng bọn họ đang nói chuyện nghiêm túc.

Vũ Điềm Điềm đứng dậy, vẻ mặt không hờn giận nói: "Anh muốn nghĩ tôi như thế nào cũng được. Chuyện tối qua anh cứ quên đi, để chúng ta sau này gặp nhau cũng không phải khó xử."

Dứt lời Vũ Điềm Điềm liền đứng dậy muốn đi, lửa giận tăng lên, An Triết Hàn không kịp nghĩ gì liền nắm tay giữ cô lại. Anh hét lớn: "Quên đi? Cô kêu tôi làm sao quên? Rõ ràng tối hôm qua chúng ta chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm cũng đã làm rồi. Cô tưởng chỉ một câu nói thì có thể bỏ qua hết sao? Đối với tôi chuyện tối qua có ý nghĩa rất lớn, tôi là đàn ông, tôi phải chịu trách nhiệm với cô!"

Bước chân của Vũ Điềm Điềm hơi khựng lại, sau đó cô làm như không có chuyện gì gạt tay An Triết Hàn ra. Giọng nói lạnh lùng, xa cách: "Nhưng đối với tôi, chuyện đó không có ý nghĩa gì cả!"

"Được, Vũ Điềm Điềm, lời này là do cô nói đó. Sau này chúng ta không còn quan hệ gì nữa!"

Vũ Điềm Điềm không hề quay đầu, một đường bước ra khỏi phòng. Sau khi cánh cửa đóng lại thì cô ngồi sụp xuống, rõ ràng đây là điều cô muốn, tại sao bây giờ lại đau khổ như vậy? Vũ Điềm Điềm lấy tay gạt nước mắt đang chảy xuống, đã là do cô quyết định thì cô cũng không có quyền hối hận. Vũ Điềm Điềm kiên cường đứng dậy, sau này hai người bọn họ đã không còn liên quan gì với nhau nữa rồi.

Ở trong phòng, An Triết Hàn bực bội vò tóc, nhớ đến ánh mắt lạnh nhạt vừa rồi của cô anh càng khó chịu, bắt đầu đập phá đồ trong phòng. Cái mền trên giường bị anh ném ra xa, lộ ra một vết máu đỏ chói mắt trên ga giường. Cả người An Triết Hàn đứng hình, ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vết máu đó. Vết máu đó không thể nào là của anh, vậy chỉ có thể là của Điềm Điềm. Nói như vậy tối qua đều là lần đầu tiên của hai người bọn họ. Đáy lòng của An Triết Hàn bỗng nhiên toát ra một niềm vui không tên. Nhưng niềm vui lập tức bị dập tắt, vậy những lời nói khi nãy của anh và cô..... Chết tiệt! An Triết Hàn thật muốn đấm cho mình một đấm, tại sao anh lại nói những lời tàn nhẫn với cô như thế! Anh vội chạy ra cửa đuổi theo cô, nhưng ngoài cửa và trên hành lang sớm đã không còn bóng dáng của Vũ Điềm Điềm.

Tại một nơi nào đó của nước Pháp

Một người đàn ông trung niên ngồi giữa căn phòng ngắm nhìn màn hình lớn trước mặt. Người đàn ông được coi là trung niên nhưng nhìn dáng vẻ bề ngoài của ông ta không hề lớn, cả người mặc bộ đồ màu trắng giống như các nhà nghiên cứu. Bất ngờ ở chỗ toàn bộ căn phòng đều gắn hình của Mẫn Nguyệt, từ nhỏ đến lớn, tất cả khoảnh khắc đều được ghi lại. Trên màn hình lớn còn đang chiếu đoạn video quay lén của cô.

"Cốc, cốc" Một người đàn ông khác gõ cửa xong thì thận trọng bước vào, cung kính cúi đầu với người đàn ông trung niên kia.

"Chủ nhân, người đó báo tin, kế hoạch đang tiến hành rất thuận lợi."

Người đàn ông trung niên rất hài lòng với báo cáo này, khóe môi cong lên. "Vậy tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch, thêm một chút kích thích cho bọn họ."

"Dạ, chủ nhân!" Người kia cúi đầu một cái rồi đi ra ngoài, để lại một mình người đàn ông trung niên tiếp tục ở trong phòng.

Ông ta đột nhiên đứng lên, vuốt ve gương mặt của Mẫn Nguyệt trên màn hình lớn. "Công chúa nhỏ, sớm muộn gì cô cũng sẽ quay về bên tôi. Mười lăm năm trước tôi đã để cho cô chạy thoát được, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không như vậy. Công chúa nhỏ, cô là của tôi, ai cũng không có tư cách đoạt lấy cô từ trong tay tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Mẫn Nguyệt bị tấn công

Những ngày sắp tới, Mẫn Nguyệt và Âu Thần giống như đang trong thời kì chiến tranh lạnh. Dù sống chung nhà nhưng thậm chí cả một tuần Mẫn Nguyệt cũng không gặp anh. Đôi khi anh về nhà rất khuya, có lúc anh hoàn toàn không về. Hai người không ai nhắc đến chuyện ở công ty ngày hôm đó, ngược lại dùng toàn bộ tinh thần của mình vào công việc.

Mẫn Nguyệt bắt đầu nhận một loạt các nhiệm vụ, ban ngày xử lý công việc trong tổ chức, buổi tối ra ngoài thực hiện nhiệm vụ. Cô không hề cho mình thời gian nghỉ ngơi, bởi vì chỉ cần nghỉ ngơi cô sẽ nghĩ đến chuyện ngày đó. Cô không có dũng khí đi hỏi Thần một lần nữa về những lời nói mà Hạ Linh Lung nói có thật hay không. Cô có cảm giác dù cô có hỏi thì anh cũng không nói thật cho cô biết, như vậy thà đừng hỏi. Đôi lúc Mẫn Nguyệt cảm thấy thật may khi cô còn có tổ chức J, ít ra cô còn có thứ để quan tâm, không cần để ý chuyện khác.

Nhưng cô như vậy khiến cho mọi người xung quanh đều lo lắng, nâng cao tinh thần, lúc nào cũng nhìn chằm chằm cô.

Mẫn Nguyệt đóng lại xấp hồ sơ, lạnh lùng nói: "Nhiệm vụ này tôi nhận!" Sau đó cô cầm xấp hồ sơ đi thẳng ra ngoài.

Hàn Viên Viên đẩy An Triết Hàn ngồi bên cạnh, lo lắng nói: "Queen sẽ không sao chứ? Tháng này cậu ấy đã nhận 23 cái nhiệm vụ rồi đó, hơn nữa đối tượng nhiệm vụ toàn là những tên bạc tình."

Đợi hồi lâu cũng không thấy người bên cạnh trả lời, Hàn Viên Viên nghi hoặc nhìn qua lại thấy An Triết Hàn ngẩn người. Hàn Viên Viên vẫy vẫy tay cuối cùng cũng làm cho anh hồi phục tinh thần.

An Triết Hàn mất tự nhiên ho khan một cái: "Chuyện của Mẫn Nguyệt mọi người đừng lo lắng, cho cô ấy một thời gian để bình tĩnh lại."

Anh nói xong cũng giống như Mẫn Nguyệt cầm một xấp tài liệu ra ngoài làm nhiệm vụ.

Hàn Viên Viên nhìn theo bóng lưng anh biến mất ngoài cửa, lẩm bẩm nói: "Thật kì lạ!" Không chỉ Queen mà cả An Triết Hàn đều rất lạ, gần đây còn thường xuyên ngẩn người.

Ánh mắt Hàn Viên Viên chuyển hướng sang hai người còn lại trong phòng. "Bọn họ làm sao vậy?" Ý Hàn Viên Viên chính là hỏi chuyện của Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn.

Tiêu Anh Kỳ và Lâm An Nhiên hai mắt nhìn nhau, sau đó đều thở dài bất lực.

Hàn Viên Viên sờ cằm: "Tôi có cảm giác hình như tôi đã quên chuyện gì đó rất quan trọng!"

Tình hình bên công ty Âu Thần cũng không lạc quan, gần đây Nam Cung Âu Thần giống như ăn phải thuốc nổ. Cả ngày đều mang bộ mặt lạnh như băng, trưởng phòng các bộ phận đều bị mắng đến nát mặt. Công ty từ trên xuống dưới đều bị bắt tăng ca, khiến dưới mắt mọi người đều có một quầng thâm, vẻ mặt mệt mỏi.

Trước văn phòng Tổng giám đốc, trưởng phòng kế hoạch run run muốn khóc kéo tay áo của Vũ Hiên.

"Thư ký Vũ à, anh có thể mang bản kế hoạch này đưa cho Tổng giám đốc giúp tôi được không? Tôi, tôi không dám vào."

Vũ Hiên vẻ mặt đau khổ xua tay: "Cái này tôi không thể giúp ông được rồi, tôi cũng không dám vào."

"Tổng giám đốc đang đợi ông đó, ông mau vào đi."

Mặt trưởng phòng kế hoạch nhăn nhó, hít sâu một hơi, chầm chậm vào phòng, chuẩn bị tinh thần giống như đi vào địa ngục. Sau đó, quả nhiên là trong phòng truyền ra âm thanh mắng chửi té tát của Âu Thần.

Trong một khách sạn lớn, một bóng dáng nhỏ nhắn hoạt động linh hoạt, chưa đến một phút đã có thể đột nhập vào căn phòng vip. Cả người Mẫn Nguyệt mặc nguyên bộ đồ đen chuyên dùng để hoạt động vào ban đêm. Hơn một nửa gương mặt bị che khuất bởi mặc nạ màu bạc, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo.

Khi cô vừa bước vào phòng vip liền phát hiện ra bản thân tới thật không đúng lúc, bởi vì nơi đây đang trong tình trạng chiến đấu kịch liệt. Từng tiếng thở dốc mờ ám vang lên, trong bóng tối hai thân thể trần trụi không ngừng quấn lấy nhau.

Nhân vật chính là người đàn ông thở hổn hển, vừa không ngừng hoạt động dưới thân vừa nói ra những lời dụ hoặc. "Bảo bối, thân thể của em thật đẹp, quả nhiên là bảo bối của anh."

Mẫn Nguyệt dựa vào tường, mắt lạnh nhìn tình cảnh trước mắt. Hai người này quả nhiên là đắm chìm vào việc của mình, cô quan sát họ cả một lúc rồi mà họ vẫn không biết. Mẫn Nguyệt vốn còn muốn xem màn trình diễn nóng bỏng trước mắt thêm một chút nữa nhưng những lời nói của người đàn ông kia khiến cô thật buồn nôn, vô cùng chán ghét.

"Thì ra trước giờ ông luôn dùng những lời này để dụ dỗ con gái nhà người ta sao? Chậc, chậc, không tệ nhỉ!"

Một giọng nói vang lên làm hai người đang chiến đấu trong phòng lập tức sững sờ. Sau đó người con gái hét toáng lên, đẩy người đàn ông phía trên ra, vội lấy khăn bao bọc mình lại.

Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng hét này liền nhíu mày, bắn ra một cây kim thuốc mê. "Thật ồn ào!"

Tiếng hét của cô gái đó liền dừng lại, hai mắt trợn ngược, đã bất tỉnh.

Người đàn ông kia chỉ hốt hoảng trong giây lát rồi bình tĩnh lại, hung ác hỏi: "Cô là ai?"

Mẫn Nguyệt đi đến chỗ cái ghế sô pha lớn trong phòng rồi ngồi xuống, cười như không cười nói: "Ông thật sự không biết tôi là ai sao?"

Vì khi nãy Mẫn Nguyệt đứng ở chỗ tối, cả căn phòng đều không bật đèn nên ông ta chỉ dựa vào giọng nói để phán đoán. Còn bây giờ Mẫn Nguyệt ngồi ở ghế sô pha, ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, càng làm nổi bật mặt nạ bạc trên mặt cô.

Khoảnh khắc nhìn thấy mặt nạ bạc kia, hai chân người đàn ông đó lập tức run run, hốt hoảng nói: "Queen, cô chính là Queen, nữ hoàng của giới sát thủ?"

Khóe môi Mẫn Nguyệt cong nhẹ: "Hiểu biết của hiệu trưởng Từ thật nhiều nhỉ, đến tôi cũng nhận ra sao?"

Người đàn ông gọi là hiệu trưởng Từ nuốt nước miếng, âm thầm suy nghĩ. Đại nhân vật như cô, vừa nhắc đến người ta đã sợ, không biết mới lạ. Dù nghĩ vậy ông ta cũng không dám làm gì, khó khăn nói: "Cô.....đến đây là muốn làm gì tôi?"

Mẫn Nguyệt không trực tiếp trả lời ông ta mà lại nói: "Bỏ mặc vợ mình đang mang thai ở nhà, bản thân đến đây tìm niềm vui. Đến cả việc không bằng cầm thú như vậy mà hiệu trưởng Từ cũng dám làm sao?"

Mẫn Nguyệt giống như nhớ ra chuyện gì, "A" một tiếng, che miệng nói: "Tôi quên mất, hiệu trưởng Từ đến cả việc bắt cóc học sinh trong trường mình, sau đó cưỡng hiếp con nhà người ta đến chết cũng dám làm thì có gì không dám chứ! Phải không, hiệu trưởng Từ?"

Sắc mặt hiệu trưởng Từ lập tức tái mét, cả người như muốn nhũn ra. "Làm sao cô biết những chuyện này?"

Sau đó nghĩ đến chuyện gì ông ta liền quỳ xuống đất. "Có phải có người nào đã thuê cô giết tôi không? Xin cô tha cho tôi, tôi....tôi sẽ trả số tiền gấp ba lần người kia!" Hiệu trưởng Từ dập đầu cầu xin, thỉnh thoảng liếc mắt ra ngoài cửa, chờ vệ sĩ của ông ta tới.

Mẫn Nguyệt không nhìn hiệu trưởng Từ mà ngồi vuốt vuốt móng tay. "Không cần nhìn nữa, đám vệ sĩ của ông tôi đã xử lý hết rồi. Trong thời gian ngắn sẽ không ai đến quấy rầy chúng ta đâu, nên tôi và ông.....cứ từ từ chơi!"

Hiệu trưởng Từ không ngừng run rẩy, liên tục cúi đầu: "Xin cô tha cho tôi, chỉ cần cô chịu tha cho tôi, chuyện gì tôi cũng đồng ý làm!"

"Đáng tiếc hôm nay tâm trạng tôi không vui, không thể hoàn thành ước nguyện của ông rồi. Bản thân là một hiệu trưởng trường đại học mà lại làm những chuyện như vậy, chết cũng đáng."

"Cô....." Hai mắt hiệu trưởng Từ kia hiện lên tia oán độc, đột nhiên rút từ dưới gối ra một cây dao nhỏ, đâm về phía Mẫn Nguyệt.

Cô giống như đã lường trước được chuyện này, thân thể né qua một bên, đồng thời vặn gãy cổ tay ông ta. Con dao chưa kịp tiếp cận cô đã bị đá ra xa. Thần thái trên mặt Mẫn Nguyệt liền thay đổi, lạnh lẽo như bị đóng băng. Cô vươn chân đá một cái, mục tiêu chính là nhắm vào phần dưới của ông ta.

Hiệu trưởng Từ hét chói tai, hai tay ôm hạ thân đầy đau đớn. Cú đá đó của Mẫn Nguyệt xem như đã hoàn toàn phế bỏ nơi đó rồi.

Mẫn Nguyệt nhíu mày, "Đến cả ông cũng thật ồn ào!"

Cô vừa dứt lời thân thể liền di chuyển. Hiệu trưởng Từ chỉ thấy bóng dáng vừa rồi đang đứng trước mặt mình đột nhiên biến mất, phía sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng, âm u như địa ngục. "Hãy xuống dưới đó mà bù đắp lại những tội lỗi của mình đi!"

"Rắc" Mẫn Nguyệt nắm đầu của ông ta, vặn một cái theo chiều kim đồng hồ. Khi cô thả tay ra thì hiệu trưởng Từ cũng mềm nhũn ngã xuống đất. Hai mắt mở lớn, tràn đầy khiếp sợ cùng không thể tin, lúc chết đi ông ta vẫn giữ cái tư thế ôm hạ thân đáng xấu hổ.

Trong mắt Mẫn Nguyệt không hề có sự thương cảm, chỉ có sát khí. Giờ phút này cô mới thật sự là người được coi là Nữ hoàng của giới sát thủ - Queen!

Mẫn Nguyệt ấn nhẹ vào tai nghe nhỏ đeo bên tai nói: "Nhiệm vụ hoàn thành!"

Giọng nói của Tiêu Anh Kỳ bên kia tai nghe lập tức truyền tới: "Tốt, Queen, cô mau rời khỏi nơi đó, vệ sĩ của ông ta sắp đến rồi."

Mẫn Nguyệt buồn chán lẩm bẩm một câu: "Mướn nhiều vệ sĩ như vậy làm gì, đúng là làm chuyện xấu nhiều nên sợ chết mà!"

Tiêu Anh Kỳ đợi cô phát tiết bất mãn xong mới nói: "Cô có cần tôi cho người đến rước không?"

"Không cần, tôi muốn đi dạo một chút."

"....." Cô vừa giết người xong còn có tâm trạng đi dạo sao?

Mẫn Nguyệt mở cửa sổ trong phòng ra, từ cái đồng hồ trên cổ tay bắn ra một sợi dây thép nhỏ, móc vào hành lang tòa nhà đối diện. Cả người cô mượn lực từ sợi dây thép đó, nhảy một cái qua tòa nhà đối diện, thuận lợi trốn thoát. Khi cô vừa rời khỏi thì đám vệ sĩ liền xông vào, nhưng kết quả vẫn không kịp cứu hiệu trưởng Từ.

Mẫn Nguyệt thay bộ đồ đen trên người ra, tháo cả mặt nạ, đặt nó ở trong xe. Cô quyết định đi dạo xung quanh, buổi tối bây giờ mới chính thức bắt đầu, các con đường dần trở nên náo nhiệt hơn. Đi được một lúc cô cảm thấy hơi mệt liền đi vào một quán cà phê gần đó.

Mẫn Nguyệt chọn chỗ gần cửa sổ mà ngồi xuống, một tay chống cằm, một tay đảo nhẹ ly cà phê. Cô chỉ làm một vài động tác đơn giản nhưng đối với người khác lại là cảnh đẹp khó gặp. Vài vị khách trong quán cà phê không khỏi hướng mắt về cô.

Mẫn Nguyệt không biết trong một nhà hàng đối diện quán cà phê, cũng có một người đang mê mẩn ngắm nhìn cô như vậy.

"Anh Vĩ Đình, anh đang nhìn gì vậy?" Lạc Giao Giao vừa cầm thực đơn gọi món vừa kì quái hỏi người nãy giờ cứ luôn nhìn ngoài cửa cười khúc khích. Cô thật không hiểu, khung cảnh bên ngoài đẹp đến vậy sao, khiến anh ấy vừa nhìn vừa cười. Ngay lúc cô định ngước nhìn thì bị tiếng ho khan của Lạc Vĩ Đình cắt đứt.

"Khụ, chỉ là cảnh đêm hôm nay rất đẹp thôi, em đừng để ý. Phải rồi, em gọi món xong chưa?"

"Xong rồi, anh có gì đặc biệt muốn ăn không?"

"Không có, theo ý em là được."

Thái độ hời hợt của Lạc Vĩ Đình làm cho Lạc Giao Giao rất thất vọng. Khó khăn lắm cô mới có thể khiến anh ra ngoài ăn cơm cùng cô, không ngờ anh một chút cũng không để ý đến cô. Lúc trước cá cược cùng anh ba tháng đó cô rất tự tin, nhưng hiện giờ cô lại lo sợ, đến ba tháng sau, có lẽ anh cũng không bao giờ yêu cô.

Mẫn Nguyệt đang ngồi cầm muỗng khuấy đều cà phê thì tiếng chuông điện thoại reo. Cô vừa mở máy liền nghe thấy giọng nói gấp gáp của Hàn Viên Viên truyền tới.

"Queen, sáng nay có người đã liên hệ với tổ chức của chúng ta để ám sát cậu. Xin lỗi, mình quên mất nói cho cậu biết."

"Cậu từ chối rồi?"

"Đương nhiên là mình từ chối rồi, chỉ là mình lo người đó sẽ liên hệ với tổ chức sát thủ khác, cậu phải đề phòng đó!"

Bàn tay cầm muỗng của Mẫn Nguyệt dừng lại, hai mắt tỏa ra sát khí. Cô vội khom người xuống, lăn một vòng.

"Xoảng" Ly cà phê cô uống lúc nãy bị bắn vỡ làm đôi, sau đó là một loạt tiếng súng vang lên.

"Không kịp rồi!" Mẫn Nguyệt vừa tìm chỗ trốn dưới bàn, vừa nói.

"Hả?"

"Bọn họ tới rồi!" Cô nói xong liền tắt điện thoại, bây giờ cô không có thời gian để trò chuyện.

Trong quán cà phê loạn thành một đoàn, khách khứa đè ép lên nhau mà chạy, la hét thất thanh.

"Súng, có người bắn súng kìa!"

"Mau chạy đi, mau chạy đi!"

Mẫn Nguyệt trốn sau cái bàn lớn, mày đẹp nhíu lại. Đám người này vốn là nhắm vào cô mà đến, rốt cuộc là ai phái bọn họ đến giết cô? Nhưng cô như thế nào cũng không ngờ ngay tại nơi đông đúc như thế này bọn họ cũng dám ra tay. Họ là do rất tự tin hay là muốn gây hỗn loạn?

"Rầm" Lạc Vĩ Đình đột ngột đứng dậy, ánh mắt dán chặt bên ngoài cửa sổ.

Lạc Giao Giao đang ăn thì giật mình, "Anh Vĩ Đình....."

"Mẫn Nguyệt!" Lạc Vĩ Đình hét lớn một tiếng rồi chạy đi.

Lạc Giao Giao nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt hơi thay đổi. Thì ra nãy giờ người anh Vĩ Đình nhìn là Mẫn Nguyệt! Lạc Giao Giao thấy khung cảnh bên dưới cũng vội tính tiền rồi chạy theo Lạc Vĩ Đình.

Mẫn Nguyệt dựa theo phương hướng bắn súng mà đoán được có khoảng bảy, tám người. Cô sờ sờ khẩu súng bên hông, quan sát tình hình xung quanh. Không gian trong quán cà phê này quá nhỏ, cô phải nghĩ cách dụ bọn chúng nên nơi vắng vẻ bên ngoài rồi giải quyết.

Khách trong quán đã chạy ra hết, đồng thời những người bắn súng đó lần lượt bước ra. Mẫn Nguyệt nhìn xung quanh, phát hiện lối đi đều bị những người này chặn kín, việc họ phát hiện ra cô chỉ là vấn đề thời gian thôi. Bàn tay cô nắm chặt khẩu súng, đột nhiên khóe mắt lướt thấy công tác điện gần đó cùng con gấu bông thường dùng để trưng bày trong quán cà phê.

Những sát thủ cầm súng đó đều thu liễm hơi thở, chú tâm quan sát xung quanh.

"Tách" Cả quán cà phê đều tối đen, mấy người sát thủ kia đầu tiên là giật mình, sau đó càng thận trọng hơn. Mỗi người đều an vị ở một chỗ, núp trong bóng tối chờ con mồi. Một bóng đen lướt qua, những người đó lập tức cầm súng bắn vào bóng đen, không ai chú ý lúc này mục tiêu mà bọn họ cần giết đã chạy ra ngoài.

Cho đến khi hàng loạt tiếng súng dừng lại, bọn sát thủ đó đến gần thì mới phát hiện trên mặt đất chỉ là một con gấu bông đã bị bắn nát. Người áo đen dẫn đầu biến sắc, căm giận nói:

"Không xong rồi, mau lục soát nơi này!"

"Đội trưởng, người không thấy nữa!"

"Chúng ta bị lừa rồi, mau đuổi theo!"

Mẫn Nguyệt ra khỏi quán cà phê cũng không dùng hết sức lực mà chạy, cô còn muốn chơi đùa với bọn họ một chút. Rất nhanh sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân của nhiều người. Cô chạy đến một con hẻm nhỏ rồi dừng lại, dựa vào tường chờ bọn họ đến.

Đám sát thủ kia liền đuổi tới, khi bọn họ thấy cô không hề có biểu hiện lo sợ, ngược lại còn rất nhàn nhã thì vẻ mặt hơi thay đổi một chút.

Cô đứng khoanh tay, lạnh lùng nói: "Là ai đã kêu mấy người ám sát tôi?" Cô thật nghĩ không ra là ai có thể làm như vậy, hình như gần đây cô không có kết thù oán với ai thì phải?

Một người áo đen trong đó cười khinh miệt, khẩu súng trên tay lập tức hướng về Mẫn Nguyệt mà bắn: "Chờ cô chết rồi thì đi mà hỏi diêm vương đi!"

Khóe môi cô cong lên một độ cong nhỏ, thân hình chợt lóe lập tức biến mất. Sau đó xuất hiện trước mặt tên đó chỉ trong giây lát. Cổ tay của người áo đen kia bị cô dùng lực bẻ gãy, chân giơ lên theo một vòng cung đá một cú thật mạnh vào bụng hắn. Tên sát thủ đó chưa kịp làm gì đã ngã xuống, lúc hắn ta ngước mặt lên thì đã thấy một họng súng đen ngòm trước mặt.

"Đáng tiếc, người cần xuống gặp diêm vương không là tôi mà là anh!"

"Đoàng" Trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, tiếng súng càng thêm rõ ràng. Những người khác chỉ thấy động tác của cô quá nhanh, họ chưa kịp nhìn rõ thì đồng đội của mình đã bị cô bắn chết rồi. Đồng loạt những người đó đều giơ súng lên hướng về cô.

Người sát thủ dẫn đầu hơi khi nãy hơi sửng sốt, nói: "Quả nhiên là em gái của King!"

Mẫn Nguyệt nhướng mày, bắt đầu suy ngẫm ý nghĩa của câu nói kia. Như vậy bọn họ không phải là kẻ thù của cô khi là Queen, cái bọn họ nhắm vào chính là Nam Cung Mẫn Nguyệt. Dù nhắm vào ai nhưng người muốn giết cô thì đều chỉ có một kết cục mà thôi!

Nói về kĩ thuật cận chiến và bắn súng, trong tổ chức cô chính là người đứng đầu. Những tên kia chưa kịp nổ súng đã bị cô bắn chết, bị nhiều cây súng nhắm vào như vậy mà cô vẫn không bị gì. Tựa như là đi xuyên qua những viên đạn đó vậy. Động tác của cô quá nhanh, bọn họ tự xưng là sát thủ cấp cao cũng phải dùng hết sức lực của mình mới có thể tránh được từng viên đạn bắn ra từ trên cây súng của cô. Lực lượng bây giờ đã chết hơn một nửa, chỉ còn lại vài người.

Máu của những tên đó bắn lên mặt cô, Mẫn Nguyệt liếm nhẹ vết máu ngay khóe môi, hai mắt đầy sát khí. Hình ảnh này khiến những người ở đó đều rùng mình, có kẻ còn la lên: "Ác ma, cô ta chính là ác ma!"

Mẫn Nguyệt không hề để ý câu nói đó, sau khi phát hiện có vài người có thể tránh được súng của cô thì không vui. Cô nhặt một cây súng từ bên cạnh đám sát thủ đã chết kia cầm lên. "Trước giờ chưa thử dùng hai cây súng bao giờ, lần này chơi đùa một chút vậy."

Kết quả sau khi cô nhặt cây súng kia lên thì động tác càng thêm điên cuồng. Tốc độ đạn bắn ra càng nhanh hơn, cuối cùng chỉ còn lại một người, hắn ta chính là tên dẫn đầu khi nãy. Bây giờ hắn ta cũng rất chật vật, quần áo rách nát, trên người cũng đã có vài vết thương.

"Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, nói, người ra lệnh mấy người giết tôi là ai?"

"Tôi....tôi không biết!"

Nếu người này đã không chịu nói thì Mẫn Nguyệt cũng lười đôi co với hắn ta, cô tự điều tra cũng được. Cô cầm súng lên định kết thúc nhưng bỗng nhiên cảm nhận được một luồng sát khí, hai mắt chợt lóe, cô liền tránh ra. Nhưng kết quả vẫn không kịp, cô bị trúng đạn!

Mẫn Nguyệt nhìn về tòa nhà cách bọn họ rất xa, đám người này vậy mà còn có cả tay súng bắn tỉa!

Cô nhìn vết thương ở chân đang chảy máu không ngừng mà nghiến răng, cô quá bất cẩn rồi. Cô cứ nghĩ chỉ có bảy, tám người đến ám sát cô, không ngờ bọn họ lại trang bị cả súng bắn tỉa.

Tên dẫn đầu kia thừa dịp đó liền thoát ra, đá vào bụng Mẫn Nguyệt, cầm súng bắn vào cô. Mẫn Nguyệt nhanh nhẹn tránh được, nhưng vì bị thương nên động tác hơi chậm. Đúng lúc đó, cô thấy tia laze đỏ đang lượn lờ trên người, Mẫn Nguyệt chửi thầm một tiếng, lăn lộn một vòng.

Trong con hẻm nhỏ, tiếng súng bắn ra hỗn loạn.

"Đoàng" Tên áo đen còn lại như bị phát điên, liên tục bắn cô. Đạn từ cây súng trên tay Mẫn Nguyệt bắn ra, va chạm vào viên đạn kia đang bay tới, sau đó liền bị bật ngược bay đi hướng khác. Cây súng còn lại trên tay cô xoay một vòng, hướng về phía sân thượng tòa nhà cách cô rất xa, bắn một phát.

Trên sân thượng rộng lớn, một người mặc một quần áo màu đen đang nằm sấp xuống cạnh khẩu súng trường PSG1. Qua ống ngắm, người này thấy bộ dạng chật vật của Mẫn Nguyệt thì cười lạnh, đến khi cô bị trúng đạn thì càng vui vẻ. Nhưng lúc ánh mắt lạnh lẽo của cô hướng về phía này thì người đó hô lên một tiếng.

"Không ổn!" Kết quả là vẫn chậm, người ở trên sân thượng đó bị bắn trúng vai. Ấn chặt vết thương trên vai, người đó âm trầm nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, không ngờ bản thân bị như thế mà cô vẫn bắn trúng tôi. Nếu như vậy thì tôi càng không thể để cô sống được!"

Giọng nói phát ra rõ ràng là giọng nói của một người con gái!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Nằm viện

Lạc Giao Giao và Lạc Vĩ Đình luôn đuổi theo phía sau Mẫn Nguyệt. Khi hai người theo kịp tới con hẻm nhỏ thì từ xa đã thấy tình hình chiến đấu của bọn họ. Lạc Vĩ Đình gấp gáp muốn đi qua đó giúp Mẫn Nguyệt nhưng bị Lạc Giao Giao kéo lại.

"Anh Vĩ Đình, bây giờ ở bên đó rất nguy hiểm, anh đi qua đó sẽ bị thương đó, lỡ như bọn họ ra tay với anh thì sao?"

"Mẫn Nguyệt đang gặp nguy hiểm, anh không quan tâm nhiều như vậy! Giao Giao, em cứ ở đây, đừng chạy loạn, chờ anh qua đó giúp Mẫn Nguyệt đã!" Nói xong Lạc Vĩ Đình liền gạt tay Lạc Giao Giao ra, nhanh chóng chạy đến chỗ Mẫn Nguyệt.

Lạc Giao Giao sững sờ nhìn bàn tay trống rỗng của mình, cô có cảm giác lần này cô buông tay anh ấy ra thì đã hoàn toàn mất đi anh ấy rồi. Trong mắt Lạc Giao Giao hiện lên tia bi thương, anh Vĩ Đình vậy mà có thể vì Mẫn Nguyệt đến bản thân mình cũng không quan tâm. Đến bao giờ cô mới có thể khiến anh ấy cũng đối xử như vậy với cô?

Mẫn Nguyệt bị thương lại còn phải đối mặt với hai sát thủ, một người trong đó lại là tay súng bắn tỉa rất khó đề phòng. Cô gần kiệt sức rồi, ngay lúc này, sau lưng cô có một tên sát thủ vẫn chưa chết. Hắn lợi dụng cô không để ý, bàn tay cầm súng hướng về phía cô.

Mẫn Nguyệt cắn răng, xoay người một cái, đá thật mạnh vào đầu tên sát thủ trước mặt, họng súng cũng giơ về phía hắn mà bắn một phát. Đồng thời tay cầm súng còn lại thì bắn về sau lưng. Cả hai tên đều bị cô giải quyết cùng lúc. Nhưng đột nhiên cô cảm nhận được nguy hiểm, tia laze đỏ từ súng trường hiện tại đang xuất hiện ngay vị trí trên ngực cô. Thính giác vô cùng nhạy cảm của Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng súng nổ, như vậy là tay súng bắn tỉa ở trên sân thượng không chết, mà còn tiếp tục bắn cô. Không ổn rồi, hiện tại cô muốn tránh cũng không kịp! Khi cô bắn hai tên kia thì người đó cũng đồng thời bắn cô, cả ba viên đạn được bắn ra cùng lúc. Người đó cũng thật thông minh, thừa dịp cô không thể xoay người để mà tấn công. Hai mắt Mẫn Nguyệt bốc lửa, nghiến răng ken két, nếu cô có thể an toàn rời khỏi đây cô nhất định sẽ trả thù tên đáng ghét đó gấp mười lần!

Khi Mẫn Nguyệt tưởng bản thân nhất định sẽ không tránh khỏi, lặng lẽ nhắm mắt chờ cơn đau tới nhưng bất ngờ nghe thấy giọng nói quen thuộc.

"Mẫn Nguyệt!"

Cô vừa mở mắt ra thì đã bị một bóng đen ập tới, ôm lấy cả người cô. Cùng lúc đó, tại chỗ cách Mẫn Nguyệt không xa, có một người đàn ông đang đứng ở đó. Khoảnh khắc viên đạn kia bay tới, người đàn ông này lập tức lấy ra một khẩu súng màu bạc, lắp ống giảm thanh vào. Sau đó nheo mắt lại, nhắm vào viên đạn kia mà bắn. Hai viên đạn lặng lẽ bắn ra không hề gây tiếng động va chạm với nhau, kết quả bị lệch sang hướng khác.

Lạc Vĩ Đình ôm Mẫn Nguyệt lăn sang một bên, viên đạn dù bị lệch hướng cũng sượt qua tay anh.

Người đàn ông đứng trong bóng tối kia tiếp tục đưa súng nhắm về phía sân thượng. Đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí, ngón tay bóp cò.

Người con gái đang nằm sấp trên sân thượng phát hiện Mẫn Nguyệt không sao thì rất tức giận. Bàn tay nắm chặt, khớp xương kêu răng rắc. Nhưng đột nhiên cô ta phát hiện có thứ đang bay tới, đến khi nhận ra nó là gì thì cánh tay đã truyền đến cảm giác đau thấu xương. Vết thương trên vai còn chưa kịp xử lý, bây giờ lại thêm cánh tay bị trúng đạn. Cô ta nhìn theo phương hướng vừa rồi không hề thấy ai. Rốt cuộc người đã bắn cô ta là ai?

Cô gái đó thoáng liếc mắt qua Mẫn Nguyệt và Lạc Vĩ Đình ở bên dưới nghiến răng nói: "Hừ, xem như lần này cô may mắn!" Cô ta thu dọn khẩu súng trường lại, chật vật ôm cánh tay đi khỏi sân thượng.

Người đàn ông thấy người đã đi thì thu tay lại, bắt đầu chú ý tình hình bên này. Khi chứng kiến Lạc Vĩ Đình vẫn còn ôm chặt Mẫn Nguyệt thì cơn giận dâng lên, muốn chạy đến chỗ hai người đó ngay lập tức. Chỉ là vừa đi được hai bước liền dừng lại, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại chọn rời đi.

Mẫn Nguyệt bị choáng váng vì lăn mấy vòng, dần tỉnh táo lại. Sau đó cô phát hiện thì ra người đã ôm mình lăn nãy giờ chính là Lạc Vĩ Đình!

Cô nhìn về hướng sân thượng, phát hiện đã không thấy người kia đâu nữa. Bỏ đi rồi? Mẫn Nguyệt thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Anh Vĩ Đình!"

Mẫn Nguyệt kêu lên một tiếng làm Lạc Vĩ Đình hồi phục tinh thần, vội vàng ngồi dậy, lo lắng kiểm tra khắp người cô.

"Em không sao chứ? Có bị thương không?"

"Em không sao, ngược lại là anh đó. Tay anh chảy máu rồi!"

Mẫn Nguyệt gấp gáp cầm cánh tay Lạc Vĩ Đình lên kiểm tra, cũng may là không bị trúng đạn, chỉ bị thương ngoài da thôi. Lạc Vĩ Đình thấy vẻ mặt áy náy của cô thì cười gượng: "Bị đạn sượt qua thôi, em không cần lo lắng!"

"Cám ơn anh đã cứu em!" Dù Lạc Vĩ Đình có nói như thế nhưng cô vẫn thấy áy náy. Nếu không phải cứu cô thì anh cũng không cần mạo hiểm như vậy,

hơn nữa còn suýt bị trúng đạn.

Lạc Giao Giao từ đằng sau chạy tới, vẻ mặt tái mét. "Anh Vĩ Đình, Mẫn Nguyệt, hai người đều bị thương rồi! Tôi đã gọi xe cấp cứu rồi, phải nhanh chóng đến bệnh viện xử lý vết thương mới được!"

Lạc Vĩ Đình lập tức ngẩng đầu nhìn Mẫn Nguyệt: "Em bị thương?"

Lạc Vĩ Đình đứng dậy, quả nhiên thấy chân cô đầy máu.

"Chút vết thương nhỏ thôi, em không chết được."

Hai mắt anh đầy lửa, cả người run lên vì tức giận. Không biết giận cô vì không quan tâm đến vết thương của bản thân mình, hay giận anh vì không thể bảo vệ cho cô an toàn.

Xe cấp cứu rất nhanh đã tới, Lạc Vĩ Đình khom người xuống, định bế cô lên. Mẫn Nguyệt cảnh giác lùi ra sau: "Anh muốn làm gì vậy?"

"Ôm em lên xe cấp cứu, chân em bị thương rồi, làm sao mà đi?"

"Không cần, em có thể tự đi được. Hơn nữa anh tay anh cũng bị thương mà, ôm em càng làm cho vết thương nặng hơn thôi."

Lạc Vĩ Đình nhíu mày, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi. "Mẫn Nguyệt, đừng bướng bỉnh nữa, chân em bị thương rất nặng đấy."

Lạc Giao Giao đứng một bên im lặng cúi đầu, sự quan tâm của anh Vĩ Đình dành cho Mẫn Nguyệt còn vượt xa cả sự tưởng tượng của cô.

Mẫn Nguyệt vẫn không chịu thỏa hiệp: "Em không có bướng bỉnh, em cũng chỉ là nghĩ cho anh thôi. Em vẫn có thể tự đi được, nếu anh không yên tâm vậy để Giao Giao dìu em đi cũng được."

Lạc Vĩ Đình nhìn đôi mắt kiên cường của cô, cuối cùng anh chịu thua, không ép cô nữa, để Giao Giao dìu cô đi. Mẫn Nguyệt chống tay đứng dậy, nhưng dưới lòng bàn tay cảm nhận được một vật cứng. Cô nghi hoặc nghiêng đầu nhìn sang thì thấy một viên đạn bạc.

Đạn bạc? Mẫn Nguyệt không nghĩ nhiều, lập tức mang nó theo, khóe mắt liếc qua một con đường nhỏ trong bóng tối cách họ một khoảng. Ánh mắt của cô dừng tại nơi đó vài giây rồi rời đi. Mà chỗ đó chính là chỗ người đàn ông kia đứng khi nãy.

Trong đêm tối, một bóng dáng cô gái linh hoạt trèo vào cửa sổ, trên người mặc bộ quần áo màu đen đã thấm đẫm máu. Cô gái đó vừa vào phòng thì đặt cái hộp lớn đựng súng vào ngăn trong cùng của tủ áo, sau đó lấy hộp cứu thương ra. Cô ta cắn răng gắp viên đạn từ vết thương ra rồi thuần thục băng bó lại. Làm xong tất cả, cô ta nhìn vết thương của mình lạnh lùng nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, chuyện của ngày hôm nay tôi nhất định sẽ không bỏ qua, cô cứ chờ đó!"

Mẫn Nguyệt bị bắt ở lại bệnh viện vài ngày, Lạc Vĩ Đình thì không cần như vậy. Anh băng bó một chút là có thể xuất viện rồi, khiến Mẫn Nguyệt ghen tị đến nghiến răng. Cô thật sự không thích ở lại bệnh viện một chút nào!

Chuyện cô ở bệnh viện mọi người đều biết, ngay ngày hôm sau đã có một đống người đến thăm cô. Nhưng Mẫn Nguyệt ngóng trông ngoài cửa cả ngày cũng không chờ được người cô muốn thấy. Thần hoàn toàn không đến thăm cô, xem ra anh quả thật không để ý đến cô.

Mẫn Nguyệt cười khổ, đáy lòng có chút lạc lõng. Cô lắc đầu, không nghĩ đến chuyện đó nữa. Cái cô cần quan tâm bây giờ là ai muốn ra tay với cô. Mẫn Nguyệt cầm viên đạn bạc nhặt được ngày hôm đó xoay xoay trong lòng bàn tay. Đám sát thủ đó quả thật là sát thủ cấp cao nhưng cô có cảm giác họ không hẳn là muốn giết cô đến cùng. Ngược lại có lẽ chỉ muốn cô bị thương, tốt nhất là trong tình trạng nguy hiểm nhưng không chết được. Nhưng sau này họ lại thật sự động sát ý. Hành động như vậy có phần giống với.....cảnh cáo? Có điều tại sao phải cảnh cáo cô? Hay người mà họ muốn cảnh cáo không phải là cô?

Mẫn Nguyệt chống cằm, vậy có thể là ai đây? Đầu óc nghĩ đến một người, cô ngẩn ra, bọn họ tấn công cô để nhằm vào Thần?

Nếu như vậy thì phải điều tra từ kẻ thù của Âu Thần. Nhưng cái khiến Mẫn Nguyệt bận tâm chính là tay súng bắn tỉa kia. Khi cô phát hiện ra có súng bắn tỉa thì trong mắt tên dẫn đầu đó cũng hiện lên kinh ngạc, vậy chứng tỏ bọn họ không phải là một nhóm. Kĩ thuật bắn súng của người đó rất cao, có thể ở khoảng cách xa như vậy bắn cô mà không gây bất cứ tiếng động nào. Nếu lúc đó không phải cô phản ứng nhanh thì chắc hẳn bây giờ cô đã chết rồi.

Mẫn Nguyệt nhếch môi, đối với người kia, cô rất có hứng thú. Viên đạn đó, có một ngày cô nhất định sẽ trả lại cho người kia!

Trong hành lang bệnh viện, một y tá đang đẩy xe thuốc đi chầm chậm, đột nhiên phía sau bị người ta dùng khăn tay tẩm thuốc mê bịt mũi lại. Cô y tá đó giãy giụa một hồi liền hôn mê, sau đó bị kéo vào căn phòng gần đó nhốt lại. Một lát sau, đã có một người khác mặc bộ đồ y tá đó, cả khuôn mặt đều bị khẩu trang che lại, chỉ để lộ một đôi mắt sắc bén. Người đó cẩn thận đẩy xe thuốc đi về phòng bệnh của Mẫn Nguyệt.

"Cốc, cốc"

"Vào đi!" Mẫn Nguyệt ngồi chống cằm suy nghĩ, bàn tay vẫn nắm viên đạn bạc kia. Thấy người tới là y tá thì cô không để ý lắm.

Cô y tá liếc mắt sang Mẫn Nguyệt, sau đó bình tĩnh đến chỗ bình nước biển cạnh giường cô.

Lúc cô y tá đi ngang qua Mẫn Nguyệt, cô nhíu mày ngẩng đầu lên, hai mắt mang theo dò xét.

Y tá lấy ra một ống tiêm, có ý định tiêm vào bình nước biển.

"Khoan đã, cô muốn tiêm cái gì cho tôi vậy?"

Thân thể cô y tá đó khẽ run lên, bình tĩnh nói: "Nam Cung tiểu thư, tôi tới tiêm thuốc kháng sinh cho cô."

"Kháng sinh? Chẳng phải một tiếng trước vừa tiêm rồi sao? Cô, không phải là y tá ở bệnh viện này phải không?"

Y tá đó đột ngột nhào qua, cầm ống tiêm muốn đâm vào người cô. Mẫn Nguyệt ngã xuống giường, hai tay dùng sức để chống đỡ, ống tiêm chỉ cách cổ cô vài xen ti mét. Hai người không ngừng giằng co, Mẫn Nguyệt quét chân, đá thẳng vào bụng y tá, kéo dãn khoảng cách.

Cô nhảy xuống giường, xoa hai tay, hai mắt chuyển lạnh, nở nụ cười tàn nhẫn. Y tá kia dùng ống tiêm đâm tới, sát khí tỏa ra khắp phòng. Mẫn Nguyệt né ra, sau đó một quyền đánh tới, thấy đối phương tránh được, cô lại nghiêng người ném người kia qua vai. Y tá đó chật vật ngồi dậy, mạnh mẽ lao tới, động tác càng mạnh mẽ hơn, chiêu thức đều nhắm vào tử huyệt của Mẫn Nguyệt. Hai người đánh nhau ác liệt, cả phòng bệnh loạn thành một đoàn.

Ở dưới đại sảnh bệnh viện lại là một khung cảnh khác, Vũ Điềm Điềm xách giỏ trái cây đi vào bệnh viện, nửa đường gặp được An Triết Hàn. Hai người im lặng nhìn nhau hơn một phút, sau đó cũng là Vũ Điềm Điềm phá vỡ trầm mặc.

"Tôi đến thăm Nguyệt Nguyệt, anh cũng vậy sao?"

An Triết Hàn mấp máy môi, cuối cùng chỉ nói một chữ; "Ừ." Anh muốn xin lỗi cô về chuyện ngày đó nhưng lại không biết nói như thế nào.

Hai người cùng đi vào thang máy, trong thang máy cũng không có người khác, không khí bối rối đến cực điểm. Vẻ mặt Vũ Điềm Điềm lạnh nhạt, hoàn toàn giống như lời nói ngày đó của cô, xem mọi chuyện của hai người như chưa hề xảy ra.

"Ting" Cửa thang máy vừa mở ra Vũ Điềm Điềm liền dẫn đầu đi trước. An Triết Hàn và cô cùng đi đến phòng Mẫn Nguyệt nhưng không hề nói với nhau một câu.

Khi đến gần phòng Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng đánh nhau bên trong, An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm biến sắc, chạy vội vào trong.

"Nguyệt Nguyệt!"

Lúc An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm mở cửa thì thấy cả căn phòng đều rối loạn, Mẫn Nguyệt còn đang bẻ cổ tay một y tá. Thấy hai người tới thì cô hơi bất ngờ, bàn tay cũng nới lỏng, y tá thừa dịp đó mà đẩy cô một cái, nhảy ra cửa sổ.

An Triết Hàn chạy đến chỗ cửa sổ xem xét, muốn đuổi theo nhưng phát hiện người đã biến mất rồi. Vũ Điềm Điềm đặt giỏ trái cây sang một bên, vội vàng chạy đến đỡ Mẫn Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, cậu không sao chứ?"

"Mình không sao, cậu đừng lo."

"Người đó đã chạy xa rồi, muốn đuổi theo thì hơi khó." An Triết Hàn đến trước mặt cô, nét mặt hơi khó coi.

"Không cần đuổi theo đâu." Mẫn Nguyệt ngồi dựa vào giường, nhàn nhạt nói.

"Nguyệt Nguyệt, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Như hai người thấy đó, y tá vừa rồi là sát thủ cải trang, muốn ám sát mình lần nữa nhưng không thành."

An Triết Hàn nhíu mày nói: "Xem ra bệnh viện này không an toàn lắm, từ ngày mai tôi sẽ sắp xếp người đến bảo vệ cô."

"Không cần đâu, bọn họ thất bại hai lần, sắp tới chắc hẳn sẽ không có hành động. Hơn nữa tôi tự ứng phó được."

Khóe mắt Mẫn Nguyệt liếc qua sàn nhà thấy ống tiêm vừa rồi mà y tá kia làm rơi. Cô ra hiệu cho An Triết Hàn, anh hiểu ý lập tức nhặt nó lên đưa cho cô.

Vũ Điềm Điềm tò mò hỏi: "Cái gì vậy?"

"Vừa rồi y tá kia cố ý muốn tiêm cái này cho mình. Hàn, đưa cho Viên Viên nghiên cứu nó đi!"

Nghe đến tên Viên Viên đột nhiên trong đầu Vũ Điềm Điềm liền nảy ra một ý. Cô cầm cái ống tiêm kia cười cười: "Nếu chỉ một mình cô ấy nghiên cứu thì sẽ hơi khó khăn, hay nói Vũ Á cùng hợp tác điều tra đi. Anh ta hiểu biết về thuốc rất nhiều, như vậy điều tra sẽ nhanh hơn."

Mẫn Nguyệt suy nghĩ, cũng tán thành với đề nghị này. "Vậy được, nói Vũ Á cùng với Viên Viên điều tra cái này đi."

Vũ Điềm Điềm đắc ý cười thầm, tên hồ ly Vũ Á kia, đừng bảo tôi không giúp anh. Lần này cho anh cơ hội ở chung với cô gái nhỏ của anh xem anh báo đáp tôi làm sao!

"Hàn, anh bảo Tiêu Anh Kỳ điều tra về người muốn thuê sát thủ giết tôi chưa?"

"Cậu ta vẫn đang điều tra, chắc hẳn sắp có kết quả rồi."

"Khi nào có kết quả thì bảo anh ta cùng với Viên Viên đến gặp tôi."

"Được."

Vũ Điềm Điềm bình tĩnh đứng một bên chờ hai người giao phó xong công việc, hai mắt nhìn chằm chằm Mẫn Nguyệt. Khi Nguyệt Nguyệt bảo bối của cô nghiêm túc lên quả thật rất dễ thương, thật muốn ôm cô vào lòng. Hừ, vậy mà có kẻ dám tổn thương Nguyệt Nguyệt. Tốt nhất đừng để cô bắt được tên đó, cô nhất định sẽ cho hắn sống không bằng chết!

Vũ Điềm Điềm thở dài, Nguyệt Nguyệt đang yên đang lành mà chân lại bị thương rồi. Tầm mắt cô chuyển xuống dưới, đến vị trí băng bó của Mẫn Nguyệt thì tái mặt. Vũ Điềm Điềm hét lớn một tiếng: "Nguyệt Nguyệt, vết thương của cậu bị rách ra rồi!"

Mẫn Nguyệt nhìn xuống dưới, quả nhiên là thấy vết băng một màu đỏ thẫm, máu đang chảy ra không ngừng. Cô ảo nảo đỡ trán, khi nãy đánh nhau hăng quá, đến vết thương nứt ra cũng không biết. Nếu Thần biết được lại la cô một trận..... Mẫn Nguyệt nghĩ đến đây thì tâm trạng khẽ chùng xuống, cô quên mất, Thần không còn quan tâm cô nữa rồi. Đối với chuyện cô bị thương anh ấy không hề để ý đến, cô còn cho rằng anh ấy sẽ tức giận mắng cô. Mẫn Nguyệt cười tự giễu, thói quen đôi khi rất đáng sợ.

Vũ Điềm Điềm cho rằng Mẫn Nguyệt đột nhiên trầm mặc là vì vết thương bị nứt ra nên không chú ý nhiều. Cô cẩn thận đỡ Mẫn Nguyệt nằm xuống giường rồi quan tâm nói: "Cậu chờ mình một chút, mình đi gọi y tá thay băng cho cậu."

"Sẵn tiện gọi người chuẩn bị cho mình căn phòng khác, mình muốn đổi phòng." Mẫn Nguyệt nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần, tối nay cô hoạt động quá nhiều, tranh thủ hiện tại nghỉ ngơi một chút.

Vũ Điềm Điềm quan sát xung quanh căn phòng, khắp nơi đều rất bừa bãi, đồ dùng đều nát hết, quả thật nên đổi phòng.

Chuyện đổi phòng xử lý rất nhanh, Mẫn Nguyệt ngồi im trên giường cho y tá thay băng. Mày cũng không nhíu một cái, trong tay vẫn nắm chặt viên đạn bạc kia, dường như nó đã trở thành đồ chơi của cô rồi. Sau khi thay băng xong cô thấy không khí có chút kì lạ, quan sát hai người trước mặt, cô biết kì lạ chỗ nào rồi. Hai người này từ khi nào biết yên phận không nói như vậy? Chẳng phải bình thường đều cãi nhau sao?

"Điềm Điềm, Hàn, hai người xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có!" Hai người trăm miệng một lời.

Vẻ mặt Mẫn Nguyệt càng kì quái hơn, Vũ Điềm Điềm cười gượng, nói sang chuyện khác.

"Nguyệt Nguyệt, vừa rồi làm sao cậu phát hiện được y tá kia có vấn đề?"

"Khi y tá đi đến chỗ mình, mình ngửi được một mùi nước hoa nhàn nhạt. Y tá trong bệnh viện này thường không dùng nước hoa, mà trên người chỉ có mùi thuốc. Hơn nữa y tá chăm sóc cho mình chỉ có một người chuyên dụng, mà người vừa rồi bước vào là người khác."

Vũ Điềm Điềm gật đầu hiểu rõ, nghi hoặc hỏi: "Nguyệt Nguyệt, sao hai ngày nay luôn có người muốn ám sát cậu vậy?"

"Mình cũng không biết. Phải rồi, cậu biết Âu Thần gần đây có kẻ thù nào không?"

"Kẻ thù? Kẻ thù của lão đại có rất nhiều, muốn nói rõ ra từng người thì hơi khó. Hay cậu chờ anh ấy tới thăm cậu thì hỏi thẳng anh ấy đi!"

Vũ Điềm Điềm nói xong câu đó thì phát hiện vẻ mặt Mẫn Nguyệt không đúng, cô muốn hỏi có chuyện gì thì Mẫn Nguyệt đã tự nói.

"Anh ấy không đến thăm mình."

Vũ Điềm Điềm thật muốn cắt lưỡi mình, cô lỡ nói sai rồi. Ánh mắt Vũ Điềm Điềm hơi đổi, cười hì hì nói: "Cái đó, chắc hẳn là dạo này lão đại rất bận thôi, chờ anh ấy có thời gian nhất định sẽ đến thăm cậu." Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng cô không ngừng mắng chửi lão đại của mình.

Mẫn Nguyệt không để ý lắm, bận chỉ là cái cớ thôi, có lẽ là do anh không muốn gặp cô. Sau đó cô mới nhớ đến một chuyện, liền quay sang hỏi An Triết Hàn.

"Hàn, anh có biết trong hắc đạo có sát thủ nào thường dùng súng bắn tỉa không?"

An Triết Hàn suy tư sờ cằm: "Súng bắn tỉa? Quả thật là có một người."

Mẫn Nguyệt nghe thấy lập tức có tinh thần, hai mắt sáng lên. "Là ai?"

"Là người đứng thứ hai trên bảng sát thủ."

"Đứng thứ hai trên bảng sát thủ?" Vũ Điềm Điềm tò mò nói, đối với bảng sát thủ cô từng nghe nói nhưng không rõ ràng lắm.

An Triết Hàn liếc cô một cái rồi nói: "Trên bảng sát thủ, vị trí đứng đầu là cô đó, Mẫn Nguyệt. Đứng thứ ba là Tiêu Anh Kỳ, thứ tư là tôi, Lâm An Nhiên thứ bảy, Hàn Viên Viên thứ tám. Còn về người đứng thứ hai đó thì rất thần bí, không có bất kì thông tin gì, người đó cũng không hề thuộc tổ chức sát thủ nào. Làm việc luôn một mình, vũ khí thường dùng chính là súng, đặc biệt là súng bắn tỉa. Tên của người đó chỉ có một chữ cái duy nhất, là L!"

Mẫn Nguyệt gõ gõ mặt bàn, nói nhỏ: "L...."

Đêm khuya, mặt trăng lên cao, cả bệnh viện đều yên tĩnh. Trên hành lang xuất hiện một dáng của người đàn ông đang bước đi chậm rãi. Người đàn ông đó chính là Nam Cung Âu Thần, anh dừng bước trước cửa phòng bệnh của Mẫn Nguyệt. Qua tấm kính thủy tinh, anh lẳng lặng đứng bên ngoài nhìn cô. Bàn tay sờ nhẹ lên tấm kính, như thông qua nó chạm đến cô. Anh cứ đứng nhìn cô như thế suốt nửa tiếng, thấy người bên trong an toàn thì anh yên tâm, sau đó rời đi trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Kết quả điều tra

Trong văn phòng ở tầng cao nhất của công ty Âu Thần, Vũ Hiên sắc mặt nghiêm trọng nhìn tài liệu trong tay báo cáo: "Lão đại, đúng như anh đoán, Lâm Quân bắt đầu ra tay với Mẫn Nguyệt. Là ông ta sai người tấn công Mẫn Nguyệt."

Nam Cung Âu Thần ngồi sau bàn làm việc, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, vẻ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ. "Đẩy nhanh kế hoạch, tôi muốn nhanh chóng loại bỏ thế lực của ông ta. Tuyệt đối không cho ông ta cơ hội tổn thương bảo bối lần nữa!"

"Dạ, lão đại!" Vũ Hiên gật đầu hiểu rõ đang muốn đi ra ngoài nhưng lại chần chờ như có chuyện muốn nói.

Âu Thần thấy anh chưa đi thì nhíu mày: "Có chuyện gì?"

Vũ Hiên ngập ngừng, cố lấy dũng khí nói chuyện: "Lão đại, anh, cứ muốn đối xử như vậy với Mẫn Nguyệt sao? Tôi thấy cô ấy rất đau lòng. Sau khi giải quyết xong Lâm Quân không lẽ anh muốn làm anh em với cô ấy, rồi đem cô ấy cho người đàn ông khác sao?"

Âu Thần bực bội hét lớn: "Đủ rồi, cậu đi ra ngoài đi!"

Vũ Hiên run sợ, lão đại bây giờ thật dọa người. Anh hoảng hốt đi ra ngoài, trước khi đi còn thấy rõ vẻ mặt đau khổ, rối rắm của lão đại. Đứng bên ngoài cánh cửa Vũ Hiên thở dài, sao hai người này cứ thích làm khổ nhau vậy chứ? Anh thấy lão đại cũng rất đáng thương, vì muốn cô bé kia không phải khổ sở mà tự mình giải quyết tất cả.

Nam Cung Âu Thần ngồi trong phòng khó chịu lật tài liệu, anh đương nhiên biết Nguyệt nhi rất đau lòng, nhưng đây là cách tốt nhất để bảo vệ cô. Đỡ hơn là khi cô lún sâu vào nhưng lại phát hiện ra sự thật tàn nhẫn, như vậy thà cắt đứt ngay từ khi còn chưa bắt đầu. Cô rất đau lòng, anh biết, bởi vì trái tim anh cũng rất đau! Nghĩ đến sau này anh phải đem bảo bối đưa cho một người đàn ông khác thì anh có xúc động muốn phá hủy tất cả, kéo cô vào địa ngục cùng với anh. Nam Cung Âu Thần lắc đầu, anh đang nghĩ cái gì vậy, anh không thể hủy hoại cuộc đời của cô được.

Trong phòng bệnh cao cấp ở bệnh viện, Mẫn Nguyệt và Lam Hi, cặp mắt lớn trừng cặp mắt nhỏ, hai người cứ nhìn nhau như vậy suốt mấy phút. Cuối cùng Mẫn Nguyệt chịu thua, thở dài nói: "Tiểu Hi, em còn muốn nhìn chị đến bao giờ?"

Lam Hi ngồi trên ghế khoanh tay, khuôn mặt thiên sứ nhăn lại, bộ dáng giống như ông cụ non. Ánh mắt liếc qua vết thương trên chân cô, hừ nhẹ: "Ngu ngốc!"

"Bốp" Trái táo nhỏ Mẫn Nguyệt đang cầm trên tay bay thẳng tới đầu Lam Hi.

Lam Hi ôm xoa chỗ đầu bị đụng đau hét lên: "Sao chị lại ném tôi?"

"Ai bảo em mắng chị, chậc, phản ứng quá chậm!"

Lam Hi nghe xong tức đến mặt đỏ lên, bực bội la lớn: "Chị bắt nạt trẻ con!"

Mắt Mẫn Nguyệt nhìn Lam Hi như nhìn thấy quỷ kinh ngạc nói: "Thì ra em cũng biết mình là trẻ con sao? Còn dám xúc phạm người lớn?"

"Hừ, chị có chỗ giống người lớn chứ!"

"Em!" Mẫn Nguyệt đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, "Được, nếu em đã nói chị bắt nạt trẻ con thì chị đành làm vài việc xứng đáng với câu nói đó vậy."

Cô vừa nói xong liền ném mấy trái táo trên tay đến chỗ Lam Hi. Lần này cậu đã có đề phòng, né người, lộn nhào vài cái, nhanh nhẹn tránh được tất cả. Bàn tay cũng khéo léo bắt được mấy trái táo ném tới.

"Thân thủ rất tốt, phản ứng khá nhanh nhạy, nhưng lực phát ra không đủ. Em đã có căn cơ từ trước, hiện tại chỉ cần luyện tập lại các kỹ thuật là được."

Lam Hi ngẩn ra, không lẽ nãy giờ là chị ấy thử cậu? Lam Hi rất chú tâm nghe nhận xét của Mẫn Nguyệt, dù cô nói rất đúng nhưng cậu tuyệt đối không hạ mình cảm ơn. Vết thương vì bị ném trúng trên đầu vừa rồi vẫn còn đau đây này!

"Ai cần chị lo!"

Mẫn Nguyệt chỉ cười không nói, cô biết cậu bé này tuy độc miệng nhưng không có ý xấu. Điển hình của kiểu người ngoài cứng trong mềm, nhìn bộ dạng vui vẻ đến môi cũng sắp vểnh lên của cậu là biết.

Cô nhìn qua đĩa trái cây, cầm lên vài hạt nhãn ném tới, có điều lần này độ khó cao hơn. Lam Hi cũng bắt đầu tập trung tinh thần vừa né vừa chụp mấy hạt nhãn bay tới.

Lúc bọn An Triết Hàn tới chính là thấy tình cảnh như vậy, một người ngồi trên giường nhàn nhã cầm hạt nhãn ném. Cách đó không xa là một cậu bé chật vật tránh né. Hai người chơi vui vẻ đến quên cả trời đất, bọn họ tới mà cũng không để ý.

Đúng lúc này trước mặt An Triết Hàn có một hạt nhãn đột ngột bay tới, anh không nhúc nhích. Khi hạt nhãn kia chỉ còn cách mặt anh một khoảng cách nhỏ thì đã bị anh chụp lấy, mặt không đổi sắc ném đến cho Lam Hi.

Lam Hi "....." Tại sao ai cũng thích bắt nạt trẻ con là cậu vậy?!!!

Mẫn Nguyệt bật cười một tiếng, dừng việc ném hạt nhãn lại.

"Đến rồi sao?"

Đi theo sau An Triết Hàn là ba người Hàn Viên Viên, Tiêu Anh Kỳ và Lâm An Nhiên. Hàn Viên Viên vừa bước vào phòng liền sôi nổi hỏi "Hai người đang chơi trò gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là muốn quan sát thân thủ của thằng nhóc này một chút thôi."

Lam Hi đứng một bên lau mồ hôi, nghe thấy câu này liền lườm cô một cái. "Đừng nói dối, rõ ràng là do chị ở đây buồn chán quá, thấy tôi đến liền muốn đem tôi ra làm trò chơi."

Mẫn Nguyệt chột dạ cười cười: "Haha, không thể nào, sao chị lại làm như thế được."

Lam Hi thầm nghĩ, người khác không được nhưng chị thì nhất định làm được.

Lam Hi quả thật đoán đúng một phần, Mẫn Nguyệt ở trong bệnh viện không có việc gì làm, sớm buồn chán đến mốc meo. Mà lúc này cậu đến, rõ ràng làm cô vui hơn rất nhiều.

Mẫn Nguyệt ngồi trên giường như vị chủ nhân cao quý, không hề kiêng nể gì sai khiến Lam Hi. "Mọi người đều ngồi xuống đi, Lam Hi, em rót nước cho bọn họ giúp chị."

Lam Hi hơi nhíu mày, không tình nguyện đi rót nước. Trong lòng thầm mắng, đúng là bắt nạt trẻ con mà!

"Các cậu đến đây là có kết quả điều tra rồi sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà....." Tiêu Anh Kỳ nói xong thì liếc nhẹ qua Lam Hi.

Mẫn Nguyệt hiểu rõ anh lo ngại điều gì, nhưng với cô thì Lam Hi hoàn toàn không phải là người ngoài.

"Không sao, có em ấy ở đây cũng không vấn đề gì, cứ nói đi."

Lam Hi nhìn Tiêu Anh Kỳ bằng ánh mắt xem thường, tưởng rằng cậu có hứng thú muốn nghe mấy câu chuyện của bọn họ lắm sao!

Tiêu Anh Kỳ đem tập hồ sơ mang theo đưa cho cô xem.

"Tôi đã điều tra người ngày hôm đó đã đến yêu cầu tổ chức ám sát cô, kết quả tra ra được người đó là Lâm Quân, một trong những nguyên lão của gia tộc Nam Cung. Người này chắc cô biết phải không?"

Ánh mắt Mẫn Nguyệt hơi đổi, vẻ mặt ngưng trọng, lạnh lùng nói: "Ừ, có biết."

"Lý do ông ta muốn ám sát cô chắc hẳn có liên quan đến Nam Cung Âu Thần, còn tại sao như vậy thì tôi không điều tra ra được. Nhưng tôi phát hiện,

cách đây vài tuần, Nam Cung Âu Thần đã trao quyền quản lý một phần của chi nhánh bên châu Âu cho ông ta."

Lâm An Nhiên nhíu mày, "Trao quyền quản lý chi nhánh cho ông ta mà ông ta còn muốn thuê người ám sát Queen?"

Mọi người trong phòng đều có thắc mắc giống như vậy, nhưng Mẫn Nguyệt thì khác. Cái cô không hiểu là tại sao đột nhiên Thần lại giao quyền quản lý một phần chi nhánh bên châu Âu cho Lâm Quân. Hai người có giao dịch gì sao? Hay đó là âm mưu của Thần?

Tiêu Anh Kỳ lắc đầu một cái, từ từ nói: "Quyền quản lý một phần chi nhánh nghe giống như được rất nhiều thế lực, nhưng thật ra nơi đó đang bị chính phủ để mắt tới. Có lẽ không bao lâu nữa nhất định sẽ không còn gì, như vậy chẳng khác nào cái thùng rỗng chỉ được cái danh bên ngoài!"

"Không lẽ vì vậy nên ông ta mới muốn thông qua việc tấn công Queen để trả thù Nam Cung Âu Thần?" Hàn Viên Viên rất hiếm khi cũng nghiêm túc suy nghĩ. Lần này liên quan đến tính mạng của Queen, cô không thể lơ là không quan tâm được.

"Rất có thể là như vậy, chỉ là Queen, khi tôi điều tra đám sát thủ kia, tôi phát hiện bọn chúng cùng với đám người tấn công cô vào mấy năm trước có khá nhiều điểm giống nhau. Tôi nghi ngờ vụ việc năm đó cô và Nam Cung Âu Thần bị người ta ám sát cũng là do Lâm Quân gây ra."

Khí thế bên người Mẫn Nguyệt chợt thay đổi, sát khí tỏa ra lạnh lẽo khắp phòng. Khóe môi cong lên một nụ cười tàn ác: "Lâm Quân, nợ cũ cùng với nợ mới tôi sẽ tính với ông một lần luôn!" Chuyện cô không tha thứ nhất là chuyện năm đó Thần bị thương, cô tuyệt đối không quên ngày hôm đó!

Hàn Viên Viên thấy thần thái Mẫn Nguyệt như vậy thì hơi rụt cổ, lúc nãy khi biết Lâm Quân là người muốn giết cô cũng không thấy cô ấy phản ứng nhiều. Nhưng khi nghe nói chuyện năm đó là do Lâm Quân chủ mưu không ngờ Queen lại tức giận như vậy. Cô ấy xem Nam Cung Âu Thần còn quan trọng hơn bản thân mình sao?

Hàn Viên Viên ngập ngừng lên tiếng: "Queen, chuyện ống tiêm kia đã có kết quả nghiên cứu rồi. Trong đó chứa một chất độc thần kinh rất mạnh, chất độc này rất lạ, chưa từng xuất hiện trên hắc đạo bao giờ. Khi tiêm vào người chắc chắn khiến người ta đau đầu đến chết."

"Vậy có điều tra được nguồn gốc của nó không?"

"Không điều tra được rõ ràng, nhưng mình và Vũ Á nghi ngờ nó có liên quan đến Âu Dương gia."

"Xoảng" Ly nước mà Lâm An Nhiên cầm trên tay đột nhiên rơi xuống đất vỡ nát.

Mọi cặp mắt trong phòng đều dồn lại trên người cô, Lâm An Nhiên hơi lúng túng, cười gượng: "Mình lỡ tay làm rớt thôi, để mình dọn dẹp nó."

Lâm An Nhiên đứng lên vào phòng vệ sinh lấy đồ dọn dẹp, không ai biết khi cô vừa xoay người liền nắm chặt bàn tay đang run rẩy.

Những người khác không để ý nhiều, chỉ có Mẫn Nguyệt nhìn bóng lưng của Lâm An Nhiên trầm tư. Cô hơi nhíu mày nhưng liền nói qua chuyện khác: "Âu Dương gia? Gia tộc lánh đời còn lại với Hiên Viên gia?"

"Đúng vậy."

"Tại sao lại nói liên quan đến Âu Dương gia?"

"Queen, cậu không biết đâu, Âu Dương là gia tộc nổi tiếng về dùng chất độc. Gia tộc mình cũng nổi tiếng về y thuật nhưng so với Âu Dương gia thì không là gì. Ông nội mình thường hay nhắc đến gia chủ hiện tại của Âu Dương gia, trong giọng nói đều là sự ngưỡng mộ cùng sợ hãi. Những chất độc mạnh nhất đều xuất phát từ Âu Dương gia mà ra. Chất độc thần kinh đó rất giống phong cách mà Âu Dương gia tạo ra."

"Chẳng phải nói bọn họ là gia tộc lánh đời sao, vậy tại sao chất độc của bọn họ lại xuất hiện trong tay người khác được? Queen cũng đâu có thù oán gì với họ?" Tiêu Anh Kỳ ngồi trên ghế bắt chéo chân, tư thế có phần lười biếng. Hai mắt nhếch lên, đủ mê hoặc nhiều cô gái khác.

"Mình làm sao biết a!"

"Nếu tạm thời không biết vậy bỏ qua nó đi, Anh Kỳ, đi điều tra cho tôi về sát thủ L."

"L?" Tiêu Anh Kỳ kỳ quái nhìn Mẫn Nguyệt, ánh mắt dừng lại chỗ vết thương trên chân cô, nở nụ cười tà ý: "Không lẽ vết thương trên chân cô là do tên sát thủ L đó làm ra?"

Mẫn Nguyệt nghiến răng nghiến lợi không nói, ngầm thừa nhận.

"Được rồi, tôi sẽ đi điều tra. Chỉ là rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy, có thể thuê L đến giết cô? Tôi cảm thấy Lâm Quân không có khả năng đó."

"Ông ta đúng là không có khả năng, bởi vì L và đám người hôm đó không phải là cùng một bọn."

Hàn Viên Viên chống cằm suy tư, "Vậy có thể là ai a?"

Trong mắt Mẫn Nguyệt lóe lên tia sáng, môi khẽ nhếch: "Mình cũng rất muốn biết người đó là ai."

Tiêu Anh Kỳ trêu tức nhìn Mẫn Nguyệt, "Chậc chậc, dạo này cô đắc tội nhiều người thật đó, sao ai cũng muốn giết cô vậy? Cô có làm ra chuyện gì gây

thù oán không vậy?"

Mẫn Nguyệt lườm anh ta một cái, lộ ra vẻ mặt ngây thơ, bàn tay vuốt nhẹ đuôi tóc. "Đâu có đâu, dạo này tôi rất ngoan ngoãn mà. Có lẽ là có người nào đó ghen tị với tôi thôi. Đẹp cũng là sai sao?!"

Mọi người: "....." Bọn họ chưa thấy ai tự kỉ như vậy, còn thấy tự hào vì có người truy sát mình nữa chứ!

Sau khi mọi người đi khỏi chỉ còn lại Lam Hi ở trong phòng cùng với Mẫn Nguyệt. Ánh mắt cô nhìn ra bên ngoài, tùy ý hỏi: "Đối với những chuyện vừa rồi em có suy nghĩ gì?"

"Suy nghĩ? Chị không giống như người sẽ bỏ qua cho kẻ thù, mà hiện tại lặng yên như vậy không có hành động, có lo ngại gì sao?"

Mẫn Nguyệt cười nhẹ, không trả lời cậu, "Nghe nói gần đây em đang học tập xử lý các công việc trong gia tộc."

"Chị đừng lảng sang chuyện khác."

"Không phải, không có hành động chỉ là chị đang chờ thôi."

"Chờ?"

"Chị muốn em giúp chị tìm hiểu các hành động gần đây trong nội bộ Nam Cung gia. Em là người mới đang học tập sẽ không ai để ý, hiện tại chị không muốn người đó nghi ngờ." Cái mà Mẫn Nguyệt lo ngại chính là không biết giữa Thần và Lâm Quân đang có giao dịch gì. Cô sợ nếu cô nhúng tay vào thì sẽ phá hỏng mọi kế hoạch của anh.

"Biết ngay là chị không có ý tốt mà, tôi hiểu rồi."

Mẫn Nguyệt buồn cười xoa đầu cậu, "Cám ơn em trước. Tiểu Hi, em thật sự muốn phá hủy Đàm Đài gia sao?" Cô hiểu hiện tại những gì mà Lam Hi làm đều là vì nhắm tới mục đích này.

Nghe đến câu hỏi này thân thể Lam Hi cứng lại, ý cười trên mặt cũng biến mất. "Từ năm ba tuổi, ý nghĩ này đã xuất hiện, không làm được thì tôi sẽ không từ bỏ!"

Mẫn Nguyệt thở dài, "Không cần cố sức quá, nếu gặp khó khăn cứ đến gặp chị, dù sao chị cũng phải có trách nhiệm với việc đưa em về Nam Cung gia."

Lam Hi ngẩn ra, trong lòng rất ấm áp, hai bên tai dần đỏ lên. "Chị lo cho chị trước đi."

Mẫn Nguyệt bĩu môi, cậu bé đúng là cứng miệng, rõ ràng vui vẻ tới đắc ý như vậy mà còn làm ra vẻ không cần. Sau đó nghĩ đến một chuyện cô liền tối sầm mặt.

"Chuyện của Âu Dương gia, em đừng tìm hiểu."

"Hả?"

"Đừng tưởng chị không thấy ánh mắt sáng lấp lánh của em khi Viên Viên nói về Âu Dương gia kia." Lam Hi rất thích dùng độc nghe nói đến Âu Dương là gia tộc nổi tiếng điều chế ra thuốc độc nên đương nhiên sẽ thích thú.

"Chị nói rồi, em đừng đi tìm hiểu về gia tộc đó. Họ là gia tộc lánh đời, lại rất nguy hiểm, thế lực không biết lớn đến nhường nào....."

Lam Hi nghe cô nói mà lỗ tai muốn nổ ra luôn, đành bất đắc dĩ ngăn lại, phiền chán nói: "Biết rồi, biết rồi, không đi điều tra là được, chị nói thật nhiều!"

Mẫn Nguyệt hài lòng gật đầu, còn một điều cô không nói với Lam Hi. Khi nghe thấy cái tên Âu Dương gia, không hiểu sao trong lòng cô lại sinh ra một cảm giác chán ghét mãnh liệt. Mẫn Nguyệt nhíu mày, cô nhớ đây là lần đầu tiên cô nghe đến gia tộc này, tại sao lại như vậy?

Lam Hi liếc mắt nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Nói đến Âu Dương gia, khi nãy chị gái kia có biểu hiện rất lạ. Tôi rõ ràng thấy được khi chị ta quay lưng lại thì vẻ mặt rất hoảng sợ, còn có cả.....ừm.....hận thù, phải, chính là hận thấu xương."

Mẫn Nguyệt nhíu mày không nói, lúc đó cô đã nhận ra Lâm An Nhiên rất lạ, nhưng không ngờ còn có cả chuyện như vậy.

"Này, chị có điều tra rõ người của mình không vậy?"

Tuy cô không biết rõ quá khứ của An Nhiên, nhưng tuyệt đối không bao giờ nghi ngờ cô ấy. Mẫn Nguyệt xua tay, ra vẻ không quan tâm nói: "Dùng người thì sẽ không nghi người, nghi người thì sẽ không dùng người."

"....."

Buổi chiều lại thêm một vị khách đến thăm cô, là Lạc Giao Giao. Lam Hi vẫn ở bệnh viện cùng với cô không chịu về.

Lạc Giao Giao đặt túi quà lên bàn, sau đó ngồi xuống đối diện với Mẫn Nguyệt.

"Cám ơn cô và anh Vĩ Đình hôm đó đã cứu tôi, Giao Giao!"

"Không cần khách sáo, đó là chuyện nên làm thôi, cô đã khỏe chưa?"

"Khỏe nhiều rồi, vài ngày nữa có thể xuất viện."

"À, vậy thì tốt. Phải rồi, cậu bé ngồi cạnh cô là ai vậy? Thật dễ thương!" Lạc Giao Giao vừa nói vừa chỉ Lam Hi. Cậu bé này thật đáng yêu, ngay từ khi bước vào phòng cô đã chú ý đến rồi, thật muốn ôm một cái.

Lam Hi đen mặt, dễ thương?

Mẫn Nguyệt cố nén cười, xoa đầu cậu bé: "Là em họ của tôi, thằng bé tên là Lam Hi!"

Lam Hi bật chế độ thiên sứ, chạy đến ngồi bên cạnh Lạc Giao Giao, bàn tay kéo áo cô, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu.

"Chị xinh đẹp, chị nói em rất dễ thương sao?"

Một câu "chị xinh đẹp" đã đủ thu phục Lạc Giao Giao, càng khỏi nói là bộ mặt ngây thơ kia. Lạc Giao Giao liền cảm thấy vô cùng thích Lam Hi, bàn tay lấy trong túi ra rất nhiều đồ ăn ngon.

"Đúng vậy, thật dễ thương. Em có ăn bánh kẹo không, chị mang rất nhiều nè, đều cho em hết."

"Woa, cám ơn chị xinh đẹp."

Khóe miệng Mẫn Nguyệt run rẩy, thằng nhóc này thay đổi bản mặt thật nhanh. Còn biết dụ dỗ người khác!

Lạc Giao Giao không ngừng lấy đồ ra cho Lam Hi, trong túi xách cô có gì tốt hoàn toàn đưa hết cho thằng nhóc này. Khi Lạc Giao Giao lấy đồ, bất cẩn làm rơi một tấm hình tới chỗ Mẫn Nguyệt. Cô cúi xuống nhặt nó lên, chợt kinh ngạc. Trong tấm hình là hai đứa bé khoảng mười mấy tuổi, đứng cạnh nhau ở trong vườn hoa. Đứa bé gái còn nhút nhát đứng nấp sau cậu bé trai, hai bàn tay nhỏ nhắn gắt gao nắm chặt một chỗ. Từ trong ánh mắt có thể biết là hai đứa bé thật thân thiết. Không cần đoán cũng biết được hai đứa bé đó là Lạc Giao Giao và Lạc Vĩ Đình. Bởi vì hình dáng của họ bây giờ không khác nhiều so với trong tấm hình.

Cái Mẫn Nguyệt để ý không phải là cái này, mà cô cảm thấy hình như cô đã từng thấy tấm hình này ở đâu rồi. Hai mắt Mẫn Nguyệt sáng lên, phải rồi, ở chỗ của anh Vĩ Đình. Lần đầu gặp Giao Giao cô đã có một cảm giác quen thuộc, bởi vì cô đã từng thấy tấm hình này. Cô cố gắng nhớ lại, lúc đó ánh mắt anh Vĩ Đình nhìn tấm hình.....

Lạc Giao Giao thấy Mẫn Nguyệt cứ mãi nhìn chằm chằm vào tấm hình mà không đưa lại cho cô thì thấy hơi kì lạ. "Mẫn Nguyệt, có chuyện gì với tấm hình đó sao?"

Mẫn Nguyệt hồi phục tinh thần, vội trả nó cho Lạc Giao Giao. "Không có, chỉ là thấy tấm hình rất dễ thương thôi."

Bản thân Lạc Giao Giao là nhân vật chính trong đó nên liền cảm thấy ngượng ngùng. Mẫn Nguyệt thấy cô xấu hổ cũng không trêu chọc tiếp, mở miệng nói: "Giao Giao, chuyện tối hôm đó, cô, không có vấn đề gì muốn hỏi tôi sao?" Người bình thường gặp chuyện đó chẳng phải thường rất tò mò đi tìm hiểu sao?

Lạc Giao Giao hiểu Mẫn Nguyệt muốn nói gì, nên dịu dàng cười: "Chúng ta đều sống trong các gia tộc lớn, có những khó khăn gì tôi đều hiểu. Cô yên tâm, tôi không muốn biết chuyện ngày đó là như thế nào. Chỉ là hoàn cảnh của cô phức tạp hơn tôi, sau này cô phải cẩn thận một chút."

"Tôi biết, cám ơn cô, Giao Giao!" Trong lòng Mẫn Nguyệt rất cảm kích cô, còn có thêm một phần cảm động. Cô đã từng nghĩ nếu Giao Giao và anh Vĩ Đình hỏi về chuyện tối hôm đó thì cô sẽ trả lời như thế nào. Nhưng kết quả cô vẫn không nghĩ ra, cô sợ sẽ kéo bọn họ vào rắc rối của cô. Hiện tại cả hai người họ đều không muốn tìm hiểu là điều cô mong muốn nhất, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Đừng nói cám ơn mãi, tôi đã từng nói chúng ta là bạn tốt, vậy thì không cần khách sáo."

"Được, chúng ta là bạn tốt!"

Khi Lạc Giao Giao ra về thì vẫn còn luyến tiếc Lam Hi, ôm cậu bé không rời. Sau khi hứa hẹn với cậu bé đủ thứ thì hai người mới chia xa, khung cảnh đó thật giống như là ly biệt vậy. Mẫn Nguyệt nghẹn lời, không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tỏ tình

Từ ngày hôm đó Mẫn Nguyệt đã có thêm một cái đuôi đi theo sau mình, chính là Lam Hi. Dẫn theo đó là việc Lạc Giao Giao ngày nào cũng đến bệnh viện, nhưng không phải là thăm cô mà là thăm thằng nhóc kia. Chuyện nay khiến Mẫn Nguyệt hơi buồn bực, nhận ra một sự thật rằng, mị lực của bản thân vậy mà không bằng một thằng nhóc!!!

Lam Hi đương nhiên rất vui vẻ, càng không muốn về, thản nhiên "cắm trại" ở bệnh viện, mỗi ngày đều được hưởng đãi ngộ đặc biệt của Lạc Giao Giao. Khi đó đều nhìn cô với ánh mắt khiêu khích, khiến Mẫn Nguyệt hận đến nghiến răng. Còn vài ngày nữa là cô xuất viện, việc này, cô nhịn!

Mẫn Nguyệt ngồi trong phòng đột nhiên điện thoại có người gọi tới, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình là Lạc Vĩ Đình thì cô có phần kinh ngạc. Ngày đó sau khi anh cứu cô xong thì cứ cách vài ngày anh lại chạy đến bệnh viện thăm cô. Hai anh em nhà họ Lạc này quả thật khách quen ở bệnh viện luôn rồi. Mẫn Nguyệt ấn nút nghe, nhàn nhạt nói: "Anh Vĩ Đình?"

"Vết thương của em đã không sao rồi chứ? Nghe nói mấy ngày nữa em sẽ xuất viện?" Giọng nói của Lạc Vĩ Đình vẫn ôn hòa như vậy, luôn khiến cho người khác cảm thấy ấm áp.

"Đúng vậy, khỏe rất nhiều rồi, chạy nhảy tuyệt đối không thành vấn đề."

"Vậy thì tốt, sau khi xuất viện, không biết anh có vinh hạnh mời Nam Cung tiểu thư một bữa cơm không?"

"Hả? Chuyện này....." Mẫn Nguyệt hơi chần chờ, không biết trả lời như thế nào.

Lạc Vĩ Đình nhận ra cô do dự, liền thay đổi cách nói. "Ngày hôm đó anh cứu em, em không phải nên trả ơn cho anh sao? Đây chính là cơ hội đó."

"Cái này....."

Lạc Vĩ Đình tiếp tục lẩm bẩm, "Nếu như em khó xử vậy thì thôi đi, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi. Chuyện ngày hôm đó anh cứu em vốn không cần em trả ơn." Bộ dạng ủy khuất mười phần!

Mẫn Nguyệt bị anh nói càng cảm thấy áy náy, chỉ đành đồng ý. "Được, em đi ăn cùng với anh. Nhưng mà, chỉ ăn thôi em sẽ không cùng anh đi đâu khác."

Lạc Vĩ Đình đối với thái độ đề phòng của cô làm cho không vui, nhưng nghe đến cô đáp ứng đi ăn với anh thì không vui gì đó liền quẳng ra sau đầu.

"Được, ngày xuất viện anh sẽ tới đón em."

"Được."

Đến ngày được xuất viện, Mẫn Nguyệt bận rộn thu dọn quần áo, Lam Hi thì ở nhàn nhã ngồi ở bên cạnh. Cô không để ý đến cậu bé nhiều, vừa thu dọn quần áo vừa nói: "Lát nữa em về trước đi, chị có việc đi ra ngoài một chút."

Lam Hi lập tức ngẩng đầu, lạnh giọng hỏi: "Chị đi với ai?" Giọng điệu này thật giống như bạn trai đang truy hỏi bạn gái ra ngoài ngoại tình. Thật ra cậu cũng chỉ là hoàn thành trách nhiệm cho người nào đó thôi!

"Anh Vĩ Đình."

"Đi hẹn hò?"

Mẫn Nguyệt gõ đầu Lam Hi một cái, "Đi hẹn hò cái đầu em! Chỉ là đi ăn một bữa cơm bình thường thôi."

"Xì, bình thường mới lạ."

Thấy Mẫn Nguyệt muốn gõ đầu cậu tiếp, Lam Hi vội chạy ra ngoài, trước khi đi còn hét lớn: "Chị bắt nạt trẻ con!"

Lam Hi đứng bên ngoài cửa phòng, vội lấy điện thoại ra nhắn tin cho một người, khóe miệng cong lên thành một nụ cười giảo hoạt. "Lần này xem anh làm như thế nào."

Mẫn Nguyệt nhìn bóng dáng Lam Hi biến mất ngoài cánh cửa, thở dài một cái, cười bất đắc dĩ. "Thằng nhóc này...." Cô ngồi trên giường, chờ đợi mãi không thấy người kia, hy vọng chuyển thành thất vọng. Trong khoảng thời gian cô nằm viện, anh không hề đến thăm cô, bây giờ cô xuất viện anh cũng không xuất hiện.

Khi Mẫn Nguyệt ra khỏi bệnh viện thì đã thấy Lạc Vĩ Đình chờ ở trước cửa. Nhìn thấy cô anh vội chạy đến, cười dịu dàng: "Mọi thủ tục xuất viện đều làm xong hết rồi sao?"

"Ừ, đã có An Triết Hàn xử lý hết rồi."

Ngay thấy tên đàn ông khác từ trong miệng cô thì Lạc Vĩ Đình không vui, nhưng nghĩ đến chuyện lát nữa thì anh rất hưng phấn. Anh đưa Mẫn Nguyệt

đến xe, ga lăng mở cửa xe cho cô, còn che chắn lo cô bị đụng đầu. Anh còn muốn thắt dây an toàn giúp Mẫn Nguyệt thì đã bị cô giành trước. "Em tự làm được rồi."

Lạc Vĩ Đình hơi thất vọng quay về chỗ ngồi, khởi động xe. "Vậy đi thôi."

Lạc Vĩ Đình đưa Mẫn Nguyệt tới một nhà hàng Pháp cao cấp, cô ngồi trên xe nhìn nhà hàng kia đến ngẩn người. Trước đây Thần rất thường đưa cô đến nhà hàng này ăn, nhưng có lẽ sau này sẽ không có cơ hội đó nữa rồi.

Lạc Vĩ Đình phát hiện thần sắc của Mẫn Nguyệt không đúng, cho rằng cô đang ngạc nhiên, vội giải thích: "Anh biết em thích ăn món Pháp nên mới đưa em đến đây. Sao vậy, không thích sao?"

Mẫn Nguyệt thu hồi cảm xúc, như bình thường nở nụ cười. "Không có, chúng ta vào đi."

Lạc Vĩ Đình gọi một loạt các món ăn mà cô thích, bữa ăn trôi qua rất yên bình. Nhưng không hiểu sao Mẫn Nguyệt lại cảm thấy anh Vĩ Đình đang khẩn trương. Cô không hiểu, anh khẩn trương cái gì?

"Mẫn Nguyệt, thế nào, đồ ăn có ngon không?"

"Rất ngon." Đồ ăn ở nhà hàng cao cấp đương nhiên là rất ngon rồi, chỉ là cô cũng coi như là khách quen ở đây nên không cảm thấy mới lạ.

"Vết thương trên tay đã khỏi rồi chứ?"

"Em yên tâm, đã khỏi hoàn toàn rồi."

"Chuyện hôm đó quả thật rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu em!"

"Không có gì, đừng khách sáo."

Bữa cơm trôi qua một nửa thì đột nhiên Lạc Vĩ Đình nói muốn đi vệ sinh. Mẫn Nguyệt không để ý gật gật đầu, tiếp tục ăn tiếp.

Lạc Vĩ Đình đi được một lúc còn chưa quay lại, Mẫn Nguyệt đang cảm thấy kì lạ thì trên sân khấu đột nhiên sáng lên. Âm nhạc vang lên, sau đó một nhóm người mặc trang phục thú bông bước ra, nhảy theo điệu nhạc. Bởi vì nhà hàng này có trang trí một sân khấu rộng lớn, thông thường cuối tuần đều sẽ trình diễn một cái gì đó để tạo không khí, khi khách hàng ăn cơm cũng không phải buồn chán. Không ngờ hôm nay chính là chương trình thú bông nhảy này.

Tất cả các vị khách ở đó đều hướng mắt nhìn lên sân khấu, cảm thấy vô cùng thú vị. Tiếp theo đó là một tràng tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên. Mẫn Nguyệt chống cằm nhìn bọn họ cười khúc khích. Những người đó mặc những bộ trang phục như gấu trúc, thỏ trắng, gấu, mèo,..... Hơn nữa còn nhảy một điệu nhảy rất kỳ quái, thật sự là vô cùng buồn cười. Đặc biệt người mặc bộ đồ con gấu trúc đứng giữa càng làm cho cô cười không ngừng. Động tác không chuyên nghiệp, không theo kịp tiết tấu của người khác thì thôi đi. Đôi khi con gấu trúc đó còn làm ra những hành động khác lạ rất dễ thương.

Mẫn Nguyệt bật cười thành tiếng, "Con gấu trúc đó thật ngốc!"

Nhưng những hành động ngốc nghếch đó đổi lại tiếng cười vui vẻ càng lúc càng nhiều của mấy người khách ở đây. Mẫn Nguyệt xem đến thất thần, buồn bực mấy ngày nay cũng tiêu tan hết.

Con gấu trúc đó bỗng nhiên đi xuống sân khấu, một mạch đi đến chỗ cô. Khi Mẫn Nguyệt còn chưa hiểu chuyện gì thì con gấu trúc đó khom lưng xuống làm một động tác mời tao nhã. Trong khi cô ngơ ngác thì mấy vị khách xung quanh đã la lớn.

"Lên đi, lên đi!"

Dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, Mẫn Nguyệt chỉ đành ngại ngùng theo con gấu trúc đó lên sân khấu.

Con gấu trúc đó chỉ cô nhảy theo họ, cô cũng thành thật nhảy theo, còn nhảy rất vui vẻ. Tiếng vỗ tay cũng ngày càng lớn, lúc Mẫn Nguyệt lên sân khấu thì không khí càng náo nhiệt hơn.

Bỗng nhiên tất cả âm thanh đều dừng lại, đèn xung quanh tắt hết chỉ để lại ngọn đèn trên sân khấu. Những người mặc đồ thú bông khác đều đi xuống sân khấu, chỉ để lại cô cùng con gấu trúc đó.

Xung quanh bất ngờ xuất hiện cánh hoa rơi xuống, Mẫn Nguyệt đầu đầy hắc tuyến. Sao cô lại có cảm giác như rơi vào truyện tranh thiếu nữ vậy? Khung cảnh mộng mơ này là thế nào đây?

Một giọng nói trầm ấm vang lên: "Thế nào, em có thích không?"

Mẫn Nguyệt giật mình quay lại thấy con gấu trúc kia lấy cái đầu gấu trúc xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú bên trong. Cô kinh ngạc che miệng, thốt lên một tiếng: "Anh Vĩ Đình!" Đột nhiên trong lòng cô sinh ra một cảm giác không ổn.

Lạc Vĩ Đình đặt cái đầu gấu trúc xuống, từ từ đi đến trước mặt Mẫn Nguyệt. "Những thứ này đều là anh chuẩn bị cho em, hôm nay anh muốn nói với em một chuyện. Mẫn Nguyệt, hai năm trước anh gặp em, em đã để lại trong anh một ấn tượng rất đặc biệt. Em lạnh lùng, em thẳng thắn, còn nữa, nụ cười

của em rất xinh đẹp. Sau đó anh mới biết được anh đã thích em từ lúc nào rồi. Mẫn Nguyệt, anh thích em, làm bạn gái của anh đi!"

Toàn bộ nhà hàng ồ lên một tiếng, sau đó không ngừng hò hét.

Mẫn Nguyệt hoàn toàn ngây ngốc, có ai nói cho cô biết tại sao đang ăn một bữa cơm đột nhiên chuyển thành cô được tỏ tình không? Hơn nữa, còn là tỏ tình trước mặt rất nhiều người, cô biết trả lời làm sao đây? Cô không hề biết thì ra người anh Vĩ Đình thích là cô. Tuy lần đó được anh ấy cứu, cô cũng có nghi ngờ, nhưng cô chỉ cho rằng anh ấy xem cô là bạn thân nên mới làm như vậy. Nếu người tỏ tình là người khác, Mẫn Nguyệt nhất định sẽ từ chối không lưu tình. Nhưng đối phương lại là anh Vĩ Đình khiến cô không biết làm thế nào. Suốt hai năm qua, anh luôn ở bên cạnh cô, còn làm rất nhiều việc vì cô. Hôm nay, do muốn tỏ tình với cô mà tạo nên một bữa cơm lãng mạn như vậy. Nói không cảm động là nói dối, nhưng cô cũng không thể đáp lại tình cảm của anh.

Không ai để ý trong góc của nhà hàng, có hai người một nam một nữ đang đứng trầm mặc nhìn khung cảnh nhộn nhịp đằng kia.

"Thật tình cờ, không ngờ chúng ta lại gặp được Mẫn Nguyệt ở đây. Lạc tổng đúng là si tình, còn bày ra cách tỏ tình lãng mạn như vậy. Mẫn Nguyệt thật hạnh phúc, em rất ngưỡng mộ cô ấy. Anh nói có đúng không, anh Âu Thần?" Hạ Linh Lung đứng trong góc nhìn hai người đứng trên sân khấu băng ánh mắt ngưỡng mộ và vui vẻ. Giọng nói ngây thơ, tựa như thật sự vui vì Mẫn Nguyệt.

Sắc mặt Nam Cung Âu Thần đứng bên cạnh tối sầm, mím môi không nói lời nào, khí lạnh quanh thân càng mạnh mẽ.

Anh nhận được tin cô ra ngoài cùng với Lạc Vĩ Đình, anh liền muốn chạy tới. Ngay lúc đó gặp Hạ Linh Lung nên anh lấy cớ để tới đây, cuối cùng lại chứng kiến cảnh tượng này. Anh nhớ đến câu nói ngày đó của Vũ Hiên, anh muốn tiếp tục làm anh em với cô, sau đó đem cô cho người đàn ông khác sao?

Không khí trong nhà hàng dâng cao, nhiều người bắt đầu hét lớn.

"Đồng ý đi, đồng ý đi."

"Đồng ý làm bạn gái của anh ấy đi!"

"Hai người đó thật xứng đôi, tôi ngưỡng mộ quá!"

Mẫn Nguyệt nhìn vào ánh mắt chờ mong của Lạc Vĩ Đình mà không nói nên lời. Cô mấp máy môi, lời từ chối muốn nói ra nhưng bị chặn lại ở cửa miệng.

Cùng lúc đó, một anh phục vụ đi tới, trên tay còn cầm theo một bó hoa hồng thật to, có ý muốn đưa cho Lạc Vĩ Đình. Xem ra anh chuẩn bị rất chu đáo, đến hoa hồng của có.

Nam Cung Âu Thần đứng trong bóng tối hai mắt sáng lên, dưới lòng bàn tay lặng lẽ bắn ra một thứ. Anh phục vụ đó đang đi đột nhiên bị tác động mạnh, chân trượt một cái, liền ngã nhào xuống, cả người và hoa đều thê thảm. Người đứng gần đó cũng bị ảnh hưởng, liên tiếp ngã xuống, nhất thời trong nhà hàng vang lên một tiếng động lớn của ly chén bị vỡ nát. Âm thanh hò hét cũng bị cắt đứt, xung quanh im ắng đến kì lạ. Anh phục vụ kia vội đứng lên, sẵn tiện ôm bó hoa theo, cúi đầu thành khẩn.

"Xin lỗi, Lạc tổng, tôi bị trượt chân, không cố ý đã làm hỏng hoa của anh rồi, rất xin lỗi." Người phục vụ đó khóc không ra nước mắt, tại sao đang yên ổn anh lại bị trượt chân té được chứ?! Lúc đó anh có cảm giác hình như chân anh bị cái gì ném mạnh vào nên mới trượt chân, nhưng nhìn xung quanh không hề có ai làm gì cả. Anh phục vụ ảo não, là ảo giác của anh sao? Đương nhiên những lời đó anh không dám nói ra.

Lời tỏ tình bị cắt đứt, Mẫn Nguyệt liền nhẹ nhõm, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Miệng Nam Cung Âu Thần khẽ nhếch, khoảnh khắc vừa rồi anh rõ ràng thấy biểu cảm không tình nguyện trên mặt cô. Khi bị phá đám thì cô thở phào nhẹ nhõm, chỉ như vậy là anh đã biết được kết quả rồi. Âu Thần lập tức xoay người đi ra khỏi nhà hàng, một ngày nào đó anh nhất định sẽ phải đem cô cho người đàn ông khác. Nhưng xin lỗi, bây giờ thì anh không làm được!

Hạ Linh Lung thấy anh bỏ đi thì đi theo, trước khi đi còn quay đầu nhìn về hướng Mẫn Nguyệt, nở nụ cười sâu xa.

Lạc Vĩ Đình nhìn bó hoa đã chuẩn bị sẵn bây giờ đã hỏng hoàn toàn thì rất khó chịu, còn có chút thất vọng. Nhưng anh vẫn giữ nụ cười thân sĩ của mình: "Nếu hoa đã hỏng rồi thì thôi, không cần tự trách, anh đi làm việc trước đi."

Anh phục vụ đó như được ân xá, vội vàng chạy đi dọn dẹp đống đổ vỡ kia.

"Xin lỗi, vốn muốn tặng em một bó hoa thật đẹp nhưng giờ bị hỏng mất rồi."

Mẫn Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh nói: "Không cần đâu, dù anh có tặng hoa thì em cũng không thể đồng ý làm bạn gái anh được. Xin lỗi, anh Vĩ Đình, trước giờ em không hề thích anh."

Nói xong cô lập tức bỏ chạy khỏi nhà hàng, Lạc Vĩ Đình bàng hoàng trong vài giây, sau đó cũng lập tức đuổi theo cô.

Cũng may Mẫn Nguyệt chưa đi xa, anh liền đuổi kịp cô.

"Mẫn Nguyệt, xin lỗi, hôm nay anh đã quá hấp tấp rồi. Có phải làm em sợ rồi không?"

Lạc Vĩ Đình luôn là người như vậy, dù cô là người có lỗi với anh nhưng anh lại nhận tất cả sai lầm về phía mình. Mẫn Nguyệt thở dài, Lạc Vĩ Đình như vậy, cô càng không nỡ nhẫn tâm với anh.

"Anh Vĩ Đình, anh đừng như vậy có được không, em....." Cô cúi đầu xuống, không dám nhìn vào ánh mắt bi thương của anh.

"Mẫn Nguyệt, ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh sao?"

"Xin lỗi!" Ngoài câu xin lỗi ra thì cô không biết phải nói gì với anh nữa. Tình cảm là thứ duy nhất không thể ép buộc được.

Lạc Vĩ Đình thất vọng hạ mắt, một nỗi chua xót lan ra trong lòng. Nhất thời cả hai người đều trầm mặc, một lát sau, Lạc Vĩ Đình đã điều chỉnh tốt cảm xúc của bản thân. Anh thu hồi đau khổ trong mắt, thân thiết xoa đầu cô như lúc bình thường. "Không cần khó xử, em cứ tiếp tục xem anh như là học trưởng của lúc trước là được rồi. Cứ coi như là chưa có chuyện gì xảy ra đi."

Mẫn Nguyệt lặng lẽ thở ra một hơi, tuy thấy rất có lỗi với anh Vĩ Đình. Nhưng kết quả hiện tại là tốt nhất. Cô nở một nụ cười rạng rỡ: "Biết rồi, học trưởng."

Lạc Vĩ Đình tràn đầy cưng chiều vỗ đầu cô một cái: "Ngoan lắm!"

********Hậu trường nhỏ********

Âu Thần: Hừ, cách tỏ tình như vậy có gì hay đâu chứ!

Mẫn Nguyệt: Có phải là anh không làm được như vậy nên mới ghen tị chứ gì?!

Âu Thần: Có gì mà không được, một khi bản thiếu gia ra tay thì nhất định còn hoành tráng hơn tên đó nhiều!

Mẫn Nguyệt: Vậy tại sao anh không tỏ tình như thế với em đi!

Âu Thần: Mấy chuyện trẻ con như vậy, anh khinh thường làm, mất hình tượng.

Mẫn Nguyệt:.....

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tuyệt vọng

Mẫn Nguyệt sáng sớm bị tiếng nói của Vũ Điềm Điềm làm thức giấc. Vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt phóng đại của Vũ Điềm Điềm khiến cô giật mình suýt nữa lăn xuống giường. Kể từ khi cô xuất viện về thì quay về căn phòng của bản thân lúc trước, không còn sống chung một phòng với Âu Thần nữa rồi. Tối qua cô vì không quen ngủ một mình, lại vì chuyện của Lạc Vĩ Đình nên đến gần sáng mới ngủ được, chưa được mấy tiếng đã bị Vũ Điềm Điềm đánh thức rồi.

"Điềm Điềm, tối qua mình ngủ rất trễ, bây giờ cậu để mình ngủ đi được không? Có chuyện gì thì để sau khi mình ngủ đủ rồi nói." Mẫn Nguyệt giấu cả người nằm trong chăn, giọng nói ngái ngủ từ trong chăn truyền đến.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cậu không được ngủ, mau tỉnh dậy cho mình!" Vũ Điềm Điềm xốc chăn lên, lay Mẫn Nguyệt dậy, gào thét bên tai cô.

Giấc ngủ của Mẫn Nguyệt bị Vũ Điềm Điềm phá, cũng không ngủ được nữa, đành uể oải ngồi dậy.

"Có chuyện gì vậy Điềm Điềm?"

"Mình hỏi cậu tối qua cậu được Lạc Vĩ Đình tỏ tình sao?"

Nghe đến chuyện này Mẫn Nguyệt lập tức tỉnh ngủ, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Vũ Điềm Điềm. "Sao cậu biết?"

Vũ Điềm Điềm trợn mắt hét lớn: "Cái gì? Là thật sao?"

"Ừ. Cậu còn chưa nói cho mình làm sao cậu biết."

"Cậu còn dám hỏi làm sao mình biết! Chuyện này đã làm ầm trên báo rồi, cả thành phố A ai mà không biết. Cậu thật là, chuyện lớn như vậy cũng thèm nói với mình." Trọng tâm mà Vũ Điềm Điềm muốn nói chính là câu cuối cùng, nhưng Mẫn Nguyệt chỉ chú ý đến mấy câu đầu.

"Cái gì? Lên báo?"

Vũ Điềm Điềm lập tức đưa tờ báo mới nhất mà cô ấy mang theo từ nhà tới đây cho Mẫn Nguyệt, sẵn tiện mở cả mấy trang web trên mạng. Các phương tiện truyền thông đều đang làm ầm lên sự kiện Lạc Vĩ Đình tỏ tình tối qua. Lạc Vĩ Đình là tổng giám đốc Lạc thị, đương nhiên truyền thông rất quen thuộc. Còn cô sau bữa tiệc sinh nhật lần đó, cũng có rất nhiều người nhận ra cô. Chưa kể cô là em gái của tổng giám đốc tập đoàn Âu Thần vô cùng thần bí, bọn nhà báo không lấy được thông tin từ Âu Thần, nên lấy tin từ cô cũng rất đáng giá. Hai người họ đứng chung một chỗ, đám phóng viên liền đỏ mắt. Tối qua có lẽ có người quay lại cảnh đó rồi đăng lên mạng, kết quả số lượt xem đạt kỷ lục. Vô số bài báo viết về chuyện tối qua, nói rất thâm tình, bi thương ướt át. Còn có bài báo lấy tiêu đề là "Tấm chân tình của tổng giám đốc Lạc thị bị từ chối!" Miêu tả Lạc Vĩ Đình lãng mạn ra sao, vì cô mà bỏ ra công sức nhiều như thế nào, còn cô thì tuyệt tình từ chối tình cảm của anh.....Mấy cái bình luận phía dưới Mẫn Nguyệt không nhìn cũng đoán được là đang chửi cô tàn nhẫn, vô tình.

Mẫn Nguyệt nhìn mấy cái bài báo đó mà vạch đen đầy đầu, cô đặt tờ báo sang một bên, lấy tay bóp trán. Sáng sớm vừa thức dậy đã nhận được tin chấn động như vậy, cô có dự cảm cả ngày hôm nay nhất định xui xẻo.

"Đừng tin mấy cái bài báo vớ vẩn đó, đúng là anh Vĩ Đình có tỏ tình với mình. Sau đó mình từ chối, anh ấy cũng không trách, tụi mình vẫn là bạn bè như trước."

Vũ Điềm Điềm thở phào một cái, "Vậy thì tốt."

Mẫn Nguyệt đột nhiên nhớ đến một chuyện, mặt tối sầm. "Cậu nói xem, Thần biết chuyện này chưa?"

Vũ Điềm Điềm gãi đầu, ấp úng nói: "Chắc là.....chưa đâu. Lão đại thường không đọc mấy bài báo lá cải như thế này."

Mẫn Nguyệt thấy yên tâm không ít, không hiểu sao cô không mong muốn Thần biết được chuyện này. Nhưng lỡ như anh ấy biết được, không biết sẽ phản ứng như thế nào? Tức giận? Ghen sao? Mẫn Nguyệt cười tự giễu, cô quá ảo tưởng rồi, anh sẽ không ghen vì cô.

Vũ Điềm Điềm nhìn sắc mặt cô, do dự nói: "Nguyệt Nguyệt, có phải cậu vẫn để ý đến lão đại không?"

Mẫn Nguyệt trầm mặc, sau đó gật đầu.

"Nhưng hiện tại lão đại đối xử với cậu như vậy....." Với cách làm bây giờ của Nam Cung Âu Thần, Vũ Điềm Điềm vô cùng bất mãn thay cho Nguyệt Nguyệt. Tại sao Hạ Linh Lung vừa trở về thì lão đại hoàn toàn bỏ mặt Mẫn Nguyệt rồi? Uổng công cô trước giờ luôn kính trọng anh, lão đại thật đáng ghét!

"Mình không tin anh ấy không quan tâm mình, cho nên mình vẫn đang chờ, chờ cho đến khi làm rõ mọi chuyện."

Vũ Điềm Điềm thở dài, Nguyệt Nguyệt trước giờ luôn cố chấp như vậy. Cô khuyên cũng không được, đành theo ý cô ấy vậy. Lão đại, lần này là cơ hội cuối cùng cho anh rồi, mong anh đừng để tôi và Nguyệt Nguyệt phải thất vọng!

"Cậu chờ mình một chút, sau đó chúng ta cùng xuống dưới ăn sáng."

"Được"

Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm cho rằng Nam Cung Âu Thần sẽ không đọc bài báo kia. Đáng tiếc, ước muốn của hai người lại không thành sự thật. Đôi lúc cũng có một số ngoại lệ, bình thường Âu Thần sẽ không đọc mấy bài báo đó. Nhưng từ sáng sớm khi anh đến công ty đã thấy ánh mắt của mọi người rất lạ. Tình cờ anh lại nghe thấy nhân viên đang bàn luận về chuyện của Mẫn Nguyệt và Lạc Vĩ Đình. Lúc đó Âu Thần tức giận đùng đùng vào phòng làm việc gọi cho Vũ Hiên.

"Gọi điện cho mấy tòa soạn nói họ thu hồi toàn bộ bài báo về Nguyệt nhi và Lạc Vĩ Đình. Còn nữa trên mạng cũng kêu người xóa hết mấy trang web linh tinh đó đi. Tôi không muốn nhìn thấy bất kì phương tiện truyền thông nào đăng tin đó nữa!"

Trong lòng Vũ Hiên lộp bộp vài cái, anh vốn muốn giấu chuyện này mà chưa gì lão đại đã biết rồi. Vũ Hiên mặt mày nhăn nhó nhận lệnh đi làm việc.

Nam Cung Âu Thần ngồi trong phòng làm việc vẫn luôn không tập trung, cảm thấy rất buồn bực. Anh trực tiếp không làm nữa, lấy áo khoác và chìa khóa xe đi về nhà.

Mẫn Nguyệt vào phòng vệ sinh rửa mặt thay quần áo rồi cùng Vũ Điềm Điềm đi xuống lầu. Vũ Điềm Điềm đi sau lưng cô huyên thuyên muốn cô kể về chuyện tối qua. Vừa ra khỏi phòng được vài bước đột nhiên giọng nói của Vũ Điềm Điềm im bặt, Mẫn Nguyệt kì lạ nhìn cô. "Sao vậy?"

Mẫn Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Vũ Điềm Điềm cũng sững sờ. Hạ Linh Lung đặt tay trên thành cầu thang, thấy hai người thì mỉm cười bước tới. Mẫn Nguyệt ảo não thở dài, cô có dự cảm thật đúng. Quả nhiên hôm nay là ngày rất xui xẻo, còn gặp "hàng cực phẩm" này!

"Mẫn Nguyệt, cô dậy rồi sao? Tôi còn tưởng cô đang ngủ nên muốn lên gọi cô đây. Điềm Điềm cũng có ở đây nữa à, lâu rồi không gặp."

Điềm Điềm lướt qua mặt cô, khoanh tay kiêu ngạo nói: "Chúng ta không thân lắm, không cần tỏ ra thân thiết như vậy." Vũ Điềm Điềm hoàn toàn không che giấu sự chán ghét của mình với Hạ Linh Lung, từ nhỏ đã thế.

Nụ cười của Hạ Linh Lung cứng đờ, nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt đứng đó. Mẫn Nguyệt dời tầm mắt sang bác Trương đứng sau Hạ Linh Lung.

Nét mặt bác Trương khó xử, tự đứng ra nói: "Là Hạ tiểu thư cứ muốn đi lên đây, tôi ngăn không được. Xin lỗi!" Trước mặt người khác bác Trương luôn đối với cô rất kính trọng, không hề vượt qua khuôn phép.

Nhưng vào tai Hạ Linh Lung thì lại khác, "Mẫn Nguyệt, cô đừng trách bác Trương, là tự tôi muốn lên đây."

Mẫn Nguyệt liếc mắt, Hạ Linh Lung này thật sự coi mình là chủ nhân ở đây à?

Mẫn Nguyệt không trách bác Trương, gật đầu hiểu rõ, "Bác Trương, không sao đâu, bác đi xuống làm việc trước đi."

Hạ Linh Lung cười cười, "Thật tốt quá, cũng may cô không trách bác Trương!"

Ngoài mặt câu nói này rất bình thường, nhưng nếu nghĩ sâu xa thêm thì có ý nghĩa khác. Hạ Linh Lung nói vậy khiến cho mọi người đều nghĩ Mẫn Nguyệt không trách tội bác Trương đều là công của cô ta. Thậm chí còn có ý muốn nói Mẫn Nguyệt kiêu căng, chỉ chút chuyện đã muốn trách phạt người khác. Mẫn Nguyệt làm người xấu, còn cô ta đóng vai người tốt đứng ra hóa giải.

Nếu là người bình thường có lẽ còn biết ơn cô ta, nhưng bác Trương chăm sóc Mẫn Nguyệt từ nhỏ nên rất hiểu cô. Vì thế đối với Hạ Linh Lung rất không vui.

Bác Trương chào bọn họ một cái rồi theo lệnh đi làm việc. Trước khi đi còn nhìn Hạ Linh Lung với ánh mắt bất mãn.

Mưu tính của Hạ Linh Lung không thành khiến cô ta rất uất ức. Rõ ràng cô ta đã giúp bác Trương tại sao ông lại nhìn cô ta như vậy?

Mẫn Nguyệt hiểu rõ những lời nói vừa rồi của Hạ Linh Lung có ý nghĩa như thế nào. Sau đó thấy bác Trương không thích Hạ Linh Lung, trước khi đi còn cho cô ánh mắt cổ vũ, đáy lòng cô rất ấm áp. Cô nhợt nhạt cười: "Bác Trương là người của Lưu Ly Bảo, dù có thế nào tôi cũng không trách phạt bác ấy. Hạ tiểu thư, có phải cô quản quá nhiều rồi không?"

Hạ Linh Lung cắn môi, hai mắt long lanh nước rất đáng thương. "Tôi.....xin lỗi.....tôi chỉ là lo cho bác Trương thôi."

Mẫn Nguyệt nhíu mày, cô ghét nhất là thấy cảnh này. Cô cũng đâu làm gì Hạ Linh Lung mà cô ta ra vẻ đáng thương làm gì!

Mẫn Nguyệt không muốn nói nhưng Vũ Điềm Điềm lại chịu đựng không được. "Này, cô làm gì vậy? Chúng tôi đâu có làm gì cô, ở đây cũng không có ai, cô làm ra vẻ đáng thương đó là như thế nào? Còn nữa, tại sao cô muốn vào phòng Nguyệt Nguyệt?"

Trong lòng Mẫn Nguyệt không khỏi dựng ngón tay cái với Vũ Điềm Điềm. Cô ấy đúng là thẳng thắn, trực tiếp xé nát mặt nạ của Hạ Linh Lung. Nhưng mà, nếu Hạ Linh Lung lợi dụng điểm này thì nhất định không ổn. Mẫn Nguyệt trầm mặc, lén quan sát vẻ mặt của Hạ Linh Lung. Trong lòng thầm nghĩ, cô ta đến đây làm gì?

Hạ Linh Lung xấu hổ không nói nên lời, cúi đầu xuống giống như rất uất ức. Giọng nói điềm đạm khiến người khác muốn che chở: "Tôi chỉ là muốn lên đánh thức Mẫn Nguyệt."

Mẫn Nguyệt lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ chúng ta không thân thiết đến như vậy." Cô bây giờ đến cả đóng kịch cũng lười đóng với cô ta.

"Tôi....."

"Cô có chuyện gì cần tìm tôi?"

"Tối qua lúc Lạc tổng tỏ tình với cô, tôi và anh Âu Thần cũng có ở đó. Chỉ là sau đó anh Âu Thần rời đi trước. Tôi tưởng là hai người thành đôi rồi nên sáng nay mới đến chúc mừng cô."

Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm lập tức biến sắc, vẻ mặt trầm xuống. Hai mắt Vũ Điềm Điềm đầy lửa nhìn Hạ Linh Lung, nếu không phải còn có lý trí thì cô nhất định sẽ không nhịn được mà đuổi cô ta ra ngoài.

Bàn tay của Mẫn Nguyệt khẽ nắm chặt, thì ra tối qua Thần cũng ở đó nhưng anh ấy không làm gì. Anh ấy chứng kiến cô được người ta tỏ tình mà chỉ im lặng đứng xem rồi rời đi. Có phải chứng tỏ anh ấy chưa hề đặt cô trong lòng không?

Vũ Điềm Điềm nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của Mẫn Nguyệt, lặng lẽ truyền thêm động lực cho cô. Mẫn Nguyệt cho Vũ Điềm Điềm một nụ cười cảm kích, tỏ ý rằng cô không sao.

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Hạ tiểu thư hình như không theo kịp tin tức rồi, tôi và anh Vĩ Đình không phải là một cặp. Không cần cô đến đây chúc mừng."

Hạ Linh Lung che miệng giống như rất kinh ngạc, "Vậy sao? Tôi không biết rõ, xin lỗi! Tôi thấy Lạc tổng tốt như vậy, tại sao cô lại từ chối anh ấy?"

Mẫn Nguyệt nhíu mày, Hạ Linh Lung rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

"Tôi thấy chuyện này không liên quan đến cô, việc gì tôi phải nói lý do cho cô biết."

Hạ Linh Lung chạy đến trước mặt Mẫn Nguyệt, ánh mắt chực chờ khóc. "Mẫn Nguyệt, có phải cô vẫn giận tôi vì chuyện ngày hôm đó ở công ty Âu

Thần nên mới đối xử lạnh nhạt với tôi như vậy phải không?"

Trong mắt Mẫn Nguyệt đột nhiên lóe lên tia sáng kì dị, sâu xa nhìn Hạ Linh Lung. Mọi người đều biết chuyện ngày hôm đó là tối kỵ của cô, không ai dám nhắc đến. Nhưng Hạ Linh Lung này cứ một lần lại một lần cố tình đề cập tới nó, cô ta muốn chọc giận cô?

Mẫn Nguyệt kéo khóe miệng, bình thản như thường. "Chuyện đó qua lâu rồi, yên tâm, tôi không giận cô đâu." Nụ cười của cô càng dịu dàng, nhìn qua không hề có vẻ gì là tức giận. Cô đổi ý rồi, nếu cô ta thích diễn như vậy thì cô sẽ diễn cùng cô ta. Cô thật sự muốn biết rốt cuộc mục đích của Hạ Linh Lung là gì!

Hạ Linh Lung cứng đờ người, không hề nghĩ tới Nam Cung Mẫn Nguyệt sẽ phản ứng như vậy. Cô ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ đáng thương trước đó, tiếp tục nói: "Nếu cô không giận tôi nữa thì tốt, tôi chỉ lo cô sẽ để ý chuyện đó. Mẫn Nguyệt, cô từ chối Lạc tổng không lẽ vì anh Âu Thần sao? Cô....."

Hạ Linh Lung chưa kịp nói hết đã bị Vũ Điềm Điềm cắt đứt. Cô đẩy Mẫn Nguyệt ra sau lưng mình, tức giận nói: "Hạ Linh Lung, cô nói mấy chuyện đó là có ý gì? Chuyện của Nguyệt Nguyệt không cần cô quan tâm!"

Mẫn Nguyệt thầm kêu không ổn, cô quên mất Hạ Linh Lung không làm cô tức giận, nhất định sẽ tính kế lên Điềm Điềm. Quả nhiên là như vậy!

Hạ Linh Lung lập tức chảy nước mắt, muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương. "Điềm Điềm, sao cô lại nói như vậy? Tôi không có ý gì cả!"

"Cô đừng có mà giả vờ đáng thương nữa, tôi nhìn vẻ mặt giả tạo đó của cô từ nhỏ đến giờ đã sớm phát ngán rồi. Mười năm trước cô vẫn y như vậy, Hạ Linh Lung, cô quả thật không hề thay đổi một chút nào!"

"Mười năm trước? Điềm Điềm, không lẽ cô trách chuyện tôi bỏ đi vào năm đó sao? Lúc đó tôi cũng là bất đắc dĩ!"

"Bất đắc dĩ hay không cũng là do cô nói, làm sao tôi biết được là thật hay giả!"

Hạ Linh Lung gấp gáp nắm tay Vũ Điềm Điềm: "Điềm Điềm, tôi....."

"Đừng có đụng vào tôi!" Vũ Điềm Điềm thấy Hạ Linh Lung chạm vào mình lập tức gạt tay cô ta ra. Nhưng không ngờ Hạ Linh Lung lại ngã ra sau, mà phía sau chính là bậc cầu thang.

Mẫn Nguyệt trợn mắt, ngay lúc đó liền kéo tay Hạ Linh Lung, muốn cho cô ta không ngã xuống. Bây giờ thì cô đã biết Hạ Linh Lung có âm mưu gì rồi, cô ta muốn vu oan cho cô và Điềm Điềm!

Mẫn Nguyệt đã nắm được tay Hạ Linh Lung, khoảnh khắc đó Hạ Linh Lung nở một nụ cười quỷ dị với cô. Sau đó cô thấy bàn tay mình đau nhói, theo bản năng thả lỏng. Kết quả làm trượt tay Hạ Linh Lung, cô ta một đường lăn xuống cầu thang.

Vũ Điềm Điềm dường như không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, hốt hoảng che miệng. Cô hiểu rất rõ lực tay của mình, lúc nãy cô không hề dùng lực, chỉ đơn giản là gạt tay Hạ Linh Lung ra thôi. Tại sao cô ta lại có thể ngã cầu thang?

Đúng lúc này Nam Cung Âu Thần về tới liền chứng kiến cảnh như vậy. Anh lẳng lặng nhìn về phía Mẫn Nguyệt, bốn mắt nhìn nhau, không ai mở lời trước. Với tư thế của Mẫn Nguyệt hiện tại, ai nhìn vào đều sẽ nghĩ là cô đẩy Hạ Linh Lung. Cô không nói cũng không giải thích, Vũ Điềm Điềm mặt tái mét.

Âu Thần không nhìn cô nữa mà đi đến đỡ Hạ Linh Lung. Trán Hạ Linh Lung vì va đập mà đã nhuốm máu, cô ta nhu nhược dựa vào Nam Cung Âu Thần. Hai mắt suy yếu mở ra, thấy anh thì dường như rất hoảng sợ, vội nói: "Anh Âu Thần, không liên quan đến Điềm Điềm và Mẫn Nguyệt, là em sơ ý té cầu thang thôi!"

Mẫn Nguyệt khinh miệt cười lạnh một tiếng, bề ngoài là đang giải thích giúp cô và Điềm Điềm, nhưng thực tế là có ý nói cho người khác là cô đẩy cô ta. Hạ Linh Lung, bây giờ cô biết sử dụng mấy trò này rồi sao?! Trước đây tôi đã khinh thường cô quá rồi!

Vũ Điềm Điềm hoảng hốt trong nhất thời đã rất nhanh bình tĩnh, nghe được câu nói này của Hạ Linh Lung thì hoàn toàn tức giận.

"Hạ Linh Lung, cô đừng có giả vờ nữa. Cô nói vậy là muốn nói tôi và Nguyệt Nguyệt cố tình đẩy cô sao?"

Hạ Linh Lung càng khóc lớn hơn, "Tôi không có, Điềm Điềm, tôi biết cô vẫn luôn trách tôi về chuyện mười năm trước. Nhưng cô không thể nói tôi như vậy."

Nam Cung Âu Thần vừa nghe nhắc đến chuyện mười năm trước liền bắn ánh mắt sắc bén về phía Vũ Điềm Điềm.

Vũ Điềm Điềm rụt cổ lùi về sau, chuyện năm đó là tối kỵ với lão đại, anh đã từng nói là không cho phép ai nhắc đến chuyện đó. Cũng hoàn toàn tha thứ cho Hạ Linh Lung.

Mẫn Nguyệt che trước người Vũ Điềm Điềm, chặn đứng ánh mắt của anh. Khóe miệng cười trào phúng: "Hạ tiểu thư, chúng tôi có đẩy cô hay không chẳng phải cô là người rõ nhất hay sao?"

Sắc mặt Hạ Linh Lung trắng bệch, ấp úng nói: "Tôi....." Sau đó lại bật khóc, run rẩy ôm cánh tay Nam Cung Âu Thần.

Độ cong nơi khóe miệng của Mẫn Nguyệt càng lớn: "Sao vậy, cô không nói được sao?"

Bỗng nhiên Âu Thần quát lớn: "Đủ rồi!" Anh không nhìn cô nữa mà ôm Hạ Linh Lung đi ra ngoài.

Mẫn Nguyệt cụp mắt, cắn chặt môi đến sắp chảy máu. Giữa cô và Hạ Linh Lung, cuối cùng người anh chọn là Hạ Linh Lung. "Điềm Điềm, mình.....bỏ cuộc rồi, mình không muốn chờ nữa!"

Vũ Điềm Điềm mất một lúc mới hiểu được Mẫn Nguyệt đang nói đến cái gì. Cô ấy đã hoàn toàn thất vọng với lão đại rồi sao? Vũ Điềm Điềm vừa hốt hoảng vừa áy náy nói: "Nguyệt Nguyệt, xin lỗi, chuyện lúc nãy đều là do lỗi của mình."

"Không sao, không phải lỗi của cậu. Dù cậu không làm gì thì Hạ Linh Lung cũng sẽ khiến cho người khác nghĩ là cậu làm thôi. Mấy trò như vậy mình hiểu rất rõ." Lúc nhỏ cô cũng đã từng sử dụng cách giống như vậy đối với Bạch Lâm. Không ngờ có một ngày có người dùng cách đó hãm hại cô. Thật trớ trêu mà!

Vũ Điềm Điềm oán hận nghiến răng: "Hạ Linh Lung, cô ta thật nham hiểm!"

Mẫn Nguyệt mệt mỏi xoa mi tâm, "Mình hơi mệt, về phòng trước, lát nữa nói bác Trương mang đồ ăn sáng vào phòng giúp mình."

Vũ Điềm Điềm lo lắng nhìn theo bóng lưng Mẫn Nguyệt, cô có cảm giác dường như mọi ánh sáng xung quanh Nguyệt Nguyệt đều biến mất. Xung quanh cô chỉ còn lại hơi thở u ám và tuyệt vọng. Lạnh lẽo khiến người khác không dám đến gần. Một Nam Cung Mẫn Nguyệt như vậy, cô chưa bao giờ thấy!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: L và hạ linh lung

Mẫn Nguyệt về phòng đóng cửa, lập tức lấy điện thoại ra bấm số của một người.

"Anh Kỳ, giúp tôi điều tra về Hạ Linh Lung, tư liệu càng chi tiết càng tốt."

Tiêu Anh Kỳ ở bên kia đáp một tiếng rồi cúp máy. Mẫn Nguyệt ngồi trên mép giường nhìn bàn tay của mình mà ngẩn người. Lúc nãy khi cô nắm lấy tay của Hạ Linh Lung, cô phát hiện tay cô ta có vết chai, mà vết chai này phải là người dùng súng lâu năm mới có. Xem ra Hạ Linh Lung không đơn giản như cô nghĩ.

Nhớ đến khung cảnh khi nãy dưới phòng khách, trong lòng cô càng khó chịu. Mẫn Nguyệt thở dài, nằm xuống giường nhắm mắt dưỡng thần.

Nam Cung Âu Thần đưa Hạ Linh Lung vào bệnh viện xử lý vết thương xong rồi định rời đi nhưng bị Hạ Linh Lung kéo lại. Cô ta đáng thương nói: "Anh Âu Thần, anh ở lại với em với em được không? Dạo này em ngủ không được, luôn mơ thấy ác mộng về ba em."

Âu Thần mặt không phản ứng, lạnh lùng nói: "Anh sẽ phái người canh giữ bên ngoài, em cứ yên tâm ngủ đi. Công ty có việc cần anh xử lý, anh đi trước."

Hạ Linh Lung thấy anh bỏ đi thì bất chấp vết thương trên người chạy đến ôm eo anh. "Anh Âu Thần, em rất sợ, anh thật sự không ở lại với em sao?"

Âu Thần gỡ từng ngón tay của Hạ Linh Lung đặt trên eo mình ra. "Linh Lung, làm chuyện gì cũng phải có giới hạn. Đừng để anh phải ra tay với em!" Trong lời nói của anh mang theo nồng đậm sự cảnh cáo cùng nghiêm khắc.

Mặt Hạ Linh Lung bỗng trắng bệch, vô thức lùi về sau. "Anh nói vậy là sao?"

"Anh nói gì chẳng lẽ em không hiểu sao, đừng tưởng chuyện vừa rồi anh không biết gì cả." Anh chỉ là không nói thôi, hơn nữa anh vừa phát hiện Lâm Quân đã đặt nội gián bên cạnh anh. Nên anh nhân cơ hội đó thúc đẩy kế hoạch của mình, muốn làm cho ông ta nghĩ anh thật sự không quan tâm đến bảo bối mà lơ là cảnh giác.

"Anh Âu Thần, em.....lúc đó em thật sự không phải em cố tình ngã xuống cầu thang. Em làm như vậy thì em có lợi gì chứ?"

"Có cố ý hay không thì anh tự biết. Còn về mục đích của em như thế nào, anh không quan tâm!"

Hạ Linh Lung đột nhiên cười lớn: "Anh biết? Nếu anh biết vậy tại sao anh vẫn đứng về phía em? Không lẽ anh....."

"Em đừng nghĩ nhiều, chẳng qua đó là kế hoạch của anh thôi. Kế hoạch làm tất cả để bảo vệ cô ấy."

Khóe miệng Hạ Linh Lung khẽ nhếch, cười châm chọc: "Nam Cung Âu Thần, dù anh có bảo vệ được thì sao? Anh đã hoàn toàn mất đi cô ấy rồi!"

Thân hình Âu Thần cứng đờ, đồng tử co rụt lại. "Không sao, chỉ cần cô ấy an toàn là được." Nói xong anh liền đi ra khỏi phòng.

Sau khi Âu Thần đi, Hạ Linh Lung suy sụp ngồi trên giường. Không còn vẻ yếu đuối, nhu nhược của ban đầu, hai mắt cô ta hiện lên tia oán độc, nghiến răng nói: "Để xem anh có bảo vệ được cô ta không!"

Âu Thần bước đi trên hành lang bệnh viện, tay lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho Vũ Hiên. Giọng nói lạnh như băng, hai mắt trầm tĩnh tỏa ra sát khí nhè nhẹ. "Bắt đầu đi!"

Ngày hôm sau, Nam Cung Âu Thần về nhà lấy tài liệu, tình cờ gặp Mẫn Nguyệt ở chân cầu thang. Nhìn dáng vẻ của cô giống như sắp đi ra ngoài. Vẻ mặt Mẫn Nguyệt lạnh nhạt, ánh mắt nhìn anh như người xa lạ. Lòng Âu Thần rung lên một cái, anh ngẩn người vài giây rồi làm như không có chuyện gì đi lên lầu. "Anh chỉ về nhà lấy tài liệu, lát nữa sẽ đi ngay."

Mẫn Nguyệt hơi ngước mắt, thản nhiên nói: "Nơi này vốn là nhà của anh, người nên đi phải là em mới đúng. Có phải không, anh trai?" Tiếng "anh trai" cuối cùng còn ẩn chứa sự trào phúng và châm chọc đến cực điểm.

Câu nói này thành công làm Nam Cung Âu Thần dừng bước, trước giờ cô chưa bao giờ dùng giọng điệu xa cách này để nói chuyện với anh. Cũng chưa bao giờ gọi anh là "anh trai". Vị trí chỗ trái tim đau âm ỉ, cả người đều lạnh lẽo. Lúc này anh có một cảm giác sâu sắc rằng, anh sắp mất đi cô!

Mẫn Nguyệt dường như cũng biết anh sẽ không trả lời, nên đi thẳng ra cửa, không hề quay đầu lại.

Chờ sau khi Mẫn Nguyệt đi, Âu Thần mới hoàn toàn bộc phát. Cánh tay đấm mạnh vào tường, một bình hoa nằm gần đó lung lay, trực tiếp rớt xuống, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Xoảng" Âm thanh lớn như vậy thu hút bác Trương ở phòng bếp. Khi ông ra tới nơi thì đã thấy bàn tay Nam Cung Âu Thần đầy máu, dưới đất là mảnh thủy tinh nằm khắp nơi. Tim bác Trương giật thót, hoảng hốt kêu người đi lấy hộp thuốc cho anh. Lúc nhìn qua đống đổ nát trên nền nhà, ông đau lòng không thôi. Bình hoa đó là bình hoa cổ có từ đời nhà Thanh, giá trị liên thành, vậy mà lúc này lại bể rồi.

Âu Thần mặc bác Trương và những người khác làm loạn trên tay mình. Anh không nói câu nào, quanh thân mang theo áp suất thấp lạnh như băng. Dọa mấy người hầu đang băng bó cho anh run lẩy bẩy, bác Trương thấy họ như vậy thì tiếc hận rèn sắt không thành thép, tự mình đảm nhận công việc đó.

Ở căn cứ tổ chức J

Tiêu Anh Kỳ, Lâm An Nhiên và An Nhiên đang tụ tập lại một chỗ.....xem báo! Nhưng nội dung trên báo khiến người ta phẫn nộ.

Ngày hôm qua Âu Thần mang Hạ Linh Lung đến bệnh viện đã bị người ta chụp được. Bọn họ nói rằng hai người họ đang yêu nhau, tổng giám đốc công ty Âu Thần còn quan tâm bạn gái như thế nào,.....Có người còn nói Hạ Linh Lung đến bệnh viện là để khám thai, hai người họ chuẩn bị kết hôn rồi.

Lâm An Nhiên không đọc được nữa, đập tờ báo xuống bàn. "Thật quá đáng mà, bọn nhà báo này cái gì cũng nói được!"

Sắc mặt An Triết Hàn cũng không tốt, "Lát nữa Mẫn Nguyệt còn đến thì đừng cho cô ấy biết."

Tiêu Anh Kỳ ở bên cạnh gật đầu, "Đương nhiên là không thể cho cô ấy biết rồi!"

Mẫn Nguyệt đi tới căn cứ của tổ chức, vừa vào phòng thì vẻ mặt của mọi người rất kì lạ. Lâm An Nhiên vội vàng nhét tờ báo xuống ghế, sau đó làm như không có chuyện gì cười với cô.

"Làm sao vậy?" Làm thế nào mà hôm nay mọi người đều kì lạ như thế?

"Không có gì!"

Mẫn Nguyệt nhíu mày nhưng không hỏi nhiều, tự động đến chỗ mình ngồi xuống. Quan sát xung quanh chỉ thấy có ba người nên thuận tiện hỏi: "Viên Viên đâu rồi?"

"À cậu ấy....." Lâm An Nhiên định trả lời nhưng bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Hàn Viên Viên.

"Queen, cậu tới rồi à?"

Vừa nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay, Hàn Viên Viên này cũng linh thật!

Bộ dạng của Hàn Viên Viên giống như mới thức dậy, hai tay xoa xoa mắt, còn che miệng ngáp một cái. Chắc cô gái này lại vùi đầu trong phòng thí nghiệm một thời gian dài nữa rồi.

Hàn Viên Viên vừa ngáp vừa nói: "Chào buổi sáng!"

Tiêu Anh Kỳ nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, nhắc nhở: "Bây giờ đã là buổi trưa rồi!"

Động tác của Hàn Viên Viên dừng lại hai giây, sau đó nhìn lại xung quanh, lúc này mới thực sự tỉnh ngủ. "A, đã trưa rồi à? Vậy thì chúc mọi người buổi trưa mát mẻ!"

Tiêu Anh Kỳ: "....." Anh thật sự không muốn thừa nhận anh quen cô ngốc này!

Ba người còn lại cũng có chung cảm giác như vậy.

Hàn Viên Viên ngồi xuống bên cạnh Lâm An Nhiên, thấy dưới ghế có tờ báo thì sẵn tiện cầm lên đọc. Lâm An Nhiên mặt tái mét, muốn chặn cô lại nhưng không kịp nữa rồi.

Hàn Viên Viên đột nhiên hét lớn: "A!!!"

Mẫn Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, "Làm sao vậy, Viên Viên?"

An Triết Hàn, Tiêu Anh Kỳ và Lâm An Nhiên nín thở nhìn về phía Hàn Viên Viên, liếc mắt cảnh cáo cô. Hàn Viên Viên cảm nhận được nguy hiểm từ ba người họ, nuốt nước bọt một cái, run rẩy nhét tờ báo xuống dưới bàn, cười gượng với Mẫn Nguyệt. "Không có gì đâu, Queen, mình..... A, mình đột nhiên nhớ ra mình chưa ăn cơm nên rất đói bụng liền la lên thôi."

Mẫn Nguyệt nheo mắt, Viên Viên rõ ràng đang nói dối. Nhưng tại sao phải nói dối cô? Chẳng lẽ tờ báo kia có liên quan tới cô?

"Viên Viên, đưa tờ báo đó cho mình!"

Hàn Viên Viên hoảng hốt, "Queen, tờ báo gì chứ?!"

"Tờ báo cậu vừa đọc!"

"Cái đó....."

Giọng nói Mẫn Nguyệt trở nên lạnh hơn: "Đưa cho mình!"

Hàn Viên Viên bất đắc dĩ đưa tờ báo cho Mẫn Nguyệt, ba người kia ảo não thở dài, bị lộ rồi!

Mẫn Nguyệt cầm tờ báo đọc lướt qua bản tin nằm ngay trang đầu. Biểu cảm trên mặt không thay đổi, thản nhiên đặt tờ báo sang một bên.

"Bắt đầu làm việc đi!"

Mọi người thấy vẻ mặt bình tĩnh này của cô thì không khỏi lo lắng. Nếu cô ấy bộc phát một chút tâm tình thì có nghĩa là không đáng lo ngại. Nhưng hiện tại cô không nói lời nào càng đáng sợ hơn!

Lâm An Nhiên thận trọng hỏi: "Queen, cậu không sao chứ? Mấy tin tức của báo lá cải đều không đáng tin, cậu đừng lo."

Hàn Viên Viên cũng phụ họa, "Phải đó, Queen, đừng tin vào mấy tờ báo nhảm nhí đó."

Mẫn Nguyệt chỉ nhàn nhạt trả lời: "Mình không sao."

Bốn người đều rất lo lắng nhưng thấy cô không muốn nói đến chuyện đó liền thông minh ngậm miệng.

"Anh Kỳ, báo cáo kết quả điều tra đi!"

Tiêu Anh Kỳ bị gọi tên đầu tiên là sửng sốt, sau đó là mặt mày nhăn nhó, tự động đứng lên nhận tội.

"Xin lỗi, về chuyện của L, tôi không điều tra được. Còn về Hạ Linh Lung thì đã có kết quả rồi."

Tiêu Anh Kỳ cho chiếu hồ sơ lên màn hình lớn. Theo kết quả anh điều tra thì mười năm trước, sau khi ba cô ta là Hạ Bảo Thụy phản bội Nam Cung gia đã đưa cô ta cùng trốn sang Pháp. Nhưng hai năm sau thì ông ta bị kẻ thù truy sát nên đã qua đời. Trong suốt ba năm tiếp theo, Hạ Linh Lung luôn lưu lạc bên ngoài, trải qua cuộc sống rất cực khổ. Sau đó thì được họ hàng bên ngoại nhận về nuôi, bởi vì người họ hàng đó cũng khá giả nên cuộc sống mấy năm đó của Hạ Linh Lung trôi qua rất tốt. Cô ta đậu vào một trường đại học nổi tiếng ở Pháp, sau khi tốt nghiệp không lâu liền quay về thành phố A.

Mẫn Nguyệt nhíu mày rồi kết luận: "Tư liệu này có vấn đề!"

Tiêu Anh Kỳ sửng sốt, "Cái gì? Tôi thấy lý lịch của cô ta rất tốt mà, từ nhỏ đến lớn đâu có gì đặc biệt." Không phải là do Queen ghét cô ta mà cảm thấy cái gì cũng có vấn đề chứ?!

"Chính vì rất tốt đẹp nên mới có vấn đề, tôi có cảm giác hình như mấy thông tin này đã bị người ta chỉnh sửa. Hơn nữa, người họ hàng bên ngoại đó nếu quan tâm Hạ Linh Lung thật sự thì tại sao trước đó không xuất hiện mà phải để sau khi Hạ Bảo Thụy chết, Hạ Linh Lung lâm vào đường cùng mới ra tay cứu giúp? Trong kết quả điều tra nói quan hệ của Hạ Linh Lung với họ rất tốt, tôi thấy không hẳn là như vậy."

Tiêu Anh Kỳ nghe cô phân tích xong cũng rất tán thành. "Vậy tôi sẽ đi điều tra lại!"

Mẫn Nguyệt gật đầu, Hàn Viên Viên tò mò hỏi: "Tại sao bỗng nhiên đi điều tra Hạ Linh Lung?"

Nhớ đến chuyện đó, sắc mặt Mẫn Nguyệt liền âm trầm. "Trên tay của cô ta có vết chai, là do dùng súng lâu năm mà có. Mình nghi ngờ thân phận của Hạ Linh Lung không đơn giản. Hôm nay đến cả lý lịch của cô ta cũng có vấn đề thì điều này càng chắc chắn."

An Triết Hàn tối sầm mặt, "Vậy cô....."

Mẫn Nguyệt biết anh muốn nói đến cái gì, cho anh một nụ cười yên lòng. "Đừng lo, cô ta không thể làm hại đến tôi được đâu."

Vẻ mặt An Triết Hàn hơi buông lỏng nhưng vẫn còn lo lắng.

Tiêu Anh Kỳ thấy chuyện của Hạ Linh Lung xong rồi thì chuyển qua nói về sát thủ L.

"Còn về phía sát thủ L kia, dường như người đứng đằng sau L có thế lực rất lớn, mọi thông tin đều được giữ kín. Đối tượng mà L ra tay xưa nay rất ít, không thể thu hoạch được gì. Tôi theo thông tin trước đó là L bị trúng đạn nên đi điều tra các bệnh viện lớn, nhỏ. Nhưng kết quả là không tìm được người."

Chuyện đến bệnh viện điều tra không ra kết quả, Mẫn Nguyệt có thể đoán trước được. Là một sát thủ cao cấp thì khi bị thương cũng không thể đến bệnh viện làm lộ bản thân. Tất cả vết thương đều phải tự xử lý thì không có gì lạ.

Mẫn Nguyệt trầm tư, trước giờ hệ thống tình báo trong tổ chức của cô luôn rất mạnh. Đặc biệt kể từ khi Tiêu Anh Kỳ nắm giữ thì càng phát triển mạnh mẽ, tại sao vẫn điều tra không ra L? Người đứng sau đối phương là ai mà lại có thế lực lớn như vậy?

Ngón tay Mẫn Nguyệt gõ nhịp đều đặn trên mặt bàn, đột nhiên hỏi một câu: "Ngoài chúng ta ra thì ai còn có nhiều thông tin nhất về các sát thủ trong hắc đạo?"

Những người khác đều ngẩng đầu lên nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại hỏi chuyện này. Dù như vậy An Triết Hàn vẫn thành thật nói: "Nếu ngoài chúng ta ra thì người có nhiều thông tin nhất về sát thủ cũng chỉ có.....FBI!"

Mẫn Nguyệt ngẩn ra, trong đầu suy nghĩ một loạt các âm mưu đen tối làm sao để lấy thông tin từ FBI. Cô nở nụ cười có ý tứ sâu xa: "Mấy người nói xem, khả năng tôi xâm nhập được vào hệ thống thông tin của FBI là bao nhiêu?"

Khóe miệng Tiêu Anh Kỳ run rẩy kịch liệt: "Queen, không lẽ cô định làm vậy thật đó chứ?"

An Triết Hàn nhíu mày, không đồng ý nói: "Tôi phản đối, Mẫn Nguyệt, đừng quên lúc trước chúng ta đã nói là sẽ không động vào FBI. Hơn nữa một khi cô xâm nhập được thì chắc chắn sẽ ngứa tay mà phá hủy một số thứ trong hệ thống thông tin của họ. Nếu bị phát hiện thì chẳng khác nào trở mặt với FBI, chuyện đó không có lợi với chúng ta." Lúc trước tổ chức J và FBI đã làm ra một hiệp nghị là nước sông không phạm nước giếng, không can thiệp vào chuyện của đối phương. Vì thế Tống Tử Dương dù có truy đuổi Tiêu Anh Kỳ nhiều lần nhưng không thực sự làm gì cậu ta. Hai tổ chức này bề ngoài là kẻ thù không đội trời chung nhưng thật ra không hề đả động gì nhau.

Nghe An Triết Hàn nói như vậy, Mẫn Nguyệt chột dạ sờ sờ mũi. Anh ta nói giống như cô sẽ phá sập hệ thống của FBI vậy, thật ra cô.....thật ra cô..... Được rồi, thật ra cô có ý định đó!

Mẫn Nguyệt bĩu môi, quả thật cô cũng không hoàn toàn muốn xâm nhập vào FBI. Chỉ là muốn nói ra thử phản ứng của mọi người một chút mà thôi.

"Nếu đã không dùng cách đó, vậy dùng cách trực tiếp nhất, chủ động hỏi thông tin từ họ là được rồi!"

Mẫn Nguyệt nói xong liền lấy điện thoại từ trong túi ra. Hàn Viên Viên mờ mịt nhìn cô, không hiểu cô định làm gì. Mẫn Nguyệt ấn số gọi cho mọi người, sau đó bật loa ngoài để trên bàn. Tiếng chuông vừa reo chưa được vài giây đã có người nhận, một giọng nam trầm ấm truyền đến.

"Xin chào, cho hỏi ai vậy?"

Tiêu Anh Kỳ không hiểu sao cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Mẫn Nguyệt cười đến rạng rỡ: "Đội trưởng Tống, là tôi!"

Nghe đến cái tên "đội trưởng Tống", những người có mặt ở đó đều biến sắc. Ai có thể nói cho bọn họ biết tại sao thủ lĩnh của bọn họ lại có số điện thoại của đội trưởng FBI, hơn nữa còn nói chuyện rất thân quen như vậy!

Tiêu Anh Kỳ phản ứng càng dữ dội, hai người này đã cấu kết sau lưng anh từ lúc nào vậy?

Tống Tử Dương trầm mặc ba giây, sau đó mới nói: "Thật vinh hạnh, không ngờ có ngày người đứng đầu bảng sát thủ chủ động gọi cho tôi!"

"Làm sao anh nhận ra tôi?" Khi nãy cô cố tình đùa giỡn Tống Tử Dương, không nói tên của mình ra nhưng anh ta lại đoán ra được.

Tống Tử Dương trả lời ngắn gọn, "Trực giác!"

Mẫn Nguyệt: "....." Lần đầu tiên cô bị nghẹn không nói nên lời. Cô có cảm giác tên này rất khó nói chuyện!

"Cô có chuyện gì tìm tôi?"

"Tôi muốn làm giao dịch với anh!"

Tống Tử Dương ở đầu dây bên kia đang uống nước nghe thấy câu này liền phun hết ngụm nước mình vừa uống. Thủ lĩnh sát thủ gọi điện thoại cho đội trưởng FBI để làm giao dịch, chuyện này anh chưa thấy bao giờ! Cô không biết bọn họ là kẻ thù sao, dựa vào gì cho rằng anh sẽ đồng ý giao dịch?

Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng ho khan thì kì quái hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Tống Tử Dương thu hồi cảm xúc, làm như không có chuyện gì nói: "Khụ, không có gì. Cô muốn làm giao dịch gì với tôi?"

"Tôi muốn có toàn bộ tư liệu về sát thủ L trong tay anh!"

"Cô cần cái đó để làm gì?" Tống Tử Dương không hề phủ nhận việc anh ta có tư liệu về L.

"Ân oán cá nhân!"

Tống Tử Dương cũng không hề hứng thú về với cái gọi là ân oán cá nhân của hai người. "Được rồi, lát nữa tôi sẽ gửi toàn bộ tài liệu cho cô. Nếu như vậy thì tôi được gì?"

"Anh muốn gì?" Cô bắt đầu nghi ngờ Tống Tử Dương đồng ý nhanh như vậy có phải là có điều kiện gì to lớn hay không?

"Tôi muốn cô đồng ý với một điều kiện của tôi!"

Mẫn Nguyệt lo lắng suy tính thiệt hại, lỡ như Tống Tử Dương bắt cô làm chuyện gây bất lợi với tổ chức thì sao? Chuyện này cô phải thận trọng nên chần chờ không trả lời.

Tống Tử Dương dường như biết lo ngại của cô, chủ động nói: "Yên tâm, tôi sẽ không gây hại đến tổ chức của cô."

Lúc này Mẫn Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm: "Được."

Hàn Viên Viên trố mắt, chỉ như vậy là xong rồi? Anh ta đồng ý nhanh như thế?

Tiêu Anh Kỳ tức tối, chửi thầm trong lòng, trước mặt anh ta thì chỉ có mắng chửi, tại sao đến chỗ Queen thì dễ nói chuyện như vậy? Tiêu Anh Kỳ không biết cuộc giao dịch vừa rồi của Mẫn Nguyệt và Tống Tử Dương đã trực tiếp quyết định cuộc sống sau này của anh ta. Hay nói đúng hơn là Tiêu Anh Kỳ chính vì vậy mà bị bán đi. Nhưng đó là chuyện của tương lai, sau này hãy nói.

"Xem như cô nợ tôi một điều kiện. Phải rồi, nhắc nhở cô một chút, nhớ cẩn thận sát thủ L đó. Cô ta không đơn giản đâu."

Mẫn Nguyệt bắt được trọng tâm trong lời nói của Tống Tử Dương. "Cô ta? L là phụ nữ?"

"Đúng vậy, hơn nữa còn liên quan mật thiết đến Âu Dương gia. Thông tin này cũng là tình cờ tôi biết được."

Âu Dương gia? Cả L và chuyện thuốc độc lần trước đều liên quan đến Âu Dương gia. Như vậy là sao? Đầu Mẫn Nguyệt bắt đầu đau dữ dội, cô có cảm giác hình như mình đã quên chuyện gì đó rất quan trọng.

"Cảm ơn lời nhắc nhở của anh, đội trưởng Tống."

"Không có gì, nhờ cô chuyển lời giúp tôi một chút. Nói với tên ngốc Tiêu Anh Kỳ kia, lần sau anh ta sẽ không thoát được đâu! Tạm biệt!"

Câu cuối cùng Tiêu Anh Kỳ nghe thấy rất rõ, anh đập bàn đứng dậy, phẫn nộ nói: "Mẹ nó, tên khốn Tống Tử Dương, anh nói cái gì? Ai là tên ngốc hả?"

Nhưng đáng tiếc Tống Tử Dương đã tắt máy nên không nghe thấy những lời đó.

Tiêu Anh Kỳ cũng biết mình mắng chửi uổng phí, bực bội ngồi xuống.

Những người khác bật cười khúc khích, trong không khí vui vẻ đó chuông điện thoại của An Triết Hàn vang lên. Anh lấy ra nhận, sau khi nghe xong An Triết Hàn liền biến sắc. Anh do dự nhìn về phía Mẫn Nguyệt, chậm rãi nói: "Mẫn Nguyệt, sư phụ Joker mất tích rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đến gặp Lâm Quân

Lần này đến lượt Mẫn Nguyệt đập bàn đứng dậy, gương mặt tái mét.

"Cái gì? Mất tích?"

"Người tôi phái theo bên cạnh Joker vừa gọi tới báo. Sau khi ông ấy rời khỏi Ai Cập đã đi đến Italia, nhưng sau đó tại chỗ này đã bị mất liên lạc. Chi nhánh của chúng ta bên đó đã tìm kiếm khắp nơi vẫn không có kết quả."

Mẫn Nguyệt bắt đầu hoảng hốt, trong lòng cô Joker giống như người cha thứ hai vậy. Vị trí của ông ấy tuyệt đối không thua kém so với ba nuôi Nam Cung Hạ. Nên khi lần này Joker mất tích, Mẫn Nguyệt vô cùng lo lắng. Nhưng cô phải giữ bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể tìm ra sư phụ Joker. Mẫn Nguyệt hít sâu, ngồi xuống ghế.

"Trước khi mất tích, ông ấy có nói đến là sẽ đi đâu không?"

An Triết Hàn lắc đầu, "Không có, nghe người bên cạnh nói là do ông ấy cố tình tránh đi bọn họ rồi rời đi."

Lần này Mẫn Nguyệt có chút thả lỏng, "Sư phụ cố tình rời đi? Nếu nói như vậy có nghĩa là ông ấy tạm thời không có nguy hiểm."

"Tôi sẽ phái người tiếp tục đi tìm, chắc hẳn không có vấn đề gì đâu."

Hàn Viên Viên vỗ vai an ủi Mẫn Nguyệt, "Đúng vậy đó, Queen, cậu quên thực lực của Joker sao? Không có ai đủ khả năng làm hại ông ấy đâu, chắc chắn hiện tại ông ấy lại đang vui chơi ở nào bên Italia rồi."

Thần kinh Mẫn Nguyệt vẫn căng thẳng, thở dài, "Mong là vậy."

"Thông báo nhiệm vụ cấp S cho mọi thành viên trong tổ chức, tận lực tìm kiếm Joker!"

"Được!"

Hạ Linh Lung nằm viện, Tần Vân Ngọc và Nam Cung Hạ đều tới thăm. Hai người đều không biết rõ ràng sự việc ngày hôm đó, chỉ nghe nói là Vũ Điềm Điềm và Mẫn Nguyệt làm Hạ Linh Lung bị thương. Người khác không biết nhưng Nam Cung Hạ hiểu rất rõ con gái nuôi của ông. Mẫn Nguyệt không thể nào làm chuyện như vậy, cả cô bé Vũ Điềm Điềm kia nữa. Trong chuyện này nhất định có vấn đề, Nam Cung Hạ bất chợt dùng ánh mắt sâu xa âm thầm quan sát Hạ Linh Lung.

Lát sau, ông thu hồi tầm mắt, thấy Hạ Linh Lung không có việc gì cũng không ở lâu, ra về trước, để lại Tần Vân Ngọc ở bệnh viện.

Tần Vân Ngọc cao quý ngồi cạnh giường, bà ta đặt giỏ trái cây lên bàn. Bà ta định lấy vài trái táo ra gọt nhưng nghĩ đến bà ta đường đường là một phu nhân cao quý nhưng lại đi gọt trái cây cho người khác thì bà ta làm không được. Ngay cả khi đối phương là đứa cháu gái mà bà ta thích cũng vậy.

Bộ dạng của Tần Vân Ngọc không hề giống như đi thăm bệnh một chút nào, Hạ Linh Lung biết rõ nhưng không nói gì, còn phải giả bộ vui vẻ.

"Dì Vân Ngọc, cám ơn dì đã đến thăm!"

Giọng Tần Vân Ngọc thương yêu nói với Hạ Linh Lung: "Linh Lung, giữa chúng ta còn cần khách sáo làm gì. Thật là, sao lại thế này? Con nhỏ Mẫn Nguyệt đó đúng là ác độc, dám ra tay nặng với con như vậy."

Hạ Linh Lung mắt long lanh nước: "Thật ra cô ấy cũng không phải cố ý."

Tần Vân Ngọc thấy Hạ Linh Lung như vậy càng tức giận hơn. "Hừ, còn nói không phải, rõ ràng là nó cố ý làm như vậy! Từ khi nó đến Nam Cung gia thì chẳng có cái gì tốt lành cả. Đến số sản nghiệp của Nam Cung gia vốn là của dì cũng bị nó cướp đi."

Trong mắt Hạ Linh Lung lóe lên tia sáng, tựa như vô ý hỏi: "Dì nói số sản nghiệp là sao?"

"Dì và Nam Cung Hạ là vợ chồng, trong tay ông ta nắm giữ rất nhiều sản nghiệp lớn như vậy. Dì bên cạnh ông ta bao lâu nay, ít nhiều gì thì ông ta cũng nhất định chia cho dì không ít. Nhưng không ngờ ông ta lại đem một nửa sản nghiệp còn lại trong tay cho con nhỏ kia. Cô ta chỉ là đứa ăn mày do Nam Cung Ấu Thần mang về thôi, một chút quan hệ với Nam Cung gia cũng không có, dựa vào gì để nhận những thứ đó?! Ngay từ đầu dì đã biết cô ta không đơn giản mà, lòng dạ đen tối, ác độc, còn âm mưu chiếm đoạt Nam Cung gia!"

Hạ Linh Lung làm ra vẻ mặt hoảng sợ, không dám tin. "Dì Vân Ngọc, những điều này là thật sao? Có phải là có hiểu lầm gì không? Con thấy cô ấy không giống người như vậy."

Tần Vân Ngọc nghiến răng nói: "Nó chỉ là giả vờ thôi, Linh Lung, con đừng bị cô ta lừa!"

Hạ Linh Lung lấy tay vỗ ngực, trên mặt tràn đầy thất vọng cùng đau khổ. "Thì ra là vậy sao. Con còn muốn làm bạn với cô ấy nữa nhưng không ngờ cô ấy lại là người như thế. Dì Vân Ngọc, cảm ơn dì đã nói cho con biết."

Tần Vân Ngọc hài lòng, thầm nghĩ quả nhiên là trẻ nhỏ dễ dạy. "Con biết cô ta không tốt đẹp gì là được rồi."

Hạ Linh Lung thở dài, lẩm bẩm một câu, "Nếu như không có Mẫn Nguyệt thì số sản nghiệp đó đều là của dì rồi."

Câu nói đó Tần Vân Ngọc nghe rất rõ, cúi đầu suy nghĩ chuyện gì đó. Ngay lúc ấy bà ta không hề thấy trong mắt Hạ Linh Lung hiện lên vẻ oán độc.

Trong thư phòng tại biệt thự của Lâm Quân, ông ta bực bội quát: "Cái gì? Nơi đó đã bị chính phủ xử lý rồi? Tại sao lại như vậy?"

Thuộc hạ của Lâm Quân đứng trước mặt hơi run lên, gian nan trả lời: "Không biết nữa, hình như trước đó bên chính phủ rõ ràng đã có kế hoạch thanh trừng thế lực của một số gia tộc lớn. Địa bàn của chúng ta phù hợp là mục tiêu mà chính phủ nhắm vào."

Lâm Quân cười lạnh, "Trùng hợp? Sợ là không phải như vậy!"

"Rầm" Một người thuộc hạ khác của Lâm Quân tông cửa chạy vào với bôn dạng hốt hoảng.

"Chủ nhân, địa bàn của chúng ta khu vực Đông Nam Á đã bị người khác cướp mất rồi. Người cũng chết không ít."

Lâm Quân chưa kịp bày tỏ tức giận thì thêm một người nữa bước vào.

"Chủ nhân, địa bàn bên Nhật Bản bị người ta chiếm rồi!"

Lâm Quân giận tái mặt, gạt hết đồ trên bàn làm việc xuống đất.

"Nam Cung Âu Thần, tất cả đều do hắn ta bày trò! Hừ, muốn đối phó tôi, hắn còn chưa đủ tư cách!"

Lâm Quân ngã người xuống ghế, nở nụ cười tàn ác. "Tôi sẽ cho hắn ta biết hậu quả của việc chọc giận tôi là như thế nào!"

Mẫn Nguyệt đi trên phố luôn nhíu mày, bởi vì cô phát hiện phía sau có người theo dõi mình, hơn nữa số lượng khá nhiều. Đương nhiên cô biết bọn họ là người của ai. Trước kia Âu Thần luôn phái người theo sát bên cạnh cô để nắm giữ hành tung của cô. Chuyện này cô không để ý nhưng gần đây số lượng người đi theo tăng lên rất nhiều. Anh có ý gì, giám sát cô sao?

Mẫn Nguyệt thật sự là nghĩ oan cho Nam Cung Âu Thần rồi, bởi vì anh hiện tại đã bắt đầu ra tay với Lâm Quân, sợ ông ta gây nguy hiểm cho cô nên mới phái nhiều người đến bảo vệ cô.

Chỉ là tâm tư này của anh, cô không hiểu, thậm chí là rất bực bội. Mà hậu quả của việc đó chính là Mẫn Nguyệt cố tình bỏ rơi đám người đó, thoát khỏi tầm mắt giám sát của bọn họ. Nhưng cô không kịp vui mừng bao lâu, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cô thật sự muốn đập đầu vào tường.

Trước mặt cô bị hơn hai mươi người mặc áo vest đen vây quanh, một người trong đó bước ra cúi đầu nói.

"Nam Cung tiểu thư, mong cô đi theo chúng tôi một lát."

Mẫn Nguyệt thật muốn chửi thầm, đây chính là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa trong truyền thuyết sao?

Tâm trạng cô hiện giờ không tốt nên chẳng muốn nhiều lời với bọn họ. "Nếu tôi nói không muốn thì sao?"

Thần thái người đàn ông đó bình tĩnh nói: "Chủ nhân của tôi muốn gặp cô, vẫn là xin cô bớt chút thời gian."

"Người muốn gặp tôi có rất nhiều, tất cả đều phải hẹn trước, chủ nhân mấy người không có hẹn trước. Vậy xin lỗi, tôi không có hứng thú muốn gặp."

"....." Bọn họ chưa gặp người nào ngông cuồng như vậy!

Thấy Mẫn Nguyệt muốn đi, đám người đó vội chặn lại. "Nam Cung tiểu thư vẫn nên đi theo chúng tôi thì hơn."

Trong mắt Mẫn Nguyệt lóe lên sát khí, lập tức ra tay đánh. Cô đang bực bội, họ tự đưa mình vào thì đừng trách cô lấy họ làm bao cát trút giận. Hành động của Mẫn Nguyệt so với bình thường càng mạnh mẽ hơn. Cúi người, quét chân, vung nắm đấm, một loạt các động tác được làm liền mạch.

Có vài người run rẩy bất giác lùi lại vài bước, sắc mặt người vừa rồi đứng nói chuyện với Mẫn Nguyệt trầm xuống, lặng lẽ ra lệnh cho người xung quanh.

"Choang" Âm thanh va chạm kim loại vang lên, cùng lúc đó chân của cô đột nhiên đau đớn, kèm theo một cảm giác tê dại rõ ràng. Mẫn Nguyệt thu chân lại, nhìn đến trên tay đám người đối diện cầm dùi điện thì hai mắt nheo lại, vẻ mặt tối tăm. Cô cười lạnh một tiếng: "Chủ nhân các người vì muốn gặp tôi mà chuẩn bị đúng là kĩ lưỡng. Tôi không ngờ bản thân lại có giá trị như thế, đến nỗi được chủ nhân của các người nhớ thương."

Đám người kia: "....." Bọn họ tuyệt đối không nên trả lời gì cả!

Trong đầu Mẫn Nguyệt đang suy nghĩ biện pháp đối phó, xem ra hôm nay cô tránh không được rồi. Nếu như chỉ bằng trực tiếp gặp mặt, cô thật tò mò, người chủ nhân kia rốt cuộc muốn gặp cô để làm gì?

Tâm tư vừa động, cô liền nói: "Nói đi, chủ nhân của mấy người là ai?"

Người đàn ông khi nãy nói chuyện bắt đầu khó xử, dưới ánh mắt lạnh như băng của cô lắp bắp nói: "Cái này.....xin lỗi, tôi không thể nói cho cô biết được. Mong cô đi theo tôi, đến nơi thì cô sẽ biết."

Mẫn Nguyệt hoàn toàn không để ý để thái độ thành khẩn của người kia, lạnh nhạt đứng khoanh tay. "Không nói thì đừng hòng tôi đi theo các người. Đừng nghĩ mấy cái dùi điện nhỏ nhoi đó có thể uy hiếp được tôi. Nếu tôi muốn mấy người chết thì ai cũng không cản được!" Khi nói câu cuối thì giọng nói của cô như hạ xuống 0 độ.

Thân thể của mỗi người xung quanh run lên, chẳng phải nói vị Nam Cung tiểu thư này chỉ là một cô bé ngây thơ, không đáng lo ngại sao? Tại sao người mà họ nhìn thấy bây giờ lại đáng sợ như vậy?!

Lâm Quân luôn cho rằng lần trước Mẫn Nguyệt thoát chết khỏi tay đám sát thủ kia đều là do Âu Thần phái người bảo vệ. Hoàn toàn không nghĩ đến những sát thủ đó là Mẫn Nguyệt tự tay xử lý. Vì thế nên mới có khung cảnh như hiện giờ.

Người đàn ông trầm mặc vài giây, sau đó ngập ngừng nói: "Chủ nhân của chúng tôi là Lâm lão gia, Lâm Quân!"

Khóe môi Mẫn Nguyệt khẽ nhếch, Lâm Quân, tôi vẫn chưa đi tìm ông mà ông đã vội vàng đến tìm tôi rồi. Nếu như vậy thì lần này tôi sẽ không cần nương tay nữa.

Mẫn Nguyệt cất bước, dẫn đầu đi đến chỗ xe của đám người kia. "Đi thôi, đưa tôi đến gặp chủ nhân của mấy người!"

Ba chiếc xe nhanh chóng xuất phát, chiếc xe chở Mẫn Nguyệt chạy ở giữa. Trong xe, cô ngồi ở ghế sau, hai bên có hai người đàn ông ngồi chung canh giữ, lo sợ cô sẽ bỏ chạy. Nhưng Mẫn Nguyệt không có ý định đó, suốt dọc đường cô chỉ nhắm mắt dưỡng thần. Khiến cả đám người muốn dò xét cô mà không có cơ hội.

Trong khi đó Nam Cung Âu Thần nhận được tin Mẫn Nguyệt cố tình thoát khỏi người của anh mà ảo não. Anh thở dài, chỉ nghĩ là cô giận dỗi, với thực lực của cô chắc hẳn sẽ không gặp chuyện gì. Dù vậy anh vẫn vội vàng phái người đi tìm kiếm. Chuyện Mẫn Nguyệt bị người của Lâm Quân đưa đi anh không hề biết.

Chiếc xe chở Mẫn Nguyệt nhanh chóng lái tới biệt thự của Lâm Quân. Mẫn Nguyệt dùng tư thế khách quý mà xuống xe, sau đó thản nhiên đi vào trong, không hề giống một người bị người khác bắt cóc rồi đưa tới đây tí nào.

Cô vừa vào cửa đã thấy Lâm Quân đang ngồi xem tài liệu trên ghế sô pha. Phía sau lưng ông ta có hai người đàn ông đứng phục vụ. Mẫn Nguyệt bước đến gần, lướt nhanh qua tài liệu trong tay Lâm Quân, ánh mắt hơi dao động.

Lâm Quân thấy cô đến thì vội cất tài liệu đi, bàn tay đặt trên đầu gối.

Mẫn Nguyệt đi tới ngồi xuống sô pha, hai mắt cong cong, cười ngây thơ nói: "Lâm thúc, nếu muốn gặp con thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được rồi. Cần gì tốn công phái nhiều người đến như vậy, con thật ngại ngùng."

Những người đưa cô đến đứng ở phía sau co rút khóe miệng. Thái độ thay đổi nhanh chóng như vậy có phải là cùng một người nữa không? Rõ ràng khi nãy là ác ma lạnh lùng, tại sao bây giờ trở thành tiểu bạch thỏ ngây thơ rồi?

Lâm Quân cười lớn, đôi mắt hồ ly hép lại. "Ai bảo con là người bận rộn, muốn gặp mặt con thật khó, nên chỉ đành dùng cách này thôi. Con không trách Lâm thúc chứ?"

Mẫn Nguyệt cũng cười lại: "Sao có thể." Trong lòng cô thầm mắng lão hồ ly.

"Lâm thúc tốn nhiều công sức muốn gặp con như vậy là có chuyện gì?" Cô lười phải nói vài câu khách sáo với ông ta, trực tiếp vào chủ đề chính là tốt nhất.

"Là thế này, gần đây việc làm ăn của Lâm thúc luôn gặp vấn đề, địa bàn bị người ta chiếm đoạt."

Mẫn Nguyệt khẽ gật đầu, chờ Lâm Quân nói tiếp.

"Thật ra chuyện này đều liên quan đến Âu Thần. Lâm thúc muốn nhờ con nhắn lại với Âu Thần một câu, không biết có phải Âu Thần có hiểu lầm gì với Lâm thúc không, tại sao lại phải làm như vậy?"

Lâm Quân nói những điều này đã chứng thực một suy nghĩ trong lòng cô, Âu Thần đã bắt đầu ra tay với ông ta rồi.

Mẫn Nguyệt lặng lẽ nhíu mày, Lâm Quân này kêu cô đến không lẽ chỉ vì muốn nhờ cô nói giúp? Ông ta nghĩ là đối với Âu Thần thì cô rất quan trọng nên lời của cô anh sẽ để ý?

Mẫn Nguyệt không nghĩ Lâm Quân sẽ là một người nông cạn như vậy. Âu Thần muốn làm gì không phải chỉ với một lời nói của cô mà dừng lại. Nếu như vậy thì đây chỉ là giả? Muốn thử cô? Bỗng nhiên trong lòng cô dâng lên một loại dự cảm không lành.

Mẫn Nguyệt làm ra vẻ bối rối, khó xử, "Lâm thúc, thật sự là như vậy sao? Âu Thần tại sao phải làm như vậy chứ? Lâm thúc yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng khuyên anh ấy. Chỉ có điều....."

"Chỉ có điều như thế nào?"

"Chỉ có điều gần đây Âu Thần dường như không quan tâm con nữa. Không biết lời con nói anh ấy có chịu nghe không." Khuôn mặt Mẫn Nguyệt buồn bã xụ xuống, người ngoài nhìn vô cũng cảm thấy rất đáng thương.

"Nhưng Lâm thúc cứ yên tâm, con sẽ cố gắng. Nếu không có chuyện gì nữa, con đi về trước."

Mẫn Nguyệt vừa đứng lên đã bị Lâm Quân chặn lại.

"Khoan đã, sao con vừa đến không lâu đã vội quay về rồi?!"

Mẫn Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười, "Đương nhiên là muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mà Lâm thúc giao rồi."

Hai mắt Lâm Quân lóe lên, cầm cây gậy gõ gõ xuống sàn nhà. "Cách khi nãy rất tốt, nhưng Lâm thúc thấy còn có một cách tốt hơn. Nếu để con quay về, lỡ như Âu Thần không chịu nghe lời con nói, như vậy chẳng phải Lâm thúc rất thiệt thòi sao. Thế này đi, chi bằng con ở đây vài ngày, lúc đó Lâm thúc cũng dễ nói chuyện với Âu Thần hơn."

Trong lòng Mẫn Nguyệt hung hăng mắng ông ta cả chục lần, nói hoa mỹ như vậy thôi. Ý chính là bắt cô để uy hiếp Âu Thần, Mẫn Nguyệt không quan tâm anh có vì cô mà tha cho ông ta hay không. Nhưng cô tuyệt đối không để chuyện này xảy ra, Lâm Quân nhất định phải bị diệt trừ!

Hôm nay ông ta nhất định không để cô đi, vậy chẳng cần thiết phải giả vờ ngây thơ nữa. Mẫn Nguyệt một lần nữa ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, dùng tư thái nữ vương mà nói chuyện. "Ông nghĩ hay nhỉ, đáng tiếc, cách này của ông nhất định sẽ không thành công. Bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không ở lại đây."

Lâm Quân không hề bất ngờ với bộ dáng này của cô, trong mắt hiện lên rõ ràng quả nhiên là vậy. Người bên cạnh Nam Cung Âu Thần tuyệt đối không thể nào là một người ngây thơ được.

Mẫn Nguyệt còn chèn thêm một câu: "Biệt thự của ông quá nhỏ, trang trí lại không đẹp, gu thẩm mĩ của ông thật có vấn đề!" Biệt thự Lâm Quân cũng không tệ, nhưng từ nhỏ đến lớn cô đều sống ở Lưu Ly Bảo. So với nơi đó thì biệt thự của Lâm Quân chẳng là gì cả.

Ý cười nơi đáy mắt của Lâm Quân lập tức biến mất, sắc mặt đỏ bừng vì kìm chế tức giận.

Ông ta trầm giọng quát: "Không muốn ở lại đây thì cũng phải ở! Cô cho rằng đã bước vào nơi này thì còn có cơ hội bước ra sao?"

"Hình như ông không hiểu tình hình hiện tại của mình thì phải. Tôi đã dám bước vào đây thì nhất định cũng sẽ có khả năng đi ra. Nếu không ông nói làm sao đám sát thủ đêm đó lại chết hết chứ?"

Lâm Quân chấn động, cánh tay hơi run, "Sát thủ là do cô giết?" Trước giờ ông ta luôn cho rằng là vệ sĩ của Nam Cung Âu Thần giết, không ngờ tất cả là do Mẫn Nguyệt. Lâm Quân khiếp sợ, thực lực của cô ta rốt cuộc là tới đâu chứ?

Mẫn Nguyệt cười nhẹ, ngón tay đùa nghịch lọn tóc, nói bâng quơ: "Đúng vậy, có muốn tôi nói cho ông biết bọn họ chết như thế nào không?"

Lâm Quân cảm thấy huyết áp của mình đang tăng lên, đã rất lâu rồi ông ta chưa tức giận đến như thế. Ông ta hít sâu vài hơi, lấy lại bình tĩnh nói: "Yên tâm, hôm nay đưa cô đến đây chỉ muốn nói chuyện với cô một chút thôi. Sẽ không gây bất lợi cho cô, những gì tôi nói vừa nãy cô xem như là chưa nghe là được rồi."

Mẫn Nguyệt khinh thường liếc mắt, ông ta kiên trì thật, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định sao?

"Tôi không nghĩ giữa chúng ta có chuyện gì để nói."

"Nói chuyện cô và Nam Cung Âu Thần là anh em họ!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ba mẹ ruột và đóa hoa anh đào

Thân thể Mẫn Nguyệt run lên, bắn ánh mắt sắc bén đến chỗ Lâm Quân, giọng nói cảnh cáo: "Lâm Quân, cẩn thận lời nói của ông một chút. Tôi và Âu Thần đúng là anh em, nhưng không có huyết thống, chuyện này mọi người đều biết. Còn anh em họ gì đó, có phải ông già rồi nên trí nhớ có vấn đề không?"

Nội tâm Lâm Quân bùng cháy, muốn bộc phát tức giận nhưng không thể. Con bé này, vậy mà dám nói ông già rồi đãng trí! Ông ta hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Tên Nam Cung Âu Thần đó cũng thật là may mắn, tùy tiện nhặt một người về, tuy nhiên lại là đứa cháu gái thất lạc của Nam Cung gia. Cô nói có phải rất trùng hợp hay không?"

Mẫn Nguyệt giật mình, móng tay đâm sâu vào da thịt. Chuyện này làm sao có thể, cô là cháu gái thất lạc của Nam Cung gia?

Cô tự thôi miên mình, không thể nào, nhất định là không phải như vậy! Đây chỉ là cái bẫy của Lâm Quân thôi, đừng bị mắc lừa. Nghĩ như thế, Mẫn Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Cô đập bàn một cái, nheo mắt nguy hiểm: "Rốt cuộc ông đang nói lung tung cái gì vậy?"

"Không tin? Được, tôi cho cô xem một thứ." Lâm Quân vừa dứt lời thì người đứng sau liền đặt một tấm hình lên trên bàn, đẩy về phía Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt nghi ngờ cầm tấm hình lên sau đó liền cứng đờ. Trong hình là một cô gái giống cô đến bảy, tám phần. Chuyện này không quan trọng, quan trọng là cô gái đó cũng có cái bớt hoa anh đào y hệt cô. Nếu không phải nhìn tuổi tác của người trong hình lớn hơn cô thì cô thật sự cho rằng mình có chị em sinh đôi. Mẫn Nguyệt lấy tay đặt lên vị trí trái tim, lúc cầm tấm hình này lên, tim cô đột nhiên đập nhanh, một cảm giác vô cùng thân thuộc truyền đến. Cô gái này có quan hệ gì với cô?

Lâm Quân hài lòng thấy vẻ mặt ngạc nhiên cùng không thể tin của Mẫn Nguyệt, chậm rãi giải thích cho cô biết. "Người trong hình là Nam Cung Khuynh Thành, con gái út của Nam Cung gia, em gái cùng cha khác mẹ với Nam Cung Hạ. Người đó cũng chính là mẹ cô! Cô và Nam Cung Âu Thần chính là anh em họ!"

Mẫn Nguyệt đặt tấm hình trên bàn, sắc mặt hơi thay đổi. "Ông đừng dùng những thứ này để lừa tôi!" Cô và Âu Thần làm sao có thể là anh em họ? Nhất định là ông ta đang lừa cô!

Lâm Quân bật cười, "Tôi lừa cô để làm gì? Tấm hình này là thật, chuyện Nam Cung Khuynh Thành là mẹ cô cũng là thật. Chẳng phải khi nhìn tấm hình đó liền biết rõ rồi sao? Cần gì phải lừa mình dối người."

"Hơn nữa, cái bớt hoa anh đào trên ngực cô là do di truyền, cả bà ngoại cô và mẹ cô đều có."

Mẫn Nguyệt mím môi không nói, đúng vậy, chỉ riêng tấm hình đã đủ chứng minh tất cả rồi, còn có cảm giác quen thuộc đó nữa.

Thấy Mẫn Nguyệt không nói, ánh mắt Lâm Quân lóe lên, miệng khẽ nhếch. "Mẹ cô năm đó vốn là công chúa cao quý của Nam Cung gia, muốn gì được đó. Nhưng vì ba của cô nên đã cãi nhau với ông ngoại cô, sau đó liền cắt đứt quan hệ, cùng với ba cô bỏ đi. Ông ngoại cô kiên quyết phản đối ba mẹ cô đến với nhau, nghe thấy mẹ cô muốn đi cũng không ngăn cản, còn tàn nhẫn đuổi đi. Khiến ba mẹ cô sống bên ngoài rất khó khăn, còn bị người ta truy sát. Mẹ cô vất vả trốn về Nam Cung gia, nhưng Nam Cung Hạ lại tố cáo mẹ cô. Làm cho mẹ cô bị kẻ thù bắt đi, dẫn đến chết thảm. Nam Cung gia, chính là kẻ đã gián tiếp hại chết ba mẹ cô, phá hoại gia đình cô, làm cho cô trở thành côi nhi!"

Câu nói của Lâm Quân cứ lặp đi lặp lại trong đầu Mẫn Nguyệt, sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt hằn lên tia máu. Xung quanh cô tràn đầy không khí chết chóc, dường như muốn phá hoại mọi thứ. Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên, một chưởng đập mạnh lên cái bàn.

"Ông không được nói lung tung, không cho phép ông sỉ nhục Nam Cung gia!"

Cái bàn dưới tác động lực của cô đã vỡ làm đôi, còn có bụi gỗ bay lên.

Lâm Quân thấy bộ dáng điên cuồng này của cô thì hơi rụt cổ, nhưng nghĩ đến cô đã bị ảnh hưởng thì rất vui vẻ. Đến giờ phút này, thêm một chiêu trí mạng nữa thì nhất định thành công.

"Tôi dẫn hai người đến cho cô gặp, sau khi cô gặp bọn họ xong, để xem cô còn kêu tôi ăn nói lung tung nữa hay không!" Lâm Quân vỗ tay hai phát, thủ vệ bên ngoài lập tức dẫn người vào.

Người tới là một người đàn ông và một người phụ nữ, cả hai nhìn qua đều lớn tuổi, người phụ nữ kia còn hơi mập một chút. Bọn họ chính là Hà Minh và Mai Thu Phương. Hai người đó vừa nhìn thấy Mẫn Nguyệt vội chạy đến ôm cô.

Ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy hai người này, Mẫn Nguyệt cảm thấy rất chán ghét cùng ghê tởm. Vì vậy khi họ nhào tới, cô liền đứng dậy tránh xa. Nên một ngón tay của Hà Minh và Mai Thu Phương cũng không đụng trúng cô.

Mặt Mẫn Nguyệt trầm xuống, lạnh giọng hỏi: "Hai người là ai?"

"Họ là ba mẹ nuôi của cô lúc nhỏ, Hà Minh và Mai Thu Phương."

Mẫn Nguyệt mờ mịt, ba mẹ nuôi? Cô vẫn giữ bộ dáng tức giận khi nãy, bây giờ còn tăng thêm khí lạnh quanh thân. Dọa cho Mai Thu Phương và Hà Minh mặt tái mét, nhưng nhớ đến kế hoạch, bọn họ lấy lại tinh thần, cố gắng cười rất ôn hòa.

"Mẫn Nguyệt, mẹ chính là mẹ nuôi của con a, là mẹ nuôi con từ lúc nhỏ, lẽ nào con quên rồi sao?"

Hà Minh bên cạnh cũng phụ họa theo, "Còn ba chính là ba nuôi của con, là người yêu thương con nhất, con thật sự quên rồi à?"

Mẫn Nguyệt nhíu mày, lạnh tanh nói: "Tôi quên rồi!"

Hà Minh: "....."

Mai Thu Phương: "....."

Nụ cười của Mai Thu Phương cứng ngắt, bà ta âm thầm nghiến răng. Con nhỏ này lúc còn bé yếu đuối lắm mà, tại sao khi lớn lên lại khó nói chuyện như

thế, còn đáng sợ nữa. Nhưng dù thế nào bà ta cũng phải hoàn thành kế hoạch.

"Mẫn Nguyệt, sao có thể như vậy? Lúc nhỏ con vẫn còn rất tốt mà, tại sao bây giờ lại mất trí nhớ? Mẹ biết rồi, chắc chắn là do Nam Cung gia bày trò, bọn họ đúng là ác độc, đến bây giờ vẫn không tha cho con. Mẫn Nguyệt, thật xin lỗi, mẹ nuôi đã không chăm sóc tốt cho con, cũng không thể thực hiện được di nguyện của mẹ ruột con, để con rời xa Nam Cung gia. Mẹ nuôi thật có lỗi mà....ô....ô....." Mai Thu Phương khóc đến đứt ruột đứt gan, bộ dáng rất đáng thương, hoàn toàn xứng đáng với hình tượng một người mẹ hiền.

Hà Minh thấy bà ta như vậy cũng vội quỳ xuống khóc, "Bà đừng khóc, đó cũng không phải lỗi của bà, là do tôi không chăm sóc tốt cho con bé."

Hai người ôm nhau khóc rống, nhìn qua thật giống như là đau lòng vì cô. Nếu là người khác nhất định sẽ cảm động muốn khóc luôn, đáng tiếc, nếu đối tượng là Mẫn Nguyệt thì ngược lại. Cô vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng chờ hai người kia khóc xong, không hề có biểu cảm gì. Cô hoàn toàn không hề có hảo cảm với hai người này, nhất là khi bọn họ nhào tới khóc lóc như vậy.

Mai Thu Phương lén quan sát cô, bà ta khóc muốn hết nước mắt mà cô vẫn không nói gì. Nhất thời thần sắc Mai Thu Phương có phần cứng đờ, lặng lẽ thu bớt nước mắt lại.

Mẫn Nguyệt rất có kiên nhẫn chờ hai người khóc xong rồi mới nói chuyện.

"Hai người nói như vậy là có ý gì?"

Mai Thu Phương ngưng khóc, làm ra vẻ đau khổ.

"Năm đó mẹ ruột con bị người ta truy sát, không còn cách nào khác đành đem con gửi ở cô nhi viện. Trước khi chết mẹ ruột con ủy thác cho ba mẹ nuôi đến đón con từ cô nhi viện về để chăm sóc. Còn dặn đi dặn lại là đừng để con dính dáng tới Nam Cung gia, bởi vì bọn họ là kẻ thù của chúng ta. Mẹ nuôi luôn nhớ rõ lời nói đó, vẫn luôn chăm sóc con thật tốt. Nhưng đến năm con tám tuổi, bị người ta bắt cóc, ba mẹ đi tìm con suốt mà vẫn không tìm được. Đến sau này được Lâm lão gia nói mới biết con được đưa về Nam Cung gia, nhưng lại hoàn toàn mất đi trí nhớ." Mai Thu Phương thoải mái thêu dệt mọi chuyện không hề lo lắng. Bởi vì bà ta biết cô đã bị mất trí nhớ, nếu không, cô nhớ được chuyện năm đó thì nhất định sẽ vạch trần lời nói dối của bà ta. Đơn giản vì bà ta đưa cô về nhưng không hề chăm sóc một chút nào. Nếu Mẫn Nguyệt nhớ được, chắc chắn hận bà ta thấu xương. Nhưng thật tốt, cô bị mất trí nhớ, vì thế không hề biết gì.

Mẫn Nguyệt tiếp tục trầm mặc, Mai Thu Phương càng gấp gáp.

"Năm đó mẹ ruột con có để lại một thứ cho con, nó sẽ chứng minh lời nói của mẹ nuôi là thật."

Mai Thu Phương lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là một đóa hoa anh đào đơn giản, không lấp lánh như đá quý. Khi đưa Mẫn Nguyệt về bà ta đã thấy sợi dây chuyền này trên cổ cô, bà ta cố tình đem giấu đi. Nhưng sau đó bà ta thấy nó không giống đồ quý giá gì nên hoàn toàn không để ý đến. Sau này khi đem cô cho Trần Phong rồi, dọn dẹp nhà mới thấy nó. Bà ta cũng tiện tay vứt vào trong tủ nhưng hôm nay không ngờ sợi dây chuyền đó lại mang cho bà ta lợi ích lớn đến vậy. Nếu Mai Thu Phương biết, mặt đóa hoa đào mà bà ta xem là đồ cũ nát không đáng giá được làm từ loại ngọc đặc biệt, có giá trị liên thành thì không biết sẽ phản ứng như thế nào!

Mai Thu Phương đưa sợi dây chuyền đến tận tay Mẫn Nguyệt, cô vươn tay từ từ nhận lấy. Nếu chú ý sẽ thấy bàn tay cô run nhẹ, khi cô nhìn thấy sợi dây chuyền thì trong lòng dường như có một cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Đóa hoa anh đào hoàn toàn giống với đóa hoa trên ngực cô, như là từ một khuôn đúc ra. Chỉ là đóa hoa trên sợi dây chuyền thì to hơn nhiều. Sợi dây chuyền nhìn qua đã biết là có từ rất lâu rồi, nhưng mặt dây chuyền vẫn không hề có dấu hiệu bị mài mòn. Xúc cảm quen thuộc trên tay khiến cô kinh ngạc, tựa như là cô đã từng cầm nó rất nhiều lần vậy.

Đột nhiên Mẫn Nguyệt ấn vào một chỗ, đóa hoa anh đào tách một tiếng mở ra. Mặt dây chuyền này thì ra có hai lớp, bên trong hoa anh đào có gắn một tấm hình. Khi Mẫn Nguyệt thấy tấm hình thì toàn thân cứng ngắt, hai mắt sững sờ. Trong hình là một người phụ nữ xinh đẹp đứng cùng với một người đàn ông tuấn tú, trên tay ôm một đứa bé gái. Người phụ nữ đó và đứa bé gái Mẫn Nguyệt đã gặp qua rồi, bởi vì một người chính là cô gái trong tấm hình mà Lâm Quân đưa lúc nãy, còn một người nữa.....chính là cô! Mẫn Nguyệt rất dễ nhận ra, đứa bé đó không ai khác chính là cô, cô trong tấm hình, chắc hẳn cũng chỉ ba, bốn tuổi. Trên mặt ba người trong hình đều mang một nụ cười vui vẻ, nhìn qua chính là một gia đình hạnh phúc. Mẫn Nguyệt tinh tế nhìn thấy, mặt dưới của hoa anh đào còn khắc một dòng chữ: Nguyệt nhi, ba mẹ luôn yêu con!

Giờ phút này trong đầu Mẫn Nguyệt bùng nổ, một số hình ảnh mờ ảo lướt qua. Cô bỗng nghe thấy một giọng nói dịu dàng của người phụ nữ.

"Nguyệt nhi, con là bảo bối của ba mẹ!"

"Nguyệt nhi, con phải kiên cường sống tiếp, hãy nhớ, mẹ rất yêu con, rất yêu, rất yêu....."

"Nguyệt nhi....."

"Nguyệt nhi....."

Mẫn Nguyệt đưa tay ôm đầu, hơi thở hỗn loạn, đầu của cô rất đau, rốt cuộc giọng nói dịu dàng đó là của ai? Tại sao cô không hề cô không thể nhớ gì cả, nhưng trái tim lại rất đau? Người trong hình là ba mẹ của cô thật sao?

Mẫn Nguyệt càng suy nghĩ thì đầu càng đau nhưng vẫn không nhớ được gì. Lần đầu tiên cô mới phát hiện tầm quan trọng của đoạn trí nhớ đã mất đi trước tám tuổi. Đến khi cô định thần lại thì trên mặt toàn là nước mắt. Cô khóc? Trước giờ chưa hề có chuyện cô mất kiểm soát cảm xúc như thế này. Không cần hỏi nữa Mẫn Nguyệt cũng đã biết, người trong hình là ba mẹ cô, bởi vì phản ứng chân thật của cơ thể đã cho cô biết kết quả rồi.

Lâm Quân ngồi trên sô pha cười nhẹ, kích động đi, càng kích động càng tốt, rất hợp ý của ông ta.

Khi nãy Mẫn Nguyệt ôm đầu như muốn phát điên, Mai Thu Phương đã lặng lẽ lui về sau. Bây giờ cô bình tĩnh lại thì bà ta mới có can đảm nói tiếp.

"Mẫn Nguyệt, Nam Cung gia là kẻ thù của gia đình con. Không những vậy, mấy năm nay họ giữ con ở Nam Cung gia, còn hại con bị mất trí nhớ nhất định là có âm mưu gì đó. Con nghe lời của mẹ nuôi rời xa Nam Cung gia được không? Để cho mẹ con dưới suối vàng được yên tâm."

Mẫn Nguyệt lau sạch nước mắt, nhét sợi dây chuyền vào trong túi. Khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt bước đến gần Mai Thu Phương, cô cúi người xuống, bàn tay vuốt nhẹ má của bà ta, ánh mắt nhìn thẳng vào Mai Thu Phương.

"Những gì bà nói đều là thật sao?"

Giọng nói của cô rất chậm rãi, như muốn mê hoặc người ta. Mai Thu Phương suýt chút nữa đã thốt lên "không phải", nhưng lúc đó bà ta lơ đãng thấy ánh mắt uy hiếp của Lâm Quân, vội lấy lại tinh thần nói: "Phải!"

Mẫn Nguyệt nghe xong vẫn không bỏ tay ra, duy trì tư thế đó. Ánh mắt của cô lạnh lẽo đến cực điểm, như nhìn vào một vật chết. Mai Thu Phương đối diện với ánh mắt đó, bà ta dần cảm thấy sợ hãi, muốn bỏ cuộc. Hà Minh phát hiện tình hình không ổn, vội nhào đến giải vây.

"Mẫn Nguyệt, ba mẹ nuôi nói đến như vậy mà con vẫn muốn không tin sao? Con không tin ba mẹ nuôi nhưng vẫn phải tin mẹ ruột con chứ!" Hà Minh từ lúc nhìn thấy khuôn mặt Mẫn Nguyệt thì mắt đã sáng lên, không ngờ con bé gầy yếu năm đó lớn lên lại đẹp như thế. Biết trước thì ông đã không mang cho Trần Phong, nhưng hiện tại cũng không quá muộn, chỉ cần ông lừa được nó quay về chung với ông là tất cả đều hoàn hảo. Vì vậy Hà Minh càng ra sức diễn kịch.

Mẫn Nguyệt liếc hai người họ một cái, thu hồi tầm mắt, đứng thẳng người dậy lùi ra sau một khoảng lớn.

Bộ dạng cô lúc này rất giận dữ, quanh thân toàn là sát khí, trong mắt có ngọn lửa bốc lên. Cô nắm chặt tay, khàn giọng hỏi: "Tôi muốn biết ba tôi là ai!"

Lâm Quân chứng kiến cô tức giận thì rất sung sướng, kế hoạch của ông ta thành công hơn một nửa rồi. Vì thế khi cô hỏi thì cũng rất nể tình mà trả lời: "Chuyện này thì tôi không biết, chỉ nghe nói là một người không có danh tiếng trong hắc đạo. Vì thế năm đó ông ngoại cô mới phản đối ba mẹ cô." Trong giọng nói của ông ta còn chứa ý châm chọc.

"Ông nói với tôi những chuyện này để làm gì?"

"Chỉ đơn giản là muốn hợp tác với cô, đừng quên chúng ta có chung một kẻ thù."

Mẫn Nguyệt im lặng một lúc lâu, sau đó mới mở miệng: "Đề nghị này của ông, tôi sẽ suy nghĩ."

Lâm Quân tươi cười, "Tôi chờ câu trả lời của cô!"

"Tôi đi về trước, còn về hai người họ nhờ ông chăm sóc giúp tôi."

"Được."

Lâm Quân thấy việc đã thành đương nhiên rất vui vẻ đồng ý mọi chuyện, dù nuôi thêm hai kẻ ăn bám cũng không thành vấn đề.

"Để tôi chuẩn bị xe đưa cô về."

"Không cần, tôi tự có người đón!"

Mẫn Nguyệt phất tay, một mạch đi thẳng ra ngoài, không hề quay đầu lại. Cô gọi cho người trong tổ chức đến đón cô, gọi điện thoại xong, cô từ từ đi bộ ra ngoài. Chờ đến khi bóng dáng biệt thự của Lâm Quân khuất hẳn, khuôn mặt Mẫn Nguyệt không còn vẻ tức giận cùng hận thù, chỉ là nhàn nhạt mỉm cười.

Cô lấy sợi dây chuyền trong túi ra, vuốt nhẹ đóa hoa anh đào, ánh mắt sắc lạnh. Khi nãy, hai người tự xưng là ba mẹ nuôi của cô, họ đã nói dối. Khoảnh khắc cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Mai Thu Phương thì đã chứng minh được rồi. Nhưng dù vậy cũng chỉ có thể biết được rất có thể Nam Cung gia thật sự không phải là kẻ thù đã hại chết ba mẹ cô. Cô không biết được câu chuyện đó có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. Chỉ có thể chắc chắn một chuyện rằng mẹ cô là Nam Cung Khuynh Thành, nếu như vậy cô và Âu Thần.....là anh em họ sao?

Mẫn Nguyệt nắm chặt sợi dây chuyền, ngước mặt lên nhìn bầu trời đang dần bị mây đen bao phủ, lặng lẽ thở dài. Cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện năm đó

Mẫn Nguyệt ngẫn người một hồi mới nhớ đến chuyện về ba mẹ cô rất mơ hồ, nên gọi cho An Triết Hàn.

"Hàn, giúp tôi điều tra về một người tên là Nam Cung Khuynh Thành. Trong vòng mười phút gửi kết quả điều tra qua cho tôi!"

An Triết Hàn nhận được điện thoại của Mẫn Nguyệt thì hoàn toàn ngơ ngác. Cô rất ít khi kêu anh làm những việc này, thông thường đều giao cho Tiêu Anh Kỳ hoặc Lâm An Nhiên. Hơn nữa nghe giọng cô rất gấp gáp, Nam Cung Khuynh Thành, người của Nam Cung gia sao?

An Triết Hàn nhíu mày, sau đó vội phân phó người đi điều tra, anh chỉ có mười phút, không thể chậm trễ được. Trước đó khi anh tìm kiếm thông tin về Nam Cung Khuynh Thành chỉ mang theo tâm trạng làm việc công, chứ không hề hứng thú. Nhưng khi nhìn đống tư liệu trên màn hình thì anh bắt đầu rối rắm, cũng hiểu rõ một chút về việc Mẫn Nguyệt kêu anh tìm hiểu về người này. Chỉ là Mẫn Nguyệt và Nam Cung Khuynh Thành, hai người họ có quan hệ gì?

Mẫn Nguyệt ngồi trên xe mà người trong tổ chức đến đón, trên tay cầm cái máy tính bảng, màn hình hiển thị kết quả mà An Triết Hàn điều tra được. Chỉ có mười phút, mà đã làm được như thế này, An Triết Hàn quả nhiên không làm cô thất vọng. Cô chọn An Triết Hàn mà không phải Tiêu Anh Kỳ bởi vì An Triết Hàn rất quen thuộc với Nam Cung gia, dễ dàng điều tra hơn. Ngoài ra, cô muốn ít người biết về chuyện này, An Triết Hàn lại không phải là người thích nói nhiều.

Mẫn Nguyệt chậm rãi xem từng chỗ trên hồ sơ, bên tai đeo tai nghe nhỏ để nói chuyện với An Triết Hàn.

"Tôi phát hiện những gì xảy ra vào mười lăm năm trước đều bị người ta giấu giếm. Hình như đó là tối kỵ trong Nam Cung gia, không ai dám nhắc đến. Trước đó hơn ba năm người này đã rời khỏi Nam Cung gia, trong khoảng thời gian đó thì không thể điều tra được gì. Nhưng sau đó khi quay về thì không bao lâu bị người ta truy sát, thi thể được đưa về Nam Cung gia trong tình trạng rất tàn nhẫn. Hơn nữa còn có tin đồn, Nam Cung Khuynh Thành có một đứa con gái!"

"Anh ở Nam Cung gia từ nhỏ có biết được gì về chuyện năm đó không?"

"Không có, khi tôi đến Nam Cung gia thì đã là hai năm sau rồi."

An Triết Hàn dừng lại một chút, chần chờ không nói nên lời, "Mẫn Nguyệt, cô....."

Mẫn Nguyệt đương nhiên biết anh lo lắng chuyện gì, thở dài nói: "Tôi biết anh muốn nói gì, chỉ là sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ nói ra tất cả, bây giờ thì không được. Cứ vậy đi, tôi cúp máy trước."

An Triết Hàn chưa kịp nói thêm gì thì đã nghe thấy tiếng "tút tút", ban đầu là giận dữ, sau đó là ảo não xoa mi tâm.

Không có giọng nói An Triết Hàn ồn ào bên cạnh, cô càng tập trung xem tài liệu hơn. Ngón tay lướt đến chỗ cái chết của Nam Cung Khuynh Thành thì khựng lại. Trên báo cáo ghi là không tìm được hung thủ, thi thể được đưa đến trước cổng Nam Cung gia, trên người có vô số vết thương lớn nhỏ. Trái tim Mẫn Nguyệt nhói lên, bàn tay vô thức nắm chặt, ánh mắt lạnh lẽo. Cô nhất định tìm ra hung thủ của năm đó, giết hại mẹ cô, phá hoại gia đình cô, sau đó trả thù!

Tư liệu cũng không nhiều nên cô đọc rất nhanh là xong. Chuyện năm đó thì không có bao nhiêu thông tin, bởi vì gia chủ của Nam Cung gia lúc đó, tức là ông ngoại cô, đã ra lệnh không ai được nhắc đến chuyện này. Sau khi ông ngoại cô chết, dần dần nó chìm vào quên lãng. Ngay cả chuyện ba cô là ai cũng không điều tra được. Mẫn Nguyệt tắt máy tính bảng, mệt mỏi ngả người ra sau.

Tài xế ngồi đằng trước không muốn làm phiền cô nhưng thủ lĩnh không nói với anh ta là đi đâu thì làm sao anh ta dám tự tiện lái xe chạy lung tung trong thành phố.

"Thủ lĩnh, bây giờ đi đâu?"

Ánh mắt cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe không nói chuyện, trời mưa rồi!

Tài xế chảy mồ hôi lạnh, hôm nay thủ lĩnh có vẻ lạnh lùng hơn bình thường thì phải?

Mẫn Nguyệt khẽ nhắm mắt, nhẹ nói: "Đến nhà chính của Nam Cung gia!"

Đến khi cô mở mắt ra lần nữa chỉ còn lại sự lạnh lẽo, có chuyện cô cần phải xác nhận lại.

Sau khi nghe Lâm Quân nói, cô muốn đến tìm ba nuôi để chứng thực. Trong chuyện này phản ứng của Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt y hệt nhau.

Quản gia ở nhà chính Nam Cung gia nghe thấy tiếng xe bên ngoài liền chạy ra cửa sau đó thấy người Mẫn Nguyệt bị ướt hết một phần. Quản gia nhìn cả người cô ướt nhẹp mà hoảng hốt, "Tam tiểu thư, cô không sao chứ? Cô mau vào nhà đi, ướt mưa còn đứng bên ngoài sẽ bị cảm."

Mẫn Nguyệt dường như không quan tâm tới bản thân mình bị ướt ra sau, trầm giọng hỏi: "Ba nuôi đang ở đâu?"

"Lão gia đang ở trong phòng khách cùng với phu nhân."

Mẫn Nguyệt có được câu trả lời lập tức bỏ mặc quản gia đi vào trong. Quản gia ngẩn ngơ một hồi cũng chạy theo, thật kì lạ, hôm nay tam tiểu thư có vẻ đáng sợ hơn ngày thường!

Nam Cung Hạ đang ngồi trong phòng khách cầm một cuốn sách để đọc. Bên cạnh là Tần Vân Ngọc đang xem ti vi, hai người ai làm việc nấy, không hề nói chuyện với nhau.

Lúc Mẫn Nguyệt bước vào Nam Cung Hạ đã chú ý, lập tức đứng dậy đi đến chỗ cô. Vừa thấy người cô bị ướt liền nhíu mày, "Mẫn Nguyệt, con đến thăm ba nuôi sao? Thật là, sao không nói cho ba nuôi biết trước để cho người ra cửa đón con, như vậy cũng không bị ướt đến mức này. Đã lớn rồi mà còn không biết tự chăm sóc mình."

Nghe Nam Cung Hạ quan tâm hỏi han mình, sự khó chịu trong lòng Mẫn Nguyệt giảm đi một chút, vẻ mặt dịu lại.

"Đâu có bị ướt bao nhiêu, con cho người đưa con đến đây. Cũng không phải là không chăm sóc mình, bị ướt là do lúc xuống xe chạy vào nhà thôi. Một chút thế này con không sao đâu!"

Nam Cung Hạ vẫn không yên tâm, vừa thấy quản gia chạy vào liền phân phó. "Đi lấy khăn đến đây, còn nữa, chuẩn bị một bộ quần áo sạch cho con bé, nói nhà bếp làm một ly sữa nóng."

Mẫn Nguyệt đứng một bên cười mỉm, cảm giác có người quan tâm mình, thật tốt!

Tần Vân Ngọc ngồi gần đó quan sát khung cảnh ấm áp của hai người, thật hiếm thấy là lần này bà ta không hề châm chọc thêm gì khác. Lẳng lặng ngồi một chỗ, nhưng đáy mắt là một mảnh lạnh lùng.

Quản gia không nói hai lời vội chạy đi, trong lòng không khỏi thắc mắc tại sao tam tiểu thư lại đến đây vào giờ này? Nghĩ đi nghĩ lại ông ta vẫn nên báo cho thiếu gia thì hơn.

Nam Cung Âu Thần biết Mẫn Nguyệt ở chỗ Nam Cung Hạ thì yên tâm thở phào, nhưng sau đó lại nhíu mày. Đột nhiên bảo bối chạy đến chỗ ba anh làm gì? Không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Nhưng quản gia nói là vẻ mặt của cô rất bình thường, chắc có lẽ là do cô giận dỗi nên mới chạy đến đó. Nam Cung Âu Thần thở dài, chỉ mong là như vậy.

Nam Cung Hạ cũng có thắc mắc giống như anh, ông lo lắng hỏi: "Mẫn Nguyệt, con đến đây vào lúc này là có chuyện gì sao?"

Sắc mặt Mẫn Nguyệt tối xuống, nghiêm túc nói: "Ba nuôi con có chuyện muốn nói với ba!"

Hai mắt Nam Cung Hạ khẽ động, ừ một tiếng, "Vậy con lau mình trước rồi thay đồ, sau đó vào thư phòng của ba nuôi."

"Dạ, ba nuôi!"

Mẫn Nguyệt cầm lấy cái khăn quản gia đưa tới, nhẹ nhàng lau người, rồi định đi vào phòng tắm. Trước khi đi khóe mắt lướt qua ghế sô pha liền thấy Tần Vân Ngọc. Cô hơi sửng sốt nhưng vẫn cúi đầu chào. "Dì Vân Ngọc!"

Không trách Mẫn Nguyệt sửng sốt được, là vì cô phát hiện ngày hôm nay Tần Vân Ngọc rất lạ. Bình thường chẳng phải đều là thấy cô đến thì châm chọc vài câu, làm cho mọi người xung quanh chú ý đến bà ta. Nhưng hôm nay thì yên lặng lạ thường, thiếu chút nữa cô còn không biết bà ta đang ở đây. Mẫn Nguyệt ôm theo suy nghĩ kỳ quái này đến tận lúc thay đồ xong vào thư phòng của Nam Cung Hạ, trên tay cầm theo ly sữa nóng.

Mẫn Nguyệt ngồi xuống uống một hơi hết ly sữa, trong người quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều.

Nam Cung Hạ để tay lên đầu gối, ôn hòa hỏi: "Con muốn nói chuyện gì?"

Mẫn Nguyệt lấy sợi dây chuyền hoa anh đào ra, sau đó ấn một cách, lộ ra tấm hình bên trong rồi đưa đến trước mặt Nam Cung Hạ.

Khi Nam Cung Hạ nhìn đến tấm hình bên trong thì giật mình, sững sờ một lúc lâu. Ông chậm rãi cầm sợi dây chuyền lên, vuốt ve tấm hình, ánh mắt hoài niệm. Sau đó ông thở dài đặt sợi dây chuyền xuống, vẻ mặt nghiêm túc hơn.

"Con đã biết rồi?"

Mẫn Nguyệt gật đầu.

"Vậy con muốn hỏi gì?"

"Con muốn biết toàn bộ mọi chuyện của mẹ con, bao gồm cả việc năm đó mẹ con chết như thế nào."

Nam Cung Hạ dựa lưng ra sau ghế, ông biết nhất định có một ngày con bé sẽ biết tất cả, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Thôi, dù sao muốn tránh thì cũng không tránh được.

Nam Cung Hạ đứng dậy đi đến giá sách, từ ngăn trên cùng trong góc lấy ra một cuốn album cũ nhưng rất sạch sẽ. Có thể là do có người lau chùi thường xuyên. Ông đưa cuốn album cho Mẫn Nguyệt. Cô mở ra xem phát hiện hình bên trong toàn bộ là hình của mẹ cô, hơn nữa ngay trang bìa còn ghi một

dòng chữ lớn: Khuynh Thành!

Mẫn Nguyệt lật từng trang xem, trong cuốn album có hình của mẹ cô từ nhỏ đến lớn. Đôi mắt Mẫn Nguyệt nóng lên, ký ức của cô về mẹ rất mơ hồ, nhưng cảm giác quen thuộc đó thì không thể giả được. Qua cuốn album đó cô biết được mẹ cô là một người rất có cá tính, lại bướng bỉnh. Có vài tấm hình mẹ cô khi phát hiện ra máy ảnh đều làm mặt quỷ hoặc cao ngạo quay mặt đi. Hầu như khoảnh khắc nào của mẹ cô cũng được ghi lại, từ ăn uống, đọc sách, đi ngủ,..... Có thể thấy người chụp hình rất quan tâm, yêu thương mẹ cô. Có một tấm hình cả người mẹ cô rất nhếch nhác, trên người mặc bộ váy hồng nhạt bị dính bẩn. Đang ngồi dưới đất bĩu môi, mặt nhăn lại, ánh mắt hơi ngơ ngác. Mẫn Nguyệt nhìn tấm hình bật cười.

Nam Cung Hạ cũng nhìn qua, khóe môi cong lên. "Lúc đó ba nuôi luôn thích bắt mẹ con mặc những bộ váy công chúa rồi kéo ra chụp hình. Bởi vì khi ấy là lúc con bé dễ thương nhất. Nhưng mẹ con không thích, lần đó mẹ con vì chạy trốn khỏi ba mà trèo lên cây. Có điều cành cây đó bị gãy, mẹ con bị ngã thẳng xuống đất. Lúc ấy con bé rất tức giận."

"Mẹ con, là đứa em gái mà ba nuôi yêu thương nhất!" Giọng nói của Lâm Quân rất yêu chiều, còn chứa cả sự yêu thương trong đó.

Từ những phản ứng này của ông, Mẫn Nguyệt càng chắc chắn rằng những gì Lâm Quân nói đều là giả. Ba nuôi không thể nào muốn hại mẹ cô được, bởi vì ánh mắt của con người không thể nào nói dối.

Hai mắt Nam Cung Hạ mơ màng như đang nhớ lại chuyện xưa. "Mẹ con năm đó bảo bối của Nam Cung gia, là cô em gái mà ba rất yêu quý, cả ông ngoại con cũng vô cùng chiều chuộng em ấy. Nhưng đến năm mẹ con hai mươi tuổi đã tình cờ cứu được ba con, sau đó dần dần yêu nhau. Không hiểu sao ông ngoại con từ đâu nghe được ba con là một người đàn ông không tốt, chỉ muốn lợi dụng mẹ con. Kết quả ông ngoại con liền chia rẽ hai người họ. Tính tình mẹ con vốn bướng bỉnh, càng phản đối thì càng muốn làm vậy. Mạnh mẽ rời đi khỏi Nam Cung gia, đó là lần đầu tiên ba thấy trong mắt con bé kiên quyết đến vậy, còn có cả hạnh phúc. Khuynh Thành đi ba năm, trong ba năm đó ông ngoại con đã rất hối hận, chỉ là ngại sĩ diện nên cho người lặng lẽ đi tìm mẹ con. Nhưng tìm không ra, ông ngoại con ưu tư thành bệnh. Sau đó mẹ con đột nhiên trở về cầu cứu ba, ông ngoại con ra ngoài làm việc nên trong Nam Cung gia chỉ có mình ba. Câu đầu tiên mẹ con nói với ba lại là: Anh hai, xin anh cứu con gái em!"

"Khi đó ba nuôi rất bất ngờ, mẹ con không chịu nói nhiều, chỉ nói là đang bị người ta truy sát. Ba để cho vệ sĩ đưa mẹ con về nơi ở cũ trước, sau đó lập tức sắp xếp mọi chuyện, ông ngoại con nhận được tin liền quay về trong đêm. Nhưng đến sáng hôm sau khi ba nuôi cùng ông ngoại con đến nơi thì mẹ con đã biến mất, tất cả vệ sĩ đều bị giết rất tàn nhẫn. Hai ngày sau đó, thi thể mẹ con được đặt trước Nam Cung gia. Ông ngoại con thấy liền phát bệnh, vì sợ ông đau buồn nên cả Nam Cung gia không ai dám nhắc đến chuyện này, nhưng nửa năm sau, ông ngoại con liền ra đi. Ba nuôi vẫn luôn tìm kẻ thù năm đó, nhưng không hề có tin tức gì. Mẫn Nguyệt, thật xin lỗi, là ta bảo vệ mẹ con không tốt nên mới dẫn ra bi kịch đó."

Nam Cung Hạ đứng dậy, nghiêm túc cúi đầu xuống, trịnh trọng nói: "Là lỗi của ba, tại đây ba nuôi xin lỗi con!"

Khi Nam Cung Hạ nói xong, khuôn mặt Mẫn Nguyệt đã rơi đầy nước mắt. "Thì ra, mọi chuyện là như vậy sao!"

Cô đỡ Nam Cung Hạ dậy, nhào vào ngực ông. "Ba nuôi, đừng như vậy, đó không phải là lỗi của ba."

Nam Cung Hạ bất đắc dĩ xoa đầu cô, "Con bé ngốc, bây giờ không phải gọi là ba nuôi nữa, con nên gọi là cậu rồi."

Mẫn Nguyệt bỗng nhiên khóc lớn hơn, muốn khóc cho tất cả đau khổ của mình ra ngoài.

Nam Cung Hạ mấp máy môi, muốn an ủi cô nhưng không biết nói như thế nào, chỉ đành vỗ lưng cô nhè nhẹ. Động tác này ông làm rất quen thuộc, lúc Khuynh Thành còn nhỏ rất hay khóc, ông đều nhẹ nhàng vỗ lưng con bé như vậy.

Mẫn Nguyệt rất nhanh đã ngưng khóc, khôi phục lại vẻ bình thường. Nhưng mà không có cách nào gọi Nam Cung Hạ là cậu, thói quen mười năm nay nhất thời cô không bỏ được.

"Ba ruột của con là ai?"

"Xin lỗi, cái này ba nuôi cũng không rõ. Ba nuôi cũng chỉ gặp qua ba con vài lần, biết ba ruột con tên là Triệt, còn họ gì thì không biết. Mẹ con cũng không hề nhắc đến."

Mẫn Nguyệt hơi thất vọng, chỉ có một cái tên, làm sao cô tìm ra được ba cô đây?

"Nói như thế, ba nuôi không phải là người báo tin cho kẻ truy sát mẹ con, gián tiếp hại chết mẹ con sao?"

Nam Cung Hạ nhíu mày, nét mặt trầm xuống.

"Là ai nói với con những chuyện này?"

"Lâm Quân!" Mẫn Nguyệt không hề giấu giếm mà nói ra luôn, so với Lâm Quân thì cô càng tin tưởng ba nuôi hơn.

Nam Cung Hạ đập bàn, giận dữ quát: "Thì ra là ông ta, tại sao ba nuôi không nghĩ ra sớm chứ, năm đó mẹ con bị bại lộ hành tung nhất định là có người đã tiết lộ ra ngoài. Chuyện mẹ con quay về chỉ có những người ngày đó ở Nam Cung gia, Lâm Quân cũng có mặt ngay lúc ấy. Chuyện năm đó rất có thể là liên quan rất nhiều đến ông ta, vậy mà bây giờ ông ta lại dám vu oan cho ba!"

"Hừ, hổ dữ không ăn thịt con, Lâm Quân đó, đến cả con gái ruột của mình cũng không buông tha!"

Mẫn Nguyệt bắt được từ mấu chốt, cứng đờ người, hai mắt mở lớn không thể tin.

"Con gái ruột? Ba nuôi, chuyện này là sao?"

Nam Cung Hạ lúc này mới biết là vừa rồi bản thân nói lỡ lời, nhưng muốn cứu vãn cũng không kịp nữa rồi. Mẫn Nguyệt đang trừng mắt với ông, bộ dạng giống như nếu ông không nói thật thì sẽ không tha cho ông vậy! Không còn cách nào khác, ông đành phải nói ra tất cả thôi.

"Bà ngoại con tên là Vương Tĩnh Lan, có thể coi là thanh mai trúc mã với Lâm Quân. Năm đó bà ngoại con vừa gặp đã yêu ông ngoại con, người đã từng có vợ. Sau đó bỏ qua sự phản đối của mọi người kết hôn với một người đàn ông lớn hơn mình mười mấy tuổi. Ông bà ngoại con là thật lòng yêu nhau, nhưng Lâm Quân cũng yêu thầm bà ngoại con rất lâu nên uống say cưỡng hiếp bà ấy. Khiến cho bà ngoại con có thai, bà thấy có lỗi với ông ngoại con nên muốn đi phá thai, nhưng bị ông ngoại con cản lại. Có điều bà ấy cứ dằn vặt, rồi mắc bệnh trầm cảm rất nặng, sau khi sinh mẹ con ra liền tự sát. Ông ngoại con dù biết đó không phải là con mình nhưng vẫn rất yêu thương mẹ con, đôi lúc ba nuôi cũng ghen tị. Cho nên mới nói, thật ra Khuynh Thành chính là con gái ruột của Lâm Quân. Ông ta mới đúng là ông ngoại thật sự của con."

Mắt Mẫn Nguyệt hiện lên sát khí, cô cười lạnh: "Con không cần có một người ông ngoại như vậy!" Vì bản thân mình mà làm bà ngoại cô phải tự sát, hại chết mẹ cô. Hiện tại tiếp tục ra tay với cô, đối với ông ta cô chỉ có hận!

"Ông ta có biết mẹ con chính là con gái của ông ta không?"

"Không, ông ngoại con bảo vệ mẹ con rất tốt, không ai biết được sự thật này. Còn Lâm Quân lại cho rằng đó là con của Vương Tĩnh Lan và người đàn ông khác. Đương nhiên sẽ chán ghét, chỉ là không ngờ vì như thế mà ông ta hại mẹ con."

Năm đó nếu như ông biết được tâm tư này của Lâm Quân, hay dùng hết sức ngăn cản Khuynh Thành rời khỏi Nam Cung gia, bảo vệ cô thật tốt. Có phải bây giờ mọi chuyện sẽ khác không? Nhưng mà trên đời này không có thuốc hối hận, thời gian cũng không thể quay ngược lại. Điều ông có thể làm bây giờ chính là bảo vệ tốt đứa con gái duy nhất của Khuynh Thành.

Mẫn Nguyệt ngồi xuống ghế, đè ép sự tức giận trong lòng xuống. Nghĩ đến những chuyện mà Lâm Quân đã làm cô sợ mình không nhịn được mà cầm súng chạy đến đó bắn ông ta.

Sau đó cô phát hiện một vấn đề lớn, cô không hề có quan hệ huyết thống với Nam Cung gia, có nghĩa là cô và Thần không phải anh em họ! Trong lòng Mẫn Nguyệt thoáng nhẹ nhõm, nhưng cô bất giác nhớ lại, dù không phải là anh em họ thì sao chứ, cô cũng không thể ở bên cạnh anh được.

Nam Cung Hạ thấy vẻ mặt Mẫn Nguyệt bỗng nhiên thay đổi, lo lắng nói: "Mẫn Nguyệt, sao vẻ mặt con kém vậy, xảy ra chuyện gì sao?"

Mẫn Nguyệt lắc đầu, cười khổ, "Không có, chỉ là nhớ đến hôm nay Lâm Quân nói rằng con và Âu Thần là anh em họ. Nhưng hiện tại xem ra là không phải rồi, khi ông ta biết được tin tức này không biết sẽ phản ứng ra sao. Có lẽ là sẽ làm cho ông ta tức chết."

Nam Cung Hạ trầm ngâm, con bé đang cố che giấu một chuyện khác. "Mẫn Nguyệt, con yêu Âu Thần rồi phải không?"

Nụ cười trên mặt Mẫn Nguyệt cứng đờ, hai mắt rũ xuống, không nhìn ra cô đang nghĩ gì. Một hồi lâu sau cô mới nói: "Phải."

Từ lâu cô đã biết tình cảm cô đối với anh không phải là sự ỷ lại của một người em gái với anh trai của mình. Cô không biết cô rung động từ khi nào, chỉ là khi cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất dài ở bệnh viện thì người cô thấy đầu tiên là anh. Kể từ đó, anh trở thành ánh sáng duy nhất trong cuộc đời cô.

"Nhưng mà con đã bỏ cuộc rồi, đoạn tình cảm đó con sẽ vứt bỏ."

Câu nói này làm cho Lâm Quân hoảng hồn, chẳng phải lúc trước rất tốt sao?

"Có phải hai đứa xảy ra chuyện gì không?"

Mẫn Nguyệt không trả lời, Nam Cung Hạ cũng không thể ép cô.

"Mẫn Nguyệt, ba nuôi không biết hai người các con xảy ra chuyện gì. Nhưng mà ba nuôi có một câu muốn nói với con, cho người khác một cơ hội thì cũng là cho bản thân mình một cơ hội. Đừng cố chấp để mà sau này phải hối hận, hãy cố gắng thử lại một lần nữa, nếu không được thì quên tất cả đi. Yên tâm, ba nuôi luôn ủng hộ con!"

Mẫn Nguyệt ngây người, có phải cô đã từ bỏ quá nhanh không? Có nên cho anh một cơ hội nữa không?

Mẫn Nguyệt mỉm cười, "Cám ơn ba nuôi!" Nam Cung Âu Thần, mong là lần này anh sẽ không làm em thất vọng!

Tối hôm đó, Nam Cung Hạ và Mẫn Nguyệt ở trong thư phòng rất lâu. Nam Cung Hạ kể cho cô nghe rất nhiều chuyện từ nhỏ đến lớn của mẹ cô, trong thư phòng là một khung cảnh ấm áp tràn ngập tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tra khảo Vũ Hiên

Mẫn Nguyệt ở lại nhà chính một đêm, sáng hôm sau cô cùng ăn sáng với Nam Cung Hạ và Tần Vân Ngọc. Không khí trên bàn ăn rất quỷ dị, ai nấy đều không nói gì. Chuyện này càng làm cho cô thấy kì lạ, ánh mắt lén hướng về phía Tần Vân Ngọc đánh giá. Biểu hiện của Tần Vân Ngọc từ ngày hôm qua tới giờ luôn làm cho cô nghi ngờ, bà ta là đột nhiên nghĩ thông hay là đang âm mưu chuyện gì đó? Nghĩ không ra Mẫn Nguyệt cũng không muốn nghĩ nữa, bây giờ cô đủ rắc rối rồi.

Ăn sáng xong Nam Cung Hạ tiễn Mẫn Nguyệt ra về, đi tới cổng cô đột nhiên quay lại nói với ông. "Ba nuôi, con mong rằng chuyện chúng ta nói ngày hôm qua không ai biết cả, Âu Thần cũng vậy."

Nam Cung Hạ thấy hơi nghi ngờ nhưng cũng đồng ý. "Được, con yên tâm, ba sẽ không nói. Về phía Lâm Quân con nhớ cẩn thận một chút, lão già đó rất gian xảo."

"Con biết rồi!"

Vẫy tay chào Nam Cung Hạ, cô từ từ lái xe ra khỏi nhà chính của Nam Cung gia. Bắt đầu suy nghĩ cẩn thận về chuyện của Lâm Quân. Tại sao ông ta lại nói chuyện đó với cô? Muốn lợi dụng sự trả thù của cô để lật đổ Nam Cung gia sao?

Không đúng, so với việc đi nói với cô thì dùng việc đó đi uy hiếp Âu Thần càng có lợi hơn. Dù sao anh không phải là người trong cuộc, cũng không biết gì. Là do dùng cô uy hiếp Âu Thần không có lợi hay là ông ta vốn đã làm vậy rồi? Nếu như Lâm Quân đã nói chuyện đó với anh có nghĩa là anh đã biết rồi. Nhưng mà anh biết từ khi nào? Cô bỗng nhớ lại khoảng thời gian mà Nam Cung Âu Thần thay đổi.

Mẫn Nguyệt bừng tỉnh, đột ngột đạp thắng, lái xe dừng lại bên đường. Gấp gáp lấy điện thoại từ trong túi ra gọi cho An Nhiên.

"An Nhiên, làm giúp mình một chuyện!"

Vũ Hiên mơ màng tỉnh dậy, lúc nãy khi anh làm việc xong, đi xuống bãi đỗ xe của công ty. Nhưng lúc đó đột nhiên gặp Lâm An Nhiên, Vũ Hiên liền vui vẻ bước đến nói chuyện với cô, dù sao đã rất lâu rồi anh không gặp cô. Có điều khi anh đang cười nói với cô thì sau gáy bỗng đau đớn, anh ngã xuống đất, trước khi ngất xỉu còn mơ hồ thấy ánh mắt áy náy của Lâm An Nhiên.

Vũ Hiên thử động đậy người, thế mà phát hiện bản thân bị trói cả hai tay hai chân, ngoài chuyện đó ra thì thân thể anh đều ổn. Anh đang nằm trong một căn phòng rất sạch sẽ, còn có cả ghế sô pha và giường, trên tường treo nhiều bức tranh rất đẹp.

Sau đó anh nhận ra một sự thật rằng bản thân mình bị bắt cóc, Vũ Hiên mếu máo, tại sao lại bắt anh chứ? Muốn bắt thì cũng phải là bắt lão đại mới đúng, anh thì có giá trị gì đâu!

Nhưng mà người bắt cóc anh là ai? Lúc ở bãi đậu xe anh chỉ gặp Lâm An Nhiên, không lẽ liên quan đến cô? Nhưng mà cô và anh không có thù hận, cô cũng không có sở thích biến thái gì.....Khụ, khụ, anh không có ý nói xấu cô đâu!

Có điều, Lâm An Nhiên không thể nào là chủ mưu, nếu vậy thì người có khả năng nhất.....không lẽ cô bé ác ma kia sao?

"Cạch" Mẫn Nguyệt đẩy cửa bước vào phòng, đi theo sau cô là Lâm An Nhiên và An Triết Hàn.

Sự xuất hiện của cô đã chứng thực suy đoán vừa rồi của Vũ Hiên. Khóe miệng anh giật giật, quả nhiên là cô bé ác ma đó! Anh lặng lẽ kiểm điểm lại bản thân, gần đây anh có làm chuyện gì đắc tội với cô bé này sao? Không có mà, dạo này anh và lão đại bận lo chuyện của Lâm Quân, đâu còn tâm tư đi trêu chọc người khác chứ! Hơn nữa, đã rất lâu rồi anh không có gặp Mẫn Nguyệt.

Lâm An Nhiên đứng đằng sau Mẫn Nguyệt có lẽ vẫn còn áy náy nên không dám nhìn Vũ Hiên. Mẫn Nguyệt khí thế đi đến ghế sô pha ngồi xuống, Vũ Hiên là người mở miệng trước.

"Mẫn Nguyệt, cô bắt tôi đến đây làm gì, gần đây tôi có làm chuyện gì chọc giận cô sao?"

Mẫn Nguyệt lập tức lắc đầu: "Không có!"

"Vậy tại sao lại bắt tôi?"

"Tôi muốn hỏi anh một số chuyện."

"Cô muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi, bắt cóc tôi làm gì?"

"Bởi vì biết nếu tôi hỏi theo cách thông thường thì anh sẽ không nói thật nên liền trực tiếp đưa anh đến đây để hỏi."

Vũ Hiên đầu đầy hắc tuyến, cô gái này quả nhiên không làm việc theo lẽ thường. Vũ Hiên chịu thua, bộ dáng mặc cô muốn làm gì thì làm.

"Cô hỏi đi!"

Mẫn Nguyệt trầm mặc hai giây rồi mới nói: "Giữa Âu Thần và Lâm Quân có giao dịch gì? Có phải ông ta đã nói ra chuyện nào đó kinh hoàng không?"

Vẻ mặt Vũ Hiên kinh ngạc, hai mắt mở lớn không thể tin, thoáng qua tia sáng kì lạ, dù rất nhanh lấy lại bình tĩnh nhưng phản ứng vừa rồi của anh đã cho cô biết kết quả. Cô đoán không sai, Lâm Quân quả nhiên đã ra tay với Âu Thần trước rồi.

"Cô nói gì vậy Mẫn Nguyệt, tôi không hiểu, Lâm Quân làm sao có giao dịch gì đó với lão đại được chứ! Với tính cách của lão đại dù ông ta có muốn làm giao dịch thì lão đại chứ chắc gì đồng ý đâu!"

Bàn tay Mẫn Nguyệt đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng gõ nhịp, khóe môi nhợt nhạt cười.

"Đúng là bình thường anh ấy sẽ không đồng ý, nhưng nếu Lâm Quân dùng nói ra một chuyện uy hiếp anh ấy thì sao? Ví dụ như.....chuyện tôi là con gái của Nam Cung Khuynh Thành, cháu gái thất lạc của Nam Cung gia!"

Vũ Hiên giật mình thốt lên: "Sao cô lại biết?!" Nói xong anh mới phát hiện bản thân lỡ lời, vội gục đầu xuống, không nhìn đến Mẫn Nguyệt.

"Anh còn không nói ra tất cả sao?"

Mặt Vũ Hiên đau khổ muốn khóc, mếu máo nói: "Mẫn Nguyệt à, cô tha cho tôi đi, tôi thật sự không nói được. Nếu tôi nói ra thì lão đại sẽ giết tôi đó!"

Đột nhiên Mẫn Nguyệt cười một cách quỷ dị, "Anh nói ra thì sẽ chết, nhưng nếu không nói ra tôi cho anh sống không bằng chết. Vũ Hiên, chúng ta quen nhau nhiều năm, anh chắc biết rõ tôi thường chỉnh người khác như thế nào mà đúng không? Hơn nữa ở đây là mật thất đặc biệt của tổ chức J, dù anh có xảy ra chuyện gì thì cũng không có ai biết được."

Thân hình Vũ Hiên run rẩy, sắc mặt tái mét. Cô bé này sao đột nhiên quay về vẻ mặt ác ma đó rồi, thật đáng sợ, có ai đến cứu anh ta không?!!!

Lâm An Nhiên rất đồng tình nhìn Vũ Hiên, mặc dù rất muốn cứu anh nhưng mà mệnh lệnh của Queen vẫn là lớn nhất. Cô có thể không nghe ai nhưng tuyệt đối không thể làm trái lại lời của Queen. Cho nên, Vũ Hiên, xin lỗi!

Nụ cười của Mẫn Nguyệt càng lúc càng rạng rỡ, nhìn qua rất dịu dàng nhưng đáy mắt vô cùng lạnh lùng.

"Anh còn chưa suy nghĩ xong à?"

Vũ Hiên do dự nắm chặt bàn tay, nói cũng chết, mà không nói thì cũng chết. Nghĩ đến một loạt thủ đoạn của Mẫn Nguyệt, sóng lưng Vũ Hiên chợt lạnh, hít một hơi.

"Tôi nói!" Lão đại, không phải là tôi không nghe lời anh mà là bảo bối nhỏ của anh quá đáng sợ rồi. Sức chiến đấu của tôi quá yếu, đấu không lại!

"Đúng là Lâm Quân có nói chuyện đó với lão đại, hơn nữa còn dùng chuyện này để uy hiếp lão đại đưa cho ông ta một phần quản lý khu vực châu Âu. Ông ta nói nếu lão đại không làm vậy sẽ nói hết mọi chuyện với cô, để cô hận Nam Cung gia. Lão đại tin những điều đó là thật, cô biết đó thật ra lão đại rất quan tâm cô, sợ cô biết những chuyện đó sẽ đau khổ."

Mẫn Nguyệt nặng nề hừ một tiếng, quan tâm cô còn đối xử như vậy với cô sao?

Vũ Hiên thấy vậy liền biết cô đang nghĩ đến chuyện gì, vội vàng giải thích. "Mẫn Nguyệt cô đừng hiểu lầm, lão đại vì giả vờ đồng ý với Lâm Quân, cố tỏ ra không quan tâm cô để Lâm Quân không động đến cô. Thật ra mọi chuyện đều là giả, chuyện ngày hôm đó ở công ty cũng là lão đại cố ý bày trò với Hạ Linh Lung. Sau đó chuyện cô và Hạ Linh Lung ở Lưu Ly Bảo cũng vậy, lão đại vốn tin là không phải cô làm. Lão đại nghĩ hai người là anh em họ nên không dám gần gũi cô. Khi cô bị ám sát anh ấy cũng ở trong tối bảo vệ cô. Cô không biết, khi cô nằm trong bệnh viện, vào mỗi buổi tối lúc nửa đêm, lão đại luôn đứng trước cửa phòng cô suốt mấy tiếng đồng hồ, chờ gần sáng mới chịu ra về."

Mẫn Nguyệt mím môi, bàn tay vô thức bóp chặt, hàng mi cong như cánh quạt khẽ run. Anh không phải là bỏ mặc cô, thì ra anh vẫn quan tâm cô! Nhưng mà anh đúng là đồ ngốc, hừ, ai bảo không chịu nói mọi chuyện với cô, âm thầm chịu đựng như vậy làm gì, đáng đời!

Vũ Hiên thấy sắc mặt của Mẫn Nguyệt không hề biến hóa, trong lòng bắt đầu lo lắng. "Mẫn Nguyệt, thật ra lão đại làm những chuyện này đều là vì cô. Cô đừng trách anh ấy."

"Hừ, ai bảo anh ấy không chịu tìm hiểu rõ mọi chuyện mà đã tin đó là thật rồi."

"Cô nói vậy là sao?" Vũ Hiên ngẩn ra, không lẽ những chuyện đó không phải là thật? Nhưng mà anh và lão đại đã điều tra rất rõ ràng mà.

"Cô là con gái của Nam Cung Khuynh Thành là sự thật không thể nghi ngờ."

"Ừ, nhưng tôi và Thần không phải anh em họ. Bà ngoại tôi chỉ là mẹ kế của ba nuôi, còn mẹ tôi vốn không hề có huyết thống với ông ấy."

"Không có huyết thống? Không lẽ mẹ cô là do bà ngoại cô và....." Bốn chữ "người đàn ông khác" Vũ Hiên không dám nói ra khỏi miệng. Chuyện động trời như vậy mà anh ta biết thì có ổn không đây, có khi nào bị diệt khẩu không?

Mẫn Nguyệt biết Vũ Hiên muốn nói gì, lạnh nhạt gật đầu. "Đúng vậy, hơn nữa người đàn ông đó chính là Lâm Quân, ông ta cưỡng hiếp bà ngoại tôi,

khiến bà ngoại tôi vì áy náy mà sinh ra bệnh trầm cảm, tự sát mà chết. Tôi và Âu Thần vốn không phải là anh em họ gì cả!"

Vũ Hiên há hốc mồm, không nhịn được chửi bậy. "Mẹ nó, sao đột nhiên câu chuyện lại biến thành thế này, quá nhanh rồi, tôi theo không kịp. Mà không đúng, tại sao cô lại biết những chuyện này?"

"Lâm Quân nói, ông ta muốn tôi hợp tác với ông ta lật đổ Nam Cung gia."

"Lâm Quân! Lão già khốn khiếp đó, rõ ràng đã giao hẹn với lão đại là không nói ra với cô rồi mà!"

Mẫn Nguyệt cười lạnh, đối với Lâm Quân cái giao hẹn đó chẳng là gì cả. Đến bước đường cùng thì chuyện gì ông ta cũng dám làm. Người như vậy lại là ông ngoại "tốt" của cô.

Vũ Hiên lo ngại nói: "Mẫn Nguyệt, vậy chẳng phải Lâm Quân là....."

Mẫn Nguyệt hoàn toàn không muốn nói đến chuyện này, vội lảng qua chuyện khác. "Lúc nãy anh có nói đến Hạ Linh Lung, cô ta có liên quan đến chuyện này sao?"

Vũ Hiên lặng lẽ thở phào, Mẫn Nguyệt biểu hiện như vậy có nghĩa là không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Lâm Quân. Cũng tốt, sau này anh và lão đại đối phó ông ta cũng không cần phải khó xử. Còn về Hạ Linh Lung như thế nào, anh thật sự không quan tâm lắm.

"Hạ Linh Lung có lẽ là biết chuyện cô là anh em họ với lão đại, nên hôm đó đã đến công ty chủ động hợp tác với lão đại. Còn mấy chuyện khác thì tôi không biết."

Ánh mắt Mẫn Nguyệt lạnh xuống, Hạ Linh Lung, tâm cơ của cô đúng là sâu, xem ra tôi không nên nhịn cô nữa rồi.

"Hỏi xong rồi, lát nữa sẽ thả anh ra. Phải rồi, chuyện ngày hôm nay anh không được nói với Âu Thần, nếu không, hậu quả tự chịu."

"Tại sao lại không nói với lão đại? Chẳng phải nên nói ra hết mọi chuyện sao, nếu anh ấy biết hai người không phải là anh em họ thì chắc là sẽ rất vui."

Mẫn Nguyệt không nói gì, nở một cười giảo hoạt.

Vũ Hiên biết chắc là cô lại đang có âm mưu đen tối gì đó, trong lòng âm thầm cầu phúc cho lão đại nhà mình. Lão đại, lần này bảo bối nhỏ nhà anh thật sự tức giận rồi, anh hãy tự bảo trọng đi!

Ở một nơi nào đó, Nam Cung Âu Thần không biết được bản thân mình đã bị Mẫn Nguyệt tính kế.

Thấy Mẫn Nguyệt đứng dậy muốn đi, Vũ Hiên vội la lên.

"Khoan đã, Mẫn Nguyệt, tôi muốn hỏi một chút. Tại sao lại cho An Nhiên đi bắt cóc tôi mà không phải là người khác?"

Vấn đề này anh luôn thắc mắc từ nãy đến giờ, chẳng phải bình thường luôn là đàn ông làm sao, thế nào mà lại giao cho một cô gái? Chẳng lẽ trước giờ những công việc như thế này đều do cô ấy làm? Lỡ như gặp phải một tên khốn cần phải dùng đến sắc đẹp, hay một cao thủ nào đó,..... Vũ Hiên càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, không được, quá nguy hiểm rồi! Anh nhất định phải khuyên Mẫn Nguyệt, lần sau không được để cho An Nhiên làm những việc như kiểu đi bắt cóc người khác nữa.

Lâm An Nhiên nãy giờ luôn đứng sau Mẫn Nguyệt nghe thấy Vũ Hiên hỏi câu đó thì mất tự nhiên quay đầu đi. Trên mặt là sự quẫn bách, không dám nhìn vào mắt anh.

Mẫn Nguyệt liếc mắt một cái, bỗng nhiên cười xấu xa. "Bởi vì chỉ có khi ở trước mặt An Nhiên, anh mới có thể buông lỏng cảnh giác. Yên tâm, tôi không bao giờ cho An Nhiên đi làm những việc nguy hiểm như thế đâu, chỉ có anh là ngoại lệ."

Cô không hề nói dối, lúc trước cô phát hiện chỉ khi đứng cùng với An Nhiên thì Vũ Hiên không hề có một tí cảnh giác nào. Mặc dù An Triết Hàn và Tiêu Anh Kỳ đều là sát thủ cấp cao nhưng Vũ Hiên cũng không kém. Phái một trong hai người đó đi thì rất khó thành công, nên dựa vào An Nhiên là tốt nhất. Mặc dù thủ đoạn này không được tốt đẹp lắm nhưng Mẫn Nguyệt không hề chột dạ một chút nào, còn cảm thấy tự hào về kế hoạch của bản thân.

Lần này cả Vũ Hiên và Lâm An Nhiên đều đỏ mặt, bốn mắt nhìn nhau lập tức quay đi. Khuôn mặt lạnh lùng ngày thường của Lâm An Nhiên có dấu hiệu bị phá vỡ.

Độ cong ngay khóe môi Mẫn Nguyệt càng lớn hơn, quyết định tiếp tục chơi xấu hai người họ.

"An Nhiên, người là do cậu mang về vậy thì cậu phụ trách đi. Mình đi trước."

Câu từ chối của Lâm An Nhiên còn chưa ra khỏi miệng thì đã thấy Mẫn Nguyệt cùng với An Triết Hàn đi ra khỏi phòng. Cô âm thầm hét trong lòng, Queen, đây rõ ràng là cậu kêu mình mang về, tại sao lại bắt mình phụ trách?!!!

Ở bên ngoài phòng, Mẫn Nguyệt cười đắc ý, cô thấy mình làm bà mối quả thật rất tốt, chưa gì đã gắn được một cặp lại với nhau rồi.

Mẫn Nguyệt đi trong hành lang với An Triết Hàn, nụ cười khi nãy đã thu lại, quay về vẻ mặt lạnh lùng.

"Tình hình bên Lâm Quân sao rồi?"

"Nam Cung Âu Thần đã ra tay xử lý toàn bộ địa bàn của ông ta, hiện tại quyền lực trong tay Lâm Quân chỉ còn lại ba phần thôi. Theo tôi thấy, ông ta sắp không xong rồi."

Mẫn Nguyệt dừng lại bước chân, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ. "Không đúng!"

An Triết Hàn mờ mịt, "Không đúng cái gì?"

"Theo như những gì anh nói thì Lâm Quân đã bị dồn vào đường cùng, nhưng nếu là vậy thì ông ta không thể nào bình tĩnh thế được. Ngày hôm đó tôi gặp Lâm Quân thì ông ta không có vẻ gì là đang sốt suột lo lắng cả!"

"Nếu ông ta chỉ là đang giả vờ trấn định thì sao?"

"Lâm Quân là một người yêu quyền lực còn hơn cả mạng của mình, ông ta sẽ không làm vậy. Cả việc nói những chuyện kia với tôi, trước kia tôi luôn cảm thấy là ông ta không còn cách nào khác nên mới dựa vào tôi để trở mình. Nhưng hiện tại xem ra có vẻ không phải, đây là một kế hoạch có từ trước. Vả lại tôi từng thấy ở chỗ Lâm Quân một xấp hồ sơ rất kì lạ, có khả năng ông ta vẫn còn một con át chủ bài!"

"Cô nói ông ta vẫn đang che giấu lực lượng chủ chốt của mình?"

"Có thể là vậy, nếu đúng thì tuyệt đối không thể xem thường."

Sắc mặt An Triết Hàn trở nên nghiêm trọng, "Tôi sẽ điều tra rõ ràng về chuyện này!"

Mẫn Nguyệt thở dài, "Được."

"Bây giờ cô muốn làm gì?"

Mẫn Nguyệt xoa xoa bụng, cười nhạt, "Đi ăn cơm!" Sắp tới sẽ đánh một trận lớn, bây giờ cô phải đi chuẩn bị năng lượng thật tốt đã.

An Triết Hàn co rút khóe miệng, mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ đi sau cô.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 73: Trả thù âu thần

Sau khi Mẫn Nguyệt và An Triết Hàn rời đi, trong phòng im lặng. Một lúc lâu sau khi xấu hổ qua đi, Lâm An Nhiên nhìn đến bản thân Vũ Hiên vẫn đang bị trói, thở dài một cái rồi ngồi xuống giúp anh cởi dây trói.

Lâm An Nhiên thả anh ra thì phát hiện trên cánh tay anh đỏ một mảnh, còn có dấu hiệu bị bầm tím. Cô không khỏi thấy áy náy, vội lấy thuốc xoa lên tay anh.

"Thật xin lỗi!"

Vũ Hiên còn đang đắm chìm trong cảm giác được bàn tay mềm mại của cô thoa thuốc, nghe thấy lời này liền ngẩng đầu lên. Phát hiện vẻ mặt cô sầu não, tràn đầy áy náy thì gấp gáp nói: "Cô không cần xin lỗi, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, bây giờ tôi cũng rất an toàn không phải sao? Hơn nữa trên người chỉ là vài vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại."

Lâm An Nhiên mím môi không nói, từ trong túi lấy ra vài thanh sô cô la đặt vào trong tay Vũ Hiên.

"Cho anh đó."

Vũ Hiên thấy mấy thanh sô cô la này hai mắt liền tỏa sáng, cười vui vẻ.

"Cám ơn cô!"

Lâm An Nhiên nhìn vẻ mặt anh mà đầu đầy hắc tuyến, sao cô có cảm giác như mình đang dỗ trẻ con nhỉ?

Sau đó Vũ Hiên lập tức xé thanh sô cô la ra ăn, nhưng do vận động mạnh quá, trên vai liền truyền đến một cảm giác đau nhói.

"A!"

Lâm An Nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ của anh thì ngẩng đầu lên, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Vũ Hiên thử cử động cánh tay, mặt nhăn nhó. "Có lẽ khi nãy bị trói lâu quá nên vai hơi đau."

Sắc mặt Lâm An Nhiên trầm xuống, nhíu mày nhìn chỗ vai anh. "Đau lắm à?"

Vũ Hiên tính buột miệng nói "không đau", nhưng bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó thì thay đổi. Trong mắt lóe lên tia gian xảo, khuôn mặt đáng thương nói: "Đau!"

Lâm An Nhiên không nói hai lời giúp anh xoa bóp vai, dù sao đều là do cô bắt anh, nên cô phải chịu trách nhiệm.

Lâm An Nhiên nghiêm túc bóp vai cho Vũ Hiên, không phát hiện tâm tư của người trước mặt dần thay đổi. Hơi thở ấm áp của cô không ngừng phả lên cổ anh, mang theo một chút ngứa ngáy. Khoảng cách của hai người rất gần, anh chỉ cần hơi nghiêng đầu một chút thì đã có thể quan sát rõ khuôn mặt cô. Làn da cô rất trắng lại mịn màng, đôi mắt cô trong trẻo nhưng luôn mang theo vẻ lạnh lùng xa cách người khác, đáy mắt là một mảnh ưu thương nhàn nhạt.

Tầm mắt anh dần dời xuống cái mũi của cô, sau đó là đôi môi hồng nhạt. Thật muốn biết cảm giác khi chạm vào đôi môi đó! Nghĩ là làm, Vũ Hiên lập tức hành động. Bàn tay của Lâm An Nhiên đang đặt trên vai Vũ Hiên bị anh nắm lấy, rồi chịu một lực kéo lớn, cả người cô liền ngả về phía trước, trong khoảnh khắc đó hai đôi môi chạm vào nhau.

Hai mắt Lâm An Nhiên mở lớn không thể tin, khi nhận ra được chuyện gì đang xảy ra lập tức đẩy mạnh Vũ Hiên, thoát khỏi bàn tay của anh.

Lúc Vũ Hiên bị đẩy ra còn thấy tiếc nuối, anh vốn muốn cảm nhận thêm mùi vị ngọt ngào của đôi môi đó thêm một chút nữa. Nụ hôn lúc nãy chỉ là một nụ hôn nhẹ thoáng qua, anh chưa kịp làm gì mà đã bị cắt đứt rồi.

Lâm An Nhiên bỗng đứng bật dậy, quay về vẻ mặt lạnh lùng giống như lần đầu gặp, trong mắt còn ẩn ẩn tức giận.

"Anh làm như vậy là có ý gì?"

Vũ Hiên phát hiện Lâm An Nhiên tức giận thì mới nhận ra việc mình vừa làm có ảnh hưởng lớn đến như thế nào. Nhất thời bối rối, không biết giải thích làm sao. "Tôi.....cái đó....."

Lâm An Nhiên thấy biểu tình vô tội của anh thì mấy câu mắng chửi vừa đến cửa miệng liền nuốt lại. Cô nghiêng đầu sang một bên, không để cho anh nhìn ra sắc mặt của mình.

"Sau này đừng bao giờ đùa giỡn tôi như thế nữa!"

Vũ Hiên vừa nghe thì đã biết cô hiểu lầm, anh gấp gáp đứng dậy, kéo khuôn mặt cô nhìn về phía mình.

"Anh không bao giờ đùa giỡn với em, Nhiên Nhiên, anh thích em! Anh rất nghiêm túc, đồng ý làm bạn gái của anh đi!"

Lâm An Nhiên ngây ngẩn cả người, đột nhiên được người khác tỏ tình cô rất kinh ngạc. Hơn nữa, lần đầu tiên có gọi cô với cái tên Nhiên Nhiên này, không nghĩ đến khi anh kêu cô là Nhiên Nhiên thì thân mật đến như vậy, ấm áp đến như vậy. Nụ hôn vừa rồi cô còn lừa mình dối người là anh chỉ đang đùa giỡn cô thôi, không phải nghiêm túc. Nhưng bây giờ anh chính miệng tỏ tình với cô, làm sao cô có thể trốn tránh đây?

Đối với người đàn ông trước mặt này, nói không động lòng là giả. Nhưng mà trái tim cô đã đóng băng từ mấy năm về trước rồi, cả đời này cô cũng không thể yêu người nào được nữa.

"Tôi không thích anh, chúng ta không thể nào đâu!" Thật xin lỗi, lại làm tổn thương anh lần nữa rồi.

Trong nháy mắt Vũ Hiên liền lộ ra bộ mặt thất vọng cùng khổ sở, ánh mắt rũ xuống, xung quanh anh dường như mất đi sức sống mạnh mẽ của bình thường.

"Tại sao lại không thể?" Anh nhận ra được rõ ràng là cô có tình cảm với anh, vậy sao cô lại từ chối anh chứ?

Nội tâm Lâm An Nhiên có phần giằng giựa, không biết nên nói như thế nào. Cuối cùng chỉ đành lạnh nhạt nói: "Quá khứ của tôi là một khoảng thời gian rất đen tối, tôi từng nói với bản thân rằng sẽ đóng kín trái tim này, không bao giờ yêu ai khác. Dù anh có làm gì thì cũng vậy thôi, tôi cũng không thể chấp nhận anh đâu!"

Vũ Hiên kinh ngạc, từ lần đầu tiên gặp mặt anh đã biết cô mang trong mình một bí mật rất lớn. Đó là lý do vì sao cô luôn xa cách người khác, từ trên người cô lúc nào cũng cảm nhận được một loại ưu thương nhàn nhạt. Anh nghĩ có lẽ chuyện đó không lớn lắm, nhưng không ngờ hiện tại đã ảnh hưởng đến quá trình theo đuổi bạn gái của anh. Dù anh rất muốn biết quá khứ đó của cô là gì, nhưng anh nhìn ra được cô không hề muốn nhắc đến nó một chút nào, thậm chí có cảm giác bài xích rất lớn.

Vũ Hiên rối rắm, không nói hai lời kéo cô ôm vào lòng. "Quá khứ của em như thế nào anh không quan tâm, anh sẽ giúp em quên đi quá khứ đen tối đó. Chúng ta hãy thử một lần đi có được không?"

Lâm An Nhiên dựa vào người Vũ Hiên, trong lòng bắt đầu dao động, ánh mắt thoáng do dự. Trong căn phòng lờ mờ tối, hai người cứ ôm nhau như vậy, không nói câu nào.

Mẫn Nguyệt nói đi ăn cơm đúng là đi ăn cơm thật, còn lôi cả Vũ Điềm Điềm và An Triết Hàn theo. Hàn Viên Viên và Tiêu Anh Kỳ lại bận việc nên không đi ăn cùng được.

Vũ Điềm Điềm nghe Mẫn Nguyệt kể mọi chuyện mà há hốc mồm, che miệng nói: "Thì ra có chuyện như vậy sao, trời ơi, quá sốc rồi!"

Vũ Điềm Điềm nhớ tới một chuyện khác liền nhíu mày, "Nguyệt Nguyệt, không phải cậu tính tha thứ cho lão đại đó chứ?"

Mẫn Nguyệt lắc đầu, "Muốn mình tha thứ, không dễ như thế!"

Vũ Điềm Điềm đập bàn khen hay, "Đúng vậy, không nên tha thứ cho lão đại dễ dàng thế, phải hành hạ anh ấy thật nhiều, tốt nhất là cho anh ấy hối hận chết luôn!" Haha, cuối cùng cô cũng có cơ hội trả thù rồi! Lão đại, ai bảo anh lúc nào cũng giành Nguyệt Nguyệt với tôi, lần này cho anh cảm nhận được thế nào đau khổ cực độ đi. Hừ!

An Triết Hàn và Mẫn Nguyệt co rút khóe miệng, ai cũng mong cô và Âu Thần làm lành với nhau. Chỉ có cô gái này sợ thiên hạ không loạn, cố tình khuyên cô như vậy. Điềm Điềm à, mục đích của cậu viết rõ hết lên mặt rồi kìa, phải kiềm chế, phải kiềm chế!

Vũ Điềm Điềm không nghe thấy âm thanh gào thét trong lòng Mẫn Nguyệt, cô vẫn lấy tay che miệng cười trộm, vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác.

An Triết Hàn đã lâu rồi không gặp Vũ Điềm Điềm, nên từ khi bước vào nhà hàng, tầm mắt anh thỉnh thoảng hướng về phía cô. Anh biết cô tránh mặt anh, anh cũng biết cô không muốn giữa bọn họ có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng mà đôi lúc anh lại không nhịn được mà nhớ về khuôn mặt quật cường vào ngày đó của cô. Hiện tại thấy cô cười vui vẻ như vậy, có lẽ là đã hoàn toàn quên đi chuyện không vui tối hôm đó rồi. Chứng tỏ trong lòng cô anh không hề quan trọng một chút nào. Chẳng phải là rất tốt sao, nhưng mà tại sao bây giờ trong lòng anh lại khó chịu như vậy?

"Được rồi, Điềm Điềm, kế hoạch sắp tới có vài chỗ mình cần cậu giúp!"

Vũ Điềm Điềm ra dấu yên tâm, thề son sắt. "Đừng lo, mình sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu."

Mẫn Nguyệt bật cười, "Cám ơn cậu, mình có gọi rất nhiều món ăn mà cậu thích. Lát nữa ăn nhiều một chút."

"Nguyệt Nguyệt, thì ra hôm nay cậu gọi mình đến ăn cơm là có mục đích. Thật không có lương tâm mà!"

"Haha, đúng là có mục đích nên cậu phải ăn nhiều một chút rồi làm việc cho mình."

Hai người cứ một câu lại một câu đùa giỡn vui vẻ với nhau, An Triết Hàn yên lặng ngồi ngắm bọn họ. Khung cảnh hạnh phúc như quay về lúc nhỏ, khi đó bọn họ lúc nào cũng vô tư vui đùa như vậy. Khuôn mặt băng lãnh của An Triết Hàn bỗng hiện lên vẻ hoài niệm.

Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm cứ tiếp tục đùa giỡn cho đến khi phục vụ mang đồ ăn lên thì mới dừng lại. Mẫn Nguyệt đúng là gọi rất nhiều món mà Vũ Điềm Điềm thích, ba người ăn rất vui vẻ. Nhưng đến nửa chừng thì xảy ra vấn đề. Phục vụ mang món canh gà đặt đến trước mặt Vũ Điềm Điềm, không hiểu sao cô vừa nhìn thấy tô canh gà liền biến sắc, sau đó che miệng quay đầu sang một bên nôn khan.

Mẫn Nguyệt giật mình, lo lắng hỏi: "Điềm Điềm, cậu làm sao vậy?" Không phải trong đồ ăn có vấn đề gì chứ? Nhưng đây là nhà hàng mà cô rất quen thuộc, không thể nào có vấn đề được.

Người phục vụ vừa bưng đồ ăn lên cũng hoảng sợ đứng một bên.

An Triết Hàn bất ngờ, trong lòng rất khẩn trương không biết Vũ Điềm Điềm bị làm sao. Anh đột nhiên nhớ đến phản ứng của mấy người mang thai cũng giống như thế, đó gọi là ốm nghén. An Triết Hàn biến sắc, không phải cô ấy.....có rồi chứ?!!!

Vũ Điềm Điềm ngồi dựa vào ghế, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Cô xua tay, cười gượng. "Mình không sao, chỉ là hai ngày nay bận rất nhiều việc nên ngủ không ngon, dẫn đến khẩu vị cũng có vấn đề, không chịu được mấy món nhiều dầu mỡ." Dạo này lão đại bận đối phó với Lâm Quân, trong Nam Cung gia đương nhiên là không thể rảnh rỗi. Cô bị mất ngủ liên tục, lại ăn uống không điều độ nên bây giờ dạ dày lại kháng nghị.

Vũ Điềm Điềm dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn tô canh gà, bịt mũi lùi về sau.

Mẫn Nguyệt thật hết nói nổi với cô, nhưng vẫn kêu người mang canh gà xuống, rồi lại gọi thêm vài món thanh đạm, bổ dưỡng. "Mình thấy là cậu nên đi đến bệnh viện khám bác sĩ thì hơn, cứ tiếp tục như vậy là không được."

Vũ Điềm Điềm bĩu môi, cô không thích đến bệnh viện một chút nào. "Nguyệt Nguyệt, không có gì nghiêm trọng nên không cần đến bệnh viện đâu, rất phiền phức."

Mẫn Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng Vũ Điềm Điềm, nhưng liên quan đến vấn đề sức khỏe thì cô không thể nhân nhượng được. "Nếu đến bệnh viện phiền phức thì gọi cho Vũ Á đi, dù sao cậu ấy cũng là bác sĩ chuyên nghiệp."

Vũ Điềm Điềm biến sắc, trên trán chảy mồ hôi lạnh. "Mình thấy hay là mình vẫn nên đến bệnh viện thì hơn. Vũ Á dạo này phải lo rất nhiều chuyện, chúng

ta không cần phải làm phiền đến anh ta."

"....."

Mẫn Nguyệt bật cười, không nói gì nữa.

An Triết Hàn ngồi đối diện như có điều suy nghĩ nhìn Vũ Điềm Điềm, bàn tay cầm muỗng bóp chặt tới mức trắng bệch. Anh cúi đầu xuống, một lúc lâu sau mới nói: "Chăm sóc bản thân mình tốt một chút, đừng để một lúc nào đó bị người ta khiêng vào bệnh viện."

Không khí trong phòng ăn nhất thời yên lặng, Mẫn Nguyệt tròn mắt nhìn An Triết Hàn như thấy quỷ.

Vũ Điềm Điềm thì cho rằng anh đang châm chọc mình nên hừ lạnh một tiếng. "Không cần anh quan tâm!"

"....." Anh vốn chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, nhưng không hiểu sao khi nói ra miệng lại thành như vậy. Có lẽ là do thói quen từ trước đến giờ luôn thích trêu chọc cô.

Hai người họ cãi nhau Mẫn Nguyệt không thấy lạ, nhưng mà khi nãy An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm không nói với nhau câu nào, sau đó An Triết Hàn nói ra câu kia thì cô cảm thấy có vấn đề. Hai người họ xảy ra chuyện gì à?

Bữa ăn tiếp tục trôi qua, sau đó Vũ Điềm Điềm thỉnh thoảng nhìn thấy một số món ăn không thích thì lại nôn khan. Khi đó vẻ mặt An Triết Hàn vô cùng kì dị, Mẫn Nguyệt thì cứng rắn bảo Vũ Điềm Điềm đi bệnh viện. Bữa cơm trưa cứ thế mà kết thúc.

Những ngày tiếp theo, Nam Cung Âu Thần rất đau đầu, có cảm giác khổ không nói nên lời. Không hiểu sao gần đây Nguyệt nhi luôn thích ra ngoài chơi rất trễ mới về, còn không thì đi ăn với Lạc Vĩ Đình. Những khi ấy cô luôn trang điểm rất đẹp, khiến trong lòng anh rất ngứa ngáy, muốn ngăn cô ở nhà nhưng mà không được. Chuyện đó làm cho Nam Cung Âu Thần tức điên. Hơn nữa, người của tổ chức J bắt đầu gây sự với Nam Cung gia, tuy chỉ là những việc nhỏ nhưng cũng mang cho anh không ít phiền phức.

Sự việc kì lạ như vậy càng làm cho Nam Cung Âu Thần thấy là cô đang trả thù anh. Không phải là vì chuyện ngày hôm đó ở Lưu Ly Bảo chứ? Nam Cung Âu Thần ảo não bóp trán, cơn giận của cô bé này lớn quá rồi.

Điện thoại nội bộ vang lên, người bên kia gấp gáp nói: "Lão đại, người của tổ chức J lại tiếp tục phá rối rồi!"

"Không cần làm gì hết, mặc kệ bọn họ đi!"

Việc này vốn là do anh sai, bây giờ anh cũng không thể làm gì cô, cứ mặc cho cô trút giận là được.

Mẫn Nguyệt gây sự với Nam Cung gia, người nào cũng lo lắng buồn rầu, chỉ có hai người là ngoại lệ. Một trong hai người đó là Lâm Quân, ông ta cười âm hiểm, cứ náo loạn đi, náo loạn càng nhiều càng tốt.

Người còn lại chính là Vũ Điềm Điềm, chứng kiến vẻ mặt tức mà không thể làm gì của lão đại cô liền vui vẻ. Đương nhiên chuyện Mẫn Nguyệt quậy phá thành công vậy một phần cũng là do công của cô nội ứng ngoại hợp.

Nam Cung Âu Thần nếu như biết được chuyện này chắc chắn sẽ tức đến hộc máu.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm.

Mẫn Nguyệt đen mặt nhìn Vũ Điềm Điềm cứ cười mãi liền lên tiếng cắt đứt tiếng cười của cô.

"Điềm Điềm, cậu đã đến bệnh viện khám bệnh chưa?"

Nụ cười của Vũ Điềm Điềm tắt ngúm, khóe miệng run rẩy. "Cái đó..... Mình vẫn chưa đi."

Mẫn Nguyệt nhíu mày, "Nội trong tuần tới phải đi cho mình, nếu không đừng trách mình gọi cho Vũ Á!"

Vũ Điềm Điềm đau khổ nói: "Mình biết rồi!"

"Nguyệt Nguyệt, sắp tới chúng ta làm gì?"

Mẫn Nguyệt cười đầy ẩn ý, "Dụ cá cắn câu!"

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Quân trước mặt Vũ Điềm Điềm. Chờ cho đến khi kết nối được, cô lập tức mở miệng.

"Lâm Quân, tôi đồng ý hợp tác với ông!"

Không biết Lâm Quân ở bên kia nói gì, chỉ thấy độ cong nơi khóe môi của Mẫn Nguyệt ngày càng lớn. Cuối cùng chỉ nói một tiếng "Được" rồi tắt máy.

Vũ Điềm Điềm ngồi bắt chéo chân, gảy nhẹ móng tay. "Xem ra có người đã không nhịn được nữa, chưa gì đã cắn câu rồi. Nhưng mà lão đại thì không giống như vậy, anh ấy đúng là kiên nhẫn. Cậu làm những việc đó mà cũng nhịn được, không tức giận. Chậc, kế hoạch của cậu có khi nào thất bại

không?"

Trong mắt Mẫn Nguyệt lóe lên vài tia sáng, "Không thể, kế hoạch này nhất định thành công!" Hiện tại anh không tức giận, để cô xem đối với chiêu tiếp theo anh có còn nhịn được nữa không! Nam Cung Âu Thần, anh tuyệt đối chạy không thoát đâu!

Ở trong công ty, Nam Cung Âu Thần bỗng thấy lạnh sóng lưng.

Mẫn Nguyệt giảo hoạt cười, "Chuẩn bị bước thứ hai của kế hoạch đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đến quán bar trai bao

Ngày hôm sau Vũ Điềm Điềm quả thật nghe lời Mẫn Nguyệt đi đến bệnh viện khám bệnh.

Chờ một hồi cũng có kết quả, Vũ Điềm Điềm thở dài. Cô đoán không sai, dạ dày cô gặp một chút vấn đề. Lại thêm áp lực lâu dài ảnh hưởng đến vị giác, nên mới có chuyện cô luôn cảm thấy buồn nôn. Nếu Nguyệt Nguyệt biết được chuyện này chắc chắn sẽ lại nói cô một trận.

Thôi, tạm thời giấu trước vậy. Vũ Điềm Điềm cầm tờ giấy trên tay định đi ra khỏi bệnh viện. Đột nhiên có một cô gái mặt tái nhợt, run rẩy đi đến gần cô. Sau đó cô gái ấy liền không chú ý mà đụng trúng Vũ Điềm Điềm rồi ngã xuống trước mặt cô.

Tờ giấy kết quả khám bệnh của hai người đều rơi xuống. Vũ Điềm Điềm hoảng hồn, vội vàng đỡ cô gái ấy đứng dậy.

"Cô không sao chứ?"

Cô gái kia chỉ cúi đầu, cả người run run nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Cô gái đó dường như rất sợ hãi, gấp gáp nhặt tờ kết quả khám bệnh lên rồi đi mất. Tốc độ nhanh đến nỗi làm Vũ Điềm Điềm không kịp nói gì.

Khóe miệng Vũ Điềm Điềm cứng ngắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang bỏ chạy kia. Trong miệng lẩm bẩm vài tiếng, cô có đáng sợ vậy sao? Cần gì bỏ chạy nhanh thế chứ!

Vũ Điềm Điềm không để ý cầm tờ giấy kết quả của mình từ dưới đất lên, rồi đến chỗ thùng rác gần đó liền vứt vào. Cô không biết vừa rồi hai người đụng vào nhau, cô gái kia đã không cẩn thận lấy nhầm giấy kết quả khám bệnh của cô.

An Triết Hàn vừa nghe được tin Vũ Điềm Điềm hôm nay đến bệnh viện thì lén đi theo cô. Nhưng ở bãi đậu xe anh suýt bị cô phát hiện nên không dám đi theo cô quá gần. Kết quả là sau đó anh liền bị mất dấu cô, anh phải tìm một lúc lâu mới nhìn thấy bóng dáng của Vũ Điềm Điềm. Nhưng mà lúc ấy cô đang đứng ở trước cửa khoa phụ sản. Khoa phụ sản?!

Tim An Triết Hàn giật thót, không phải là như anh nghĩ đó chứ?

Chuyện này nói ra chỉ là một việc trùng hợp, lúc ấy khi Vũ Điềm Điềm đụng phải cô gái kia thì đúng lúc cô đang đi ngang khoa phụ sản mà thôi. Nên không thể trách An Triết Hàn hiểu lầm được.

An Triết Hàn thấy Vũ Điềm Điềm vứt một tờ giấy nào đó vào thùng rác thì không khỏi tò mò. Anh đợi sau khi cô đi khỏi thì bước đến chỗ thùng rác, không quản ánh mắt của người khác mà lấy tờ giấy đó ra.

Lúc anh nhìn đến nội dung trong tờ giấy đó thì hoàn toàn chấn động. Vũ Điềm Điềm quả thật mang thai, hơn nữa còn là hơn một tháng rồi. Anh nhẩm tính thời gian, có lẽ chính là do đêm hôm đó của hai người.

An Triết Hàn ngây ngốc, không biết nên diễn tả tâm tình hiện tại của mình như thế nào. Đáy lòng dâng lên một niềm vui sướng, anh có con rồi!

An Triết Hàn vụt chạy ra khỏi bệnh viện, tờ giấy khám bệnh đó lại rơi xuống đất lần nữa. Trong cơn hoảng loạn, An Triết Hàn không hề biết rằng, phần tên bệnh nhân vốn không phải là Vũ Điềm Điềm mà là một người khác tên Lưu Vũ Điềm.

Vũ Trạch ủ rũ ngồi trong phòng điều khiển của Nam Cung gia. Gương mặt trẻ con của lúc nhỏ vẫn không thay đổi, chỉ là đường nét khuôn mặt dần sắc sảo hơn, nhưng vô cùng đáng yêu. Khiến cho Mẫn Nguyệt mỗi lần thấy Vũ Trạch đều không nhịn được muốn "dày vò" khuôn mặt đó của anh nhưng không dám. Bởi vì những lúc ấy Âu Thần đều ở sau lưng cô.

Vũ Hiên vừa vào đã thấy Vũ Trạch như thế thì tò mò hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Vũ Trạch ngẩng đầu nhìn Vũ Hiên, đáng thương nói: "Cuối cùng anh cũng về rồi, nếu không thì tôi chết chắc. Gần đây phải xử lý chuyện của Lâm Quân,

tôi đã phải mất ngủ liên tục. Không những vậy đột nhiên tiểu công chúa kia không biết tức giận lão đại chuyện gì cứ quấy rối Nam Cung gia. Vũ Á thì cứ như người bí ẩn, dạo này muốn gặp cậu ta còn khó hơn lên trời."

Vũ Hiên gật đầu đồng ý, Vũ Á muốn đi theo đuổi vợ bé nhỏ của cậu ta đương nhiên sẽ không rảnh rồi.

"Còn Vũ Điềm Điềm đó, cô ấy vốn không muốn giúp chúng ta, cứ đứng một bên làm ra vẻ mình không liên quan."

Vũ Hiên tiếp tục gật đầu, cô gái đó muốn trả thù lão đại thay cho Mẫn Nguyệt nên đương nhiên là sẽ không giúp rồi.

Vũ Trạch bỗng nhiên dừng lại một lát, oán hận trừng mắt với Vũ Hiên. "Còn anh thì dạo này tinh thần luôn không tập trung, làm việc luôn có sai sót. Báo hại tôi phải đi giải quyết sai lầm mà anh gây ra."

"....."

Vũ Hiên chột dạ không biết phản bác như thế nào, từ hôm đó An Nhiên vẫn không cho anh câu trả lời chính xác. Anh không biết rõ ý của cô là gì, vì vậy cứ bồn chồn lo lắng, tinh thần không yên nên mới làm ra sai lầm.

"Xin lỗi. Đợi sau này tôi sẽ đền bù cho anh!"

Khuôn mặt trẻ con của Vũ Trạch hừ lạnh một tiếng, "Mấy người ai cũng có lý do riêng, bỏ mặc tôi giải quyết cả một đống công việc trong Nam Cung gia. Thật quá đáng!"

Vũ Hiên đồng cảm vỗ vai Vũ Trạch, "Cực khổ cho cậu rồi!"

Aiz, xem ra anh phải lấy lại tinh thần mới được, nếu không lão đại mà biết được thì chắc chắn anh lại phải đi huấn luyện lần nữa. Nghĩ tới đợt huấn luyện đó Vũ Hiên liền rùng mình, vẫn là chăm chỉ làm việc thì tốt hơn!

"Ring!" Chuông điện thoại của Vũ Hiên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Anh lấy điện thoại ra ấn nút nghe, sau khi nghe người bên kia nói xong Vũ Hiên run rẩy suýt làm rớt điện thoại, vẻ mặt như nuốt phải ruồi. Anh lập tức bỏ lại Vũ Trạch mà chạy đi tìm Âu Thần.

"Này Vũ Hiên, anh lại chạy đi đâu thế?"

Vũ Trạch thấy biểu cảm vừa rồi của Vũ Hiên rất lạ, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì sao? Vũ Trạch không yên tâm nên cũng chạy theo Vũ Hiên.

"Rầm" Cánh cửa phòng làm việc của Nam Cung Âu Thần bị người ta đẩy mạnh một phát, đập thẳng vào tường gây ra một tiếng động lớn. Âu Thần không vui ngẩng đầu lên quan sát người đột nhiên xông vào phòng anh.

Vũ Hiên dường như cũng nhận ra vừa rồi bản thân mình hơi quá đáng, sờ sờ mũi, cúi đầu nhận lỗi trước.

"Lão đại, xin lỗi, lúc nãy tôi lỗ mãng quá!"

Nam Cung Âu Thần nghiêm khắc nói: "Không có lần sau!"

"Dạ, lão đại!"

Sắc mặt Âu Thần hòa hoãn lại, tiếp tục làm việc của mình, thuận tiện hỏi: "Có chuyện gì?"

Vũ Hiên nhớ tới cuộc gọi lúc nãy mặt liền biến sắc, ngập ngừng nói: "Lão đại, Mẫn Nguyệt, cô ấy đến quán bar rồi."

Mày Nam Cung Âu Thần nhíu chặt, nhưng vẫn không bộc phát tức giận. "Có vấn đề gì?"

"Nhưng quán bar đó là quán bar trai bao!"

Vũ Trạch vừa vào tới cửa nghe thấy câu này liền muốn ngã nhào. Bây giờ anh đã hiểu vì sao lúc nãy vẻ mặt của Vũ Hiên lại kì lạ như thế rồi. Khóe miệng Vũ Trạch giật giật, quán bar trai bao? Lá gan của tiểu công chúa lớn thật!

"Rầm" Nam Cung Âu Thần một chưởng đập nát cái bàn làm việc, sắc mặt lạnh lẽo đến đáng sợ, hai mắt hằn lên tia lửa.

Thân thể Vũ Hiên và Vũ Trạch run lên một cái, theo bản năng lùi về sau một bước. Lão đại bây giờ thật nguy hiểm, quá đáng sợ rồi!

Ánh mắt sắc lạnh của Âu Thần bắn thẳng tới chỗ Vũ Hiên, khí thế bức người trong giây lát bao trùm cả căn phòng. Anh lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói không hề có độ ấm: "Địa chỉ?"

Vũ Hiên lập tức mở tin nhắn ghi địa chỉ trong điện thoại đưa cho anh đọc. Sau đó Vũ Hiên và Vũ Trạch chỉ thấy một cơn gió thoáng qua, Nam Cung Âu Thần liền biến mất rồi.

Vũ Trạch thấy Âu Thần bỏ đi vốn cũng muốn đi theo nhưng anh ta phát hiện Vũ Hiên vẫn còn đứng ở đó chăm chú cầm điện thoại không biết đang làm gì nên tò mò hỏi: "Anh làm gì vậy? Không đuổi theo lão đại sao?"

"Chờ một chút đã, tôi nhắn tin cho Vũ Á." Vũ Hiên cười hắc hắc hai tiếng, ngón tay không ngừng hoạt động trên màn hình.

Vũ Trạch nghiêng đầu không hiểu, "Nhắn tin cho Vũ Á làm gì?"

Vũ Hiên không trả lời, vừa rồi khi nhận được cuộc điện thoại kia cũng có nghe được là cô gái tên Viên Viên gì đó cũng đi chung với Mẫn Nguyệt. Không biết lúc Vũ Á biết được tin tức này thì sẽ phản ứng như thế nào đây?!

Vũ Hiên xấu xa cười trộm, trong lòng lại thở phào một cái. Cũng may, Nhiên Nhiên của anh không cùng đến đó.

Vũ Hiên nhắn tin xong liền nhét điện thoại vào túi, lôi kéo Vũ Trạch đi xem kịch.

"Đi đuổi theo lão đại thôi!"

Trong quán bar, Mẫn Nguyệt, Vũ Điềm Điềm và Hàn Viên Viên nhàn nhã ngồi uống rượu trong phòng vip, không hề quan tâm ngoài kia đang loạn như thế nào. Mẫn Nguyệt không định mang Hàn Viên Viên theo, nhưng cô ấy vừa nghe nói tới quán bar trai bao thì rất tò mò, sau đó nhất quyết đòi theo cô. Mẫn Nguyệt không còn cách nào khác đành mang cô ấy theo. Còn An Nhiên thì không biết dạo này có chuyện gì, luôn thấy cô ấy ngẩn người suy nghĩ gì đó, cũng không muốn đến đây nên ở lại căn cứ tổ chức.

Trước mặt ba người bọn họ là một dàn "tiểu thịt tươi" mơn mởn, tất cả đều là trai bao chất lượng tốt nhất trong quán bar. Mẫn Nguyệt không nhìn đến bọn họ, cúi gầm mặt xuống uống rượu, Hàn Viên Viên ngược lại rất hứng thú. Liên tục gọi mấy người đến phục vụ xung quanh mình, người rót rượu, người đưa thức ăn,..... Tư thái kia, quả thật giống như nữ vương bệ hạ!

Vũ Điềm Điềm lắc lắc ly rượu, cười không có ý tốt. "Nguyệt Nguyệt, lần này cậu chơi lớn thật đấy!"

Mẫn Nguyệt nhếch môi cười, "Không làm như vậy thì sao đạt được mục đích, hơn nữa chẳng phải chỗ này là do cậu đề nghị sao?"

Vũ Điềm Điềm câm nín, vội chuyển tầm mắt sang Hàn Viên Viên đang chơi vui vẻ đến quên cả xung quanh. Khóe miệng Vũ Điềm Điềm co rút, "Đưa cô ấy đến đây không sao chứ?"

Mẫn Nguyệt liếc mắt nhìn sang phía Hàn Viên Viên một cái, thản nhiên nói: "Không sao đâu, để cho cậu ấy chơi đùa một chút thôi."

Vũ Điềm Điềm chậc chậc hai tiếng, nhìn Hàn Viên Viên với ánh mắt thương hại. Tuy bây giờ nói không sao nhưng lát nữa Vũ Á mà đến thì..... Cô gái đáng thương!

"Người cần lo không phải là cô ấy mà ngược lại là cậu đó."

Vũ Điềm Điềm không hiểu nhìn Mẫn Nguyệt, "Là sao?"

"Cậu và An Triết Hàn có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Đừng tưởng mình không nhận ra hai cậu có vấn đề. Hai người phát triển đến giai đoạn nào vậy?"

Vũ Điềm Điềm giễu cợt cười một tiếng, ngay từ đầu cô đã biết là sẽ không giấu được Nguyệt Nguyệt. Nếu đã như vậy thì không cần giấu nữa, cô hạ mắt, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Lên giường rồi!"

"Phụt!" Ngụm rượu mà Mẫn Nguyệt vừa uống liền phun hết ra ngoài, cô ho khan kịch liệt.

"Khụ.....khụ.....đã tới mức này rồi sao? Vậy sau này....."

"Không có sau này nữa, mình và anh ta kết thúc rồi!"

Mẫn Nguyệt đột nhiên nghiêm túc đối mặt với Vũ Điềm Điềm, thận trọng nói: "Cậu thật sự muốn như vậy sao?"

Vũ Điềm Điềm hơi né tránh ánh mắt của Mẫn Nguyệt, cô đương nhiên không muốn. Nhưng mà ngay từ đầu bọn họ đã định sẵn là sẽ không có kết cục rồi.

"Đúng vậy, nếu không thì thế nào? Bắt anh ta chịu trách nhiệm à? Mình không cần cái gọi là trách nhiệm đó!"

Mẫn Nguyệt thở dài, tính cách của Điềm Điềm trước giờ luôn mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ khiến người ta phải đau lòng. Nhưng đây là chuyện của hai người họ, cô không thể xen vào được, nếu không lại rối thêm. Nói thật, cô rất mong Điềm Điềm và An Triết Hàn có được hạnh phúc. Bởi vì đó là hai người bạn tốt nhất của cô.

Vũ Điềm Điềm không muốn tiếp tục đề tài này, vội chuyển qua chuyện khác. Cô vẫy tay cho một anh chàng đẹp trai bước tới ngồi bên cạnh mình, cười vô cùng quyến rũ. Thỉnh thoảng liếc mắt sang Mẫn Nguyệt: "Đã đến đây rồi thì phải làm cho thật một chút, tranh thủ hưởng thụ phúc lợi đi, nếu không lát nữa lão đại đến thì chẳng được cái gì cả."

Đầu Mẫn Nguyệt đầy hắc tuyến, Điềm Điềm còn nghiêm túc hơn cả cô nữa.

Cùng lúc đó chàng trai nổi bật nhất trong số những người kia bước đến chỗ cô. Anh ta quả thật rất đẹp trai, quanh người còn mang theo một loại khí thế ôn hòa. Đối mặt với ánh mắt của Mẫn Nguyệt, anh ta chỉ cười dịu dàng: "Nam Cung tiểu thư, tôi có thể ngồi ở đây không?"

Mẫn Nguyệt hào phóng nói: "Đương nhiên có thể."

Vũ Điềm Điềm ngồi bên cạnh âm thầm gật đầu, quả nhiên là át chủ bài của quán bar này, không tệ!

Lúc Nam Cung Âu Thần đến đã thấy một khung cảnh như thế này, trong phòng ba người phụ nữ cùng với một đám đàn ông ngồi uống rượu, trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Bên cạnh bảo bối của anh còn có một tên tiểu bạch kiểm đang ngồi đó, tư thế của hai người rất thân mật.

Thật ra Mẫn Nguyệt và người đàn ông kia chỉ đơn thuần ngồi nói chuyện, giữa hai người còn cách nhau một cánh tay. Nhưng trong mắt Âu Thần thì cũng đã rất thân mật rồi.

Cơn giận dâng lên, anh lập tức tiến đến chỗ bọn họ, theo sau còn có cả Vũ Hiên, Vũ Trạch và Vũ Á. Nam Cung Âu Thần không nói gì liền vung thẳng cú đấm vào mặt người đàn ông kia.

"Bốp" Tiếng động vang dội này thành công gây sự chú ý của mọi người. Hàn Viên Viên và Vũ Điềm Điềm tròn mắt ngạc nhiên nhìn Nam Cung Âu Thần, trong lòng run lên một trận. Những người trai bao khác vội đứng dậy, lui về góc phòng, vẻ mặt tái mét.

Ngay từ khi anh bước vào phòng thì Mẫn Nguyệt đã biết, chỉ là không ngờ anh trực tiếp đánh người ta như thế.

Cú đấm của Âu Thần bình thường đã rất mạnh, cộng thêm hiện tại anh đang tức giận nên không hề lưu tình chút nào. Đánh cho người đàn ông kia phải lăn một vòng, chảy máu miệng, khuôn mặt đẹp trai bị sưng lên. Anh ta run rẩy lùi về sau, ánh mắt hoảng sợ. Bàn tay sờ sờ khuôn mặt, thấy trên tay toàn là máu thì sắc mặt anh ta trắng bệch, sau đó gào khóc.

Mọi người: "....."

Mẫn Nguyệt thấy anh ta như vậy thì rất áy náy, dù sao chuyện này cũng là do cô.

Phát hiện Âu Thần còn có dấu hiệu muốn đánh tiếp, Mẫn Nguyệt vội đứng dậy cản anh.

"Nam Cung Âu Thần, anh dừng tay lại cho em!"

Câu nói của cô không làm cho cơn giận của anh dịu đi mà còn bùng phát mạnh thêm. Đôi mắt Âu Thần ánh lên sát khí dữ dội, ngọn lửa của cơn giận dữ cháy lên mạnh mẽ. Giọng nói của anh như hạ xuống không độ: "Em muốn bảo vệ cho hắn ta?"

"Không phải, em sợ tay anh đau!"

Dưới ánh mắt sắc bén của anh, Mẫn Nguyệt thông minh lựa chọn không tiếp tục chọc giận anh, nếu không lát nữa toàn bộ căn phòng sẽ bị phá hủy mất.

Quả nhiên quyết định của cô rất đúng đắn, thái độ của Âu Thần dần hòa hoãn lại. Anh hừ lạnh một tiếng, liếc quanh những người trong phòng.

Khi đôi mắt của Âu Thần chiếu tới, Hàn Viên Viên lo sợ rụt cổ. Vũ Á thấy vậy liền kéo cô ra sau lưng, chặn đứng ánh mắt đáng sợ của Nam Cung Âu Thần. Cô nhóc này đợi lát nữa về anh nhất định sẽ trừng phạt cô một trận, cho cô biết thế nào là những nơi không thể đến.

Vũ Điềm Điềm đỡ hơn một chút, chỉ cúi đầu không nhìn Âu Thần, mắt không thấy tâm không phiền!

Âu Thần không để ý lắm, anh nổi giận đùng đùng kéo Mẫn Nguyệt rời đi. Anh không muốn ở trong căn phòng này thêm một chút nào nữa.

Sau khi hai người đi, Vũ Á cũng mang Hàn Viên Viên đang ngơ ngác đi luôn. Hiện tại trong phòng chỉ còn lại Vũ Hiên, Vũ Trạch và Vũ Điềm Điềm. Vũ Hiên cho người đưa đám đàn ông kia ra ngoài, còn bồi thường cho cái tên trai bao bị đánh. Nhưng mà anh ta không dám nhận, lập tức chạy mất dạng. Khóe miệng Vũ Hiên giật giật, xem ra là bị lão đại dọa sợ luôn rồi.

Vũ Trạch thong thả ngồi xuống bên cạnh Vũ Điềm Điềm, rót rượu ra ly cầm lên uống.

"Vũ Điềm Điềm, cô can đảm thật đấy. Dám đưa Mẫn Nguyệt tới đây, không sợ lão đại phạt cô sao?"

"Sao anh lại nghĩ là tôi đưa Nguyệt Nguyệt đến mà không phải là do cậu ấy đưa tôi đến?" Nhìn cô giống người hay đến mấy chỗ này lắm sao?

Vũ Trạch nhếch mép, cười nhạo: "Chỉ có cô mới nghĩ ra được chủ ý đến những nơi như thế này mà thôi!"

Vũ Điềm Điềm: "....."

Đối với vấn đề lúc nãy mà Vũ Trạch hỏi, Vũ Điềm Điềm nhún vai, thản nhiên nói: "Nguyệt Nguyệt sẽ không để cho tôi bị lão đại phạt."

"Cô không thấy bây giờ đến cả bản thân cô ấy còn lo chưa xong, lấy đâu ra khả năng lo đến cô."

Vũ Điềm Điềm thần bí cười cười: "Bây giờ quyền chủ động nằm trong tay ai còn chưa chắc đâu!"

"Hừ!" Vũ Trạch đối với thái độ không để ý này của Vũ Điềm Điềm rất buồn bực. Anh cầm ly rượu lên định uống hết nhưng nửa đường bị Vũ Điềm Điềm chặn lại.

"Trẻ vị thành niên không nên uống rượu."

"Phụt" Vũ Hiên ôm bụng cười thành tiếng. Trẻ vị thành niên? Cười chết mất.

Vũ Trạch đen mặt, giận dữ nói: "Tôi không phải là trẻ vị thành niên!"

Vũ Điềm Điềm không chút lưu tình đả kích thêm, "Với cái gương mặt đó của anh thì ai tin chứ."

Gương mặt của Vũ Trạch đúng thật là nhìn rất "non", trắng nõn mịn màng, da còn đẹp hơn con gái. Đặc biệt khi anh ta mặc áo sơ mi trắng lên thì nhìn rất giống học sinh cấp ba.

Vũ Hiên càng cười lớn hơn, Vũ Trạch tức giận đặt ly rượu lên bàn, nghiến răng nói: "Vũ Điềm Điềm, cô.....!!!"

Vũ Trạch không biết nên cãi lại cô như thế nào, sắc mặt dần đỏ lên vì tức giận.

Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, ba cặp mắt dồn về phía cửa, kinh ngạc phát hiện người đến là An Triết Hàn.

Vũ Điềm Điềm không muốn đối mặt với anh, vừa mở miệng liền muốn đuổi người. "Nếu anh đến tìm Nguyệt Nguyệt thì đã chậm rồi, lão đại vừa đưa cô ấy đi. Người anh muốn tìm không có ở đây, anh về được rồi."

An Triết Hàn chầm chậm đi đến trước mặt cô, bàn tay nắm chặt như đang kiềm nén gì đó.

"Người tôi muốn tìm vẫn đang ở đây nên tôi không thể về. Vũ Điềm Điềm, tôi có chuyện muốn nói với cô."

Vũ Điềm Điềm ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt anh một lúc lâu. Sau đó cô thong thả đứng lên, "Được, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện."

Hai người cứ như thế mà đi, để lại Vũ Hiên và Vũ Trạch trừng mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Thừa nhận tình cảm

An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm đi đến con hẻm nhỏ bên cạnh quán bar nói chuyện.

Vũ Điềm Điềm khoanh tay đứng dựa vào tường, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Anh muốn nói chuyện gì?"

An Triết Hàn bộc phát, bỗng nhiên nắm tay Vũ Điềm Điềm kéo lại gần, giọng nói giận dữ. "Vũ Điềm Điềm, cô có biết ở đây là đâu không? Lại còn dám ngồi chung với đám đàn ông đó? Cô có biết bọn họ là người như thế nào, lỡ như đám người đó có suy nghĩ không an phận thì sao?"

Vũ Điềm Điềm cười nhạo một tiếng, mỉa mai nói: "Vậy thì sao? Tôi đi đâu thì có liên quan gì tới anh? Chẳng phải anh nói tôi là người phóng túng hay sao?"

An Triết Hàn nghẹn họng, ánh mắt tối lại, câu nói đó đúng là do anh nói ra, nhưng đó chỉ là do nóng giận nhất thời. Thì ra nó lại tổn thương cô sâu đến vậy, để cho cô đến bây giờ vẫn nhớ rõ. Sắc mặt An Triết Hàn có phần dịu lại, thấp giọng xin lỗi cô. "Lần đó là do tôi nóng giận quá nên mới nói ra những lời như vậy. Xin lỗi!"

Vũ Điềm Điềm ngạc nhiên trừng mắt anh một cách kì lạ, từ trước đến giờ cô chưa từng thấy An Triết Hàn chịu hạ mình xin lỗi ai như vậy bao giờ. Nhưng mà chưa được bao lâu thì An Triết Hàn lại quay về bản tính của mình, bắt đầu gầm thét.

"Cô muốn đến đây cùng Mẫn Nguyệt thì không sao, nhưng mà cô uống rượu làm gì, không biết lo cho bản thân mình sao? Cô bây giờ không phải là một mình nữa!"

Vũ Điềm Điềm nghe xong chỉ thấy đầu óc choáng váng, sau đó là một trận mờ mịt. "Tại sao tôi không được uống rượu? Hơn nữa, tôi không phải là một mình là có ý gì?"

An Triết Hàn trầm mặc, cô không muốn nói chuyện đó cho anh biết sao? Anh đột nhiên bừng tỉnh, đúng vậy, khi ở bệnh viện cô còn cố tình vứt tờ giấy

khám sức khỏe đó, chắc chắn là không muốn nói cho ai biết. Anh đã làm tổn thương cô rất nhiều nên cô muốn giấu anh là chuyện dễ hiểu. Có điều cô lại dám đi uống rượu, cô không biết nó rất có hại với thai nhi sao? Không được, sau này anh phải luôn ở bên cạnh coi chừng cô, phòng khi cô làm ra những chuyện có hại cho mình!

An Triết Hàn nghĩ Vũ Điềm Điềm không muốn anh biết chuyện cô có thai nên anh cũng làm ra vẻ như không biết.

"Không phải, chỉ là muốn nhắc cô quan tâm bản thân mình một chút."

Vũ Điềm Điềm ngẩn ra, sau đó cô giật tay mình khỏi bàn tay của anh đang nắm. "Anh lo lắng cho tôi à? Thích tôi rồi sao?"

An Triết Hàn nhíu mày, không trả lời.

Cô nghiêng đầu đi, cười giễu cợt, "A, tôi đang mơ tưởng gì thế này, dù người anh thích là ai thì người đó cũng không phải là tôi!"

An Triết Hàn xoay mặt cô lại đối diện với anh, giọng nói dịu dàng chưa từng thấy. "Sao em biết người đó không phải là em, nếu như anh nói người đó là em thì sao?"

Trong đôi mắt lạnh lùng của Vũ Điềm Điềm bắt đầu gợn sóng, trái tim đập lệch một nhịp. Cho đến khi An Triết Hàn tưởng rằng sẽ có hy vọng thì cô đột ngột đẩy anh ra, lui về sau hai bước, hét lớn: "An Triết Hàn, anh nghĩ nói những lời như vậy thì tôi sẽ tin sao? Anh đừng đùa giỡn tình cảm của tôi như thế được không?! Tôi sợ trái tim tôi sẽ chịu không nổi, cho nên từ nay về sau, xin anh tránh xa tôi một chút, đừng làm phiền đến tôi nữa."

Giờ phút này trong lòng An Triết Hàn cảm thấy bỗng đau đớn, trước giờ anh không biết thì ra cô ảnh hưởng tới anh mạnh đến vậy. Nhìn cô như vậy, anh rất khó chịu, cũng rất đau khổ.

Nếu như là trước đây thì anh sẽ không biết tình cảm trong lòng mình là gì, nhưng hiện tại khi anh thấy cô cười thì anh cũng vui, thấy cô khóc thì trái tim anh càng đau hơn. Anh biết, đó gọi là yêu!

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, kiên định nói: "Anh không đùa giỡn với em, anh rất nghiêm túc. Anh thích em!"

Vũ Điềm Điềm mím môi, hai mắt long lanh nước nhưng cô ngăn cho nó không chảy xuống.

"Giờ phút này anh nói ra câu đó thì có tác dụng gì chứ! Chúng ta không thể nào ở bên nhau được, kết quả này ngay từ đầu chẳng phải là do anh chọn sao?"

An Triết Hàn trầm mặc, một lúc lâu sau mới thì thào nói: "Anh hối hận rồi."

"An Triết Hàn, anh không có tư cách hối hận!" Nói xong Vũ Điềm Điềm liền xoay người muốn đi, cô sợ mình tiếp tục ở đây nữa thì sẽ không thể khống chế mình. Cô tuyệt đối không thể quên những lời buổi sáng hôm đó anh nói với cô.

An Triết Hàn ở đằng sau hét lớn: "Vũ Điềm Điềm, anh sẽ cho em biết anh thực sự nghiêm túc như thế nào!"

Bước chân Vũ Điềm Điềm khựng lại, sau đó làm như không có việc gì đi tiếp.

Nam Cung Âu Thần dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về Lưu Ly Bảo. Mẫn Nguyệt bình thản ngồi bên ghế lái, vẻ mặt không thay đổi.

"Két" Nam Cung Âu Thần dừng xe ngay trước cửa, sau đó lôi Mẫn Nguyệt đi vào. Anh quét mắt quanh phòng khách một vòng, quát lớn: "Tất cả đi ra ngoài!"

Cả đám người hầu run lên, vội vã chạy ra khỏi cửa. Chưa đến hai phút, toàn bộ phòng khách đã vắng tanh, chỉ còn lại Âu Thần và Mẫn Nguyệt. Anh ép cô vào cửa, một cú đấm sượt qua mặt cô đấm thẳng vào cánh cửa sau lưng. Anh phẫn nộ nói: "Tại sao lại đến nơi đó?"

Mẫn Nguyệt không cần nhìn cũng biết trên cánh cửa sau lưng cô nhất định xuất hiện một cái lỗ. Ánh mắt cô bình tĩnh nhìn anh, từ đầu đến cuối đều không thay đổi. Cô không trả lời anh mà hỏi ngược lại: "Anh giận đến vậy sao?"

Âu Thần không nói, nhíu mày càng chặt. Mẫn Nguyệt thấy phản ứng này của anh liền bật cười, "Nếu anh tức giận vậy có nghĩa là kế hoạch của em thành công rồi."

"Em cố tình?"

Mẫn Nguyệt không chút do dự thừa nhận, "Phải, là em cố tình, những thứ này đều là nằm trong kế hoạch của em."

"Tại sao?"

"Em chỉ muốn biết anh có còn quan tâm đến em nữa không. Nam Cung Âu Thần, anh trốn tránh em đủ chưa?"

Âu Thần ngẩn ra, sau đó không dám nhìn vào mắt cô, theo bản năng phản bác. "Anh không có trốn tránh em!"

Mẫn Nguyệt bực bội, "Anh còn nói không có? Vậy mấy chuyện gần đây là như thế nào? Đừng lấy lý do rằng anh là anh họ em nên mới làm như vậy, em

không cần đâu!"

Hai mắt Âu Thần mở lớn, cánh tay tăng thêm lực siết chặt người cô.

"Em đã biết? Là ai nói cho em biết những chuyện này?" Rõ ràng là anh đã phong tỏa mọi tin tức, tại sao cô vẫn biết?

Mẫn Nguyệt chưa kịp trả lời đã nghe thấy anh nói.

"Là Lâm Quân sao?" Ngoài ông ta ra, anh thật sự không nghĩ ra được ai khác có thể nói những chuyện đó với cô. Chết tiệt! Cô đã biết hết mọi chuyện rồi, anh phải làm sao đây?

Lần đầu tiên trong đời Nam Cung Âu Thần xuất hiện vẻ hoảng loạn, không biết nên làm thế nào.

"Rốt cuộc anh đang sợ cái gì? Sợ rằng em sẽ rời xa anh? Anh nghĩ rằng với tình cảm mười năm của chúng ta thì những lời đó của Lâm Quân có thể khiến em hận anh sao? Anh thật sự không tin em, hay là anh vốn không tin vào tình cảm của chúng ta?"

Âu Thần nhìn vào cặp mắt trong trẻo của cô, cũng chính bởi vì cặp mắt này mà mười năm trước đã khiến anh bị thu hút rồi trầm mê vào đó. Anh rất muốn nói cho cô biết là anh sợ bản thân mình không thể giữ được cô, anh sợ mình sẽ làm cho cô đau khổ.

Thấy Âu Thần không trả lời, Mẫn Nguyệt liền mất kiên nhẫn. Cô giơ tay nắm cà vạt của anh kéo xuống, tức giận nói: "Anh đúng là kẻ nhát gan! Chỉ với nhiêu đó mà đã muốn từ bỏ em sao, em nói cho anh biết, không thể nào! Nam Cung Âu Thần, em thích anh!"

Sau đó cô không chờ cho Âu Thần phản ứng mà đã nhổm người lên chạm vào môi anh.

Cả người anh cứng đờ mất mấy giây rồi vội đẩy cô ra. "Em có biết mình đang làm gì không, chúng ta là anh em họ đấy!"

Vừa rồi bị đẩy làm Mẫn Nguyệt rất bất mãn, nghe xong lời anh nói thì trong đầu cô bỗng nảy ra vài suy nghĩ xấu xa. Chuyện hai người không phải là anh em họ cô tạm thời sẽ không nói cho anh biết. Hừ, cho anh biết thế nào là đau khổ! Ai bảo anh dám giấu cô mấy chuyện đó, còn cấu kết với Hạ Linh Lung nữa.

Mẫn Nguyệt nhếch môi, kiêu ngạo nói: "Anh em họ thì như thế nào, em đã tỏ tình với anh rồi thì anh chính là người của em, đừng nghĩ tới việc muốn rời xa em!"

Nam Cung Âu Thần dở khóc dở cười, nhưng mà anh cũng bừng tỉnh hiểu ra. Đúng vậy, anh em họ thì sao chứ, chẳng phải anh chỉ cần quan tâm là cô có tình cảm với anh vậy là đủ rồi sao?! Chỉ cần cô ở bên cạnh anh thì anh sẽ dùng tất cả để bảo vệ cô!

Nam Cung Âu Thần siết chặt eo cô, đặt trán mình lên trán cô, khuôn mặt hai người nhất thời kề sát nhau. Hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt cô.

"Em hãy nghĩ cho kĩ, nếu như em quyết định ở bên anh thì sau này dù có như thế nào cũng không thể quay đầu nữa!"

Mẫn Nguyệt cười rộ lên, đáp trả anh bằng một nụ hôn. Lần này anh không đẩy cô ra nữa mà mạnh mẽ đáp lại. Môi lưỡi không ngừng dây dưa với nhau, hai người dựa vào cánh cửa làm một nụ hôn nóng bỏng. Trong mắt Âu Thần phủ đầy dục vọng, bàn tay thô ráp của anh một đường đi xuống, luồn vào trong quần áo cô mà vuốt ve.

Cánh tay Mẫn Nguyệt ôm cổ anh, kéo thân thể hai người sát lại không còn một khe hở. Một nụ hôn kéo dài tới mấy phút, đến khi Âu Thần chịu thả cô ra thì cả người Mẫn Nguyệt đã mềm nhũn, yếu ớt dựa vào anh. Hơi thở hai người đều gấp gáp, thân thể dần nóng lên.

Nam Cung Âu Thần cúi người bế ngang Mẫn Nguyệt, hướng phòng ngủ trên lầu mà đi lên. Anh đạp cửa phòng rồi đóng lại một cách thô bạo, sau đó ném cô lên giường, người anh lập tức đè lên. Anh tiếp tục hôn cắn cái miệng nhỏ của Mẫn Nguyệt, dần dần đi xuống.

Anh chống tay nhìn cô từ trên cao, quan sát bộ váy gợi cảm mà cô đang mặc bất giác nhíu mày, cảm thấy rất chướng mắt. Vừa nghĩ vậy anh liền hành động.

"Roẹt" Bộ váy đắt tiền của Mẫn Nguyệt cứ như thế mà bị phá hủy, Âu Thần vùi đầu vào cổ của cô, khó chịu nói: "Lần sau không được mặc nó nữa!"

"Hả?" Mẫn Nguyệt còn đang đắm chìm trong những nụ hôn của anh nên khi anh nói cô không nghe rõ.

"Không được mặc những bộ váy như thế này xuất hiện trước mặt người khác và cũng không được đi đến quán bar đó nữa!" Âu Thần rất kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, giọng điệu lần này còn nghiêm khắc hơn trước. Anh chỉ cần nghĩ đến vừa rồi cô mặc bộ váy này xuất hiện ở nơi đó thì anh liền có xúc động muốn giết người. Anh cúi đầu cắn vào ngực cô một cái để trừng phạt.

"A, đau!" Mẫn Nguyệt nhíu mày kêu một tiếng, cô than thầm, không ngờ anh vẫn nhớ rõ chuyện lúc nãy.

Mẫn Nguyệt cười khẽ, vươn đầu lưỡi liếm vành tai anh, mị hoặc nói: "Chỉ mặc cho anh xem thôi được không?!"

Đôi mắt Nam Cung Âu Thần tối sầm, cả người như bị kích thích, động tác ngày càng mạnh bạo hơn. Anh nhanh chóng cởi toàn bộ đồ trên người cô ra, tùy ý ném xuống sàn nhà. Anh cúi đầu hôn lên da thịt cô, bàn tay vỗ về chơi đùa bộ ngực cao ngất, xoa nắn nụ hoa hồng nhạt. Lòng bàn tay cảm nhận được một điểm nhỏ cứng lên, đâm vào bàn tay anh. Âu Thần hiểu kì hôn lên điểm hồng nhạt đó, bắt đầu liếm mút.

Mẫn Nguyệt không khỏi hít một ngụm khí lạnh, thân thể khẽ run lên, thấp giọng rên rỉ. Đối với cô những cảm giác này hoàn toàn xa lạ, nhưng cô không hề chán ghét nó. Thân thể mềm mại dần nhuộm lên một tầng phấn hồng, so với ga giường màu xám bạc thì càng làm nổi bật lên làn da trắng muốt của cô.

Âu Thần nhẹ đẩy hai chân cô ra, bàn tay luồn vào địa phương ẩm ướt giữa hai chân.

"Ưm..." Nơi mẫn cảm nhất đột nhiên bị xâm nhập khiến cho Mẫn Nguyệt co rút lại, hai tay ôm đầu anh, thở hổn hển.

Tốc độ ngón tay Âu Thần ra vào càng lúc càng nhanh, cho đến khi anh cảm thấy cô đã đủ ẩm ướt thì rút tay ra. Thân thể Mẫn Nguyệt theo động tác của anh mà run rẩy kịch liệt. Bản thân anh cũng bắt đầu cởi áo sơ mi, tháo thắt lưng, lộ ra cự vật to lớn.

Anh đặt phần dục vọng nóng bỏng của mình trước nơi tư mật của cô, chậm rãi ma sát, nhưng lại do dự không tiến vào.

Mẫn Nguyệt bị anh trêu chọc khiến cả người đều khó chịu, thấy anh không động thì bất mãn kêu lên một tiếng.

Giọng nói Âu Thần khàn khàn, ánh mắt rối rắm. "Bảo bối, anh....."

Cô vươn tay sờ má anh, cười dịu dàng, "Không sao, đây đều là do em tự nguyện!"

Âu Thần hạ xuống môi cô một nụ hôn, các ngón tay hai người đan vào nhau. Trong khoảnh khắc anh hôn cô, dưới thân liền dùng lực đẩy mạnh, hoàn toàn xâm nhập vào trong thân thể cô.

Anh ôm chặt cô, khẽ nói: "Bảo bối, anh yêu em!" Nếu phía trước là địa ngục, vậy thì chúng ta hãy cùng xuống địa ngục đi. Loạn luân thì sao chứ, tình yêu cấm kỵ thì sao chứ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô ra!

Lúc vừa mới bắt đầu, Mẫn Nguyệt có cảm giác rất đau đớn, nhưng cô không hề la lên một tiếng nào, cắn môi chịu đựng. Âu Thần thương tiếc xoa đôi môi cô, động tác có phần chậm lại, chờ đến khi cô đã có thể thích ứng được rồi thì anh liền tăng tốc.

Hai người rơi vào cơn bão mê tình, cảm thấy nhẹ nhàng như đang trôi bồng bềnh giữa các đám mây, sảng khoái vô cùng. Anh cầm chân cô vòng qua thắt lưng mình, hung hăng đâm sâu, kích thích tới mức da đầu Mẫn Nguyệt tê dại.

Âu Thần nắm lấy eo cô luật động ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng rên nhẹ một tiếng, ở sâu trong thân thể cô, một dòng ấm nóng phun trào.

Mẫn Nguyệt thét chói tai, mệt mỏi nằm trên giường, đến khi cô cho rằng đã kết thúc rồi thì bỗng anh lật người, tiếp tục một vòng luật động mới. Mẫn Nguyệt kinh ngạc há hốc mồm, hoàn toàn ngây ngốc.

Âu Thần ghé vào tai cô tà ác nói: "Không kết thúc sớm vậy đâu, bảo bối!"

Đúng vậy, đêm, chỉ mới bắt đầu.

Sáng sớm, Nam Cung Âu Thần mơ màng thức dậy, theo bản năng ôm lấy người bên cạnh. Nhưng khi sờ tới một mảnh lạnh như băng thì anh liền mở mắt, không còn vẻ buồn ngủ. Anh ngồi bật dậy, quan sát xung quanh, căn phòng rất yên tĩnh, trong phòng tắm cũng không có cô. Trời vẫn còn sớm, cô đã đi đâu vậy?

Đột nhiên trong lòng anh sinh ra một dự cảm không lành, anh vội vàng rời giường. Nhưng bàn chân vừa đặt xuống đất, khóe mắt anh liền thấy một tờ giấy nhỏ đặt cạnh giường. Anh gấp gáp cầm tờ giấy lên đọc, nhưng sau khi đọc Âu Thần hoàn toàn tức giận.

Trong tờ giấy mà Mẫn Nguyệt đã viết rằng: "Đừng nghĩ với những việc mà anh đã làm tổn thương em thì em sẽ dễ dàng tha thứ cho anh như vậy. Lúc nhỏ chúng ta đã từng chơi trò trốn tìm phải không, bây giờ cũng giống như vậy. Em cho anh một tuần để tìm ra em, nếu anh có thể làm được thì sẽ có một món quà bất ngờ. Nhưng nếu không được thì đừng mong em sẽ tha thứ cho anh. Lần này em muốn chúng ta có một khởi đầu mới, khi bình minh lên, em sẽ ở nơi mà chúng ta mơ ước để chờ anh!"

Nam Cung Âu Thần vò nát tờ giấy, nghiến răng nói: "Xem ra tối qua anh đã không cố gắng rồi, lại để cho em còn sức để bỏ đi. Nam Cung Mẫn Nguyệt, chờ anh mang em về nhất định sẽ khiến em không xuống nổi giường!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi

Mấy ngày sau đó, Nam Cung Âu Thần dùng tất cả lực lượng của mình để đi tìm Mẫn Nguyệt. Anh vốn tự tin cho rằng với lực lượng của bản thân thì rất nhanh sẽ tìm ra cô. Nhưng lần này khiến anh thất vọng rồi, tin tức truyền về đều là không thấy cô. Âu Thần bắt đầu gấp gáp, lục tung cả thành phố A lên cũng không tìm được cô. Sau đó anh đột nhiên nghĩ đến có thể cô đã ra nước ngoài liền vội vàng cho người đi kiểm tra hồ sơ xuất cảnh.

Mẫn Nguyệt đúng là ra nước ngoài nhưng lại dùng chính máy bay tư nhân của mình mà đi nên dù anh có tra thế nào cũng không ra. Anh hỏi những người khác thì đều thu được câu trả lời là không biết.

Trong phòng làm việc, Âu Thần chán nản ngồi trên ghế sô pha, nhìn tờ giấy mà Mẫn Nguyệt để lại đến ngẩn người. Thời gian một tuần cô cho anh, bây giờ đã qua hai ngày rồi. Anh chưa bao giờ cảm thấy nhớ cô như vậy, hơn nữa còn có một chút lo sợ. Sợ rằng nếu anh không tìm được cô thì cô sẽ mãi mãi bỏ đi như vậy.

Âu Thần bực bội vò tóc, đầu cúi xuống suy nghĩ. Cùng lúc đó khóe mắt chợt thấy dòng chữ trên tờ giấy của cô. Trong đầu anh lóe lên tia sáng, đứng bật dậy gọi điện cho Vũ Hiên.

"Giúp tôi chuẩn bị máy bay....."

Thành phố Venice, nước Ý

Mẫn Nguyệt trên vai đeo một cái ba lô nhỏ, trên đầu đội mũ thoải mái đi trên đường phố ở Venice. Mái tóc dài được buộc gọn lại, cả người ăn mặc thoải mái, nhìn qua rất giống một học sinh cấp ba. Hơn nữa với gương mặt nhỏ nhắn theo tiêu chuẩn búp bê phương Đông thì cô đã thu hút biết bao nhiêu ánh mắt nhìn mình. Những người ngoại quốc đi đường xung quanh đều không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

Mẫn Nguyệt không quan tâm đến điều đó, cô cố tình ăn mặc như vậy, hóa trang thành một tiểu bạch thỏ chủ yếu để tránh tai mắt của Nam Cung gia. Cô đến Italia, một phần là vì trốn Nam Cung Âu Thần. Nhớ đến tối hôm đó, Mẫn Nguyệt lại muốn nghiến răng. Anh đúng là không biết tiết chế, hành hạ cô đến nửa đêm, rốt cuộc làm bao nhiêu lần cô cũng không nhớ nữa. Làm hại cô đến buổi sáng bị đau nhức cả người, suýt chút nữa thì không thể rời khỏi đó. Cô muốn trả thù anh nên mới đến đây, thật ra nơi này còn chứa một câu chuyện nhỏ giữa cô và anh. Lúc nhỏ khi cô xem ti vi thấy khung cảnh một người con trai cầu hôn với một người con gái ở nơi được xem là thành phố lãng mạn nhất thế giới - Venice, thì rất ngưỡng mộ. Cô hỏi Thần đó là ở đâu thì anh nói: "Venice, thành phố được xem là thánh địa của tình yêu."

Lúc đó, cô không biết tình yêu là gì, chỉ biết là khi người con gái đó được cầu hôn thì vui vẻ đến bật khóc, khung cảnh xung quanh càng thêm thêm lãng mạn. Khi ấy cô đã xem Venice thành thiên đường hạnh phúc, cho rằng mỗi người đều đó đều sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình. Vì vậy cô luôn muốn đi đến Venice, nhưng tình hình của Nam Cung gia vào thời gian đó chỉ vừa mới ổn định, Thần không thể rời đi được nên hứa với cô nhất định một ngày nào đó sẽ cùng cô đến đây. Lúc anh nói câu này thì mắt anh sáng lấp lánh như đang nghĩ tới chuyện gì đó, cô không biết nó có nghĩa là gì nhưng thấy anh rất vui vẻ thì thôi không để ý nữa.

Mẫn Nguyệt cười nhạt, chuyện đó đã trôi qua rất lâu rồi, không biết anh có còn nhớ lời hứa với cô không.

Một lý do khác nữa chính là vì đến tìm sư phụ Joker của cô, từ lúc ông ấy mất tích, cô đã dùng toàn bộ người trong tổ chức cũng không thể tìm thấy. Mẫn Nguyệt cảm thấy hơi lo lắng, nên đích thân đến nơi mà Joker xuất hiện cuối cùng để tìm ông. Thật trùng hợp là trước khi mất tích, Joker cũng đã đến Venice. Nhưng mà khi cô đến đây cũng không có thu hoạch gì, Joker giống như hoàn toàn biến mất, một chút thông tin cũng không có. Mẫn Nguyệt trong lòng thầm cầu nguyện, mong rằng ông ấy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cô nhìn khung cảnh xung quanh, thật không hiểu nổi rốt cuộc sư phụ Joker đến đây để làm gì. Với sở thích kỳ quái của ông, thì nơi này có gì thu hút ông ấy chứ?

Mẫn Nguyệt đi dạo dọc theo con đường ven bờ biển của thành phố, trong lúc đi tìm kiếm Joker cô liền ngẫu hứng đi đến đây. Trên khoảng đất trống cách đó không xa, có vài đứa trẻ đang chơi đá banh, cô bất giác dừng chân lại, có chút thú vị nhìn bọn nhóc đó. Không nhìn ra mấy đứa bé này còn nhỏ nhưng lực chân lại rất mạnh. Trong lúc Mẫn Nguyệt đang gật gù khen đám nhóc đó thì bỗng nhiên có một cậu bé đá banh bị lệch hướng, kết quả trái banh liền bay thẳng đến chỗ cô.

Cô chỉ là người qua đường đang đứng xem đá banh thôi mà, tại sao đột nhiên trở thành mục tiêu của trái banh đó vậy?

Khi trái banh đến gần, cô chuẩn bị nghiêng người né tránh thì bỗng có bàn tay chặn lại nó, sau đó cả người cô bị kéo ra sau, một giọng nói dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu.

"Cô gái nhỏ, không sao chứ?"

Tư thế này quả thật rất giống với màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng ở đây thì không phải anh hùng mà lại là một cô gái!

Mẫn Nguyệt vừa ngước mặt lên thì đã bị một màu đỏ làm cho chói mắt. Một khuôn mặt tinh xảo đầy khí phách hiện ra trước mặt cô, mái tóc rượu vang đỏ dưới ánh nắng mặt trời càng lên tỏa sáng. Hình ảnh như vậy thật khiến cô khó mà quên được. Mẫn Nguyệt mất một lúc mới hồi phục tinh thần, vội vàng đứng thẳng người dậy.

Lúc này Mẫn Nguyệt mới có thời gian quan sát người vừa giúp mình, thì ra đó là một cô gái, còn là một cô gái có phong cách rất mạnh mẽ. Cô ấy có vẻ lớn hơn cô, khuôn mặt trang điểm đậm nhưng không hề có vẻ gì là thô tục mà càng tăng thêm độ sắc sảo, khóe môi mang theo nụ cười như có như không rất quyến rũ. Đứng trước một cô gái có mị lực như thế này nếu không phải Mẫn Nguyệt là người có định lực cao thì cũng rất dễ dàng bị cô gái này làm cho say mê.

Nhưng mà không hiểu sao đối với cô gái này Mẫn Nguyệt có một cảm giác rất thân thiết. Dù trong lòng nghĩ như thế nào thì trên mặt cô cũng không có biến hóa, thể hiện tốt một vai trò tiểu bạch thỏ, dùng tiếng Ý ngây thơ nói: "Cám ơn cô vừa rồi đã giúp tôi!"

"Không có gì, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi. Đối với những cô gái dễ thương thì tôi luôn như vậy." Cô gái kia chính là Hiên Viên Nhã. Thành phố Venice vốn là tổng bộ của Hiên Viên gia, trùng hợp, nơi mà Mẫn Nguyệt đi dạo cách tòa lâu đài của Hiên Viên gia cũng không xa. Hiên Viên Nhã vừa ra ngoài làm việc đã đụng phải cô, ngay khi vừa thấy Mẫn Nguyệt thì mắt Hiên Viên Nhã liền phát sáng. Hình tượng búp bê phương Đông này chính là mẫu người mà cô yêu thích. Cô bé này đáng yêu quá, thật muốn sờ một cái!

Khóe miệng Mẫn Nguyệt giật giật, cô gái này không có vấn đề gì chứ?

Hiên Viên Nhã như nhìn ra tâm tư nhỏ của Mẫn Nguyệt, cô bật cười một cái. "Yên tâm, giới tính của tôi rất bình thường chỉ là có sở thích đặc biệt đối với những người dễ thương thôi."

Mẫn Nguyệt xấu hổ sờ sờ mũi, chưa gì đã bị vạch trần suy nghĩ rồi.

Cùng lúc đó, một đám nhóc chạy tới, vẻ mặt áy náy cúi đầu xuống. Cậu bé vừa rồi đá trái banh đó đứng ra, ngập ngừng nói: "Xin lỗi, vừa rồi em không cố ý, hai chị có thể trả lại banh của tụi em không?!"

Hiên Viên Nhã ngồi xổm xuống, xoa đầu cậu bé: "Lần sau các em chú ý một chút, xung quanh đây có rất nhiều người, nhớ cẩn thận, biết không?"

"Chúng em biết rồi!"

Hiên Viên Nhã đem trái banh trả cho tụi nhỏ, trước khi đi còn nhân cơ hội nhéo má cậu bé kia một cái.

Mẫn Nguyệt: "....." Bây giờ cô thật sự hiểu sở thích của cô gái này là gì rồi!

Hiên Viên Nhã đứng lên an ủi cô, "Bọn trẻ ở đây thường như vậy, vừa rồi không dọa cô sợ chứ?"

"Không có!" Cô cũng không có yếu đuối như vậy!

Nhưng Mẫn Nguyệt không biết, với ngoại hình của cô hiện tại đều khiến người khác nghĩ cô là cô gái nhỏ ngây thơ.

Hiên Viên Nhã quan sát cái ba lô sau lưng Mẫn Nguyệt, mỉm cười hỏi: "Cô là người châu Á đến đây du lịch sao? Có muốn tôi làm hướng dẫn viên du lịch tạm thời không?"

Mẫn Nguyệt suy nghĩ một lát rồi đồng ý, bởi vì quả thật bây giờ cô đang tìm đường để đến một nơi. Vừa hay gặp được cô gái này thì thật tốt, đối với cô ấy trong lòng cô không hề cảm thấy đề phòng chút nào.

"Vậy làm phiền cô rồi!"

Hai người chậm rãi đi ra khỏi công viên, lúc này Hiên Viên Nhã mới nghiêng đầu hỏi: "Cô muốn đến đâu?"

Mẫn Nguyệt không do dự nói: "Tháp chuông St Mark."

"Tháp chuông St Mark? Nơi cạnh nhà thờ St Mark đó?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, Hiên Viên Nhã lại nói tiếp: "Nơi đó đúng là một nơi rất tốt để tham quan đấy, bây giờ lên đó có thể quan sát toàn cảnh thành phố Venice này. Hơn nữa trước khi lên đó ta có thể đi ngang qua nhà thờ St Mark hay còn gọi là Vương cung thánh đường St Mark. Cô có biết không nhà thờ đó rất nổi tiếng,....."

Hiên Viên Nhã quả thật làm rất tốt chức vụ hướng dẫn viên của mình, giới thiệu cặn kẽ về những địa danh nổi tiếng cho Mẫn Nguyệt. Cứ nói như vậy cho đến khi tới chỗ tháp chuông St Mark.

Nơi đó cách chỗ bờ biển vừa rồi không xa, đi bộ khoảng hơn mười phút là tới. Gần đến nơi, Hiên Viên Nhã liền hỏi Mẫn Nguyệt: "Cô đến tháp chuông St Mark đó để làm gì?"

"Ngắm mặt trời mọc!"

Lên tháp chuông ngắm mặt trời mọc? Thì ra cũng có thể làm như vậy sao? Mặc dù câu trả lời hơi kì lạ nhưng Hiên Viên Nhã cũng không thấy có vấn đề gì. Lần sau cô cũng phải lên đó thử cảm giác ngắm mặt trời mọc mới được! Ừ, có chút thú vị.

"Bây giờ cô muốn ngắm mặt trời xem ra không được rồi, phải chờ đến sáng mai đã."

Mẫn Nguyệt gật đầu, cô chỉ muốn đi tìm đường đến nơi này trước thôi, cũng không định xem bây giờ. Mặt trời đã lên cao rồi, còn xem được gì nữa chứ!

Cả tháp chuông và nhà thờ St Mark đều nằm trong Quảng trường San Marco ở Venice. Quảng trường này rất rộng, còn là khu vực dành riêng cho người đi bộ. Sau khi hai người bước qua cảnh cổng lớn của Quảng trường thì giống như bước vào một thế giới khác.

Quảng trường được bao quanh bởi các tòa nhà cổ, giống như tạo thành một khu phố nhỏ tách biệt với bên ngoài. Trong Quảng trường có rất nhiều người tụ tập thành nhóm nói chuyện với nhau, còn có các nhiếp ảnh gia, người đi du lịch,..... Trên khoảng sân lớn của Quảng trường, một số lượng lớn chim bồ câu đậu ở đó, có vài người đi qua còn dừng lại rải thức ăn cho chúng.

Mẫn Nguyệt phấn khởi đi vào trong, quay đầu không ngừng ngó xung quanh.

Hiên Viên Nhã ở sau lưng cô nhàn nhã nói: "Rất thích nơi này có phải không?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, nở nụ cười chân thành, "Ừ, rất thích!"

Quảng trường San Marco này chính là nơi mà năm đó cô đã thấy trên ti vi, là nơi mà cô luôn muốn đến. Cảm giác tới được nơi mà mình mong ước bấy lâu nay thật sự rất tuyệt!

Vừa nói xong, Mẫn Nguyệt chạy đến chỗ đám chim bồ câu, từ một người bán hàng gần đó, mua được thức ăn cho chim bồ câu, sau đó tự mình cho chúng ăn. Nhìn những con chim bồ câu lần lượt vây quanh mình để lấy thức ăn, cô cười rất vui vẻ. Có vài con còn sà xuống mổ thức ăn trên tay cô. Đây quả thật là một trải nghiệm rất thú vị! Giờ phút này cô thật sự giống như là một cô gái nhỏ, không hề có vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

Hiên Viên Nhã thấy cô thích thú như thế cũng rất thỏa mãn. Trong lòng cô âm thầm tiếc hận, cô bé dễ thương đến vậy, nếu như là em gái của cô thì tốt rồi. Hiên Viên Nhã chấn động, cô chỉ mới gặp cô gái này lần đầu tiên, sao lại có suy nghĩ như thế chứ! Có lẽ do dạo này bận tìm kiếm đứa cháu gái thất lạc kia nên cô bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Hiên Viên Nhã thở dài một cái, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại phát ra từ trong túi. Nhìn tin nhắn hiện lên màn hình, Hiên Viên Nhã liền biến sắc. Cô cất điện thoại, hướng về phía Mẫn Nguyệt lặng lẽ nói một câu: "Tạm biệt, mong rằng chúng ta có thể gặp lại!"

Sau đó Hiên Viên Nhã lẩn vào đám người, nhanh chóng đi mất.

Mẫn Nguyệt cho chim bồ câu ăn xong mới đến còn một người đi cùng với mình. Lúc cô quay đầu lại thì đã không thấy cô gái kia đâu, Mẫn Nguyệt nhíu mày. Người đã đi đâu rồi?

Tìm kiếm một hồi cũng không có kết quả, Mẫn Nguyệt có chút thất vọng. Đột nhiên cô phát hiện cô vẫn chưa cám ơn người ta, cũng chưa kịp hỏi tên cô gái đó. Mẫn Nguyệt thở dài, nếu có cơ hội gặp lại thì nhất định cô sẽ nói rõ.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Mẫn Nguyệt đã đến Quảng trường San Marco. Cô không lên tháp chuông mà lại đi vào nhà thờ St Mark trước. Ngày hôm qua, cô gái kia đã nói rất nhiều về nơi này nên cô liền nổi hứng muốn đến đây xem sao.

Nhà thờ này tên đầy đủ là Vương cung thánh đường St Mark, trong tiếng Ý là Basilica di San Marco. Nhà thờ này vốn dành riêng cho người bảo trợ của Venice là Saint Mark, chuyên dùng để lưu giữ các di tích của ông.

Phía bên trên nhà thờ là năm mái vòm vương miện bằng vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời rất đẹp. Khi bước vào bên trong nhà thờ, Mẫn Nguyệt càng ngạc nhiên hơn nữa, kiến trúc xây dựng bên trong vô cùng công phu, là hình mẫu tuyệt vời của lối kiến trúc Byzantine. Xung quanh được trang trí bằng nhiều tượng điêu khắc, tranh khảm mạ vàng và bình phong phủ trang sức rất tráng lệ. Những thứ đó không làm cho nhà thờ trở nên thô tục mà càng trang trọng, cao quý hơn, còn mang theo một sự linh thiêng.

Sau khi Mẫn Nguyệt đi một vòng trong nhà thờ liền chuyển hướng sang tháp chuông St Mark. Tháp chuông nằm ngay bên cạnh nhà thờ, nên cô không cần phải đi xa. Tòa tháp chuông này cao đến 98 mét, khi cô lên đến đỉnh tháp thì có thể quan sát toàn cảnh của thành phố với những mái nhà lợp ngói đỏ và bãi biển trong xanh gần đó cùng với vài hòn đảo lân cận.

Mẫn Nguyệt đứng cạnh lan can, vươn người hít thở không khí vào buổi sáng, tâm trạng rất dễ chịu. Trời vẫn còn hơi tối, mặt trời có lẽ một chút nữa mới lên được. Cô nhìn đồng hồ, sắp đến giờ rồi.

Bỗng nhiên từ sau lưng cô có người bước tới, Mẫn Nguyệt đang đứng ở đó liền bị kéo vào một lồng ngực rắn chắc. Khi cô định ra tay đánh lại theo bản năng thì ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên thân thể người này thì lập tức dừng tay lại, để mặc cho anh ôm.

"Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Làm Lành

"Sao anh tìm được em?" Từ ngày cô bỏ đi đến nay chỉ mới có ba ngày thôi, mà trong ba ngày thì anh đã tìm được cô rồi. Thật không khoa học!

Âu Thần cười khẽ, "Dù em đi đến đâu thì anh nhất định sẽ tìm được em!"

Mẫn Nguyệt từ trong ngực anh lò đầu ra, quan sát thấy vẻ mặt anh rất mệt mỏi, dưới mắt còn có quầng thâm rất đậm. Nỗi uất ức lúc trước hầu như biến mất không còn, cô có phần áy náy, không kiềm chế được lên tiếng.

"Mệt lắm sao?"

Nam Cung Âu Thần đúng là rất mệt mỏi, vì tìm cô mà anh không nghỉ ngơi được bao nhiêu, lúc nãy chỉ ngủ được vài tiếng trên máy bay. Bay suốt mười mấy tiếng, vừa xuống máy bay thì anh đã lập tức đi tìm cô. Bây giờ trông thấy cô thì tất cả đều thỏa mãn, cơn giận vì cô bỏ đi cũng đã tiêu tan hết, cảm giác trống rỗng của ba ngày nay cuối cùng cũng được lấp đầy.

"Không mệt."

Anh xoa hai má cô, sủng nịch nói: "Tha thứ cho anh rồi sao?"

Mẫn Nguyệt nghiêng đầu sang một bên, kiêu ngạo nói: "Hừ, xét thấy anh có thành ý đến vậy thì em sẽ tha thứ cho anh."

Âu Thần bật cười, chôn đầu vào cổ cô hít vào hơi, ôm cô luyến tiếc không muốn buông tay. Anh muốn bù đắp lại khoảng thời gian ba ngày này đã rời xa cô.

Ban đầu Mẫn Nguyệt cũng thuận theo ôm eo anh, nhưng sau đó cô phát hiện đã qua mấy phút mà anh vẫn không chịu buông cô ra, cô sắp nghẹt thở rồi.

Cô nhẹ đẩy anh ra, "Thần,....."

Những lời sắp nói của Mẫn Nguyệt đã bị nụ hôn của Âu Thần chặn lại. Đầu lưỡi anh mạnh mẽ cạy mở miệng cô, linh hoạt tiến vào, bàn tay anh nắm chặt cằm cô, để cho cô có muốn chạy thoát cũng không được.

Môi lưỡi gắn bó với nhau tạo ra từng trận tê dại khiến cả người Mẫn Nguyệt run lên, hai tay cô vòng qua cổ anh, kéo thân thể hai người sát lại. Cô chủ động đáp lại anh, tiếng thở dốc ngày càng nặng nề.

Vào một buổi sáng sớm ngày hè, ở trên đỉnh tháp nơi cao nhất của thành phố Venice, hai người quấn quít hôn nhau, khung cảnh ngọt ngào như thế, không ai dám phá vỡ.

Chờ cho đến khi Âu Thần và Mẫn Nguyệt tách ra thì giống như đã trải qua một thế kỉ. Cô hơi giương cái miệng nhỏ rời khỏi môi anh, cặp mắt hoa đào mê ly đong đầy sương mù. Hô hấp của hai người hòa vào nhau, quyện thành một chỗ, vô cùng ấm áp.

Âu Thần có chút say mê vuốt ve môi cô, ánh mắt sâu thẳm. Nếu không phải là địa điểm không thích hợp thì anh thật sự muốn đem cô dày vò một trận cho tốt. Cô bé này thật biết mê hoặc anh!

Mẫn Nguyệt bỗng nhớ đến một vấn đề mà cô luôn thắc mắc nãy giờ vẫn chưa có dịp hỏi anh.

"Làm sao anh biết em ở đây?"

Giọng nói của Âu Thần mang theo một chút khàn khàn, nhưng lại quyến rũ say lòng người. "Chỉ cần là lời em nói, thì anh tuyệt đối không thể quên. Trên tờ giấy ghi là nơi mà chúng ta mơ ước thì anh biết em sẽ đến Venice. Sau đó em lại nói là khi bình minh đến em sẽ chờ anh, như vậy chứng tỏ đó là em ở nơi mà có thể ngắm mặt trời mọc được. Ở Venice thì tháp chuông này chính là nơi cao nhất để thích hợp ngắm mặt trời mọc. Lời hứa năm đó, anh vẫn chưa có cơ hội thực hiện, bây giờ anh đền bù cho em."

Trái tim Mẫn Nguyệt khẽ động, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua. Điều cô cần, chỉ như vậy là đủ rồi.

Từng tia sáng đầu tiên ló dạng dưới chân trời, bình minh dần lên rồi, chiếu sáng cả một mảnh trời ấm áp.

Mẫn Nguyệt dựa vào ngực Âu Thần, yên tĩnh ngắm bình minh. Ở đằng sau anh đột nhiên lên tiếng: "Bảo bối, anh yêu em!"

Cô nở nụ cười mãn nguyện, hôn nhẹ lên khóe môi anh. "Em cũng yêu anh!"

Âu Thần và Mẫn Nguyệt không vội về thành phố A mà tiếp tục ở lại Venice vài ngày. Buổi tối, khi hai người cùng về khách sạn mà cô thuê thì đột nhiên anh nhớ đến món quà bất ngờ mà cô nói với anh trong tờ giấy đó. Anh thật tò mò không biết nó là thứ gì.

Âu Thần ngồi xuống giường, sau đó kéo cô ngồi trên đùi anh, dụi cả khuôn mặt vào vai cô.

"Bảo bối, món quà bất ngờ mà em chuẩn bị cho anh là gì vậy?"

Anh không nhắc đến thì Mẫn Nguyệt cũng quên mất, nghĩ đến chuyện này thì cô lại chột dạ rụt cổ. Nếu cô nói ra chuyện đó thì có làm anh tức giận đến nỗi ăn thịt cô luôn không?

Càng nghĩ Mẫn Nguyệt càng thấy sợ, hơi dịch mông lùi ra một chút, thuận tiện cho việc lát nữa chạy trốn. Cô chần chừ nói: "Thật ra chúng ta không phải anh em họ, cũng không có quan hệ huyết thống gì cả."

Tinh thần của anh đột ngột dâng cao, lập tức ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em nói vậy là sao?"

Mẫn Nguyệt chậm rãi nói hết mọi chuyện cho anh biết. Sau khi Âu Thần nghe xong, vẻ mặt âm trầm bất định, bàn đầu còn ngơ ngác nhưng một lúc sau thì bị một niềm vui lớn thay thế. Thật tốt, anh và cô không phải là anh em họ, đã như thế thì anh không cần phải lo lắng gì nữa. Tuy nói anh không quan tâm có loạn luân hay không, nhưng anh vẫn sợ cô không chịu nổi dư luận của xã hội.

Âu Thần bỗng nheo mắt, "Em đã biết chuyện này từ sớm? Lại còn không nói cho anh biết?"

Mẫn Nguyệt nuốt nước miếng, dù chết vẫn còn kiên cường cãi cố. "Ai bảo anh không điều tra rõ chuyện này đã vội kết luận, còn làm nhiều chuyện khiến em thương tâm như thế. Đương nhiên em sẽ phải trừng phạt anh rồi!"

Âu Thần ngẩn ra, biểu tình đột nhiên thay đổi, có chút đau lòng vì cô.

Mẫn Nguyệt vốn chỉ muốn nói anh một chút chứ không muốn anh tự trách mình. Vừa thấy anh như vậy cô liền sửa lời nói: "Thật ra em biết anh ở trong bóng tối làm rất nhiều chuyện vì em, em sẽ không trách anh. Lần ám sát ở trong con hẻm nhỏ đó, anh đã cứu em phải không?"

"Em biết?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, "Khi ở bệnh viện nhìn viên đạn bạc rơi lại ở hiện trường thì em đã đoán được là anh. Chỉ là không hiểu tại sao anh vẫn không chịu ra mặt gặp em, thật ra em vẫn luôn chờ anh."

"Nhưng mà có một chút uất ức, em không nghĩ anh sẽ vì Hạ Linh Lung mà bỏ mặc em."

Anh xoa đầu cô, giọng nói không tự chủ được nhu hòa hơn. "Em ghen sao?"

Lần này cô không phủ nhận nữa, "Đúng vậy, em ghen đó!"

Âu Thần khẽ cười, bảo bối của anh thật đáng yêu.

"Yên tâm, đối với cô ấy anh không có tình cảm gì cả, cũng không có chạm vào cô ấy."

Mẫn Nguyệt nhỏ giọng hừ hừ, y như một con mèo nhỏ đang xù lông. "Nếu anh quả thật dám chạm vào cô ta thì đừng trách em phế anh trước, sau đó đi giết Hạ Linh Lung!"

"Em nỡ sao?" Anh không giận một chút nào, ngược lại đáy mắt chứa ý cười hỏi lại cô.

"Không nỡ. Nhưng em tuyệt đối không cho phép anh chạm vào người con gái khác. Em không thể chấp nhận được việc anh phản bội em."

Anh dịu dàng xoa mặt cô, đối diện với ánh mắt cô kiên định nói từng chữ: "Sẽ không, anh sẽ không bao giờ phản bội em!"

Mẫn Nguyệt lấy được bảo đảm thì hài lòng gật đầu, nhưng vừa nghĩ đến Hạ Linh Lung liền nhíu mày.

"Thần, em có cảm giác Hạ Linh Lung không bình thường."

"Làm sao?"

Suy nghĩ của anh dần bay xa, vốn không để ý đến chuyện cô đang nói. Vị trí của anh hiện tại khiến anh dễ dàng nhìn thấy rõ ràng cảnh xuân dưới áo cô, hơn nữa vì cô ngồi trên đùi anh mà váy bị kéo lên cao, lộ ra đôi chân thon dài. Ánh mắt anh tối lại, cả người nóng ran, nhất là vị trí nào đó ở phía dưới.

"Ngày đó ở Lưu Ly Bảo, em tình cờ phát hiện Hạ Linh Lung có thể là sát thủ. Ngoài ra anh không thấy những hành động của cô rất kì lạ sao, hình như đều có mục đích....." Mẫn Nguyệt không phát hiện ra sự thay đổi trong mắt anh, vẫn tiếp tục nói không ngừng.

Cô chưa kịp nói xong đã bị Nam Cung Âu Thần lật người đặt cô dưới thân. Mẫn Nguyệt kinh hô một tiếng, đôi mắt mê man không hiểu chuyện gì. Chẳng phải hai người đang bàn về chính sự sao, thế nào mà bây giờ lại chuyển thành thế này?!

Âu Thần chống tay xuống giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

"Chuyện của Hạ Linh Lung nói sau đi, hiện tại chúng ta còn có việc quan trọng hơn!"

"Hả? Chuyện gì?"

Anh không nói, chỉ cười tà ác từng bước đến gần cô.

Bỗng nhiên Mẫn Nguyệt cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng lùi về sau. Cho đến khi lùi đến góc giường, phía sau là bức tường lạnh như băng, không thể lùi được nữa thì cô mới dừng lại, lắp bắp nói: "Anh muốn làm gì vậy?"

"Bảo bối, em giấu anh một chuyện lớn như vậy, lại còn bỏ đi tới mấy ngày. Em nói xem, anh nên trừng phạt em thế nào đây?"

Khóe miệng cô giật giật, vội lấy tay chặn anh lại.

"Thần, khoan đã, có gì từ từ nói, em..... Ngô....."

Bị nụ hôn của Âu Thần đánh úp, Mẫn Nguyệt không còn sức nào để suy nghĩ nữa, đành thuận theo động tác của anh.

Đêm đó, cả căn phòng kiều diễm, động tác của anh rất thô bạo, nhưng cũng không quên không làm cô bị thương.

Âu Thần quả thật làm theo lời của anh, trừng phạt cô, còn là trừng phạt suốt một ngày. Anh làm trọn một ngày một đêm, cô không đếm nổi rốt cuộc mình đã ngất xỉu đến bao nhiêu lần. Hai ngày sau đó, cô đúng là không xuống nổi giường.

Ở một nơi nào đó ở Venice, Hiên Viên gia

Hiên Viên Nhã bước nhanh vào thư phòng, vừa mở cửa đã thấy có một người đàn ông đứng chờ sẵn ở đó. Hiên Viên Nhã lướt qua người đàn ông đó, đi tới bàn làm việc của mình ngồi xuống.

"Có thông tin gì rồi sao?"

Người đàn ông đó cúi đầu đặt một xấp tài liệu trước mặt cô.

"Tiểu thư, vừa nhận được tin tức rằng hai vợ chồng đó đã từng xuất hiện ở thành phố A. Nhưng mà cụ thể thì không biết ở đâu, có người đã cố tình giấu bọn họ, hình như người này có liên quan đến Nam Cung gia."

"Nam Cung gia?"

Ngón tay Hiên Viên Nhã gõ từng nhịp trên bàn, khóe mắt liếc qua tài liệu kia, trầm ngâm một hồi cô mới nói: "Đi chuẩn bị mọi thứ giúp tôi, sắp tới chúng ta đến thành phố A."

"Dạ, tiểu thư!"

Âu Thần và Mẫn Nguyệt ở lại Venice không lâu, một tuần sau đã quay về thành phố A. Việc đầu tiên mà hai người làm khi quay về chính là tập trung xử lý thế lực của Lâm Quân.

Mẫn Nguyệt ngồi dựa vào ngực Âu Thần trên ghế sô pha trong phòng khách, một tay nhận lấy đồ ăn mà anh đưa tới, một tay cầm điện thoại gọi cho Tiêu Anh Kỳ.

"Vẫn không điều tra ra được sao?"

Ở bên kia điện thoại, Tiêu Anh Kỳ ấy náy nói: "Xin lỗi, ông ta che giấu quá kĩ, tôi không thể thăm dò được gì cả."

"Xem ra đến lượt tôi ra tay rồi." Mẫn Nguyệt khẽ nói một câu rồi tắt máy, trong mắt lóe lên vài tia u tối.

Âu Thần vuốt ve mái tóc cô, dịu dàng cưng chiều nói: "Phải cẩn thận một chút, Lâm Quân không dễ đối phó."

"Em cũng không dễ đối phó đâu, yên tâm, em sẽ cẩn thận, nhất định hoàn thành tốt kế hoạch này."

Động tác của Âu Thần khựng lại, đột nhiên nói: "Bảo bối, em có hối hận không? Dù sao ông ta cũng là ông ngoại của em."

"Ông ta không phải! Ông ta gián tiếp hại chết cả mẹ em và bà ngoại em, còn nhiều lần hãm hại anh. Em không cần một người ông ngoại giống như ông ta. Bây giờ em chỉ muốn trả thù, bắt ông ta phải chịu trách nhiệm với những việc mình đã làm."

Âu Thần không ngờ nhắc đến chuyện đó làm cô kích động đến vậy, anh xoay người cô lại ôm chặt, đau lòng vỗ nhẹ lưng cô.

"Được, chúng ta phải bắt ông ta chịu trách nhiệm với việc mình làm. Em không cần phải ép mình quá, mọi chuyện cứ giao cho anh là được rồi. Đừng quên, anh vẫn luôn ở bên cạnh em."

Mặt Mẫn Nguyệt vùi trong ngực anh, ngửi thấy mùi hương thuộc về anh thì thấy rất yên tâm. Nghe xong lời anh nói, vành mắt cô cũng nóng lên.

"Anh không cần lo em khó xử, cứ việc làm theo ý anh đi. Đối phó với Lâm Quân thì không cần nương tay."

"Được." Cằm Âu Thần tựa trên đỉnh đầu cô, đáy mắt là một mảnh lạnh lùng.

Vài ngày sau, Mẫn Nguyệt hẹn Lâm Quân trong một căn phòng kín ở một khách sạn lớn. Lâm Quân chống gậy lạnh lùng ngồi trong phòng, vẻ mặt dần mất kiên nhẫn. Ông ta đã đợi gần một tiếng rồi mà vẫn không thấy Nam Cung Mẫn Nguyệt đâu. Đây là đang đùa giỡn ông sao?

"Cạch" Mẫn Nguyệt mở cửa ra, bước vào phòng, nhàn nhã ngồi xuống ghế bắt chéo chân.

Lâm Quân nghiến răng hỏi: "Xem ra cô có vẻ rất bận?"

Mẫn Nguyệt không có một chút tự giác nào của một người trễ hẹn, thản nhiên trả lời: "Ừ, rất bận."

Lâm Quân tức muốn hộc máu, nhưng lại không thể nói gì được, đúng là vô cùng khó chịu.

Mẫn Nguyệt ở trong lòng cười lạnh, cô chỉ cho ông ta chờ một tiếng là đã đủ nhân từ lắm rồi. Cô vốn là cố tình đến trễ, chuyện cô đột nhiên hợp tác với Lâm Quân, ít nhiều cũng sẽ làm cho ông ta nghi ngờ. Nếu cô càng phối hợp với ông ta thì ông ta sẽ càng nghi ngờ hơn. Vì vậy, cô mới làm ra thái độ không tình nguyện này.

Quả nhiên, Lâm Quân dù tức giận nhưng không nói gì, trong mắt hiện lên vẻ yên tâm. Đúng là lão hồ ly!

"Cô thật sự quyết định cùng tôi đối phó với Nam Cung gia sao?"

"Nếu không thì sao? Đó là kẻ thù hại gia đình tôi, không lẽ tôi còn có thể bảo vệ họ à? Chuyện này là do ông nói, bây giờ ông lại nghi ngờ tôi, không thấy mâu thuẫn sao?"

Lâm Quân nghẹn họng, không phản bác được. Chuyện này là do ông nói, cô ta cũng đã tin rồi. Vậy thì ông còn lo gì nữa? Nghĩ vậy, Lâm Quân thoáng thả lỏng tinh thần.

"Sắp tới ông muốn đối phó với Nam Cung Âu Thần như thế nào?"

"Cô gấp gáp muốn đối phó với anh ta như vậy, không nghĩ đến tình cảm mấy năm qua sao?"

Mẫn Nguyệt lặng lẽ bĩu môi khinh thường, không ngờ đến bây giờ ông ta vẫn còn hoài nghi như thế. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên cô vẫn rất bình thản. "Hạ Linh Lung vừa về thì sự chú ý của Nam Cung Âu Thần đều đặt lên người cô ta hết, đâu còn quan tâm đến tôi chứ. Đã như vậy thì sao tôi phải niệm tình cũ?!"

Lâm Quân cười lớn, "Đúng vậy, anh ta đã phụ tình thì cô cũng không cần phải nương tay nữa. Sắp tới tôi muốn thâm nhập vào căn cứ chính của Nam Cung gia ám sát Nam Cung Âu Thần, cô không có ý kiến gì chứ?"

"Đó chính là lý do tại sao bây giờ ông vẫn không đấu lại được Nam Cung Âu Thần. Ông nghĩ căn cứ chính của Nam Cung gia dễ xâm nhập vậy sao? Nhìn bên ngoài căn cứ rất bình thường, nhưng thật ra cả bên trong và dưới lòng đất đều được anh ta lắp đặt nhiều cơ quan ngầm."

Câu trước của Mẫn Nguyệt khiến Lâm Quân tức giận muốn bộc phát, nhưng câu sau lại khiến ông ta phải suy nghĩ cẩn thận lại.

Mày Lâm Quân khẽ nhíu, ông ta không ngờ căn cứ đó lại được Nam Cung Âu Thần bảo vệ chặt chẽ đến vậy.

"Vậy theo cô thì phải làm thế nào?"

"Về phía Âu Thần, tôi sẽ đối phó với anh ta, lợi dụng lúc anh ta lơ là mà hạ độc. Còn ông thừa dịp đó mà mang người vào căn cứ. Có điều muốn xâm nhập vào căn cứ thì phải cần một lượng người rất lớn. Thế lực của tôi ở Nam Cung gia rất nhỏ, về chuyện này e là sẽ khó khăn."

Lâm Quân trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: "Về vấn đề này tôi sẽ giải quyết, cô không cần lo."

Khóe môi Mẫn Nguyệt cong lên, "Vậy thì tốt."

Cô cầm ly rượu trên bàn giơ lên, "Chúc chúng ta hợp tác thật tốt!"

Lâm Quân cũng cầm ly rượu lên đáp lại, "Chúc chúng ta hợp tác thật tốt!"

"Mọi chi tiết về kế hoạch tôi sẽ liên lạc với ông sau, bây giờ tôi phải về trước đây, nếu không Nam Cung Âu Thần sẽ nghi ngờ."

"Được, tôi chờ tin của cô!"

Sau khi Mẫn Nguyệt rời khỏi, người trợ lý luôn đi theo Lâm Quân nhíu mày lo âu nói: "Chủ nhân, có nên tin cô ta không, lỡ như cô ta....."

Lâm Quân liền ngắt lời người đàn ông đó, "Một khi con người có thù hận thì việc gì cũng dám làm. Mà điều này chính là thứ tốt nhất để cho tôi lợi dụng. Nhưng để phòng ngừa thì cứ phái người theo dõi cô ta cho thật tốt. Yên tâm đi, kế hoạch nhất định thành công, Nam Cung gia sắp đổi chủ rồi!" Đáy mắt Lâm Quân lộ ra vẻ oán độc, cười lớn vài tiếng.

Sau khi Mẫn Nguyệt ra khỏi phòng thì lặng lẽ gửi một tin nhắn: "Cá đã cắn câu!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Theo đuổi

"Cạch" Vũ Điềm Điềm nhấn nút enter trên bàn phím máy tính, gửi đi văn kiện cuối cùng. Làm xong, cô mệt mỏi ngả người xuống ghế sô pha bên cạnh. Cô mất mấy ngày để làm đống hồ sơ kia, cuối cùng cũng xong rồi. Mệt quá, thật muốn ngủ một lát.

Vũ Điềm Điềm vừa nhắm mắt liền nghe thấy âm thanh từ bụng mình phát ra. Cô mở mắt, sờ bụng một cái, thì ra là đói bụng rồi. Vũ Điềm Điềm chép chép miệng, chống thân thể mệt mỏi đi vào nhà bếp. Mở tủ lạnh ra mới phát hiện không còn gì ăn cả, Vũ Điềm Điềm thở dài, dạo này cô bận quá nên không có thời gian đi ra ngoài mua đồ ăn nữa. Nhưng mà bây giờ trời đã rất tối rồi, gọi đồ ăn thì chắc không được, cô thì đến sức ra ngoài mua thức ăn cũng không có. Lần đầu tiên Vũ Điềm Điềm rối rắm về vấn đề đồ ăn, phải làm sao đây?

"King koong!" Trong lúc cô đang rầu rĩ thì bỗng nhiên có tiếng chuông cửa. Vũ Điềm Điềm không khỏi nghi hoặc, giờ này còn có ai tới tìm cô chứ? Mang theo tò mò đi ra ngoài, vừa mở cửa cô đã thấy một gương mặt ngoài ý muốn.

"Anh đến đây làm gì?"

Vũ Điềm Điềm trừng mắt nhìn An Triết Hàn ở ngoài cửa, thái độ không hề thân thiện một chút nào. Cô không hiểu An Triết Hàn lại phát bệnh gì mà gần đây luôn đến tìm cô. Có lúc thì hẹn cô đi ăn, có lúc thì mang cho cô đồ gì đó. Thái độ của anh ngược lại rất tốt, nhưng Vũ Điềm Điềm vẫn từ chối. An Triết Hàn không vì vậy mà rút lui mà mặt dày tiếp tục đến tìm cô.

Lần này đến nhà cô không phải lại là mang đồ ăn đến chứ? Vũ Điềm Điềm nhìn xuống tay anh, quả nhiên thấy anh đang cầm một hộp gì đó, mùi thơm thức ăn dần tỏa ra. Vũ Điềm Điềm lặng lẽ nuốt nước miếng, hai mắt phát sáng. Bụng cô lại biểu tình nữa rồi!

An Triết Hàn quan sát thấy hai mắt phát sáng của cô thì khẽ cười, giơ hộp thức ăn trên tay lên.

"Anh thấy gần đây em rất bận, có lẽ là không ăn uống đàng hoàng. Nếu cứ như vậy thì không tốt cho dạ dày. Bây giờ trời đã tối rồi, chắc em cũng đang đói bụng phải không? Vì thế anh đã mang đồ ăn đến cho em."

Vũ Điềm Điềm cố gắng hạ xuống ham muốn trong lòng, làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Anh làm những việc này là có ý gì?"

"Em vẫn không đoán ra sao? Anh đang theo đuổi em!"

Hai mắt Vũ Điềm Điềm mở lớn, trái tim đập lệch một nhịp, đáy lòng là một trận rung động. Suýt chút nữa cô đã không kìm được mà nói ra tình cảm của mình.

Vũ Điềm Điềm hít sâu một hơi, đè sự kích động trong lòng xuống. Cô âm thầm mắng mình vài tiếng: Vũ Điềm Điềm, mày đã quên những gì anh ta đã nói trước đây sao? Anh ta không thích mày đâu, đây chỉ là muốn chịu trách nhiệm thôi! Người anh ta thích là Nguyệt Nguyệt, đừng có ảo tưởng!

"An Triết Hàn, anh không cần làm những tốn công vô ích. Tôi tuyệt đối không thể quen anh!"

An Triết Hàn không để tâm đến câu nói đó của cô. "Sao lại là tốn công vô ích? Chỉ cần anh kiên trì thì có một ngày em sẽ cảm động."

Vũ Điềm Điềm bực bội không nói nên lời, tại sao tảng băng chết tiệt của lúc trước bây giờ lại trở nên mặt dày như vậy? Còn kiên trì bám đuôi cô? Vũ Điềm Điềm đỡ trán, cô thật sự không tiếp thu nổi với sự thay đổi này.

Nhưng mà Vũ Điềm Điềm vẫn giữ thái độ không thỏa hiệp, đứng chặn ở cửa không cho anh vào.

"Anh về đi!"

"Anh đã mua món em thích mang đến cho em, em thật sự không muốn ăn một chút nào sao?"

Vũ Điềm Điềm dối lòng nói: "Tôi không đói!"

"Ọc...ọc..." Đúng lúc đó, bụng cô lại vang lên âm thanh, khiến cả hai người đều nghe thấy.

Vũ Điềm Điềm xấu hổ muốn đào một cái lỗ để chui xuống. Trong lòng thầm mắng, bụng của cô sao lại chọn lúc này để phản bội cô chứ!

Nét lạnh lùng trên gương mặt An Triết Hàn thoáng nhu hòa.

"Xem ra em cũng rất đói bụng, để cho anh vào nhà trước đi, yên tâm, anh chỉ mang đồ ăn đến cho em, sẽ không làm gì cả."

Bộ mặt đắc ý đó của anh làm cô thật muốn đấm một phát. Vũ Điềm Điềm do dự trong chốc lát, sau đó nghiêng người để cho anh vào nhà. Cô chỉ là vì đồ ăn trên tay anh mới đồng ý cho anh vào nhà thôi!

An Triết Hàn thoải mái đi vào trong, một đường đi thẳng tới phòng bếp, thuần thục lấy chén đĩa ra rồi bày từng món ăn lên bàn. Cả quá trình Vũ Điềm Điềm chỉ biết đứng đó há hốc mồm, sao anh quen thuộc nhà cô còn hơn cô vậy?

An Triết Hàn đem món ăn đặt trên bàn rồi ngồi xuống đối diện cô, im lặng chờ cô ăn.

Vũ Điềm Điềm phát hiện tất cả món ăn trên bàn đều là món cô thích, không ngờ anh còn chú tâm đến điểm này. Bức tường nào đó trong tâm trí bắt đầu xuất hiện vết nứt, cô thật lo sợ, nếu cứ tiếp tục như vậy cô sẽ không chống cự nổi mất.

Dưới sự kêu gọi của mấy món ăn trên bàn, Vũ Điềm Điềm bắt đầu đụng đũa. Vì cô rất đói nên ăn rất nhanh, chẳng giữ lại một chút hình tượng nào.

An Triết Hàn thấy cô ăn rất ngon miệng thì cũng yên tâm, yên lặng phục vụ cô.

"Phù..." Sau một trận càn quét, Vũ Điềm Điềm ôm cái bụng đã no nê dựa vào ghế, bàn tay xoa xoa cái bụng nhỏ.

An Triết Hàn đợi cô ăn xong lại đưa thêm một ly sữa đến.

Vũ Điềm Điềm cũng thuận tay nhận lấy, uống xong thì híp mắt thỏa mãn.

Nhìn hành động như con mèo nhỏ của cô thì An Triết Hàn cười khẽ.

Phát hiện trên khóe môi cô vẫn còn dính sữa, anh chồm người dậy, lấy khăn giấy tỉ mỉ lau miệng cho cô. Động tác dịu dàng này làm cho mặt Vũ Điềm Điềm thoáng chốc đỏ bừng.

Nhưng mà sau đó cô lại quay về bộ mặt lạnh lùng, thản nhiên đẩy anh ra. "Đồ ăn anh mang đến tôi cũng đã ăn xong rồi, anh về đi."

Ánh mắt An Triết Hàn thoáng qua vẻ thất vọng, thì ra cô vẫn bài xích anh đến vậy, kiên quyết muốn anh đi sao?

Anh đứng thẳng người, chuẩn bị đi ra cửa.

"Được rồi, anh về đây."

Khi đi tới cửa anh còn quay đầu lại dặn dò cô. "Buổi tối em ăn hơi nhiều, nên vận động nhẹ nhàng cho tiêu thực một chút, nếu không khi ngủ sẽ rất khó chịu."

Trong lòng Vũ Điềm Điềm khẽ động, hoảng hốt lảng tránh ánh mắt anh.

Sau khi anh đi, Vũ Điềm Điềm mới bình tĩnh lại. Vì ăn quá no nên cô ngồi một lát liền thấy khó chịu, cô bất giác làm theo lời anh nói, đứng dậy đi vài vòng trong nhà.

Đi một hồi cô mới nhớ ra tại sao cô phải nghe lời anh thế này?!! Vũ Điềm Điềm bực bội vò đầu, ngồi bịch xuống ghế.

"Ring!" Điện thoại nằm trên bàn kêu lên một tiếng, Vũ Điềm Điềm xoa mi tâm, cầm điện thoại lên nghe.

"Điềm Điềm, ngày mai cô có muốn đi ăn với tôi không?"

Khóe miệng Vũ Điềm Điềm giật giật, "Tiêu đại thiếu gia, hơn nửa đêm anh gọi cho tôi chính là vì muốn mời tôi đi ăn?"

Tiêu Anh Kỳ bật cười, "Cảm thấy nhớ cô nên gọi không được sao? Vậy cô có đồng ý đi với tôi hay không?"

Vũ Điềm Điềm đang định trả lời thì bị Tiêu Anh Kỳ chặn lại. "Cô đừng vội từ chối, chỉ là một bữa cơm đơn giản giữa bạn bè thôi, không có ý gì cả. Tôi có thành ý như vậy không lẽ cô định bỏ mặc tôi chứ?"

Anh đã nói vậy thì còn hỏi ý tôi làm gì? Vũ Điềm Điềm trong lòng thầm gào thét, cô vốn có ý định không đi, nhưng mà anh nói thế thì kêu cô làm sao từ chối!

Cô thở dài, "Được rồi, tôi đi ăn với anh."

"Được, ngày mai gặp!"

Ngày hôm sau, Tiêu Anh Kỳ tự mình đến đón Vũ Điềm Điềm, đưa cô đến nhà hàng mình hay ăn.

Ngồi trong một góc của nhà hàng, Tiêu Anh Kỳ cười cười nhìn Vũ Điềm Điềm.

"Cô vẫn không suy nghĩ lại đề nghị làm bạn gái của tôi sao?"

Vũ Điềm Điềm đặt đũa xuống, ưu nhã lấy khăn lau miệng, từ tốn nói: "Không cần thiết, bởi vì tôi sẽ không đồng ý."

"Tại sao?" Giọng của Tiêu Anh Kỳ có chút buồn bã.

Vũ Điềm Điềm hơi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh. "Tôi biết rõ anh không thật sự thích tôi."

Tiêu Anh Kỳ ngẩn ra, "Làm sao cô biết tôi không thật sự thích cô?"

Vũ Điềm Điềm nhếch môi, sóng mắt lưu chuyển vô cùng quyến rũ. "Bởi vì chúng ta là cùng một loại người."

Ý cười nơi đáy mắt Tiêu Anh Kỳ càng lớn, anh chống cằm nhìn cô. "Đó chính là điều làm tôi thấy hứng thú nhất ở cô. Đúng vậy, cô rất thú vị, cũng rất mê hoặc. Tôi thưởng thức cô, có ý muốn chinh phục cô, nhưng đáng tiếc, tôi sẽ không yêu cô. Nếu chúng ta là cùng loại người, như vậy chẳng phải thông thường cô sẽ đồng ý sao?"

Vũ Điềm Điềm trầm ngâm, đúng vậy, nếu như là lúc trước thì cô sẽ đồng ý quen anh. Không vì gì cả, chỉ đơn giản là một trò chơi tình ái, nhưng bây giờ thì không giống vậy.

"Từ chối chính là do không có hứng thú thôi."

"Cô từ chối tôi, là vì cậu ta?"

Vũ Điềm Điềm mím môi không nói, cô đương nhiên "cậu ta" trong miệng Tiêu Anh Kỳ là ai. Cô không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận đã chứng thực suy nghĩ trong lòng Tiêu Anh Kỳ.

"Tôi không yêu là bởi vì loại người như chúng ta không nên dính tới thứ gọi là tình yêu này. Nhưng xem ra cô đã vi phạm nguyên tắc rồi."

"Phải, có lẽ tôi đã dính vào quá sâu rồi."

"Nếu đã vậy tại sao hai người còn làm khổ nhau như thế? Chẳng phải chỉ cần đồng ý là được rồi sao?"

"Tôi không tự tin về bản thân mình, cũng không tin vào tình cảm của anh ấy."

"Nếu cứ do dự thì một ngày nào đó cô sẽ phải hối hận. Bởi vì một khi đã mất đi thì sẽ không lấy lại được. Bây giờ đối với cả hai người đều là dằn vặt, vậy tại sao không thử một lần?"

Vũ Điềm Điềm ngập ngừng nói: "Tôi sợ."

Tiêu Anh Kỳ thở dài, "Yêu đến đau khổ như thế, tại sao cô vẫn muốn tiếp tục?"

Vũ Điềm Điềm cười nhạt, "Anh sẽ không hiểu đâu, đợi đến một ngày nào đó khi anh biết thế nào là yêu thì sẽ hiểu được."

Tiêu Anh Kỳ nhún vai, vẻ mặt không quan tâm. "Vậy có lẽ cả đời này tôi cũng không thể hiểu rồi."

Vũ Điềm Điềm cười nhạt, nói thì nói như vậy nhưng tương lai như thế nào thì còn chưa biết đâu. Cô của lúc trước cũng chưa từng nghĩ đến chuyện bản thân sẽ không có dũng khí để yêu một người như thế.

Khung cảnh hai người cười nói đã lọt vào mắt An Triết Hàn đứng cách đó không xa. Hôm nay anh cố tình đến đây để mua đồ ăn cho Điềm Điềm nhưng không ngờ gặp bọn họ ở đây.

Trong mắt An Triết Hàn lộ ra vẻ u ám, ở trước mặt anh cô luôn lạnh lùng, nhưng khi ở trước mặt Tiêu Anh Kỳ lại có thể cười nói vô tư như vậy. Cô đang mang thai con của anh vậy mà lại dám đi hẹn hò với người đàn ông khác! Vũ Điềm Điềm, gan em cũng thật lớn a!

An Triết Hàn nở nụ cười âm trầm, kéo một người phục vụ đứng gần đó nói nhỏ vài câu, đồng thời đặt vào tay cô ta vài tờ tiền. Cô phục vụ đó nghe xong thì bỏ tiền vào túi, hiểu ý rời đi, phương hướng chính là chỗ Tiêu Anh Kỳ.

Tiêu Anh Kỳ và Vũ Điềm Điềm đang tiếp tục bàn về chuyện khi nãy thì có một người phục vụ đi ngang qua, lúc sắp đến chỗ anh bỗng nhiên lảo đảo ngã một cái.

"Rầm" Cả một chai rượu vang đổ hết lên người Tiêu Anh Kỳ, làm ướt toàn bộ quần áo anh.

Tiêu Anh Kỳ đứng bật dậy nhìn bộ đồ mắc tiền trên người mình bị ướt sũng, cả người vô cùng chật vật thì nhịn xuống xúc động muốn chửi người.

Nhưng mà Vũ Điềm Điềm ngồi đối diện thì không hề cho anh chút mặt mũi nào, vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Tiêu Anh Kỳ bực bội quát nhẹ: "Không được cười!"

Vũ Điềm Điềm khó khăn lắm mới kiềm chế được không cười nữa, nghe anh hét lên thì lại bật cười. Tiêu Anh Kỳ giận tới đỏ mặt, một lúc lâu sau khi Vũ Điềm Điềm cười xong thì cô mới ngồi nghiêm túc, xua tay. "Được rồi, không cười nữa, không cười nữa."

Sắc mặt của Tiêu Anh Kỳ lúc này mới hòa hoãn lên một chút. Cô phục vụ khi nãy liên tục cúi người xin lỗi, còn lấy khăn giấy giúp Tiêu Anh Kỳ lau vết rượu vang dính trên áo. Nhưng càng lau thì rượu càng thấm vào, khó giải quyết hơn.

"Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, là do tôi sơ ý. Hay vậy đi, tôi đền một bồ độ khác cho anh, anh đừng nói chuyện này với ông chủ của tôi được không? Tôi chỉ mới vào làm ở đây thôi, mọi việc đều không quen nên mới xảy ra sai lầm này."

Bực tức trong người Tiêu Anh Kỳ đang muốn tuôn ra thì phát hiện đối phương là một cô gái nhỏ rất nhút nhát còn xin lỗi rất chân thành thì như bị nghẹn lại. Theo phong cách thân sĩ của mình, anh làm ra vẻ hào phóng nói: "Tôi không sao, cô không cần phải đền quần áo cho tôi đâu. Yên tâm, chuyện này tôi sẽ không khiếu nại đến ông chủ của cô."

Cô phục vụ kia thoáng nhẹ nhõm nhưng vẫn áy náy nhìn anh. "Anh mặc bộ quần áo bị dơ này ra ngoài sao được, hay anh vào nhà vệ sinh rửa sạch vết rượu trước đi, để tôi đi mua bộ quần áo khác cho anh. Chỉ là tôi không có nhiều tiền, quần áo tôi mua có lẽ không hợp với sở thích của anh."

Cô gái đó đã nói đến thế thì Tiêu Anh Kỳ cũng không còn lý do nào để từ chối nữa. Hơn nữa, anh còn có bệnh sạch sẽ, thật sự chịu không nổi bản thân mình như vậy.

"Vậy làm phiền cô rồi. Điềm Điềm, cô chờ tôi ở đây một chút."

Vũ Điềm Điềm cho anh ánh mắt yên tâm, vẫy tay để anh đi.

Sau khi Tiêu Anh Kỳ đi khỏi thì có một người bước đến chỗ cô. Vũ Điềm Điềm vừa ngẩng đầu lên thì ngây ngẩn cả người.

"An Triết Hàn?"

An Triết Hàn không để ý đến sự kinh ngạc của cô, một đường lôi cô ra khỏi nhà hàng.

"Này, khoan đã, anh đưa tôi đi đâu vậy? Tôi còn phải chờ Tiêu Anh Kỳ."

Nghe đến tên Tiêu Anh Kỳ, An Triết Hàn càng tức giận hơn. "Cậu ta không quay lại đâu."

"Hả?" Vũ Điềm Điềm không hiểu anh nói vậy là có ý gì, Tiêu Anh Kỳ không quay lại là sao?

An Triết Hàn không tiếp tục trả lời cô mà trầm mặc đi tiếp.

Trong phòng vệ sinh, Tiêu Anh Kỳ gấp gáp cởi từng nút áo ra, lấy khăn thấm nước lau thân thể mình. Khi lau người xong rồi thì nghe thấy bên ngoài nhà vệ sinh có giọng nói của một người con gái.

"Tôi đặt quần áo mới của anh ở ngoài cửa, anh cứ thay quần áo bẩn ra trước, để tôi mang đi giặt giúp anh."

Tiêu Anh Kỳ đang bận lau người, không để ý đến sự kỳ lạ trong giọng nói của cô phục vụ kia. Anh cởi hết quần áo ra đặt trên thành cửa, lập tức có một bàn tay lấy đi. Sau đó anh nhẹ thò tay ra ngoài, chạm vào một vật mềm mại liền cầm vào.

Năm phút sau, Tiêu Anh Kỳ âm trầm bước ra, sắc mặt đen đến mức có thể vắt ra nước. Trên người anh là một bộ đồ của con gái, đầu còn đội một bộ tóc giả. Dù đang mặc đồ con gái nhưng đối với anh thì không có gì không thích hợp, ngược lại trong nháy mắt còn hóa thành một mỹ nhân băng sơn lạnh lùng.

Tiêu Anh Kỳ vừa ngước mặt lên đã thấy một tờ giấy nhỏ dán trên tấm gương lớn trong nhà vệ sinh. Anh bước đến cầm tờ giấy lên đọc liền thấy một dòng chữ nhỏ rất quen thuộc: "Tiêu Anh Kỳ, ai cho cậu dám đào góc tường nhà tôi, còn dám có ý đồ với cô gái của tôi. Hừ, lần này chỉ là cho cậu một bài học nhỏ mà thôi. An Triết Hàn."

Một giây sau đó, trong nhà vệ sinh nam vang lên một tiếng hét kinh thiên động địa.

"An Triết Hàn, tên khốn bỉ ổi nhà cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Sự cố bất ngờ

Tiêu Anh Kỳ kéo cổ áo cao lên một chút che giấu yết hầu, vuốt vuốt mái tóc giả rồi sầm mặt ra khỏi nhà vệ sinh. Anh vẫn còn bực bội chuyện khi nãy, vừa đi vừa lầm bầm mắng chửi An Triết Hàn. Chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi mà, anh cũng đâu có ăn thịt Vũ Điềm Điềm. An Triết Hàn đối xử với anh như vậy làm gì chứ?! Thật quá đáng, đây là trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn!

Vì lúc trước đã thanh toán rồi, Tiêu Anh Kỳ cũng đoán được chắc chắn Vũ Điềm Điềm đã bị An Triết Hàn đưa đi nên không quay lại chỗ khi nãy mà một đường đi thẳng ra ngoài. Nhưng mà khi bước gần đến cửa, anh bất giác thấy một gương mặt ngoài ý muốn, sững người tại chỗ.

"Tống Tử Dương?" Chết tiệt! Hôm nay anh ra đường không coi ngày phải không, tại sao lại xui thế này? Hết An Triết Hàn lại tới thêm một Tống Tử Dương!

Ở gần cửa lớn, Tống Tử Dương đang ngồi nói chuyện cùng với một cô gái nào đó. Vì anh ta ngồi quay lưng lại nên không hề thấy Tiêu Anh Kỳ, nhưng Tiêu Anh Kỳ thì chỉ với một bóng lưng thì đã có thể đoán chính xác được đó là Tống Tử Dương.

Hỏi anh tại sao à? Là kẻ thù khiến anh ghi nhớ sâu sắc nhất trong hai năm qua, dù Tống Tử Dương có hóa thành tro thì anh cũng nhận ra. Sau đó? Đương nhiên là trước khi anh ta thấy anh mà chạy trốn rồi!

Tiêu Anh Kỳ vừa nghĩ vậy liền quan sát xung quanh để tìm lối thoát. Nhưng mà anh đau khổ phát hiện, nhà hàng này chỉ có một cửa lớn, trùng hợp Tống Tử Dương lại ngồi ở vị trí ngay bên cạnh cửa lớn đó. Như vậy bảo anh làm sao mà đi?

Tên đáng ghét đó, tự nhiên ngồi cạnh cửa làm gì chứ?!!!

Chuyện này Tống Tử Dương thực sự vô tội, chỉ đơn giản là người anh ta muốn gặp lại chọn chỗ ngồi ở đó nên anh ta đành nghe theo thôi.

Khóe mắt Tiêu Anh Kỳ liếc qua bộ quần áo trên người mình, nghĩ nghĩ một chút. Hai phút sau anh kéo mái tóc giả xuống thấp, che đi một nửa khuôn mặt mình rồi cúi đầu từ từ đi đến chỗ Tống Tử Dương.

Khi cách Tống Tử Dương gần một mét thì một cuộc đối thoại vô cùng kì lạ lọt vào tai Tiêu Anh Kỳ.

"Anh Tống, trong lần xem mắt đầu tiên mà anh đã để tôi chờ gần hai tiếng đồng hồ. Anh làm vậy được sao?"

Sắc mặt Tống Tử Dương lạnh nhạt trả lời, "Tôi cũng đã xin lỗi cô rồi. Tôi cũng không còn cách nào khác, FBI rất bận."

Tiêu Anh Kỳ ngây người, trong lòng lặng lẽ ồ lên một tiếng, thì ra là xem mắt sao. Tống Tử Dương đi xem mắt? Chuyện lạ hiếm gặp nha!

Cô gái kia mặc dù tỏ ra hơi bất mãn nhưng cũng không nói gì.

"Anh Tống làm đội trưởng trong FBI quả nhiên rất bận phải không?! Nếu vậy tại sao anh không quay về gia tộc? Thật là, làm FBI vừa cực khổ lại vừa nguy hiểm, cuối cùng vẫn là đi liều mạng của mình vì người khác."

Tống Tử Dương nghe thấy đối phương khinh thường công việc của anh thì nhíu mày thật sâu.

"Đó là công việc mà tôi yêu thích."

"Vậy bình thường trong thời gian rảnh anh hay làm gì?"

"Làm nhiệm vụ."

"Sở thích của anh là gì?"

"Bắt tội phạm."

Cô gái đó nghẹn họng, biết không thể tiếp tục chủ đề này nữa liền chuyển sang chuyện khác.

"Trời vào hè rồi thật nóng a, hôm nay tôi vì anh mà mặc bồ đồ đẹp như vậy, mặc dù có chút nóng nhưng không sao. Anh thấy tôi có đẹp không?"

Nếu là người bình thường thì sẽ theo phép lịch sự mà khen một câu, nhưng mà Tống Tử Dương hoàn toàn không theo lẽ thường.

Anh im lặng một chút rồi nói: "Thật ra tôi thấy cách phối đồ này của cô không hợp chút nào. Kết hợp màu quá tệ, cô mặc nó vào mùa này rất dễ khiến cho người khác có cảm giác nóng bức, khó chịu. Hơn nữa, trang sức cô mang trên người quá nhiều, làm cho cả người cô thật thô tục."

Tiêu Anh Kỳ ở sau lưng nhịn cười đến run người, nói tới như vậy làm gì có cô gái nào chịu nổi chứ, chắc chắn lát nữa cô gái này sẽ tức giận bỏ đi cho mà xem! Tống Tử Dương này thật độc miệng lại còn không biết dỗ dành con gái, nếu là anh ta thì nhất định sẽ chọn những lời hoa mỹ để khen một trận. Sau đó bày ra khí chất ôn nhu nhất, khiến cho cô gái đó phải say mê.

Cô gái ngồi đối diện vô cùng tức giận, cô ta bực bội cầm ly nước lên uống một hơi. Uống xong mới cảm thấy cơn tức trong lòng dần hạ xuống. Cô ta nhớ đến mục đích của bản thân mình và những lời mà người nhà đã nói trước khi đến đây. Chỉ cần có thể gả vào nhà họ Tống thì muốn cô ta chịu đựng như thế nào cũng được.

"Ây da, thật ngại quá, có lẽ hôm nay tôi ra đường vì vội vàng đi đến đây nên đã chọn sai quần áo rồi. Anh Tống không để ý vấn đề nhỏ nhặt này chứ?"

Tống Tử Dương: "....."

Tiêu Anh Kỳ: "....." Đã nói là sẽ tức giận bỏ đi mà, sao cô gái này không theo kịch bản vậy?!

Tống Tử Dương lần đầu tiên có cảm giác thất bại đến vậy, anh đã nói đến thế mà cô ta vẫn không bỏ đi? Sức chiến đấu thật kiên cường!

Ánh mắt thoáng qua một tia sắc lạnh, vậy càng chứng tỏ cô gái này đến đây xem mắt với anh là mang theo mục đích mà đến.

Tiêu Anh Kỳ phát hiện đã không còn cái gì hay để xem nữa thì mới nhớ đến chuyện muốn bỏ chạy khi nãy. Anh hít một hơi, cúi đầu bước nhanh qua chỗ Tống Tử Dương.

Sau lưng Tiêu Anh Kỳ đột nhiên có một đứa bé chạy tới, vô tình đụng vào anh. Tiêu Anh Kỳ lảo đảo, cả thân thể đều nghiêng sang một bên, chính xác ngã lên người Tống Tử Dương.

Tống Tử Dương ngơ ngác nhìn "cô gái" đột nhiên ngã trước ngực mình, hoàn toàn không biết phải làm sao, quên luôn cả việc đỡ cô gái đó dậy.

So với Tống Tử Dương thì Tiêu Anh Kỳ càng gấp gáp hơn, rõ ràng là anh muốn chạy trốn lặng lẽ mà, sao lại nhào đến chỗ anh ta thế này!?

Tiêu Anh Kỳ lo lắng bị Tống Tử Dương phát hiện đến độ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Anh ta muốn đứng lên kết quả thấy bàn tay Tống Tử Dương vẫn không chịu thả anh ra. Sau nhiều lần thử lấy ra đều không được, Tiêu Anh Kỳ bực bội ngẩng đầu lên.

Đúng lúc đó thì Tống Tử Dương lại tò mò cúi đầu xuống, kết quả hai khóe môi khẽ chạm vào nhau. Đôi mắt hai người kinh ngạc mở lớn, Tiêu Anh Kỳ và Tống Tử Dương còn chưa kịp phản ứng đã bị một tiếng động lớn thu hút.

"Rầm"

Cô gái đối diện tức giận đập bàn đứng dậy, "Tống Tử Dương, anh làm vậy là có ý gì? Đi xem mắt mà cho tôi đợi gần hai tiếng, bây giờ lại còn hôn nhau với cô gái khác ngay trước mắt tôi. Anh không xem tôi ra gì sao?! Còn nữa, cô là ai? Sao lại đến hôn vị hôn phu của tôi?"

"Cô gái" Tiêu Anh Kỳ: "....." Anh rất vô tội mà, nằm cũng trúng đạn!

Tiêu Anh Kỳ đẩy mạnh Tống Tử Dương ra, vội vàng lau miệng. Sắc mặt không ngừng biến đổi, vô cùng kì diệu. Mẹ nó, anh vậy mà, đi hôn đàn ông!!! Mà người đàn ông này lại là đối thủ một mất một còn của anh! A, a, a, trong sạch của ông đây bị hủy hoại rồi!

Tống Tử Dương bị đẩy hơi bất ngờ, cô gái này nhìn qua rất gầy, sao lại mạnh như vậy? Chỉ là, cảm giác lúc nãy..... Ừm, không tệ!

Tống Tử Dương nhìn một người con gái khác đang tức giận, một suy nghĩ lóe lên trong đầu.

Tiêu Anh Kỳ thấy cô gái kia tức giận đến không nói nên lời, theo bản năng anh quay lại giải thích.

"Tôi không phải....."

Tiêu Anh Kỳ chưa kịp nói xong đã bị Tống Tử Dương ôm hông kéo cả người vào ngực.

"Cô Liễu, cuộc xem mắt của chúng ta tới đây là kết thúc được rồi. Bởi vì bạn gái tôi đã đến, xin lỗi, tôi quên nói với cô, tôi đã có bạn gái rồi."

Tiêu Anh Kỳ:!!!

Anh trở thành "bạn gái" của Tống Tử Dương lúc nào vậy?

Cô gái họ Liễu kia bỗng hét lớn, vừa nói vừa chỉ vào Tiêu Anh Kỳ, gương mặt tái mét. "Anh có bạn gái rồi? Bạn gái của anh còn là cô ta?"

Tiêu Anh Kỳ vội vàng phản bác, "Tôi không....."

"Phải đó, cô ấy là bạn gái của tôi!" Tống Tử Dương trả lời xong liền lặng lẽ kề vào tai Tiêu Anh Kỳ nói nhỏ: "Giúp tôi một chút, lát nữa tôi sẽ đền đáp cho cô."

Tiêu Anh Kỳ hung hăng trợn mắt, ông đây không đồng ý!

Tống Tử Dương cho anh ánh mắt: Cô phải giúp tôi, nếu không thì tôi không thả cô ra!

Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

Chưa đợi hai người trao đổi ánh mắt xong thì đã bị một giọng nói bén nhọn cắt đứt.

"Anh đã có bạn gái rồi sao còn đến đây xem mắt?"

"Tôi đã nói là....."

"Chúng tôi rất yêu nhau nhưng bị gia đình tôi phản đối. Tôi đến đây cũng là bị ép buộc thôi." Tống Tử Dương làm ra vẻ đau khổ, thâm tình nhìn Tiêu Anh Kỳ.

"Xin lỗi bảo bối, vì anh mà em đã chịu khổ rồi!"

Tiêu Anh Kỳ nghiến răng, tức giận không nói nên lời. Diễn xuất tốt như vậy, sao anh không đi làm diễn viên luôn đi, suốt ngày làm đội trưởng FBI truy đuổi tôi làm gì?

"Anh thật quá đáng, cô ta thì có gì tốt chứ? Chỗ nào cũng không bằng tôi!"

"Này....." Dù anh giả gái nhưng có chỗ nào thua kém cô ta đâu chứ?! Anh đẹp hơn cô ta mà!

"Tôi thì thấy cô ấy chỗ nào cũng tốt hơn cô."

"Nhưng mà chẳng phải gia đình anh vẫn luôn phản đối cô ta sao?"

"Khoan....." Tại sao không có ai chú ý đến lời nói của anh vậy?!!!

"Vì thế tôi sẽ bảo vệ cô ấy, nhưng tuyệt đối sẽ không kết hôn với cô."

"Hừ, hai người cứ chờ đó, tôi sẽ không bỏ qua chuyện hôm nay đâu!" Nói xong, cô gái đó xách túi đi mất.

Từ đầu đến cuối Tiêu Anh Kỳ vẫn không thể bác bỏ chức vị "bạn gái" của mình. Chờ người đi khỏi, anh đứng bật dậy, thoát khỏi vòng tay của Tống Tử Dương, thuận tiện đạp mạnh vài cú.

"Ai là bạn gái của anh hả? Đúng là ảo tưởng!"

Tống Tử Dương chật vật tránh khỏi công kích của Tiêu Anh Kỳ, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Cô gái này nhìn qua có vẻ rất gầy, sao lại mạnh như vậy?

"Khoan, từ từ, cô nghe tôi nói đã."

"Nghe cái đầu anh!" Tiêu Anh Kỳ vừa dứt lời là một quyền đấm thẳng tới.

Tống Tử Dương lập tức đưa tay ra đỡ, sau đó anh liền kinh ngạc. Lực đạo này không phải là của một cô gái bình thường nên có.

"Cô đừng có thô lỗ vậy, mạnh mẽ thật giống như con trai."

Câu nói này làm cho Tiêu Anh Kỳ như tỉnh lại, anh quên mất bây giờ bản thân đang giả gái. Nếu để cho Tống Tử Dương phát hiện anh là con trai thì chết chắc!

Tiêu Anh Kỳ trầm mặc một lúc rồi thu tay lại, cố làm ra vẻ xấu hổ, mềm mại của con gái.

"Ai bảo anh hôn tôi, nụ hôn của tôi quý giá lắm đó."

Tống Tử Dương: "....." Cô gái này thay đổi nhanh quá đó, anh thật sự tiếp thu không kịp! Con gái ngày nay đều khó hiểu vậy sao?

Giờ phút này anh mới có dịp quan sát kĩ cô gái trước mặt này. Làn da không hoàn toàn trắng nõn như nhiều cô gái khác, nhưng cũng không đen, là màu lúa mạch. Nhưng cũng cho người khác cảm giác rất mạnh mẽ, khỏe khoắn. Không ai biết, thật ra Tống Tử Dương lại rất thích những cô gái có làn da màu lúa mạch này mà không phải màu trắng mịn màng kia.

Cô gái này có vẻ rất cao, trên người không hề thấy một chút dịu dàng nào của con gái. Có điều ngũ quan rất tinh xảo, kết hợp tất cả lại tạo nên một cỗ phong vị khác.

Nhắc đến nụ hôn khi nãy, Tống Tử Dương liền ngượng ngùng sờ mũi. "Cái đó chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, tôi cũng đâu cố ý. Hơn nữa đó còn là nụ hôn đầu của tôi, cô còn ra vẻ chịu thiệt gì chứ!"

Tiêu Anh Kỳ nhìn anh như nhìn thấy quỷ, sau đó ôm bụng cười lớn. "Nụ hôn đầu? Haha, lớn đến từng tuổi này anh còn chưa hôn ai sao? Anh là học sinh tiểu học à!?"

Tống Tử Dương đỏ mặt, thẹn quá hóa giận quát nhẹ: "Không được cười!"

"Có gì phải xấu hổ chứ, ai mà chẳng phải trải qua chuyện này. Thì ra anh vẫn là trai tân, cười chết tôi rồi, haha."

Không ngờ hôm nay anh có thể biết được bí mật lớn này của Tống Tử Dương. Hắc hắc, thật thú vị!

Tống Tử Dương sầm mặt, "Cô là con gái mà đi nói mấy chuyện này không thấy ngượng sao?"

Tiêu Anh Kỳ ngẩn ra, sau đó mới sực nhớ rằng bản thân đang mặc đồ con gái, anh giả vờ quay mặt đi, ho khan vài tiếng.

Tống Tử Dương kì quái nhìn Tiêu Anh Kỳ, ánh mắt sâu xa: "Sao tôi cứ có cảm giác cô rất quen, chúng ta đã từng gặp nhau sao?" Đúng là càng nhìn anh càng cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng đáng tiếc, trí nhớ của Tống Tử Dương xưa nay không được tốt, nhất là về gương mặt người khác, nên tạm thời không thể nhớ ra.

Trái tim Tiêu Anh Kỳ rung lên, lập tức phản bác. "Vừa rồi anh hôn tôi, lại nói với người khác tôi là bạn gái anh, hiện tại nói đã từng gặp tôi. Đây là chiêu

trò để anh theo đuổi phụ nữ à?"

Tống Tử Dương sững người, vội vàng xua tay. "Không phải, cô đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó."

"Hừ, ai biết được chứ!"

Dù ngoài mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng Tiêu Anh Kỳ đã lo lắng muốn chết. Nếu cứ tiếp tục ở lại thì anh sẽ bị phát hiện mất, xem ra phải đi thôi. Chuyện hôm nay để ngày khác anh lại tính sổ với Tống Tử Dương.

"Không nói với anh nữa, tôi có việc, đi trước."

"Hả?" Đợi cho Tống Tử Dương phản ứng xong thì phát hiện Tiêu Anh Kỳ đã đi gần đến cửa, có một chút bộ dáng chạy trối chết. Anh có đáng sợ đến vậy sao?

Lúc Tiêu Anh Kỳ sắp bước ra khỏi nhà hàng thì đã nghe thấy một tiếng hét.

"Cô là con gái đó, nhớ là phải dịu dàng một chút biết không, đừng có thô lỗ quá!"

Tiêu Anh Kỳ quay lại hung hăng trừng mắt nhìn Tống Tử Dương. Anh cũng không phải là con gái, dịu dàng làm cái quái gì!

Tiêu Anh Kỳ mắng chửi vài tiếng rồi kiêu ngạo bỏ đi mất. Tống Tử Dương bật cười, cô gái này đúng là kì lạ.

An Triết Hàn lôi Vũ Điềm Điềm một đường đi thẳng tới bãi đậu xe, mạnh mẽ nhét cô vào xe anh, đóng cửa lại, động tác liền mạch.

An Triết Hàn vừa ngồi vào xe đã kéo Vũ Điềm Điềm vào ngực, cúi đầu hôn cô. Vũ Điềm Điềm cứng đờ người, chưa kịp làm gì đã bị nụ hôn của anh làm cho trầm mê.

Nụ hôn này không hề dịu dàng một chút nào, An Triết Hàn mạnh mẽ càn quét trong miệng cô. Lúc rời khỏi còn khẽ cắn môi cô một cái, coi như trừng phạt.

Anh tựa trán mình lên trán cô khẽ nói: "Vũ Điềm Điềm, anh thích em, làm bạn gái của anh đi!"

Anh vốn còn muốn dùng sự kiên trì của mình để làm cho cô hồi tâm chuyển ý, nhưng bây giờ anh đã chờ không nổi rồi.

Vũ Điềm Điềm mím môi trầm mặc, trong lòng rối bời. Câu nói của Tiêu Anh Kỳ lúc nãy lại vang lên trong đầu cô: Nếu cứ do dự thì một ngày nào đó cô sẽ phải hối hận.....

Cô có nên thử một lần không?

An Triết Hàn đợi một lúc lâu cũng không đợi được câu trả lời của cô. Anh rất thất vọng, lần này cô lại từ chối anh. Nhưng bỗng nhiên Vũ Điềm Điềm chồm người tới trước, hôn lên môi anh.

An Triết Hàn ngây ngốc, nhất thời không kịp phản ứng. Đây là đồng ý sao?

"Điềm Điềm, em....."

Vũ Điềm Điềm đỏ mặt tựa vào ngực anh, giọng nói đầy ý cười. "Chẳng phải nói muốn em làm bạn gái của anh sao, hiện tại anh muốn đổi ý à?"

Trong lòng An Triết Hàn mừng như điên, lặng lẽ ôm chặt cô hơn. Biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt bị gỡ xuống, thay vào đó là một vẻ nhu hòa hiếm có được.

"Không có, không có."

"Điềm Điềm, anh sẽ bảo vệ em thật tốt!" Bảo vệ cả con của chúng ta nữa, anh muốn cùng em tạo dựng một gia đình!

Vũ Điềm Điềm thỏa mãn ôm anh, đáy lòng là một trận nhẹ nhõm, có lẽ cô nên tin tưởng anh một lần.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Sóng gió trường đua ngựa

Trong Lưu Ly Bảo, Nam Cung Âu Thần đã đi ra ngoài làm việc, để lại một mình Mẫn Nguyệt ở nhà. Cô ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách cầm

máy tính xử lý một số tài liệu, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt kì lạ nhìn Lam Hi ở phía đối diện.

Hôm nay Lam Hi mang đến một số hồ sơ mà cô cần, sau đó thấy Âu Thần không có ở nhà liền lấy cớ buồn chán mà ở lì tại đây không chịu về. Cậu nằm dài trên ghế sô pha lớn, tay cầm bịch bánh snack, vừa ăn vừa xem phim hoạt hình.

Phải, bạn không nghe lầm đâu, quả thật là xem phim hoạt hình!

Từ lúc cô đưa Lam Hi về cho đến bây giờ, lần đầu tiên thấy cậu làm được một việc của một đứa trẻ nên làm. Nhưng mà Lam Hi như vậy, cô thật không quen chút nào.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Mẫn Nguyệt, Lam Hi muốn không phát hiện cũng khó. Ban đầu cậu muốn làm lơ đi, nhưng càng lúc cô càng nhìn cậu chăm chú hơn, không hề kiêng nể gì cả. Cuối cùng Lam Hi không nhịn được mà lạnh lùng ngước mắt về phía Mẫn Nguyệt.

"Chị muốn nhìn tới khi nào?"

Mẫn Nguyệt bị phát hiện nhìn lén ngược lại không hề xấu hổ, còn thản nhiên nói: "Thì ra em cũng có lúc giống trẻ con vậy sao!?"

Lam Hi đen mặt, cái gì mà giống trẻ con chứ? Cậu thực chất chính là một đứa trẻ mới đó được không!

Lam Hi bĩu môi khinh thường, không thèm nhìn đến cô.

Hai mắt Mẫn Nguyệt bốc lửa, thằng nhóc này, ra vẻ kiêu ngạo lạnh lùng cái gì chứ! Hừ, cô là người lớn, không cần chấp nhất với trẻ con. Trong lòng Mẫn Nguyệt lặp đi lặp lại câu nói đó mới có thể bình tĩnh trở lại.

"Em không ở tổng bộ để huấn luyện mà ở đây làm gì?"

Tổng bộ huấn luyện, cái tên này đối với toàn bộ người của Nam Cung gia tuyệt đối là ác mộng. Ai cũng mong tránh nó thật xa, không hề nguyện ý đến đó một chút nào. Bởi vì chỉ cần vào đó thì sẽ tiếp nhận cuộc huấn luyện ma quỷ mà Nam Cung Âu Thần đã thiết lập ra.

Nhưng cũng có một ngoại lệ, với tên nhóc Lam Hi này thì khác, cậu ngược lại xem nó như nhà của mình. Luôn thích vào đó ở khoảng nửa tháng hoặc một tháng. Nhưng cậu lại khiến người khác nhìn với con mắt khác xưa, thân thủ hiện tại của Lam Hi đã tiến bộ rất nhiều, đủ để đánh bại được mấy người trưởng thành mạnh mẽ.

Bây giờ người ở tổng bộ thấy Lam Hi đều rất sợ hãi, sợ cậu lại lôi bọn họ ra làm đối thủ luyện tập. Nói luyện tập cho hay như vậy thôi, nhưng thực chất chính là đi làm bao cát. Động tác của Lam Hi nhanh lại quỷ dị, có rất ít người có thể theo kịp. Nhưng cái họ sợ nhất chính là mấy loại độc trên người Lam Hi. Thằng bé này cứ một lời không hợp liền hạ độc người ta luôn. Tuy cách làm không tốt đẹp lắm, nhưng rất khí phách!

Lam Hi bỏ miếng bánh vào miệng, vừa ăn vừa phát ra hai chữ: "Nhàm chán."

Mẫn Nguyệt co rút khóe miệng, chỉ vì em chán mà đến làm tổ nhà chị sao?

Cô lắc đầu một cái, lại tiếp tục chăm chú nhìn vào dãy số liệu trước mặt, thuận tiện hỏi Lam Hi.

"Cái lần trước chị nhờ em làm đã làm được chưa?"

Tuy cô không nói rõ ra nhưng Lam Hi biết là cô đang nói đến cái gì. Nhắc đến cái này lông mày cậu nhíu lại phiền não: "Có hơi phức tạp một chút, nhưng tôi đã nghiên cứu ra cách làm rồi. Yên tâm, trong một tuần sắp tới chị sẽ có được cái chị muốn."

Mẫn Nguyệt hơi kinh ngạc, thứ khó như vậy mà có thể chỉ trong vài ngày có thể nghiên cứu ra cách làm, một tuần chế tạo được. Cậu bé này đúng là có thiên phú mà!

Bỗng nhiên cô có cảm giác là mình nhặt được báu vật.

Khóe môi Mẫn Nguyệt cong lên, cô đặt máy tính xuống, nhào qua chỗ Lam Hi, vò đầu cậu bé.

"Cám ơn em!"

"Này, Nam Cung Mẫn Nguyệt, chị mau bỏ tay ra, hư hết tóc tôi rồi!"

Mẫn Nguyệt chơi đùa với tóc của Lam Hi một hồi cũng bỏ ra, cô đóng máy tính lại, lấy áo khoác, kéo tay Lam Hi đi ra ngoài.

"Khoan đã, chị đưa tôi đi đâu vậy?" Cậu vừa nói vừa giãy dụa khỏi tay Mẫn Nguyệt, nhưng thử mấy lần đều không được. Lam Hi bỏ cuộc, im lặng đi theo cô.

"Chẳng phải em nói chán sao, chị đưa em đi chơi."

"Hả? Đi đâu?"

"Trường đua ngựa!"

Nhưng khi hai người đi tới cửa đã bị chặn lại bởi vì sự xuất hiện của Hạ Linh Lung.

Sóng mắt Mẫn Nguyệt lưu chuyển, trong lòng là một mảnh băng giá. Chuyện Hạ Linh Lung vu oan cô lần đó, cô vẫn nhớ rất rõ. Xảy ra chuyện đó, cô ta còn dám đến đây?

Mẫn Nguyệt thầm cười lạnh, Hạ Linh Lung thật cho rằng cô sẽ giống lần đó im lặng không làm gì sao? Hay là nghĩ dù có chuyện gì Thần cũng sẽ bảo vệ cô ta?

Đáng tiếc, lần này có lẽ cô ta không được như ý, bởi vì cô nhất định sẽ đòi lại những gì mà cô phải chịu của lúc đó. Dù thế nào, Hạ Linh Lung dám đến đây, đúng là rất can đảm. Cô thật muốn biết cô ta có ý đồ gì.

Lúc Hạ Linh Lung gặp Mẫn Nguyệt trước cửa cũng khẽ khựng lại một chút, sau đó làm như không có chuyện gì đến trước mặt cô.

"Mẫn Nguyệt, chuyện lần trước tôi xin lỗi, cũng là do tôi không nói rõ ràng, tôi....." Hạ Linh Lung vừa gặp liền nhắc chuyện ngã cầu thang lúc trước, tỏ vẻ áy náy xin lỗi Mẫn Nguyệt.

Cô thấy Hạ Linh Lung còn muốn nói mãi không ngừng, không kiên nhẫn ngắt lời.

"Chuyện đã qua rồi thì cứ cho qua đi, tôi sẽ không truy cứu." Dù Mẫn Nguyệt đang cười nhưng trong mắt không hề có một chút ý cười nào.

Ban đầu Lam Hi không biết cô gái này là ai nhưng vừa nghe cô ta nói xong thì lập tức hiểu rõ. Vẻ mặt liền thay đổi, lạnh lùng đến đáng sợ, bàn tay giấu sau lưng khẽ vặn, chỉ chờ hành động.

Những lời sắp nói của Hạ Linh Lung bị nghẹn lại ở cổ, hai mắt mở lớn không thể tin. Nam Cung Mẫn Nguyệt bỏ qua dễ dàng như vậy?

Tâm tư Hạ Linh Lung xoay chuyển, rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Cô ta cười khẽ, tựa như vô ý hỏi: "Thật tốt, cám ơn cô đã tha thứ cho tôi. Chỉ là hôm đó đã làm cho Âu Thần hiểu lầm cô rồi, hai người.....không sao chứ?"

Sắc mặt Mẫn Nguyệt tối lại, đáy mắt thoáng qua tia lạnh lẽo. Hạ Linh Lung đây là đến thăm dò cô sao? Hay là cố tình chọc tức cô? Lần nào cũng xài một chiêu này, Hạ Linh Lung làm cô thật thất vọng.

Cô hơi hạ mắt, giọng nói có phần tức giận: "Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, anh ấy đã không để ý đến tôi nữa thì tôi cũng cần gì bận tâm chứ!"

Dù Mẫn Nguyệt làm ra bộ dạng không quan tâm nhưng người khác đều thấy rõ nụ cười của cô có phần khổ sở, đau buồn.

Lam Hi đứng bên cạnh quan sát biểu cảm trên gương mặt Mẫn Nguyệt mà khóe miệng giật giật. Khổ sở? Sáng nay khi cậu đến còn thấy hai người đó đang hôn nhau ngọt ngào nữa kìa, hoàn toàn không để ý đến sự có mặt của một đứa bé là cậu. Làm gì có chỗ nào khổ sở chứ! Còn có bộ mặt giống như bị ruồng bỏ đó là sao?

Chị nói dối hay như vậy, sao không đi làm diễn viên luôn đi, chắc chắn sẽ nhận được giải ảnh hậu xuất sắc nhất!

Hạ Linh Lung thấy cô đau khổ thì rất vui vẻ, Nam Cung Mẫn Nguyệt, thì ra cô cũng có ngày hôm nay sao?! Tôi phải cho cô biết hậu quả của việc dám giành người đàn ông của tôi là gì!

Bề ngoài Hạ Linh Lung càng ra vẻ áy náy nhiều hơn, "Thật xin lỗi cô, là tôi đã hại hai người thành ra như vậy. Cô yên tâm, tôi sẽ giải thích rõ với Âu Thần."

Trong lòng Mẫn Nguyệt cười lạnh, giải thích là giả, muốn tiếp tục bôi đen cô mới là thật đi!

Mẫn Nguyệt im lặng không nói, nở một nụ cười đầy hàm ý với Hạ Linh Lung.

Đáy lòng Hạ Linh Lung bỗng nhiên run lên, cô ta thấy không khí bỗng nhiên im lặng một cách kì dị thì vội vàng chuyển đề tài, mục tiêu chính là Lam Hi đang đứng bên cạnh Mẫn Nguyệt.

"Cậu bé này là ai vậy? Thật đáng yêu quá đi!"

Hạ Linh Lung cúi người xuống, định đưa tay sờ mặt Lam Hi, kết quả thì tay cô còn chưa chạm đến thì đã thấy Lam Hi mạnh mẽ lui ra sau, lạnh lùng phun ra một chữ: "Bẩn!"

Mẫn Nguyệt suýt chút nữa không nhịn được mà bật cười, thằng bé Lam Hi này, đủ phúc hắc, đủ độc miệng, cô thích! Cô quay đầu nhìn cậu, lặng lẽ giơ một ngón tay cái tán thưởng.

Lam Hi đáp lại sự tán thưởng đó của Mẫn Nguyệt bằng một ánh mắt đắc ý, đầy kiêu ngạo.

Biểu cảm trên gương mặt Hạ Linh Lung cứng đờ, suýt chút nữa đã không giữ được nụ cười, âm thầm nghiến răng. Cô ta mất tự nhiên nói: "Xem ra cậu bé này không thích tôi lắm."

Mẫn Nguyệt cố nén cười, ra vẻ an ủi Hạ Linh Lung: "Nó chỉ là không thích bị người lạ chạm vào thôi, cô đừng để ý."

"Vậy sao."

"Tên của đứa bé này là gì vậy?"

"Lam Hi"

"Tên rất đẹp, chị có thể gọi em là Tiểu Hi không? Tiểu Hi, vừa rồi chị có hơi đường đột quá, có phải làm em sợ rồi không? Chị tên là Hạ Linh Lung, người bạn nhỏ, hân hạnh làm quen với em!"

Hạ Linh Lung lại một lần nữa cúi người xuống nói chuyện với Lam Hi, nở nụ cười ôn nhu, cô không tin cô không thu phục được thằng nhóc này.

Lam Hi trợn mắt, có phần không tin được. Bây giờ cậu mới biết, thì ra độ mặt dày của con người là không có giới hạn. Vừa rồi cậu làm động tác đó nếu là cô gái khác thì nhất định sẽ tức giận bỏ đi từ lâu, Hạ Linh Lung này thì ngược lại, không những không tức giận mà còn nói chuyện rất dịu dàng với cậu.

Lúc nãy cậu nói Nam Cung Mẫn Nguyệt là người nhất định được giải ảnh hậu chắc chắn sai rồi. Hạ Linh Lung này mới đúng là người nên được trao giải ảnh hậu đó. Thật có thiên phú diễn kịch mà!

Lam Hi không trả lời Hạ Linh Lung, chỉ dùng ánh mắt như nhìn một người ngu ngốc để nhìn cô ta.

Dưới tình huống đó, Hạ Linh Lung vô cùng xấu hổ, lại thêm ánh mắt của Lam Hi khiến cả người cô ta đều không thoải mái.

Hạ Linh Lung không thể nào đi so đo với một đứa con nít nên chỉ đành cười gượng đứng lên.

"Hai người chuẩn bị đi đâu à?"

"Phải, đến trường đua ngựa."

"Trường đua ngựa? Tôi chưa đến đó bao giờ, Mẫn Nguyệt, cô có thể cho tôi đi cùng không?"

Lam Hi nghe thấy liền muốn xù lông lên, định từ chối thì bị Mẫn Nguyệt đè lại. Cô khẽ cong môi, "Đương nhiên là được!"

Hạ Linh Lung, mặc kệ cô muốn đi theo tôi là có mục đích gì, mong cô sẽ không hối hận vì lời đề nghị này.

Mẫn Nguyệt nói muốn đến trường đua ngựa là thật, cô đưa Lam Hi và Hạ Linh Lung đến trường đua ngựa lớn nhất thành phố A. Hơn nữa nơi này là còn là do cô mở ra từ rất lâu rồi. Sản nghiệp của cô trong Nam Cung gia cũng coi như chiếm một phần lớn, nhưng đa số cô đều đưa cho Thần quản lí, chỉ giữ lại một số chỗ cô thấy hứng thú. Trường đua ngựa này chính là một trong số đó.

Lam Hi đi đằng sau Mẫn Nguyệt, lợi dụng lúc Hạ Linh Lung không chú ý, kéo tay áo cô nói nhỏ: "Sao chị lại muốn đến đây?"

"Thì tại em bảo chán mà."

"Nhưng mà tại sao phải đến trường đua ngựa?"

"Rất kích thích a!"

Lam Hi đen mặt, nhìn xung quanh bãi cỏ phía trước có một đám người đang điên cuồng cưỡi ngựa. Ừ, đúng là rất kích thích!

"Vậy sao chị lại đồng ý dẫn Hạ Linh Lung theo?"

Mẫn Nguyệt vô tội nháy nháy mắt, "Chẳng phải cô ấy muốn đi sao, chúng ta đâu thể nào từ chối được, như vậy rất bất lịch sự đó."

Lam Hi thầm khinh bỉ trong lòng, thì ra chị cũng biết lịch sự với Hạ Linh Lung à? Có đánh chết cậu cũng không tin là chị ta không có kế hoạch gì, cứ nhìn vào cặp mắt giảo hoạt kia là biết.

Lúc đầu Lam Hi còn không hiểu tại sao cô đột nhiên lại nổi hứng đưa cậu đến đây, khi đến nơi thì cậu đã hiểu rồi. Bởi vì tên trường đua ngựa đó là Nguyệt Thần.

Lam Hi có chút cảm nín, hai người này đúng là ở đâu cũng thấy ân ái, dẫn cậu đi chơi mà cũng không tha.

Trường đua ngựa Nguyệt Thần rất rộng, được chia làm nhiều khu vực, là nơi chuyên dùng để giải trí tốt nhất. Nhưng mà muốn vào được Nguyệt Thần không chỉ đơn giản có tiền là được mà phải có thẻ hội viên do chính Nguyệt Thần đưa. Vì thế người có thể vào được Nguyệt Thần đa số là những danh gia thế tộc nổi tiếng và có địa vị.

Trong đó có một bãi cỏ lớn dành cho những người muốn cưỡi ngựa, một khu vực lớn khác nữa là nơi đua ngựa. Bên cạnh hai nơi đó còn có sân golf, sân tập bắn súng,..... Ngoài ra còn có khu vực nghỉ ngơi dành cho khách quý.

Đám người Mẫn Nguyệt vừa tới nơi thì quản lý của Nguyệt Thần đã lập tức ra đón.

"Tiểu thư, cô đến rồi sao, hôm nay cô muốn cưỡi ngựa hay là?"

"Cưỡi ngựa!" Mẫn Nguyệt tùy tiện phất tay, sau đó dẫn Lam Hi đi vào trong.

"Dạo này Tiểu Bạch thế nào rồi?" Tiểu Bạch là con ngựa mà cô yêu thích nhất, cũng xem như là ngựa chuyên dụng của cô. Vì thế ở đây nó luôn được chăm sóc đặc biệt, ngăn cách với mọi con ngựa khác.

"Tiểu Bạch rất tốt, vài hôm trước nó bị kén ăn nhưng bây giờ thì không sao rồi. Tiểu thư, cô có muốn tôi dẫn nó ra đây không?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, sau đó đột nhiên kêu người quản lý quay lại.

"Khoan đã, dẫn thằng bé này đi chọn con ngựa đi!"

Mẫn Nguyệt xoa đầu Lam Hi, cúi xuống dặn dò cậu, "Em mới bắt đầu học cưỡi ngựa nên tìm một con nào đó ngoan một chút, như vậy mới an toàn, biết không?"

Thấy Lam Hi thỏa hiệp Mẫn Nguyệt mới yên tâm để cho cậu đi. "Theo quản lý chọn con ngựa mà em thích đi!"

Mẫn Nguyệt hơi liếc mắt sang Hạ Linh Lung đang đứng im lặng một bên từ nãy đến giờ, cong môi hỏi: "Hạ tiểu thư, cô có muốn đi chọn một con ngựa không?"

Hạ Linh Lung lắc đầu, vẻ mặt hơi sợ sệt: "Không đâu, tôi không biết cưỡi ngựa, hôm nay tôi chỉ muốn đến đây xem một chút thôi."

Mẫn Nguyệt cũng không ép buộc cô ta, trả lời cho có lệ vài tiếng rồi xoay người đi thay quần áo cưỡi ngựa.

Lam Hi đi dọc theo hành lang trong chuồng ngựa, sau lưng là người quản lý kia đi theo.

Người quản lý kia thấy hồi lâu Lam Hi vẫn không chịu chọn ngựa cho mình thì không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu thiếu gia, cậu vẫn chưa chọn được con ngựa nào thích hợp sao?"

Đối với người mà tiểu thư mang tới, ông ta không dám không cung kính. Hơn nữa gần đây ông ta nghe nói trong Nam Cung gia mới xuất hiện một cậu bé có năng lực rất lớn, địa vị khá cao, tuyệt đối không thua gì mấy vị đường chủ kia. Sợ rằng cậu bé đó có lẽ chính là người đang đứng trước mặt ông ta.

Lam Hi đi đến cuối chuồng ngựa thì đột ngột dừng lại, bàn tay nhỏ bé chỉ vào góc phòng, lạnh lùng hỏi: "Con ngựa đó là sao vậy?"

Người quản lý kia vừa ngẩng đầu lên nhìn liền biến sắc, nhưng vẫn theo lệnh trả lời.

"Tiểu thiếu gia, con ngựa đó là ngựa Thuần Chủng được nhập khẩu, mọi chỉ tiêu của nó đều rất tốt. Nhưng đáng tiếc, nó rất hung dữ, không ai có thể thuần phục nó được. Đa số mọi người đều không cưỡi nó được, chúng tôi sợ nó làm tổn thương tới người khác nên mới để nó ở đây, tách biệt với mọi con ngựa khác. Tiểu thiếu gia, cậu chỉ mới bắt đầu tập cưỡi ngựa thôi, đừng nên chọn con ngựa này, rất nguy hiểm!"

Lam Hi chăm chú nhìn con ngựa kia, bộ lông của nó là một màu đen nhánh. Nó dường như không hề bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh, vẫn cứ kiêu ngạo đứng ở đó thở phì phì.

Trong mắt Lam Hi bốc lên ngọn lửa nhè nhẹ, khóe môi khẽ cong lên.

Lòng người quản lý rơi lộp bộp, bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Quả nhiên Lam Hi nhẹ mở miệng: "Tôi muốn con ngựa này!"

Cùng lúc đó, một giọng nói bén nhọn vang lên: "Tôi cũng muốn con ngựa này!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Sóng gió trường đua ngựa (2)

Lam Hi quay đầu lại, phát hiện người đến là Đàm Đài Hân thì nhíu mày thật sâu.

Đàm Đài Hân dẫn theo một đám người, huênh hoang đi đến trước mặt Lam Hi. Ánh mắt kiêu ngạo lướt qua người cậu rồi hướng tới người quản lý đứng phía sau.

"Tôi muốn con ngựa này, không có vấn đề gì chứ?"

"Tôi....." Người quản lý khó xử không biết nói gì, nhìn Đàm Đài Hân sau đó lại quay qua Lam Hi đang nghiêm mặt.

Sao đột nhiên cô tiểu thư Đàm Đài gia này lại nhảy ra chứ? Tính tình của vị tiểu thư này rất khó chịu, chỉ cần không làm theo ý cô một chút thì chắc chắn sẽ bị cô ta trừng trị rất thảm. Nhưng mà vị tiểu thiếu gia đang đứng ở trước mặt bảo ông ta làm sao dám đồng ý với Đàm Đài Hân.

Người quản lý thoáng liếc qua con ngựa kiêu ngạo kia, quyết định thuyết phục Lam Hi trước.

"Tiểu thiếu gia, tôi thấy cậu dùng con ngựa đó cũng rất nguy hiểm hay là....."

Lam Hi cho ông ta một ánh mắt băng giá, giọng nói lạnh lẽo đến cực độ. "Đồ mà tôi muốn không bao giờ có chuyện đem đi nhường cho người khác."

Thân hình người quản lý run lên, ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Đàm Đài Hân thấy tình hình phát triển như vậy thì vô cùng tức giận. Không ngờ có người vì đứa con hoang này mà dám bỏ mặc lời cô ta nói. Cô ta là đại tiểu thư của Đàm Đài gia, có bao giờ lại phải chịu sự sỉ nhục như thế này!

Đàm Đài Hân hét lớn một tiếng: "Này, tôi là Đàm Đài Hân, đại tiểu thư của Đàm Đài gia. Tôi nói muốn con ngựa vậy mà ông không dám đưa nó cho tôi, ông có tin rằng Đàm Đài gia sẽ khiến nơi này phải đóng cửa không hả!? Hơn nữa, tôi là khách quen ở đây, chỉ là một con ngựa không có giá trị gì cả nhọc nhằng như thế làm gì!"

Người quản lý nhíu mày có phần không vui, cô ta dám xúc phạm Nguyệt Thần! Nơi này là do tiểu thư mở ra, từ khi thành lập thì ông đã quản lý nó, từng bước từng bước nhìn Nguyệt Thần phát triển. Bây giờ lại có người không xem nó ra gì, thản nhiên uy hiếp muốn động vào Nguyệt Thần. Ở thành phố A có biết bao người khi đến đây dù có địa vị cao cỡ nào cũng phải nói chuyện nhẹ nhàng với ông ta, chuyện bị hét lớn vào mặt này đúng là lần đầu tiên ông gặp phải.

Dù Đàm Đài gia có bản lĩnh cỡ nào, nhưng ở đây là địa bàn của Nam Cung gia. Thế lực của Nguyệt Thần thế nào mà Đàm Đài Hân cũng không rõ, đúng là không biết sống chết!

Người quản lý thay đổi thái độ, sắc mặt nghiêm lại. "Đàm Đài tiểu thư, xin lỗi, nhưng con ngựa này đã có người chọn trước rồi. Vẫn là mong cô nên chọn con khác đi."

Đàm Đài Hân tức giận, "Ông!"

Lam Hi nhếch môi, trào phúng nhìn Đàm Đài Hân.

Đàm Đài Hân bắt gặp ánh mắt của cậu liền tức tới muốn nổ phổi.

"Tôi không biết, tôi nhất định muốn con ngựa này. Mau gọi giám đốc của các người đến đây gặp tôi!"

Lam Hi không nhịn được nữa, lạnh lùng mở miệng: "Đàm Đài tiểu thư luôn thích cướp đoạt đồ của người khác nhỉ? Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Thật đúng là cho tôi mở rộng tầm mắt đó."

"Hừ, tao chỉ là lấy lại đồ nên thuộc về tao thôi. Đàm Đài Hi, mày chỉ là một đứa con hoang đẻ tiện mà thôi, con ngựa này mày không xứng được nhận, cũng như mày không xứng là người của Đàm Đài gia." Trong mắt Đàm Đài Hân, Lam Hi chỉ giống như một con kiến hôi vô dụng không khác gì lúc còn nhỏ. Bất cứ khi nào cô ta muốn thì đều có thể giẫm chết con kiến này. Bây giờ nó dựa vào Nam Cung gia thì đã sao, bọn họ chẳng qua chỉ coi nó như là một công cụ để chọc tức Lãnh Mặc Nghiên. Không lâu nữa chắc chắn nó sẽ bị đuổi ra khỏi Nam Cung gia. Đúng là ngu ngốc!

Những người đứng đằng sau Đàm Đài Hân nghe cô ta nói có chút ngạc nhiên, lại không khỏi có chút tìm tòi nghiên cứu Lam Hi. Có người gan lớn còn dám hỏi thẳng Đàm Đài Hân: "Hân Hân, cậu bé đó là ai vậy?"

"Chẳng qua là một đứa con hoang bị đuổi khỏi Đàm Đài gia mà thôi, không có gì phải bận tâm."

Mọi người ồ lên, sau đó bắt đầu xì xầm to nhỏ với nhau. Cái nhìn đối với Lam Hi dần chuyển thành hèn mọn cùng mỉa mai.

Lần này Lam Hi không hề để lộ tức giận trên mặt, cậu khinh thường hừ một tiếng: "Cô cho là tôi hứng thú muốn làm người của Đàm Đài gia sao? Người khác coi là rác vậy mà mình lại coi là kim cương. Đúng là nực cười, thân phận đó, tôi khinh thường không muốn nhận. Còn nữa, tôi đã không còn mang họ Đàm Đài từ lâu rồi, bây giờ tôi tên là Lam Hi, với Đàm Đài gia các người không hề có quan hệ gì cả. Đàm Đài tiểu thư mong cô hãy nhớ rõ điều này."

Đàm Đài Hân nghiến răng, "Mày....."

"Làm sao? Lại muốn uy hiếp tôi giống như lúc nhỏ à? Thật đáng tiếc, Đàm Đài Hân, cô nghĩ bây giờ cô có khả năng đó sao?"

Đàm Đài Hân ác liệt nói: "Ai nói không thể, chỉ cần tao muốn thì mày có năng lực như thế nào cũng phải chết!"

Ngay lúc đó, một giọng nói trong trẻo xen vào: "Vậy sao? Đàm Đài Hân, ai cho cô tự tin như vậy, dám động đến người của Nam Cung gia."

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, phát hiện người đến là ai thì rất kinh ngạc. Mẫn Nguyệt một thân mặc trang phục cưỡi ngựa màu đen vô cùng anh khí. Mái tóc được buộc lên gọn gàng, bên hông mang một cái roi ngựa. Quả thật giống hệt nữ vương xuất hiện, cả đám người suýt chút nữa đã bị khuất phục.

Sắc mặt Đàm Đài Hân tối sầm, hiển nhiên là không vui khi thấy Mẫn Nguyệt đến một chút nào.

Mẫn Nguyệt bước đến chỗ Lam Hi, vỗ nhẹ đầu cậu, đồng thời cũng thể hiện lập trường của cô là đứng về phía Lam Hi.

Trong lòng Lam Hi cảm thấy nhẹ nhõm, khóe môi cong nhẹ.

Mẫn Nguyệt khẽ đưa mắt nhìn về phía quản lý hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tiểu.....À không, Nam Cung tiểu thư, cậu bé này đã chọn được ngựa rồi, chính là con ngựa Thuần Chủng kia, chỉ là Đàm Đài tiểu thư cũng muốn nó. Vì thế hai người đang tranh cãi." Người quản lý chân thật kể lại mọi chuyện, tiểu thư nói khi ở trước mặt nhiều người khác thì đừng tỏ ra thân quen với cô. Vậy mà lúc nãy suýt nữa ông ta đã lỡ lời, cũng may còn kịp sửa lại, phù, thật nguy hiểm mà!

Mẫn Nguyệt nghiêng đầu nhìn con ngựa đen kia, mày có phần nhíu lại. Lam Hi sợ cô không cho cậu cưỡi con ngựa này nên kéo nhẹ tay cô. Mẫn Nguyệt cúi đầu xuống liền đối diện với cặp mắt đáng thương của cậu. Mẫn Nguyệt thở dài, dù biết thằng bé này đang giả vờ nhưng cô vẫn không thể nào cự tuyệt được. Cô khẽ mỉm cười, cho cậu ánh mắt yên tâm.

"Thì ra là vậy, Đàm Đài tiểu thư, vốn là người đến trước thì nên có nó, đây là quy tắc, cũng không có gì lạ. Bây giờ cô cố tình làm ầm ĩ, lại uy hiếp người khác, chẳng lẽ cô không biết quy tắc là gì sao? Hay là nói đây chính là tác phong làm việc của Đàm Đài gia? Xem ra về vấn đề này tôi nên đi hỏi Lãnh lão đại một chút rồi."

Đàm Đài Hân tức tới đỏ mắt, Nam Cung Mẫn Nguyệt chính là vừa châm chọc vừa uy hiếp cô. Cô ta có thể không sợ bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không thể không sợ Lãnh Mặc Nghiên. Nhưng mà bảo cô ta buông tha cho thằng nhóc đó thì làm sao cô ta cam lòng. Hơn nữa, cô ta tuyệt đối không thể để Nam Cung Mẫn Nguyệt được như ý, bởi vì cô ta nhớ đến ngày hôm đó Nam Cung Âu Thần sỉ nhục cô ta như thế nào. Người đàn ông đó lạnh lùng như vậy nhưng mà lại có thể cưng chiều Nam Cung Mẫn Nguyệt đến không tiếc bất cứ thứ gì. Cô ta ghen tị, người đàn ông mà cô ta không có được thì dựa vào đâu mà Nam Cung Mẫn Nguyệt lại có thể hưởng hết tất cả sự dịu dàng đó.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, rõ ràng là tôi đến trước, vì sao phải nhường cho nó? Thằng con hoang đó cũng chỉ vài tuổi đầu, biết cưỡi ngựa gì chứ, cô đưa ngựa cho nó chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao!?"

"Tiểu Hi không biết cưỡi ngựa thì tôi sẽ dạy nó, chuyện này không cần cô phải quan tâm. Còn về vấn đề kia, cô có đến trước hay không thì chẳng phải hỏi người quản lý là biết sao."

Đàm Đài Hân nghe cô nói thế thì kiêu ngạo ngẩng đầu, đôi mắt hung hăng nhìn về phía người quản lý, trong mắt còn ẩn ẩn sự uy hiếp. "Ông nói đi, là tôi đến trước hay thằng nhóc đó đến trước?" Cô ta không tin có người lại không lo sợ thực lực của Đàm Đài gia mà chống đối với cô ta.

Người quản lý không hề lo sợ bình thản trả lời, "Là tôi dẫn cậu bé này đến đây trước, cũng là cậu ấy chọn con ngựa kia trước, Đàm Đài tiểu thư mới chính là người đến sau."

Đàm Đài Hân trợn tròn mắt, kém chút đã xông lên tát cho người quản lý kia hai cái. Nếu còn không phải thấy xung quanh có rất nhiều người thì nhất định cô ta phải dạy cho ông ta một bài học.

Mẫn Nguyệt cười nhạt, "Đàm Đài tiểu thư, cô nghe thấy rồi đó."

"Ông ta nói dối, rõ ràng tôi....."

Ánh mắt Mẫn Nguyệt chợt lạnh, "Đàm Đài tiểu thư, chẳng lẽ cô còn muốn tranh giành con ngựa với một đứa trẻ sao? Chuyện này mà truyền ra ngoài thì đối với thanh danh của cô hình như không hay lắm đâu."

Thấy trong mắt Mẫn Nguyệt lộ rõ vẻ băng giá, Đàm Đài Hân không cam lòng ngậm miệng lại. Nhưng ánh mắt như dao găm nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt, hai bàn tay nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt.

"Nếu không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây. Đàm Đài tiểu thư cứ từ từ chọn con ngựa thích hợp nhất cho mình đi. À, nhớ phải chọn nhanh một chút, nếu không có người chọn trước, cô lại phải ầm ĩ một trận nữa thì không hay lắm."

"Phụt" Không biết trong đám người là ai không nhịn được mà bật cười một tiếng. Sắc mặt Đàm Đài Hân biến đổi không ngừng, dần dần tái mét.

Mẫn Nguyệt chỉ huy người quản lý dắt con ngựa mà Lam Hi chọn ra bãi cỏ, sau đó nắm tay cậu dẫn đi. Cô đi được vài bước thì đột nhiên quay đầu lại.

"Phải rồi, Đàm Đài tiểu thư, tôi muốn nhắc cho nhớ một chuyện. Lam Hi đã là người Nam Cung gia, cho nên sau này những người nào muốn động vào cậu bé thì đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn!"

Mẫn Nguyệt nói xong còn quét mắt những người xung quanh một vòng. Ai nấy khi chạm phải ánh mắt cô đều rối rít cúi đầu. Mẫn Nguyệt chỉ lạnh lùng

lướt qua rồi không chờ Đàm Đài Hân trả lời liền quay đầu đi thẳng.

Đàm Đài Hân chỉ có thể oán hận nhìn theo bóng lưng của hai người họ mà không thể làm được gì. Những người khác thì thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt vừa rồi của cô gái đó thật đáng sợ mà!

Mẫn Nguyệt thấy Lam Hi trầm mặc đi bên cạnh thì đột nhiên nổi lên tâm tư trêu chọc cậu.

"Sao vậy? Có phải cảm thấy rất biết ơn, rất cảm kích chị không?"

Lam Hi bĩu môi, "Ai thèm chứ, rõ ràng là chị thích xen vào chuyện của người khác." Mặc dù nói vậy nhưng hai vành tay của cậu đã đỏ ửng lên, khóe môi cũng cong lên.

Mẫn Nguyệt bật cười, nhẹ giọng nói: "Chị đã nói rồi, chị đưa em về thì sẽ có trách nhiệm bảo vệ em. Dù có là Đàm Đài gia thì cũng không thể động đến em được."

Trong lòng Lam Hi chấn động, một lúc lâu sau mới nói: "Cám ơn!"

Cậu vừa dứt lời thì đã lập tức chạy đến chỗ con ngựa phía trước, bỏ lại Mẫn Nguyệt ở đằng sau. Cô dở khóc dở cười, cũng từ từ đi đến chỗ Lam Hi.

Trong sân cỏ rộng lớn, Mẫn Nguyệt từng bước chỉ dẫn Lam Hi cưỡi ngựa, Hạ Linh Lung chỉ đứng một bên nhìn, lâu lâu lại quan sát xung quanh. Cô cũng không quản cô ta muốn làm gì mà chuyên tâm dạy Lam Hi.

"Từ từ, từ từ, em đạp lên chỗ này.....đúng rồi, cứ như vậy....."

Kì lạ là con ngựa màu đen hung hăng trong miệng mọi người nói khi ở trước mặt Lam Hi lại vô cùng ngoan ngoãn. Không biết ban đầu cậu đã làm gì nó nhưng cho đến khi Lam Hi muốn leo lên thì con ngựa đó vô cùng tự nhiên cúi đầu xuống. Chuyện này khiến người quản lý trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, ông ta không tin dụi mắt mình, nhưng khi mở mắt ra lần nữa thì vẫn là cảnh tượng đó. Người quản lý nghẹn họng trân trối, đã nói là không ai thuần phục được nó mà, sao bây giờ ngoan ngoãn vậy?

Chuyện này đối với Lam Hi thì không có gì ngạc nhiên, bởi vì cậu từ nhỏ đã sống trong rừng, đối với các loại động vật vô cùng quen thuộc, thuần phục chúng nó là chuyện rất dễ dàng.

Lam Hi thuận lợi ngồi trên ngựa, chậm chậm đi vài bước, đến lúc quen thuộc rồi thì cậu mới bắt đầu chạy chậm rãi. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra nụ cười thích thú.

"Thế nào có phải rất vui không? Nhanh như vậy đã biết cưỡi rồi, học trò do đích thân chị dạy cũng không tệ."

"Liên quan gì đến chị chứ, rõ ràng là do bản thân tôi là thiên tài được không!"

"Này, này, không có chị em có thể tự mình biết cưỡi được à?"

"Ai nói không biết, chỉ là chị không có cơ hội thấy thôi. Chỉ có đồ ngốc như chị mới không biết."

Mẫn Nguyệt lập tức nhéo tai Lam Hi, "Thằng nhóc này! Em nói ai là đồ ngốc hả?!"

"Nói chị đó, đồ ngốc này, mau bỏ tay ra.... A!" Lam Hi không ngừng giãy giụa nhưng vẫn không thoát khỏi tay Mẫn Nguyệt. Hai người liên tục giằng co với nhau, khung cảnh đó dù ai nhìn qua cũng cảm thấy rất thân thiết.

Hạ Linh Lung đứng cách Mẫn Nguyệt và Lam Hi không xa, ánh mắt nhìn hai người họ như có điều suy nghĩ, một lúc lâu sau đột nhiên cô ta cười rộ lên một cách quỷ dị.

Người phụ trách giữ ngựa đứng gần đó bị nụ cười này của Hạ Linh Lung dọa cho sợ. Cô gái này bỗng nhiên cười lên làm gì? Có khuôn mặt đẹp như vậy mà đầu óc lại không bình thường, thật đáng tiếc!

Đàm Đài Hân vì bị Mẫn Nguyệt làm cho mất mặt nên cố tình chọn một con ngựa khác cao quý hơn, nhưng con ngựa này rất khó nghe lời. Đàm Đài Hân khó khăn lắm mới có thể chế ngự nó. Ánh mắt cô ta lóe lên sự hung ác, Lam Hi, Nam Cung Mẫn Nguyệt, chuyện này tôi nhất định sẽ khiến hai người phải trả giá!

Lúc Đàm Đài Hân đi ra sân cỏ, cô ta không muốn lại chạm mặt hai người kia nên cố tình chọn hướng khác, nhưng kết quả vẫn không tránh được nghe có người nhắc tới Mẫn Nguyệt.

"Nè, nè, cô có thấy cô gái đằng kia không, đó chính là vị công chúa cao quý ở Nam Cung gia."

"Thấy rồi, cô ấy thật đẹp quá đi! Khi mặc trang phục cưỡi ngựa lên thật là soái mà, không biết lúc cô ấy cưỡi ngựa thế nào, chắc chắn cũng rất đẹp!"

"Đương nhiên rồi, cô nhìn xem phong thái đó, chậc chậc, quả thật giống như nữ vương xuất trận vậy."

"A, không được rồi, tôi muốn "đổ" cô ấy rồi, làm sao đây?"

Cô gái bên cạnh vỗ đầu cô gái đó một cái bốp. "Bớt mơ mộng đi, cô ấy được người kia bảo vệ rất kĩ, có biết bao nhiêu người muốn tiếp cận nhưng chẳng có ai thành công cả."

"Người kia?"

"Chính là vị đứng đầu Nam Cung gia, Nam Cung Âu Thần."

Bọn họ tuy là thiên kim tiểu thư ở thành phố A, nhưng gia tộc của bọn họ so với Nam Cung gia thì chẳng là gì cả. Vì vậy muốn tiếp cận người của Nam Cung gia thì rất khó. Hơn nữa với thủ đoạn đối phó với người muốn tiếp cận Mẫn Nguyệt của Nam Cung Âu Thần thì..... Hai cô gái kia nghĩ tới đó không nhịn được rùng mình, trong mắt hơi lo sợ. Một cô gái trong đó lập tức lôi cô bạn của mình đi, cô gái bị lôi còn lưu luyến nhìn về phía Mẫn Nguyệt cho đến khi hoàn toàn không thấy nữa.

Đàm Đài Hân ngồi trên lưng ngựa nắm chặt dây cương, nghiến răng ken két nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô dựa vào đâu mà được nhận những thứ vinh quang đó, dựa vào đâu mà được nhận sự che chở của Nam Cung Âu Thần như thế? Chẳng phải cô cũng chỉ là một đứa con gái nuôi thôi sao!"

Đàm Đài Hân điều khiển con ngựa chạy đến chỗ Mẫn Nguyệt. Cô ta ngồi trên ngựa kiêu ngạo nhìn xuống Mẫn Nguyệt và Lam Hi.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, tôi muốn quyết đấu với cô!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Sóng Gió Trường Đua Ngựa (3)

Mẫn Nguyệt có chút đau đầu nhìn Đàm Đài Hân, em gái này đúng là rất kiên trì và cố chấp. Nhưng mà nếu sự kiên trì, cố chấp này không áp dụng trên người cô thì cô nhất định sẽ vỗ tay cổ vũ một trận.

Sáng sớm cô vừa ra khỏi cửa thì đã gặp Hạ Linh Lung, đến đây thì lại chạm mặt Đàm Đài Hân. Cô chỉ là muốn đi cưỡi ngựa thôi mà, sao khó khăn quá vậy!

Mẫn Nguyệt đến câu nói của Đàm Đài Hân cũng lười quan tâm, lạnh nhạt trả lời một tiếng. "Không hứng thú."

Đàm Đài Hân khinh miệt nói: "Cô sợ thua sao?"

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Thua? Đàm Đài tiểu thư đúng là tự tin quá rồi. Dựa vào đâu mà cô vừa nói quyết đấu thì tôi phải đồng ý quyết đấu với cô? Làm vậy thì tôi được lợi ích gì?"

Đàm Đài Hân bị nghẹn, không biết phản bác thế nào.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, Nam Cung Mẫn Nguyệt, thì ra cô không có lòng tin như vậy, đến quyết đấu với tôi cũng không dám!"

Mẫn Nguyệt tức đến nỗi bật cười thành tiếng, "Nếu cô muốn nghĩ như vậy cũng được." Sau đó cô liền xoay người muốn đi, thật sự không muốn nói chuyện với cô ta nữa.

Ở sau lưng, Đàm Đài Hân rất tức giận, thật có cảm giác như đánh vào bông. Nam Cung Mẫn Nguyệt một chút phản ứng cũng không có, đây chính là công khai coi thường cô ta!

Hạ Linh Lung đứng một bên nãy giờ cũng bỗng nhiên xen vào. "Đàm Đài tiểu thư, có chuyện gì từ từ nói, đừng nên quyết đấu được không, lỡ làm bị thương đến cô thì không hay lắm đâu. Hơn nữa, ở đây có rất nhiều người, nếu như....." Hạ Linh Lung ngập ngừng không nói hết, ánh mắt lo lắng nhìn xung quanh. Nhưng mà ý tứ kia thì ai cũng hiểu.

Vốn vừa rồi Đàm Đài Hân đã có ý định từ bỏ, không muốn quyết đấu nữa. Dù sao Nam Cung Mẫn Nguyệt bày tỏ thái độ đó thì cô ta còn làm được gì. Nhưng sau khi nghe Hạ Linh Lung nói xong thì trong lòng cô ta lại bùng lên ngọn lửa. Hạ Linh Lung nói vậy chính là cho rằng cô ta sẽ thua sao? Không lẽ mọi người ở đây đều có ý nghĩ đó? Không được, cô ta tuyệt đối không thể thua Nam Cung Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt thoáng liếc mắt nhìn Hạ Linh Lung đầy thâm ý. Vừa rồi cô ta là cố tình, cô biết ngay mà, cô ta đi theo đến đây nhất định là sẽ có mục đích gì đó, bây giờ không nhịn được ra tay rồi sao.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô bỏ đi tức là đã nhận thua rồi sao? Thì ra vị tiểu thư của Nam Cung gia chỉ đến thế mà thôi. Người như cô sao lại có tư cách được ở lại Nam Cung gia, nhận được sự ngưỡng mộ, sủng ái của người khác chứ!"

Mẫn Nguyệt thật muốn chửi thề, chuyện cô có tư cách hay không thì liên quan gì đến cô ta? Cô không nhớ bản thân rốt cuộc đã làm gì mà khiến cho

Đàm Đài Hân hận cô đến vậy.

Thấy bước chân Mẫn Nguyệt không dừng lại thì Đàm Đài Hân càng gấp gáp hơn. "Chuyện cô nhát gan, không có năng lực như vậy Nam Cung lão đại có biết không? Người như cô không xứng được anh ấy bảo vệ, tôi khuyên cô tốt nhất nên biết điều mà rời khỏi Nam Cung gia đi."

Cả người Mẫn Nguyệt đứng lại, giờ phút này cô mà không hiểu tại sao Đàm Đài Hân ghét cô thì cô đúng là người ngu rồi. Quả nhiên là liên quan tới Thần, đây là ghen tị với cô sao? Thật đáng ghét, Nam Cung Âu Thần, anh ở bên ngoài trêu nghẹo hoa đào thì thôi, còn mang tai họa đến cho cô làm gì chứ!

Chỉ là Đàm Đài Hân này thật đúng là đầu óc có vấn đề, cô ta không biết Đàm Đài gia và Nam Cung gia là kẻ thù à, còn công khai thích Âu Thần như thế? Chậc, chậc, cấu tạo não của người Đàm Đài gia đúng là không bình thường, ngay cả lối suy nghĩ cũng khác người như vậy.

Vẻ mặt Lam Hi mất kiên nhẫn, hướng về Đàm Đài Hân quát nhẹ: "Đàm Đài Hân, cô lại phát điên cái gì vậy?"

"Việc này không liên quan đến mày!"

"Tôi đồng ý quyết đấu với cô!"

Lam Hi kinh ngạc nhìn cô, "Cô ta điên thì thôi, chị điên theo cô ta làm gì?"

Mẫn Nguyệt vỗ đầu cậu, cho cậu một nụ cười trấn an.

"Cô muốn quyết đấu cái gì?"

"Cưỡi ngựa!" Đàm Đài Hân cười đắc ý, cao ngạo ngẩng đầu. Cưỡi ngựa là thứ cô ta am hiểu nhất, trong Đàm Đài gia cũng được coi là người có thiên phú nhất, luôn được người khác ngưỡng mộ. Cô ta không tin với một người luôn được sống trong sự nuông chiều như Nam Cung Mẫn Nguyệt có thể thắng được cô ta.

Mọi người đều biết Nam Cung Âu Thần bảo vệ Mẫn Nguyệt rất tốt, tuyệt đối không cho cô đụng đến bất cứ thứ gì nguy hiểm. Vì thế chắc chắn việc cưỡi ngựa này cô ta không biết bao nhiêu, so với người học cưỡi ngựa từ nhỏ như cô tuyệt đối là không bằng. Hừ, chẳng qua là một bình hoa mà thôi, phải lo sợ gì chứ, lát nữa cô ta sẽ cho Nam Cung Mẫn Nguyệt trải nghiệm cảm giác bị người khác cười nhạo là như thế nào.

Mẫn Nguyệt đối diện với vẻ mặt đắc ý của Đàm Đài Hân chỉ cười nhẹ, không chút lo sợ nói: "Nếu thắng thì thế nào, thua thì thế nào?"

"Nếu tôi thắng, tôi muốn cô phải quỳ xuống nói với mọi người ở đây rằng cô không bằng tôi, bản thân cô chỉ là đồ rác rưởi."

"Đàm Đài Hân, cô đừng có quá đáng!" Lam Hi tức giận muốn xông lên trước nhưng bị Mẫn Nguyệt đè lại. Cô cười tủm tỉm nói: "Vậy nếu tôi thắng thì sao?"

"Nếu cô thắng.....thì tôi sẽ đồng ý quỳ xuống xin lỗi cô."

"Được, cứ quyết định như vậy đi!"

"Tôi tuyệt đối không để cho cô có cơ hội chiến thắng!"

"Chuyện đó không cần phải nói sớm, chẳng phải thi là biết sao."

Hạ Linh Lung lúc này đột nhiên lao ra, "Này, hai người đừng như vậy mà, quyết đấu không tốt đâu!"

Đàm Đài Hân vì chuyện lúc nãy nên cũng không thích Hạ Linh Lung, thấy chuyện quyết đấu đã sắp thành rồi mà cô ta còn ngăn cản nên bực bội quát.

"Cô câm miệng, chuyện này không liên quan đến cô, mau tránh ra!"

Hạ Linh Lung hoảng sợ cúi đầu, không ai thấy được trong mắt cô ta hiện vẻ âm trầm, khóe môi cong lên quỷ dị. Cô thấy mục đích đã đạt được nên cũng không cần lên tiếng nữa.

Hành động này của Hạ Linh Lung lại nhận được vô số lời khen từ nhiều đứng gần đó chứng kiến. So với một Đàm Đài Hân kiêu căng, chua ngoa thì họ càng thấy thích cô gái lương thiện, yếu đuối như Hạ Linh Lung. Nhất thời Đàm Đài Hân trở thành đối tượng bị mọi người căm phẫn.

Mẫn Nguyệt cười lạnh, Hạ Linh Lung, lát nữa tôi sẽ khiến cho cô phải cảm thấy hối hận vì những âm mưu quỷ kế này của mình.

Mẫn Nguyệt cho người dẫn tiểu Bạch ra, tiểu Bạch cũng là một con ngựa Thuần Chủng hiếm có, nhưng toàn thân nó là một màu trắng tinh khiết. Dù chỉ là một con ngựa nhưng người khác nhìn qua đều biết con ngựa này quý giá như thế nào, còn rất có khí chất. Trên cổ tiểu Bạch có đeo một chùm chuông nhỏ, mỗi bước nó đi đều tạo ra âm thanh leng keng rất vui tai.

Ngựa mà đeo vòng chuông sao? Chuyện này cũng quá kì lạ rồi.

Người quản lý chuồng ngựa cũng cảm thấy vậy, nhưng đây là ý muốn của tiểu thư, ông ta không thể không làm theo.

Khi Mẫn Nguyệt đến trước mặt tiểu Bạch thì nó nhu thuận cúi đầu xuống, cọ cọ cánh tay cô. Mẫn Nguyệt mỉm cười, xoa nhẹ bộ lông mềm mượt của nó.

"Hôm nay tất cả đều phải nhờ vào mày rồi!"

Cô phóng người một cái liền thuận lợi nhảy lên ngựa, tư thế vô cùng tiêu sái. Bộ trang phục màu đen của cô kết hợp với con ngựa màu trắng này thì vô cùng nổi bật. Vẻ tự tin tỏa sáng trên mặt cô lúc này đã khiến rất nhiều người không thể rời mắt.

Lam Hi đứng bên cạnh, trước khi bắt đầu cuộc thi khẽ nói một câu. "Chị nhất định sẽ thắng!"

Khóe môi Mẫn Nguyệt cong lên tạo thành một nụ cười nhạt, "Đương nhiên rồi."

Sau khi thấy con ngựa tiểu Bạch kia thì lòng ghen tị của Đàm Đài Hân càng lớn, đồng thời quyết tâm muốn chiến thắng cũng cao hơn.

Quy tắc cuộc quyết đấu này rất đơn giản, mỗi người cưỡi ngựa chạy hai vòng sân cỏ, người nào về đến đích trước thì sẽ chiến thắng.

Mẫn Nguyệt và Đàm Đài Hân điều khiển ngựa đến vị trí xuất phát, tinh thần đều đã sẵn sàng.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô chờ mà quỳ xuống nói thua tôi đi!"

"Thắng thua không dựa vào lời nói mà dựa vào thực lực."

Đàm Đài Hân lộ ra biểu tình khinh thường quay đầu đi. Lúc này còn cứng miệng cái gì, lát nữa cũng phải khóc lóc quỳ xuống thôi.

Tiếng còi khởi động vừa kêu thì hai người liền xuất phát, tiếng vó ngựa vang ầm ầm trong sân cỏ.

Ban đầu Đàm Đài Hân xuất phát trước Mẫn Nguyệt, cô ta dùng hết tốc độ để chạy đi, cố tình ra đòn phủ đầu với cô.

Mẫn Nguyệt không hề lo lắng, vẫn cứ bình tĩnh điều khiển ngựa của mình như trước.

Trận quyết đấu của hai vị tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng ở thành phố A đương nhiên thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Xung quanh sân cỏ người tụ tập vây xem càng lúc càng đông.

Thấy lúc bắt đầu Mẫn Nguyệt bị rớt lại phía sau thì không ít người bắt đầu suy đoán có lẽ cô gái này sẽ thua. Nghĩ đến điều kiện cá cược vừa rồi thì có một số người cảm thấy có phần thương tiếc thay cô, nhưng đa số họ đều mang theo tâm trạng xem kịch vui.

Lam Hi lặng lẽ quan sát hai người thi đấu, khuôn mặt không hề có biểu cảm gì. Nhưng chú ý sẽ thấy trong đôi mắt lạnh nhạt ẩn chứa một tia lo lắng khó phát hiện.

Chạy hết một vòng sân, mọi người thấy Mẫn Nguyệt vẫn chưa vượt qua được Đàm Đài Hân thì cảm thấy chán nản.

Còn Đàm Đài Hân thì đắc ý dẫn đầu, chiến thắng rất nhanh sẽ thuộc về cô ta rồi.

Nhưng không ai biết đến nửa vòng chạy cuối cùng thì Mẫn Nguyệt đột nhiên tăng tốc nhanh chóng, bắt kịp Đàm Đài Hân, theo sát cô ta ở phía sau.

Tốc độ này tuyệt đối không phải con ngựa bình thường có thể sánh được. Không ít người cảm thán, quả nhiên không hổ danh là ngựa Thuần Chủng.

Đàm Đài Hân không ngờ Mẫn Nguyệt còn có chiêu này, sau một phút rối loạn cô ta liền nghiến răng nắm roi ngựa, vụt lên phía trước.

Nhưng mà tốc độ của Mẫn Nguyệt còn nhanh hơn, dù cô ta đã tăng hết tốc độ vẫn bị cô đuổi tới, hơn nữa bây giờ hai người ngang bằng nhau.

Ngẩng đầu phát hiện phía trước có một khúc quanh, ánh mắt cô lóe lên tia hung ác.

Mẫn Nguyệt định dựa vào khúc quanh này để vượt qua Đàm Đài Hân, cô cố tình giữ sức cho tiểu Bạch lúc đầu là vì muốn làm cho Đàm Đài Hân lơ là cảnh giác, còn một lý do nữa chính là để cho lúc này nó có thể phát huy được toàn bộ sức mạnh cho lúc này.

Lúc sắp tới khúc quanh, Đàm Đài Hân thúc ngựa nhanh hơn một chút, sau đó chờ khi Mẫn Nguyệt dần chạy đến, cô ta liền cố tình cho ngựa thả chậm tốc độ, chuyển hướng sang bên cạnh chặn trước mặt cô.

Đàm Đài Hân đúng là cao tay, cô ta cố tình chặn lại trước mặt cô sẽ khiến cô phải kéo ngựa dừng lại đột ngột. Làm như vậy vô cùng nguy hiểm, khả năng rất cao là cô sẽ bị té xuống ngựa, nhất định sẽ bị thương nặng. Con đường đua này lại rất nhỏ, hai bên đều có hàng rào chắn, nếu cô muốn tránh Đàm Đài Hân thì sẽ phải tông vào hàng rào, lúc đó cũng sẽ bị loại. Một chiêu này của Đàm Đài Hân đủ độc, đủ ác!

Ở bên ngoài sân cỏ, bàn tay Lam Hi khẽ bóp chặt, ánh mắt nhìn chăm chú từng diễn biến của hai người. Đàm Đài Hân, tôi sẽ không tha cho cô!

Tâm trí Mẫn Nguyệt không hề bị rối loạn, môi cong lên thành một vòng cung. Thấy khoảng cách cô cùng với Đàm Đài Hân không xa, đến khi gần va chạm vào nhau thì cô kéo mạnh dây cương. Cả người cô cùng với con ngựa lấy đà bật lên phóng thẳng qua chỗ hàng rào và Đàm Đài Hân, thuận lợi đáp

xuống đường đua phía trước. Sau đó liền bỏ qua Đàm Đài Hân mà tiếp tục chạy đến đích.

Cả đám người ồ lên, đồng loạt đều có một suy nghĩ là khâm phục Mẫn Nguyệt, ánh mắt si mê nhìn phong thái của cô.

Đàm Đài Hân ngẩn ra, hiển nhiên là không nghĩ đến cô còn có thể thoát được. Phát hiện Mẫn Nguyệt đã bỏ lại cô ta một đoạn, sắc mặt Đàm Đài Hân âm trầm, cắn răng kéo ngựa tiếp tục đuổi theo.

Xung quanh đó cũng có một người khác không hài lòng với kết quả này, đó chính là Hạ Linh Lung.

Hạ Linh Lung chán ghét nhìn Đàm Đài Hân, vốn cho là lợi dụng cô ta có thể đối phó Nam Cung Mẫn Nguyệt, nhưng xem ra cô ta chẳng làm được gì cả. Đồ vô dụng!

Hạ Linh Lung nhíu mày, đôi mắt như rắn độc dõi theo bóng lưng của Mẫn Nguyệt đang dần đến đích. Cô ta cúi đầu, lấy từ trên người ra một cây kim nhỏ, lặng lẽ phóng đi.

Nam Cung Mẫn Nguyệt, để xem lần này cô còn có thể thoát được không!

Mẫn Nguyệt đang dẫn đầu, mắt thấy đích đến ở phía trước không xa cô liền mỉm cười, nhưng mà nụ cười này không duy trì được lâu.

Khi cô gần chạm đến đích, đột nhiên con ngựa của Đàm Đài Hân ở phía sau phát điên lên.

"Hí....." Con ngựa nhảy cẳng lên, hất cả Đàm Đài Hân xuống đất.

"Á a a..." Đàm Đài Hân bị ngã thẳng từ trên ngựa xuống, lăn vài vòng trên đất.

Nhưng mà con ngựa đó vẫn không dừng lại, còn có ý định muốn đạp Mẫn Nguyệt.

Cô cả kinh, vội kéo tiểu Bạch qua một bên, tránh thoát công kích của nó. Nhưng con ngựa đó thật sự phát điên, còn muốn đuổi theo tới chỗ cô.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Mẫn Nguyệt chuyển lạnh, cô vội quay đầu nhìn về một phương hướng ngoài sân cỏ, tình cờ nhìn thấy nụ cười chưa kịp thu hồi của Hạ Linh Lung.

Hạ Linh Lung, tôi còn chưa kịp đụng đến cô mà cô đã vội muốn chết đến vậy à?!

"Chị!" Lam Hi ở bên ngoài trường đua vừa nhìn thấy cảnh này liền gấp đến nỗi muốn xông vào đó.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột không ai nghĩ đến con ngựa đó bỗng nhiên phát điên. Vì thế cả trường đua ngựa bắt đầu loạn cả lên.

"Tiểu thiếu gia, cậu bình tĩnh một chút, trong đó rất nguy hiểm, không nên vào đó đâu." Quản lý vội vàng cản Lam Hi lại, nếu để cho cậu vào đó rồi bị thương thì cái mạng này của ông ta cũng cần nữa.

Lam Hi giận dữ đẩy ông ta, "Tránh ra!"

"Cậu yên tâm, tiểu thư rất tài giỏi, nhất định sẽ không có chuyện gì, hơn nữa người của chúng tôi sẽ nhanh chóng vào cứu cô ấy."

Lam Hi bừng tỉnh, đúng vậy, chị ấy rất tài giỏi, nhất định sẽ giải quyết được chuyện này. Bây giờ cậu mà đi vào đó có khi lại ảnh hưởng đến chị ấy.

Lam Hi khôi phục bộ dáng bình tĩnh, không xúc động nữa, chỉ có điều ánh mắt chăm chú nhìn Mẫn Nguyệt. Hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, khuôn mặt trắng bệch.

"Rầm" Mẫn Nguyệt lại một lần nữa tránh được động tác mạnh mẽ đánh tới cô của con ngựa kia. Cô nhíu mày, cứ tiếp tục trốn tránh như thế này cũng không phải là cách.

Trong đầu cô lóe lên một tia sáng, bàn tay nắm dây cương liền chuyển hướng chạy đi, mà phương hướng chính là chỗ Hạ Linh Lung.

Nhìn Mẫn Nguyệt chật vật chạy trốn, trong lòng Hạ Linh Lung tràn đầy khoái cảm, chỉ là không hiểu sao cô ta luôn cảm thấy bất an.

Mẫn Nguyệt chạy quanh sân cỏ, phía sau cô con ngựa đó coi cô như là kẻ thù mà đuổi theo, không đánh được cô thì không cam tâm.

Tưởng chừng như cô chạy không có mục đích, nhưng thật ra là đang lặng lẽ hướng đến chỗ Hạ Linh Lung. Không ai biết, cô đang dẫn dắt hướng đi của con ngựa này.

Đến khi Mẫn Nguyệt cảm thấy khoảng cách không còn xa nữa thì quay đầu lại khiêu khích con ngựa kia sau đó liền tăng tốc tiến thẳng về phía trước. Con ngựa phía sau thở phì phò tức giận, thấy cô tăng tốc thì cũng tăng tốc theo.

Nhưng khi đến gần hàng rào, Mẫn Nguyệt bỗng đổi hướng, con ngựa kia không kịp phản xạ thì chạy ra khỏi hàng rào, chạy đến chỗ Hạ Linh Lung.

Đến khi Hạ Linh Lung nhận ra điều bất ổn thì đã không kịp rồi. Bởi vì cô ta không đứng cùng người khác mà riêng lẻ đứng ở một góc. Do đó khi con

ngựa kia chạy tới hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào.

Cô ta thấy con ngựa điên đó từng bước từng bước đến gần mình, xung quanh cũng không có ai giúp cô ta, nhất thời cả người lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Gặp lại người quen

Lam Hi thấy Mẫn Nguyệt không sao thì thở ra, cậu tuyệt đối không thừa nhận là vừa rồi bản thân đã lo lắng cho bà chị ngốc kia.

Ở bên này, tình hình của Hạ Linh Lung lại không được tốt lắm.

Hạ Linh Lung vội vàng né người, bàn tay khẽ động, khi cô ta định phóng ám khí ra thì chợt dừng lại. Không được, như vậy thì sẽ bị bại lộ, cô ta đã cố gắng đến tận bây giờ, không thể chỉ vì một chút chuyện nhỏ này mà lộ ra thân phận được.

Hạ Linh Lung hạ tay xuống, thu hồi lại cây kim nhỏ. Trong lòng âm thầm ghi mối hận này với Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô ta rõ ràng là cố ý!

"A...a...a...!" Hạ Linh Lung nhanh nhẹn tránh con ngựa, đôi mắt long lanh nước nhìn vô cùng đáng thương. Những người gần đó cũng muốn cứu cô ta nhưng không có ai có thể đến gần con ngựa điên đó nên họ chỉ có thể ở một bên cầu nguyện cho Hạ Linh Lung.

Hạ Linh Lung lăn lộn vài vòng có chút chật vật, trên người cũng có vài chỗ bị trầy da, mái tóc rối loạn hết lên. Đây là lần đầu tiên cô ta phải khổ sở như vậy. Nam Cung Mẫn Nguyệt, mối hận giữa chúng ta lại tăng thêm rồi.

Hạ Linh Lung đã sắp chịu không nổi, lợi dụng góc khuất mà người khác không thấy, cô ta giơ chân đạp mạnh lên bụng con ngựa.

Con ngựa bị đau mà kêu ầm lên, lùi lại vài bước.

Cách xa không xa, sắc mặt Mẫn Nguyệt hơi trầm xuống, cô đoán không sai, Hạ Linh Lung quả nhiên biết võ công, hơn nữa thực lực cũng không tầm thường. Cú đá vừa rồi không có ai chú ý đến, nhưng cô thấy rất rõ, Hạ Linh Lung ra tay rất mạnh, đây tuyệt đối không phải là sức lực của một cô gái bình thường nên có. Vẻ mặt cô ta lúc đó lại hiện lên vẻ âm ngoan, tàn nhẫn như một sát thủ.

Mắt thấy Hạ Linh Lung còn muốn không tiếng động giết chết con ngựa đó, Mẫn Nguyệt nhíu mày, thuận tay lấy từ trên người ra một cục đá nhỏ màu trắng bắn đi. Sự thật đã bày ra, vậy trò chơi này của nên kết thúc rồi.

Mẫn Nguyệt xuống ngựa, bước đến chỗ Hạ Linh Lung.

Khi Hạ Linh Lung định chấm dứt mạng sống con ngựa này thì đột nhiên chân tê buốt, vì vậy không đá trúng vào bộ phận quan trọng của con ngựa được. Cô ta thoáng hoảng hốt, loạng choạng ngã xuống đất. Cục đá trắng kia trúng chân Hạ Linh Lung xong liền tan biến vào không khí, không để lại dấu vết gì.

"Soạt" Vì không chú ý nên áo của Hạ Linh Lung bị vướng móc dây cương của con ngựa, khi cô ta té xuống thì cái áo cũng bị kéo rách theo.

Con ngựa vì bị đau mà càng hung hãn hơn, nó bật người lên định đạp Hạ Linh Lung.

Hạ Linh Lung phát hiện áo mình bị rách, lộ ra mảng da thịt lớn thì hét lên, không hề chú ý đến con ngựa trước mặt.

Khi cô ta nghe thấy tiếng kêu la xung quanh thì mới ngẩng đầu, phát hiện chân của con ngựa đã sắp đạp trúng cô ta. Ánh mắt Hạ Linh Lung chuyển lạnh, rút ra cây châm nhỏ, lúc này chỉ chờ thời cơ phóng ra.

Đến thời khắc chân con ngựa đó chỉ cách Hạ Linh Lung một khoảng nhỏ thì bỗng nhiên một cái roi dài vung tới, quấn quanh cổ con ngựa, kéo nó văng ra xa.

Con ngựa bị ngã một cách đau đớn, Mẫn Nguyệt liền ra hiệu cho người quản lý chạy đến kìm chế nó.

Người quản lý đương nhiên không dám chậm trễ lập tức chạy tới, nhân viên cứu hộ trong trường ngựa cũng xông lên, tiêm thuốc mê cho con ngựa đó.

Nó hí lên một tiếng đau đớn, giống như đã quá sức chịu đựng nên nó đã ngất xỉu, không động đậy nữa. Khi nãy Hạ Linh Lung phóng cây châm đầu tiên, đã ảnh hưởng tới nó rất nhiều, sau đó còn bị cô ta đạp vào cú vào chỗ hiểm, rồi bị tiêm thuốc mê, không kiệt sức ngất xỉu mới là lạ.

Động tác phóng châm của Hạ Linh Lung chợt cứng ngắt, định ngẩng đầu lên nói cám ơn nhưng khi thấy người đứng trước mặt là ai thì liền thay đổi.

"Hạ tiểu thư, không sao chứ?" Mẫn Nguyệt đưa tay ra trước mặt Hạ Linh Lung, mềm nhẹ nói.

Cơn giận xông lên đỉnh đầu, khuôn mặt Hạ Linh Lung trở nên dữ tợn, gạt tay Mẫn Nguyệt ra.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô đừng có mà giả mù sa mưa nữa!"

Hạ Linh Lung hét xong mới cảm thấy không ổn, cô ta vì tức giận quá mức nên nhất thời quên đi hình tượng yếu đuối của mình.

Hạ Linh Lung điều chỉnh nét mặt, lại quay về vẻ điềm đạm, đáng yêu, còn mang theo chút uất ức nhìn Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt nghiêng đầu nhìn Hạ Linh Lung, giọng điệu rất vô tội nói: "Hạ tiểu thư, cô đang nói cái gì vậy? Giả mù sa mưa gì?" Diễn kịch thôi, ai mà không biết chứ.

Hai mắt Hạ Linh Lung đầy nước, "Mẫn Nguyệt, cô đúng là độc ác, sao cô lại có thể làm như vậy với tôi?"

Những người xung quanh mờ mịt nhìn nhau, đây là có chuyện gì vậy? Không lẽ cô gái tên Nam Cung Mẫn Nguyệt kia cố tình hãm hại cô gái đó à?

Vẻ mặt Mẫn Nguyệt kinh hoàng, hiện lên sự bối rối, khổ sở. "Hạ tiểu thư, sao cô lại nói như vậy, có phải cô trách tôi vừa rồi đã liên lụy cô bị con ngựa đó làm bị thương phải không? Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, lúc đó tôi rất sợ, chỉ lo chạy trốn nên không nghĩ điều gì khác. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, tôi cũng đâu biết tại sao đột nhiên con ngựa đó lại nổi điên chứ, tôi cũng đâu thể điều khiển con ngựa đó chạy tới chỗ cô được. Hơn nữa, nếu tôi muốn hại cô thì tôi còn cứu cô sao?"

Những người khác liền bừng tỉnh, đúng vậy, làm gì có chuyện muốn hại người còn đi cứu người chứ! Cô gái kia được cứu không biết ơn thì thôi, vậy mà còn làm vẻ oan ức, muốn hãm hại người đã cứu mình. Đúng là tâm địa đen tối mà, tại sao ban đầu họ lại coi cô ta là đáng thương nhỉ?

Mẫn Nguyệt nhận thấy được dao động cảm xúc của người vây xem xung quanh. Cô khẽ cong môi, những điều này hoàn toàn giống với dự đoán của cô.

Hạ Linh Lung nghẹn, Nam Cung Mẫn Nguyệt nói rất có lí, cô ta không cách nào phản bác được. Khi cô nói còn nhấn mạnh câu "....tôi cũng đâu biết tại sao con ngựa đó lại đột nhiên nổi điên chứ..."

Điều này khiến Hạ Linh Lung có chút chột dạ, không lẽ Nam Cung Mẫn Nguyệt đã biết cái gì rồi nên mới nói như vậy sao? Không thể, cô ta làm việc rất kín đáo, tuyệt đối không có ai biết được!

Nghĩ như thế, Hạ Linh Lung thoáng thả lỏng, còn muốn tiếp tục giả vờ đáng thương bôi đen Mẫn Nguyệt. Nhưng đáng tiếc, Mẫn Nguyệt không hề cho cô ta cơ hội đó.

"Hạ tiểu thư, tôi biết cô thích Thần, cũng vì vậy mà không thích tôi. Nhưng mà sao cô lại có thể nói oan cho tôi như thế, giống như lần trước, rõ ràng tôi không có đẩy cô, cuối cùng Thần vẫn không tin tôi."

Giọng nói Mẫn Nguyệt càng lúc càng nhỏ, tựa như rất bi thương.

Có không ít người thay đổi sắc mặt, không tốt nhìn Hạ Linh Lung, thậm chí có phần chán ghét.

Hạ Linh Lung trừng lớn mắt, trước đây toàn là cô ta dùng những lời này để hãm hại người khác. Nhưng mà bây giờ cô ta lại bị người khác dùng chính lời này để nói lại. Hạ Linh Lung sâu sắc có cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Hạ Linh Lung ấp úng, nói không nên lời. "Tôi.....tôi không có ý đó."

Mẫn Nguyệt ra vẻ thấu hiểu, "Tôi đương nhiên biết cô không có ý đó, chỉ là có một số lời nói rất dễ khiến người khác hiểu lầm."

Nhiều người bắt đầu thấy tức giận, cô gái này đúng là tâm cơ, thì ra hình tượng ngây thơ, yếu đuối trước đó chỉ là giả vờ.

Hạ Linh Lung mấp máy môi nửa ngày cũng không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể mở miệng nói hai chữ: "Xin lỗi!"

Mẫn Nguyệt tỏ vẻ rộng lượng tha thứ cho cô ta, không để ý nói: "Aizz, cô đừng nói như thế, nếu cô đã hiểu ra rồi thì tất cả đều bỏ qua hết đi, không cần phải tự trách mình."

Hạ Linh Lung cắn muốn nát môi mình mới có thể kiềm chế được bản thân không xông lên trước cào nát bản mặt tự đắc đó của Nam Cung Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt bước lại đỡ Hạ Linh Lung dậy, lợi dụng người khác không nghe thấy được, nói nhỏ vào tai cô ta.

"Cảm giác bị đánh bại bởi chính âm mưu do mình lập ra như thế nào?"

Hai mắt Hạ Linh Lung mở lớn, ban đầu là kinh ngạc, sau đó là ngọn lửa giận dữ bùng lên. Hạ Linh Lung thấy phía sau Mẫn Nguyệt có một cục đá liền đẩy mạnh cô ra.

Mẫn Nguyệt bị đẩy mạnh cũng hơi bất ngờ, khóe mắt liếc thấy cục đá sau lưng mình liền lộ ra hơi thở băng giá. Cũng may cô đã có chuẩn bị trước, nhẹ nhàng lắc mình sang bên cạnh. Dù tránh được bị đập đầu vào cục đá đó, nhưng mà cánh tay cô cũng bị trầy một chút.

Hạ Linh Lung đúng là để cô phải nhìn bằng ánh mắt khác, bản thân lâm vào hoàn cảnh đó vẫn nghĩ cách muốn hại người khác. Người như vậy sẽ không bao giờ chịu thua mà sẽ bất chấp mọi thủ đoạn để chiến thắng, nếu không thắng được thì sẽ phá hủy tất cả.

Trong mắt Mẫn Nguyệt lóe lên tia sáng lấp lánh đầy hứng thú, Hạ Linh Lung có lẽ là một đối thủ khó đối phó nhất của cô. Chỉ là như vậy chẳng phải càng thú vị hơn sao?!

Lam Hi vừa thấy Mẫn Nguyệt bị đẩy ngã liền tức giận chạy đến.

"Cô làm cái gì vậy hả?!"

Tiếng hét của cậu lập tức thu hút mọi người, bọn họ không ngờ Mẫn Nguyệt đã tha thứ cho Hạ Linh Lung mà cô ta lại còn làm như thế.

"Cô ta đúng là ác độc, cô gái kia đã rộng lượng bỏ qua vậy mà còn không tha. Ban đầu tôi còn tưởng cô ta hiền lành, yếu đuối lắm chứ."

"Hiền lành? Cô không biết đâu, khi nãy cô ta đẩy cô gái kia, ánh mắt nhìn qua rất đáng sợ. Hiền lành, ngây thơ gì đó chắc chắn chỉ là giả vờ thôi."

"Đúng vậy, đúng vậy, theo tôi thấy cô ta cũng không yếu đuối vậy đâu, con ngựa điên lúc nãy hung dữ đến vậy mà cô ta vẫn có thể trốn thoát khỏi cú đá của nó thì chắc hẳn bản thân phải có võ thì mới làm được như thế."

"Nhìn qua chỉ là một cô gái nhỏ thôi không ngờ lại âm hiểm đến thế. Thật đáng sợ."

"A!" Một cô gái đứng trong đoàn người kêu lên một tiếng, cô run run chỉ tay vào Hạ Linh Lung. Mọi người đồng loạt nhìn theo hướng cô gái đó chỉ, phát hiện thấy da thịt Hạ Linh Lung bị lộ hơn một nửa.

Nguyên nhân là do lúc Hạ Linh Lung đẩy Mẫn Nguyệt vì không chú ý cái áo rách kia không được cô ta giữ lại liền rớt xuống, hơn nữa còn có xu hướng rách nhiều hơn. Bây giờ Hạ Linh Lung muốn che như thế nào cũng không được.

Hạ Linh Lung hét lớn một tiếng, rối rít cúi đầu che thân thể, đáng tiếc cho dù cô ta có che như thế nào vẫn không ngăn được ánh mắt của người khác.

Một đám đàn ông gần đó hai mắt mở lớn, tham lam nhìn Hạ Linh Lung, trong mắt không dấu nổi vẻ thèm muốn. Phụ nữ thì khác, chỉ càng thêm chán ghét Hạ Linh Lung.

Dù văn hóa cởi mở đến thế nào thì việc bị lộ da thịt trước nhiều người như vậy vẫn dẫn tới việc bị đàm tiếu, không ai chấp nhận nổi.

"Các người không được nhìn nữa, không được nhìn!" Hạ Linh Lung lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, hóa thành người đàn bà hung dữ, chua ngoa.

Mẫn Nguyệt đứng một bên mắt lạnh nhìn tất cả, trong lòng không hề có một chút đồng tình nào. Cô thừa nhận bản thân không phải là một người lương thiện, nhưng cũng không có vô duyên vô cớ đi hãm hại người khác. Nhưng với người có ý đồ xấu với cô thì cô tuyệt đối sẽ không nương tay mà trả thù lại.

Hạ Linh Lung cũng vậy, nếu như không phải cô ta động tay động chân lên con ngựa kia muốn hại cô bị thương thì cô tuyệt đối sẽ không khiến cô ta trở thành như bây giờ.

Đây bất quá chỉ là quả báo đến sớm mà thôi, người ta thường nói, tự tạo nghiệt, không thể sống!

Hạ Linh Lung hai tay ôm ngực, hung ác mắng chửi Mẫn Nguyệt.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, đây tất cả đều là do cô, là do cô! Cô cứ chờ đó, tôi nhất định sẽ đem những gì của ngày hôm nay trả lại cho cô, để cho cô cảm nhận cái gì gọi là sống không bằng chết."

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Cuối cùng cũng chịu lộ ra bản chất thật sự của mình rồi sao. Nhưng mà cô sai rồi, tất cả đều là do cô tự làm tự chịu, đừng có trách người khác."

"Không phải, là tại cô, nếu không phải tại cô thì Thần vẫn là của tôi....."

Mẫn Nguyệt bỗng nhíu mày, sắc mặt chuyển lạnh. "Anh ấy chưa bao giờ là của cô!"

"Không, Thần là của tôi, anh ấy từ nhỏ đã định sẵn là của tôi!"

Trong lúc hai người đang giằng co, Đàm Đài Hân đã lảo đảo đứng dậy. Cả người như vừa bị xe cán qua, vô cùng đau nhức. Đầu tóc rối bời, quần áo thì dính đầy bụi đất, đâu còn bộ dáng của đại tiểu thư lúc trước.

Đàm Đài Hân nghiến răng nghiến lợi, hung ác nhìn chằm chằm bóng lưng của Mẫn Nguyệt. Cô ta nắm cái roi bên hông mình, vung lên một cái, kèm theo âm thanh vang dội.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô đi chết đi!"

Mẫn Nguyệt nghe thấy tiếng hét lớn cùng tiếng xé gió bên tai, vừa quay đầu lại thì đã thấy một cái roi ngựa vung tới. Cô chỉ kịp kéo Lam Hi và mình tránh sang một bên, cái roi đó sượt qua cổ cô, làm sợi dây chuyền hoa anh đào cô đang đeo liền rớt xuống.

"Cạch" Mẫn Nguyệt sờ sờ cổ, phát hiện không thấy dây chuyền đâu. Cô hốt hoảng tìm kiếm xung quanh, thấy nó nằm ở trong đám cỏ thì thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau ngày nhận lại được sợi dây chuyền hoa anh đào đó, cô luôn đeo nó trên cổ. Cảm giác lúc ấy, giống như đã tìm lại được thứ nhiều năm đã mất đi, sự trống rỗng đột nhiên được lấp đầy. Cô bảo quản nó như là bảo bối, nhưng bây giờ nó lại bị người ta đánh rớt. Đôi mắt cô trở nên lạnh như băng, sát khí không kiềm chế được mà phóng ra ngoài.

"Vút" Đàm Đài Hân thấy không đánh trúng được Mẫn Nguyệt thì càng tức giận hơn, dùng lực vung roi tới lần nữa.

Lần này Mẫn Nguyệt không tránh, cô đứng im đó đối mặt với công kích của Đàm Đài Hân. Trái tim Lam Hi run lên, nắm chặt tay cô muốn kéo cô ra nhưng kết quả phát hiện là kéo không được. Cậu vừa sững sờ lại vừa lo lắng, gấp gáp không biết làm thế nào.

Cái roi tiến lại càng gần thì sát khí trên người Mẫn Nguyệt càng mạnh mẽ, mơ hồ muốn kết thành băng.

Ngay tại thời khắc nguy hiểm đó, cái roi được một bàn tay trắng nõn nắm lấy, chặn ngay trước mặt Mẫn Nguyệt.

Cô sững người, kinh ngạc ngẩng đầu lên liền bắt gặp một mái tóc đỏ quen thuộc.

"Là cô?!"

Hiên Viên Nhã một tay cầm roi, một tay sờ cằm, khuôn mặt mê man nhìn Mẫn Nguyệt. Giọng điệu cô gái này có vẻ như là quen biết cô, họ đã từng gặp nhau sao?

Hiên Viên Nhã cẩn thận suy nghĩ, một lúc lâu sau mới giật mình nhớ ra, khóe môi cong lên.

"Lại gặp nhau lần nữa rồi."

Không trách Hiên Viên Nhã không nhớ ra Mẫn Nguyệt, lần đó ở Italy, cô đã cố tình cải trang thành cô bé nhỏ ngây thơ, đáng yêu, khác hẳn hoàn toàn với hình tượng mạnh mẽ bây giờ.

Hiên Viên Nhã cũng không hỏi Mẫn Nguyệt lý do tại sao làm như vậy, cô chuyển hướng về Đàm Đài Hân cách đó không xa. Cô giật nhẹ cổ tay, Đàm Đài Hân liền bị té ngã.

Hiên Viên Nhã buông cái roi ra, ưu nhã lau tay, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng. "Một cô gái đáng yêu thì không nên dùng roi đánh vào cô gái khác đâu. Lần sau không nên làm như vậy nữa."

Dù Hiên Viên Nhã nói rất dịu dàng, nhưng chỉ có Đàm Đài Hân mới biết, trong lời nói mang theo một cỗ áp lực rất lớn, khiến cô ta không thể không nghe theo. Đàm Đài Hân không cam lòng cắn chặt môi, dựa vào đâu Nam Cung Mẫn Nguyệt luôn có người bảo vệ cô ta mọi lúc mọi nơi như vậy.

Hiên Viên Nhã xoay người, cúi xuống bãi cỏ định nhặt sợi dây chuyền của Mẫn Nguyệt lên. Khi cô định chạm vào sợi dây chuyền, mặt hoa anh đào đã mở ra. Nhìn thấy tấm hình bên trong, bàn tay Hiên Viên Nhã cứng đờ, đồng tử co rụt lại, cả người như bị đình chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Cô và cháu gái

Tâm Hiên Viên Nhã khẽ động, kinh ngạc qua đi, cô lại làm vẻ mặt như thường cầm sợi dây chuyền lên.

Khi Hiên Viên Nhã cúi xuống nhặt sợi dây chuyền, bàn tay lộ ra khỏi tay áo, một màu đỏ chói mắt đập vào mắt Mẫn Nguyệt.

Trên tay Hiên Viên Nhã có một hình xăm màu đỏ rất đặc biệt khiến Mẫn Nguyệt chú ý, nhưng cô chỉ thấy được một nửa. Có điều, cô cứ có cảm giác rằng mình đã thấy nó rất nhiều lần rồi. Rốt cuộc là thấy ở đâu chứ? Mẫn Nguyệt cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn không nhớ ra được, vì vậy cô cố tình ghi nhớ một nửa hình xăm đó, sau khi quay về sẽ bảo Tiêu Anh Kỳ điều tra.

Hiên Viên Nhã đứng lên, hình xăm đó liền bị che khuất, cô nhẹ nhàng đặt nó vào tay Mẫn Nguyệt, khoảnh khắc đó tựa hồ mang theo một chút lưu luyến.

Nhưng mà những cảm xúc phức tạp đó của Hiên Viên Nhã, Mẫn Nguyệt cũng không biết được.

Hiên Viên Nhã áp chế tâm tình, mỉm cười nói: "Nhìn cô khi thấy nó bị rớt thì rất khẩn trương, sợi dây chuyền này rất quan trọng sao?"

Mẫn Nguyệt cầm chắc sợi dây chuyền, khẽ vuốt ve nó trên tay. "Cũng không biết nữa, tôi không có ký ức gì về nó. Chỉ là luôn có cảm giác rằng nó rất quan trọng. Có người từng nói với tôi đây là của ba mẹ để lại cho tôi, có lẽ cảm giác quen thuộc và quan trọng đó cũng là do như vậy."

Trong mắt Hiên Viên Nhã thoáng qua vẻ khác thường, liền tò mò hỏi: "Sao lại không có ký ức gì?"

Mẫn Nguyệt có hơi kỳ lạ nhìn Hiên Viên Nhã, cô gái này có vẻ rất để ý đến sợi dây chuyền này. Nhưng mà phát hiện cô cũng không có ác ý, Mẫn Nguyệt thẳng thắn trả lời: "Lúc nhỏ tôi từng bị thương nên đã mất trí nhớ, mọi chuyện về ba mẹ, tôi đều đã quên hết rồi."

"À, vậy sao." Hiên Viên Nhã khẽ thở dài, trong giọng nói có phần thất lạc không rõ.

"Phải rồi, lần trước ở Italy vẫn chưa kịp cám ơn cô, bây giờ cô lại giúp tôi thêm lần nữa. Thật sự rất cám ơn cô!"

"Không có gì, chỉ là người qua đường tiện tay giúp thôi." Cũng là vì cô bé này rất đáng yêu, vô cùng hợp với sở thích của cô nên cô mới giúp thôi. Câu nói này Hiên Viên Nhã lặng lẽ nói ở trong lòng, không để lộ ra.

Mẫn Nguyệt bật cười, cô gái này đúng là rất thú vị, càng gặp thì cô càng cảm thấy thích cô gái này. Chuyện này cô cũng không hiểu tại sao, thật là kì lạ.

"Cô tên là gì vậy?"

"Nam Cung Mẫn Nguyệt. Gọi tôi Mẫn Nguyệt là được rồi. Còn cô?"

Một tia sáng khẽ lướt qua mắt Hiên Viên Nhã với tốc độ cực nhanh, ngay cả Mẫn Nguyệt cũng không thấy được.

Hiên Viên Nhã chống cằm, nhìn lướt qua cả người Mẫn Nguyệt, suy tư nói: "Có vẻ cô nhỏ hơn tôi rất nhiều, vậy cứ gọi tôi là chị Nhã Nhã đi."

Mẫn Nguyệt giật giật khóe miệng cúi đầu quan sát bản thân mình, nhìn cô rất giống còn nhỏ tuổi sao?

Thôi được rồi, cô thừa nhận, với khuôn mặt này của cô nhìn qua đúng là rất giống trẻ con. Đó cũng là lý do tại sao lần trước ở Italy cô lại cải trang thành công như vậy.

Đánh giá bản thân xong, Mẫn Nguyệt nhu thuận gọi: "Chị Nhã Nhã!"

Trên môi Hiên Viên Nhã lộ ra nụ cười, đáy lòng vô cùng sung sướng. Cảm giác khi nghe cô gái này gọi tên cô thật là tốt.

Hiên Viên Nhã liếc sang bên cạnh trông thấy Lam Hi thì hai mắt liền tỏa sáng. Cô lập tức cúi người, vươn tay đến mặt Lam Hi.

Lam Hi vốn còn đang chuyên tâm suy nghĩ hàng chục cách hành hạ Đàm Đài Hân nên không hề để ý xung quanh. Khi cảm giác được có người nhéo mặt mình, cậu liền phản xạ đẩy ra, sau đó vung một ít bột phấn trong tay.

Đến khi Lam Hi tỉnh táo lại thì đã không còn kịp rồi, bột phấn nằm trên tay cậu vốn là một chút thuốc độc "nho nhỏ" chuẩn bị cho Đàm Đài Hân. Lần này lại vì cậu thất thần mà rắc lên người khác, làm sao đây?

Nhưng mà lần này lại khiến Lam Hi rất kinh ngạc, chỉ thấy Hiên Viên Nhã như vô tình phất tay một cái, toàn bộ bột phấn đều rớt xuống, không hề dính lên người cô một chút xíu nào.

Ánh mắt Lam Hi trở nên sâu thẳm, tâm lý lập tức chuyển thành phòng bị.

Hiên Viên Nhã vẫn biểu hiện như thường, xoa nhẹ đầu cậu một cái. "Cậu bé này thật lạnh lùng, nhưng mà cũng rất đáng yêu."

Mẫn Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, cô suýt quên mất sở thích kỳ lạ của cô gái này. Xem ra lần này Lam Hi phải chịu khổ rồi. Không phải chị không muốn cứu em, chỉ là do khuôn mặt này của em quá dễ thương thôi, thật muốn lôi kéo người ta nhào tới.

Hiên Viên Nhã hết xoa đầu rồi lại nhéo má Lam Hi, hai mắt cong cong, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Lam Hi vì chuyện khi nãy liền sinh ra đề phòng với Hiên Viên Nhã, không dám có hành động gì khác. Vì vậy chỉ có thể đứng yên mặc cho cô "sờ mó", trong lòng thì đang lặng lẽ mắng Mẫn Nguyệt thấy chết không cứu.

"Đâu ra bé con đáng yêu như thế này, thật dễ thương. Phải rồi, cậu bé tên gì vậy?"

"Lam Hi!" Mẫn Nguyệt ở bên cạnh vừa nghe cô hỏi liền thuận tiện nói. Chỉ là câu trả lời này đổi lại ánh mắt như dao của Lam Hi. Mẫn Nguyệt sờ sờ mũi, vẻ mặt rất vô tội, cô có làm gì đâu!

Cho đến khi Hiên Viên Nhã thấy sờ đủ rồi thì cô mới đứng dậy.

Lam Hi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc tra tấn gương mặt cậu.

Hiên Viên Nhã nhìn thẳng vào Mẫn Nguyệt, sau đó bàn tay từ từ vươn tới mặt cô. Mẫn Nguyệt còn tưởng Hiên Viên Nhã chuyển đối tượng sang cô nhưng không ngờ bàn tay Hiên Viên Nhã khi đến gần cô thì đột ngột chuyển hướng đến trên vai cô.

Hiên Viên Nhã cầm lấy một chiếc lá, khẽ phủi phủi cho nó rớt xuống đất.

"Có chiếc lá trên vai cô."

Mẫn Nguyệt cảm thấy mình đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Thấy không, Hiên Viên Nhã chỉ muốn giúp cô lấy chiếc lá xuống thôi.

"Cám ơn cô!"

Hiên Viên Nhã cười cười không để ý, bàn tay hạ xuống liền nắm chặt, không ai biết trong khoảnh khắc vừa rồi cô đã lặng lẽ lấy đi một sợi tóc của Mẫn Nguyệt.

"Xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước. Tạm biệt!"

Mẫn Nguyệt đột nhiên cảm thấy rất tiếc nuối, cô rất thích cảm giác khi ở chung với cô gái này.

"Được, tạm biệt!"

Nhìn bóng lưng rời đi của Hiên Viên Nhã, không hiểu sao Mẫn Nguyệt liền thốt lên. "Chúng ta còn có thể gặp nhau không?"

Hiên Viên Nhã xoay người, anh khí nói: "Yên tâm, sẽ có cơ hội gặp lại thôi."

Mẫn Nguyệt cho rằng Hiên Viên Nhã nói vậy chỉ để đáp lại cô thôi, nhưng thật không ngờ bọn họ rất nhanh sẽ gặp lại lần nữa.

Lam Hi thấy Hiên Viên Nhã đi thì thả lỏng người, giật nhẹ áo Mẫn Nguyệt.

Cô cúi đầu xuống, dùng ánh mắt để hỏi cậu là có chuyện gì.

"Cô gái đó không đơn giản đâu!" Lam Hi vốn còn muốn nói chị cách xa cô ta một chút, nhưng nghĩ lại cô gái kia không hề có ác ý nên cậu nuốt lời này xuống.

"Tại sao?" Lam Hi mới chỉ gặp chị Nhã Nhã có một lúc thôi vậy thì tại sao lại đề phòng cô ấy như vậy? Thái độ cam chịu không dám làm gì của Lam Hi khi bị nhéo mặt lúc nãy cũng rất kì lạ. Bình thường cậu sẽ không để yên cho người khác nhéo mặt như thế. Không lẽ có chuyện gì giữa hai người bọn họ mà cô không biết?

Sắc mặt Mẫn Nguyệt tối sầm, gằn giọng hỏi: "Nói, rốt cuộc em đã làm chuyện gì sau lưng chị?"

Vẻ mặt của Lam Hi hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Mẫn Nguyệt, ấp úng nói: "Lúc nãy lỡ tay rắc phấn độc lên người chị ta, có điều toàn bộ phấn độc đều bị đánh tan ra, không hề trúng người chị ta một chút nào."

Trước giờ người có thể khiến cho cậu hạ độc thất bại chỉ có hai người mà thôi. Một là bà chị ngốc này, người còn lại chính là Nam Cung Âu Thần. Đương nhiên là bà chị ngốc kia vốn có thể chất kháng lại mọi loại độc nên dù cậu có hạ độc thế nào thì cũng thất bại mà thôi. Nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái khác có thể vô hình tránh được độc của cậu, thực lực của người này nhất định không thấp.

Mẫn Nguyệt nghe xong câu trả lời, phản ứng đầu tiên không phải là trầm tư suy nghĩ mà là gõ đầu Lam Hi.

"Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được tùy tiện hạ độc người khác. Em có nhớ lời chị nói không hả?!!!"

Lam Hi ôm đầu, uất ức nói: "Có mà, lần này không phải cố tình, chỉ là lỡ tay thôi, chất độc đó vốn là dành cho Đàm Đài Hân."

"Em còn dám nói vậy à, chị nói cho em biết, lần sau không được tùy tiện làm vậy có biết không?"

Lam Hi gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng cậu vẫn giữ nguyên suy nghĩ đó, không hề có ý muốn thay đổi.

Mẫn Nguyệt biết rõ ý nghĩ này trong lòng cậu, cô nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng không có cách nào. Thằng nhóc này rất cố chấp, một khi đã muốn làm gì thì không có ai ngăn cản được. Thật là, không biết có người nào có thể khiến nó ngoan ngoãn nghe lời nữa.

Sau khi Hiên Viên Nhã đi, Đàm Đài Hân không tiếp tục kiềm chế chính mình nữa, ý định trừng trị Mẫn Nguyệt vẫn không mất đi mà ngày càng mãnh liệt hơn.

Cô ta cầm roi lên quất mạnh đến chỗ Mẫn Nguyệt, lần này còn dùng lực hơn lần trước.

Mẫn Nguyệt nhíu mày, cô còn chưa tính sổ chuyện lúc nãy mà Đàm Đài Hân đã vội muốn tìm cô để gây chuyện vậy à.

Mẫn Nguyệt lách mình, sau đó nắm chặt cái roi của Đàm Đài Hân, xoay một vòng rồi giật mạnh về phía mình. Đàm Đài Hân vừa buông lỏng tay thì cái

roi đã lập tức chạy về phía Mẫn Nguyệt. Cô ta trừng mắt ngước mặt lên nhưng nghênh đón cô ta là một trận roi vút tới.

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Để tôi dạy cô cách sử dụng roi như thế nào." Cô vừa dứt lời thì bàn tay cũng động, tạo nên một trận âm thanh vang dội trong trường đua ngựa.

"Chát, chát...!"

"Á...á... Nam Cung Mẫn Nguyệt cô mau dừng tay lại, đừng đánh nữa!"

Không lẽ cô kêu dừng tay thì tôi phải dừng sao? Ngu xuẩn! Mẫn Nguyệt nói thầm một câu, sau đó động tác không ngừng lại mà tiếp tục đánh.

Khi cô cảm thấy đã đánh đủ rồi thì mới vứt roi xuống, phủi phủi tay.

Bộ dạng của Đàm Đài Hân ban đầu suýt nữa không nhận ra, cả người đầy vết roi, khuôn mặt dính bụi đất nhưng cũng may là Mẫn Nguyệt không nhằm vào mặt cô ta mà đánh. Có điều toàn thân Đàm Đài Hân thì không được may mắn như vậy, quần áo rách nát không còn hình dạng, da thịt trắng nõn bây giờ toàn là vết bầm tím. Tóm lại một câu, vô cùng thê thảm!

Đàm Đài Hân run run đứng lên, hai mắt nhiễm đỏ đầy oán độc nhìn chằm chằm vào Mẫn Nguyệt.

Cô quay lưng lại nên không chú ý thấy được điều này, nhưng Lam Hi thì thấy rất rõ. Cả người cậu thoáng run lên, cô ta vẫn không chịu bỏ cuộc sao?

Đàm Đài Hân không cam lòng rời đi, nhưng vừa xoay người thì đã bị Lam Hi gọi lại.

"Khoan đã! Đàm Đài Hân, không lẽ chị đã quên vụ cá cược lúc nãy rồi à?"

Sắc mặt Đàm Đài Hân thoáng trắng bệch, cứng ngắc đứng đó.

"Mặc dù chưa đến đích, nhưng ai cũng thấy rõ ràng, cô đã thua rồi. Chẳng lẽ thua rồi còn không nhận sao? Đừng quên điều kiện cá cược mà cô đưa ra khi nãy."

Đàm Đài Hân đứng yên không nhúc nhích, tên nhóc đó bảo cô ta quỳ xuống, chuyện mất mặt như vậy sao cô ta có thể làm được!

Lam Hi mỉa mai cười một tiếng, "Sao, không dám quỳ à? Thì ra đại tiểu thư của Đàm Đài gia chỉ đến thế mà thôi."

Đàm Đài Hân cắn răng nghiến lợi nói: "Tôi quỳ, tôi quỳ là được chứ gì!"

Hai chân Đàm Đài Hân run run, chậm rãi quỳ xuống, nhưng mà hai đầu gối cô ta chưa chạm đất thì bị tiếng kêu của Mẫn Nguyệt cắt đứt.

"Dừng lại! Cô không cần quỳ nữa, chỉ cần sau này cô đừng xuất hiện trước mặt tôi là được, cô đi đi."

Mẫn Nguyệt nói như vậy vốn là muốn giúp Đàm Đài Hân nhưng thật đáng tiếc, cô ta không hề biết ơn một chút nào. Thậm chí coi đó là Mẫn Nguyệt đang làm nhục cô ta.

Đàm Đài Hân không do dự đứng dậy, hướng về Mẫn Nguyệt hét lớn: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô chờ đó cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!"

Mẫn Nguyệt thở dài, có một số người không có não, còn tự cho mình thông minh. Đây là bệnh, cần phải trị!

"Chị!" Lam Hi không hiểu tại sao Mẫn Nguyệt lại tha cho Đàm Đài Hân, vẻ mặt cậu khó chịu kéo tay cô.

"Không phải là chị lương thiện mà nương tay với Đàm Đài Hân, chỉ là nếu như chuyện hôm nay chị đánh cô ta thành ra như vậy, còn ép cô ta quỳ xuống truyền ra ngoài thì không hay lắm. Em đừng quên, quan hệ của chúng ta hiện giờ với Đàm Đài gia rất mẫn cảm. Làm vậy chỉ khiến cho Lãnh Mặc Nghiên có thêm cái cớ để chèn ép Nam Cung gia mà thôi."

Lam Hi giật mình hiểu ra, đồng thời cũng nhận ra được mình đã làm sai, vì vậy ủ rũ cúi đầu xuống.

Mẫn Nguyệt xoa đầu an ủi Lam Hi, "Em phải nhớ, sau này làm chuyện gì cũng phải nghĩ xa hơn, đừng để chuyện trước mặt che mắt."

Lam Hi gật đầu, nhu thuận nói: "Em biết rồi."

Lúc Lam Hi cúi đầu, tình cờ thấy được máu không ngừng chảy xuống từ cánh tay cô.

"Tay chị bị thương rồi."

Mẫn Nguyệt giơ cánh tay lên, không để tâm nói: "Chỉ bị trầy một chút thôi, không sao đâu. Phải rồi, em không được nói chuyện này với Thần đâu biết không!" Nếu Thần biết cô bị thương thì cô nhất định lại bị anh trừng phạt. Còn về trừng phạt như thế nào..... Cô không nói thì hơn.

"Chuyện gì mà không được nói với anh vậy?" Một giọng nói trầm ấm từ sau lưng cô truyền tới làm tim Mẫn Nguyệt giật thót. Cô cứng ngắc xoay người lại, theo bản năng giấu cánh tay bị thương ra sau lưng.

"Thần.....cái đó.....không có, không có gì."

"Hử?" Âu Thần nheo mắt một cách nguy hiểm, nhìn chòng chọc vào cánh tay cô.

Mẫn Nguyệt nuốt nước miếng, gian nan lui về sau, bỗng có xúc động muốn bỏ chạy.

Anh đương nhiên không cho cô cơ hội đó, cánh tay vòng qua thắt lưng kéo cô dựa sát vào người mình. Chuẩn xác bắt được tay cô đưa tới trước mặt. Khi chứng kiến vết thương trên tay cô, khuôn mặt anh cũng thay đổi, như giông bão kéo đến, giọng nói cũng hạ xuống vài độ.

"Đi cưỡi ngựa mà cũng để bản thân bị thương, em thật giỏi nhỉ!"

Mẫn Nguyệt phồng má, uất ức bĩu môi, "Chẳng phải là do vị thanh mai trúc mã của anh sao, hừ, rõ ràng là tại anh!"

Cũng tại anh đi rải hoa đào khắp nơi, bọn họ vì thế mà ghen tị hãm hại cô, liên quan gì đến cô chứ. Tại sao bây giờ cô lại là người phải chịu lửa giận của Âu Thần thế này?!

Tại anh? Âu Thần mê man không hiểu chuyện gì, anh nhớ mình không có làm gì chọc giận cô mà.

Cùng lúc đó, một giọng nói mềm mại đáng thương cắt đứt suy nghĩ của hai người.

"Anh Âu Thần!"

Nam Cung Âu Thần nghiêng đầu, thấy thảm trạng của Hạ Linh Lung thì anh đã hiểu câu nói khi nãy của cô là gì rồi.

Anh vỗ nhẹ lưng dỗ dành cho cô yên tâm, ánh mắt khi anh đối diện với Mẫn Nguyệt vô cùng dịu dàng nhưng khi anh quay mặt đi lại là một mảnh tàn khốc.

Thân hình Hạ Linh Lung khẽ run lên, trong lòng bỗng có một dự cảm xấu.

"Linh Lung, em quên lời cảnh cáo của anh rồi sao?"

Vẻ mặt Hạ Linh Lung hốt hoảng, hai hàng nước mắt chảy xuống. "Không phải, là Mẫn Nguyệt.....là cô ấy....." Hạ Linh Lung vốn muốn nói Mẫn Nguyệt hại cô ta, nhưng dưới ánh mắt lạnh như băng của Âu Thần, cô ta phát hiện mình không nói nên lời. Khoảnh khắc đó, Hạ Linh Lung biết, mình đã hoàn toàn mất đi Âu Thần rồi.

"Sự nhẫn nại của anh đã hết rồi, nếu còn lần sau nữa, đừng trách anh ra tay tàn nhẫn." Điều mà Mẫn Nguyệt nghi ngờ làm sao anh lại không nghĩ tới chứ. Chỉ là anh không dám tin, cô bé ngây thơ của lúc nhỏ lại trở nên như vậy. Cũng phải, cả hai người họ đều đã thay đổi rồi.

Hạ Linh Lung suy sụp ngã xuống, cô ta biết anh rất tàn nhẫn, nhưng không hề nghĩ có một ngày anh lại dùng sự tàn nhẫn đó để đối phó với mình. Hạ Linh Lung dõi theo bóng lưng của hai người họ kề nhau. Trở mặt, giận dỗi nhau gì chứ, thì ra đều là họ giả vờ mà thôi. Nhưng mà cô ta lại tin, sau đó tự nói với bản thân mình vẫn còn hy vọng. Bây giờ hy vọng đó đổi lại là gì? Chỉ là tuyệt vọng đến tột cùng mà thôi.

"Haha, Hạ Linh Lung, cô đúng là ngu ngốc, đúng là ngu ngốc!" Hạ Linh Lung ngồi dưới đất vừa khóc vừa cười giống như người điên, không ai dám lại gần cô ta.

Cách đó không xa cũng có hai người đứng trong bóng tối nhìn theo bóng dáng của Âu Thần và Mẫn Nguyệt.

"Quả nhiên cô bé đó là công chúa nhỏ của Nam Cung gia."

Hiên Viên Nhã nói thầm vài tiếng, ánh mắt tối đi vài phần.

"Tại sao lại là Nam Cung gia....."

Người đàn ông đứng đằng sau cô nghe không rõ, không khỏi kêu lên một tiếng.

"Tiểu thư? Cô không sao chứ?"

Hiên Viên Nhã hồi thần, khôi phục sắc mặt lạnh nhạt như lúc đầu.

"Đi điều tra về cô gái đó cho tôi. À, sẵn tiện làm bản xét nghiệm DNA của cô gái đó với tôi luôn đi."

Người đàn ông kia cẩn thận nhận lấy sợi tóc từ tay Hiên Viên Nhã bỏ vào túi nhựa, sau đó khiếp sợ nói: "Tiểu thư, không lẽ cô nghi ngờ....."

Hiên Viên Nhã thoáng gật đầu, "Có điều tạm thời chưa chắc chắn được, chuyện này khoan hãy nói với mẹ tôi. Nếu không phải thì lại làm bà thất vọng."

"Vâng, tiểu thư."

"Điều tra được nơi ở của cặp vợ chồng kia chưa?"

"Vẫn chưa tra được."

Hiên Viên Nhã lạnh lùng nói: "Hệ thống tình báo của Hiên Viên gia từ khi nào trở nên vô dụng như vậy, chỉ có một chút chuyện nhỏ cũng tra không được."

Người đàn ông kia thoáng hoảng sợ, lo lắng nói: "Tiểu thư, xin cho tôi một chút thời gian. Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

"Đây là cơ hội cuối cùng."

"Vâng, tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hình xăm thần bí

Âu Thần một đường nắm tay Mẫn Nguyệt đi thẳng lên xe, Lam Hi thì im lặng đi theo sau lưng hai người. Cả ba người đều không mở miệng nói gì cả, cho đến khi ngồi trên xe thì không khí yên lặng này mới bị phá vỡ.

"Anh không có gì muốn hỏi em sao?"

Âu Thần liếc mắt nhìn cô một cái, lấy hòm thuốc có sẵn trên xe, tự mình băng bó cho cô. Động tác thuần thục giống như đã làm rất nhiều lần, anh chăm chú băng bó, thuận miệng nói: "Hỏi gì?"

"Chuyện của Hạ Linh Lung....." Cô không xác định được rốt cuộc vị trí của Hạ Linh Lung trong tim anh là bao nhiêu. Dù sao những việc xảy ra trước đó khiến cho cô có chút khó chịu. Tuy biết anh chỉ muốn lợi dụng Hạ Linh Lung để cho cô rời xa anh, nhưng nghĩ đến hành động thân mật của hai người đó thì lòng cô lại đau ê ẩm, không cách nào quên được.

Mẫn Nguyệt nheo mắt nguy hiểm, nếu Thần vẫn còn để ý Hạ Linh Lung thì đừng trách cô tối nay cho anh ngủ ngoài phòng khách. Hừ!

Âu Thần cảm nhận được suy nghĩ của cô, anh nở nụ cười như có như không.

"Anh đã từng nói, giữa anh và Hạ Linh Lung vốn không còn gì cả. Để cô ta an toàn ở đây, xuất hiện trước mặt anh chính là sự nhượng bộ cuối cùng của anh mà thôi. Bây giờ sự nhượng bộ này cũng mất đi, đơn giản mà nói, Hạ Linh Lung chỉ là một người ngoài không đáng quan tâm. Em còn lo nghĩ gì nữa?"

Trong lòng Mẫn Nguyệt vui đến nở hoa, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không tin tưởng, bĩu môi. "Ai biết được một ngày nào đó anh lại đột nhiên nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ, thương hương tiếc ngọc đối với Hạ Linh Lung thì sao!" Phải biết, Hạ Linh Lung cũng chính là dựa vào cách này để tiếp cận Âu Thần.

Mẫn Nguyệt không biết, Âu Thần thích nhất là bộ dạng làm nũng này của cô. Quả thật khiến cho anh chịu không nổi, giọng cười trầm thấp nhẹ nhàng phát ra. Ngón tay anh chạm nhẹ mũi cô, ngữ khí vô cùng cưng chiều.

"Ở đâu ra tình xưa nghĩa cũ chứ, em đó, đừng có mà nghĩ lung tung. Trước giờ anh cũng chỉ thương hương tiếc ngọc đối với em thôi. Em còn ăn dấm chua cái gì nữa!"

Lam Hi ngồi một bên trợn trắng mắt, hai người thật sự không nhớ đến cậu còn đang ở đây sao? Cứ như vậy mà show ân ái à?!!!

Mẫn Nguyệt thấy bản mặt đắc ý của Nam Cung Âu Thần thì cực kỳ bất mãn, vươn tay nhéo mặt anh, kiêu ngạo nói: "Em cứ thích ăn dấm chua đó thì sao, Nam Cung Âu Thần, em nói cho anh biết, từ nay về sau, em cấm anh không được quan tâm đặc biệt tới Hạ Linh Lung, à không, phải là tất cả cô gái khác. Nếu anh dám chạm vào họ thì cẩn thận em phế bỏ cái tay này của anh, cũng cho anh ra phòng khách ngủ luôn."

Âu Thần nắm bàn tay khẽ cọ vào má mình, mỉm cười nói: "Tuân lệnh nữ vương!"

Nụ cười này của anh đầy mê hoặc, làm cho hai má Mẫn Nguyệt đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu.

Tiếng cười của Âu Thần càng rõ hơn, động tác ngày càng lớn mật, muốn tiến lại gần môi cô.

Trong giây phút đó Mẫn Nguyệt liền bừng tỉnh, bàn tay chống ngay ngực anh, trừng mắt cảnh cáo không cho anh tiếp tục hành động khác. Nam Cung Âu Thần rất bất mãn, cả khuôn mặt đều tối lại.

Dưới ánh mắt của anh, tâm Mẫn Nguyệt đều mềm nhũn, ấp úng nói: "Lam Hi còn đang ở đây."

Quả nhiên động tác của Âu Thần liền dừng lại, sau đó lạnh lùng trừng mắt Lam Hi một cái.

Lam Hi: "....." Thì ra hai người họ vẫn còn nhớ đến sự có mặt của cậu. Cậu rất vô tội mà, bây giờ cậu nói mắt mình không nhìn thấy gì cả có còn kịp không?

Có lẽ vì động tác của Mẫn Nguyệt quá lớn, đụng đến vết thương trên tay, đau đớn đột ngột truyền tới khiến cô hít một hơi khí lạnh. Âu Thần cau mày, sắc mặt không tốt, ánh mắt nhìn vết thương của cô như muốn phóng lửa. Vẻ mặt anh dọa người như vậy, Mẫn Nguyệt thật sự lo lắng anh có đột nhiên nhào đến cắn cô một ngụm hay không.

Dĩ nhiên là cô suy nghĩ nhiều, Âu Thần chỉ cầm tay cô lặng lẽ thở dài. Anh kéo cả người cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói từng chữ.

"Có rất nhiều cách để đối phó với người khác, không nhất thiết phải dùng bản thân mình ra làm vật hi sinh. Anh đã từng nói, bất kể em trả thù người khác như thế nào, anh cũng không quan tâm, chỉ cần để mình bị thương là được, anh sẽ đau lòng."

Mẫn Nguyệt dựa vào ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, cảm thấy tâm trí trở nên bình tĩnh rất nhiều. Cô cười khổ, lúc đó Hạ Linh Lung làm ra hành động đó khiến cô rất bất ngờ. Nhưng cô biết, nguyên nhân làm cô bị thương chính là cô cố tình thả lỏng đề phòng với Hạ Linh Lung. Cô muốn dùng bản thân mình để Hạ Linh Lung bị người ta chỉ trích, cho cô ta cảm giác được tư vị khi rơi vào hoàn cảnh đó là như thế nào. Ngoài ra cô còn muốn dùng bản thân mình để.....thử anh! Tình hình này thật giống như quay về mười năm trước, khi đó cô cũng dùng cách này để trả thù Bạch Lâm. Bởi vì khi đó cô cũng không xác định được cô đối với anh có vị trí như thế nào, cũng không xác định được anh có tin cô hay không.

Cô biết anh sẽ không vì Hạ Linh Lung mà bỏ rơi cô, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia lo sợ rất nhỏ. Lo sợ anh tức giận khi cô đối phó với Hạ Linh Lung, lo sợ anh giống như ngày đó, ôm Hạ Linh Lung đi bỏ mặc mình cô ở lại. Nên cô cũng muốn làm bản thân mình bị thương để xem phản ứng của anh, cũng chính là muốn anh hoàn toàn cắt đứt với Hạ Linh Lung. Nhìn xem, cô bây giờ trở nên thật ích kỷ, chỉ muốn anh là của riêng mình, có một chút tâm tư với người khác cũng không được. Nhưng mà, lần này cô triệt để tin tưởng anh, tin tưởng vào tình yêu của bọn họ.

Âu Thần đương nhiên biết rõ tâm tư của cô, anh không khỏi cảm thấy đau lòng. Bảo bối tự tin của anh lúc trước, từ khi nào trở nên lo sợ sẽ mất đi anh như vậy, có phải là do anh tổn thương cô quá sâu không? Ánh mắt tối sầm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Hạ Linh Lung này, quả nhiên không thể giữ lại được nữa.

Âu Thần vỗ nhẹ đầu cô, "Nếu có chuyện gì khó giải quyết, em có thể không cần nhúng tay vào, anh sẽ xử lý giúp em."

Mẫn Nguyệt biết anh đang nói tới chuyện của Hạ Linh Lung, nhưng mà về vấn đề này, cô muốn đích thân giải quyết.

"Không cần đâu, em sẽ tự mình giải quyết ổn thỏa, anh không cần lo."

Nam Cung Âu Thần cũng không kiên trì thuyết phục cô, ngay từ đầu anh đã biết là cô rất tự lập, không muốn người khác làm thay mình chuyện gì cả. Anh thở dài, nhiều lúc anh thật sự muốn cô yếu đuối một chút, ít nhất cô có thể dựa dẫm vào anh.

"Nhớ cẩn thận, đừng để bản thân mình bị thương."

Mẫn Nguyệt gật đầu bảo đảm, chỉ còn kém chút là giơ tay lên thề. Nhưng đối với loại bảo đảm này của cô, Âu Thần hoàn toàn không tin tưởng chút nào, bản thân vẫn phải ảo não lo lắng cho cô.

Anh còn muốn nói thêm gì đó nhưng bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Âu Thần lấy điện thoại ra ấn nút nhận, sau khi nghe xong thì khóe môi anh hiện lên nụ cười thâm sâu khó lường.

Mẫn Nguyệt đối với biến hóa này của anh có chút tò mò, nghiêng đầu hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Lá bài tẩy trong bóng tối của Lâm Quân đã có chút manh mối rồi."

Anh cầm một lọn tóc của cô trên tay khẽ vuốt ve, môi mỏng phát ra giọng nói nhẹ nhàng như mê hoặc. "Em nói xem, tiếp theo chúng ta nên làm gì với Lâm Quân đây?"

Mẫn Nguyệt mỉm cười, nụ cười mang theo một chút tà mị cùng với giảo hoạt. "Đương nhiên là ép ông ta lộ ra lá bài tẩy này rồi."

Âu Thần không nói tiếp, nhưng nụ cười ngay khóe môi ngày càng lớn.

Lam Hi bất giác lạnh sóng lưng, hai người này cười thật đáng sợ. Lâm Quân, ông nên tự cầu nhiều phúc cho mình đi.

Vừa về đến Lưu Ly Bảo, Mẫn Nguyệt đã chạy ngay vào phòng, lấy giấy bút từ trong ngăn bàn ra, nhanh tay vẽ lại hình xăm khi nãy thấy được. Cô vẽ xong thì lập tức gửi cho Tiêu Anh Kỳ, kêu anh trong hai ngày điều tra rõ về bức hình xăm đó. Mẫn Nguyệt không hiểu sao cảm thấy rất gấp gáp cần biết hình xăm đó là gì. Cô có trực giác, dường như nó có liên quan rất lớn với mình. Nhưng có liên quan ở chỗ nào thì cô không giải thích được.

Khi Tiêu Anh Kỳ nhận được một nửa bức hình xăm thì không hiểu gì cả. Đột nhiên Queen kêu anh điều tra cái này làm gì?

Cho đến khi tư liệu về hình xăm đó nằm trên tay anh thì sắc mặt của Tiêu Anh Kỳ biến đổi không ngừng. Tại sao lại liên quan đến gia tộc đó?!

Hai ngày sau

Tiêu Anh Kỳ cầm xấp tài liệu đưa cho Mẫn Nguyệt, vẻ mặt so với bình thường thì nghiêm túc hơn hẳn, thận trọng nói: "Đã điều tra ra được nguồn gốc của bức hình xăm rồi, đó là biểu tượng của Hiên Viên gia, gia tộc lánh đời vô cùng thần bí. Cô cũng đã từng nghe qua rồi phải không?"

Mẫn Nguyệt gật đầu, ánh mắt có chút suy tư. Hiên Viên gia? Vậy cô gái tên Nhã Nhã đó là người của Hiên Viên gia?

Mẫn Nguyệt cẩn thận lật từng trang tài liệu để xem, ánh mắt dừng lại ở một dòng chữ, miệng lẩm bẩm: "Màu đỏ là màu sắc đặc trưng của Hiên Viên gia, hình xăm có màu càng gần với màu đỏ thì địa vị càng cao. Những người đứng đầu trong Hiên Viên gia thì hình xăm của họ luôn là màu đỏ....."

Cô nhớ ngày đó hình xăm trên tay của chị Nhã Nhã cũng là màu đỏ, hơn nữa còn rất chói mắt, vô cùng sống động.

"Tiêu Anh Kỳ, người đứng đầu của Hiên Viên gia bây giờ là ai?"

"Vốn là phu nhân của vị lão đại lúc trước, bà ấy cũng có thể coi là một nữ cường nhân, quản lý mọi việc của Hiên Viên gia rất tốt. Nhưng nghe nói mấy năm nay bà ấy đã nhường lại toàn bộ quyền lực cho con gái của mình chính là Hiên Viên Nhã. Vì vậy cũng có thể coi bây giờ Hiên Viên Nhã là chủ nhân của Hiên Viên gia."

Mẫn Nguyệt lúc này đã hiểu rõ, chị Nhã Nhã chính là Hiên Viên Nhã. Không ngờ cô lại có thể tình cờ gặp được vị chủ nhân thần bí của Hiên Viên gia, thật đúng là trùng hợp mà!

Cô lắc đầu cười cười không để ý, tiếp tục xem hồ sơ trên tay, nhưng đến khi nhìn rõ bức hình xăm tượng trưng cho cả Hiên Viên gia thì không khỏi ngẩn người. Sau đó cô lập tức lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống, đem nó ra đứng bên cửa sổ, để ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào trung tâm mặt dây chuyền hoa anh đào.

Dưới ánh nắng mặt trời, các tia sáng phản xạ vô cùng lấp lánh, đồng thời trung tâm hoa anh đào dần hiện lên một hình vẽ khác.

Tiêu Anh Kỳ chứng kiến cảnh này cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

"Thật kì diệu, mặt dây chuyền này đúng là đặc biệt. Không phải, mà là do kỹ thuật điêu khắc của người làm ra nó rất đặc biệt. Có khả năng làm được như vậy, người này chắc chắn không tầm thường. Hơn nữa trên thế giới này có rất ít người có thể đạt đến trình độ điêu khắc kiểu này." Nếu như không phải anh biết sợi dây chuyền này đối với Queen rất quan trọng thì anh thật sự rất muốn đem nó về nghiên cứu một phen.

Mẫn Nguyệt mặc kệ ánh mắt thèm thuồng của Tiêu Anh Kỳ, chỉ trầm mặc quan sát bức hình hiện lên giữa đóa hoa anh đào kia. Bức hình đó giống hệt biểu tượng của Hiên Viên gia, không trách cô khi thấy hình xăm trên tay chị Nhã Nhã thì thấy quen thuộc như vậy. Hình xăm đó và ký hiệu trên mặt dây chuyền vốn là một.

Lúc đầu cô cũng rất kinh ngạc khi phát hiện ra nó, lần đó tình cờ cô nhàm chán ngồi trong hoa viên nên liền lấy sợi dây chuyền ra ngắm. Sau đó cô biết được chỉ cần điều chỉnh góc độ ánh sáng một chút thì mặt dây chuyền sẽ hiện lên một ký hiệu thanh kiếm bị dây xích quấn quanh.

Khi đó cô không để ý lắm, chỉ cho là một ký hiệu bình thường thôi, không ngờ nó lại liên quan đến Hiên Viên gia. Tại sao trên sợi dây chuyền mà ba mẹ để lại cho cô có khắc biểu tượng của Hiên Viên gia? Ba mẹ cô có liên quan đến Hiên Viên gia sao?

Mẫn Nguyệt nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, hai mắt âm u không rõ đang nghĩ gì. Rốt cuộc thân phận của cô là gì?

Cô xoay người, vội vàng cầm xấp hồ sơ vừa rồi lên, lật được vài trang thì đã hết. Mẫn Nguyệt cắn môi, trong giọng nói có chút gấp gáp: "Tại sao chỉ có bao nhiêu đây thông tin, không thể tiếp tục điều tra sao?"

Tiêu Anh Kỳ hơi bất ngờ với thái độ này của Mẫn Nguyệt nhưng vẫn thành thật trả lời. "Cô cũng biết, bọn họ là gia tộc lánh đời, thông tin lúc nào cũng được bảo mật vô cùng tốt. Những thông tin này đều là thông tin đơn giản mà mọi người đều biết, còn muốn điều tra sâu thêm, e rằng không đơn giản. Cô nên biết, nếu làm vậy thì sẽ trực tiếp bị Hiên Viên gia coi là kẻ đối địch."

Mẫn Nguyệt thất vọng ngồi xuống ghế, đôi mắt cũng ảm đạm đi vài phần.

Tiêu Anh Kỳ thấy cô như vậy thì hơi sốt ruột, lo lắng nói: "Queen, có cần tôi....."

Anh chưa nói hết đã bị cô xua tay ngắt lời, "Không cần đâu, bây giờ quan trọng nhất là phải tập trung đối phó Lâm Quân. Những chuyện khác sau này từ từ điều tra cũng được."

"Vậy được rồi. À, bên Lâm Quân điều tra đã có manh mối vậy thì khi nào chúng ta mới tiến hành kế hoạch?"

"Tối mai bắt đầu hành động. Nói mọi người trong tổ chức chuẩn bị một chút, tuyệt đối không được có sơ suất gì, mọi việc phải cẩn thận."

Tiêu Anh Kỳ thận trọng gật đầu, "Tôi biết rồi."

Trong căn phòng dưới tầng hầm biệt thự của Lâm Quân, ông ta chống gậy nhìn từng bức ảnh Vương Tĩnh Lan treo trên tường.

"Lan nhi, sắp rồi, chỉ còn một bước nữa thôi là anh sẽ trở thành chủ nhân của Nam Cung gia. Anh sẽ chứng minh cho em biết, anh tuyệt đối không thua hắn ta!"

"Cốc, cốc"

Nghe tiếng gõ cửa, giọng nói dịu dàng của Lâm Quân lập tức dừng lại thay vào đó là một sự lạnh lùng.

"Vào đi!"

Bước vào là trợ lý của Lâm Quân, hắn ta thấy các bức ảnh dán đầy phòng cũng không có phản ứng gì, dường như nó đã trở thành một thói quen.

"Chủ nhân, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ lệnh mà hành động thôi."

"Rất tốt, nói với nhóm người kia, tối mai tiến hành theo kế hoạch."

"Vâng, chủ nhân!"

Sau khi người trợ lý rời khỏi, Lâm Quân liền cười lớn, nét mặt dữ tợn.

"Nam Cung Âu Thần, lần này mày chết chắc rồi. Nam Cung gia nhất định là của tao!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Màn kịch lớn

Vào ban đêm, xung quanh Lưu Ly Bảo bị bóng tối bao phủ, không khí tĩnh lặng vô cùng. Nhưng không ai biết, ẩn dưới sự tĩnh lặng đó là một cơn bão táp đang tới.

Trong phòng khách, Mẫn Nguyệt ngồi đối diện với Nam Cung Âu Thần, sắc mặt của hai người đều lạnh lẽo, không có một chút tình cảm nào. Âu Thần cầm ly trà được cô rót ra đặt sẵn trên bàn nhấp vài ngụm, ngón tay gõ nhẹ từng nhịp trên đầu gối, sóng mắt lưu chuyển không biết đang nghĩ gì.

Người hầu xung quanh cũng bị đuổi đi hết, yên lặng một hồi lâu, Mẫn Nguyệt mới mở miệng.

"Quả thật chính là do Nam Cung gia hại chết ba mẹ tôi?"

Vẻ mặt Âu Thần hơi đổi nhưng vẫn mím môi không nói, có điều như vậy cũng tương đương với việc thừa nhận với lời nói của cô.

Mẫn Nguyệt thất vọng hạ mí mắt, sau đó điên cuồng cười.

"Thì ra mấy năm nay tôi lại được kẻ thù của mình nuôi dưỡng lớn lên, lại có thể vui vẻ, quan tâm, chăm sóc đối với kẻ thù. Đúng là nực cười! Càng nực cười hơn nữa là tôi lại sinh ra tình cảm với con trai của kẻ đã hại chết ba mẹ mình."

Trong mắt Âu Thần hiện lên chút hoảng hốt, "Nguyệt nhi, em....."

"Đừng gọi tôi thân mật như vậy! Anh không có tư cách đó, Nam Cung Âu Thần, tôi hận anh!"

"Nguyệt.....Mẫn Nguyệt, em bình tĩnh một chút, chuyện đó không phải anh muốn giấu em, chỉ là....."

Mẫn Nguyệt đứng bật dậy, trào phúng cười. "Chỉ là làm sao? Có phải tôi rất đáng thương, lại ngu ngốc, cảm giác lừa tôi rất vui vẻ nên anh mới không nói với tôi chuyện đó phải không? Anh rõ ràng biết chuyện này lâu rồi, tại sao đến giờ vẫn không nói với tôi một chữ?"

Âu Thần sững sờ, "Làm sao em biết?"

"Quả nhiên là như vậy, anh đúng là làm tôi quá thất vọng. Nếu đã như thế thì tôi chẳng cần phải niệm tình với anh nữa."

"Em muốn làm gì?"

"Làm gì à? Đương nhiên là cướp Nam Cung gia khỏi tay anh rồi."

Cô vừa dứt lời thì bên ngoài một hàng người áo đen cầm súng xông vào, sau đó đồng loạt chĩa súng vào người anh.

Tình hình đột nhiên biến hóa thành như vậy khiến cho Âu Thần có chút phản ứng không kịp, sau mấy giây kinh ngạc thì anh đã lấy lại tinh thần. Ánh mắt

lập tức chuyển thành lạnh như băng.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, em đây là muốn làm phản?"

"Cậu nói sai rồi, người làm phản phải là tôi mới đúng!"

Ngay lúc anh vừa dứt lời thì lập tức có người xen vào, không ai khác chính là Lâm Quân. Ông ta chống gậy, nét mặt đắc ý chầm chậm bước vào đại sảnh, sau lưng còn có hai người đi theo bảo vệ.

Nam Cung Âu Thần vừa thấy ông ta thì đã hiểu ra tất cả, câu đầu tiên mà anh nói với Lâm Quân lại là: "Lâm Quân, ông không tuân thủ giao ước của chúng ta."

Lâm Quân khinh miệt cười lớn, chế nhạo anh. "Nam Cung Âu Thần, rõ ràng là cậu phá hoại giao ước của chúng ta trước. Tôi chỉ là đáp lễ lại những gì cậu đã làm thôi."

"Ông cho rằng chỉ với ông là có thể cướp được vị trí lão đại Nam Cung gia từ tay tôi sao? Đúng là mơ tưởng!"

"Đương nhiên chỉ có một mình tôi thì không thể làm được rồi. Có điều trong chuyện này phải cám ơn cô em gái nuôi bảo bối của cậu, cô ta quả thật giúp ích được rất nhiều đấy."

Mẫn Nguyệt lạnh nhạt chống lại tầm mắt của anh, không hề có ý giải thích.

Âu Thần khô khốc mở miệng, "Tại sao?"

Cô cười lạnh, "Ngày đó anh vì Hạ Linh Lung mà bỏ rơi tôi, khi anh biết được chân tướng tất cả cũng không nói với tôi thì chẳng phải anh nên nghĩ tới kết cục này hay sao?"

Anh thất vọng cúi đầu, ánh sáng trong mắt hoàn toàn mất đi, tự giễu cười một tiếng. "Thì ra là vậy, tình cảm mười năm của chúng ta cũng không bằng nỗi hận trong lòng em sao?"

Mẫn Nguyệt chuyển ánh mắt đi không muốn nhìn gương mặt của anh nữa.

Âu Thần đứng dậy, đột ngột rút cây súng trên người ra nhắm thẳng vào Lâm Quân.

Hai người trợ lý đứng sau Lâm Quân lập tức che chắn trước người ông ta. Lâm Quân mặt không đổi sắc nói: "Có chống cự thì cũng vô ích thôi, cậu không chú ý là từ khi tôi bước vào đây thì người của cậu vẫn chưa xuất hiện sao?"

Âu Thần đương nhiên đã nghĩ đến điều này, rất có thể những người bảo vệ xung quanh Lưu Ly Bảo đều đã bị Lâm Quân thủ tiêu hết rồi. Trong mắt anh đột nhiên lóe lên tia sáng lạnh, Lâm Quân này, thế lực của ông ta có vẻ không giống như ngoài mặt ông ta thể hiện.

"Không lẽ ông nghĩ rằng chỉ với nhiêu đây người thì có thể đánh bại tôi sao? Ông coi thường tôi quá rồi!"

Theo lời nói của anh, một loạt ám vệ từ trong bóng tối xuất hiện, ra tay xử lý người của Lâm Quân chỉ trong chớp mắt. Động tác tàn nhẫn, chỉ một viên đạn bắn thẳng vào mi tâm, sau đó đồng loạt bao vây Lâm Quân.

Một số ám vệ đối với việc Mẫn Nguyệt nhàn nhã đứng đó không biết giải quyết như thế nào, do dự liệu có nên kìm chế cô luôn hay không.

Cô vừa liếc qua đã hiểu rõ suy nghĩ của bọn họ, nhếch môi một cái. "Tôi thấy các người cũng nên canh chừng tôi thì tốt hơn, biết đâu lát nữa tôi lại làm ra hành động gì đó đối với lão đại của các người thì không hay lắm đâu. Dù sao thì tôi cũng rất hận anh ta." Thái độ của cô tuyệt đối không hề lo sợ với việc Âu Thần xoay chuyển tình thế thì kết cục của bản thân sẽ như thế nào.

Đám ám vệ nghẹn họng, thấy Âu Thần không để ý tới Mẫn Nguyệt thì cũng cầm súng lên nhắm vào cô.

Lâm Quân vẫn giữ bộ mặt nhàn nhã đó, tựa như những thi thể đang nằm trên đất không hề liên quan đến ông ta vậy.

"Ai nói với cậu là tôi chỉ mang theo nhiêu đó người? Cậu phạm sai lầm lớn rồi!"

"Cạch!" Tiếng lên đạn từ bốn phía xung quanh biệt thự vang lên, Âu Thần không cần nhìn cũng biết, có ít nhất mấy trăm người đang bao vây Lưu Ly Bảo. Mà người của anh lại chỉ có mấy chục người, tình cảnh này.....Quả thật rất nguy hiểm!

Ánh mắt Mẫn Nguyệt lóe lên một tia sáng lạ, sau đó lại trầm tĩnh như bình thường, không hề có ai chú ý đến chuyện này.

"Cậu đừng giãy giụa vô ích nữa, ngoan ngoãn đầu hàng đi. À, tôi còn chuẩn bị một món quà nho nhỏ cho cậu nữa."

Lâm Quân vỗ tay hai cái, "Đưa người vào đây!"

Từ ngoài cửa có sáu người bước vào, mà hai người trong đó chính là Nam Cung Hạ và Tần Vân Ngọc đang bị người ta cầm súng uy hiếp dẫn vào.

Động tác của Âu Thần thoáng cứng ngắc, mặc dù đã đoán trước được Lâm Quân sẽ còn sử dụng một chút âm mưu nhỏ, nhưng không ngờ tới ông ta lại đụng đến ba anh.

Trên mặt Lâm Quân không giấu nổi nụ cười vui vẻ, đắc ý nói: "Trước khi chết còn cho gia đình các người đoàn tụ, có phải tôi rất tốt bụng không?"

"Cái này đúng là phải cảm ơn cô em gái tốt của cậu, bản đồ phòng ngự nhà chính Nam Cung gia vô cùng chi tiết."

Khi Lâm Quân nói đến đây, người đầu tiên mở miệng tức giận không phải là Nam Cung Âu Thần mà là Tần Vân Ngọc.

"Đồ tiện nhân, mày quả nhiên là bạch nhãn lang. Nam Cung gia nuôi dưỡng mày bao nhiêu năm, vậy mà bây giờ mày đền đáp Nam Cung gia vậy sao?!!!"

Ánh mắt lạnh như băng của Mẫn Nguyệt chiếu tới, cao giọng nói: "Vậy còn mối thù hại chết ba mẹ tôi thì sao? Không lẽ bà kêu tôi cố gắng nuốt xuống nỗi hận đó mà sống qua ngày cùng các người?"

"Cái gì mà hại chết cha mẹ mày? Mày đang nói linh tinh cái gì vậy?"

Mẫn Nguyệt quay đầu đi, không muốn tiếp tục tranh cãi với bà ta nữa. Tần Vân Ngọc thấy cô trực tiếp coi thường bà ta như vậy rất tức giận, muốn xông lên tát cô một cái nhưng đã bị người của Lâm Quân cản lại. Lúc này Lâm Quân còn không sợ rắc rối chèn thêm một câu: "Cái này bà nên hỏi ông chồng tốt của bà đi, xem năm đó ông ta đã làm chuyện tốt gì với cô em gái cùng cha khác mẹ của ông ta, Nam Cung Khuynh Thành. À hơn nữa, Nam Cung Mẫn Nguyệt chính là con gái của Nam Cung Khuynh Thành."

"Cái gì!" Tần Vân Ngọc ngây ngốc tại chỗ, về Nam Cung Khuynh Thành thì bà ta có biết một chút ít. Năm đó cô ta ở Nam Cung gia vô cùng nổi tiếng, lại được toàn bộ người Nam Cung gia từ trên xuống dưới cưng chiều khiến bà ta rất ghen tị. Hơn nữa, nhan sắc của Nam Cung Khuynh Thành luôn là cái gai trong lòng bà ta. Đều là phụ nữ, nên khi thấy người khác xinh đẹp hơn mình thì ít nhiều gì cũng có sự ghen tị. Khuôn mặt ma mị đó, đến bây giờ bà ta vẫn không thể quên được. Đã có lúc bà ta ghen tị đến nỗi muốn Nam Cung Khuynh Thành chết đi, quả nhiên ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của bà ta. Khi nghe thấy tin Nam Cung Khuynh Thành chết, không ai biết trong lòng bà ta đã trộm vui vẻ biết bao lâu.

Bây giờ chuyện này là sao, Nam Cung Mẫn Nguyệt chính là con gái của Nam Cung Khuynh Thành? Ngoài ra, chồng bà còn liên quan đến cái chết của Nam Cung Khuynh Thành?

Nam Cung Hạ ngoài vẻ ngạc nhiên lúc đầu thì gương mặt vẫn bình thản như thường.

"Cái chết của Khuynh Thành của năm đó vốn không liên quan gì đến tôi, việc này chẳng phải ông rõ nhất sao, Lâm Quân?"

Nét mặt già nua của Lâm Quân run lên, đáy lòng bỗng nhiên lạnh toát, không lẽ Nam Cung Hạ đã biết chuyện năm đó? Không thể nào, nếu ông ta đã biết thì nhất định đã tìm ông tính sổ từ lâu rồi. Lâm Quân biết là không nên tiếp tục nói về chuyện này nữa, nếu không lát nữa người bị bại lộ nhất định là ông ta.

"Bây giờ nói những chuyện này thì có ích gì, cái ông nên quan tâm chính là làm sao bảo toàn mạng sống cho mình. Để tôi gợi ý cho các người một chút, chỉ cần Nam Cung Âu Thần đồng ý giao quyền nắm giữ Nam Cung gia cho tôi thì ít ra tôi còn để cho các người sống thêm vài năm. Nếu không thì....."

Lâm Quân nói một nửa thì dừng lại, nhưng sau đó ông ta rút súng từ trên người trợ lý của mình đặt lên mi tâm của Nam Cung Hạ.

"Nam Cung Âu Thần, giữa Nam Cung gia và ba cậu, cậu sẽ chọn lựa thế nào đây?"

Hai mắt Âu Thần như muốn phóng ra lửa, gầm lên một tiếng: "Ông dám!"

Câu nói này như kích thích Lâm Quân, khiến nụ cười của ông ta càng thêm ác liệt. "Vậy cậu cứ thử dùng mạng của ba cậu để đánh cuộc xem tôi có dám không."

Âu Thần lợi dụng lúc Lâm Quân không kịp chú ý lập tức vọt lên trước, nhưng ngay khi sắp chạm đến ông ta thì anh bỗng ngã xuống đất, từ trong miệng phun ra một ngụm máu.

"Lão đại!"

"Âu Thần!"

Nam Cung Hạ rất muốn tiến lên xem anh như thế nào nhưng lại bị người khác kìm chế lại, không thể động đậy.

Ám vệ muốn chạy lại đỡ anh nhưng đều bị Âu Thần xua tay không cần.

"Xem ra độc đã phát tác rồi, không bao lâu nữa thôi thì cậu sẽ chỉ còn là một khối thi thể lạnh băng nằm đất."

"Độc? Ly trà lúc nãy....." Từ lúc bắt đầu đến giờ anh không hề đụng qua một thứ gì khác, chỉ uống một ly trà của Mẫn Nguyệt pha mà thôi. Không lẽ là cô?

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Lâm Quân đã chứng thực được suy đoán của anh.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô làm tốt lắm, lại có thể khiến cho Nam Cung Âu Thần trúng độc, lần này cô lập công lớn rồi."

Nam Cung Hạ chấn kinh, tuyệt đối không thể nào ngờ Mẫn Nguyệt lại là người hạ độc Âu Thần. Thần sắc ông kinh hoảng, mang theo lo lắng không thể che dấu.

"Mẫn Nguyệt, chuyện năm đó của mẹ con vốn là một cái gai trong lòng ba nuôi mấy năm nay. Nhưng ba tuyệt đối không phải là người hại chết ba mẹ con, con phải suy nghĩ kĩ một chút, tránh để trúng kế ly gián của người khác. Trước hết con hãy giải độc cho Âu Thần được không? Coi như là niệm tình....."

"Đủ rồi!"

Mẫn Nguyệt hét lớn cắt đứt lời ông, hai mắt đỏ ngầu đầy hận thù. "Tôi không muốn nghe lời biện minh của các người nữa. Nam Cung Âu Thần bây giờ đã trúng độc, dù có muốn làm gì thì cũng không kịp nữa rồi, độc này không thể giải."

Nam Cung Hạ lảo đảo muốn ngã, hai mắt thất vọng cụp xuống.

Lâm Quân đứng một bên xem kịch rất phấn khích, còn hứng thú nói: "Cảm giác bị người thân thiết nhất với mình phản bội như thế nào, Nam Cung Âu Thần?"

Gương mặt anh càng lúc càng tái nhợt, chỉ là trên người vẫn không hề lộ ra một chút suy yếu nào. Nụ cười của anh mang theo sát khí đậm đặc, nhất thời cả đại sảnh bị bao phủ bởi cơn giá rét lạnh như băng.

"Trúng độc thì như thế nào, dù tôi có chết thì ông cũng không thể trở thành chủ nhân của Nam Cung gia."

Nụ cười đắc ý của Lâm Quân chợt cứng ngắc, giận dữ đến cả bàn tay cầm súng cũng run run.

"Đến bây giờ vẫn còn ngoan cố. Hừ, chỉ cần cậu chết đi thì tôi sẽ có rất nhiều cách để biến Nam Cung gia thành của mình. Đáng tiếc, cậu không có cơ hội để chứng kiến khung cảnh đó rồi."

Âu Thần đột nhiên cười lớn, "Lâm Quân, e rằng cả đời này ông cũng không thể nào thực hiện được ước mơ điên cuồng đó của mình rồi. Muốn làm gia chủ Nam Cung gia? Ông không xứng!"

Cơn giận của Lâm Quân bộc phát, không kìm chế được mà tiến lại gần Âu Thần, sau đó hung ác đá anh một cái thật mạnh. Thân hình Âu Thần lảo đảo, lăn vài vòng ra xa, phun ra một ngụm máu lớn. Anh dùng hết sức lực của mình nở nụ cười âm trầm với Lâm Quân rồi lập tức nhắm nghiền mắt ngã xuống. Lúc này anh vì độc công tâm mà chết!

"Âu Thần, con tỉnh lại đi, Âu Thần!" Nam Cung Hạ gào thét trong sự bất lực, thân hình muốn vọt tới chỗ anh nhưng không thể, chỉ đành run rẩy nhìn thi thể anh.

"Lão đại!" Tất cả ám vệ sững sờ khi thấy Âu Thần ngã xuống, nhưng khi họ muốn chạy lại bảo vệ anh thì bị người ta khống chế, không thể động đậy.

Người duy nhất không hề cảm thấy thương tâm chính là Tần Vân Ngọc. Bà ta nhếch môi cười, "Chết là tốt, chết là tốt. Vũ Văn, con có thấy không, đứa con hoang hại chết con đã bị trời trả báo rồi!"

Bà ta còn muốn nói thêm gì đó thì bị Nam Cung Hạ lạnh lùng trừng mắt khiến những lời bà ta định nói đều bị nuốt xuống.

Ánh mắt trước khi chết của Nam Cung Âu Thần khiến lòng Lâm Quân dâng lên một nỗi bất an. Sự việc quá thuận lợi, có phải là có âm mưu gì đó không?

Nhưng khi tầm mắt Lâm Quân đảo qua thi thể của Nam Cung Âu Thần thì mọi sự nghi ngờ đều mất hết. Hắn ta đã chết rồi, là chết trong tay ông, cũng bại dưới tay ông.

Thuộc hạ của Lâm Quân kiểm tra thi thể của Âu Thần sau đó lập tức cung kính báo cáo cho ông ta.

"Chủ nhân, hắn ta đã chết rồi!"

Lâm Quân điên cuồng cười lên, khuôn mặt vặn vẹo. "Chết rồi, đã chết rồi, haha. Nam Cung gia đã là của tao rồi, Nam Cung Âu Thần, lúc trước mày oai phong biết mấy, bây giờ cũng chỉ là một thi thể mà thôi."

Chờ Lâm Quân cười xong thì ông ta lại chuyển hướng sang Nam Cung Hạ. Họng súng lại một lần nữa đối diện với khuôn mặt của Nam Cung Hạ.

Đối với sự việc đột nhiên phát sinh này Mẫn Nguyệt khẽ nhíu mày, "Lâm Quân, ông đã hứa là sau khi ông làm chủ Nam Cung gia thì tất cả người trong Nam Cung gia đều do tôi giải quyết sao, bây giờ ông làm gì vậy?"

"Sao, cô luyến tiếc bọn họ à? Vậy tại sao lúc nãy cô còn nhẫn tâm hạ độc giết chết Nam Cung Âu Thần?"

"Luyến tiếc? Ông đang kể chuyện cười à? Nam Cung Âu Thần chết là để trả giá cho những gì bọn họ đã nợ tôi. Còn những người này, giữ họ không

chết là để sau này từ từ hành hạ mà thôi."

Lâm Quân hừ lạnh, không hề đồng ý thả người ra. "Lần này xem ra tôi không thể nghe theo tôi được rồi, bởi vì mạng của hai người này, tôi muốn!"

"Nam Cung Âu Thần đã chết rồi, bây giờ thì đến lượt hai người. Nam Cung Hạ, coi như nể tình bạn mấy chục năm của chúng ta, tôi cho ông cơ hội cuối cùng, chỉ cần ông đồng ý ký tên vào bản chuyển nhượng toàn bộ sản nghiệp của Nam Cung gia cho tôi thì tôi sẽ giữ lại cái mạng này cho ông."

Nam Cung Hạ như chết lặng đứng đó, hai mắt nhắm lại, không hề có ý muốn phản kháng, bỏ mặc lời nói của Lâm Quân.

Tần Vân Ngọc mặc dù luyến tiếc số sản nghiệp đó, nhưng so với mạng sống thì bà vẫn cần mạng hơn. Thấy Nam Cung Hạ không trả lời, bà ta gấp đến độ muốn xoay vòng vòng. Đắn đo một hồi, Tần Vân Ngọc quyết định khuyên Nam Cung Hạ.

"Nam Cung Hạ, ông mau đồng ý đi, nếu như vậy thì cả hai chúng ta đều được sống."

"Bà câm miệng!" Lúc này Nam Cung Hạ đã mở mắt ra, giận dữ nhìn Tần Vân Ngọc.

"Tôi sẽ không bao giờ giao Nam Cung gia cho loại người tiểu nhân này."

"Được, giỏi lắm, vậy thì cho ông đi xuống dưới đó đoàn tụ với thằng con ngoan của ông đi."

Ngón tay Lâm Quân chầm chậm bóp cò, không gian vang lên một âm thanh chấn động màn đêm.

"Đoàng"

"Cạch" Cây súng trên tay Lâm Quân rớt xuống đất, ông ta đau đớn ôm cánh tay đang chảy máu không ngừng.

Khi Lâm Quân ngước mặt lên thì đã thấy gương mặt bình thản của Mẫn Nguyệt đang cầm cây súng trên tay nhắm vào ông. Chắc chắn viên đạn vừa rồi là do cô bắn ra, còn chưa kịp để ông ta phục hồi tinh thần thì một giọng nói trầm ấm quen thuộc truyền tới.

"Tôi đã nói mà, ông không thể nào trở thành chủ nhân của Nam Cung gia được đâu!"

Lâm Quân khiếp sợ quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện người vốn đã chết rồi thì bây giờ đang thản nhiên đứng ở nơi đó, khóe môi treo nụ cười lạnh nhạt giống y hệt Mẫn Nguyệt.

"Nam Cung Âu Thần, mày chưa chết?!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Lật ngược tình thế

Đám người của Lâm Quân nhìn Âu Thần như nhìn thấy quỷ, sau đó vào lúc mà bọn họ chưa kịp phản ứng, anh đã ra tay giải quyết hết tất cả. Mười mấy người thi nhau ngã xuống rầm rầm, trên đầu đều bị đạn bắn trúng, trước khi chết, ánh mắt bọn họ mở lớn không thể tin.

Âu Thần không trực tiếp trả lời Lâm Quân, sâu trong đôi mắt là khí thế vương giả khó kiềm nén được. Ngay lúc này, anh mới chân chính là người được mệnh danh "Vua của thế giới ngầm".

Ám vệ nhận được tín hiệu từ anh, cũng đồng loạt phản công, động tác tàn bạo cứ giết hết một người rồi lại một người trong đám sát thủ mà Lâm Quân mời tới. Ngay cả hai người trợ lý đứng sau Lâm Quân cũng bị thương, chật vật chống đỡ.

Nam Cung Hạ vẫn giữ vẻ mặt nhàn nhạt, không có vẻ gì là ngạc nhiên tựa như đã biết trước được điều này. Nhưng Tần Vân Ngọc thì không giống vậy, bà ta kinh ngạc há hốc mồm, run run chỉ tay vào Âu Thần.

"Không thể nào, hắn ta sao có thể còn sống?!!!"

Nam Cung Hạ lạnh lùng liếc Tần Vân Ngọc, "Không lẽ bà muốn nó chết?"

Tần Vân Ngọc rất muốn nói có nhưng dưới vẻ mặt khủng bố dọa người của Nam Cung Hạ bà ta lặng lẽ nuốt những lời muốn nói xuống, lặng lẽ đứng một bên.

Trong đại sảnh hiện tại là một cảnh máu me ghê người, thi thể nằm khắp nơi trên nền nhà.

Âu Thần không hề để ý đến điều này, anh chỉ mỉm cười không nói, đôi chân thong thả bước đến bên cạnh Mẫn Nguyệt.

Cô hạ khẩu súng trên tay xuống, tự mình lấy khăn ra lau vết máu dính trên mặt anh. Nhìn thấy động tác thân mật giữa hai người, giờ phút này Lâm Quân còn gì không hiểu nữa.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô dám phản bội tôi?"

Mẫn Nguyệt đưa cái khăn đã dính máu cho ám vệ đứng sau lưng mình, ám vệ không nói một lời hai tay nhận lấy, sau đó lùi về sau.

"Lời này ông nói sai rồi, tôi chưa bao giờ là người của ông thì sao lại gọi là phản bội?"

"Cô!"

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô quên rằng người của tôi còn đang ở bên ngoài sao, cô dám làm vậy tôi sẽ khiến cô chết không toàn thây!"

Trong ánh mắt Âu Thần lóe lên tia sáng lạnh, nếu không phải Mẫn Nguyệt kéo tay anh thì anh đã sớm làm cho ông ta không thể mở miệng được rồi.

"Ông đang nói đám người vô dụng kia của ông đấy à, quả thật đúng là vô dụng, đánh chưa được vài giây thì đã quỳ rồi."

Tiếng đàn ông từ ngoài cửa truyền vào, thân ảnh của Vũ Á dần xuất hiện, sau lưng anh còn có Vũ Hiên, Vũ Trạch, Vũ Điềm Điềm mà một số người khác. Trên người bọn họ dính đầy máu, còn mang theo sát khí chưa phai hết, bước chân họ nhẹ nhàng đạp lên sàn nhà, nhưng lại giống như đạp thẳng trái tim của Lâm Quân, khiến ông ta run sợ không ngừng.

Đoàn người đi đến trước mặt Âu Thần liền dừng lại, sau đó đồng loạt cúi đầu.

"Lão đại, hơn 450 người bao vây bên ngoài đã bị xử lý. Đa số đều bị giết hết, số còn lại đã bị bắt sống, tất cả đều chờ lệnh của lão đại."

Nam Cung Âu Thần gật đầu, "Rất tốt! Dựa theo quy luật của Nam Cung gia đối với kẻ phản bội thì biết nên làm thế nào rồi chứ?"

"Vâng, lão đại!"

Vũ Hiên giơ tay, một số thuộc hạ liền nhận lệnh đi ra trừ khử những người còn lại. Không cần hỏi cũng biết, kết cục của đám người kia nhất định rất thê thảm.

Hai mắt Lâm Quân đỏ lên, một bộ dáng điên cuồng. "Tại sao các người lại ở đây? Không phải là đã bị điều đi đến châu Âu rồi sao?" Chính là vì dựa vào việc tứ đại đường chủ không có ở đây nên ông ta mới dám tấn công Lưu Ly Bảo.

Khuôn mặt hồ ly của Vũ Á cười rộ lên, không có ý tốt nói: "Xem ra tin tức của ông chậm chạp nhỉ, ông không biết là chúng tôi đã về từ hai ngày trước sau, hơn nữa người đi châu Âu vốn chỉ có một mình tôi thôi."

Khóe miệng những người khác giật giật, không hổ là hồ ly Vũ Á, độc miệng thật!

Lâm Quân nghe xong theo bản năng nhìn Mẫn Nguyệt, thấy nụ cười không rõ ý vị của cô thì đã hiểu tất cả.

Lâm Quân tức giận muốn nổ phổi, ông ta không thể tin được kết quả kế hoạch hoàn mỹ của mình vậy mà vì vở kịch của bọn họ mà bị phá hủy. Thì ra những gì ông ta làm nãy giờ chỉ là vô ích, giấc mộng bao nhiêu năm của ông ta cứ thế mà tan vỡ.

Lâm Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, không phải, ông ta vẫn còn con át chủ bài, với lực lượng kia thì Nam Cung Âu Thần nhất định không chống đỡ nổi.

"Nam Cung Âu Thần dù bây giờ mày còn sống thì đã sao, lát nữa thì mày cũng phải chết thôi. Chờ người của tao ra tay thì toàn bộ Nam Cung gia sẽ bị san bằng."

"Người của ông? Ông nói đám sát thủ nằm trên bảng xếp hạng đó sao? Thật đáng tiếc, bọn họ đều bị tôi giải quyết hết rồi." Mẫn Nguyệt dựa vào người Âu Thần, giảo hoạt cười một tiếng.

Lâm Quân kinh hãi hét lớn "Không thể nào!"

Một tay Âu Thần đỡ lấy eo cô, lo sợ cô ngã, hai mắt dịu dàng khóa chặt hình bóng của cô. Thấy vẻ mặt giảo hoạt của cô, trong lòng anh như có lông tơ quất nhẹ qua, vô cùng mềm mại. Bàn tay anh cũng không rảnh rỗi, gãi nhẹ eo cô. Mẫn Nguyệt nhanh chóng đè cái tay không an phận đó lại, trừng mắt nhìn anh. Trong tình huống này anh vậy mà còn có tâm tư đùa giỡn cô được.

Mẫn Nguyệt đứng thẳng người, hai tay vỗ nhẹ một cái. Tiêu Anh Kỳ cùng Hàn Viên Viên, An Triết Hàn, Lâm An Nhiên lần lượt bước vào.

Tiêu Anh Kỳ dẫn đầu đám người, đưa một loạt thẻ bài cùng với nhẫn cho cô. Những thứ này đều là đặc điểm nhận biết của từng sát thủ, mỗi sát thủ khi ở trong tổ chức sát thủ nào đó thì cũng đều có một ký hiệu riêng thuộc về tổ chức đó cũng như thể hiện thân phận của mình. Địa vị càng cao thì ký hiệu cũng càng đặc biệt, khiến người ta vừa nhìn qua đã biết.

Cô cầm lên một thẻ bài lắc lắc, "Có thể khiến cho sát thủ từ hạng chín đến hạng hai mươi đứng trên bảng xếp hạng sát thủ làm việc cho ông, đúng là khiến tôi bất ngờ đó. À còn cả người ở vị trí thứ năm và thứ sáu nữa."

Người được nêu tên trên bảng sát thủ đều là những cao thủ, bọn họ có thể không cùng nằm trong một tổ chức, nhưng đều dựa trên thực lực để xếp hạng. Người bình thường muốn mời một trong những người đó thì cũng rất là khó rồi, Lâm Quân lại còn mời cả mười mấy người, đúng là không thể coi thường.

"Thủ lĩnh, tất cả bọn họ đều đã bị bắt lại, đang chờ xử lý. Nhưng chỉ bắt được 11 người, vẫn còn sát thủ đứng thứ năm và thứ sáu."

"Thứ năm và thứ sáu a....." Ánh mắt như lưu ly của cô chuyển đến hai người đứng sau lưng Lâm Quân khẽ cười một tiếng.

"Bây giờ vẫn còn chưa chịu lộ ra sao?"

Cô vừa dứt lời thì thẻ bài trong tay lập tức phóng tới chỗ hai người kia. Bọn họ nhanh chóng lách mình, suýt chút nữa đã bị cô đánh trúng.

"Hừ, nếu đã bị cô vạch trần rồi thì không cần che giấu nữa." Hai người bọn họ đồng loạt lột mặt nạ da người ra, sau đó xông tới chỗ Mẫn Nguyệt.

Cô cười lạnh, không nhanh không chậm đối phó hai người đó. Âu Thần khoanh tay đứng tại chỗ, tuyệt đối không có ý muốn xen vào cuộc chiến của cô. Với hai người sát thủ này thì không thể nào có khả năng tổn thương bảo bối, xem như cho cô vui đùa với bọn họ một chút vậy.

Tay Mẫn Nguyệt vừa đúng lúc chặn được nắm đấm của một người vung tới, sau đó chân cũng đồng thời đá vào người kia. Cô lộn người một vòng, thuận tiện đẩy hai người kia vào nhau. Cúi người, quét chân, vung cú đấm, một loạt động tác được cô thực hiện vô cùng lưu loát. Không khí xung quanh dần căng thẳng, thể hiện cuộc chiến đã đến cao trào.

Hai người sát thủ kia vốn cho rằng cô chỉ đơn giản là một cô gái, nên không đề phòng nhiều, còn nghĩ cuộc chiến sẽ nhanh chóng kết thúc. Nhưng không ngờ bọn họ đã khinh địch, còn đánh giá rất sai về cô, bây giờ bọn họ hối hận vô cùng.

Trong mắt hai người thoáng lóe lên tia tàn nhẫn, từ trên người lặng lẽ lấy ra ám khí, định lợi dụng thời cơ hại cô.

Khí thế xung quanh Âu Thần bỗng nhiên thay đổi, hai mắt ẩn chứa sóng ngầm cuồn cuộn. Dám ám hại bảo bối, muốn chết!

Mẫn Nguyệt đương nhiên cũng nhận ra chuyện này, khi ám khí phóng tới cô chỉ khinh thường liếc mắt. Thân hình hơi chuyển, cổ tay động một cái liền tránh được ám khí đó.

"Chơi ám khí à? Tưởng trò này chỉ có các người biết thôi sao, hãy xem bột phấn độc nè!" Mẫn Nguyệt vừa nói vừa lấy một thứ từ trong người ra ném về phía bọn họ.

Bọn sát thủ tưởng đâu là cô muốn ném ám khí gì đó rất lợi hại nên liền lùi lại, lấy tay che mắt và mũi. Nhưng kết quả bọn họ đợi hồi lâu cũng không thấy gì, mở mắt ra thấy xung quanh hoàn toàn bình thường thì đã biết bị Mẫn Nguyệt lừa.

Lợi dụng khoảnh khắc hai người kia còn đang kinh ngạc, thân hình cô phóng tới, lướt qua người họ, vững vàng đứng ở một chỗ, mà trên tay cô là một con dao nhỏ dính máu.

"Tôi nói vậy mà các người cũng tin sao, ngu ngốc!"

Hai sát thủ đó vốn còn chưa hiểu chuyện gì sau đó chỉ thấy cả người đau xót tột cùng, nhìn xuống dưới, thấy tay mình đang chảy máu không ngừng. Bọn họ cư nhiên đã bị cắt đứt gân tay!

"A!" Bọn họ đau khổ ôm cánh tay lăn lộn trên đất, nỗi đau bị trực tiếp cắt đứt gân tay này không ai hiểu nổi.

Mẫn Nguyệt xoay người thả hai chiếc nhẫn xuống đất, mà chủ nhân của nó chính là hai người sát thủ đang nằm lăn lộn kia. Chiếc nhẫn chính là thể hiện thân phận của bọn họ, là niềm kiêu hãnh của bọn họ, cứ như vậy mà bị cô ném trên đất.

Lâm Quân nhìn chằm chằm sự việc diễn ra, miệng lắp bắp: "Cô, làm sao có thể..... Bọn họ rõ ràng là....."

"Rõ ràng là sát thủ cấp cao trên bảng xếp hạng đúng không. Nhưng mà ông chưa từng nghe câu nói núi cao còn có núi cao hơn sao?"

Lâm Quân sững người, ông vốn định dùng những người này để giết Nam Cung Âu Thần. Nhưng vì hắn ta trúng độc nên vẫn chưa có dịp dùng tới.

Nam Cung Âu Thần tuyệt đối không có khả năng biết về con át chủ bài này của ông, cho dù có biết thì chỉ với thực lực của tứ đại đường chủ không thôi thì không đủ đối phó những người kia. Vậy thì là ai đã ra tay giúp Nam Cung gia? Còn những người lạ mặt vừa xuất hiện này, ông ta nhớ hình như lúc nãy người đàn ông kia gọi Nam Cung Mẫn Nguyệt là thủ lĩnh.....

"Cô rốt cuộc có thân phận gì?"

Mẫn Nguyệt nở nụ cười rạng rỡ, dường như rất hài lòng với câu hỏi này của ông. Cô lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn được khắc hình chim ưng vô cùng tinh xảo nhẹ nhàng đeo lên tay mình. Cô giơ bàn tay đeo nhẫn lên, "Đến bây giờ ông vẫn không biết tôi là ai sao?"

Lâm Quân chưa kịp hiểu ý của cô là gì thì hai người nằm trên đất đã la lên.

"Queen, cô chính là Queen, thủ lĩnh của J, chuyện này làm sao có thể!"

Mẫn Nguyệt cong môi cười, "Tại sao lại không thể?"

Lâm Quân trố mắt, hoàn toàn không thể tiếp nhận tin tức này.

"Cô có bằng chứng gì để chứng minh cô thật sự là Queen, lỡ như chiếc nhẫn đó là giả thì sao?"

"Tại sao tôi cần có bằng chứng để chứng minh thân phận của mình chứ? Tôi không có bất kỳ lý do nào để lừa ông, ông muốn tin cũng được, không tin cũng được."

Người đối diện nghẹn họng, đúng là không cần thiết. Hơn nữa cuộc chiến vừa rồi đã chứng minh tất cả. Trên thế giới này không có bao nhiêu người có thể đồng thời đánh bại cả hai người sát thủ đứng hạng năm và sáu. Trừ phi cô là người đứng đầu bảng xếp hạng, nữ hoàng của giới sát thủ!

Lâm Quân tức giận phun ra một búng máu, bây giờ thì ra ông ta đã hiểu tại sao lúc ông ta đến tìm tổ chức J thì bọn họ lại cự tuyệt với yêu cầu của ông ta. Không ngờ Nam Cung Mẫn Nguyệt lại là thủ lĩnh của J, bản thân cô ta đúng là giấu rất kĩ a!

Mẫn Nguyệt che miệng châm chọc, "Chậc, chậc, ông có biết tại sao ông lại lộ ra nhanh như vậy không? Đơn giản vì ông đã tìm đến J, ông lại nhờ người trong tổ chức của tôi đến giết tôi sao? Đúng là lão già ngu ngốc!"

Lâm Quân càng ho khan kịch liệt hơn nữa, máu chảy không ngừng.

Mọi người "....." Quả nhiên là tiểu ác ma, trình độ độc miệng này còn hơn cả con hồ ly Vũ Á kia nữa.

Lâm Quân ho xong thì vẻ mặt vô cùng phẫn hận, hung ác nhìn về phía Mẫn Nguyệt và Âu Thần.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô quên là Nam Cung gia đã đối xử như thế nào với ba mẹ cô sao? Bây giờ cô giúp họ, không sợ sau này phải hối hận à?"

Không nói đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến Mẫn Nguyệt liền tức giận, ý cười trên mặt cũng mất hết.

"Cái chết của mẹ tôi như thế nào, cái này không phải ông là người rõ nhất sao? Lâm Quân, ông nghĩ tôi ngu ngốc đến nỗi tin tưởng lời nói của ông vô điều kiện?"

Biểu cảm của Lâm Quân thoáng chột dạ, sắc mặt trắng bệch.

"Cô.....cô đang nói gì vậy!?"

Lần này không đợi Mẫn Nguyệt trả lời mà Nam Cung Hạ đã tự mình nói trước.

"Lâm Quân, đừng tưởng tôi không biết năm đó ông đã làm ra chuyện gì. Tin tức Khuynh Thành quay về Nam Cung gia không có bao nhiêu người biết, vậy mà chỉ ngay trong ngày hôm sau thì con bé đã bị kẻ thù tìm tới. Trong chuyện này nhất định có kẻ đã để lộ thông tin của Khuynh Thành ra, mà ngày con bé trở về, thật trùng hợp là ông cũng ở Nam Cung gia. Từ lúc đó tôi vốn đã bắt đầu nghi ngờ ông, nhưng mà không có chứng cứ, hơn nữa ba tôi vì chuyện của Khuynh Thành mà lâm bệnh nên không muốn ai nhắc lại chuyện đó. Bây giờ ông lại đi nói mọi chuyện cho Mẫn Nguyệt, còn đổ oan là tôi hại chết Khuynh Thành. Bản lĩnh đổi trắng thay đen này của ông đúng là khiến tôi phải bái phục. Chỉ là ông lại giúp tôi chứng minh được một điều, quả nhiên chuyện của Khuynh Thành năm đó, ông có liên quan rất lớn. Lâm Quân, hôm nay tôi sẽ bắt ông phải trả giá cho cái chết của Khuynh Thành!"

Lâm Quân run rẩy đứng dậy, cười như điên dại. "Ha, thì ra ông đã biết hết tất cả rồi sao, dù đã biết rồi thì sao chứ, ông cũng không thể giết được tôi. Nam Cung Hạ, ông cũng chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi. Ông và Nam Cung Khuynh Thành đều là con của hắn ta, nên cả hai người đều phải chết, phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Quan hệ huyết thống

Lâm Quân hét xong thì đột ngột cầm cây gậy chống đứng lên, ông ta nhẹ nhàng kéo đầu cây gậy, lộ ra một con dao nhỏ bên trong. Lâm Quân thừa lúc mọi người không kịp đề phòng mà xông về phía Nam Cung Hạ.

Lúc còn trẻ thực lực của Lâm Quân ở Nam Cung gia rất cao, nên võ công của ông ta tuyệt đối không thua kém gì với Nam Cung Hạ.

Nhưng Nam Cung Hạ thì khác, tai nạn mười năm trước đã để lại cho ông di chứng rất nặng nề nên khả năng phản ứng lại không bằng Lâm Quân. Nên khi ông ta xông tới Nam Cung Hạ chỉ có thể chật vật tránh sang một bên.

Mặt Nam Cung Âu Thần biến sắc, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ ông.

Con dao của Lâm Quân một đường quét tới, thân thể Nam Cung Hạ lùi ra sau, đồng thời lấy tay ra đỡ. Nhưng ông không kịp cảm nhận cơn đau truyền tới thì đã bị người ta kéo ra xa, sau đó liền nghe thấy tiếng Lâm Quân la đau.

Âu Thần vươn chân đá Lâm Quân té xuống đất rồi kéo Nam Cung Hạ đến chỗ an toàn. Bây giờ tốt nhất nên cách xa lão già điên này ra.

"Ba hãy ở yên đây đi, bọn họ sẽ bảo vệ ba an toàn, còn về Lâm Quân con sẽ xử lý." Anh vốn muốn nói một số lời quan tâm, nhưng vừa đến miệng thì bị bản tính ngạo kiều của mình chặn lại. Sau đó vẻ mặt lạnh lùng như thường dặn dò Nam Cung Hạ.

Nam Cung Hạ đương nhiên rất hiểu rõ tính tình của con trai mình, muốn thằng nhỏ này nói lời quan tâm lo lắng với ông còn khó lên trời. Nhưng vừa rồi nó đã bảo vệ ông như vậy thì ông cũng đã đủ thỏa mãn rồi. Nhìn con trai nhà người ta, rồi lại nhìn con trai nhà mình..... Aizz.

"Được rồi, con cứ yên tâm, ba sẽ không sao, khi đối phó với Lâm Quân thì cẩn thận một chút."

Hai người đang nói được một nửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh.

"A!"

Nam Cung Hạ nhìn qua, cả người thoáng hoảng hốt.

"Vân Ngọc!"

Thì ra lúc nãy Nam Cung Hạ được Âu Thần cứu đi, Lâm Quân không thể làm gì được ông nên liền chuyển hướng sang tấn công Tần Vân Ngọc. Lúc này thần trí của ông ta đã không rõ ràng, miệng luôn lặp lại một câu.

"Các người đều phải chết, nghiệt chủng của hắn ta đều phải chết!"

Tần Vân Ngọc đã sợ tới mức không nói nên lời, khi Lâm Quân xông tới cũng không có tránh đi, chỉ biết ngơ ngác đứng đó. Một lúc sau bà ta mới phản ứng được, định chạy đi nhưng vì vội quá mà bị vấp té. Tần Vân Ngọc kinh hoảng lùi ra sau, bàn tay vẫy lung tung, miệng hét lớn.

"Đừng tới đây, tôi.....tôi và ông không có ân oán gì, Lâm Quân, ông đừng giết tôi!"

Mẫn Nguyệt thở dài bất lực, sau đó thân hình cô liền phóng tới chỗ Tần Vân Ngọc.

Khi Lâm Quân sắp cầm dao đâm Tần Vân Ngọc, Mẫn Nguyệt đã vươn chân đá Tần Vân Ngọc lăn sang một bên, tránh khỏi con dao sắc bén kia.

Nhưng cô chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã cảm thấy một luồng lạnh lẽo đặt trên cổ.

"Bảo bối!"

"Mẫn Nguyệt!"

"Queen!"

Những người khác trong đại sảnh vừa nhận thấy tình thế không đúng đã đồng loạt chĩa súng vào Lâm Quân nhưng tiếc là không kịp nữa rồi.

Lâm Quân cầm dao đặt trên cổ cô, cả khuôn mặt run lên vì cười.

"Không ngờ có ngày cô lại nằm trong tay tôi, vì cứu một người luôn ghét cô mà trở nên như bây giờ. Cô có phải rất hối hận không?"

Hiếm có khi Mẫn Nguyệt không phản bác Lâm Quân, thành thật gật đầu. "Ừ, có chút hối hận."

Mọi người: "....."

Chẳng phải theo kịch bản thì nên nói tôi không hối hận, bởi vì cứu người là chuyện nên làm bla...bla... Tại sao lời thoại lại không đúng gì hết vậy!?

Lâm Quân cũng nghẹn họng, cô nói vậy thì ông ta biết đáp lại kiểu nào.

"Khụ, khụ, bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi. Dù sao tôi cũng sắp chết vậy chi bằng kéo cô theo, ít ra có người cùng xuống địa ngục với tôi, tôi cũng không cô đơn." Lâm Quân đã đoán trước được, ngày hôm nay nhất định ông ta sẽ không thể thoát khỏi đây, vậy chi bằng cùng chết với cô gái mà Nam Cung Âu Thần yêu thương nhất, như vậy ông ta cũng rất có lời.

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Muốn cùng xuống địa ngục với tôi có nhiều người lắm, không đến lượt ông đâu."

Mí mắt Lâm Quân giật giật, tay ông ta suýt nữa đã không chịu được mà cắt đứt cổ cô rồi. Bình tĩnh, phải bình tĩnh.....Bình tĩnh được mới là lạ ấy!

"Cô câm miệng! Bây giờ chỉ cần tôi động tay một cái thì tính mạng của cô đi luôn rồi, vậy mà cô còn ở đó kiêu ngạo sao?"

Mẫn Nguyệt liếc mắt khinh thường, "Ông dám làm vậy sao?"

"Ai nói tôi không dám, bốn năm trước đúng là tôi không nên nhất thời nương tay với các người. Nếu như năm đó tôi sớm trừ khử hai người thì đã không rơi vào bước đường này. Năm đó là tôi sai, nhưng bây giờ tôi sẽ không phạm vào sai lầm đó nữa. Nam Cung Âu Thần, chẳng phải mày yêu con nhỏ này lắm sao, vậy tao cùng nó chết, nhất định sẽ khiến mày đau khổ tột cùng."

"Quả nhiên trận ám sát năm đó là do ông làm."

"Đúng vậy thì sao? Cô có thể làm gì được tôi? Sắp chết mà còn lớn giọng vậy à."

Âu Thần định đến gần cô nhưng thân thể vừa động đậy thì con dao của Lâm Quân càng thêm kề sát cổ cô, trên làn da trắng nõn đã xuất hiện vết máu.

Mày của Mẫn Nguyệt khẽ nhíu lại, nhưng vẫn không rên một tiếng.

Nhưng chỉ động tác đó đã dọa cho anh không dám bước tiếp, thân hình cứng ngắc đứng tại chỗ.

Cánh tay của Lâm Quân khi nãy bị đạn bắn trúng cũng đang chảy máu, nhưng sắc mặt của ông ta vẫn bình thản, tựa như vết thương đó không phải trên thân thể của ông ta vậy.

Máu của hai người hòa vào một chỗ, nhất thời không biết là máu của ai nữa.

Tần Vân Ngọc sau khi được Mẫn Nguyệt cứu thì không những không cảm kích cô mà còn oán hận. Có rất nhiều cách để cứu vậy mà con nhỏ đó lại dám đá bà ta. Làm phu nhân của Nam Cung gia mấy chục năm nay, có bao giờ Tần Vân Ngọc bà phải chịu sỉ nhục như thế này.

Tần Vân Ngọc cho rằng Mẫn Nguyệt cố tình lợi dụng cơ hội đó để trả thù bà ta. Đúng là đứa con gái lòng dạ nham hiểm!

Khi Tần Vân Ngọc chật vật đứng lên thì phát hiện Mẫn Nguyệt đã bị Lâm Quân cầm dao uy hiếp thì bà ta lặng lẽ che giấu sự hả hê dưới đáy mắt.

Thần kinh của Âu Thần hiện tại rất căng thẳng, chỉ sợ Lâm Quân sẽ tức giận ra tay với bảo bối của anh. Khi con dao Lâm Quân cứa vào cổ cô, đôi mắt anh càng thêm sâu thẳm. Anh biết cô đang làm gì, cô cố tình chọc giận Lâm Quân, để lợi dụng sơ hở mà thoát ra. Nhưng cách đó quá nguy hiểm, anh tuyệt đối không cho phép cô dùng tính mạng của mình để đánh cuộc. Đặc biệt khi cô vì đau mà nhíu mày thì lòng anh càng thêm kinh hoảng, không nhịn được mà tiến lên trước.

"Lâm Quân, thả cô ấy ra, tôi sẽ đồng ý với mọi điều kiện của ông!"

"Mọi điều kiện của tôi? Vậy được, nhặt cây súng dưới đất lên, tự bắn vào tay mình đi, chỉ cần mày làm được thì tao sẽ chấp nhận thả nó ra."

Đồng tử Mẫn Nguyệt co rụt lại, bất chấp tất cả hét lớn. "Không được!"

"Được." Âu Thần không do dự mà trả lời, bước chân chuyển động đến chỗ cây súng nằm dưới đất rồi cầm nó lên.

"Sau khi tôi bắn thì ông phải thả cô ấy ra!"

"Đương nhiên rồi, cái tao cần chỉ là nhìn mày đau khổ mà thôi. Nếu mày đã tự hủy hoại đi tay của mình, thì cũng chẳng cần tao động thủ nữa."

Lâm Quân vừa thấy anh cầm súng lên thì nét mặt đã không kiềm chế được mà hưng phấn.

Nhưng cảm giác trong lòng Mẫn Nguyệt lúc này lại hoàn toàn trái ngược với ông ta. Nếu như Thần mà bị đi cánh tay thì xem như tương lai của anh đã bị hủy luôn rồi. Cô không muốn mình trở thành vật cản phá hoại tương lai của anh, sự nghiệp của anh.

"Nam Cung Âu Thần, nếu anh dám bắn thì em sẽ cắn lưỡi tự tử cho anh xem!"

Lâm Quân biến sắc, lo sợ Âu Thần sẽ đổi ý nên không cho Mẫn Nguyệt làm loạn, bóp chặt miệng cô.

"Câm miệng!"

Quả nhiên sau khi nghe xong bàn tay của Âu Thần thoáng run lên, anh ngước mắt nhìn về phía cô, nở nụ cười nhợt nhạt nhưng rất dịu dàng.

"Bảo bối, đừng sợ, chỉ là một cánh tay mà thôi, đối với anh thì em càng quan trọng hơn. Em chỉ cần chịu đựng một chút nữa thôi, rất nhanh sẽ không sao rồi."

Chỉ một câu nói nhưng lại khiến cô rất đau lòng, nhưng hơn hết là sự ấm áp chưa từng thấy.

Mẫn Nguyệt lắc đầu không ngừng, nước mắt cũng chảy xuống. Nếu không phải có Lâm Quân kiềm chế thì cô nhất định sẽ chạy ngay đến chỗ anh. Cô hối hận rồi, cô không nên xúc động như vậy, cô không nên lấy bản thân mình ra để mạo hiểm. Trong giờ phút đó, trong mắt của Mẫn Nguyệt có gì đó tan rã, cô biết đó là sự nhân từ cuối cùng cô dành cho Lâm Quân. Đến phút cuối cùng, ông ta vẫn lợi dụng cô để hại Thần.

Âu Thần chậm rãi cầm súng đặt lên cổ tay mình, chỉ chờ bóp cò.

"Lão đại!"

Những người khác muốn tiến lên nhưng đều bị anh ngăn cản.

Hai tay Mẫn Nguyệt khẽ chuyển động, có ý định thoát khỏi vòng tay của Lâm Quân.

"Cạch" Đó là tiếng lên đạn, anh cũng đã kéo khoá an toàn, trong giây phút đó, thần kinh mọi người đều kéo căng.

Nhưng sau đó cây súng trên tay Âu Thần bị một bàn tay chặn lại, anh ngẩng đầu lên lại phát hiện là Nam Cung Hạ.

"Âu Thần, con không được làm như vậy!"

"Nếu hắn ta không làm thì tôi lập tức giết Nam Cung Mẫn Nguyệt." Lâm Quân vô cùng bất mãn với việc Nam Cung Hạ phá hoại chuyện tốt của ông nên giọng điệu không hề vui vẻ một chút nào.

"Nếu ông dám làm vậy thì sau này ông sẽ hối hận đó."

Lâm Quân nhướng mày, tựa như rất hứng thú với lời nói của Nam Cung Hạ.

"A, ông nói thử tại sao tôi phải hối hận?"

"Bởi vì con bé là cháu gái ruột của ông!"

Mí mắt Mẫn Nguyệt hạ xuống, lặng lẽ thở dài, xem ra không thể giấu được nữa rồi, nếu vậy thì cứ nói ra hết đi.

Chỉ một câu nói đã khiến toàn bộ đại sảnh im lặng, không khí quỷ dị vô cùng.

Một lúc sau Lâm Quân mới lấy lại tinh thần sau lời nói vừa rồi của Nam Cung Hạ.

"Nam Cung Hạ, ông đừng nghĩ đến dùng chuyện đó để lừa tôi sau đó cứu cô ta ra."

Nam Cung Hạ liếc mắt sang Mẫn Nguyệt thấy cô không có ý muốn phản đối ông nên ông liền yên tâm nói ra.

"Ông quên chuyện tốt năm đó mình đã làm với dì Tĩnh Lan rồi sao?"

Hai mắt Lâm Quân mở lớn, thân thể run run. "Cái gì, không lẽ ông nói là....."

"Đúng vậy, ông có biết tại sao dì Tĩnh Lan lại chết sớm như vậy không? Là do ông, do ông đã cưỡng hiếp dì ấy. Sau khi bị cưỡng hiếp ông có biết dì ấy đã đau khổ tới nhường nào không? Thậm chí dì ấy đã từng tự sát mấy lần, sau khi mang thai Khuynh Thành thì tình trạng này càng tồi tệ hơn nữa. Bác sĩ đã kết luận dì ấy bị trầm cảm rất nặng, nếu không phải là do ba tôi chăm sóc và khuyên nhủ hết lòng thì dì ấy đã sớm chết cùng cái thai trong bụng rồi. Mà ba của cái thai trong bụng dì ấy chính là ông, Lâm Quân. Khuynh Thành là con gái của ông, Mẫn Nguyệt cũng chính là cháu gái ruột của ông."

Lâm Quân hiển nhiên chưa kịp tiếp thu nổi cái tin tức kinh người này.

"Làm sao có thể, ông đang gạt tôi phải không?! Chuyện này không phải là thật, chuyện này không phải là thật!"

Thấy phản ứng này của Lâm Quân, Nam Cung Hạ cũng không vui vẻ gì, chỉ cảm thấy một nỗi căm hận trào lên. Ông vẫn nhớ ngày đầu tiên gặp dì Tĩnh Lan của mấy chục năm trước. Cô gái thanh thoát, dịu dàng ngồi trước mặt ông, nở nụ cười trong trẻo.

"Con chính là tiểu Hạ sao? Thật dễ thương! Giới thiệu với con một chút, dì là Vương Tĩnh Lan, sau này dì sẽ là người chăm sóc con."

Lại qua vài năm, gương mặt dịu dàng đó dường như đã gầy đi rất nhiều, nhưng sự yêu thương trong mắt đối với ông và nét dịu dàng đó vẫn không thay đổi. Ngày hôm đó, dì cầm tay ông, dùng sức lực cuối cùng của mình để nói với ông.

"Tiểu Hạ, xin lỗi, dì không thể tiếp tục chăm sóc con nữa rồi. Nhưng mà Khuynh Thành vừa ra đời đã không có mẹ, con bé rất tội nghiệp, hãy giúp dì chăm sóc tốt cho con bé."

Nhưng mà ông lại không thể bảo vệ Khuynh Thành, để con bé phải chết oan uổng, đến bây giờ một chút tin tức của kẻ thù cũng không có. Cho nên hiện tại ông phải dùng hết sức của mình để bù đắp cho Mẫn Nguyệt, bảo vệ con bé bình an, hạnh phúc.

"Lâm Quân, là do chính tay ông hại chết con gái của mình, bây giờ đến cả cháu gái của ông, ông cũng muốn giết sao?"

Câu nói này làm cho tinh thần Lâm Quân càng thêm hoảng hốt. Sắc mặt ông ta trắng bệch, bàn tay cầm dao đặt trên cổ Mẫn Nguyệt cũng buông lỏng.

"Là tôi hại chết con gái mình, là tôi hại chết con gái mình....."

Mẫn Nguyệt chính là lợi dụng lúc này bẻ tay Lâm Quân, đánh rớt con dao của ông ta xuống đất, sau đó chạy đi.

Âu Thần thấy cô làm vậy đã vọt lên trước, kéo cô ôm chặt vào người. Thật tốt, bảo bối của anh không sao cả.

Cô cũng vòng tay ôm thắt lưng của anh, giữa hai người không ai nói lời nào, yên lặng hưởng thụ cảm giác ấm áp lấp đầy.

"Khuynh Thành, Khuynh Thành.....là ba đã hại con. Lan nhi, cũng tại anh đã hại chết con của chúng ta." Lâm Quân vừa nói vừa đấm lên người, hai mắt cũng đỏ lên.

Mẫn Nguyệt buông Âu Thần ra, đứng một bên nhìn dáng vẻ của Lâm Quân hiện tại. Cô không có cảm giác thương cảm hay đồng tình, vì những việc làm của ông ta thì đây là những gì ông ta đáng phải nhận.

Lâm Quân la hét một hồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt oán độc hướng về phía Nam Cung Hạ.

"Nếu ông đã biết rõ mọi chuyện tại sao lại không nói với tôi, nếu tôi biết tôi cũng sẽ không....."

"Nói với ông? Để ông tiếp tục phá hoại cuộc đời con bé à? Năm đó trước khi chết dì Tĩnh Lan đã căn dặn tôi tuyệt đối không được nói chuyện này cho ông biết, bởi vì dì ấy hận ông."

Thân hình Lâm Quân lảo đảo lùi về sau, "Không thể nào, ông đang nói dối, Lan nhi sẽ không hận tôi, cô ấy rõ ràng yêu tôi."

"Phải, nhất định là ông đang nói dối, ông gạt tôi."

Lâm Quân lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí, tay cầm con dao xông đến chỗ Nam Cung Hạ.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Hai tiếng súng vừa rồi phát ra cây súng trên tay Âu Thần, kèm theo đó là tiếng la hét của Lâm Quân.

Ông ta ôm hai chân đầy máu me, đau đớn không gì diễn tả được. Mẫn Nguyệt biết, e rằng đôi chân đó đã bị phế rồi. Cô còn chưa kịp nhìn kĩ Lâm Quân thì đã bị một bàn tay che lại.

Âu Thần che mắt cô, sau đó xoay đầu cô vào ngực mình, để cô không phải thấy cảnh tượng ghê rợn đó. Dù sao đối phương cũng là ông ngoại của Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt đương nhiên biết suy nghĩ này của anh nên cô cũng không phản kháng, im lặng dựa vào người anh hít thở mùi hương quen thuộc khiến cô an tâm.

Khi đối diện với kẻ thù thì nét mặt của Âu Thần luôn luôn băng giá, anh chỉ khẽ liếc nhìn Lâm Quân, lạnh lùng nói: "Đưa ông ta đi đi!"

Lyly: Hố vắng quá, huhu

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Kết cục của Lâm Quân

Người của Nam Cung Âu Thần nhanh chóng đi vào đưa Lâm Quân ra ngoài, còn thuận tiện xách theo hai tên sát thủ thất bại kia.

Đến khi Lâm Quân bị cưỡng ép lôi ra khỏi Lưu Ly Bảo, thì tiếng hét thê lương của ông ta vẫn quanh quẩn cả đại sảnh. Chuyện của Lâm Quân cứ như vậy mà kết thúc.

Mẫn Nguyệt vùi đầu thành một cục trong ngực Âu Thần, không hề để ý đến ông ta. Anh lo sợ cô thấy khó chịu nên càng ôm chặt cô hơn, động tác dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô.

Những người khác thấy hình ảnh hai người ôm chặt nhau như thế liền biết điều mà lui ra ngoài, để lại thế giới riêng cho bọn họ.

Sau một hồi trầm mặc, Mẫn Nguyệt rầu rĩ hỏi: "Tại sao không giết ông ấy?"

Âu Thần cúi đầu, phát hiện cô vẫn nằm trong lòng anh thì khoé môi khẽ kéo lên.

"Anh biết, tuy ngoài mặt em nói hận nhưng thật ra em vẫn để ý đến ông ta. Dù sao đó cũng là ông ngoại của em, anh sẽ không lấy mạng ông ấy."

Thân hình cô chợt cứng đờ, giọng nói lên cao. "Em đã nói rồi, giữa em và ông ta không có quan hệ gì hết, anh cũng không cần để ý đến."

"Thật sự không để ý đến sao? Vậy thì tại sao lúc nãy em lại để cho Lâm Quân uy hiếp mình? Anh biết với thực lực của em tuyệt đối không thể xảy ra chuyện đó được. Có phải em nghĩ nếu Lâm Quân đã hối hận thì sẽ giúp ông ta một tay, không để ông ấy bị giết đúng không? Đáng tiếc, Lâm Quân là một con người nham hiểm, tàn bạo lại không bao giờ biết chịu thua. Cơ hội cuối cùng của đời mình ông ta không muốn trốn đi mà lại muốn dùng em để hại anh."

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên, rời khỏi ngực anh.

"Thì ra anh đều đã biết sao. Nhưng mà có phần anh đoán sai rồi, em để Lâm Quân sống, không phải vì một chút tình cảm với một người ông ngoại mà em chưa bao giờ nhận kia. Chỉ là em muốn lợi dụng Lâm Quân để tìm hiểu kẻ đang đứng đằng sau giúp ông ta. Có thể thuê được mười mấy sát thủ trên bảng xếp hạng sát thủ thì không phải dễ. Nếu đổi lại là em thì e rằng chuyện này cũng có phần khó khăn. Cho nên nói, sau lưng Lâm Quân tuyệt đối còn có một chỗ dựa lớn mạnh giúp đỡ. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra chỗ dựa lớn này, sớm ngày giải quyết."

Nghe cô giải thích xong, nỗi lo lắng treo lơ lửng trong lòng anh bất giác hạ xuống, khẽ thở ra.

"Những chuyện này anh sẽ giải quyết, em không cần phải dùng bản thân mình ra mạo hiểm." Anh không dám chắc là khi thấy cô gặp nguy hiểm lần nữa thì bản thân liệu có thể bình tĩnh ứng phó như vậy hay không. Lỡ như không cứu được cô thì kết cục đó anh tuyệt đối không dám nghĩ đến.

Mẫn Nguyệt gật đầu, trong lòng có vài phần ấm áp. Bỗng nhiên cô thấy một vết máu rất nhỏ dính trên cổ áo anh, cô liền nhớ chuyện khi nãy. Cô vươn hai tay xoa mặt anh, giọng điệu không khỏi lộ ra vài phần nghiêm túc.

"Lần sau em không muốn anh hi sinh bản thân mình để cứu em, em tự có cách để cứu bản thân mình. Em không muốn giống như năm đó, trở thành gánh nặng của anh, vĩnh viễn không thể bảo vệ cho anh."

Bàn tay to lớn của Âu Thần phủ lên tay cô, giọng nói vô cùng dịu nhẹ. "Anh không cần em bảo vệ, chỉ cần để anh bảo vệ cho em là đủ rồi. Hơn nữa, em không phải là gánh nặng của anh, cho dù có, thì cũng là một gánh nặng ngọt ngào, anh tự nguyện nhận lấy."

Gò má Mẫn Nguyệt đỏ ửng, khuôn mặt ưu sầu từ lúc nãy tới giờ bỗng mỉm cười rạng rỡ.

Âu Thần chìm đắm trong nụ cười của cô đến say mê, trong lòng thầm nghĩ hình như mấy ngày nay anh chưa đụng vào cô thì phải? Bởi vì bận chuyện của Lâm Quân, hai người họ hầu như không có thời gian để ngọt ngào bên nhau. Bây giờ Lâm Quân đã xử lý xong, cũng đến lúc nên lo chuyện của anh rồi nhỉ?! Âu Thần nheo mắt, bắt đầu âm mưu một số chuyện khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Mẫn Nguyệt đương nhiên không biết suy nghĩ của anh đã bay xa đến chỗ nào rồi, hơn nữa còn có xu hướng ngày càng đen tối. Cô vẫn còn bận lo về chuyện sức khoẻ của anh.

"Ngày mai anh hãy nói Vũ Á đến làm một cuộc kiểm tra thân thể thử xem. Mặc dù thuốc độc của tiểu Hi cũng chỉ là thuốc giả, nhưng ai biết có tác dụng phụ nào không. Thuốc lúc nào cũng có ba phần độc, nên bảo Vũ Á kiểm tra lại thì an tâm hơn."

Lần này kế hoạch có thể thực hiện một cách thành công chính là nhờ vào công lao của Lam Hi. Hơn một tuần trước cô đã nhờ cậu điều chế ra giúp cô một loại thuốc có thể khiến người ta trông như đã chết thật sự. Nhưng sau một khoảng thời gian thì có thể tỉnh dậy. Cũng là nhờ vào loại thuốc này nên khi nãy Âu Thần mới không bị người của Lâm Quân nhận ra.

Nếu Lâm Quân cẩn thận thêm một chút nữa thì có lẽ đã phát hiện ra điều sơ hở, nhưng mà ông ta quá đắc ý, lại vội vàng muốn làm chủ Nam Cung gia nên khi nghe tin Âu Thần chết thì không hề nghi ngờ gì.

"Anh biết rồi, ngày mai sẽ bảo Vũ Á kiểm tra."

Âu Thần hưởng thụ nghe cô nói lời quan tâm anh, những lúc như thế này chính là bảo bối đáng yêu nhất. Nhìn cô như bà cụ non quan tâm hết chỗ này tới chỗ kia của anh thì anh thấy rất thoả mãn. Cảm giác được người khác yêu thương thật tốt.

Thấy cô còn có dấu hiệu muốn nói nữa thì anh vội nói sang chuyện khác.

"Đám sát thủ kia em muốn xử lý như thế nào?"

Mẫn Nguyệt sờ cằm, ánh mắt có phần suy tính. "Cứ nhốt bọn họ vài ngày đã rồi sau đó trả về tổ chức của họ."

"Không giết bọn chúng?"

"Không cần thiết, dù sao đám người đó cũng là nghe lệnh của Lâm Quân mà làm việc, vốn không có thù oán gì với chúng ta. Thả bọn họ về còn khiến cho tổ chức của bọn họ phải nợ chúng ta một ân tình. Ngoài ra, em càng tò mò với việc tại sao đám người đó lại đồng ý làm nhiệm vụ này cho Lâm Quân."

Ánh mắt Âu Thần lấp lánh ý cười, suy nghĩ này của cô và anh không mưu mà hợp. Anh cũng vốn có ý định như vậy, việc giết nhiều sát thủ cấp cao tuy không phiền phức bao nhiêu nhưng lại có thể gây ra ảnh hưởng không nhỏ trong giới sát thủ. Anh không muốn chuyện này ảnh hưởng tới cô nên xử lý

như vậy là tốt nhất.

Âu Thần cười nhẹ, bóp nhẹ mũi cô.

"Mọi chuyện em tự quyết định đi."

Mẫn Nguyệt bị nhột mà bật cười, vội vàng tránh thoát ngón tay của anh. Chỉ là cô vừa nghiêng đầu qua liền cảm nhận được một cơn đau truyền tới khiến cô phải hít khí lạnh.

Tiếng kêu đau của cô làm anh chú ý, tinh thần bỗng nhiên trở nên khẩn trương, anh vội hỏi: "Làm sao vậy?"

Mẫn Nguyệt đưa tay sờ cổ, thì ra là do lúc nãy Lâm Quân đã cầm dao cứa cổ cô. Bây giờ vết thương vẫn còn đang chảy máu, tuy không nặng nhưng hơi đau.

Sắc mặt Âu Thần lập tức tối sầm, đưa tay bế cô lên lầu.

"A! Anh làm gì vậy?"

Vì bị bế lên bất ngờ nên Mẫn Nguyệt theo phản xạ ôm cổ anh.

"Anh đưa em đi bôi thuốc." Giọng anh có chút khàn khàn vì nơi nào đó đã bắt đầu trỗi dậy. Từ sau đêm đó, dường như anh rất dễ bị kích thích, chỉ cần chạm vào cô thì anh đã thấy cả người nóng lên.

Mẫn Nguyệt tuy cảm giác có chút kì lạ nhưng vẫn không hề có ý kiến, mặc cho anh mang lên lầu. Lúc cô cúi đầu xuống không hề thấy ánh mắt anh thoáng qua tia giảo hoạt cùng ngọn lửa đang bùng cháy.

Anh vừa đi vừa kêu người dọn dẹp đại sảnh đầy máu me kia. Tốc độ của đám người hầu vô cùng nhanh, chưa đến nửa tiếng thì cả phòng khách đã sạch bóng, không còn vết máu nào, dường như ở đây chưa bao giờ trải qua cuộc chiến lúc nãy.

Mở cửa phòng, Âu Thần đặt Mẫn Nguyệt lên giường, bản thân tự đi lấy hòm thuốc và khăn ấm cho cô.

Bàn tay anh cầm khăn nhẹ nhàng lau đi vết máu trên cổ cô, động tác dịu nhẹ giống như đang đối xử với vật quan trọng nhất của mình. Mẫn Nguyệt lười biếng tựa vào thành giường, nghiêng đầu cho anh dễ làm việc. Sắc mặt của Âu Thần càng lúc càng âm trầm, trên cổ cô vốn là một vùng da trắng mịn màng bây giờ lại xuất hiện một vết rách dài, vô cùng khó coi. Đột nhiên anh cảm thấy dễ dàng tha cho Lâm Quân như vậy có phải là đúng hay không.

Động tác của anh làm Mẫn Nguyệt rất dễ chịu, cộng thêm lớp thuốc mát lạnh được bôi lên, cô càng thêm thoải mái. Cô hơi ngã người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần. Cái áo mỏng manh vì vậy mà rũ xuống, lúc nãy khi bôi thuốc, áo của cô đã được kéo xuống một phần, bây giờ càng thêm lộ ra khung cảnh mê người bên trong.

Suy nghĩ miên man của anh như bị đình chỉ, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào nơi mềm mại của cô đang nhô lên. Ngọn lửa dục vọng vừa được dập tắt bây giờ lại bùng lên mạnh mẽ. Anh hít sâu một sâu, ép mình phải dời tầm mắt sang chỗ khác. Nhưng vừa quay đầu đi thì cảnh tượng vừa rồi lại hiện lên, mà thủ phạm khiến anh rối rắm nãy giờ vẫn không biết gì, lại ngang nhiên nhắm mắt ngủ.

Cuối cùng anh không nhịn được mà cúi xuống liếm một cái trên cổ cô, sau đó bắt đầu đi xuống.

"Ưm..." Mẫn Nguyệt khó chịu rên rỉ, mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt là một cái đầu to đùng đang vùi giữa ngực cô.

"Âu Thần, anh....." Lời nói của cô còn chưa kịp nói hết thì đã bị nụ hôn của anh chặn lại. Cô cũng muốn phản kháng nhưng anh vừa hôn thì cả người cô đã mềm nhũn, đến sức phản kháng cũng không có.

Âu Thần ngẩng đầu lên, phát hiện người dưới thân hai mắt mê ly, thân thể dường như nhuộm một màu hồng nhạt. Hầu kết anh khẽ chuyển động, vị trí nào đó dưới thân càng thêm nóng rực.

"Ngày hôm nay em đã quá liều lĩnh rồi, phải phạt!"

Mẫn Nguyệt muốn hét lên một tiếng, đây là phạt gì chứ, rõ ràng là anh đang lợi dụng cơ hội để 'ăn' cô thôi có được không! Cô phản đối kiểu 'xử phạt' này. Đương nhiên Âu Thần không cho cô cơ hội để nói những lời đó, từng nụ hôn của anh rơi xuống thân thể cô. Cả căn phòng dần nóng lên, vô cùng kiều diễm.

Khác biệt với khung cảnh rực lửa đó, ở một nơi khác lại là một mảnh lạnh thấu xương.

Một người đàn ông trung niên mặc áo trắng đang cầm ly rượu vang nhàn nhã ngồi trên ghế sô pha.

Đối diện là hai người đàn ông khác, thân hình hai người đó đều vô cùng gầy yếu, hay nói đúng hơn chính là da bọc xương, không hề có tí thịt nào. Gương mặt họ xanh xao đến kì lạ, lại mang theo nét sợ hãi kinh hoàng khi nhìn đến người đàn ông mặc áo trắng kia.

"Gia chủ, xin ông tha cho tôi, tôi chịu không nổi nữa rồi." Hai người đàn ông đau khổ lăn lộn trên đất, ôm chặt bụng cuộn người lại, nhưng vẫn không cách nào ngăn được cơn đau thấu xương trên cơ thể.

Người đàn ông mặc áo trắng tà mị cười, "Chỉ mới như vậy mà đã không chịu được rồi sao, nếu thế thì làm sao thoả mãn tiểu Tuyết của tôi đây!?"

Ông ta vừa dứt lời thì có một con rắn nhỏ màu trắng từ trong tay áo ông ta lò đầu ra, sau đó quấn quanh tay người đàn ông đó.

Hai người kia vừa thấy con rắn thì gương mặt liền trắng bệch, thân thể run lên không ngừng.

Ánh mắt con rắn đó dán chặt lên hai người đàn ông nằm dưới đất, thè lưỡi phát ra tiếng xì xì. Người đàn ông mặc áo trắng sờ nhẹ đầu nó, "Tiểu Tuyết đói rồi sao? Vậy mau đi ăn đi!"

Ông ta đặt nó xuống, con rắn nhỏ lập tức chạy tới chỗ hai người kia.

Bọn họ sợ hãi lùi về sau, miệng hét lớn, "Đừng lại đây, mau tránh ra, mau tránh ra!"

Âm thanh chỉ duy trì được một lúc rồi tắt hẳn, bởi vì hai người kia đã bị con rắn đó cắn. Nhưng con rắn này không chỉ đơn thuần là cắn người thôi, nó còn hút sạch máu của hai người đàn ông đó. Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã bị biến thành xác khô nằm trên đất.

Con rắn nhỏ vì hút nhiều máu mà người hơi to lên một chút, nhưng sau đó lại trở thành bình thường. Nó ăn no xong rồi thì quay trở về trên tay của người đàn ông mặc áo trắng.

Ông ta yêu thương vuốt thân mình nó một cái rồi nhét về trong ống tay áo, tiếp tục cầm ly rượu lên uống.

"Cốc, cốc"

Tiếng gõ cửa vừa dứt thì bên ngoài có một người đàn ông khác bước vào. Hắn ta thấy hai người, hay nói đúng hơn là hai cái xác khô nằm trên đất thì không có biểu cảm gì cả. Tựa như đã quen với việc này rồi, chỉ nhẹ nhàng phất tay kêu người dọn dẹp hai cái xác đi.

Người đàn ông mặc áo trắng nhàn nhã mở miệng, "Chất lượng của đám người lần này quá kém, tiểu Tuyết có chút bất mãn rồi. Lần sau nhớ chọn lựa người kĩ càng một chút."

Người kia chỉ biết cung kính cúi đầu, "Dạ, chủ nhân."

Người đàn ông mặc áo trắng hài lòng gật đầu, "Được rồi, có chuyện gì cứ nói đi."

"Chủ nhân, Lâm Quân đã thất bại rồi."

Động tác uống rượu của ông ta hơi dừng, sau đó cười nhạt. "Tôi đã biết ngay từ đầu hắn ta sẽ không thành công, bất quá chỉ là một con cờ ngu ngốc mà thôi, không đáng để nhắc tới."

Người đối diện sau khi nghe xong lại có chút không hiểu, "Chủ nhân, nếu đã biết trước ông ta sẽ thất bại, vậy tại sao chủ nhân vẫn giúp ông ta?"

"Chỉ là cảm thấy nhàm chán nên cho đám người đó tự đấu với nhau mà thôi. Cậu không thấy cảm giác khi Lâm Quân biết bản thân là người chính tay hại chết con gái và cháu gái mình thì rất thú vị sao?"

Người đàn ông kia rùng mình, không dám nói tiếp nữa.

"Đi dọn dẹp mọi thứ cho sạch sẽ một chút, nhớ kĩ, chuyện không nên nói ra thì cứ để nói bị chôn vùi dưới địa ngục đi. Sẵn tiện liên lạc với L luôn, tôi cho cô ta cơ hội cuối cùng, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ thì hậu quả là như thế nào thì cô ta biết rồi đấy."

"Vâng, chủ nhân, tôi sẽ đi giải quyết chuyện này."

Ngay khi người đàn ông kia đi tới cửa thì bỗng nhiên bị gọi lại.

"Khoan đã, giúp tôi gửi lời nhắn tới công chúa nhỏ."

"Tôi biết rồi."

Sau khi người đó đi ra ngoài thì người đàn ông mặc áo trắng cười khẽ, hai mắt hiện lên vẻ điên cuồng. "Công chúa nhỏ, cô sắp trở về bên tôi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hiểu lầm

Sau khi Lâm Quân bị giải quyết, tâm tình nhiều người trong Nam Cung gia cũng thả lỏng hơn. Nhưng lập tức lại xuất hiện một vấn đề khác, Mẫn Nguyệt đem nhốt mấy sát thủ kia vài ngày, vốn muốn moi tin tức từ miệng họ. Kết quả lại biết được, nguyên lai họ nhận lời giúp Lâm Quân là vì nghe theo lời thủ lĩnh tổ chức của mình. Thủ lĩnh bọn họ đột nhiên bảo bọn họ nhận nhiệm vụ lần này nhưng không hề nói gì khác. Có điều khi đến tìm những người thủ lĩnh đó thì bọn họ đều đã chết rồi, còn không thì đã bị thương nặng không thể tỉnh lại được nữa.

Còn những người khác có thứ hạng cao trên bảng xếp hạng thì nhận được một số tiền lớn muốn họ tham gia vào kế hoạch của Lâm Quân, giết lão đại của Nam Cung gia. Khi tra đến tài khoản chuyển tiền đó thì biết được đó chỉ là một tài khoản giả mà thôi. Vì thế manh mối cứ như vậy mà bị đứt đoạn.

Mẫn Nguyệt cầm bảng báo cáo điều tra mà sắc mặt trầm trọng, thủ đoạn người này rất tàn nhẫn, động tác cũng rất nhanh. Thế lực của cô còn chưa kịp ra tay thì hắn ta đã xử lý hết tất cả rồi.

Người này cố tình giúp Lâm Quân hại Nam Cung gia, như vậy cũng đồng nghĩa với việc hắn là kẻ thù của Thần và cô. Bị một kẻ thù tàn nhẫn lại nham hiểm như thế ở trong bóng tối nhìn chằm chằm, Mẫn Nguyệt cảm thấy không khoẻ chút nào. Phải nghĩ cách nhanh chóng tìm ra người này, nếu không cô sẽ không thể nào an tâm được.

Mẫn Nguyệt đã từng nghĩ đến liệu có phải Lãnh Mặc Nghiên đứng sau chuyện này hay không. Nhưng Thần đã nói, Lãnh Mặc Nghiên không thể nào làm vậy vì bản tính của hai người họ rất giống nhau, vô cùng kiêu ngạo. Lãnh Mặc Nghiên khinh thường việc hợp tác với người khác để đánh bại anh. Hơn nữa với con người ngu ngốc như Lâm Quân, Lãnh Mặc Nghiên cũng không muốn lợi dụng.

Mẫn Nguyệt nghe mà hắc tuyến đầy đầu, nhưng quả thật anh nói rất có lý. Tuy cô chỉ mới gặp Lãnh Mặc Nghiên hai lần nhưng cũng cảm giác được anh ta không phải là người sẽ làm như thế.

Người đứng sau Lâm Quân nhất định phải có thế lực rất lớn, mới có thể khiến cho thủ lĩnh mấy tổ chức sát thủ đồng ý phái người đi giúp hắn ta. Thông tin cũng rất nhanh, lại có thể tránh được tai mắt của Nam Cung gia mà giết người diệt khẩu không hề để lại dấu vết gì. Nghĩ đến những người có thế lực mạnh như vậy thì trong đầu Mẫn Nguyệt xuất hiện vài cái tên của ba gia tộc lớn khác trên thế giới là gia tộc William, hai gia tộc lánh đời Hiên Viên gia và Âu Dương gia. Tuy nói hai gia tộc lánh đời kia từ lâu đã không xen vào chuyện của giới hắc đạo nữa nhưng cũng không có nghĩa là chuyện này không liên quan đến họ.

Vả lại lần trước sự kiện thuốc độc ở bệnh viện kia đã khiến cô chú ý đến Âu Dương gia. Nhưng mà đến giờ không có manh mối gì, cũng không thể biết được là gia tộc nào gây ra. Càng nghĩ lại càng loạn, rốt cuộc là ai muốn hại cô và Âu Thần chứ?

Lúc Mẫn Nguyệt cảm thấy thái dương hơi đau thì có một đôi tay đặt lên thái dương của cô xoa nhẹ. Mẫn Nguyệt thoải mái thở ra, quay đầu lại quả nhiên không ngoài ý muốn là Nam Cung Âu Thần.

"Đừng gấp gáp, mọi chuyện dần sẽ giải quyết được thôi. Nếu kẻ đó muốn hại chúng ta thì nhất định sẽ còn có hành động tiếp theo, đến lúc đó chắc chắn sẽ có manh mối. Yên tâm, cứ giao hết mọi chuyện cho anh."

Mẫn Nguyệt dựa vào ngực anh, lười biếng đáp lại. "Ừ." Có lẽ đôi lúc cô cũng nên dựa vào người đàn ông của mình.

Người đàn ông của mình..... Mẫn Nguyệt lẩm bẩm lặp lại câu này, sau đó cười rộ lên.

Ánh mắt của Âu Thần nhìn cô cũng lấp lánh ý cười, sự cưng chiều trong đó không thể giấu được. Nhưng khi anh nghĩ đến báo cáo điều tra thì đáy mắt lộ ra vẻ âm trầm.

Nam Cung gia và tổ chức J hợp tác cùng điều tra chuyện của Lâm Quân khiến cho người của cả hai trở nên gần gũi với nhau hơn rất nhiều. Điều này đối với một số người là vô cùng thuận lợi để.....theo đuổi vợ!

An Triết Hàn lợi dụng khoảng thời gian này để chạy đến chỗ Vũ Điềm Điềm để dỗ dành cô. Mỗi ngày khi anh đến đều mang cho Vũ Điềm Điềm một món ngon nào đó do chính tay anh làm, có đôi khi lại là nước ép trái cây, bánh ngọt, nhưng tất cả đều là đồ bổ dưỡng.

Chuyện hai người quen nhau mọi người đều biết, nhưng chứng kiến trình độ cưng chiều Vũ Điềm Điềm của An Triết Hàn cỡ này không ít người phải líu lưỡi. Không ngờ tảng băng lạnh lùng kia khi gặp được chân ái của đời mình thì lại thay đổi lớn đến vậy. Cũng có không ít cô gái ngưỡng mộ Vũ Điềm Điềm.

Trong lòng Vũ Điềm Điềm cũng rất ngọt ngào, trước giờ cô luôn hâm mộ tình cảm của lão đại và Nguyệt Nguyệt, nhưng không ngờ bản thân cũng có ngày được trải nghiệm cảm giác đó. An Triết Hàn chăm sóc cô quả thật rất tốt, những chuyện nặng nhọc anh không bao giờ để cô làm, ngay cả đi đứng anh cũng chú ý. Đôi khi cô chạy hơi nhanh mà lảo đảo thân người thì anh đã vọt nhanh tới đỡ cô, sau đó đen mặt dạy dỗ cô một trận. Người khác không biết còn tưởng cô là thủy tinh đụng cái là vỡ, hay là người đang mắc bệnh nặng gì đó. Vũ Điềm Điềm tuy thấy có chút kì lạ nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần cho rằng là anh quan tâm cô.

Dưới sự chăm sóc đặc biệt của An Triết Hàn, thân thể Vũ Điềm Điềm như tăng thêm một vòng, da dẻ mềm mại, cả khuôn mặt cũng tròn trịa mịn màng hơn.

Sau đó cô bỗng nhận ra hình như toàn là An Triết Hàn chăm sóc cô, hình như cô vẫn chưa làm gì cho anh thì phải? Vũ Điềm Điềm nghĩ tới đây, cả người liền bắt đầu rối rắm, cô nên làm gì cho anh bây giờ?

Nấu đồ ăn? Từ nhỏ đến lớn cô chưa vào bếp bao giờ, ngoại trừ năm chín tuổi lỡ tay làm cháy cả phòng bếp. Nguyệt Nguyệt còn đặt cho cô biệt danh là 'Sát thủ nhà bếp'. Vũ Điềm Điềm nhớ tới khung cảnh thê thảm của lúc đó liền lắc đầu.

Làm bánh ngọt? Nhưng mà An Triết Hàn lại không thích ăn đồ ngọt, có lần cô bắt anh ăn một miếng bánh kem, cả gương mặt anh liền nhăn lại thành một đoàn, vô cùng khó coi.

Đi hẹn hò? Cô từng đi hẹn hò rất nhiều lần với người đàn ông khác, nhưng những người đó hoàn toàn không giống với An Triết Hàn. So với mấy cặp đôi bình thường cô không hề có kinh nghiệm hẹn hò, cũng không biết phải đi đâu.

Vũ Điềm Điềm suy nghĩ tới vò đầu bứt tóc cũng không biết phải làm gì. Cô đột nhiên xoay người cầm túi xách đứng dậy. Thôi kệ đi, cứ đến tìm An Triết Hàn trước rồi tính.

Đối với Vũ Điềm Điềm mọi người trong tổ chức J đều quen thuộc nên khi cô đến thì không có ai ngăn cản, để mặc cho cô bước vào.

Vũ Điềm Điềm quen cửa quen nẻo đi lòng vòng trong căn cứ tổ chức để tìm An Triết Hàn, nhưng kết quả cũng không thấy anh đâu.

Khi đi ngang qua một căn phòng cô thoáng nghe thấy giọng nói của An Triết Hàn thì dừng lại, bước chân nhẹ nhàng đến gần cửa.

Qua khe cửa cô thấy An Triết Hàn ngồi đối diện với Hàn Viên Viên, hai người cười nói rất vui vẻ.

"Viên Viên, cô còn biết những đồ bổ dưỡng nào phù hợp cho người có thai hay không?"

Vũ Điềm Điềm ở bên ngoài còn đang thắc mắc, đồ bổ dưỡng cho người mang thai, ai đang mang thai vậy?

Sau đó giọng nói trầm ấm của An Triết Hàn tiếp tục vang lên, mang theo một tia yêu thương không thể thấy rõ.

"Mấy món kia tôi đều đã làm hết rồi, hình như Điềm Điềm bắt đầu thấy ngán, tối hôm qua cô ấy ăn không nhiều. Điềm Điềm đang mang thai, tôi sợ khẩu vị cô ấy không tốt nên phải cần chú ý đồ ăn mới được."

Vũ Điềm Điềm sửng sốt, tối qua cô ăn không nhiều? Rõ ràng cô ăn tới hai bát cơm, càn quét hơn một nửa món ăn trên bàn. Vậy mà anh còn nói cô ăn không nhiều?

Khoan đã, trọng điểm là anh nói cô có thai, cô có thai từ lúc nào mà bản thân cô cũng không biết vậy?!

"An Triết Hàn, anh không cần phải lo lắng thái quá vậy đâu. Với người phụ nữ mang thai ăn nhiều quá không hẳn là tốt, cứ như bình thường là được rồi. Hơn nữa tôi không phải là chuyên gia dinh dưỡng, anh hỏi tôi chuyện này làm gì chứ!"

Vốn Hàn Viên Viên còn muốn nói thêm là cô vốn không nhìn ra Vũ Điềm Điềm là đang có thai. Nhưng mà thấy An Triết Hàn chắc chắn như vậy thì cô cũng nghi ngờ là bản thân mình nhầm lẫn.

Khi nhìn thấy mắt An Triết Hàn vô cùng lấp lánh khi nói đến Vũ Điềm Điềm và đứa bé thì cô cũng không nỡ dập tắt niềm vui này của anh.

Nhưng cô vẫn không nhịn được tò mò hỏi: "An Triết Hàn, rốt cuộc làm sao anh biết được Vũ Điềm Điềm đang mang thai vậy?"

An Triết Hàn nghe cô hỏi, sắc mặt hơi ngượng ngùng. "Lần đó tôi biết cô ấy đi đến bệnh viện nên liền đi theo cô ấy. Sau đó tôi thấy cô ấy khám bệnh xong đi ra ngoài liền cầm tờ giấy bệnh án vứt bỏ đi mất. Tôi chỉ là lo lắng không biết thân thể cô ấy bị gì nên liền đến gần nhặt tờ giấy lên xem. Lúc ấy tôi mới biết Điềm Điềm mang thai."

Hàn Viên Viên gật gù hiểu rõ, sau đó cho anh một ánh mắt chế nhạo. Không ngờ An Triết Hàn cũng có ngày đi theo dõi con gái nhà người ta, còn đi lục thùng rác để xem kết quả bệnh án nữa. Thật ngạc nhiên nha!

Bị cô chế nhạo rõ ràng như vậy An Triết Hàn cũng có chút ngượng ngùng, hai vành tai dần đỏ ửng.

Vũ Điềm Điềm ở ngoài cửa tròn mắt, bệnh viện, tờ giấy kết quả khám bệnh?

Cô nhớ lúc đó khi đi khám bệnh bác sĩ chỉ nói là dạ dày cô có vấn đề, hoàn toàn không phải là mang thai. Tại sao An Triết Hàn lại nói là cô mang thai?

Anh nói là đã nhặt xem kết quả bệnh án của cô.....kết quả bệnh án..... Không lẽ là do cô đụng trúng cô gái kia nên hai người mới cầm nhầm tờ giấy của nhau, An Triết Hàn cũng vì vậy mà hiểu lầm cô.

Hàn Viên Viên chế nhạo xong liền nghiêm chỉnh lại, bởi vì cô biết An Triết Hàn để ý đến đứa bé kia.

Quả nhiên An Triết Hàn rất quan tâm với Vũ Điềm Điềm và đứa bé này, lập tức hỏi, "Vậy cô nói cho tôi biết những gì cần chú ý với phụ nữ có thai được không? Tôi sẽ chăm sóc Điềm Điềm thật tốt."

Hàn Viên Viên bĩu môi, An Triết Hàn thật sự cho rằng cô là bác sĩ phụ khoa đấy à?! Nhưng bực thì bực Hàn Viên Viên chậm rãi nói từng điều cho An Triết Hàn.

Khác biệt với sự vui vẻ trong phòng, bên ngoài lại là một mảnh ảm đạm. Mi mắt Vũ Điềm Điềm hạ xuống, trong lòng không khỏi suy đoán, Triết Hàn quan tâm cái thai vốn không có thật kia như vậy. Nếu thế thì chuyện anh đồng ý quen cô có phải cũng vì tưởng rằng cô mang thai hay không?

Hai người ở trong phòng không hề hay biết sự hiện diện của Vũ Điềm Điềm ở bên ngoài. Hàn Viên Viên nói những điều cần chú ý xong, đột nhiên nổi hứng hỏi An Triết Hàn một câu.

"An Triết Hàn, anh rất mong chờ đứa bé này à?"

An Triết Hàn không hề do dự mà trả lời, "Phải!"

Thân hình Vũ Điềm Điềm khẽ run lên một chút, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bất an.

"Có phải anh sau khi biết Vũ Điềm Điềm có thai mới bắt đầu theo đuổi cô ấy không?"

An Triết Hàn trầm mặc một lúc rồi mới từ từ trả lời, "Đúng vậy."

Bàn tay Vũ Điềm Điềm nắm chặt góc áo, lộ ra khớp xương trắng bệch. Từ trong khoé mắt chảy ra hai hàng nước mắt, cô vội vàng xoay người bỏ đi.

Đáy lòng Vũ Điềm Điềm bỗng lạnh toát, thì ra tất cả đều là giả dối, mục đích ban đầu của anh vốn là vì đứa bé của cô. Tình cảm của anh, sự chăm sóc của anh bấy lâu nay cũng chỉ là giả.

Vì Vũ Điềm Điềm đi vội quá nên không hề nghe thấy câu nói phía sau của An Triết Hàn.

"Tôi không muốn cô ấy phải gánh chịu nỗi khổ này một mình, tôi muốn ở bên cô ấy đón chờ đứa bé này được sinh ra. Đó là đứa con đầu tiên của tôi và Điềm Điềm nên đương nhiên tôi rất trông mong nó rồi. Cho dù không có đứa bé thì cũng không thay đổi được chuyện tôi theo đuổi cô ấy."

"Anh yêu Điềm Điềm rồi phải không?"

Tâm An Triết Hàn hơi động một chút, khoé môi cong lên, thật ra là anh đã lún quá sâu rồi.

"Ừ, rất yêu."

Vẻ mặt An Triết Hàn hiện lên niềm hạnh phúc không thể che giấu được, bất giác Hàn Viên Viên cũng cảm thấy mừng cho hai người, ngoài ra còn có chút ngưỡng mộ Vũ Điềm Điềm.

Buổi tối khi An Triết Hàn đến nhà Vũ Điềm Điềm, vì anh đã có chìa khoá nhà cô nên mở cửa rất dễ dàng. Nhưng khi bước vào thì lại cảm nhận được một sự kì lạ, cả căn nhà đều tối đen. Đáng lẽ bình thường vào giờ này khi anh đến thì Điềm Điềm đã chạy ra đón anh, có điều hôm nay thì lại im lặng một cách kì lạ.

An Triết Hàn nhíu mày, vươn tay bật công tắc đèn. Cả căn phòng ngay lập tức sáng lên, sau đó anh lại thấy Vũ Điềm Điềm ngồi ôm mình một góc trên ghế sô pha, vùi mặt giữa hai đầu gối.

An Triết Hàn ngây người trong chốc lát, bước chân tăng nhanh chạy đến chỗ Vũ Điềm Điềm.

"Sao em lại ngồi ở đây? Còn mặc áo ít như vậy, trời rất lạnh, mặc thêm áo khoác vào trước đã. Anh có mang những món em thích ăn đến, em có muốn ăn không?"

Vũ Điềm Điềm động đậy người ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn An Triết Hàn như muốn người xa lạ.

Trái tim An Triết Hàn run lên, Điềm Điềm xa lạ với anh như thế này khiến cho anh có chút hoảng sợ.

An Triết Hàn muốn đến gần cô nhưng Điềm Điềm đột ngột đẩy anh ra, thuận tiện làm văng hộp cơm anh đang cầm trên tay. Hộp cơm rơi xuống đất, đồ ăn rải đầy trên sàn, tạo thành một bãi hỗn độn.

An Triết Hàn đối với hành động của cô hoàn toàn không tức giận, anh từng nghe nói phụ nữ khi có thai tính khí rất thất thường, bực bội một chút cũng là chuyện dễ hiểu.

"Điềm Điềm, em làm sao vậy?"

Điềm Điềm đứng bật dậy, giận dữ nói: "Đến bây giờ anh còn làm ra vẻ không có chuyện gì. Anh còn muốn lừa dối tôi đến khi nào, có phải tất cả những gì anh làm đều là vì cái thai của tôi không?"

An Triết Hàn ngẩn ra, "Khi anh và Viên Viên nói chuyện, em cũng đã nghe hết sao?"

Vũ Điềm Điềm trào phúng cười, "Phải, tôi đã nghe hết rồi, nếu không anh còn muốn lừa dối tôi đến bao giờ? Tôi còn đang thắc mắc tại sao anh lại ân cần chăm sóc tôi như vậy, thì ra những việc anh làm đều là vì đứa bé thôi. Nhưng thật đáng tiếc, đứa bé mà anh mong chờ vốn không hề tồn tại, bởi vì tôi không có thai!"

An Triết Hàn lập tức sững sờ, chỉ kịp nắm bắt câu nói cô không mang thai.

"Điềm Điềm, có phải em muốn giấu anh chuyện em có thai không? Điềm Điềm, đừng sợ, anh sẽ ở bên em và con, cùng chăm sóc con của chúng ta được không?"

"Anh vẫn không nghe rõ sao, tôi nói rồi, tôi không hề mang thai. Lần đó ở bệnh viện tờ giấy khám bệnh mà anh nhặt được vốn không phải là của tôi. Tôi chỉ đơn thuần là bị bệnh dạ dày thôi."

Thân hình An Triết Hàn lập tức cứng ngắt như bị dội một thau nước lạnh. Bất kì một người nào biết được bản thân mình sắp làm cha, nhưng sau đó lại biết được thật ra đó chỉ là sự nhầm lẫn thì không thể vui được. An Triết Hàn cũng vậy, khi nghe tin Điềm Điềm có thai, anh rất sung sướng, còn nghĩ đến viễn cảnh tương lai vô cùng hạnh phúc của ba người. Có điều hiện tại cô nói cho anh biết, cô không có thai, đứa bé kia chỉ là do anh tưởng tượng ra mà thôi. Cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

An Triết Hàn trầm mặc một lúc lâu, khi lấy lại được sự bình tĩnh sau nỗi khiếp sợ thì vội ngẩng mặt nhìn cô. Bây giờ không có đứa bé cũng không sao, anh sẽ cố gắng để tạo ra một đứa rất nhanh.

Nhưng mà khi anh ngẩng đầu lên thì lại là đối diện với một gương mặt đầy nước mắt.

"Anh vốn không hề yêu tôi, tất cả chỉ là vì nghĩ rằng tôi có thai nên mới chịu ở bên tôi phải không? An Triết Hàn, tôi không cần loại tình cảm rẻ tiền này, chúng ta kết thúc đi."

Lúc này An Triết Hàn mới chân chính cảm thấy sợ hãi, khi thấy cô khóc, trái tim anh như bị bóp nghẹt. Trước giờ Điềm Điềm chưa từng khóc trước mặt người khác, nhưng bây giờ cô vì anh mà khóc, anh lại không hề thấy vui một chút nào.

Khi cô nói ra câu nói kia anh như muốn ngừng thở, nỗi hoang mang cùng lo sợ bao trùm cả tâm trí anh.

"Anh mau ra khỏi nhà tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa."

An Triết Hàn bối rối đứng đó, muốn chạy đến ôm cô nhưng không dám, hiện giờ cô còn đang tức giận, anh sợ cô sẽ càng kích động hơn.

"Điềm Điềm, anh....."

"Được, anh không đi phải không, vậy tôi đi!" Vũ Điềm Điềm qua loa gạt nước mắt trên mặt, mạnh mẽ xoay người đi ra ngoài.

Khi cô lướt qua người An Triết Hàn, anh liền ôm cô từ phía sau.

"Đừng đi được không, xin em. Không có thai cũng không sao, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, xây dựng một gia đình mới. Sau này em nhất định sẽ có thai, lúc đó một nhà ba người chúng ta sẽ rất vui vẻ." Giọng anh có phần run rẩy, còn mang theo một chút giống như cầu xin.

Nước mắt Vũ Điềm Điềm vừa ngừng lại được bây giờ lại tiếp tục chảy ra. Tương lai rất tươi đẹp, nhưng thật tiếc, nó không dành cho cô.

Vũ Điềm Điềm gỡ bàn tay An Triết Hàn đang đặt trên người cô ra, anh dùng sức rất mạnh ôm chặt cô, muốn thoát ra rất khó. Cô nhéo lên tay anh một cái, thân hình anh bỗng run lên nhưng nhất quyết không bỏ tay ra. Vũ Điềm Điềm hít sâu một hơi, bỏ cuộc việc kéo tay anh ra.

"Anh nói những lời này đã muộn rồi, tôi không muốn bị tổn thương một lần nữa. Anh mau bỏ tay ra đi, bây giờ tôi không nhìn thấy anh một chút nào."

An Triết Hàn ban đầu hơi chần chờ, nhưng sau đó lại chậm rãi thả tay ra. Vũ Điềm Điềm lập tức bước đi, không hề quay đầu lại, cũng không hề thấy ánh mắt tràn ngập bi thương của anh ở đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 91: Gia tộc William

Vũ Điềm Điềm chạy đến Lưu Ly Bảo tìm Mẫn Nguyệt, vừa vào cửa gặp cô thì không nói hai lời lập tức ôm cô khóc.

Mẫn Nguyệt đột nhiên bị ôm lấy thì không hiểu làm sao, bỗng thấy thân thể Vũ Điềm Điềm run lên, trên vai còn có cảm giác ẩm ướt thì cô liền biết Điềm Điềm đang khóc.

Điềm Điềm khóc? Đây là chuyện trước giờ cô chưa từng thấy. Mẫn Nguyệt để mặc cho Vũ Điềm Điềm ôm, im lặng không hỏi gì cả, nhẹ nhàng vỗ lưng Vũ Điềm Điềm.

Khi Âu Thần vừa bước ra thì đã thấy bảo bối của anh bị người ta ôm chặt, cô còn dịu dàng vỗ lưng an ủi người kia.

Sắc mặt Âu Thần tối sầm, anh còn không được cô ôm an ủi như vậy bao giờ, dựa vào đâu mà người kia được hưởng đãi ngộ đó!?

Âu Thần tức tối muốn tách hai người họ ra, nhưng mà anh vừa tiến đến một bước thì đã bị Mẫn Nguyệt trừng mắt cảnh cáo.

Anh dừng bước chân, không cam lòng xoay người lên lầu, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Vũ Điềm Điềm một cái.

Ánh mắt mạnh mẽ như vậy muốn người ta không chú ý đến cũng khó, Vũ Điềm Điềm bỗng thấy lạnh cả sóng lưng, lập tức buông Mẫn Nguyệt, yên phận đứng đàng hoàng lại.

Âu Thần cười hài lòng, yên tâm đi lên lầu.

Mẫn Nguyệt không cần quay lại cũng biết là Nam Cung Âu Thần giở trò, cô bất đắc dĩ thở dài. Ham muốn chiếm hữu của anh quá lớn rồi, cô và Điềm Điềm chỉ vừa ôm nhau một chút mà anh đã nổi bão.

Vũ Điềm Điềm cũng ngừng khóc, thầm khinh bỉ bản thân quá yếu đuối, chỉ gặp một chút chuyện như vậy đã khóc ầm lên, còn làm phiền tới Nguyệt Nguyệt nữa.

"Nguyệt Nguyệt, xin lỗi, vừa rồi mình hơi xúc động một chút, bây giờ thì không sao rồi."

Mẫn Nguyệt gõ đầu cô, "Đồ ngốc, xin lỗi gì chứ, chúng ta là bạn thân từ nhỏ tới lớn, cho cậu mượn bờ vai để khóc một chút thì có sao. Nói đi, có chuyện gì, ai ức hiếp cậu, mình sẽ giúp cậu trừng trị người đó!"

Khi nãy Vũ Điềm Điềm còn rất thương tâm nhưng vừa nghe những lời Nguyệt Nguyệt nói thì tâm trạng cô dần đỡ hơn. Vũ Điềm Điềm cười nhẹ, ánh mắt có hơi lảng tránh, "Làm gì có ai có khả năng ức hiếp mình chứ."

Mẫn Nguyệt nhìn khuôn mặt Vũ Điềm Điềm liền biết đã xảy ra chuyện gì rồi, thần sắc cô hơi trầm xuống, lo lắng hỏi: "Điềm Điềm, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại khóc?"

Vũ Điềm Điềm biết không thể giấu được Mẫn Nguyệt nên đành nói ra hết tất cả. "Là An Triết Hàn, anh ấy....."

Nghe xong khoé miệng Mẫn Nguyệt giật giật, hai bả vai run run.

Vũ Điềm Điềm không hiểu phản ứng này của cô nghĩa là gì nên hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"Phốc" Cuối cùng Mẫn Nguyệt kìm chế không được, bật cười một tiếng, "Haha, cậu có thai? Không ngờ An Triết Hàn cũng có lúc ngu ngốc như vậy sao, làm sao mà anh ta lại nghĩ là cậu mang thai được vậy, buồn cười chết mất."

Mẫn Nguyệt cười một hồi mới phát hiện vẻ mặt Vũ Điềm Điềm không đúng, vội ngậm miệng lại. Vừa rồi hơi quá khích, tại vì chuyện này đúng là chuyện quá hiếm thấy, tảng băng đó vậy mà cũng có lúc ngây thơ như vậy. Khụ, khụ, hai người họ đều là bạn tốt của cô, không nên nói xấu sau lưng.

Mẫn Nguyệt bây giờ mới tới chuyện chính, sắc mặt liền trở nên nghiêm chỉnh. "Điềm Điềm, thật ra mình thấy An Triết Hàn không phải là người chỉ vì đứa bé mà mới đồng ý ở bên một cô gái nào đó."

Tảng băng An Triết Hàn đó tuy rất lạnh lùng với người khác, nhưng lại vô cùng xem trọng tình cảm, cậu ấy sẽ không vì bất cứ điều gì mà miễn cưỡng ở bên một người. Nên An Triết Hàn chăm sóc Điềm Điềm như vậy thì chỉ có thể nói là cậu ấy có tình cảm với Điềm Điềm rồi. Hơn nữa sự cố gắng của cậu ấy cả tháng nay cô đều thấy rõ, đó không phải là sự giả dối như Điềm Điềm đã nói.

Mẫn Nguyệt cho là Vũ Điềm Điềm sẽ hiểu được chuyện này, ai ngờ cô vừa nghe đến An Triết Hàn liền xù lông.

"Nguyệt Nguyệt, mình đến đây tìm cậu để cậu an ủi mình, chứ không phải nói giúp tên đàn ông đáng ghét đó."

"Được, được, mình không nói giúp cậu ấy, mình chỉ là nói vì cậu thôi được không. Điềm Điềm, cậu quen An Triết Hàn từ nhỏ đến lớn, cậu còn không hiểu tính cách của cậu ấy sao? Cậu ấy có giống người sẽ làm chuyện lợi dụng tình cảm của người khác xong rồi vứt bỏ họ không?"

Vũ Điềm Điềm cúi đầu trầm mặc, đương nhiên cô biết, chỉ là lúc đó cô quá tức giận. Hơn nữa cô luôn cảm thấy bất an, không biết tình cảm đó có phải là thật không, liệu sự chăm sóc và cưng chiều của An Triết Hàn với cô sẽ kéo dài trong bao lâu.

Mẫn Nguyệt cảm nhận được tâm tình của cô, nhíu mày hỏi: "Điềm Điềm, rốt cuộc là cậu đang lo sợ chuyện gì?"

Vũ Điềm Điềm ngước mặt nhìn Mẫn Nguyệt, sau đó thẳng thắn nói: "Mình nghĩ anh ấy vẫn còn yêu cậu, chỉ xem mình như vật thay thế nhất thời thôi."

Hai mắt Mẫn Nguyệt mở lớn, hiển nhiên sẽ không nghĩ đến Vũ Điềm Điềm nói câu này, cô cười khổ. "Cậu sai rồi, An Triết Hàn là người rất dứt khoát, kể từ lúc mình từ chối cậu ấy thì chắc chắn cậu ấy đã buông bỏ đoạn tình cảm đó rồi. Bởi vì cậu ấy hiểu rõ nhất, cả mình và cậu ấy đều không muốn mất đi tình bạn mười năm này."

"Làm sao có thể, rõ ràng....." Rõ ràng lúc trước anh ấy đã từng vì Nguyệt Nguyệt mà làm nhiều chuyện như vậy. Mối tình đó, muốn nói buông bỏ là có thể buông bỏ được sao?

Vũ Điềm Điềm cúi đầu, có chút ảm đạm.

"Điềm Điềm, cậu dù không tin An Triết Hàn thì cũng phải tin lời nói của mình. Còn nữa, tin vào bản thân được không, những biểu hiện mấy ngày nay của An Triết Hàn biểu lộ cho điều gì chẳng phải cậu đã biết rồi sao? Đừng nói với mình cậu thật sự cho rằng đó chỉ là giả dối, mình biết rõ, cậu có khả năng phân biệt phải trái. Vũ Điềm Điềm tự tin mà mình biết lúc trước đã đi đâu rồi?"

Thần sắc Vũ Điềm Điềm hơi dao động, bàn tay khẽ nắm chặt góc áo.

Mẫn Nguyệt biết lời của cô đối với Điềm Điềm đã có tác dụng. Cô thở dài, ôm Vũ Điềm Điềm, vỗ nhẹ lưng cô ấy.

"Thì ra trước giờ cậu luôn bất an vì những thứ đó sao? Thật xin lỗi, đáng lẽ mình phải nên quan tâm cậu nhiều hơn, nếu thế thì cũng sẽ không xảy ra tình trạng như thế này."

Vành mắt Vũ Điềm Điềm hơi đỏ, sóng nước long lanh, hiển nhiên là cảm thấy có chút xúc động. Đây chính là người bạn tốt nhất của cô a!

Vũ Điềm Điềm lau sạch nước mắt, gương mặt quay về vẻ tươi cười rạng rỡ của thường ngày.

"Nguyệt Nguyệt, cám ơn cậu đã giúp mình nghĩ thông suốt. Chỉ là hiện tại mình vẫn chưa muốn tha thứ cho An Triết Hàn, đợi một thời gian nữa khi mình cảm thấy hết giận đã. Sắp tới mình muốn ra nước ngoài đi du lịch một chút, chuyện tình cảm tạm thời khoan hãy nói đi."

Mẫn Nguyệt thấy tâm tình của Vũ Điềm Điềm tốt hơn cũng vui vẻ, chỉ là nghe nói cô ấy và An Triết Hàn vẫn chưa thể làm hoà thì có chút thất vọng. Nhưng không sao, mọi việc đều phải từ từ.

"Cũng tốt, đi du lịch giải toả tâm tình một chút, đừng quên giữ liên lạc với mình, mọi việc đều phải cẩn thận, phải chăm sóc bản thân mình thật tốt. Nếu có chuyện gì thì cứ gọi cho mình, dù có cách nhau nửa vòng trái đất thì mình cũng sẽ bay đến chỗ cậu."

Vũ Điềm Điềm cười nhẹ, trong lòng rất ấm áp. "Được, mình biết rồi."

Mẫn Nguyệt nhìn bóng lưng rời đi mà thẫn thờ suy nghĩ, khi Âu Thần bước xuống liền thấy cô thất thần ngồi ở đó. Anh từ sau lưng ôm cô, đặt cô lên đùi mình.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Mẫn Nguyệt đã quá quen với việc anh bất thình lình ôm cô từ phía sau nên không hề bất ngờ, chỉ thản nhiên dựa vào ngực anh.

"Đang nghĩ đến chuyện của Điềm Điềm và An Triết Hàn."

Cô chậm rãi kể chuyện mà Vũ Điềm Điềm nói khi nãy cho anh nghe, sau đó ngước khuôn mặt nhỏ nhắn đang rối rắm lên hỏi. "Anh nói xem, em phải làm gì mới giúp được hai người họ?"

Âu Thần gạt nhẹ cọng tóc rối rơi xuống của cô, trầm thấp nói: "Chuyện tình cảm là của riêng mỗi người, bọn họ phải tự giải quyết, không ai có thể giúp được, em không nên xen vào thì hơn."

Mẫn Nguyệt hơi nhíu mày, thấy anh nói cũng có lý. Cô là người ngoài, dù có nói gì thì cũng không bằng người trong cuộc tự hiểu lấy.

Âu Thần tựa cằm trên đầu cô, hưởng thụ hương thơm trên tóc cô thì sự khó chịu khi thấy cô ôm Vũ Điềm Điềm lúc nãy cũng biến mất. Anh nhếch môi cười nhẹ, "Chuyện lần này là do An Triết Hàn gây ra, cũng phải để cậu ta chịu một chút khổ sở thì mới biết quý trọng tình cảm của mình được."

Mẫn Nguyệt gật đầu nghe theo, dù thế nào thì lần này Triết Hàn đã làm Điềm Điềm thương tâm nhiều như vậy nên phải để cho cậu ta chịu trừng phạt. Là một người bạn, cô thật sự mong hai người họ có thể hạnh phúc. Nhưng điều cô làm được chỉ có bao nhiêu đây thôi, việc còn lại e rằng phải nhờ vào An Triết Hàn rồi.

Đáy mắt Âu Thần xẹt qua tia sáng kì dị, anh tuyệt đối không thừa nhận là anh cố tình bỏ đá xuống giếng. Anh chỉ đơn giản là muốn trả thù An Triết Hàn một chút thôi. Hừ, đừng tưởng anh không biết là lúc trước cậu ta có ý đồ với bảo bối của anh.

Trong lúc Âu Thần và Mẫn Nguyệt còn đang ôm nhau thân mật thì có một giọng nói non nớt từ đằng sau truyền tới.

"Hai người có thể thu liễm một chút không, ở đâu cũng show ân ái, buồn nôn chết được."

Mẫn Nguyệt giật mình đẩy Âu Thần ra, khi quay người thấy Lam Hi đang nhàn nhã đi tới thì đầu đầy hắc tuyến, nhưng cũng có chút xấu hổ.

Vẻ mặt Âu Thần nhanh chóng trầm xuống, vô cùng bất mãn, ánh mắt sắc như dao chiếu về phía Lam Hi.

Nhưng Lam Hi không hề bị ảnh hưởng bởi ánh mắt đó, thản nhiên đi tới sô pha ngồi đối diện hai người. Gương mặt như thiên sứ nở nụ cười trêu tức.

Mẫn Nguyệt lấy lại bình tĩnh, tươi cười giảo hoạt.

"Em ghen tị đấy à?"

Lam Hi bĩu môi khinh thường, "Ai thèm ghen tị với chị!"

Lam Hi không muốn tiếp tục tranh cãi với Mẫn Nguyệt nên lập tức cắt đứt lời muốn nói của cô, hướng về phía Âu Thần nói: "Cái tên hồ ly kia nhờ tôi đưa cái này cho anh, nghe nói là thiệp mời của gia tộc William."

Âu Thần còn chưa kịp nói gì thì Mẫn Nguyệt đã gõ đầu Lam Hi một cái.

"Tên hồ ly cái gì, gọi là anh Vũ Á."

Lam Hi ôm đầu nhăn nhó bất mãn, nhưng cũng không nói gì. Bà chị này càng lúc càng thích gõ đầu cậu.

Âu Thần đưa tay tùy tiện nhận lấy thiệp mời màu vàng viền đen. Khi mở ra nhìn nội dung bên trong thì mày liền nhíu lại, khoé môi thoáng nét cười lạnh.

Mẫn Nguyệt thoáng nhận lấy sự biến hoá của anh thì cũng thật tò mò bên trong viết cái gì.

"Có chuyện gì vậy? Sao gia tộc William lại gửi thiệp mời cho anh?"

Gia tộc William cũng là một trong những gia tộc lớn, thực lực tuy thua Nam Cung gia một bậc, nhưng trong giới hắc đạo có tiếng nói rất lớn. Phạm vi hoạt động và trụ sở chính của họ đều là ở châu Âu nên xưa nay không hề có dính líu gì với Nam Cung gia.

Nam Cung Âu Thần tự động đưa thiệp cho cô xem, sau khi xem xong Mẫn Nguyệt cũng có phản ứng y hệt anh.

"Chiếm địa bàn ở Nhật Bản, còn mời chúng ta đến dự bữa tiệc chúc mừng?"

Trong tấm thiệp nói là gia tộc William kia vừa tiêu diệt một tổ chức hắc đạo ở Nhật Bản, biến địa bàn nơi đó là của họ. Sau đó còn mở tiệc chiêu đãi người trong hắc đạo để tuyên bố chuyện này.

Nói nghe hay là muốn chúc mừng, nhưng thật ra là muốn khoe khoang thế lực của bọn họ đã vươn tới châu Á rồi.

Mẫn Nguyệt vẫy tấm thiệp trên tay, cười nhạt, "Bọn họ làm vậy là ý gì đây, khiêu khích chúng ta? Hay thật, tay của bọn họ bây giờ đã dài tới mức vươn tới chỗ chúng ta rồi sao!?"

Mẫn Nguyệt vừa dứt lời thì nghe thấy âm thanh gấp gáp của Tiêu Anh Kỳ.

"Queen! Có thiệp mời gởi cho cô này!"

Tiêu Anh Kỳ vội vã chạy tới, đưa một tấm thiệp cho cô, mà tấm thiệp này cùng tấm thiệp cô đang cầm trên tay giống nhau như đúc.

"Đây là thiệp mời của....."

"Là của gia tộc William, bọn họ mời tôi tới chúc mừng bữa tiệc họ vừa chiếm được địa bàn bên Nhật."

"Sao cô biết?" Tiêu Anh Kỳ há hốc mồm, nhưng khi nhìn đến một tấm thiệp khác trên tay cô và Nam Cung Âu Thần ngồi bên cạnh thì đã hiểu.

"Lần này gia tộc William kia chơi lớn thật, không biết là có mục đích gì."

Âu Thần nghiêng đầu nhìn cô, bá đạo nói: "Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, chỉ với gia tộc William đó chưa đủ làm ảnh hưởng tới Nam Cung gia?"

Âu Thần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nói: "Ngày hôm đó cùng đi đến bữa tiệc với anh."

Mẫn Nguyệt kinh ngạc nhìn anh, "Cùng đi? Không lẽ anh là muốn.....công khai?"

"Đúng vậy." Âu Thần gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười.

Mẫn Nguyệt cũng cong môi cười, trong khoảnh khắc đó hai người đều hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

"Được, vậy chúng ta cùng nhau đi."

Tiêu Anh Kỳ thoáng ngạc nhiên nhưng sau đó lại không có biểu hiện gì. Dù sao chuyện này cũng là chuyện sớm muộn, anh đã đoán trước được rồi.

"Tiêu Anh Kỳ, anh về sắp xếp trong tổ chức một chút đi, e là sắp tới sẽ có rất nhiều việc đó."

"Ừ, tôi biết rồi."

"Lam Hi ngày hôm đó em cũng cùng đi với chị đi."

Lam Hi không hiểu sao cô lại đột nhiên chuyển dời câu chuyện đến chỗ cậu, càng kinh ngạc hơn với chuyện cô kêu cậu đi dự tiệc cùng.

"Đi theo chị làm gì?"

"Thì đi ra ngoài cho thêm nhiều kiến thức a, không lẽ em muốn tối ngày vùi đầu vô huấn luyện sao?"

Lam Hi vậy mà lại thành thật gật đầu, chuyện này làm Mẫn Nguyệt tức giận muốn chết. Cô phải hít vài hơi mới kiềm chế được bản thân không động thủ đánh Lam Hi.

"Cho em ra ngoài chơi mà em cũng phản đối à, không lẽ em không muốn đi xem kịch sao? Chị đảm bảo ngày hôm đó chắc chắn rất đặc sắc."

Lam Hi còn định tiếp tục từ chối nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của cô thì cậu liền đổi lời.

"Được rồi, đi thì đi."

Mẫn Nguyệt hài lòng cười, vui vẻ phân phó người chuẩn bị mọi thứ để đi dự tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Trước bữa tiệc

Tại tổng bộ của Đàm Đài gia

Đàm Đài Văn gõ cửa vài cái, sau đó tự mở cửa nhẹ nhàng đi vào thư phòng làm việc của Lãnh Mặc Nghiên.

Trong phòng Lãnh Mặc Nghiên ngã người trên ghế sô pha, nhắm mắt dưỡng thần. Cả người anh ta luôn mặt bộ đồ trắng, khi anh ta im lặng nằm đó lại giống như một thiên sứ đang ngủ say, không ai dám quấy rầy.

Nhưng khi Đàm Đài Văn bước vào anh ta liền mở mắt ra, đôi mắt ma mị lại mưu mô như hồ ly, mang theo một chút lạnh lùng khiến người khác không dám đối diện. Mặt nạ trắng dưới ánh mặt trời vẫn lấp lánh chói mắt như thế, nhưng ẩn đằng sau tấm mặt nạ là một gương mặt tuyệt mĩ như thế nào thì không ai biết được.

"Lão đại, bên gia tộc William gửi thiệp mời tới."

Đàm Đài Văn cúi đầu, cung kính đưa thiệp mời trên tay cho người trước mặt. Lãnh Mặc Nghiên lười biếng ngồi thẳng dậy vươn tay cầm tấm thiệp.

Khoé môi của anh ta thoáng nét cười giễu cợt, "Chịu đựng không được bắt đầu ra tay rồi sao, có chút ý tứ."

Lãnh Mặc Nghiên vứt tấm thiệp trên bàn, tùy ý nói: "Báo lại với họ, hôm đó tôi sẽ tới đúng giờ."

"Vâng, lão đại."

Đàm Đài Văn cầm lại tấm thiệp, nhưng không lập tức ra ngoài mà chần chừ đứng ở đó.

Lãnh Mặc Nghiên nhíu mày hỏi, "Còn có chuyện gì à?"

Đàm Đài Văn lo lắng nói: "Lão đại, anh không cần chuẩn bị gì sao? Dù thế nào thì đó cũng là một âm mưu....."

"Không cần quan tâm, bọn họ không đáng lo ngại." Lãnh Mặc Nghiên nói xong thì cũng nhắm mắt lại tiếp tục dưỡng thần.

Đàm Đài Văn còn muốn nói gì nữa nhưng nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài liền dừng lại, sau đó thấy Lăng Sở bước vào.

"Lão đại! A, Đàm Đài Văn, anh cũng ở đây à?"

Đàm Đài Văn gật đầu coi như trả lời, Lăng Sở đã quen với thái độ này của anh ta nên cũng không nói gì.

Lăng Sở liếc mắt nhìn thấy tấm thiệp trên tay Đàm Đài Văn thì nhíu mày, "Thiệp mời gì vậy?"

Đàm Đài Văn đưa tấm thiệp cho Lăng Sở xem, "Là gia tộc William mở một bữa tiệc, họ muốn mời lão đại đến dự tiệc."

"Bữa tiệc chúc mừng? Gia tộc William này là có ý gì đây? Muốn đụng đến chúng ta sao?"

Đàm Đài Văn thấy Lãnh Mặc Nghiên vẫn không có phản ứng gì liền kiên nhẫn giải thích cho Lăng Sở.

"Tạm thời thì chưa biết ý định của họ là gì, nhưng chắc chắn khi đến bữa tiệc đó thì sẽ biết thôi."

"Đúng là phiền phức mà, tôi quản lý việc ở tổng bộ đã mệt lắm rồi, bây giờ còn phải lo đến cái này." Bộ dạng Lăng Sở nhăn nhó nhíu mày, vô cùng bất mãn.

Đàm Đài Văn chuyên xử lý chuyện ở bên ngoài nên không hiểu mấy việc ở tổng bộ cho lắm. Nhưng anh ta nhớ là dạo gần đây gia tộc rất yên bình mà, đâu có xảy ra chuyện gì, sao lại mệt được?

"Ở tổng bộ có rắc rối gì hả?"

Lăng Sở vò đầu, bộ dạng vô cùng khó chịu, "Chính là Đàm Đài Hân đó, vì chuyện mà cô ta đã làm ở trường đua ngựa nên lão đại đã bảo nhốt cô lại. Nhưng mà ngày nào cô ta cũng làm ầm lên đòi ra ngoài, nhốt bao nhiêu ngày thì cô ta la bấy nhiêu. Lỗ tai tôi sắp chịu không nổi rồi. Lão đại, chẳng lẽ cứ để cô ta như vậy sao?"

Đàm Đài Văn lặng lẽ liếc nhìn Lãnh Mặc Nghiên, cảm thấy Đàm Đài Hân này đúng là gan thật lớn. Làm trái lời lão đại thì không nói, còn ầm ĩ khắp nơi như vậy. Cô ta ỷ vào mình vẫn là đại tiểu thư của Đàm Đài gia nên không sợ gì sao? Đúng là không biết sống chết!

Lãnh Mặc Nghiên khẽ nhíu mày, mắt cũng không mở lạnh lùng nói: "Mặc kệ cô ta đi, nếu cô ta tiếp tục ồn ào thì trực tiếp bỏ đói đi."

Lăng Sở dù hơi bất mãn nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, "Vâng, lão đại."

Sau đó Lăng Sở và Đàm Đài Văn lần lượt ra ngoài, không dám tiếp tục ở lại quấy rầy Lãnh Mặc Nghiên.

"Xoảng" Đàm Đài Hân hất đổ ly nước xuống, bực bội hét lớn: "Mau thả tôi ra, mấy người quên tôi là đại tiểu thư của Đàm Đài gia sao, mấy người có tư cách gì mà nhốt tôi chứ, lập tức thả tôi ra ngay!"

Hai người đàn ông đứng bên ngoài canh cửa vẫn không bị cô ta làm ảnh hưởng một chút nào, khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng nói: "Tiểu thư, lão đại nói khi nào cô ngoan ngoãn, biết nghe lời, nhận ra mình làm sai chỗ nào thì lão đại sẽ thả cô ra. Nếu cô tiếp tục ồn ào thì trừng phạt không chỉ có nhiêu đây thôi đâu. Cho nên hiện tại cô cứ yên phận ở trong phòng này đi."

Đàm Đài Hân đương nhiên không cam lòng, cô ta còn muốn làm loạn thêm nhưng hai người kia không hề cho cô cơ hội này, rầm một cái đóng cửa lại.

Đàm Đài Hân nghiến răng, oán hận đấm lên cửa. Từ sau sự kiện ở trường đua ngựa đó trở về, Đàm Đài Hân liền bị Lãnh Mặc Nghiên lấy lý do làm mất mặt Đàm Đài gia mà nhốt vào phòng. Hình phạt này cũng không coi là nặng, cô ta ở trong phòng vẫn có thể ăn uống đầy đủ, xem tivi, còn có thể gọi điện thoại. Tuy vậy việc hạn chế tự do của Đàm Đài Hân cũng khiến cô ta khó chịu muốn chết, hơn nữa cô ta cho rằng Lãnh Mặc Nghiên làm vậy là cố tình sỉ nhục cô ta. Chỉ là dạy dỗ Nam Cung Mẫn Nguyệt một chút thôi mà, Nam Cung gia lại là kẻ thù của Đàm Đài gia, làm vậy thì có sao đâu chứ?!

Nhắc tới Nam Cung Mẫn Nguyệt, lửa giận trong mắt Đàm Đài Hân dâng cao, nếu không phải vì con tiện nhân đó thì cô ta cũng không bị nhốt như vậy! Chờ cô ta được ra ngoài, nhất định sẽ đòi lại món nợ này!

Đàm Đài Hân cho là Lãnh mặc Nghiên chỉ đơn giản là hù doạ chứ không dám làm gì cô ta, nhưng không ngờ ngày hôm sau cô ta liền bị bỏ đói.

Bị bỏ đói hơn một ngày, Đàm Đài Hân đến cả sức làm loạn cũng không có, chỉ có thể nằm trên giường lẩm bẩm mắng chửi Lãnh Mặc Nghiên độc ác.

Cho tới khi cô ta sắp chịu không nổi mà hôn mê thì điện thoại sáng lên, thông báo có cuộc gọi tới. Đàm Đài Hân yếu ớt cầm lấy điện thoại, không hiểu nổi bây giờ rốt cuộc là có ai lại gọi điện cho cô ta, bạn bè cô ta thì sớm đã cắt đứt liên lạc khi thấy cô ta bị nhốt rồi.

Vừa mở máy lên thì đã thấy một số lạ, Đàm Đài Hân nghĩ hoài cũng nghĩ không ra số điện thoại này là của ai. Cô ta do dự một chút nhưng vẫn ấn nút nghe.

Một âm thanh kì lạ vang lên, "Cô có muốn trả thù không?"

Đàm Đài Hân trong nháy mắt lấy lại tinh thần, sắc mặt nghiêm túc lại cảnh giác nhìn chằm chằm điện thoại.

Giọng nói này khàn khàn lại kì dị, hiển nhiên là người này đã đeo máy biến âm. Nhưng dù vậy Đàm Đài Hân vẫn có thể nhận ra đối phương là một cô gái.

"Cô là ai?"

Người trong điện thoại nhàn nhạt cười, "Cô không cần biết tôi là ai, cô chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi, cô có muốn trả thù không?"

Đàm Đài Hân có phần không tin tưởng lắm nhưng cô ta vẫn trả lời: "Có!"

"Tôi có thể giúp cô!"

"Tôi dựa vào gì để tin cô?"

Cô gái kia đối với thái độ bất hợp tác của Đàm Đài Hân cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: "À, vậy để tôi nói vài thứ, người cô hận nhất hiện nay có lẽ

là Nam Cung Mẫn Nguyệt, không sai chứ? Mà bây giờ cô lại đang bị Lãnh Mặc Nghiên nhốt lại, nếu tôi nói tôi có khả năng giúp cô ra ngoài lại còn giúp cô trả thù Nam Cung Mẫn Nguyệt thì thế nào?"

Đàm Đài Hân kích động, "Cô thật sự có thể giúp tôi?"

"Đúng vậy, chỉ cần cô nghe lời tôi là được."

Chuyện này khiến cho Đàm Đài Hân có chút rung động, nhưng cô ta vẫn không yên tâm.

"Tại sao cô lại muốn giúp tôi? Cô có điều kiện gì, có phải cô muốn lấy thứ gì đó từ tôi không?"

Đối phương cười lạnh, "Cô cảm thấy bây giờ trên người cô có cái gì đáng giá để tôi lấy sao?"

Câu nói này khiến cho Đàm Đài Hân hơi tức giận, tuy cô ta biết bản thân không có giá trị gì, nhưng bị người khác nói thẳng ra trước mặt thì rất không thoải mái.

Cô gái kia không cho Đàm Đài Hân cơ hội phát tiết tức giận liền nói tiếp.

"Yên tâm, tôi không có hứng thú để lừa cô, tôi giúp cô chỉ đơn thuần là do chúng ta có chung kẻ thù thôi."

"Chung kẻ thù? Là Nam Cung Mẫn Nguyệt?"

Đối phương im lặng không nói coi như ngầm thừa nhận.

Đàm Đài Hân đắc ý cười vài tiếng, "Nam Cung Mẫn Nguyệt quả đúng là đáng ghét, đi đến đâu cũng có kẻ thù."

Đàm Đài Hân cười nói một hồi thấy cô gái kia không có đáp lời cô ta cũng ngượng ngùng ngậm miệng.

"Đầu tiên tôi sẽ giúp cô ra khỏi bị nhốt trước, trong mấy ngày tới, cô đừng làm ầm ĩ nữa, ngược lại còn phải tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, sau đó đi nhận lỗi Lãnh Mặc Nghiên."

Đàm Đài Hân bất mãn la lớn: "Đi nhận lỗi với anh ta? Chuyện mất mặt như vậy tôi không làm đâu!"

"Cô không muốn mất mặt, chứ không lẽ cô muốn chết đói ở trong phòng sau? Cô đừng quên Lãnh Mặc Nghiên vốn là người như thế nào, anh ta không bao giờ nương tay với bất kì ai đâu. Nhưng tôi nhận ra anh ta không thật sự muốn giết cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn nhận lỗi, anh ta sẽ lập tức thả cô ra."

Đàm Đài Hân nghe nói vậy thì có phần do dự, trầm mặc một lúc lâu cô ta mới mở miệng. "Được rồi, tôi sẽ làm theo lời cô. Chỉ là tiếp theo sau đó tôi cần phải làm gì?"

"Tiếp theo sau đó.....cô cần phải nghĩ cách xin Lãnh Mặc Nghiên đưa cô đi đến bữa tiệc của gia tộc William."

"Bữa tiệc của gia tộc William? Tôi đến đó để làm gì?"

"Chờ tới lúc đó tôi sẽ nói cho cô biết."

Cô gái thần bí trong điện thoại vừa dứt lời thì cũng ngắt điện thoại kèm theo âm thanh 'tút tút'.

Đàm Đài Hân bực bội ném điện thoại lên giường, ngửa đầu thẫn thờ nhìn trần nhà. Sau đó dường như cô ta đã hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định thêm vài phần.

Cô ta ngồi dậy, đi ra gõ cửa vài cái.

"Tôi muốn gặp Lãnh Mặc Nghiên."

Ở bên kia, cô gái cầm điện thoại nhẹ nhàng đặt lên bàn, cũng tháo máy biến âm trên cổ xuống, khoé mắt lướt qua tờ giấy màu đen bên cạnh. Trên tờ giấy là một dòng chữ màu trắng được in đậm, phía góc của tờ giấy còn in hình một con rắn nhỏ màu trắng đang lè lưỡi.

Cô gái đó cầm tờ giấy lên, lấy bật lửa ra, 'tách' một cái, một ngọn lửa nhỏ bừng sáng, dễ dàng đốt cháy tờ giấy. Tro tàn của tờ giấy phất phơ bay đi, sau đó rơi lả tả trên đất.

Khoé môi cô gái thần bí kia cong lên, khẽ cầm ly rượu nhấp một ngụm.

"Nam Cung Mẫn Nguyệt, đây đều là do cô ép tôi thôi, ngay từ lúc đầu, chúng ta đã định sẵn là kẻ thù rồi. Vậy thì cô không nên trách tôi đâu."

Mấy ngày sau, Đàm Đài Văn và Lăng Sở đều nhận được tin: Đàm Đài Hân sẽ cùng đi tham dự bữa tiệc với lão đại nhà mình!

Hai người cùng bước vào thư phòng tìm Lãnh Mặc Nghiên, họ thấy anh ta đang một mình chơi cờ vua. Đàm Đài Văn và Lăng Sở giật giật khoé miệng, cũng may đây không phải là lần đầu hai người thấy Lãnh Mặc Nghiên như vậy nên không hề ngạc nhiên. Chỉ có điều họ vẫn không thể hiểu được chơi cờ

vua một mình thì có gì thú vị.

Bàn cờ vua được làm bằng thủy tinh vô cùng sang trọng, Lãnh Mặc Nghiên cầm một con cờ trắng trên tay xoay nhẹ. Nghe thấy tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu lên mà lạnh nhạt mở miệng.

"Có chuyện gì?"

Lăng Sở lấy lại tinh thần, nhíu mày nói: "Lão đại, anh muốn mang theo Đàm Đài Hân đi dự tiệc?"

"Cạch"

Lãnh Mặc Nghiên đặt quân cờ xuống bàn, thuận tiện lấy đi một quân đen đã bị ăn.

"Đúng vậy, làm sao?"

Đàm Đài Văn nói xen vào: "Lão đại, anh mang cô ta theo không sợ cô ta tiếp tục gây chuyện sao? Nếu cứ như vậy sẽ làm mất mặt Đàm Đài gia."

"Chỉ một mình cô ta thì có thể làm được gì."

"Tuy vậy nhưng mà thuộc hạ lo lắng cô ta có âm mưu gì đó, nếu không sao cô ta lại đột nhiên đòi đi dự tiệc?!"

Lãnh Mặc Nghiên cười đầy ẩn ý, "Có âm mưu thì chẳng phải rất tốt sao, ít nhất có cái để chặn miệng mấy lão già kia."

Đàm Đài Văn và Lăng Sở đều sửng sốt, "Lão đại không lẽ anh là muốn....."

Trong mắt Lãnh Mặc Nghiên loé lên tia sáng lạnh, vân vê quân cờ đen trên tay. "Đối với tôi bây giờ thì Đàm Đài Hân không còn giá trị lợi dụng gì nữa. Một con cờ đã mất đi giá trị của mình thì cũng nên bị diệt trừ."

Anh ta vừa nói dứt lại thì bàn tay khẽ bóp lại, quân cờ đen trong tay Lãnh Mặc Nghiên lập tức vỡ nát thành bột phấn.

Đàm Đài Văn và Lăng Sở đồng thời rùng mình, ngậm miệng không nói gì nữa.

Ở Lưu Ly Bảo, Nam Cung Âu Thần cùng với những người khác cũng đang bàn bạc chuyện đi dự tiệc.

Bốn người Vũ Á sắc mặt nghiêm túc ngồi nghe anh phân phó làm việc, chỉ duy nhất Mẫn Nguyệt thản nhiên ngồi ở một bên chơi game trong điện thoại.

Thật sự không phải do cô cố tình làm vậy, chỉ là bọn họ nói chuyện nhàm chán quá thôi, lại không liên quan đến cô, nếu không phải Thần không cho phép thì cô đã sớm về phòng ngủ rồi.

Vũ Hiên lâu lâu lại liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt kia chính là khó nói thành lời. Bọn họ ở đây bàn chuyện nghiêm túc như vậy mà cô ở bên cạnh chơi game, nhìn qua đúng là rất kì lạ.

Nhưng mà Âu Thần không phản đối, những người khác cũng không dám nói gì, Mẫn Nguyệt vẫn tiếp tục chơi.

Tình hình như vậy cứ kéo dài suốt một tiếng, cho đến khi Âu Thần cảm nhận được một vật nặng đè lên vai thì mới giật mình quay đầu nhìn cô.

Lúc này Mẫn Nguyệt đã ngừng chơi game mà nghiêng đầu ngủ gục trên vai Âu Thần. Chiếc điện thoại lẳng lặng nằm trên đùi cô, màn hình vẫn còn đang phát sáng.

Âu Thần vươn tay tắt điện thoại rồi đặt nó lên bàn, sau đó nhẹ nhàng bế cô ngồi lên đùi mình. Mẫn Nguyệt bất mãn hơi cựa quậy người rồi tìm kiếm một chỗ dựa thoải mái trong lòng Âu Thần tiếp tục ngủ, hô hấp đều đều.

Vẻ mặt Âu Thần dịu dàng như sắp chảy ra nước, lặng lẽ ôm chặt cô một chút để cô không bị lạnh.

Những người khác đều trố mắt, hai người đó công khai ân ái trước mặt bọn họ như vậy mà coi được sao? Bọn họ còn đang là cẩu độc thân đấy! Nhất là Vũ Trạch, gương mặt trẻ con nhăn lại tỏ vẻ vô cùng bất mãn. Tại sao không ai đối xử tốt với anh như thế, không đúng, phải là sao không có ai để anh có cơ hội chăm sóc cho người đó? Thật ghen tị mà!

Dù vậy mấy người bọn họ cũng tự động hạ thấp âm thanh xuống, nhưng mà vừa được mười phút thì Âu Thần đã không kiên nhẫn kêu dừng.

"Được rồi, cứ theo những gì đã nói mà phân phó xuống đi, còn những chuyện khác thì cứ đến đó rồi tùy cơ ứng biến."

Bốn người nghẹn họng nhưng không ai dám cãi lời anh, liền đứng dậy chào Âu Thần rồi ra về. Lúc đi ra thân thể Vũ Hiên đụng cái bàn rồi lảo đảo, anh ta nhanh tay lẹ mắt dùng tay chống đỡ được mới không bị té, có điều tư thế của anh ta bây giờ lại là đứng ngay trước mặt Âu Thần.

Cùng lúc đó cả người Mẫn Nguyệt bỗng căng cứng, phát ra khí thế cảnh giác, dường như muốn tỉnh dậy.

Âu Thần trừng mắt Vũ Hiên, anh ta lập tức lui ra sau, toàn thân Mẫn Nguyệt cũng không còn cảm giác căng cứng vừa rồi. Bàn tay anh vuốt nhẹ lưng cô,

Mẫn Nguyệt thả lỏng dựa vào người anh tiếp tục ngủ.

Vũ Hiên sững sờ tại chỗ, mặc dù anh biết Mẫn Nguyệt rất cảnh giác khi ngủ nhưng mà không ngờ lại tới mức độ này. Lúc nãy anh còn chưa chạm vào cô đâu, anh chỉ đứng cách cô gần hai mét thôi. Khi đó nếu như anh đứng gần thêm chút nữa thì không nghi ngờ gì Mẫn Nguyệt sẽ đột nhiên tỉnh dậy mà ra tay với anh. Vũ Hiên không dám ở lại lâu liền vọt đi mất, anh sợ tiếp tục ở lại sẽ bị lão đại phạt. Anh đặc biệt rút ra bài học sâu sắc, sau này tuyệt đối đừng lại gần Mẫn Nguyệt khi cô ấy đang ngủ, lúc có lão đại ở đó thì càng không.

Chờ cho mọi người đi hết Âu Thần mới ôm cô lên phòng, cẩn thận đặt cô lên giường, còn anh lại ngồi bên cạnh ngắm nhìn dung nhan của cô khi ngủ.

Anh nhớ lúc nhỏ khi cô ngủ thì vô cùng an ổn, không phải lo nghĩ bất cứ gì. Nhưng hôm nay chỉ có một người vô tình đến gần mà cô đã cảnh giác tới vậy. Chỉ có thể nói rõ, cuộc huấn luyện bốn năm qua của cô đã khiến cô thay đổi đến mức nào. Càng nghĩ anh càng cảm thấy đau lòng, nhưng mà đây vốn là việc không thể tránh được. Bọn họ sống trong hắc đạo, muốn bảo đảm mạng sống được thì những kĩ năng sinh tồn này là cần thiết.

Âu Thần khẽ cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn, trong bóng đêm vang lên một giọng nói trầm ấm say lòng người: "Cô bé ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Bữa tiệc của gia tộc William

Một tuần sau, Mẫn Nguyệt và Nam Cung Âu Thần cùng lên máy bay đến Thụy Sĩ, một đất nước lớn ở châu Âu. Nơi đây cũng chính là nơi đặt tổng bộ của gia tộc William.

Đất nước này rất nổi tiếng vì có nhiều cảnh đẹp, là một trong những trung tâm bậc nhất của châu Âu, lại còn được mệnh danh là đất nước hạnh phúc nhất thế giới.

Nếu không phải lần này đến đây là vì công việc thì Mẫn Nguyệt thật muốn đi tham quan một phen. Cô chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt có chút trầm lặng.

Một đôi tay vòng qua thắt lưng cô, Mẫn Nguyệt thuận theo ngã người về sau liền đụng vào một lồng ngực rắn chắc. Sau đó nghe thấy một giọng nói trên đỉnh đầu: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ nơi này thật đẹp."

Nam Cung Âu Thần cười nhẹ, khuôn mặt anh cọ cọ vào cổ cô làm Mẫn Nguyệt vì bị nhột mà rụt cổ lại.

"Nếu em thích thì sau khi dự tiệc xong chúng ta ở lại đây thêm vài ngày, đến lúc đó thì em muốn đi đâu cũng được."

Trong lòng Mẫn Nguyệt dâng lên dòng nước ấm, anh quả nhiên rất hiểu cô. Bất thình lình cô quay đầu lại hôn nhẹ lên má Âu Thần, "Cám ơn anh!"

"Muốn cám ơn anh thì không phải hôn ở đó." Âu Thần vừa dứt lời liền đè gáy cô lại hôn sâu, môi lưỡi trằn trọc mút, thật lâu sau mới thả ra.

Thành phố Bern, Thụy Sĩ

Màn đêm dần buông xuống, tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất trong thành phố lại sáng rực, khắp nơi là âm thanh cười nói của vô số người. Không ai biết ở đây hiện giờ đang tụ tập những lão đại hắc đạo lớn trên khắp thế giới, ngay cả quan chức chính phủ cũng đến tham gia.

Một đoàn xe Cadillac màu đen dừng lại ngay trước cửa nhà hàng này, nhưng vẫn chậm chạp không mở cửa.

"Bịch, bịch, bịch" Từ trong khách sạn có một đám người vội vàng bước ra, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh.

Ông ta dừng lại trước chiếc xe Cadillac ở giữa, bật cười nói: "Chào mừng đến gia tộc William, King!"

"Cạch" Vũ Hiên và Vũ Á đứng ở hai bên, cúi đầu cung kính mở cửa xe.

Cửa xe vừa mở ra, một đôi chân thon dài bước xuống, sau đó khuôn mặt lạnh lùng của Nam Cung Âu Thần hiện rõ trước mặt mọi người.

William Johnson muốn đi lên chào anh nhưng mà ông ta vừa bước đến một bước thì Âu Thần đột nhiên xoay người lại, chìa ra một bàn tay, thân thể khẽ cong, tư thế giống hoàng tử đang chờ công chúa.

William Johnson cứng ngắc đứng tại chỗ, cười gượng vài tiếng, nhưng rất nhanh ông ta đã quên sự xấu hổ này mà chuyển sự chú ý sang người ngồi trong xe. Không biết đó là ai mà khiến cho King hạ mình như vậy, quan trọng hơn là King dẫn người khác cùng đi dự tiệc?!!!

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt lên tay của Nam Cung Âu Thần, anh hơi nắm chặt, nhẹ nhàng dẫn cô ra khỏi xe.

Khi thấy dung mạo tuyệt mỹ kia, mọi người xung quanh như bị đình chỉ, ánh mắt lộ rõ say mê cùng kinh diễm.

Khuôn mặt của Mẫn Nguyệt lúc bình thường vốn đã rất xinh đẹp, hôm nay cô còn chú ý trang điểm. Mọi đường nét trên gương mặt trở nên vô cùng sắc sảo, đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át. Mẫn Nguyệt còn cố ý vẽ đuôi mắt hơi nhếch lên, càng tăng thêm vẻ lạnh lùng, kiều mị, khiến người ta không dám đến gần mà chỉ dám ở xa đứng nhìn.

Trên người cô mặc bộ váy đen có gắn lớp ren màu đỏ, Âu Thần thì mặc bộ vét đen kết hợp với cà vạt màu đỏ đậm. Nhìn qua giống như hai người đang mặc đồ đôi vậy.

Mẫn Nguyệt vừa xuống xe liền lặng lẽ đánh giá lão đại của gia tộc William Johnson. Tuổi của ông ta đã lớn nhưng nhìn qua lại không già tí nào, mà càng nhiều thêm hương vị thành thục, rắn rỏi của người đã lăn lộn hắc đạo lâu năm. Thân thể của ông ta lại vô cùng mạnh mẽ, cơ bắp hiện rõ lên dưới lớp áo mỏng, mang theo hương vị đàn ông mười phần. Mọi người trong giới hắc đạo đều thống nhất gọi ông ta là John lão đại.

Nam Cung Âu Thần phát hiện ánh mắt của mọi người đều dán lên trên người bảo bối nhà anh thì vô cùng khó chịu. Bàn tay anh nhéo nhẹ eo cô, trừng mắt cảnh cáo.

Khuôn mặt vô tội của Mẫn Nguyệt ngẩng lên nhìn Âu Thần, đáng thương hề hề.

Vẻ mặt này của cô lại khiến anh muốn chà đạp cô một phen, Nam Cung Âu Thần hít sâu, đè dao động trong lòng xuống. Anh lãnh đạm nhìn William Johnson, cắt đứt suy nghĩ miên man của ông ta: "William Johnson!"

William Johnson lập tức dời ánh mắt khỏi người Nam Cung Mẫn Nguyệt.

"King, tôi chờ anh lâu rồi, cám ơn anh hôm nay đã đến đây. Lâu ngày không gặp, phong thái của anh vẫn như xưa."

Nam Cung Âu Thần vẫn lạnh nhạt như trước, chỉ gật đầu một cái. Vũ Á hiểu rõ lão đại nhà mình nên liền bước ra cười nói xã giao với William Johnson. Trước giờ lão đại không thích giao lưu cùng người khác, nên những chuyện như thế này anh đã làm quen rồi.

"John lão đại quá khách khí rồi, anh cũng vậy thôi, phong thái vẫn mạnh mẽ như thế."

William Johnson cười lớn, cùng Vũ Á vui vẻ trò chuyện, dù sao chuyện King không thích nói chuyện với người khác thì cả giới hắc đạo đều biết, ông ta cũng không lạ gì.

Mẫn Nguyệt không quan tâm hai người họ đang nói cái gì, cái cô để ý là William Johnson là lão đại ở đây, Thụy Sĩ cũng là địa bàn của ông ta. Vậy mà khi Thần tới thì ông ta lập tức tự mình chạy ra nghênh đón. Lúc nãy cô không hiểu tại sao anh vẫn cứ ngồi trên xe không chịu xuống thì ra là chờ ông ta đích thân ra đón mới chịu bước xuống. Cô lặng lẽ liếc nhìn một bên mặt của anh, trong lòng nói thầm, người này.....quá kiêu ngạo rồi!

William Johnson đang trò chuyện cùng Vũ Á đột nhiên chuyển trọng tâm sang Mẫn Nguyệt.

"A, vị này là?"

Mẫn Nguyệt tự mình trả lời, gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ cười rộ lên. "John lão đại, lần đầu gặp mặt, tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt."

"Nam Cung Mẫn Nguyệt....." William Johnson lặp lại tên của cô như có điều suy nghĩ, sau đó liếc nhìn Nam Cung Âu Thần bên cạnh thì ông ta liền hiểu rõ.

"À, thì ra cô là cô em gái nuôi bí ẩn của King, hân hạnh, hân hạnh!"

Mẫn Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu, hai má hơi đỏ lên, phát huy hình tượng tiểu bạch thỏ thuần thục đến cực điểm.

Vũ Hiên giật giật khoé miệng, Mẫn Nguyệt diễn kịch tới nghiện luôn rồi. Anh bĩu môi, cô bé này luôn thích giả heo ăn thịt hổ.

Ánh mắt William Johnson hơi loé lên, ông ta còn tưởng cô em gái nuôi này được King nuôi dạy thì sẽ có bản lĩnh lắm, nhưng không ngờ lại là một cô bé ngây thơ. Xem ra King bảo vệ cô bé này rất tốt, không để cho cô dính líu tới sự đen tối của hắc đạo. Nhưng cũng cho thấy, cô gái này chẳng qua là kẻ vô dụng mà thôi, Nam Cung Âu Thần làm vậy chẳng khác nào mang tới một gánh nặng lớn cho mình.

William Johnson bật cười, dẫn đầu đi vào nhà hàng, Vũ Hiên, Vũ Á đi bên cạnh Âu Thần, còn Vũ Điềm Điềm và Lam Hi thì đi phía sau Mẫn Nguyệt.

Sau khi bước vào cửa cô mới chính thức hiểu rõ mức độ xa hoa của bữa tiệc lần này. Khắp đại sảnh trang trí sang trọng thì không nói, quan trọng chính là những khách mời ở đây. Đa số họ là những vị lão đại nổi danh trên hắc đạo, có một số người cô còn quen mặt. Hơn nữa lúc nãy trước khi bước vào cô có liếc nhìn một chút, xung quanh nơi này, phòng vệ rất nghiêm ngặt. Cứ cách mấy mét là có cảnh vệ đứng đó, cô không hiểu, William Johnson bày ra trận thế lớn như vậy là để làm gì?

Dù không rõ trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì nhưng cẩn thận vẫn hơn. Mẫn Nguyệt khẽ nắm chặt cánh tay Âu Thần, chờ anh quay đầu nhìn cô thì lặng lẽ trao đổi ánh mắt. Trong khoảnh khắc đó hai người không cần mở miệng cũng hiểu đối phương muốn nói gì. Lòng Mẫn Nguyệt thoáng yên tâm, mong chỉ là cô lo xa, chứ thực sự không xảy ra chuyện gì.

Khi hai người đi vào cửa đã gây ra một làn sóng không nhỏ, không gian thoáng tĩnh lặng, ai nấy đều trố mắt nhìn Mẫn Nguyệt và Âu Thần. Đương nhiên nguyên nhân chính là thấy bất ngờ với việc anh mang theo bạn gái đến cùng mà thôi. Xem ra lời đồn King sủng ái cô em gái nuôi này là thật.

Bộ dáng của Mẫn Nguyệt khuynh quốc khuynh thành, khiến cho không ít vị lão đại ở đây động tâm, bắt đầu loé lên những suy nghĩ không an phận.

Nhưng khi nhìn thoáng qua bộ đồ hai người đang mặc thì không ít người nở nụ cười đầy ý vị. Không biết sự sủng ái kia đơn thuần chỉ là tình cảm anh em hay là có dụng ý khác đây? Nhất thời có không ít người thoáng rùng mình, rụt cổ, xoá bỏ những suy nghĩ không an phận vừa rồi kia. Người phụ nữ của King, bọn họ không dám đụng, ngay cả nghĩ đến cũng không dám.

Âu Thần thấy sự biến hoá của những người xung quanh thì hài lòng nở nụ cười.

Một người hầu đi đến sau lưng William Johnson cúi đầu bẩm báo: "Chủ nhân, người của tổ chức J đến rồi!"

William Johnson hưng phấn xoay người, thấy quản gia đang dẫn một người đàn ông và hai người phụ nữ tới. Người đàn ông thì ông ta khá quen mặt, là vị đường chủ lớn nhất của tổ chức J, An Triết Hàn.

An Triết Hàn khi tới trước mặt William Johnson bắt tay chào ông ta. "John lão đại, lần đầu gặp mặt, cám ơn ông đã coi trọng tổ chức chúng tôi mà mời chúng tôi tới đây."

William Johnson cười gượng vài tiếng, "Không dám, không dám." Ông ta biết người này chỉ đang lịch sự nói vậy thôi chứ địa vị của tổ chức J trong hắc đạo không ai dám coi thường.

"Thủ lĩnh của mấy người, Queen không đến đây sao?"

Ánh mắt An Triết Hàn hơi lướt qua Mẫn Nguyệt đứng ở đằng kia, cô cũng khẽ mỉm cười với anh. Thoáng thấy người đứng đằng sau Mẫn Nguyệt, tầm mắt An Triết Hàn hơi dừng lại một chút, nhưng người kia vẫn luôn cúi mặt xuống, không nhìn đến anh.

An Triết Hàn thu hồi ánh mắt, sắc mặt vẫn lạnh lùng như bình thường, thản nhiên nói dối. "Thủ lĩnh của chúng tôi có chút việc bận, nhưng John lão đại yên tâm, giải quyết xong cô ấy sẽ lập tức đến."

Vũ Hiên lặng lẽ nhìn người bên cạnh, không biết lát nữa William Johnson biết Queen chính là cô tiểu bạch thỏ này thì sẽ có phản ứng như thế nào. Có khi phun ra một ngụm máu luôn cũng không chừng.

William Johnson không để ý cho lắm, vị kia thần bí như thế nào là điều mọi người đều biết, ông ta vốn cũng không bất ngờ khi biết Queen không tới đây. Hơn nữa cô gái đó bây giờ coi như là đồng minh của Nam Cung Âu Thần, như vậy thì không tới cũng tốt, kế hoạch của ông ta có thể thuận lợi tiến hành.

Ông ta xã giao vài câu với An Triết Hàn rồi quay qua chào Nam Cung Âu Thần.

Khuôn mặt William Johnson cười cười, "Mọi người cứ tận hưởng bữa tiệc đi, phần quan trọng sắp chính thức bắt đầu rồi. Tôi còn phải đi tiếp các vị khách khác, xin thứ lỗi."

Vũ Á đứng ra trả lời thay Âu Thần, "John lão đại cứ tự nhiên, chúng tôi sẽ không làm phiền."

William Johnson gật đầu rồi rời đi, Âu Thần và Mẫn Nguyệt tự động lấy rượu từ trên khay mà phục vụ mang tới. Mẫn Nguyệt đong đưa ly rượu, vậy mà lại phát hiện không có gì dị thường. Cô lặng lẽ quan sát Lam Hi thấy cậu cũng không có biểu hiện gì. Không lẽ là cô đã nghĩ nhiều rồi?

Cô và anh trao đổi ánh mắt, khẽ nhấp một ngụm rượu. William Johnson ở xa nhìn thấy cảnh này liền nở nụ cười âm trầm.

"King!"

Mẫn Nguyệt thở dài, chậm chạp xoay người lại. Cô đoán không sai, Âu Thần vừa tới thì Lãnh Mặc Nghiên liền xuất hiện. Anh ta để ý Âu Thần như thế, không lẽ là.....

Đột nhiên trong đầu Mẫn Nguyệt hiện lên vài suy nghĩ không thuần khiết cho lắm, khụ khụ.

Bị ánh mắt đầy ẩn ý của Mẫn Nguyệt nhìn chằm chằm, dù Lãnh Mặc Nghiên có bình tĩnh đến đâu cũng chịu không nổi. Anh ta lãnh đạm hỏi cô: "Nam Cung tiểu thư, tôi có vấn đề gì sao?"

Mẫn Nguyệt bật cười khúc khích, đáy mắt hiện lên vẻ xấu xa. "Không có gì, chỉ là vừa rồi tôi nghĩ đến một số chuyện thú vị nên có hơi thất thần thôi. Xem ra đã để cho anh hiểu lầm rồi, xin lỗi."

Sóng lưng Lãnh Mặc Nghiên thoáng run lên, lông tơ cả người dựng đứng. Anh ta có dự cảm cái chuyện thú vị mà cô nói tuyệt đối có liên quan tới mình, hơn nữa còn không phải là chuyện tốt gì, khiến đáy lòng của anh ta không hề muốn biết về nó một chút nào nên cũng không tiếp tục truy hỏi cô.

"Nam Cung tiểu thư thật biết nói đùa."

Mẫn Nguyệt chỉ cười mà không đáp lời, Lãnh Mặc Nghiên thấy không thú vị liền chuyển qua nói chuyện với Nam Cung Âu Thần.

"King, anh nói xem lần này William Johnson mời chúng ta đến đây để làm gì?"

Nam Cung Âu Thần bình bình đạm đạm uống rượu, vẻ mặt không hề để ý.

"Đương nhiên là để dự tiệc."

"Anh biết rõ tôi không phải nói đến chuyện đó, ông ta có âm mưu gì anh đoán không ra sao?"

Âu Thần cười như không cười nhìn Lãnh Mặc Nghiên, "Ông ta có âm mưu gì thì làm sao mà tôi biết chứ, anh đánh giá tôi quá cao rồi."

"À, thì ra là vậy sao." Lãnh Mặc Nghiên cũng đoán được trước là anh sẽ trả lời như thế này nên cũng không ngạc nhiên cho lắm.

Hai người họ thong thả nói chuyện với nhau dưới bầu không khí.....tràn đầy mùi thuốc súng!

Nhưng khi Âu Thần và Lãnh Mặc Nghiên nói được một nửa thì đột nhiên bị người ta cắt đứt.

"Nam Cung lão đại, Lãnh lão đại, chủ nhân mời hai vị đến phòng hội nghị trên lầu một chút."

Trong đầu Âu Thần và Lãnh Mặc Nghiên đồng loạt loé lên suy nghĩ: Cuối cùng cũng lộ ra mục đích chính của buổi tiệc này rồi!

Âu Thần gật đầu, Lãnh Mặc Nghiên nhẹ nhàng nói: "Chúng tôi sẽ tới ngay."

Âu Thần xoa đầu Mẫn Nguyệt, dặn dò cô: "Anh đi giải quyết một chút chuyện, nếu em thấy buồn chán thì đi xung quanh một chút, nhưng đừng chạy loạn."

Mẫn Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời, dùng ánh mắt bảo anh phải cẩn thận.

Lãnh Mặc Nghiên ở một bên cười nhạo hai người, "Anh đúng là rất quan tâm cô em gái nuôi này a!"

Âu Thần lạnh lùng trừng Lãnh Mặc Nghiên, sau đó trực tiếp bỏ mặc anh ta mà bước đi. Lãnh Mặc Nghiên hơi nhếch môi, cũng chầm chậm đi theo. Bóng dáng hai người cứ như vậy mà dần dần biến mất khỏi cầu thang.

Mẫn Nguyệt cũng định rời đi nhưng đằng sau bỗng nhiên vang lên âm thanh của một cô gái. "Nam Cung tiểu thư!"

Da đầu Mẫn Nguyệt run lên, phiền chán quay đầu, không ngoài dự đoán gặp Đàm Đài Hân. Nhìn chỗ cô ta đứng có lẽ nãy giờ cô ta luôn đứng sau Lãnh Mặc Nghiên, nhưng cô ta không hề mở miệng nói chuyện nên Mẫn Nguyệt cũng không chú ý.

Mẫn Nguyệt còn vốn tưởng lần này Đàm Đài Hân gặp cô sẽ tiếp tục mắng chửi cô nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại.

"Nam Cung tiểu thư, lần trước là do tôi quá lỗ mãng, đã gây nhiều phiền phức cho cô rồi, xin lỗi."

Nếu không phải tại hoàn cảnh không thích hợp thì Mẫn Nguyệt thật muốn nhìn ra bên ngoài xem hôm nay mặt trời có phải mọc sai hướng rồi không. Đàm Đài Hân đột nhiên tử tế như vậy, nói không có gì mới là lạ đó! Người ta nói người đột nhiên ân cần không phải trong lòng có quỷ thì chính là có âm mưu gì đó. Cô không tin với bản tính đó của Đàm Đài Hân mà cô ta đã biết hối cãi rồi.

Được, vậy để cô chơi cùng Đàm Đài Hân, để xem cô ta có âm mưu gì.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, Đàm Đài tiểu thư đừng để ý."

Vẻ mặt Đàm Đài Hân hơi ngạc nhiên, cô ta còn tưởng rằng Nam Cung Mẫn Nguyệt sẽ lợi dụng cơ hội này để lên mặt với cô ta nhưng không ngờ.....Đàm Đài Hân cắn môi, gượng gạo trả lời.

"Nếu cô đã không để ý thì tốt."

Mẫn Nguyệt còn đang tò mò rốt cuộc não của Đàm Đài Hân đã được ai cải tạo mà trở nên biết sử dụng âm mưu rồi nhưng cô chưa kịp nghĩ xong thì đã bị Lam Hi kéo tay.

"Chị, em đói!"

Lam Hi thật sự không muốn làm vậy nhưng mà cậu thật sự không thích ở cùng với Đàm Đài Hân. Hơn nữa cậu luôn cảm thấy ở đây có cái gì đó làm cậu rất khó chịu, theo bản năng muốn rời đi. Nhưng trước mặt nhiều người như thế cậu không thể nói thẳng ra nên chỉ đành đóng vai một đứa bé làm nũng với chị mình thôi. Lam Hi nhớ tới giọng điệu của mình khi nãy thì chỉ muốn tìm một cái hố để nhảy xuống, thật quá mất mặt mà!

Âm thanh làm nũng của trẻ con cộng thêm khuôn mặt đáng yêu của Lam Hi làm lòng Mẫn Nguyệt mềm nhũn. Đây cũng là lần đầu tiên Lam Hi làm nũng với cô, tuy biết là cậu đang giả vờ nhưng cô không nỡ cự tuyệt liền cúi người nhéo má cậu một cái.

"Được, chị dẫn em đi ăn."

Cô nói xong thì dẫn Lam Hi đi luôn, hoàn toàn làm ngơ Đàm Đài Hân ở một bên.

Đàm Đài Hân thấy cơ hội tiếp cận với Nam Cung Mẫn Nguyệt bị mất đi thì rất không cam lòng. Đáy mắt cô ta loé lên sự tàn độc, hơi nắm chặt tay, lại tiếp tục nghĩ cách hoàn thành việc mà người thần bí kia đã giao cho.

Mẫn Nguyệt đi được vài bước thì quay đầu nhìn Đàm Đài Hân, kịp thời thấy được vẻ mặt tàn ác của cô ta chưa kịp thu lại. Cô mỉm cười, quả nhiên.....

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Bữa Tiệc Của Gia Tộc William (2)

Bên An Triết Hàn cũng không đến gần nói chuyện với Mẫn Nguyệt mà là tách ra đi về hai phía ngược lại.

Mẫn Nguyệt vừa dắt Lam Hi, ánh mắt vừa đảo xung quanh đại sảnh. Khi khoé mắt bắt gặp một người đang đứng trong góc thì hơi dừng lại.

Người đó là một cô gái phục vụ, đang đứng châm rượu cho những người khác. Cô gái đó ngẩng đầu lên lộ ra gương mặt xinh đẹp, vô cùng sắc sảo. Nhưng mà Mẫn Nguyệt rất dễ nhận ra, đó là Tiêu Anh Kỳ.

Cô và Tiêu Anh Kỳ lặng lẽ trao đổi ánh mắt, sau đó làm như không có gì quay mặt đi. Mẫn Nguyệt lấy một đĩa bánh cho Lam Hi và Vũ Điềm Điềm rồi thấp giọng nói: "Cậu thật sự sẽ đi sao? Chuẩn bị mọi thứ xong hết chưa?"

Vũ Điềm Điềm cúi đầu, nhìn đĩa bánh trong tay, đột nhiên nhớ đến người đó cũng đã từng mua bánh dỗ dành cô như thế này. Vũ Điềm Điềm lắc đầu, cố gắng loại những ký ức đó ra khỏi đầu.

Cô thản nhiên trả lời Mẫn Nguyệt: "Ừ, đã chuẩn bị xong hết rồi, sau khi giải quyết xong chuyện này mình sẽ đi du lịch vài tháng."

Mẫn Nguyệt gật đầu, "Mình sẽ giúp cậu giải quyết những chuyện khác, vì vậy cậu cứ yên tâm mà đi."

"Cám ơn cậu."

Mẫn Nguyệt mỉm cười, uống hết ly rượu trên tay, cô phát hiện trong góc đại sảnh luôn có người đứng quan sát từng hành động của những người ở đây. Tựa như bình thường nhưng thật ra chẳng khác nào giám sát.

Cô đè thấp giọng nói, ở góc khuất không ai thấy được, lặng lẽ nói một câu trên chiếc đồng hồ.

"Mọi thứ sao rồi?"

Tiêu Anh Kỳ ở xa cúi người, tựa như đang rót rượu nhưng thật ra đang liên lạc với Mẫn Nguyệt nhờ chiếc nhẫn trên tay.

"Trong đại sảnh không có gì bất thường, nhưng khắp nơi luôn có người theo dõi."

An Triết Hàn ở đằng xa cũng nói: "Ở bên đây cũng vậy."

"Queen, trên tầng 2 là một sòng bạc, cũng không có vấn đề gì." Hàn Viên Viên vừa đi quanh sòng bạc nhìn người ta chơi bài, vừa nói nhỏ vào chiếc nhẫn.

"Ở tầng 3 thì mình không thể lên được, trên đó là phòng họp mà lúc nãy Nam Cung Âu Thần bước vào, bên cạnh nó là phòng điều khiển." Lâm An Nhiên đang đi xuống cầu thang, cô nhíu mày nhìn phòng vệ xung quanh tầng 3, xem ra rất khó thăm dò nơi này.

"An Nhiên, cậu miêu tả tầng 3 đó cho mình một chút."

"Ở đây chỉ có hai căn phòng trên một hành lang rất dài, người đứng xung quanh canh gác rất nhiều, cũng không có cửa sổ. Cửa phòng họp là dùng loại kính mờ, không thể thấy bên trong, cũng là thủy tinh chống đạn loại tốt nhất. Cách âm thì không cần phải nói, nhiều người như vậy nhưng đến một động tĩnh mình cũng không nghe thấy."

"Ừ mình biết rồi, mọi người cẩn thận một chút."

Mẫn Nguyệt ngắt liên lạc, thầm lẩm bẩm. "Tầng 3 à....."

Cô còn đang suy nghĩ dùng cách nào để thâm nhập vào tầng 3 thì đã nghe Vũ Điềm Điềm cảm thán.

"Năm nay lão già Johnson đã có tiến bộ rồi, còn biết sử dụng hoa để trang trí bữa tiệc khắp nơi. Không như năm trước, cứ như đám tang ấy. Chậc, khắp nơi còn rất thơm nữa."

Mẫn Nguyệt giật giật khoé miệng, Điềm Điềm so sánh thật thú vị. Bề ngoài thì đây là bữa tiệc nhưng thực chất chỉ là một cuộc họp của giới hắc đạo mà thôi. Cho nên trang trí khô khan cũng rất dễ hiểu, vậy mà Điềm Điềm lại nói nó thành đám tang luôn. Trong giới hắc đạo này chắc chỉ có cô ấy mới dám nói như vậy.

Mẫn Nguyệt nhìn xung quanh, đúng là toàn bộ nơi này đều được đặt một loài hoa màu đỏ rất xinh đẹp. Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy loài hoa này, nhưng quả thật nó đúng là rất đẹp, rất rực rỡ.

Nhưng mà đối với chuyện này Lam Hi phản ứng rất lạ.

"Chị nói là có mùi thơm?"

Vũ Điềm Điềm kỳ quái nhìn cậu, "Đúng vậy, không lẽ em không ngửi thấy một mùi hương rất nồng sao?"

Mẫn Nguyệt hít hít mũi, đúng là có mùi thơm, nhưng mà không nồng lắm, vì vậy mà nãy giờ cô không để ý.

"Mũi cậu đúng là rất thính đó Điềm Điềm, mình chỉ thoáng ngửi thấy một mùi hương nhẹ thôi."

Vũ Điềm Điềm cười hì hì, "Cái này không trách cậu được, từ nhỏ mình thường dị ứng với các loại mùi thơm, đặc biệt là mùi hoa."

Mẫn Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đã biết, cô thấy Lam Hi đột nhiên im lặng thì tò mò hỏi: "Tiểu Hi, làm sao vậy?"

Lam Hi trầm mặc nhìn những bồn hoa xung quanh, dùng ánh mắt để nói với cô là hoa này có vấn đề. Thần sắc Mẫn Nguyệt lạnh xuống, nhưng không hề để lộ gì khiến cho người khác nghi ngờ.

Lam Hi muốn đi điều tra nó, lại ngại bị người ta chú ý nên cậu chỉ có thể nói: "Chị, em muốn đi vệ sinh."

Mẫn Nguyệt đương nhiên là hiểu ý của cậu, lập tức gật đầu. "Ừ, nhớ cẩn thận xung quanh. Chị ra hoa viên bên ngoài chờ em, khi nào em xong thì ra đó tìm chị."

Lam Hi vâng dạ rồi chạy đi, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Mẫn Nguyệt cùng Vũ Điềm Điềm đi ra ngoài, ở đây có quá nhiều tai mắt, cô không thể tự do hành động được.

Vũ Điềm Điềm lúc gần ra khỏi cửa thì chợt thấy một người đàn ông ở xa đang nhìn cô với ánh mắt không hề thân thiện tí nào.

Vũ Điềm Điềm nhíu mày nhìn kĩ, sau đó ngạc nhiên nhớ ra, Michael Smith? Chậc, tên này vẫn còn sống nhởn nhơ à? (Lyly: Những ai không nhớ về người này thì mời đọc lại chương 29)

A, không đúng, hắn ta vẫn còn nhớ cô sao? Nhìn ánh mắt ghê tởm kia thì chắc chắn là Michael Smith không quên mất chuyện lần đó ở Paris. Cô quên mất, gia tộc hắn ta cũng là một nhánh phụ của gia tộc William, xuất hiện ở đây thì cũng rất bình thường. Vũ Điềm Điềm cười lạnh, nếu như hôm nay tên đó muốn trả thù thì.....cùng lắm thì đánh thêm một trận nữa là được! Lúc đó cô không nên nương tay, tốt nhất nên đánh cho hắn ta không thể nhảy nhót trước mặt cô được nữa.

Mẫn Nguyệt thấy Vũ Điềm Điềm đột nhiên dừng lại thì kỳ lạ hỏi: "Sao vậy?"

Vũ Điềm Điềm vẻ mặt như thường kéo tay cô đi ra ngoài, "Không có gì, đi thôi."

Michael Smith nhìn hai cô gái xinh đẹp ở đằng kia, hai mắt hiện lên vẻ tham lam đáng khinh. Cô gái kia lần trước đánh hắn ta thảm như vậy, lần này nếu như hắn không cho cô biết hắn lợi hại như thế nào thì thật quá có lỗi rồi. Còn cô gái đi bên cạnh kia, hừ, hắn ta sẽ mang về từ từ thưởng thức.

Ở một nơi cách đó không xa, An Triết Hàn nhìn thấy rõ hết chuyện này. Bắt gặp ánh mắt của Michael Smith nhìn Vũ Điềm Điềm, trong lòng An Triết Hàn như bốc hoả. Khoé môi anh lộ ra nụ cười tàn khốc, có vẻ như bài học lần trước không đủ làm hắn ta ghi nhớ rồi.

Vì thế khi Michael Smith chưa kịp làm gì thì đã bị người ta trùm đầu đánh một trận trong nhà vệ sinh. Đánh xong còn ở trước mắt hắn cảnh cáo không được đụng đến người phụ nữ kia, khuôn mặt lạnh lùng không hề che dấu một chút nào trước mặt hắn ta, tựa như còn sợ Michael Smith không biết là anh ta đánh vậy. Michael Smith tức giận muốn gào thét, con mẹ nó vậy khi nãy trùm đầu hắn làm gì!

An Triết Hàn bày tỏ, cái đó chỉ là tiện tay thôi!

An Triết Hàn trói Michael Smith trong nhà vệ sinh rồi thong thả đi ra, giống như không hề có chuyện gì.

Hàn Viên Viên gặp Lâm An Nhiên ở cầu thang tầng 2, vốn cô còn muốn ở nơi này xem náo nhiệt một chút nhưng đã bị An Nhiên cưỡng chế lôi đi.

Hàn Viên Viên ấm ức không phục, Lâm An Nhiên chỉ đành nói: "Cậu quên mất chúng ta tới đây là để làm gì sao?"

Hàn Viên Viên nghẹn họng, thở dài một hơi, tinh thần trở lại nghiêm túc. "Mình biết, nhưng mà mình ở đó cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ mà, còn có thể giúp Queen thăm dò đám người kia."

Lâm An Nhiên liếc mắt, không do dự vạch trần cô: "Chứ không phải cậu muốn xem náo nhiệt, sau đó còn định tham gia chơi luôn à?"

Hàn Viên Viên "....." Không còn lời nào để nói.

Tâm tình buồn chán của Lâm An Nhiên chỉ khi đến tầng 1 gặp Tiêu Anh Kỳ thì mới biến mất. Cô nhìn Tiêu Anh Kỳ ở đằng xa đang mặc bộ đồ phục vụ nữ mà bật cười.

"Tiêu Anh Kỳ có vẻ rất thích tạo hình này a, vậy mà mấy lần trước mình chuẩn bị quần áo cho cậu ấy, cậu ấy lại sống chết không chịu mặc. Kỳ quái, bộ đồ phục vụ nữ kia vốn rất bình thường, sao đến lượt cậu ấy mặc lên thì lại thu hút như vậy?"

Hàn Viên Viên nói cũng không sai, sau khi Tiêu Anh Kỳ mặc bộ váy kia đột nhiên toát ra một sức hút không nói nên lời.

Thân hình của Tiêu Anh Kỳ vốn không to con, đầy cơ bắp như nhiều người đàn ông khác, mà là dáng vẻ cao gầy. Bộ váy kia anh mặc rất vừa vặn, lại thêm gương mặt mị hoặc chúng sinh, kết hợp với biểu tình lạnh lùng kia, quả nhiên mang đến cho người ta một phen hương vị khác. Có không ít đàn ông trong đại sảnh đều nhìn anh chăm chăm.

Lâm An Nhiên cũng nhìn sang, trên gương mặt vô cảm thường ngày thoáng nét cười nhạt.

"A!"

Đột nhiên Hàn Viên Viên la lên làm Lâm An Nhiên giật cả mình. "Làm sao vậy?"

"Hình như mình vừa trông thấy Tống Tử Dương, không biết có phải có phải là mình nhìn lầm không." Hàn Viên Viên nhìn xung quanh, lại không thấy thân ảnh Tống Tử Dương đâu nữa.

"Kỳ lạ, chẳng phải vừa rồi mới ở đây sao, thế nào lại không thấy nữa?!"

Lâm An Nhiên nhìn xung quanh cũng không thấy Tống Tử Dương nhưng cô biết chắc hẳn Viên Viên sẽ không nhìn lầm.

"Bỏ đi, hôm nay là một buổi tiệc lớn của hắc đạo, quan chức chính phủ cũng ở đây, FBI xuất hiện cũng không lạ gì."

Hàn Viên Viên gật đầu, không tìm kiếm xung quanh nữa, nhưng sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đại biến. "Nếu Tống Tử Dương ở đây, vậy lỡ như anh ta gặp Tiêu Anh Kỳ thì làm sao bây giờ? Hai người đó mà gặp nhau thì chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến thế giới đó."

Lâm An Nhiên cũng nghĩ đến điều này, lập tức nhíu mày, "Chắc hẳn Tống Tử Dương sẽ không nhận ra Tiêu Anh Kỳ trong bộ dáng hiện nay đâu. Chẳng phải lần trước bị truy đuổi cũng như vậy sao, cậu yên tâm đi."

"Mong là vậy."

Tiêu Anh Kỳ lần này cậu tự cầu nhiều phúc đi, để cho tên đội trưởng kia không thể nhận ra cậu.

Lúc này Tiêu Anh Kỳ cũng rất muốn gào thét trong lòng, sao anh xui xẻo như thế, đến đây cũng gặp Tống Tử Dương?

Bây giờ Tống Tử Dương đang đứng cách anh không quá hai mét, anh muốn chạy thì cũng đã không kịp nữa rồi, cho dù có chạy được thì cũng khiến người ta nghi ngờ.

Phi, anh tại sao phải chạy, anh lợi hại đến vậy, sao phải vì sợ Tống Tử Dương mà bỏ chạy được? Hành động đó không phải là của người mang khí chất vương giả như anh, quá mất mặt rồi.

Hơn nữa Tống Tử Dương ở đó chưa chắc đã nhận ra được anh, cũng chưa chắc sẽ đến chỗ anh. Đúng vậy, nghĩ đến bộ dạng hiện tại của mình, Tiêu Anh Kỳ liền tự tin không ít.

Tống Tử Dương không thể nào nhận ra anh.

Không thể nào

Không thể nào

Không thể.....

"Làm ơn rót cho tôi một ly rượu!"

Tiêu Anh Kỳ run tay suýt chút nữa làm rớt chai rượu, cũng may anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chầm chậm rót rượu cho Tống Tử Dương.

Bề ngoài anh giống như bình thường nhưng trong lòng lại đang thầm chửi con mẹ nó cả ngàn lần.

Tống Tử Dương không hề chú ý đến Tiêu Anh Kỳ, cũng không thấy được gương mặt anh. Bởi vì anh còn đang bận quan sát tình hình trong đại sảnh.

Lúc Tiêu Anh Kỳ đưa ly rượu, Tống Tử Dương thuận tiện đưa tay ra lấy. Nhưng không hiểu như thế nào khi Tống Tử Dương cầm lên, ly rượu liền bị nghiêng, kết quả một ít rượu liền đổ lên tay áo anh.

Tống Tử Dương trầm mặc, mày nhíu lại khó chịu. Tiêu Anh Kỳ trong lòng rất hả hê nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ nói: "Xin lỗi anh, là tôi không chú ý."

Tống Tử Dương dù bất mãn nhưng cũng không thể làm khó một cô phục vụ nhỏ nhoi, chỉ đành miễn cưỡng ra vẻ hào phóng bỏ qua.

"Không có gì, tôi không sao."

"Vậy sao được, để tôi tìm khăn lau cho anh."

Tiêu Anh Kỳ vốn định lợi dụng cơ hội này để bỏ đi vậy mà một câu của Tống Tử Dương liền đánh gãy ý định này của anh.

"Bỏ đi, chỉ có dính một chút, không cần làm quá lên."

Tiêu Anh Kỳ rất muốn hét lên rằng "Anh cứ làm quá lên đi, tôi không ngại" nhưng vì sợ bị lộ nên anh không dám mở miệng nói nhiều.

Bộ dáng cúi đầu cùng với giọng nói của cô phục vụ trước mặt không hiểu sao làm cho Tống Tử Dương cảm thấy có chút quen thuộc.

"Có phải chúng ta từng gặp nhau hay không?"

Trái tim Tiêu Anh Kỳ run lên, vội vàng phản bác: "Không có!"

Thấy sắc mặt Tống Tử Dương kì lạ, Tiêu Anh Kỳ đổi lời. "Không phải ý tôi là thân phận tôi thấp hèn, làm sao có thể từng gặp anh được."

Tống Tử Dương trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Cô ngẩng đầu lên cho tôi xem một chút."

"Không được!"

"Tại sao?"

Tiêu Anh Kỳ nhăn nhó, lắp bắp tìm đại một cái cớ. "Tôi.....khuôn mặt tôi thật sự không đẹp lắm, không muốn người khác nhìn thấy rồi chê cười tôi."

"Yên tâm, tôi sẽ không chê cười." Tống Tử Dương cười khẽ, kiên quyết buộc Tiêu Anh Kỳ phải ngẩng đầu.

"Tôi sợ sẽ làm bẩn ánh mắt của anh, làm hại nhã hứng uống rượu của anh đó."

"Tôi không ngại."

"....." Nhưng tôi ngại!

Tiêu Anh Kỳ hết cách, chỉ đành ngẩng đầu lên.

Thấy gương mặt của người trước mắt lộ ra, Tống Tử Dương không hề kinh ngạc chút nào. "Quả nhiên là cô, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tiêu Anh Kỳ hờ hững đáp một tiếng, "Ừ". Ai muốn gặp lại anh!

"Anh nhận ra tôi từ lúc nào?" Để tôi còn rút kinh nghiệm sửa chữa.

"Khi nãy còn không chắc chắn, nhưng khi nghe thấy giọng nói của cô liền biết được."

Mẹ nó, cái này không thể tùy tiện sửa được!

Cái tên Tống Tử Dương này tai thính như vậy làm gì, thật tức chết anh!

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Nhà nghèo, không có tiền ăn cơm." Tiêu Anh Kỳ còn đang tức giận, nghe Tống Tử Dương hỏi cũng chỉ tùy tiện nói đại một lý do.

Tống Tử Dương giật giật khoé miệng, cô gái này đang nói thật hay là nói giỡn vậy?

Anh thấy thái độ cô gái này đối với mình không thân thiện, theo bản năng sờ mũi. "Cô còn giận tôi vì chuyện lần trước à?"

Lần trước? Khi ở nhà hàng lần đó à? Nghe tới đây Tiêu Anh Kỳ liền nhớ một số ký ức không tốt đẹp của lúc ấy, cả người lập tức xù lông.

"Không được nhắc tới chuyện ở nhà hàng lần trước nữa!"

"Tôi....."

"Không được nói!"

"....."

Không thể nhắc tới đề tài đó nên Tống Tử Dương liền chuyển qua chuyện khác. "Ở đây rất nguy hiểm, lát nữa có thể sẽ rất loạn, cô nên rời khỏi đây đi."

Tống Tử Dương bước tới muốn cầm tay Tiêu Anh Kỳ dẫn ra ngoài nhưng anh chưa chạm đến thì Tiêu Anh Kỳ đã lui về sau, ôm ngực cảnh giác nhìn anh.

"Anh muốn làm gì vậy?"

"Dẫn cô ra ngoài a!"

Tiêu Anh Kỳ càng cảnh giác hơn, không lẽ Tống Tử Dương đã nhận ra anh. Muốn dẫn anh ra ngoài là để đánh anh một trận, sau đó lôi về FBI sao?! Thật đáng sợ, tên Tống Tử Dương này quá nham hiểm!

Tống Tử Dương dở khóc dở cười nhìn Tiêu Anh Kỳ, anh nhìn qua có xấu xa vậy sao, nếu không thì cô đề phòng anh như vậy làm gì?

"Tôi chỉ muốn đưa cô ra ngoài thôi, nơi này không an toàn."

Tiêu Anh Kỳ nhận ra trong mắt Tống Tử Dương không có nói dối liền chầm chậm buông bỏ sự cảnh giác. Tưởng đâu Tống Tử Dương muốn giết anh, hù chết lão tử!

"Tự tôi đi, không cần anh dẫn." Nói xong Tiêu Anh Kỳ liền xoay người bước đi không hề lưu tình.

Tống Tử Dương cũng không tức giận, chỉ cười khẽ, tính cách cô gái này rất dễ thương.

"Lát nữa dù có chuyện gì thì cô cũng đừng nên vào đây, tốt nhất là chạy ra khỏi nơi này đi."

Bước chân Tiêu Anh Kỳ hơi dừng lại, cũng không quay đầu mà thản nhiên trả lời: "Tôi biết rồi."

Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm đi ra hoa viên bên ngoài, có điều phía sau hai người vẫn có một người phục vụ đi theo.

Mẫn Nguyệt dừng lại, mỉm cười ngây thơ với cô phục vụ ấy.

"Cô đưa chúng tôi ra đây được rồi, cô có việc gì thì cứ đi làm đi, chúng tôi không cần người phục vụ đâu."

Cô gái kia vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc không có gì biến đổi, "Nam Cung tiểu thư, chủ nhân đã nói muốn tôi chăm sóc cô thật tốt. Nếu tôi bỏ đi, chủ nhân mà biết thì chắc chắn sẽ trách phạt chúng tôi."

Mẫn Nguyệt thoáng cười lạnh, chăm sóc cô? E rằng muốn giám sát cô thì đúng hơn, nhưng mà ngoài mặt cô vẫn không thể đuổi cô ta đi, để tránh làm cho William Johnson nghi ngờ.

"Vậy thì cũng được, à tôi có chút khát nước, cô có thể mang cái gì đó đến cho tôi uống không?"

Người phục vụ kia hơi chần chừ, nhưng nhìn thấy nét mặt ngây thơ mềm yếu của Mẫn Nguyệt khiến cô ta có chút mềm lòng, liền đáp ứng lời cô.

"Được, cô chờ tôi một chút."

"Làm phiền cô rồi."

Sau khi cô gái đó đi, Mẫn Nguyệt liền quay trở về vẻ lạnh lùng của thường ngày, cô lặng lẽ quan sát xung quanh, thấy không có ai núp trong bóng tối thì yên tâm.

"Mình đi thăm dò nơi này trước."

Mẫn Nguyệt gật đầu, Vũ Điềm Điềm lập tức đi về một hướng khác.

Mẫn Nguyệt ngồi xuống một cái ghế đá trong hoa viên, từ túi xách lấy ra một cái máy tính bảng. Ngón tay linh hoạt nhanh chóng lướt vài cái trên màn hình, động tác nhanh gọn bắt đầu xâm nhập hệ thống của gia tộc William.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Rượu, hoa và thuốc độc

[Ting! Xâm nhập thành công!]

[Đang hiển thị toàn bộ hệ thống camera!]

Một loạt thông báo vang lên, sau đó toàn bộ hình ảnh camera của toàn nhà hàng hiện lên trên màn hình. Đợi Mẫn Nguyệt nhìn rõ hết tình hình thì sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Căn phòng nơi Âu Thần đang ở không hề có chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người vẫn đang nói chuyện như thường. Chỉ có điều giống như nội dung cuộc nói chuyện không được tốt lắm, vẻ mặt Âu Thần và Lãnh Mặc Nghiên không hề tốt chút nào.

Mẫn Nguyệt còn đang định thả lỏng cảnh giác nhưng không ngờ liền trong thấy phía trên cùng với xung quanh căn phòng bị người ta cầm súng bao vây. Ở những nơi khác người của William Johnson cũng nhanh chóng xử lý người đi theo của các vị lão đại kia, động tác im lặng không hề kinh động tới bất kì ai. Sau đó còn lần lượt đóng các cửa bao quanh nhà hàng.

Mẫn Nguyệt nhìn một loạt hành động qua màn hình, trong lòng không khỏi phát lạnh. William Johnson đây là muốn cô lập bọn họ ở đây?

Nếu vậy chắc chắn ông ta còn muốn dùng những thứ khác để kiềm chế bọn họ, sẽ không chỉ có như vậy. Mẫn Nguyệt tranh thủ khi William Johnson chưa kiểm soát hoàn toàn liền gọi cho một người khác đang ở bên ngoài.

"Vũ Trạch, William Johnson đã hành động rồi, tôi muốn anh giúp tôi làm một việc!"

Lam Hi đi vào góc phòng, cậu nhìn xung quanh thấy không có ai chú ý đến mình thì mới yên tâm đến gần chậu hoa.

Lam Hi cẩn thận quan sát những bông hoa màu đỏ kia, sau đó lấy ra một cái khăn tay từ trong túi áo bọc một bông hoa lại rồi bẻ nó quấn lại bỏ vào người.

Làm xong Lam Hi nhìn một lượt khắp đại sảnh, khi ánh mắt chạm đến những ly rượu kia thì dừng lại.

Đôi chân ngắn ngủn nhanh chóng chạy đến chỗ đặt mấy ly rượu đó, đáng tiếc thân thể cậu quá thấp mà bàn ở đây thì lại quá cao.

Gương mặt Lam Hi tối sầm như có mây đen bao phủ, cậu cắn răng nhón chân thêm một lần nữa, kết quả vẫn không thể chạm tới ly rượu được.

Khi Lam Hi sắp điên lên thì có một cô phục vụ bước tới, "Cậu bé, em cần gì sao?"

Lam Hi nhịn xuống cơn giận đang sắp bộc phát, ngây thơ nở nụ cười, "Chị gái xinh đẹp, chị có thể lấy giúp em ly nước kia được không?"

Lam Hi vừa nói vừa chỉ vào ly rượu màu vàng lóng lánh ở trên bàn.

Cô gái phục vụ kia nhìn theo ngón tay cậu chỉ sau đó gương mặt cứng đờ, khó xử nói: "Cậu bé à, đó là rượu đó, em còn nhỏ lắm, không thể uống được đâu!"

Lam Hi nghiến răng, tại sao ai cũng xem cậu là một đứa nhóc vậy?!

Cậu nhìn xuống thân thể cao chưa được một mét của mình, cổ họng hơi nghẹn lại.

"Chị gái xinh đẹp, đó không phải là cho em uống, là chị em bảo em đi lấy hộ chị ấy thôi!"

Cô gái kia được gọi là chị gái xinh đẹp đương nhiên rất vui, lại nghe thấy thấy không phải là cậu muốn uống rượu thì yên tâm. Cô ân cần cầm ly rượu đặt vào tay cậu còn dặn dò: "Nhanh mang về cho chị của em đi, nhớ cẩn thận kẻo ngã."

"Em biết rồi!"

Chờ sau khi Lam Hi quay người đi, cậu âm thầm nắm chặt tay. Cậu nhất định phải cố gắng rèn luyện thân thể, hiện tại cậu vẫn còn nhỏ, chắc chắn sau này sẽ cao lên.

Lam Hi thở nhẹ ra, cầm ly rượu nhanh chóng chạy về hướng hoa viên bên ngoài.

Sau khi phân phó hết thảy cho Vũ Trạch, Mẫn Nguyệt thoáng yên tâm. Nhưng đột nhiên một giọng nói vang lên từ trong máy tính bảng của cô: "Chủ nhân, phát hiện có sự nhiễu sóng điện từ trên một khu vực lớn!"

Mẫn Nguyệt cúi đầu nhìn máy tính bảng, trên màn hình hiện lên hình ảnh một bé gái mặc váy hồng đang ngậm cây kẹo vô cùng dễ thương.

"Angela, em nói vậy là sao?"

Cô bé kia bỏ cây kẹo ra phồng má nói: "Đại khái là trong vòng 15 phút nữa, toàn bộ nơi này sẽ bị ngắt liên lạc với bên ngoài. Sự nhiễu sóng đó có ảnh hưởng với bán kính trong vòng 1km, trung tâm là.....ừm.....chắc là ở tầng 3."

"Có thể ảnh hưởng đến chúng ta không?"

Cô bé kia bĩu môi khinh thường, "Chỉ có nhiêu đó thì không thể ngăn cản em được."

Mẫn Nguyệt bật cười, "Vậy được rồi, cố gắng giữ liên lạc với bên ngoài, nhất là Vũ Trạch. Phải rồi, em nâng cấp xong rồi sao?"

"Ừ, đã xong rồi. Chủ nhân, có cần em phải phá hủy sự nhiễu sóng của toàn bộ khu vực này không?"

"Không cần đâu, để tránh làm William Johnson nghi ngờ, phải chờ cho Vũ Trạch làm xong những việc kia mới có thể hành động được."

"Em biết rồi."

"Được rồi Angela, không còn việc gì nữa, em tiếp tục sắp xếp lại dữ liệu sau khi nâng cấp đi."

"Được."

Cô bé kia trong màn hình tiếp tục ngậm kẹo sau đó hơi cúi người liền biến mất. Mẫn Nguyệt thấy Angela đã thăng cấp xong thì thở phào nhẹ nhõm.

Angela là do một lần cô tình cờ tạo ra, con bé chính là trí tuệ nhân tạo, một hệ thống thông minh nắm giữ toàn bộ thông tin từ khắp nơi thông qua mạng Internet. Có Angela khiến cô xử lý mọi việc dễ dàng hơn nhiều, nhưng mấy tháng vừa qua con bé phải nâng cấp, kết quả hệ thống đó cũng offline suốt mấy tháng.

Đàm Đài Hân núp trong một bụi cây ở gần đó nhìn Mẫn Nguyệt, thấy cô cứ gõ gõ gì đó trên máy tính bảng còn nói chuyện với một ai đó thì không khỏi nghi ngờ. Rốt cuộc Nam Cung Mẫn Nguyệt đang làm gì vậy? Hừ, chắc chắn không phải là chuyện gì tốt!

Đàm Đài Hân lặng lẽ mở bàn tay ra, có một viên phấn nhỏ đang nằm ở đó. Cô ta thoáng do dự, không biết có nên làm vậy hay không.

Đàm Đài Hân hít sâu một hơi, nắm chặt viên phấn nhỏ đó trong tay, tiếp tục quan sát Mẫn Nguyệt. Nhưng khi cô ta xoay người không cẩn thận đụng vào cành cây khiến nó phát ra âm thanh rất nhỏ.

Mẫn Nguyệt nghe thấy động tĩnh từ xa truyền tới, động tác trên màn hình hơi ngừng lại. Khoé môi cô nở nụ cười thản nhiên, tiếp tục gõ bàn phím.

Đàm Đài Hân thấy Mẫn Nguyệt không phát hiện thì yên tâm. Cô ta rời khỏi bụi cây, phủi phủi người, làm ra dáng vẻ như mới từ trong đại sảnh bước ra.

Đàm Đài Hân cố gắng nở nụ cười được coi như là thân thiện nhất, từ từ đi đến chỗ Mẫn Nguyệt.

"Nam Cung tiểu thư, sao cô lại một mình ở đây vậy?"

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu nhìn cô ta cười lạnh nhạt nhưng không trả lời.

Đàm Đài Hân có chút khó chịu nhưng vẫn phải tiếp tục diễn kịch.

"Nãy giờ tôi cứ thấy cô cứ nhìn chăm chú vào máy tính bảng, cô bận làm việc gì à? Không phải là đang điều tra hay làm giao dịch lớn gì đó chứ?"

Giọng điệu Đàm Đài Hân giống như đùa giỡn nhưng nội dung câu nói trong đó đầy thâm ý. Nếu để người ngoài nghe được thì chắc chắn sẽ có lòng nghi ngờ cô đến đây là có mục đích xấu gì đó. Mà nghi ngờ cô thì chẳng khác nào nghi ngờ Nam Cung gia.

Đàm Đài Hân sao gần đây lại đột nhiên thông minh lên rồi? Cô đúng là rất hiếu kì muốn biết lý do.

"Đàm Đài tiểu thư nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là đang chơi game thôi."

Đàm Đài Hân theo bản năng thốt lên "Cô nói dối!"

Mẫn Nguyệt cười nhạt, xoay màn hình về phía Đàm Đài Hân.

Đàm Đài Hân nhìn qua, phát hiện trên màn hình là một giao diện trò chơi, nhân vật trong đó còn đang đánh nhau. Đàm Đài Hân nhất thời nghẹn họng không nói nên lời.

Mẫn Nguyệt lại xoay máy tính bảng về phía mình, ngón tay tiếp tục hoạt động không ngừng. Từ trong máy tính bảng truyền ra âm thanh đánh nhau rất nhỏ, nhưng ở hoa viên yên tĩnh này thì lại vang lên vô cùng rõ ràng.

Sắc mặt Đàm Đài Hân ngày càng đen, Nam Cung Mẫn Nguyệt cứ như vậy mà làm lơ cô ta để.....chơi game!

Cho đến khi có máy tính đột nhiên vang lên âm thanh vui mừng rộn rã, "You are winner!", thì Mẫn Nguyệt mới dừng tay, hơi ngã người ra sau, khoé môi hiện ra một vòng cung nhỏ.

"Lúc nãy quên nói, Đàm Đài tiểu thư không trực tiếp thấy máy tính bảng của tôi làm sao biết tôi không phải chơi game chứ? Không lẽ cô theo dõi tôi sao?"

Trái tim Đàm Đài Hân run lên, vẻ mặt không được tự nhiên. "Không có, chỉ là khi nãy đi đến thấy mặt cô hơi nghiêm túc. Tôi tưởng rằng cô đang bận việc gì đó rất quan trọng."

"Tôi đang bận đánh boss cuối thôi. Đàm Đài tiểu thư xem ra rất quan tâm tôi thì phải?"

"Tôi....."

"Cô như vậy làm tôi rất ngại ngùng đó."

"....." Ngại ngùng cái con khỉ, ai thèm quan tâm cô ta!

"Được rồi, cô không cần giả bộ nữa. Cô ghét tôi như thế nào tôi biết rất rõ, tôi cũng lười đóng kịch với cô. Mặc kệ cô cố ý thân cận với tôi là có mục đích gì, nhưng Đàm Đài Hân, tôi khuyên cô nên từ bỏ nó đi. Bởi vì.....hậu quả cô gánh không nổi đâu!"

Mẫn Nguyệt thu lại ý cười, cả khuôn mặt đều lạnh như băng. Hôm nay cô không có tâm tư chơi mấy trò này với Đàm Đài Hân, cô còn muốn nhanh chóng đi tìm Thần. William Johnson đã có những hành động kia thì cuộc họp trên tầng 3 đó rõ ràng không bình thường chút nào.

Sắc mặt Đàm Đài Hân trắng bệch, có chút hoảng hốt. Cô ta không ngờ Nam Cung Mẫn Nguyệt sẽ trở mặt thẳng thừng như thế, cô ta cho rằng với thân phận của mình thì ít nhất Nam Cung Mẫn Nguyệt cũng phải cho cô ta một chút mặt mũi.

Vậy mà Nam Cung Mẫn Nguyệt lại không hề đi theo kịch bản, cứ trực tiếp nói toạc ra. Cô ta muốn tiếp tục diễn kịch cũng khó. Nam Cung Mẫn Nguyệt đúng là làm người ta chán ghét mà!

Cô ta nhìn ánh mắt âm trầm của Mẫn Nguyệt không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi theo bản năng. Nhưng nhớ tới lời của người kia, cô ta liền không muốn lùi bước.

Đàm Đài Hân cố nặn ra nụ cười, bước tới gần Mẫn Nguyệt. Cô ta nắm chặt vật trong tay, chỉ cần có thể để thân thể Mẫn Nguyệt tiếp xúc với viên phấn kia thì cô ta có thể thành công rồi.

"Nam Cung tiểu thư, cô nói gì vậy tôi không hiểu, không lẽ cô lại hiểu lầm tôi sao, tôi đã hối lỗi rồi, lần này tôi chỉ muốn xin lỗi cô thôi."

Đàm Đài Hân đi đến muốn chạm vào tay Mẫn Nguyệt nhưng mà cô ta chưa kịp đụng vào thì đã bị một tiếng nói cắt ngang.

"Đàm Đài Hân, cô muốn làm gì Nguyệt Nguyệt?!"

Đàm Đài Hân thấy kế hoạch đã sắp thành công nhưng lại bị người ta phá hoại thì rất tức giận, răng cũng sắp cắn nát.

Vũ Điềm Điềm chạy nhanh đến chỗ hai người họ, chặn giữa Đàm Đài Hân và Mẫn Nguyệt, bảo vệ Mẫn Nguyệt ở đằng sau.

"Tôi.....tôi chưa làm gì cả, tôi chỉ là muốn nói chuyện với Nam Cung tiểu thư." Đúng là cô ta muốn làm gì đó, nhưng mà Vũ Điềm Điềm đến đây, cô ta quả thật cái gì cũng chưa kịp làm.

Vũ Điềm Điềm nghi ngờ quan sát Đàm Đài Hân từ trên xuống dưới. Đàm Đài Hân này và Nguyệt Nguyệt vốn có xích mích, đột nhiên cô ta thân thiện như vậy thì chắc chắn có vấn đề.

"Nói chuyện thì nói chuyện đi, cô đứng gần Nguyệt Nguyệt vậy làm gì!?" Lỡ như lát nữa cô ta bỗng nhiên động kinh, làm hại đến Nguyệt Nguyệt của cô thì làm sao bây giờ!

"Tôi....." Đàm Đài Hân ấp úng không nói gì được, bởi vì trong lòng cô ta cũng hơi chột dạ. Đàm Đài Hân bực bội, ở trong lòng thầm mắng Vũ Điềm Điềm cả ngàn lần.

Mẫn Nguyệt thấy Vũ Điềm Điềm bảo vệ cô vô cùng chặt chẽ thì gương mặt nguyên bản đang lạnh lùng cũng thoáng nhu hoà, quay về nụ cười như có như không của thường ngày.

"Chị!" Một âm thanh non nớt vang lên, sau đó kèm theo là một cục thịt nho nhỏ chạy đến bên chân Mẫn Nguyệt.

Lam Hi thấy Đàm Đài Hân, lông mày nhỏ liền nhíu lại, thầm nói: "Âm hồn bất tán!"

Đàm Đài Hân tức giận đến sắp hộc máu, tưởng cô ta thích gặp Nam Cung Mẫn Nguyệt đến vậy sao. Hừ, rốt cuộc Nam Cung Mẫn Nguyệt có gì tốt, tại sao ai cũng vây quanh cô ta, tại sao ai cũng bảo vệ cô ta?!!!

Vũ Điềm Điềm và Lam Hi đã đến vậy thì cô cũng không cần tiếp tục mất thời gian với Đàm Đài Hân nữa.

"Cô xin lỗi thì cũng đã xin lỗi rồi, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Còn nếu muốn tôi tha thứ cho cô, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt tôi là được. Chuyện trước kia tôi sẽ không so đo, mong cô cũng sẽ không có những suy nghĩ không an phận."

Đàm Đài Hân phẫn hận, cô ta còn muốn nói thêm gì đó nhưng thấy Vũ Điềm Điềm và Lam Hi đứng bên cạnh Nam Cung Mẫn Nguyệt liền ngậm miệng. Cô ta biết hai người họ ở đây thì cô ta cũng không thể hoàn thành kế hoạch được, nếu vậy thì cần gì ở đây tiếp tục nhìn khuôn mặt đáng ghét của Nam Cung Mẫn Nguyệt chứ!

Đàm Đài Hân không cam lòng rời đi, đáy mắt toát lên vẻ ác độc.

Đàm Đài Hân vừa đi, Vũ Điềm Điềm liền thở phào nhẹ nhõm.

"Không hiểu sao cô ta cứ bám lấy cậu, có phải là có âm mưu gì không? Nguyệt Nguyệt, sau này cậu phải cẩn thận với cô ta một chút, tốt nhất là tránh xa ra."

"Ừ." Mẫn Nguyệt gật đầu qua loa, hiển nhiên là không đặt chuyện này trong lòng. Đối với cô Đàm Đài Hân chỉ là một người ngực to não phẳng mà thôi, không đáng để bận tâm.

Vũ Điềm Điềm đương nhiên biết Mẫn Nguyệt không để ý, nhưng nghĩ đến thực lực của cô, Vũ Điềm Điềm liền yên tâm.

"Lam Hi, em có phát hiện gì không?"

Lam Hi đặt ly rượu mà cậu đang cầm lên ghế, sau đó lập tức lấy từ trong túi ra một vật được bao lại bằng khăn tay. Cậu cẩn thận mở nó ra lộ bông hoa màu đỏ vô cùng rực rỡ nằm bên trong.

Vũ Điềm Điềm nghi hoặc nói: "Bông hoa này thì có vấn đề gì?"

Lam Hi liếc mắt nhìn cô rồi từ từ bỏ bông hoa vào ly rượu, cậu lại lấy ra một cái bình nhỏ, rót vào bên trong ly rượu mấy giọt nước.

Lam Hi cầm ly rượu lên lắc nhẹ, Vũ Điềm Điềm tò mò bước lại gần nhìn kĩ, Mẫn Nguyệt dù không nói gì nhưng cũng nhìn theo động tác của cậu.

Chỉ thấy chốc lát sau, ly rượu vốn màu vàng lóng lánh đột nhiên chuyển thành màu đen.

Vẻ mặt Vũ Điềm Điềm và Mẫn Nguyệt đều thay đổi, giọng điệu Mẫn Nguyệt nghiêm túc hỏi: "Có độc?"

Lam Hi gật đầu, từ tốn trả lời: "Loài hoa này nếu đứng riêng một mình thì không vấn đề gì, cả ly rượu kia cũng vậy. Chỉ là nếu kết hợp lại với nhau thì sẽ tạo ra kết quả khác. Một người đã uống rượu còn ngửi mùi hoa này trong một thời gian dài thì sẽ bị trúng độc rất nặng. Chất độc này gây tê liệt thần kinh, toàn thân sẽ khó cử động, võ công dù có cao cường như thế nào thì cũng không sử dụng được. Trong vòng hai tiếng nếu không có thuốc giải thì sẽ chết."

Gương mặt Vũ Điềm Điềm trắng bệch, "Hôm nay tất cả khách mời đều uống rượu, hơn nữa hoa này cũng được dùng trang trí toàn bộ đại sảnh, chắc chắn ai cũng đã ngửi qua rồi."

Toàn thân Mẫn Nguyệt phát ra sát khí nặng nề, "William Johnson, vậy mà ông ta dám hạ độc hết tất cả người ở đây, gan cũng không nhỏ đâu. Ông ta muốn làm bá chủ hắc đạo sao?"

Lam Hi lo lắng hỏi cô: "Chị có thấy chỗ nào khó chịu không?"

Mẫn Nguyệt nhíu mày, xem xét bản thân một chút, sau đó lắc đầu nói: "Không có!"

Lam Hi thở nhẹ ra, "Chắc là do thể chất kháng độc của chị, nếu không có cảm thấy gì thì tốt."

"Nguyệt Nguyệt.....khi nãy mình cũng uống rượu!" Vũ Điềm Điềm run run nói, thể chất Mẫn Nguyệt không thể trúng độc, nhưng không thì không a!

Mẫn Nguyệt cắn môi, lo lắng vô cùng, "Em có cách giải độc không?"

Lam Hi ngập ngừng một chút rồi lắc đầu, "Loại độc này em chỉ mới đọc qua trong sách, cũng chưa từng thấy ở ngoài thực tế nên em cũng không biết cách giải. Hơn nữa em chỉ chuyên điều chế thuốc độc, về phần thuốc giải em không hiểu rõ lắm."

Biểu tình của Mẫn Nguyệt càng thêm trầm trọng, cô suy nghĩ một chút rồi ấn một nút trên đồng hồ.

"Viên Viên, cậu nghĩ cách ra ngoài vườn hoa phía sau, mình có chút việc cần nhờ cậu, nhớ đừng để bị theo dõi."

Hàn Viên Viên đáp lại một tiếng rồi ngắt liên lạc.

Đàm Đài Hân buồn bực định quay về bên trong nhà hàng nhìn cô ta đột nhiên thấy một cô gái phục vụ đang cầm ly nước đang đi tới.

Đàm Đài Hân nhìn về phía sau, phương hướng này chính là đến chỗ Nam Cung Mẫn Nguyệt?

Đàm Đài Hân nở nụ cười ác độc, thoáng điều chỉnh vẻ mặt bản thân rồi điềm nhiên bước đi.

Khi đi đến trước mặt cô phục vụ kia Đàm Đài Hân đột nhiên trượt chân ngã sang một bên, trước khi ngã còn hơi kéo góc áo cô gái đó.

Người phục vụ lảo đảo, khó khăn lắm mới ổn định thân mình, thấy ly nước trên khay hoàn hảo không tổn hại gì thì yên tâm. Cô gái nghiêng đầu lịch sự hỏi Đàm Đài Hân: "Cô à cô không sao chứ?"

Đàm Đài Hân đứng dậy phủi bụi trên váy, ưu nhã trả lời: "Không sao, vừa rồi thật ngại quá, tôi bị trượt chân nên mới liên luỵ cô suýt bị ngã, xin lỗi."

Cô gái kia nhàn nhạt trả lời, "Không có gì, nếu cô không có việc gì thì tôi xin đi trước."

Đàm Đài Hân gật đầu rồi nhường đường cho cô phục vụ đó, nhìn bóng lưng của cô gái kia, khoé môi Đàm Đài Hân không giấu nổi nụ cười vui vẻ. Vừa rồi khi bị té, ở nơi mà mọi người không nhìn thấy, một viên phấn nhỏ từ trên tay Đàm Đài Hân trượt xuống ly nước sau đó nhanh chóng tan ra, không hề để lại dấu vết gì.

Đám người Mẫn Nguyệt thấy người phục vụ đi tới thì vội giấu ly rượu màu đen vừa rồi ra sau lưng, làm vẻ mặt như thường.

"Nam Cung tiểu thư, nước của cô."

"Cám ơn!"

Vũ Điềm Điềm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, định chạy đến cản Mẫn Nguyệt. Nhưng Mẫn Nguyệt liếc mắt nhìn cô khẽ lắc đầu, Vũ Điềm Điềm chỉ đành bối rối đứng tại chỗ.

Mẫn Nguyệt đưa tay đón nhận ly nước rồi uống một hơi cạn sạch.

Đàm Đài Hân ở xa thấy cô uống hết ly rượu thì không khỏi nở nụ cười âm trầm, đắc ý quay vào trong.

Mẫn Nguyệt uống xong ly nước, dùng ánh mắt ra hiệu cho Vũ Điềm Điềm.

Vũ Điềm Điềm gật đầu, từ từ bước đến sau lưng cô gái kia rồi đập một phát vào gáy cô ta.

Người phục vụ chưa kịp la lên đã ngất xỉu, Vũ Điềm Điềm và Lam Hi hợp sức lôi thân thể cô gái đó vào bụi cây.

Lúc Hàn Viên Viên đến cũng là thấy cảnh này, cô tưởng bọn họ đã giết cô gái kia nên vội vàng chạy đến hỏi: "Các người đang chơi trò giấu xác hả?"

Ba người vạch đen đầy đầu, trí tưởng tượng của Hàn Viên Viên đúng là phong phú mà.

Vũ Điềm Điềm ho khan, "Không phải là giấu xác, cô ta vẫn còn sống, chỉ là tạm thời cho cô ta nằm nghỉ trong bụi cây thôi." Vũ Điềm Điềm còn đặc biệt nhấn mạnh hai từ "còn sống".

Hàn Viên Viên xấu hổ cười hì hì, sau đó cũng quên luôn chuyện này.

"Queen, cậu gọi mình ra đây là có chuyện gì sao?"

Mẫn Nguyệt gật đầu rồi đưa ly rượu màu đen cho Viên Viên, "Cậu có cách giải chất độc này không?"

"Phải rồi Nguyệt Nguyệt khi nãy cậu rõ ràng biết ly rượu kia có vấn đề vậy mà vẫn uống, thân thể của cậu....." Vũ Điềm Điềm sốt ruột nhìn cô, chỉ sợ cô bị trúng độc nặng hơn.

"Thân thể mình rất tốt, cậu đừng lo."

"Nhưng dù thế nào thì cũng không nên mạo hiểm như vậy."

"Được rồi, lần sau mình sẽ chú ý."

Hàn Viên Viên cầm ly rượu lên xem, càng nhìn sắc mặt càng không tốt.

"Queen, chất độc này là từ đâu mà có?"

"Hoa thì được trang trí khắp nhà hàng, rượu cũng là từ trong đó mà có. William Johnson muốn hạ độc toàn bộ người ở nơi này."

"Cái gì?!!! Lão già đó sao lại to gan như vậy, ông ta điên rồi à?"

"Có thể giải không?"

Hàn Viên Viên lắc đầu, "Mình từng nghe ông nội nói về loại độc này rồi, những nguyên liệu điều chế thuốc giải tìm kiếm không khó. Nhưng nếu thiếu một thứ lại không thể được, đó chính là thuốc dẫn. Nó sẽ được người hạ độc bỏ vào trong rượu, thuốc dẫn này là gì thì cũng chỉ có người hạ độc biết. Cho nên ngoài người đó ra không ai biết thuốc giải."

Mẫn Nguyệt trầm mặc, cùng lúc đó Vũ Điềm Điềm đứng bên cạnh bỗng nhiên ngã khuỵ xuống.

Mẫn Nguyệt hoảng hốt chạy đến đỡ cô, "Điềm Điềm, cậu làm sao vậy?"

"Mình thấy cả người không có sức, đầu cũng đau vô cùng. Nguyệt Nguyệt, mình rất khó chịu."

Hàn Viên Viên cau mày, xem xét gương mặt Vũ Điềm Điềm. "Đây chính là triệu chứng khi phát độc. Không đúng, rõ ràng độc này gần một giờ mới phát tác mà."

Mẫn Nguyệt suy nghĩ một chút liền đoán ra nguyên nhân, "Lúc nãy cậu uống rất nhiều rượu?"

Vũ Điềm Điềm nhẹ gật đầu, xưa nay cô vốn thích uống rượu, chuyện này cũng không lạ gì.

"Viên Viên, thật sự không có cách nào sao? Dùng máu mình có được không?" Thấy Điềm Điềm bị đau đến thế, cô rất đau lòng.

"Không có thuốc dẫn thì cho dù là máu của cậu cũng không thể trị hết được. Hơn nữa nhiều người như vậy máu của cậu làm sao cứu hết tất cả. Nhưng mình có cách làm nó phát tác chậm lại."

Hàn Viên Viên dứt lời liền lấy từ trên người ra một đống chai lọ, một chút lại lấy chai này đổ vào chai kia, một chút lại lấy thêm một viên thuốc khác bỏ chai nọ. Cuối cùng làm xong, Hàn Viên Viên trực tiếp đưa Vũ Điềm Điềm uống chất lỏng không tên trong bình.

Nhưng sau khi Vũ Điềm Điềm uống xong thì sắc mặt cũng đỡ hơn, không còn kêu đầu đau nữa.

Trái tim đang treo cao của Mẫn Nguyệt vừa đặt xuống thì bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh chói tai.

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

"Queen, đó là tiếng súng từ tầng 3!"

Mẫn Nguyệt đứng vọt dậy chạy vào trong.

Âu Thần!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Ván bài phản công

Mẫn Nguyệt chạy vào trong, phát hiện ở đây cũng đang rất loạn. Nhiều người chạy lên tầng 3 xem tình hình, một số người lại nhát gan trốn trong góc. Có người lo sợ phiền phức mà muốn rời khỏi đây kết quả lại phát hiện không thể ra ngoài được, cửa cổng bên ngoài đều đã được đóng lại. Vì thế xung quanh càng hỗn loạn hơn, mọi người bắt đầu la hét đòi ra khỏi nhà hàng.

Mẫn Nguyệt vượt qua đám người, nhanh chóng chạy lên tầng 3. Lam Hi cũng chạy theo cô, Hàn Viên Viên thì đang đỡ Vũ Điềm Điềm đi phía sau.

Khi Mẫn Nguyệt tới nơi thì đã thấy trước cửa phòng họp tụ tập không ít người, nhưng tất cả đều bị nhốt ở bên ngoài cánh cửa.

Cô phát hiện An Triết Hàn ở đó liền hướng mắt nhìn anh hỏi tình hình. An Triết Hàn khẽ lắc đầu, mày nhăn lại. Khi nãy anh vừa nghe được tiếng súng liền chạy lên đây, nhưng anh cũng giống người khác, bị cản lại không thể vào trong.

Mẫn Nguyệt liếc nhìn trên đất đều là mảnh thuỷ tinh vỡ, có lẽ là do tiếng súng lúc đó. Nhưng cánh cửa chỉ bị xê xích một chút, cũng không thể nhìn thấy tình hình bên trong được.

Mẫn Nguyệt biết hiện tại cô nên bình tĩnh, không được hành động lỗ mãng. Nhưng khi cô nghĩ đến hình ảnh thấy được trong camera thì trong lòng cô bình tĩnh không nổi.

Lam Hi lúc này đã đuổi kịp Mẫn Nguyệt, đứng bên cạnh kéo tay cô. Cậu nhìn tình hình phía trước lo lắng gọi, "Chị?"

Cô nhìn cậu, trong lòng hạ quyết tâm, sau đó kéo tay Lam Hi đẩy những người đang đứng trước cửa ra, muốn xông vào phòng.

Nhưng hai người bảo vệ đứng trước cửa giơ tay chặn cô, gương mặt không có biểu cảm gì.

Mẫn Nguyệt lạnh lùng nói, "Tôi là Nam Cung Mẫn Nguyệt, người của Nam Cung gia, mấy người dám không cho tôi vào?"

Trong mắt hai người kia thoáng do dự nhưng khi nghĩ đến chủ nhân của mình thì tâm trí lại kiên định.

"Xin lỗi, bên trong là cuộc họp quan trọng của các vị lão đại, người không liên quan không được vào."

Ánh mắt cô càng lạnh giá hơn, "Cuộc họp? Chỉ là cuộc họp bình thường thì sao lại có tiếng súng?"

Sau lưng hai người đột nhiên thấy căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hai người họ không hiểu cô gái trước mặt này tưởng chừng như vô hại tại sao ánh mắt lại có thể đáng sợ đến thế.

Bọn họ im lặng không nói, trong lòng đang cố gắng chống lại áp lực vô hình này.

Mẫn Nguyệt không muốn nhiều lời với họ, liền liếc mắt sang Lam Hi.

Cậu vừa nhìn liền hiểu ý của cô, cánh tay vung lên, một ít bột phấn bay vào trong không khí. Chưa đến một phút sau hai người kia đã ngã xuống ngất xỉu.

Những người đứng bên cạnh thấy cảnh này đều trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ nhìn thấy cô gái đó rõ ràng chưa làm gì, sao hai tên kia lại ngất xỉu rồi?

Mẫn Nguyệt lướt qua hai người nằm

dưới đất, vẻ mặt lạnh nhạt mở cửa, dắt Lam Hi vào trong.

Cô vừa đặt chân bước vào thì toàn bộ người trong phòng đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Bên trong đang thành lập thế giằng co giữa hai bên, William Johnson và người đứng về phía ông ta đều đang chỉa súng vào Nam Cung Âu Thần và Lãnh Mặc Nghiên.

Nam Cung Âu Thần không có biểu cảm gì, Lãnh Mặc Nghiên vẫn giữ nụ cười như hồ ly, chỉ có điều trong mắt không hề có một chút ý cười.

Thuộc hạ đứng phía sau hai người sắc mặt nghiêm trọng đồng loạt hướng súng về phía William Johnson. Một số vị lão đại khác cũng chia thành hai phía, một bên là người theo phe của William Johnson, một bên là đứng về hướng Nam Cung Âu Thần.

Không khí giằng co này chỉ cho đến khi Mẫn Nguyệt bước vào trong liền bị phá vỡ.

Âu Thần ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ cô sẽ đột ngột xông vào.

William Johnson cũng rất bất ngờ, cô gái này vốn là một bao cỏ không có thực lực gì, không hiểu sao lại có thể đánh bại người của ông đang canh cửa bên ngoài.

Nhưng ông ta nghĩ đến Nam Cung Mẫn Nguyệt này chính là bảo bối trong lòng của Nam Cung Âu Thần, vậy thì bên người không thể nào không có người bảo vệ. Như vậy thì có thể đánh bại người của ông cũng không có gì lạ.

William Johnson chậm rãi bỏ xuống nghi ngờ trong lòng, ánh mắt lúc nhìn Mẫn Nguyệt cũng mang theo một tia tính kế.

Mẫn Nguyệt lướt qua tình cảnh trong phòng sau đó lập tức chạy đến bên cạnh Âu Thần như cô gái nhỏ.

"Thần!"

"Sao lại vào đây?" Âu Thần đứng dậy đón cô, tuy có chút lo lắng việc cô xông vào đây nhưng không hề mắng cô.

"Em lo cho anh. Anh không sao chứ?"

Âu Thần cười dịu dàng, ôn nhu xoa đầu cô, "Không sao."

William Johnson âm dương quái khí nói, "Bây giờ thì không sao, nhưng lát nữa thì không biết được đâu."

Âu Thần lạnh lùng nhìn ông ta, William Johnson không để ý cười cười.

"King, lời đề nghị của tôi cậu thật sự không đồng ý sao? Tôi cũng chỉ là muốn tốt cho cậu thôi."

Mẫn Nguyệt dùng ánh mắt hỏi anh là có chuyện gì, Âu Thần nắm chặt tay cô để trấn an.

Đến khi anh nhìn William Johnson thì không còn bất kỳ sự ấm áp nào. "Muốn đoạt địa bàn của tôi, ông có đủ khả năng sao?"

Trong lòng William Johnson muốn bốc hoả, Nam Cung Âu Thần, để tao xem mày còn có thể kiêu ngạo bao lâu!

Ông ta cố nén giận, lại chuyển hướng sang Lãnh Mặc Nghiên, "Lãnh lão đại, đây chính là cơ hội tốt nhất để diệt trừ Nam Cung gia. Không lẽ anh không muốn phá huỷ Nam Cung gia, đánh thắng King à? Dù như thế nào hợp tác với tôi cũng là có lợi với anh."

Khuôn mặt dưới mặt nạ của Lãnh Mặc Nghiên phảng phất ý cười, "Có lợi với tôi? William Johnson, ông cho rằng tôi là con nít ba tuổi sao, dễ bị ông lừa như vậy. Hợp tác với ông cho dù có đánh bại được Nam Cung gia thì e rằng tôi cũng không hưởng được gì, hơn nữa còn có khả năng ông sẽ quay ngược lại cắn tôi, để mình lên làm chủ hắc đạo. William Johnson, đừng tự cho mình thông minh, người khác cũng không phải kẻ ngốc. Thứ tôi muốn chưa bao giờ phải dựa vào người khác mới lấy được. Muốn hợp tác với tôi, ông còn chưa đủ điều kiện đâu."

William Johnson tức muốn điên, nếu không phải cố kỵ bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên có nhiều người thì ông ta đã muốn bắn chết hắn ngay tại chỗ rồi.

Nếu lúc này Mẫn Nguyệt không hiểu chuyện gì xảy ra thì chắc trí thông minh của cô cũng không cần dùng nữa.

Thì ra William Johnson muốn xâm chiếm địa bàn của Âu Thần nhưng anh không đồng ý, sau đó ông ta muốn uy hiếp anh, không đúng, phải nói là uy hiếp toàn bộ người ở đây. Cái này cũng không khác với suy đoán của cô nhiều lắm.

Điều khiến cô bất ngờ là Lãnh Mặc Nghiên vậy mà lại không đồng ý hợp tác với William Johnson.

Cô cứ tưởng rằng với tình thế hiện tại Lãnh Mặc Nghiên sẽ thừa nước đục thả câu nhưng anh ta lại không làm vậy. Lần này đúng là làm cho cô nhìn Lãnh Mặc Nghiên với ánh mắt khác.

Ở bên ngoài nghe William Johnson nói xong cũng bắt đầu ồn ào.

"John lão đại ông nói vậy là sao?"

"Phải đó, ông nhốt chúng tôi ở đây là có ý gì?"

"John lão đại, tốt nhất ông hãy cho chúng tôi một lời giải thích."

William Johnson nhìn ra ngoài, phát hiện ở ngoài cửa tụ tập rất nhiều người đều đang phẫn nộ nhìn ông. Thì ra lúc nãy Mẫn Nguyệt đi vào không có khép cửa lại mà ông ta cũng không chú ý đến nên cuộc nói chuyện nãy giờ người bên ngoài đều nghe thấy.

Ông ta cảm thấy máu của mình sắp vọt lên não rồi, ông ta cố ý sắp xếp căn phòng cách âm này còn phái người bảo vệ đương nhiên không muốn nhiều người biết về kế hoạch này.

Chỉ cần thành công thì ông ta sẽ lặng lẽ thả họ đi, vậy mà bây giờ cái gì cũng lộ ra hết rồi.

Ánh mắt oán độc của William Johnson hướng thẳng về phía Mẫn Nguyệt, cây súng mà ông ta cầm trên tay cũng chỉa sang người cô.

Mẫn Nguyệt chống lại ánh mắt của ông ta không hề lo sợ chút nào, sau đó cả người cô liền bị che chở sau lưng ai kia.

"Dám đụng vào cô ấy, muốn chết?" Đôi mắt âm lãnh của Âu Thần nhìn thẳng vào William Johnson mang theo hương vị khát máu, âm u khó tả.

Người đứng đằng sau William Johnson rụt cổ, khí thế đáng sợ quá.

Đồng tử William Johnson co rút mạnh nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh.

"Tôi không muốn chết, nhưng mà cậu, chậc, chậc, e rằng thân thể cậu sắp không được rồi."

Âu Thần hơi nhíu mày, sau đó thân thể anh đột nhiên cứng ngắc, hơi lùi về sau.

Mẫn Nguyệt ở sau lưng liền đỡ anh, "Thần!"

Sắc mặt Âu Thần trắng bệch, bàn tay gắt gao nắm chặt tay cô.

Cùng lúc đó nhiều người khác cũng lần lượt ôm đầu ngã xuống.

"A! Đầu tôi đau quá!"

"Thật khó chịu!"

Lãnh Mặc Nghiên cũng không ngoại lệ, tay anh ta nắm chặt góc bàn để chống đỡ thân thể. Lăng Sở vừa thấy liền vội vàng chạy đến đỡ anh. Cũng may anh trước giờ không thích uống rượu nên không bị sao cả.

Đàm Đài Văn thì không tốt như vậy, anh ta lảo đảo lùi về sau, miễn cưỡng dựa vào bức tường mới không vì đau mà ngã xuống. Nhưng thân thể của anh ta không hề có sức lực gì.

Lãnh Mặc Nghiên dựa vào sức của Lăng Sở mà đứng thẳng, ý cười trong mắt cũng biến mất, âm u nói: "Tôi đúng là đã coi thường ông rồi, vậy mà ông

cũng dám hạ độc mọi người ở đây?"

William Johnson không kiêng nể gì cười lớn, "Đúng vậy, nếu không thì sao thực hiện kế hoạch của tôi được? Độc này ngoài tôi ra không ai có thể biết được thuốc giải. King.....à không, cậu sắp không còn là King rồi, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, nhường một nửa địa bàn của Nam Cung gia lại cho tôi, tôi sẽ cho cậu và tất cả mọi người thuốc giải."

William Johnson ngồi xuống ghế gác chân lên đầu gối, khuôn mặt lộ rõ vẻ đáng khinh. "À, lần này tôi muốn tăng giá lên một chút, một nửa địa bàn của Đàm Đài gia, tôi cũng muốn!"

Lãnh Mặc Nghiên vì tức mà nở nụ cười, "Ông quá tham lam rồi đó, ông muốn ngồi lên cái ghế bá chủ hắc đạo thì cũng phải xem bản thân mình có khả năng hay không."

"Khả năng của tôi? Cái này hiện tại chẳng phải đã rõ rồi sao, mạng sống hai người còn đang nằm trong tay tôi đấy. Tốt nhất hai người nên đồng ý nhanh đi, nếu không hơn mấy trăm người ở đây đều phải chôn theo hai người đó."

Âu Thần trầm mặc không nói, sát khí ngày càng nặng.

"Thế nào, vẫn chưa có quyết định à? Vậy để tôi quyết định giúp hai người đi."

"Khoan đã!"

Mẫn Nguyệt đỡ Âu Thần ngồi xuống ghế, đứng thẳng đối mặt với William Johnson.

"Nếu anh ấy đã không quyết định được, vậy thì để ông trời quyết định đi."

Đối mặt với một cô gái xinh đẹp như vậy nên đương nhiên William Johnson sẽ không từ chối trò chuyện với cô, chơi đùa một chút cũng được.

"Cô nói vậy là có ý gì?"

Lãnh Mặc Nghiên cũng hứng thú nhìn Mẫn Nguyệt, ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn trên tay cô.

Con ngươi co rút mạnh, anh ta cúi đầu, sâu xa nở nụ cười.

Mẫn Nguyệt không chút sợ hãi đứng trước William Johnson, cô khẽ mỉm cười nói: "Tôi muốn dựa vào may mắn để quyết định. Chúng ta.....chơi một ván bài đi!"

Khách mời xung quanh từ tụ tập ở tầng 3 chuyển sang tầng 2, nơi đó chính là trung tâm sòng bạc.

Ở giữa tầng 2 đặt một cái bàn rất lớn, Mẫn Nguyệt và Âu Thần ngồi ở một đầu còn William Johnson ngồi ở đầu còn lại. Lãnh Mặc Nghiên cũng ngồi ở một bên, cách Âu Thần không xa, cùng anh lập thành thế đối lập với William Johnson.

Những người khác thì vây xung quanh, nhiều người bị trúng độc khá nặng thì nằm nghỉ ở một bên.

Tay William Johnson đặt trên đầu gối, kiêu ngạo nhìn Âu Thần và Mẫn Nguyệt.

"Cô là người đưa ra yêu cầu này với tôi, vậy thì cô là đối thủ chơi với tôi đi."

Mẫn Nguyệt không lập tức trả lời mà nhìn về Âu Thần. Anh khẽ mỉm cười vỗ tay cô trấn an.

Cô liền ngồi xuống vị trí đối diện William Johnson.

"Chúng ta dùng ba ván Show hand để quyết định thắng thua đi. Nếu tôi thắng tôi muốn ông đưa thuốc giải, đồng thời thả chúng tôi ra."

Ông ta chỉ cho cô gái này là một bình hoa mà thôi, dám đứng ra nói chuyện với ông ta như vậy thì chắc là vì bảo vệ Nam Cung Âu Thần. Nhưng mà cô gái có vừa xinh đẹp lại có can đảm thì ông ta càng thích, ham muốn có cô ngày càng mạnh.

William Johnson liếm môi, ánh mắt có vẻ tham lam. "Được, nếu cô thắng tôi sẽ cho bọn họ thuốc giải, hôm nay cũng coi như không có gì xảy ra. Nhưng nếu tôi thắng y theo điều kiện cũ, một nửa Nam Cung gia và Đàm Đài gia đều là của tôi. Hơn nữa tôi muốn.....cô trở thành người của tôi!"

"Không được!" Người đầu tiên phản đối chính là Nam Cung Âu Thần, dù bộ dạng anh suy yếu nhưng đôi mắt tràn đầy tức giận, như con thú hoang bị động chạm. Bảo bối chính là vảy ngược của anh, anh tuyệt đối không để người khác có ý đồ với cô.

Mặt Mẫn Nguyệt cũng trầm xuống, thoáng cười lạnh. William Johnson đã hạ độc với Thần thì thôi còn dám có ý đồ với cô?

Mẫn Nguyệt mặc kệ có nhiều người ở xung quanh, nghiêng người hôn lên khoé môi Âu Thần, nỉ non nói: "Tin tưởng em, được không?"

Anh nhìn thẳng vào cặp mắt sáng lấp lánh của cô, tức giận cũng phai nhạt hơn phân nửa.

Mẫn Nguyệt biết anh đã bị dao động liền chèn thêm một câu, "Bình thường chẳng phải em rất may mắn sao, yên tâm, em sẽ thắng."

Âu Thần trầm mặc một hồi rồi gật đầu, yên vị ngồi phía sau cô.

Anh hơi nghiêng đầu hướng về phía Vũ Á, anh ta gật đầu rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Không ai chú ý đến hành động này của hai người nhưng Lãnh Mặc Nghiên lại trùng hợp thấy rõ đến tường tận. Anh sờ cằm một hồi rồi mới ngoắc ngoắc tay với Lăng Sở.

Lăng Sở cúi đầu nghe Lãnh Mặc Nghiên phân phó, trong mắt anh ta hiện lên vẻ kinh ngạc và nghi hoặc nhưng không dám hỏi nhiều liền theo bước chân Vũ Á đi ra ngoài.

Đàm Đài Văn ngồi phía sau thấy bóng lưng của Lăng Sở thì buồn bực không có chỗ phát tiết. Nếu không phải anh bị trúng độc thì bây giờ đã có thể đi làm việc cho lão đại rồi.

William Johnson nhìn Mẫn Nguyệt và Âu Thần thâm mật chỉ cười đầy ý vị mà không nói, thật đáng tiếc hôm nay dù họ có thắng thì cũng không ai có thể sống sót rời khỏi đây. Cô gái kia chắc chắn là của ông ta.

"Bắt đầu đi!"

Lượt đầu tiên người phát bài giảng giải một chút cách chơi và luật chơi cho hai người, sau đó lần lượt phát bài, mỗi người được phát 2 lá bài, một úp, một mở. Của Mẫn Nguyệt là 9 cơ, của William Johnson là Q bích.

"Mời hai vị đặt cược!"

"Một triệu đô!"

William Johnson đẩy một chồng đồng xu ra giữa bàn, "Chỉ mới là ván đầu thôi, không cần căng thẳng quá, Nam Cung tiểu thư."

Mẫn Nguyệt cũng đẩy một chồng đồng xu tương đương ra, mỉm cười ưu nhã. "Tôi không có căng thẳng."

William Johnson giật giật khoé miệng rồi im lặng không nói thêm gì nữa.

Người phát bài tiếp tục phát lá bài tiếp theo, hai người tiếp tục đặt cược, không khí dần tăng lên.

"Hai triệu đô!"

"Theo!"

"Năm triệu đô!"

"Theo!"

Đến khi phát xong lá bài cuối cùng thì của những người đứng bên cạnh Mẫn Nguyệt đều không tốt lắm. Bởi vì bài của cô là 9 cơ, 4 cơ, K cơ, J cơ và một lá đang úp. Còn của William Johnson lại là Q bích, Q cơ, Q rô, 6 chuồn.

Dù có may mắn lắm thì Mẫn Nguyệt cũng chỉ có thể có Flush, nhưng William Johnson có cơ hội rất cao đạt được Full house hoặc Four of a kind.

(Flush: thùng, Full house: cù lũ, Four of a kind: tứ quý, Straight flush: sảnh thùng, Royal straight flush: thùng phá sảnh. Ai k hiểu về trò này thì cứ nhờ chị GG nhé:)))

"Xin hỏi hai vị đã có thể mở bài chưa?"

William Johnson chống cằm nở nụ cười chói mắt, "Tôi và cô cùng mở ra đi!"

Dù dưới tình tình như vậy thì sắc mặt của cô vẫn bình tĩnh, không hề lo sợ. Bàn tay hai người chầm chậm đặt lên lá bài đang úp của mình.

"Khi nãy cô nói đánh bài là dựa vào may mắn đúng không, nhưng theo tôi thấy đây là phải dựa vào thực lực để quyết định."

Ông ta vừa dứt lời cũng lật tấm bài lên, trong đại sảnh không ít âm thanh hút khí.

"Của John lão đại là Full house còn Nam Cung tiểu thư không có gì cả. Xin chúc mừng người thắng là John lão đại!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 97: Ván bài phản công (2)

Ván tiếp theo Mẫn Nguyệt cũng thua, vẻ mặt mọi người bên Nam Cung gia đều không được tốt lắm.

Vũ Hiên chỉ thiếu chút là quỳ lạy Mẫn Nguyệt, bà cô của tôi ơi cô đừng chơi nữa có được không!? Cô còn chơi nữa là đi luôn cả Nam Cung gia đấy. Đáng tiếc lời này anh dám nói ra khỏi miệng.

Hàn Viên Viên ở đằng sau mọi người âm thầm cười trộm, ai không biết chứ cô biết rất rõ. Kỹ năng chơi bài của Queen.....chậc, cô ấy đã quét sạch toàn bộ sòng bài ở Las Vegas luôn rồi.

Mẫn Nguyệt và Âu Thần vẫn bình tĩnh như thường, Âu Thần thì càng khỏi nói, dù cô có chơi sạch tài sản của anh thì anh cũng không nhíu mày một cái.

William Johnson thì rất hưng phấn, nụ cười đã nở tới mang tai, chỉ thiếu điều to giọng cười nhạo Nam Cung Âu Thần mà thôi. Nhìn xem, cô gái nhỏ của hắn đang chính tay phá huỷ Nam Cung gia mà hắn bảo vệ bao lâu nay.

William Johnson dường như đã thấy được thắng lợi của bản thân và thảm trạng của Nam Cung gia ở phía trước.

"Nam Cung tiểu thư, hình như tối nay may mắn không đến với cô thì phải. Cô đã thua hai ván rồi, vẫn còn muốn tiếp tục sao? Tôi thấy hay là cô nhận thua thì hơn, đỡ tốn thời gian của cả hai chúng ta."

Mẫn Nguyệt dưới tình thế này cũng không hoảng duy trì nụ cười như có như không. "Chẳng phải đã nói trước rồi sao, phải chơi ba ván, dù thắng hay thua thì vẫn mong John lão đại tuân theo thoả thuận ban đầu. Chỉ còn một ván thôi, ông gấp gáp gì chứ?!"

William Johnson hừ lạnh, còn một ván thì đã sao, ông ta không tin con nhóc có thể thắng được mình.

Người phát bài tiếp tục chia từng lá bài, cho đến chia xong năm lá bài, còn một lá bài đang úp thì không khí dường như lại dâng cao thêm lần nữa.

Hôm nay William Johnson dường như rất may mắn, bài của ông ta lại là: K rô, Q bích, Q chuồn, Q rô.

Bài của Mẫn Nguyệt vẫn như trước, tuy nhìn vào cảm thấy rất có hy vọng thắng nhưng ai cũng cảm thấy hy vọng này rất xa rời. Từng lá bài trên bàn lần lượt là: A cơ, 10 cơ, Q cơ, J cơ.

William Johnson nhìn bài của mình, đắc ý, "Nam Cung tiểu thư, hai phần ba tài sản của Nam Cung gia đã bị cô thua rồi, tiếp theo cô lấy cái gì để cược với tôi đây? Tình hình hiện tại có vẻ không tốt với cô lắm đâu."

Mẫn Nguyệt nhìn thoáng qua ông ta, bỗng nhiên trong mắt loé lên tia sáng, khoé môi cong lên.

"Lấy cái gì để cược à....."

Cô vừa nói vừa đẩy toàn bộ chồng đồng xu bên mình ra giữa bàn, "Tôi dùng toàn bộ Nam Cung gia để cược, dùng tất cả những gì tôi có, cả bản thân tôi nữa!"

Âm thanh đồng xu leng keng văng trên bàn vô cùng chói tay, bất ngờ đánh vào tâm trí của tất cả những người ở đây.

Lúc này ai cũng có chung một suy nghĩ: Cô gái này điên rồi sao?

William Johnson không ngờ cô sẽ làm vậy, tại sao cô ta lại chịu chơi lớn đến thế? Là đang đánh cược vào vận mệnh hay là....tự tin? Ông ta liếc nhìn qua bài của Mẫn Nguyệt, với những lá bài đó thì khả năng duy nhất để thắng chính là Royal Straight Flush.

Không thể nào, trước giờ tỉ lệ có được nó vốn vô cùng thấp mà, cô ta làm sao có khả năng đó được.

Vũ Hiên kinh hoảng chạy đến kéo cô, "Mẫn Nguyệt à, cô bình tĩnh một chút, đừng kích động rồi làm chuyện hồ đồ a."

"Tôi rất bình tĩnh mà."

"....." Bình tĩnh mà cô còn làm ra chuyện như vậy sao?!!!

Anh quyết định chuyển hướng sang cầu cứu Nam Cung Âu Thần. "Lão đại,...."

Âu Thần phất tay, "Cứ để cô ấy chơi tuỳ hứng đi."

"....." Còn tuỳ hứng? Cứ tuỳ hứng như vậy thì e là sẽ mất luôn Nam Cung gia đó lão đại!

Thật tình, cứ một người rồi hai người đều không nghe anh khuyên. Vũ Hiên ủ rũ lui về sau, trong lòng thầm mắng có phải bản thân đã quá vô dụng rồi không.

Bỗng có một bàn tay đặt trên vai anh, Vũ Hiên giật mình xoay người lại thì thấy đó là Lâm An Nhiên. "Anh yên tâm, Queen tự có cách xử lý chuyện này, hãy tin cô ấy."

Khuôn mặt ủ rũ của anh khi thấy An Nhiên thì liền bị thay thế bởi nụ cười tươi tắn.

"Cô nói vậy là sao? Không lẽ Mẫn Nguyệt còn có thể xoay chuyển tình thế à, cô ấy chơi bài rất giỏi sao?"

Lâm An Nhiên không trả lời anh mà ra hiệu cho anh nhìn về phía bọn họ. Vũ Hiên cũng im lặng tiếp tục theo dõi ván bài.

Mẫn Nguyệt thấy William Johnson chần chừ thì độ cong nơi khoé miệng dần tăng lên. Cô như con mèo lười biếng chống cằm bắt chéo chân, khiêu khích nhìn ông ta. "Sao vậy, John lão đại? Đến bây giờ ông vẫn chưa có quyết định sao? Ông nhìn bài của tôi, chỉ có hai con đường, một là tôi có được Thùng phá sảnh, hai là không có gì cả. Chỉ như vậy mà ông cũng không dám cùng tôi đánh cược sao. Hay là ông đang sợ?"

William Johnson nhíu mày tức giận, nhưng trong lòng ông ta vẫn đang đắn đo.

Hơn nữa khí thế trên người cô làm trong lòng ông có cảm giác như đang đối mặt với.....nữ vương! Đúng vậy, chính là nữ vương, ông ta luôn có cảm giác có một loại khí thế đang đè ép mình. Từ đầu đến giờ, cô luôn như vậy, bình tĩnh và lạnh nhạt nhưng mang đến cho người ta một cảm giác cao quý lãnh diễm, muốn khuất phục trước mặt cô.

Nhưng đối phương chỉ là một cô gái ngây thơ, không thể nào có được loại khí thế này. Có lẽ là do ông ta nghĩ nhiều.

Nhưng tại sao cô gái này đột nhiên tự tin như vậy? Không lẽ bài của cô thật sự có thể thắng bài của ông ta?

Đột nhiên William Johnson liếc mắt thấy bàn tay Nam Cung Mẫn Nguyệt đặt trên bàn đang nắm chặt, còn khẽ run rẩy. Ánh mắt cô tuy tự tin kiêu ngạo nhưng sâu trong đáy mắt là một sự sợ hãi.

William Johnson bỗng nở nụ cười, thì ra là như vậy sao, suýt chút nữa ông ta đã bị cô lừa.

Ông ta đẩy toàn bộ đồng xu của mình ra, "Tôi theo, chỉ cần ván này cô thắng thì cô có thể lấy lại được tất cả của mình rồi, hai ván kia cũng có thể không tính. Nhưng mà mong cô có thể có được may mắn như thế."

"Mở bài đi!"

Mẫn Nguyệt chỉ khẽ cười nhạt, trầm mặt nhìn William Johnson mở lá bài cuối cùng ra.

Tất cả mọi người xung quanh cũng nín thở nhìn theo động tác của ông ta, không khí khẩn trương đến cực điểm.

Cho đến khi William Johnson lật bài lên, ông ta không khỏi cười đắc ý.

"Four of a Kind! Của tôi là Tứ quý, Nam Cung tiểu thư, hôm nay cô đúng là xui thật nhỉ."

Mẫn Nguyệt thong thả mở bài, miệng còn hàm hồ nói: "A, đúng là xui thật."

Tiếng cười của William Johnson chưa kịp phát ra thì đã lập tức ngưng bặt, đôi mắt ông ta mở lớn không thể tin.

"Royal Straight Flush! Cô vậy mà có được Thùng phá sảnh, không thể nào!"

Biểu cảm trên gương mặt cô vẫn không đổi, thấp thoáng ý cười nhẹ nhàng, nghe William Johnson nói cũng chỉ nhướng mày.

"Sao lại không thể?"

"Tỉ lệ có được Thùng phá sảnh vô cùng nhỏ, có phải cô gian lận hay không?"

"Tỉ lệ nhỏ cũng không phải không có a, hơn nữa nói đến gian lận..... Ai gian lận chẳng phải John lão đại biết rất rõ sao?"

William Johnson biến sắc, khẩn trương nói: "Cô nói vậy là có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ là muốn nhắc nhở ông một chút, lần sau có giấu bài thì nhớ giấu kĩ một chút, lá bài dưới bàn và trong túi áo ông tôi thấy rất rõ. Kĩ thuật đổi bài rất tốt, nhưng mà tốc độ quá chậm, lại còn để lộ nhiều sơ hở."

Gương mặt William Johnson biến đổi không ngừng, từ xanh sang trắng, từ trắng sang đỏ. Ông ta thở hổn hển quát: "Cô đừng có nói bậy, tôi không có gian lận." Còn nói cái gì kĩ thuật tốt, đây là đang cố tình châm chọc ông ta sao?

Những người đứng xem bên cạnh cũng bắt đầu cảm thấy mơ hồ, John lão đại vậy mà gian lận? Chẳng phải trước kia đều nói John lão đại là Vua Bài ở châu Âu sao?

Mẫn Nguyệt thoáng cười lạnh, ngón tay hơi động một cái, ám khí không biết từ đâu bay tới chỗ William Johnson. Ông ta vội né tránh, ám khí đó xẹt qua

ống tay áo ông ta, lập tức một lá bài rơi ra từ đó lẳng lặng nằm trên đất.

Tất cả mọi người trố mắt nhìn, sau đó không quản bản thân đang bị trúng độc, bắt đầu to nhỏ xì xào bát quái.

Bản thân William Johnson bị người ta vạch trần chuyện xấu vừa xấu hổ vừa tức giận, hận không thể bóp chết Nam Cung Mẫn Nguyệt. Đây là lần đầu tiên ông ta phải chịu nhục nhã trước mặt người khác như vậy a!

William Johnson trừng mắt nhìn Mẫn Nguyệt, cô còn cố tình trừng mắt khiêu khích ông ta. Ông ta thật sự sắp bị cô chọc tức chết rồi.

Đợi cho William Johnson tức xong Mẫn Nguyệt mới nói: "John lão đại, bây giờ tôi đã thắng hết tất cả của ông rồi, vậy thì có phải ông nên làm theo giao ước hay không."

William Johnson cười trào phúng, cay nghiệt nói: "Giao ước? Nam Cung tiểu thư đang nói đến cái gì vậy, sao tôi không hiểu."

Vũ Hiên không nhịn được liền xông lên mắng ông ta, "Lão già kia, ông dám chơi mà không dám chịu!"

Sắc mặt người bên Nam Cung gia đều không tốt, tưởng đâu tiểu thư thắng thì có thể cứu bọn họ, vậy mà William Johnson không thừa nhận, khiến mọi công sức đều đổ sông đổ bể. Xem ra lần này là bọn họ phải tuyệt vọng thật rồi.

Mặt Mẫn Nguyệt trở lạnh, "Ông muốn lật lọng?" Cô biết ngay ông ta sẽ như thế mà, nếu vậy thì cũng không cần nương tay nữa.

"Tôi không có giao kèo gì với cô thì làm sao lại nói là lật lọng đây? Tôi chỉ biết hôm nay cô nhất định là người của tôi, hơn nữa người của Nam Cung gia đều không thể rời khỏi đây. Nam Cung Âu Thần nhất định phải chết!"

Ông ta phất tay muốn nói gì đó nhưng bị Mẫn Nguyệt chen ngang.

"John lão đại, trước khi ông muốn làm gì đó thì hãy xem cái này trước đã."

Mẫn Nguyệt không biết lấy từ đâu ra một cái máy tính bảng, ấn ấn vài cái rồi xoay về hướng William Johnson.

Ông ta vừa nhìn thấy nội dung trên màn hình thì đồng tử co chặt, hai mắt mở lớn.

Trên máy tính bảng đang chiếu hình ảnh trực tiếp của hơn hai mươi toà nhà lớn, vô cùng đồ sộ, hơn nữa các toà nhà đó đều có một điểm chung là trên đỉnh đầu có khắc kí hiệu của gia tộc William.

Thanh âm nhu nhu của Mẫn Nguyệt lại truyền đến, "John lão đại, có cảm thấy quen không?"

Quả thật quen đến không thể quen hơn, trên đó tất cả đều là tổng bộ của gia tộc William ở các nước. Italia cũng có, Pháp cũng có, Đức cũng có.....Tổng cộng gần ba mươi chi nhánh đều bị cô ta tìm ra. Quan trọng hơn là ở trên đó có một nơi là trung tâm đầu não bí mật của gia tộc William.

Mọi người đều biết tổng bộ đặt ở thủ đô Thuỵ Sĩ là trung tâm của gia tộc William. Nhưng không ai biết nơi đó chẳng qua là để che mắt thôi, tổng bộ thật sự đặt ở nơi khác. Nhưng mà bây giờ cái hiện trên màn hình vốn chính là tổng bộ ông ta cố ý che giấu. Điều này làm ông ta hoảng sợ không ngừng, dù sao nơi đó là cơ quan đầu não của gia tộc William, chứa rất nhiều tư liệu quan trọng, nơi đó mất thì gia tộc William cũng mất.

William Johnson lắp bắp nói không thành lời, "Cô....cô....cô.....!"

Mẫn Nguyệt chống cằm lười nhác hỏi: "Có phải ông muốn hỏi tại sao tôi có thể biết những nơi này có phải không?"

William Johnson trầm mặc cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận câu nói của cô.

Ánh mắt cô thẳng tắp nhìn ông ta, "Chính là.....tôi biết vậy thôi, vốn cũng không có lý do gì đặc biệt cả."

William Johnson suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, thật sự không muốn tiếp tục nói chuyện cùng cô ta. Nếu không ông sợ mình sẽ lên cơn đau tim mất.

"Cô cho tôi xem những thứ này là có ý gì?"

"Đương nhiên là muốn uy hiếp ông!"

"....." Chưa thấy ai đi uy hiếp người khác mà còn thẳng thắn thừa nhận như vậy bao giờ.

"Tôi muốn có thuốc giải, ông biết nên làm thế nào rồi đó. Nếu ông không đưa thì cứ mười phút tôi sẽ phá huỷ một cái trên màn hình."

"Xung quanh nơi này đã bị cắt liên lạc với bên ngoài, dù cô có năng lực lớn đến thế nào thì cũng không thể phá huỷ các chi nhánh của tôi."

"Vậy sao, nếu thế thì ông có muốn xem thử không?"

Mẫn Nguyệt vừa nói vừa chầm chậm ấn vào một nơi trên màn hình, nơi đó vừa rồi còn là một toà nhà trắng sang trọng lập tức bị nổ tan bành. Toà nhà

đó chính là tổng bộ chi nhánh của gia tộc William ở Anh.

"Rầm!" William Johnson đập bàn đứng dậy, hét lớn vào mặt Mẫn Nguyệt. "Cô dám!"

"Sao tôi lại không dám chứ? À quên nói với ông, cái gây nhiễu sóng điện từ để không thể liên lạc với bên ngoài đó vốn không hề ảnh hưởng tới tôi. Ông yên tâm, người ở trong đây đều được tôi đuổi ra ngoài hết rồi, sẽ không có ai bị thương đâu. Thế nào, có phải cảm thấy tôi rất chu đáo không, còn biết quan tâm tới người của ông."

"....." Ai cần sự quan tâm của cô! Bây giờ ông ta giết cô còn kịp không?

William Johnson giận giữ đến mất lý trí, lập tức rút súng ra nhắm vào Mẫn Nguyệt, ý đồ muốn bắn chết cô.

Âu Thần theo bản năng che chở cô nhưng bị cô đè xuống, trừng mắt bảo anh ngồi yên. Hiện tại anh còn đang trúng độc cô không muốn anh phải vận động nhiều.

Mẫn Nguyệt đối diện với họng súng không hề khẩn trương chút nào, còn có tâm tình khuyên nhủ William Johnson.

"John lão đại, tôi khuyên ông đừng nên mất bình tĩnh như thế, nếu ông doạ tôi sợ, tôi run tay liền ấn vào nơi nào đó thì không ổn đâu."

Đây mà là khuyên nhủ kiểu gì, rõ ràng là cảnh cáo rồi lại uy hiếp thì đúng hơn!

William Johnson lần này đúng là tức mà không thể làm được gì, vừa rồi ông ta còn đi uy hiếp người khác nhưng không ngờ bây giờ người bị uy hiếp lại là mình.

Ngón tay Mẫn Nguyệt gõ nhịp đều đặn trên bàn, "Đã hơn bảy phút rồi, John lão đại vẫn chưa quyết định được hay sao?"

William Johnson cắn răng không nói, tiếp tục giằng co.

Thời gian dần trôi qua, Mẫn Nguyệt cũng không sốt ruột mà còn thản nhiên đếm ngược. "Ông còn 1 phút.....còn 10 giây...5...4...3...2...1!"

Cô vừa dứt lời thì một tiếng nổ vang lên ầm ĩ, nhưng tiếng nổ ở toà nhà này vừa kết thúc thì một toà nhà khác lại nổ tiếp.

Máu William Johnson cơ hồ muốn xông lên não, khi nãy cô ta nói mười phút mới cho nổ một cái, vậy mà bây giờ lại nổ hai cái.

Vẻ mặt Mẫn Nguyệt cũng bất ngờ, nhún vai vô tội. "Xin lỗi, lỡ tay ấn nhầm."

"Cô....."

"Tôi hết kiên nhẫn rồi, rút ngắn thời gian đi, chỉ còn năm phút, hơn nữa địa điểm lần này là....." Ngón tay Mẫn Nguyệt di động theo lời nói của cô, sau đó dừng ở trung tâm màn hình. "Ở nơi này!"

Đồng tử co rút mạnh, bàn tay cũng theo bản năng nắm chặt cây súng. Nơi đó chính là đầu não của gia tộc William!

"Đã qua 2 phút rồi, John lão đại!"

William Johnson nhìn theo ngón tay Mẫn Nguyệt, chỉ sợ lát nữa ngón tay đó lại vô tình ấn vào đâu, phá huỷ một chi nhánh khác của ông ta.

William Johnson nghĩ đến trung tâm đầu não kia liền bắt đầu sợ hãi, không còn cách nào đành thoả hiệp.

"Được rồi, tôi sẽ cho các người thuốc giải."

Động tác gõ bàn của Mẫn Nguyệt dừng lại, khoé môi cong lên, "Nếu ban đầu ông ngoan ngoãn thế này thì 3 toà nhà kia đã không bị phá huỷ rồi."

Cô còn dám nói, rõ ràng ai là người phá nó hả!?

William Johnson thầm nói với mình, lão tử là lão đại hắc đạo, không được chấp nhất với cô ta, không được chấp nhất với cô ta.....

"Kỳ thật cách giải chất độc này không khó, những vị thuốc khác điều chế ra rất dễ dàng, nhưng cần có một vị thuốc dẫn, thuốc dẫn đó chính là lá của cây Huyết tử."

"Huyết tử?"

"Chính là các chậu hoa màu đỏ đằng kia, để tôi chỉ cho các người cách phối thuốc....."

Mẫn Nguyệt để cho một số người còn khoẻ làm theo lời của William Johnson, lặng lẽ bảo Hàn Viên Viên xem xét.

Cho tới khi thuốc giải được chế tạo xong thì cũng đã là hơn nửa tiếng sau, mặt Âu Thần đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, thậm chí còn phun ra máu, tựa như người sắp chết vậy.

Mẫn Nguyệt cầm chén thuốc chuẩn bị đút cho anh, bản thân cô không dấu vết chú ý vẻ mặt của William Johnson.

Khi chén thuốc đặt ngay miệng Nam Cung Âu Thần, William Johnson âm thầm chú ý, đáy mắt không nhịn được lộ ra vẻ hả hê.

Dù ông ta đã cố giấu nhưng cô vẫn thấy rõ, trong mắt Mẫn Nguyệt lộ ra băng lãnh vô tận, sát khí cuồn cuộn trào lên. Cô giận giữ quăng chén thuốc giải xuống đất, âm thanh này làm đình chỉ động tác uống thuốc giải của mọi người xung quanh.

Tiếp đó Mẫn Nguyệt đứng dậy, một chưởng đập nát cái bàn, giọng nói âm u như đến từ địa ngục. "Dám có âm mưu hại chết anh ấy ngay trước mặt tôi, ông ngại mạng mình quá dài sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Giải độc và giao chiến

Cái bàn vừa vỡ nát thì đồng loạt người xung quanh đều lùi lại ba bước. Âm thầm kinh hãi, em gái nuôi của Nam Cung Âu Thần tưởng đâu vô hại nhưng không ngờ lại có võ công cao bậc này.

Người ngạc nhiên nhất chính là William Johnson, là ông đã đánh giá sai cô gái này rồi. Cứ tưởng rằng là một tiểu bạch thỏ nhưng không ngờ lại là một con hồ ly giảo hoạt còn có võ công rất cao.

"Cô nói vậy là có ý gì, tôi không có âm mưu gì cả."

Mẫn Nguyệt cười lạnh, vô cùng lãnh khốc. "Ông đừng tưởng tôi không biết thuốc giải đó là giả."

William Johnson kinh hoảng, có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh ông ta đã trấn định. "Đúng vậy, thuốc giải đó là giả. Người bị trúng độc mà lại dùng thêm lá của cây Huyết tử thì chỉ làm tăng thời gian phát độc mà thôi."

Ào ào người nghe xong liền quăng chén thuốc xuống đất, nhao lên mắng chửi William Johnson.

Ông ta không hề để ý những lời này mà cảnh giác nhìn Nam Cung Mẫn Nguyệt. "Làm sao cô biết được chuyện đó?"

Mẫn Nguyệt thong dong đứng đó, "Đương nhiên là vì tôi đã biết thuốc giải rồi."

"Không thể nào!"

"Từ nãy giờ ông không thấy thân thể tôi rất khoẻ sao."

William Johnson tỉ mỉ nhớ lại đúng là như vậy, khi người khác phát độc thì cô ta vẫn không có chuyện gì, hơn nữa còn có thể đánh nát cái bàn.

"Cô không trúng độc? Nhưng rõ ràng lúc đó cô đã uống ly rượu kia cùng với Nam Cung Âu Thần."

"Đúng vậy, tôi đã uống rượu, cũng đã trúng độc. Còn về tại sao tôi có thể khoẻ mạnh như thế này, giải thích duy nhất chính là người của tôi đã tìm ra thuốc loại thuốc dẫn kia rồi. Cái này phải nói đến cây Huyết tử kia, nó đúng là giúp tôi rất nhiều đấy."

William Johnson theo bản năng thốt ra, "Làm sao có thể!? Việc dùng nhuỵ hoa của nó làm thuốc dẫn chỉ có mình tôi biết thôi mà!"

Ông ta nói xong mới biết bản thân lỡ lời, nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Mẫn Nguyệt khẽ cong môi, "Thì ra là dùng nhuỵ hoa sao. Vũ Hiên, anh nghe rõ rồi chứ?"

Vũ Hiên ở phía sau hớn hở đáp lại, "Nghe rõ rồi, người đâu, lập tức đi tập trung toàn bộ nhuỵ hoa của các chậu cây đó lại đây!"

Người của Nam Cung gia lật đật chạy đi, Hàn Viên Viên và Lam Hi cũng tham gia vào việc chế thuốc.

"Cô.....cô lừa tôi!!!"

"Đúng vậy, thân thể tôi không có chuyện gì là vì khi nãy lúc ông không nhìn thấy tôi đã nhổ ngụm rượu kia ra rồi nên không hề bị ảnh hưởng." Mẫn Nguyệt chỉ tuỳ tiện mượn một cái cớ để nói, nếu để lộ chuyện thân thể cô kháng mọi loại độc thì rất phiền phức.

"Ngay từ đầu cô đã tính toán rất kĩ lưỡng rồi, đầu tiên là khiêu khích tôi chơi bài để kéo dài thời gian, giả vờ thua để cuối cùng thắng được tất cả của tôi. Sau đó lại uy hiếp tôi, dù tôi có làm gì tiếp theo thì cô cũng có thể đoán được. Ban đầu tôi đã đánh giá thấp cô rồi, cô đúng thâm tàng bất lộ đó, Nam

Cung tiểu thư, so với Nam Cung Âu Thần thì cô không thua chút nào."

Mẫn Nguyệt lạnh nhạt nói: "John lão đại quá khen rồi, so với việc dám uy hiếp các gia tộc trong hắc đạo của ông thì tôi làm sao bằng được chứ."

William Johnson hừ lạnh, nhìn thoáng qua đám người Nam Cung Âu Thần đang được giải độc. Lát nữa khi bọn họ đã giải độc xong thì chắc chắn kết cục của ông ta là phải chết.

William Johnson cắn răng, không được, ông ta không thể chết, bây giờ chỉ còn cách sử dụng lực lượng kia thôi.

"Dù giải được độc thì đã sao, các người cũng không thể rời khỏi đây đâu. Đừng quên, gần một nửa người ở đây là đứng về phía tôi đấy, cô nghĩ những gia tộc như bọn họ là ngồi không sao?"

Mẫn Nguyệt tà mị cười, ánh mắt như có như không liếc qua đám người đằng sau William Johnson.

"Bọn họ? Vậy phải xem bọn họ có đồng ý giúp ông không đã."

William Johnson ra vẻ đắc ý nói: "Đương nhiên là họ sẽ giúp tôi rồi!"

"Cái đó thì chưa chắc đâu." Mẫn Nguyệt vừa nói vừa đưa tay lên vuốt tóc, nhất thời để lộ ra chiếc nhẫn đeo trên tay.

Đám người kia thấy được, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, sau đó đồng loạt nói: "John lão đại, xin thứ lỗi, chúng tôi không thể giúp ông được."

Vừa rồi bọn họ vốn cũng định giúp William Johnson, nhưng mà đột nhiên nhận được một tin nhắn. Nội dung trong tin nhắn đó là những tư liệu bí mật trong gia tộc bọn họ, chỉ cần công bố ra bên ngoài thì chắc chắn gia tộc bọn họ sẽ phải sụp đổ. Mà người gửi tin nhắn đó chính là thủ lĩnh của J, Queen!

Ban đầu họ còn không hiểu tại sao Queen lại đột nhiên gửi cái này, nhưng khi bọn họ thấy chiếc nhẫn trên tay Nam Cung Mẫn Nguyệt thì đều hiểu rõ rồi. Nên đứng về phe nào thì không cần nghĩ cũng biết.

Đám người đó lần lượt đi đến trước mặt Mẫn Nguyệt, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cung kính cúi đầu. "Chúng tôi đồng ý quy phục cô, Queen!"

Không khí xung quanh như bị đình trệ, ai nấy đều ngẩn ra. Có người nào có thể cho bọn họ biết là có chuyện gì xảy ra không, diễn biến nhanh quá, họ theo không kịp.

Mẫn Nguyệt không hề bất ngờ trước tình hình này, khẽ cong môi, "Mấy người quyết định nhanh thật đấy, nhưng đúng là quyết định sáng suốt."

Mấy người kia "....." Bị cô uy hiếp còn có thể không nhanh sao!

Ai ngờ William Johnson đột nhiên hét lớn, "Các người vừa gọi cô ta là gì?"

Một người trong số đó quay lại đối mặt với ông ta, đạm mạc trả lời, "Cô ấy là thủ lĩnh của J, người được mệnh danh là nữ hoàng của giới hắc đạo, Queen!"

Mẫn Nguyệt còn tươi cười vẫy tay với William Johnson, "Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn, John lão đại!"

Nói là lần đầu gặp mặt cũng không sai, tuy là có giao thiệp nhưng trước giờ cô luôn không xuất hiện trong các buổi họp mặt của giới hắc đạo, người đi ngoại giao không phải Tiêu Anh Kỳ thì cũng là An Triết Hàn hoặc Lâm An Nhiên. Còn Hàn Viên Viên.....cô sợ cô ấy bị người ta lừa bán đi mất.

William Johnson lúc này mới để ý thấy chiếc nhẫn khắc hình chim ưng trên tay cô. Vẻ mặt ông ta lập tức trở nên khó coi, tại sao ông ta có thể sơ suất đến nỗi như vậy. Thủ lĩnh của J đứng ngay trước mặt mà ông ta còn không nhận ra, bây giờ thì đã trở thành một cái vật cản lớn nhất phá hoại toàn bộ kế hoạch của ông ta.

Ông ta có mơ cũng không thể nào ngờ Queen lại chính là cô gái bảo bối kia của Nam Cung Âu Thần. Mặc dù biết được là bọn họ có hợp tác nhưng chắc cũng không ai nghĩ đến thực chất Nam Cung gia và tổ chức J lại là "người một nhà". King, Queen.....Ha, thật có ý tứ!

Giọng nói của ông ta khàn khàn vì tức giận, "Queen, cô che giấu cũng thật sâu đấy."

"Không hẳn, là do ông không để ý đến thôi. Ngay từ đầu tôi cũng không định che giấu hoàn toàn, chỉ là muốn dùng một phương thức khác để chào hỏi ông, ai ngờ ông lại làm ra những chuyện này."

"Còn về đám người đó là sao, cô đã làm gì họ?"

Mẫn Nguyệt bẻ bẻ móng tay, không để ý nói: "À, chỉ là dùng một số tư liệu bí mật để uy hiếp bọn họ thôi. Ông cũng biết, có chuyện gì mà tổ chức J không thể tra ra chứ, chẳng phải ông cũng đã trải nghiệm qua rồi sao."

Khi có Angela trong tay thì cô muốn tra chuyện gì thì cũng rất dễ dàng, khi nãy ở ngoài vườn thấy tình cảnh bên trong thì cô đã lường trước mọi việc. Bảo Angela truy tìm toàn bộ chi nhánh của gia tộc William rồi gửi địa chỉ cho Vũ Trạch, việc đi nổ mấy nơi đó cũng là do anh ta phụ trách. Sau đó cô lại đi tìm tư liệu đen tối của mấy gia tộc kia, lợi dụng lúc người ta không chú ý mà gửi cho bọn họ xem.

Mấy người Nam Cung Âu Thần được giải độc xong thì sắc mặt liền khá hơn, thể lực đang khôi phục dần dần. Vũ Điềm Điềm cũng được Hàn Viên Viên đút thuốc giải cho, bây giờ đang suy yếu nằm ở một bên lấy lại sức.

Lãnh Mặc Nghiên và Đàm Đài Văn đương nhiên cũng nhận được thuốc giải. Dù sao với tình hình bây giờ bọn họ cũng coi như là đứng cùng một phía với Nam Cung gia.

Mẫn Nguyệt thấy tình hình đã chuyển biến tốt hơn thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tâm trạng của một người khác thì đang dần xuống dốc. William Johnson càng lúc càng hoảng, ông ta không thể tiếp tục chờ đợi như vậy được, nhất định phải thủ tiêu đám người kia trước khi bọn họ hồi phục.

"Mấy người đừng đắc ý quá sớm, tôi đã bố trí những tay súng bắn tỉa ở xung quanh nơi này rồi, chỉ cần có người đặt chân ra khỏi đây thì chắc chắn sẽ bị bắn chết."

Mẫn Nguyệt ngẩn ra, cô quên mất đám người mà William Johnson bố trí ở bên ngoài, chỉ lo tìm kiếm thuốc giải và kéo dài thời gian cho Vũ Trạch.

William Johnson làm một động tác phất tay, vô cùng tiêu sái. "Ra đây đi!"

Nhưng sau khi ông ta phất tay xong thì xung quanh vẫn là một mảnh yên tĩnh. William Johnson nhíu mày, trong lòng dâng lên một nỗi bất an.

Âu Thần im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng, giọng nói rét lạnh tới cực điểm.

"Ông nói đám người đang bao vây bên ngoài sao? Yên tâm, tôi đã thay ông xử lý đám người đó rồi."

Biểu tình của William Johnson chợt đổi, run run nói: "Cậu nói vậy..... Không lẽ là....."

Ông ta chưa kịp nói hết thì đã thấy một đám người đi vào, dẫn đầu là Vũ Á, người bên cạnh Nam Cung Âu Thần và Lăng Sở, người bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên.

Hai người họ cùng với mấy người khác ở đằng sau toàn thân đều dính đầy máu, sát khí vẫn chưa hoàn toàn mất đi, giống như vừa mới từ chiến trường trở về.

Vũ Á tự động đến sau lưng Âu Thần, lấy khăn tay ra lau vết máu dính trên mặt và cổ tay, rồi sau đó mới cúi người báo cáo. "Lão đại, toàn bộ tay súng bắn tỉa ở bên ngoài đều bị tiêu diệt hết rồi. Mọi việc đều ổn cả, chỉ là chúng ta tổn hại mất 8 người, An Triết Hàn lại bị thương. Hơn nữa lần này Lăng Sở,....à người bên Đàm Đài gia có giúp chúng ta, nếu không có lẽ chúng ta sẽ mất thêm nhiều anh em nữa."

Có vài người thuộc hạ đi sau liền lùi ra, để lộ thân thể đang chảy đầy máu của An Triết Hàn đang đứng phía sau. Tuy nhìn thấy rất nghiêm trọng nhưng không hề nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần cầm máu kịp thời là được rồi.

Vũ Điềm Điềm loáng thoáng nghe được An Triết Hàn bị thương thì thân thể hơi run lên, tâm bắt đầu khẩn trương. Cô vội vàng liếc mắt tìm thấy hình bóng anh trong đám người, biết anh không nguy hiểm đến tính mạng thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội lảng đi, làm như không có chuyện gì.

An Triết Hàn cũng theo phản xạ nhìn về phía Vũ Điềm Điềm, chỉ sợ cô lo lắng không yên. Nhưng khi anh nhìn qua chỉ thấy cô hoàn toàn bình thản, người lo lắng.....chỉ có mình anh mà thôi. Lòng An Triết Hàn trầm xuống, không lẽ cô thật sự buông bỏ tình cảm với anh sao? An Triết Hàn cụp mắt, có vẻ cô độc và bi thương.

Âu Thần nghe thấy kết quả này khẽ nhíu mày, nhưng cũng không có gì là không hài lòng. Dù sao so với dự kiến của anh đã tốt hơn, nhưng mà việc Lãnh Mặc Nghiên giúp anh thì có chút ngoài ý muốn. "Làm tốt lắm, mau đưa An Triết Hàn và những người khác đi trị thương đi."

Mẫn Nguyệt nghiêng đầu, tò mò hỏi: "Ngay từ đầu anh đã biết?"

Âu Thần sờ tóc cô, ôn nhu trả lời, "Ừ, vừa bước vào phòng thì đã biết, nhưng không có cơ hội giải quyết. Cho tới khi em chơi bài thì anh mới phái Vũ Á đi."

Hèn chi lúc nãy cô thoáng thấy anh liếc mắt với Vũ Á nhưng không biết làm gì, sau đó cô cũng quên luôn.

"Vậy còn bên Lãnh Mặc Nghiên.....?"

Âu Thần biết Mẫn Nguyệt hỏi gì nhưng anh chỉ lắc đầu, ai biết tên đó đột nhiên chạm dây thần kinh nào mà chịu giúp anh.

"Có lẽ cũng là vì anh ta thôi, dù sao Lãnh Mặc Nghiên và William Johnson cũng đã trở mặt."

Mẫn Nguyệt gật đầu rồi không nói nữa.

Lăng Sở khi quay về bên cạnh Lãnh Mặc Nghiên thì đã thu hồi hết khí thế sắc bén khi nãy, muốn có bao nhiêu ngây thơ vô hại thì có bấy nhiêu.

Chỉ có người trong Đàm Đài gia mới biết người này khi nãy đã dùng phương pháp tàn nhẫn cỡ nào để giết kẻ địch. Bây giờ nghĩ lại bọn họ còn cảm thấy sợ hãi, lạnh cả sóng lưng.

Nhưng đó lại chính là điều mà Lãnh Mặc Nghiên thích ở Lăng Sở. Anh ta sau khi giải độc xong thì đã quay về với vẻ mặt hồ ly của mình, mang theo nụ cười tà mị điên đảo chúng sinh. "Chơi vui không?"

Lăng Sở liếm môi có vẻ hứng thú, "Khá hưng phấn, chỉ là người ở đây không đủ cho tôi giết, lại còn không thể mang đám thi thể đó về chơi đùa.....à không, để thí nghiệm nữa."

Mọi người: "....." Chú cảnh sát ơi ở đây có biến thái, mau đem anh ta về đồn đi! Không phải, dù là cảnh sát thì cũng không thể bắt anh ta về đồn được, biết làm sao đây, chỗ dựa sau lưng quá vững chắc!

Không còn cách nào khác vì vậy người xung quanh đều nhất trí lùi ra sau ba bước, cách Lăng Sở càng xa càng tốt.

Ngược lại Lãnh Mặc Nghiên không hề để ý chuyện này, ôn hoà cười cười. "Về nhà sẽ để cậu tiếp tục chơi, dù sao ở đây cũng là địa bàn của gia tộc William, chúng ta nên tôn trọng John lão đại một chút." Câu nói sau cùng Lãnh Mặc Nghiên còn cố ý nhấn mạnh bằng giọng điệu châm chọc và trào phúng.

Đàm Đài Văn lặng lẽ cúi đầu nói nhỏ với Lãnh Mặc Nghiên, "Lão đại, sao anh lại giúp Nam Cung gia?"

"Ai nói là tôi muốn giúp Nam Cung gia, tôi chỉ là nhìn William Johnson thấy chướng mắt nên mới chen vào giúp một tay thôi."

Đàm Đài Văn dù thấy hơi nghi ngờ nhưng cũng không dám hỏi tiếp, chỉ đành nâng cao tinh thần chuẩn bị đối phó William Johnson.

Tình hình hiện tại đã bức William Johnson tới đường cùng, nếu ông ta không làm gì thì kết cục của ông ta chỉ có chờ chết mà thôi.

Ông ta cắn răng định liều một trận, bàn tay giấu sau lưng hơi động đậy. Mắt Mẫn Nguyệt lặng lẽ quan sát tay William Johnson, thấy ông ta định đánh lén Âu Thần thì ngón tay liền ấn một viên kim cương trên đồng hồ.

Từ trên đồng hồ bắn ra một sợi dây thép thật mảnh đâm về phía William Johnson. Nếu không phải trực giác của ông ta nhạy bén thì đã bị sợi dây thép cắt đứt gân tay rồi.

William Johnson âm thầm kinh hãi, không ngờ thực lực của Queen mạnh đến mức này.

Mẫn Nguyệt lắc lắc sợi dây, cười lạnh: "John lão đại, đánh lén người khác là không tốt đâu."

William Johnson không trả lời, ông ta thu lại thái độ khinh địch vừa rồi, dùng mười phần tinh thần để giao chiến với Mẫn Nguyệt.

William Johnson dùng súng, Mẫn Nguyệt dùng dây thép nhỏ của mình. Sự chênh lệch cũng đủ cho thấy vài điều, nhưng khiến mọi người kinh ngạc là ngay từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ cô vẫn chưa bị trúng một viên đạn nào, trong khi hai người đánh nhau ở khoảng cách gần như vậy. Có người không nhịn được thì thầm: "Dạo này kĩ năng bắn súng của John lão đại giảm rồi sao?"

"Không phải đâu, rõ ràng là do cô gái kia, à không, Queen có thực lực rất cao, phản ứng lại nhanh nhạy nên lần nào cũng tránh được. Tình hình không biết ai sẽ là người ngã gục trước đây."

Mẫn Nguyệt thong dong điều khiển sợi dây của mình như một con rắn nhỏ, lặng lẽ chèn ép William Johnson.

Ông ta cũng không hoảng, dùng súng bắn nát bố cục mà cô bày ra. Nhanh như chớp hướng về Mẫn Nguyệt bắn một phát, cô chỉ hơi nhướng mày rồi lộn người sang phía bên cạnh. Bàn tay cô dùng lực kéo sợi dây đâm thẳng về phía William Johnson.

Ông ta bắn hai phát súng vào sợi dây để làm lệch quỹ đạo của nó, khi sợi dây vòng qua người ông ta, ông ta còn chưa kịp cười nhạo thì đã cảm thấy một cảm giác nguy hiểm.

William Johnson phản xạ né qua bên trái, nhưng bên đó là đống đổ nát của cái bàn vừa rồi. Ông ta nghiến răng nghiến lợi lăn lộn một vòng, cho đến khi ông ta chật vật ngồi dậy nhìn về chỗ ban nãy không khỏi kinh hoàng.

Ngay khi William Johnson vừa né qua thì sợi dây phóng tới, sượt qua mặt ông ta. Nếu như lúc nãy không tránh nhanh thì sợi dây thép đó đã đâm thẳng vào cổ ông ta rồi.

Nghĩ vậy William Johnson liền trừng mắt độc ác với Mẫn Nguyệt.

Cô không để ý ông ta, còn chậc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối. "Chỉ một chút nữa thôi là được rồi..... Aiz, John lão đại, đang đánh nhau thì nên chú ý phòng thủ xung quanh một chút, đao kiếm vô tình mà."

William Johnson: "....." Đao kiếm vô tình cái đầu cô!

Ông ta tức giận, nhanh như chớp đứng dậy, bắn liền ba phát súng vào người cô.

Hai phát đầu Mẫn Nguyệt tránh rất dễ dàng, nhưng đến phát thứ ba thì đột nhiên bụng dưới của cô đau dữ dội. Sắc mặt cô thoáng trắng bệch, cả người cũng bất động, ngơ ngác đứng nhìn viên đạn đang bay tới.

Trong giây phút nguy hiểm đó, một cánh tay vòng ngang eo cô, kéo cô sang bên cạnh, trùng hợp lại nằm gọn trong lòng anh.

Âu Thần ôm chặt cô, giọng nói có chút hoảng hốt. "Cô bé ngốc, sao em lại không tránh hả?!"

Mẫn Nguyệt không biết nghĩ gì mà trầm mặc không nói, một lúc sau mới ngẩng đầu lên cười với anh. "Bởi vì em muốn đợi anh cứu em!"

Âu Thần không có thời gian để suy xét lời nói này của cô là thật hay là giả, anh chỉ kịp đẩy cô cho Vũ Hiên ở đằng sau, nói một câu "Bảo vệ cô ấy!" rồi lao vào chiến đấu với William Johnson.

Đồng dạng cùng anh bước lên trước chính là Lãnh Mặc Nghiên, đáy mắt Âu Thần loé lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất. Hai người lần này vậy mà có thể liên thủ cùng đối phó với kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Thoát khỏi

Có Lãnh Mặc Nghiên cùng đánh William Johnson với Nam Cung Âu Thần, trận chiến nhanh chóng nghiêng về một bên. William Johnson dù có giỏi cỡ nào cũng không đấu lại hai vị lão đại đứng đầu của hắc đạo.

Rất nhanh ông ta đã bị Lãnh Mặc Nghiên và Âu Thần đè xuống. Lãnh Mặc Nghiên từ trên cao nhìn xuống ông ta, giọng nói thản nhiên: "Có dã tâm làm chủ hắc đạo là rất tốt, có khả năng tạo ra âm mưu lớn như vậy cũng không có gì. Nhưng thật đáng tiếc, người ông đối phó lại có tôi trong đó, cái sai duy nhất của ông lại là cái này. Vậy thì không thể tha thứ rồi."

Lãnh Mặc Nghiên vừa dứt lời thì cầm con dao găm Thụy Sĩ đâm vào cánh tay ông ta, khẽ vặn một cái.

"Rắc" Cánh tay phải của William Johnson đã hoàn toàn bị phế.

"Á, Lãnh Mặc Nghiên, Nam Cung Âu Thần, tôi sẽ không tha cho các người! Không, bất cứ người nào ở đây tôi cũng không tha!" William Johnson ôm tay lăn lộn trên đất, đôi mắt oán hận hướng về phía Lãnh Mặc Nghiên và Âu Thần.

William Johnson khó khăn dùng tay trái của mình lấy một thứ từ trong túi ra, đó là một bộ điều khiển.

Bỗng nhiên Mẫn Nguyệt có một dự cảm xấu, William Johnson dùng tốc độ nhanh nhất ấn cái nút đỏ trên bộ điều khiển đó, cô muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi.

"Rầm, rầm" Từng tấm thép từ trên tường phủ xuống, che kín toàn bộ xung quanh nhà hàng. Ngay cả cửa sổ, cửa chính cũng bị tầng tầng lớp lớp kim loại che lại.

"Tôi đã đặt bom ở phía dưới nhà hàng này rồi, chỉ còn mười phút nữa nó sẽ nổ. Tôi chết rồi tôi cũng sẽ kéo các người chết chung, ai cũng không thoát được, haha." William Johnson nằm trên đất, ngửa đầu điên cuồng cười to, nhưng nội dung lời nói của ông ta như một đạo sấm sét đánh xuống tâm lí của mỗi người ở đây.

"Cái gì?! Có bom? Như vậy chúng ta phải làm sao đây?"

"Đúng vậy, phải làm sao đây?"

"Nam Cung lão đại, Lãnh lão đại, mau cứu chúng tôi với!"

"Nam Cung lão đại, Lãnh lão đại, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Nam Cung Âu Thần nhíu mày quét mắt một lượt những người đang la hét. "Thật ồn!"

Cả đám người thấy anh tức giận liền ngậm miệng, không dám nói nhiều, nhất thời không gian yên lặng chưa từng thấy.

"Vũ Hiên, mang ông ta theo, tất cả cùng xuống tầng 1!"

Âu Thần vừa nói xong liền nắm tay Mẫn Nguyệt đi xuống cầu thang.

Vũ Hiên tuân theo mệnh lệnh của anh vác theo William Johnson trên vai, theo sát bước chân Âu Thần. Những người khác đương nhiên là làm theo lời anh chạy xuống dưới tầng 1. Dù sao bây giờ chỉ có Nam Cung Âu Thần có khả năng cứu bọn họ.

Đàm Đài Văn và Lăng Sở thì không giống như vậy, hai người họ chỉ nghe lời của Lãnh Mặc Nghiên. "Lão đại?"

Lãnh Mặc Nghiên cất con dao găm đi, cũng đi theo. "Mau đi thôi, không có nhiều thời gian đâu."

Đi xuống tới tầng 1, quả nhiên tất cả cửa xung quanh đều đã đóng lại rồi, nơi này hoàn toàn là một không gian kín. Vũ Á và Đàm Đài Văn tự động lấy súng ra bắn vào mấy tấm kim loại đó nhưng vẫn không có ảnh hưởng gì.

William Johnson nằm trên vai Vũ Hiên, thấy vậy càng vui vẻ. "Tấm thép đó là hợp kim đặc chế, dù dùng súng hay bom nổ thì cũng vậy thôi. Mấy người đừng cố gắng nữa."

Không ít người lộ ra vẻ tuyệt vọng, mấy trăm người trong nhà hàng bây giờ đều tụ tập ở đại sảnh tầng 1. Ngay cả Michael Smith vốn bị nhốt trong nhà vệ sinh cũng được người ta cứu ra, bây giờ đang đứng dựa vào vệ sĩ của mình.

Mỗi người đều thử dùng các cách khác nhau để phá tấm kim loại bao quanh nhà hàng, nhưng không có kết quả gì.

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt thì trầm mặc suy nghĩ cách rời khỏi nơi này. Lãnh Mặc Nghiên thì trực tiếp hơn, đoạt William Johnson từ trong tay Vũ Hiên, ấn ông ta xuống đất, đặt con dao kề cổ ông ta.

"Mở cửa ra!"

William Johnson không hề sợ hãi, ngược lại càng có hứng thú trêu chọc Lãnh Mặc Nghiên.

"Thật đáng tiếc, tôi không có cách mở cửa ra."

Con dao trên tay Lãnh Mặc Nghiên cứa vào mạch máu trên cổ ông ta, máu dần túa ra.

"Muốn chết?!"

Đôi mắt William Johnson hằn lên tơ máu, có bộ dáng giống như người điên.

"Giết tôi đi, mau giết tôi đi! Dù tôi chết thì các người cũng không thể rời khỏi đây."

Không khí quanh người Lãnh Mặc Nghiên như đóng băng, thể hiện anh đang rất tức giận, nhưng lúc này anh lại cười, nụ cười tà mị lại lạnh lẽo.

"Ông muốn chết thì tôi sẽ không cho ông chết. Tôi càng muốn mang ông về để hành hạ từ từ. Mở đầu, chính là nhát dao này!"

Lãnh Mặc Nghiên vừa nói xong thì cầm con dao đâm vào trên vai ông ta, con dao không dừng tại đó mà lại xoay tròn. Lãnh Mặc Nghiên còn ấn một huyệt trên bàn tay William Johnson.

Lập tức ông ta hét lớn, cả người co lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chỉ là một nhát dao nhưng ông ta thấy nó như là muốn chém đôi cả người ông ta, đau, vô cùng đau! Quả nhiên ông ta đã đánh giá thấp sự tàn bạo của Lãnh Mặc Nghiên rồi.

Lãnh Mặc Nghiên đứng dậy, ưu nhã lau sạch vết máu trên con dao rồi xoay người đi, trước khi đi còn phân phó: "Lăng Sở, mang người về, tôi còn muốn từ từ chơi."

Lúc này Nam Cung Âu Thần không hề để ý việc bản thân bị Lãnh Mặc Nghiên cướp người, dù sao bây giờ giữ William Johnson cũng không có tác dụng gì. Anh mang ông ta vốn là muốn từ miệng của ông ta để tìm ra cách thoát khỏi đây nhưng có vẻ như ông ta sẽ không nói. Nếu vậy thì cứ đưa cho Lãnh Mặc Nghiên đi, anh tin rằng anh ta sẽ có rất nhiều cách hành hạ William Johnson.

Mẫn Nguyệt sờ cằm nhìn tấm thép, bọn chúng là do bộ điều khiển của William Johnson kích hoạt, nếu như vậy thì chúng phải thuộc một hệ thống nào đó. Hệ thống?

Ánh mắt cô bỗng sáng lên, nhanh chóng lấy máy tính bảng của mình ra.

"Angela, mau chóng phá hủy hệ thống này rồi mở cửa ra!"

"Vâng, chủ nhân!"

Mọi người trợn tròn mắt nhìn hình ảnh cô bé trên màn hình. Này, này, không lẽ đó là trí tuệ nhân tạo sao? Vị nữ vương này quá trâu bò rồi!

Âu Thần cũng thoáng ngạc nhiên, nhưng sau đó lại không để ý lắm.

Mấy phút sau giọng nói trẻ con của Angela ngập ngừng vang lên: "Chủ nhân, hệ thống này....."

"Thế nào? Không thể phá hủy được sao?" Làm sao có thể, trước giờ không có hệ thống nào mà Angela không thể xâm nhập được!

"Không phải, chỉ là nó có bốn tầng bảo vệ, em có thể phá hết, nhưng vấn đề chính là thời gian. Muốn hoàn toàn đột phá hết bốn tầng bảo vệ phải mất gần nửa tiếng, nhưng mà chưa đến mười phút nữa là bom nổ rồi."

Mẫn Nguyệt nghe vậy lập tức phân phó người khác, "Đi lấy một cái máy tính lại đây!"

"Lấy hai cái đi!"

Cô kinh ngạc nhìn qua, thì ra người nói lại chính là Âu Thần. Anh cầm tay cô, giọng nói dịu nhẹ giúp cô an tâm, "Anh giúp em, như vậy sẽ nhanh hơn!"

Sự việc đấu đá nhau lần đó cô vẫn nhớ rất kĩ, đương nhiên biết kĩ năng hack của Thần cũng không kém nên không phản đối gì cả.

Nhưng lúc này lại thêm một giọng nói nữa chen vào: "Lấy thêm một cái nữa đi!"

Âu Thần và Mẫn Nguyệt đồng loạt quay đầu, rất ngạc nhiên khi người phát ra âm thanh vừa rồi lại là Lãnh Mặc Nghiên.

"Làm sao? Rất bất ngờ à? Yên tâm, tôi chỉ là muốn nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Sau khi ra khỏi cánh cửa này chúng ta vẫn là kẻ đối địch như trước, sẽ không thay đổi gì cả."

Mẫn Nguyệt suy nghĩ, dù sao có thêm người giúp cũng tốt hơn, nên liền chấp thuận.

"Vậy thì lấy ba cái máy tính đi!"

Còn Âu Thần thì thấy Mẫn Nguyệt không phản đối nên cũng không có ý kiến gì. Anh biết rõ, mối quan hệ hài hoà giữa Nam Cung gia và Đàm Đài gia chỉ duy trì được cho tới khi rời khỏi đây mà thôi. Bởi vì bây giờ bọn họ có chung mục đích, có chung ý định nên Lãnh Mặc Nghiên mới đồng ý giúp đỡ. Chỉ là hành động năm lần bảy lượt giúp đỡ của Lãnh Mặc Nghiên hôm nay khiến anh thấy có chút kì lạ.

Trong nhà hàng này trang bị đủ mọi thứ nên việc tìm ra ba cái máy tính cũng không có khó khăn gì.

Rất nhanh đã có người đem máy tính đặt trên tay ba người. Mẫn Nguyệt không chần chừ mà lập tức hoạt động trên bàn phím. Nhất thời trong đại sảnh chỉ còn lại âm thanh gõ lạch cạch của ba người.

Thời gian dần trôi qua, tâm lí của mọi người không hề buông lỏng mà ngày càng thắt chặt hơn.

Vũ Hiên căng thẳng nhìn đồng hồ, "Lão đại, Mẫn Nguyệt, chỉ còn ba phút nữa là bom nổ rồi! Hai người nhanh lên!"

Mẫn Nguyệt lướt qua một đống số liệu phức tạp đang chạy trên màn hình, hiện tại vẫn chưa được. "Còn một chút nữa!"

Bên kia Âu Thần và Lãnh Mặc Nghiên vẫn trầm mặc nhưng động tác ở tay tăng lên rất nhiều.

"Còn hai phút....."

"Một phút ba mươi giây....."

"Xong rồi!" Cả ba người đồng loạt dừng tay, trên mặt là sự nhẹ nhõm.

Mấy tấm thép kim loại lần lượt rút về trên trần nhà, Vũ Á và Đàm Đài Văn lập tức lấy súng bắn vào ổ khoá cánh cửa, sau đó hai người cùng nhau đá đổ cánh cửa kia.

"Rầm!" Cánh cửa lung lay một chút rồi nặng nề đổ xuống.

Cánh cửa vừa mở, người bên trong lập tức ào ra ngoài, Âu Thần che chở Mẫn Nguyệt dẫn cô từ trong đoàn người thuận lợi thoát ra. Mẫn Nguyệt thuận tiện nắm tay Lam Hi, cùng nhau đi ra ngoài.

Âu Thần không dám dừng lại, mấy trái bom đặt dưới nhà hàng không biết uy lực thế nào, không chừng nơi bây giờ bọn họ đứng vẫn nằm trong phạm vi bom nổ.

Cho đến khi cách nhà hàng một khoảng thì đằng sau hai người vang lên một tiếng nổ lớn, kèm theo đó là một trận nóng rát ập tới.

Âu Thần và Mẫn Nguyệt văng ra, Âu Thần theo bản năng bảo vệ cô trong ngực, không muốn cho cô bị tổn thương dù chỉ một chút. Còn Lam Hi đứng bên cạnh cô, anh chỉ kịp đẩy cậu vào người Vũ Á.

Cho đến khi tới khoảng cách an toàn thì Âu Thần mới dần buông cô ra, đầu tiên là xem xét cả người của cô.

"Nguyệt nhi, em có sao không? Có bị thương ở đâu không?"

Mẫn Nguyệt dùng hai tay xoa mặt anh, cười cười an ủi, "Chẳng phải anh bảo vệ em rất tốt sao, em không sao cả."

Âu Thần kiểm tra một loạt thấy cả người cô ngoại trừ hơi bẩn ra thì không có vết thương nào khác liền yên tâm.

Vũ Hiên cùng Vũ Á và một số người khác chật vật ngồi dậy, rồi nhanh chóng chạy đến chỗ Âu Thần.

"Lão đại, Mẫn Nguyệt, hai người không sao chứ?"

Vũ Điềm Điềm dù trong người chưa hồi phục lại hoàn toàn nhưng vẫn gắng gượng đến xem Mẫn Nguyệt. Điều đó cho thấy là cô thật sự rất lo lắng cho Mẫn Nguyệt.

"Nguyệt Nguyệt, cậu có bị thương ở chỗ nào không?"

Mẫn Nguyệt đau lòng nhìn cô, vội vàng trấn an, "Mình không có gì, cũng không bị thương. Ngược lại là cậu, sắc mặt cậu rất khó coi, độc cũng vừa được giải thôi, nên chú ý thân thể nhiều hơn. Viên Viên, giúp mình chăm sóc cô ấy một chút, Vũ Trạch sắp đến đây rồi."

Hàn Viên Viên được điểm danh lập tức chạy đến, bảo đảm với cô. "Queen, yên tâm, mình sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Hàn Viên Viên chậm rãi đỡ Vũ Điềm Điềm đứng qua một bên, cẩn thận xem xét tình hình chung quanh.

Thân ảnh nhỏ nhắn của Lam Hi từ từ đi ra khỏi người của Vũ Á, lạnh nhạt phủi bụi trên người. Cũng may Vũ Á khi nãy phản ứng rất nhanh, kịp thời che chở cho cậu, nếu không với thân thể cậu hiện thời chắc chắn sẽ bị thương rất nặng. Nghĩ vậy Lam Hi không khỏi liếc mắt nhìn Nam Cung Âu Thần. Hừ, niệm tình vừa nãy người này đã cứu cậu, những hành vi đáng ghét trước kia cậu sẽ bỏ qua hết.

Mẫn Nguyệt thấy Lam Hi không sao thì yên tâm, lúc nãy cô được Âu Thần bảo vệ nên quên mất cậu nên bây giờ có chút chột dạ. Cô hơi cúi người, sờ đầu Lam Hi, "Em không sao là tốt rồi."

Lam Hi mím môi, không biết nói gì nên chỉ đành "Ừ!" một tiếng.

"Bùm! Bùm!"

Toà nhà đằng sau tiếp tục nổ lớn, Mẫn Nguyệt đứng lên nhìn thẳng vào nó.

Vừa rồi bọn họ còn đang đứng nói cười, uống rượu trong đó, vậy mà hiện tại nhà hàng đang dùng tốc độ nhanh nhất để sụp đổ, lửa cháy khắp nơi, rất nhanh chỉ còn lại một đống đổ nát.

Có vài người chạy không kịp nên bị thương khá nặng, đang được thuộc hạ của mình đỡ đi trị thương. Vừa ra khỏi đó thì mọi thiết bị liên lạc đều trở lại bình thường nên tất cả mọi người đều đang liên lạc với người của mình. Cũng có người đang báo cáo sự kiện này với cấp trên.

Chuyện hôm nay William Johnson làm ra lớn như thế, muốn giải quyết cũng không dễ, dù sao cũng liên quan tới nhiều nhân vật có máu mặt trong giới hắc đạo, hơn nữa còn có cả quan chức chính phủ.

Lúc này Lãnh Mặc Nghiên cùng với Lăng Sở và Đàm Đài Văn ở phía sau đang dần tiến đến chỗ Âu Thần và Mẫn Nguyệt.

Dù có quần áo có hơi loạn nhưng Lãnh Mặc Nghiên vẫn giữ được khí chất như hoàng tử của mình, mặt nạ trắng vẫn hoàn hảo không bị hao tổn gì. Anh ta dừng lại trước mặt hai người cách một mét, ánh mắt lơ đãng lướt qua Mẫn Nguyệt nhưng lập tức dời đi.

Âu Thần thấy anh ta cũng không có biểu cảm gì, lãnh đạm mở miệng: "Lãnh lão đại có gì muốn nói?"

"Chỉ là muốn nhắc nhở anh một chút, dù hôm nay chúng ta có hợp tác nhưng không có nghĩa là ân oán của chúng ta sẽ kết thúc. Thế lực của William Johnson sắp phải tan rã, đến lúc đó tôi sẽ không nhường anh đâu."

Khoé môi Âu Thần thoáng nét cười lạnh lùng, "Tôi cũng không cần anh nhường nhịn, tất cả đều được dựa vào thực lực để quyết định."

"Được, dựa vào thực lực để quyết định!"

Cho đến khi Lãnh Mặc Nghiên đi khỏi Mẫn Nguyệt cũng không hiểu anh ta đến đây nói mấy câu đó để làm gì. Đến tạo cảm giác tồn tại à?!

"Lão đại, Vũ Trạch tới rồi!"

Cô quay đầu lại quả nhiên đã thấy máy bay quân dụng mang ký hiệu của Nam Cung gia trên đỉnh đầu.

Âu Thần định nắm tay Mẫn Nguyệt lên máy bay nhưng không ngờ vừa đi được một bước thì cô đã ôm bụng ngã khụy xuống. Sắc mặt cô trắng dọa người, nặng nề phun ra một ngụm máu.

"Bảo bối!"

"Mẫn Nguyệt!"

"Chị!"

Âu Thần ôm chặt cô, gương mặt gần như hoảng loạn chưa từng thấy, gấp gáp hét lớn: "Vũ Á, mau lại đây!"

Vũ Á biết lão đại gọi anh là vì chuyện gì nên lập tức ngồi xuống bên cạnh bắt mạch cho Mẫn Nguyệt.

"Mẫn Nguyệt, sao trong người cô lại có hai loại độc?"

"Hai loại độc? Có ý gì?" Gương mặt Âu Thần lạnh lẽo như khối băng, chết tiệt, có người dám mưu hại bảo bối trước mặt anh!

Ánh mắt Mẫn Nguyệt loé lên tia sáng, trong lòng không khỏi có một suy đoán.

"Độc của William Johnson đã hạ trước đó thì không nói gì, nó cũng không ảnh hưởng đến cô ấy. Nhưng loại độc sau thì không giống, nó vô cùng mạnh, có thể giết người trong một giây. Thân thể Mẫn Nguyệt mặc dù có thể kháng mọi loại độc, nhưng loại độc này quá mạnh nên thân thể của cô ấy đã tự động loại bỏ chất độc bằng cách khác. Máu vừa rồi cô ấy phun ra chính là máu độc, hiện tại độc cũng đã loại bỏ hết, cô ấy đã không sao rồi. Mẫn Nguyệt, cô có biết ai là người hạ độc cô không?"

Mẫn Nguyệt vẫn luôn cúi đầu không thấy rõ thần sắc, nhẹ giọng trả lời: "Không biết."

Vũ Á cũng không nghi ngờ gì, dù sao mấy loại độc này không màu không mùi, lại được người ta lén lút bỏ vào, muốn phân biệt cũng khó nên cô không biết ai hạ độc cũng không lạ gì.

Âu Thần không nói, ánh mắt nhìn đỉnh đầu cô có chút xa xăm.

Vũ Hiên không nhịn được oán giận nói: "Đáng ghét, không biết rốt cuộc là tên nào to gan dám hạ độc Mẫn Nguyệt. Hừ, chờ tôi tìm được hắn sẽ cho hắn trải nghiệm cái gì gọi là địa ngục."

Hàn Viên Viên cũng lo lắng nói chen vào, "Chắc chắn là người ở trong bữa tiệc này hạ độc, có nên ở lại một chút để điều tra không?"

Lúc này Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn nhưng không hề suy yếu. "Được rồi, chuyện đó tạm thời để qua một bên đi, hiện tại nhanh chóng rời khỏi đây trước đã."

"Nhưng....." Vũ Hiên và Hàn Viên Viên còn muốn nói thêm gì đó nhưng thấy ánh mắt kiên định của Mẫn Nguyệt thì lại thôi.

Cách đó không xa có một người mặc toàn thân đều màu đen, trên mặt cũng đeo khẩu trang, cả khuôn mặt chỉ để lộ một đôi mắt tàn ác. Người này núp sau một cái cây, lặng lẽ theo dõi đám người Mẫn Nguyệt. Thấy Mẫn Nguyệt đã không sao rồi thì bàn tay bóp chặt vào thân cây đến nỗi trên móng tay đã bị chảy máu. Giọng nói âm u từ người đó phát ra nhỏ nhẹ đến nỗi như có thể hoà vào bóng đen. "Thể chất kháng độc à....." Giọng nói này rõ ràng là của một người phụ nữ!

Bỗng nhiên ánh mắt như chim ưng của Âu Thần nhìn về phía bên này. Người phụ nữ đó giật mình, vội vàng trốn sau thân cây.

Âu Thần nhíu mày nhìn thân cây đó, rất lâu vẫn chưa thu hồi ánh mắt. Mẫn Nguyệt thấy kì lạ, kéo tay anh, "Thần, làm sao vậy, ở đó có gì sao?"

Âu Thần thu hồi tầm mắt, "Không có gì!"

Mẫn Nguyệt nghi ngờ nhìn anh, nhưng nhìn đến thân cây kia cũng không có gì bất thường liền thôi.

Người phụ nữ sau thân cây nín thở, chờ sau khi Âu Thần quay đầu đi mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức bỏ đi. Ai ngờ vừa xoay người đã đụng một người khác đang đi tới.

"Xin lỗi, cô không sao chứ?" Người bị đụng này chính là Lâm An Nhiên, đứng bên cạnh cô là Tiêu Anh Kỳ còn đang mặc trang phục nữ.

Tuy ở trong bóng tối nhưng Lâm An Nhiên dựa vào thân hình vẫn phân biệt được người mà mình đụng phải là một cô gái. Lâm An Nhiên thấy sau khi cô nói xong thì cô gái kia vẫn cúi đầu thì thấy hơi kì lạ. Cô gái này lại còn mặc bộ đồ màu đen nữa, thật bất thường. Nhưng hiện tại cô đang bận đến chỗ Mẫn Nguyệt nên không để ý nhiều, thấy bản thân đụng phải còn làm rớt đồ của người ta nên Lâm An Nhiên có lòng tốt cúi người nhặt đồ giúp cô gái kia.

Nhưng khi cô cúi người xuống nhìn thấy vật trên đất thì cả người như bị sét đánh trúng, một luồng khí lạnh xông thẳng trên não.

Trên đất là một tấm thẻ màu đen nhìn rất đẹp, cái đặc biệt chính là ở giữa tấm thẻ có hình một con rắn nhỏ màu trắng đang le lưỡi, ánh mắt nó còn màu đỏ, vô cùng quỷ dị.

Khi Lâm An Nhiên sắp chạm vào nó thì cô gái kia đã nhanh tay hơn một bước nhặt tấm thẻ lên rồi rời đi.

Tiêu Anh Kỳ bực bội mắng một câu, "Người gì đâu mà kì cục, người khác nói chuyện cũng không thèm trả lời."

Lâm An Nhiên không nghe thấy Tiêu Anh Kỳ nói gì, bây giờ cả người cô chỉ thấy lạnh lẽo, thân thể run run, sâu trong đôi mắt là sự sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Vũ Điềm Điềm đi

Tiêu Anh Kỳ thấy Lâm An Nhiên không có phản ứng gì liền gọi mấy tiếng.

"An Nhiên, An Nhiên..... Cô làm sao vậy?"

Lâm An Nhiên hồi thần, có chút mất tự nhiên trả lời, "Không có gì, chúng ta mau đến chỗ Queen đi."

Tiêu Anh Kỳ hồ nghi hỏi: "Cô không sao thật chứ? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không có, chỉ là tôi lo cho Queen thôi."

Tiêu Anh Kỳ không hỏi nữa, đi trước đến chỗ Mẫn Nguyệt. Sau khi Tiêu Anh Kỳ đi, Lâm an Nhiên mới nắm chặt bàn tay đang run run của mình, cô cắn môi dường như rất sợ hãi, nhưng đáy mắt là một mảnh lạnh lẽo, tràn đầy thù hận.

Lâm An Nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phương hướng người kia biến mất rất lâu sau mới thu hồi ánh mắt, đuổi theo Tiêu Anh Kỳ.

Khi Tiêu Anh Kỳ đến nơi thì đã thấy Mẫn Nguyệt đang được Âu Thần ôm trong lòng, mọi người đứng vây xung quanh, dưới đất thì đầy máu.

Anh tự động chạy đến bên Hàn Viên Viên hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Sắc mặt Hàn Viên Viên âm trầm, "Queen bị người ta hạ độc!"

"Hả?! Vậy có điều tra được là ai không?"

Hàn Viên Viên thở dài lắc đầu, "Cô ấy bảo trước tiên rời khỏi đây trước, chuyện này từ từ điều tra sau."

Âu Thần thấy máy bay Vũ Trạch lái tới, không nói hai lời lập tức bế Mẫn Nguyệt vững vàng đi đến chỗ máy bay.

Mẫn Nguyệt ban đầu rất sửng sốt kèm theo ngại ngùng, dù sao ở đây cũng có rất nhiều người đang nhìn.

"Thần, em có thể tự đi được."

Âu Thần bất mãn, trong giọng nói mang theo khí tức không cho cự tuyệt. "Nằm yên!"

Mẫn Nguyệt rụt cổ, rất không có khí phách mà vùi mặt vào lòng anh. Khí phách là gì, so với chuyện Âu Thần tức giận đều là mây bay!

Anh cũng không vì thấy cô ngoan ngoãn mà nhếch miệng cười, ngược lại không khí xung quanh dường như càng ngày càng lạnh, có xu thế muốn đóng băng những ai tới gần. Người đầu tiên chịu tội chính là Mẫn Nguyệt, cô khóc không ra nước mắt, lần này thảm rồi, Thần đang rất tức giận.

Bởi vì Mẫn Nguyệt đang bận suy nghĩ đến chuyện của Âu Thần nên không hề thấy được thần sắc kì lạ của Lâm An Nhiên ở phía sau.

Bên kia Tống Tử Dương sau khi báo cáo mọi chuyện với chính quyền bên trên thì bắt đầu xử lý những người bị thương. Dù sao anh cũng đại diện cho FBI, có trách nhiệm bảo vệ tốt những người ở đây.

Đợi đến khi làm xong tất cả, thì Tống Tử Dương nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó.

Một người cấp dưới thấy bộ dạng này của anh thì không khỏi thấy kì lạ. "Đội trưởng, anh đang tìm ai à?"

Tống Tử Dương nhìn ánh mắt nghi ngờ của cấp dưới đột nhiên thấy ngượng ngùng, che miệng ho khan. "Khụ, không có, tôi chỉ đang quan sát tình hình thôi. À phải rồi, mang danh sách người bị thương lại đây cho tôi xem."

"Vâng, đội trưởng!" Người cấp dưới kia chạy đi, rất nhanh đã quay về, còn cầm theo một xấp giấy đưa cho Tống Tử Dương.

Tống Tử Dương cầm danh sách lên rồi mới nhớ đến một chuyện, anh vậy mà.....không biết tên cô gái kia!

Tống Tử Dương ảo não đỡ trán, đã gặp hai lần rồi mà anh lại quên chuyện quan trọng này.

Anh trả lại xấp giấy danh sách kia cho cấp dưới rồi dò hỏi, "Cậu có thấy trong đám người bị thương có cô gái phục vụ nào có mái tóc màu nâu không? Hơn nữa cô ấy rất đẹp, tuy rằng hơi hung dữ một chút."

Cấp dưới: "....." Sao lúc nãy anh bảo không tìm ai mà?!

Nhưng mà vấn đề quan trọng nhất là đội trưởng lại tìm một cô gái, là một cô gái đó!

Làm việc với đội trưởng ba năm, anh chưa thấy đội trưởng có quan hệ với cô gái nào, có đôi lúc thành viên trong đội còn cho rằng đội trưởng là gay. Bây giờ biết đội trưởng quan tâm đến một cô gái, anh ta thật sự là.....quá hạnh phúc rồi! Cuối cùng cũng thoát khỏi số phận bị đội trưởng dòm ngó!

Nếu Tống Tử Dương mà biết suy nghĩ này của anh ta thì chắc sẽ đánh anh ta vài cái, sau đó bảo: Tiểu tử, cậu hoang tưởng quá rồi! Cho dù ông đây là gay thì cũng sẽ không để ý đến cậu!

Đáng tiếc, Tống Tử Dương không có thuật đọc tâm, dưới ánh mắt quá trực tiếp của cấp dưới anh chỉ lạnh lùng trừng mắt, nhưng hai lỗ tai vẫn không nhịn được đỏ lên.

Người cấp dưới kia ho khan, cố làm ra vẻ mặt nghiêm túc, "Báo cáo đội trưởng, trong đám người bị thương không có ai phù hợp với miêu tả của anh. Hơn nữa trong đó chỉ có hai người phụ nữ bị thương, họ đều là bạn gái mà các vị lão đại kia mang tới."

Tống Tử Dương lặng lẽ thở phào trong lòng, xem ra cô ấy đã an toàn rời đi rồi.

"Đi thôi, tiếp tục công việc của chúng ta, mau xử lý hết việc ở đây để báo cáo với cấp trên nữa."

Trên máy bay, Mẫn Nguyệt luôn vùi mặt trong lòng Nam Cung Âu Thần, anh kêu thế nào cũng không phản ứng.

Âu Thần chỉ đành nắm vai cô kéo ra, "Em làm sao vậy?"

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu lên đối diện với anh là gương mặt đáng thương hề hề, đôi mắt đỏ hoe còn ánh nước lấp lánh.

Anh còn chưa kịp nói gì thì đã thấy cô lên án anh trước, "Anh bắt nạt em!"

Cơn giận của Âu Thần chưa kịp bùng lên đã bị cô dập tắt hơn phân nửa. Anh có chút dở khóc dở cười, "Anh bắt nạt em khi nào?"

Hai tay nhỏ nhắn của Mẫn Nguyệt đấm vài cái lên ngực anh, ủy khuất nói: "Còn nói không có, vừa rồi anh hung dữ như vậy, hơn nữa còn hét lớn với em."

Tiêu Anh Kỳ ở đằng xa thấy khung cảnh này thật muốn che mặt, thủ lĩnh, khí chất lạnh lùng của cô đâu rồi, tiết tháo của cô đâu rồi?!

Tuy biết cô đang giả vờ, nhưng anh vẫn có chút đau lòng.

"Được, được, là anh sai rồi. Còn nữa, đừng cố tình lãng qua chuyện khác, em biết là ai hạ độc phải không?"

Mẫn Nguyệt bĩu môi, vốn chỉ muốn thu hút sự chú ý của Âu Thần đi vậy mà anh cũng phát hiện được.

Cô ngồi nghiêm chỉnh trong lòng anh, thành thật trả lời, "Không hẳn, chỉ là đã có suy đoán trong lòng, khả năng lớn nhất là Đàm Đài Hân."

Âu Thần nghe cô trả lời xong quả nhiên sầm mặt xuống như có mây đen đầy đầu. Mẫn Nguyệt ôm cổ anh dỗ dành, "Đừng giận, vừa rồi không nói với anh là vì ở đó có quá nhiều người, xung quanh lại có tai mắt của người khác. Hơn nữa, em còn muốn câu cá lớn nha!"

"Câu cá lớn?"

"Phải, là câu một con cá rất lớn, cho nên anh đừng nhúng tay vào, em muốn tự tay bắt con cá lớn này." Mẫn Nguyệt dựa vào người anh cười khúc khích, đôi mắt toả ra tia sáng giảo hoạt.

"Nhưng mà nếu quả thật là Đàm Đài Hần làm thì em còn cần anh giúp một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Cho em bản đồ phòng ngự của Đàm Đài gia."

Hai tay Âu Thần hơi siết chặt eo cô, giọng nói có phần nguy hiểm, "Em muốn lẻn vào Đàm Đài gia?"

"Đúng vậy, em biết anh sẽ có cách để em vào được đó."

"Không được, quá mạo hiểm rồi, anh không cho phép."

Mẫn Nguyệt đã biết trước kết quả này, cô không giở ra vài chiêu dụ dỗ anh là không được rồi. Cô dựa sát vào ngực anh, gương mặt quyến rũ động lòng người thổi khí vào một bên tai của anh. "Đừng lo lắng, anh biết thực lực của em mà, em sẽ không sao."

Cảm giác ngứa ngáy bên tai làm cả người Âu Thần như bị điện giật. Hơi thở anh bắt đầu dồn dập, trong lòng thầm mắng một câu: Tiểu yêu tinh!

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào môi cô, đáy lòng bốc lên một ngọn lửa.

Âu Thần thở dài, hiểu cô định làm gì, chỉ đành bất đắc dĩ nhéo mũi cô. "Em đó, thật bướng bỉnh, nhớ bảo vệ bản thân cho tốt vào. Nếu còn xảy ra chuyện bị hạ độc một lần nữa thì đừng trách anh mang em nhốt ở nhà, ở trên giường.....trừng phạt em!"

Âu Thần kéo người cô lại gần học động tác khi nãy, thổi hơi vào lỗ tai cô, "Còn về trừng phạt như thế nào, em biết rõ."

Nghe xong lời anh nói mặt Mẫn Nguyệt lập tức đỏ lên, ngay cả hai tai cũng đỏ, vô cùng đáng yêu.

Cô ngại ngùng vùi mặt vào ngực anh, "Thần, em mệt rồi."

Âu Thần sao lại buông tha cho cô dễ như vậy, âm thanh trầm thấp say lòng người nhẹ nhàng truyền vào tai cô. "Bảo bối, nếu muốn anh giúp em, em có phải nên bày tỏ gì đó không?"

Mẫn Nguyệt cắn môi rối rắm, bày tỏ? Ý của anh là muốn cô bày tỏ cái gì?

Cô nghĩ không ra nên chỉ đành đánh bừa hôn nhẹ lên khoé môi anh một cái. "Vậy được chưa?"

Âu Thần nhếch môi cúi đầu xuống, "Không đủ!"

Làn môi dịu mát chạm vào môi cô, mang theo hơi thở đặc thù của anh. Lưỡi anh đưa vào trong miệng cô, quấn quít dây dưa, tựa như muốn hút hết mật ngọt của cô.

Chờ đến khi cô hết dưỡng khí thì anh mới thả cô ra, Mẫn Nguyệt dựa vào anh thở gấp gáp.

Âu Thần bật cười, dịu dàng vỗ nhẹ lưng cô.

"Được rồi, em ngủ đi, khi nào đến nơi anh sẽ gọi."

Mẫn Nguyệt nhẹ giọng đáp lời, nằm trong lòng anh cô thoáng nhớ lại chuyện khi nãy, đáy mắt là một mảnh băng hàn. Sau đó cô khẽ nhắm mắt lại, khoé môi vẫn còn giữ nụ cười như có như không.

Máy bay Nam Cung gia bay thẳng về thành phố A suốt đêm. Lúc về tới Lưu Ly Bảo, Mẫn Nguyệt vẫn còn đang ngủ, là do Âu Thần bế cô vào nhà.

Anh nhẹ nhàng đặt cô trên giường rồi đắp chăn cho cô, lặng lẽ hạ xuống một nụ hôn trên trán của cô rồi ra khỏi phòng.

Sau khi Âu Thần đi, Mẫn Nguyệt liền mở mắt, thật ra từ lúc xuống máy bay cô đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn mở mắt thôi. Cô thuần thục lấy từ trong túi xách ra máy tính bảng, gõ vài cái.

"Angela, em vẫn còn giữ bản sao của camera ở nhà hàng đó phải không? Mở khu vực hoa viên sau nhà hàng lên cho chị xem."

Ngày hôm đó sau khi trở về từ sự kiện kia, cả Nam Cung gia đều lâm vào trạng thái bận rộn. Đương nhiên là bận phân chia địa bàn mà William Johnson để lại.

Một gia tộc lớn như William sụp đổ nên đã ảnh hưởng tới rất nhiều người, trong đó được lợi lớn nhất chính là Nam Cung gia và Đàm Đài gia. Từ nay về sau, trên hắc đạo cũng không còn cái tên gia tộc William này nữa.

Sau khi mọi chuyện ổn định hơn, Vũ Điềm Điềm bắt đầu thực hiện chuyến đi nghỉ dài hạn của mình. Chuyện cô ra nước ngoài rất ít người biết nên ngày cô đi chỉ có Mẫn Nguyệt, Âu Thần và Tiêu Anh Kỳ ra tiễn.

Nói về tại sao Tiêu Anh Kỳ xuất hiện ở sân bay, ban đầu vốn là Mẫn Nguyệt muốn giữ bí mật chuyện Vũ Điềm Điềm đi với mọi người trong tổ chức J nhưng không ngờ Tiêu Anh Kỳ và Hàn Viên Viên lại tình cờ biết được. Kết quả Lâm An Nhiên cũng biết, người duy nhất không thể biết được chuyện này chính là An Triết Hàn.

Sau đó Tiêu Anh Kỳ khăng khăng đòi đi tiễn Vũ Điềm Điềm, Mẫn Nguyệt hết cách, chỉ đành cho anh ta theo. Hàn Viên Viên cũng muốn đi nhưng lại bận một nghiên cứu quan trọng nên phải ở lại phòng thí nghiệm.

Hôm nay An Triết Hàn đi vào căn cứ của tổ chức thì thấy rất kì lạ, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Lâm An Nhiên từ sau hôm đó về luôn thích nhốt mình trong phòng đã đành, Viên Viên lại bận nghiên cứu, cả Tiêu Anh Kỳ hay nói nhiều cũng không thấy đâu.

Cả căn cứ đều vắng lặng, mọi việc đều phải do An Triết Hàn xử lý, anh sắp mệt chết rồi. Nhưng bản thân anh lại thấy nhẹ nhõm hơn, ít nhất để anh không có thời gian nhớ tới chuyện đau lòng kia. Khi anh làm việc, anh có thể ép bản thân mình quên cô đi, nhưng khi đêm xuống, anh lại thẫn thờ nhìn trần nhà suốt đêm, trong lòng lại nhớ cô đến điên cuồng.

An Triết Hàn tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, đến anh cũng cảm thấy anh sắp điên rồi.

Một người thuộc hạ vừa bước vào thấy An Triết Hàn như vậy thì không biết có nên gọi anh hay không. Nhưng mà cũng may anh ta không phải khó xử bởi vì An Triết Hàn rất nhanh đã mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng vào anh ta.

Người thuộc hạ đó sóng lưng lạnh toát, không hiểu sao dạo này anh ta thấy An đường chủ càng lúc càng giống khối băng hơn trước kia.

"Có chuyện gì?"

"An.... An đường chủ, hệ thống phòng vệ của tổng bộ bên Mỹ có chút trục trặc."

An Triết Hàn nhíu mày, "Chuyện đó chẳng phải nên đi tìm Tiêu Anh Kỳ sao?"

Khuôn mặt người thuộc hạ nhăn nhó vô cùng đáng thương, "Tôi đã đi tìm rồi, nhưng từ sáng tới giờ vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu đường chủ đâu."

"Vậy thì đến hỏi Viên Viên xem cậu ta ở đâu, à mà thôi, để tôi tự đi hỏi. Phải rồi, cậu đi chuẩn bị một phần cơm mang đến cho cô ấy đi."

An Triết Hàn quen thuộc đi đến phòng thí nghiệm của Hàn Viên Viên, không cần gõ cửa mà tự bước vào. Đơn giản là vì cho dù có gõ thì cô ấy cũng không nghe và cũng không ra mở cửa cho anh.

Hàn Viên Viên thấy người vào là An Triết Hàn thì chỉ liếc mắt một cái rồi tiếp tục bận rộn với mấy ống thí nghiệm trên tay mình.

"Có chuyện gì vậy, An Triết Hàn?"

"Tiêu Anh Kỳ đi đâu rồi? Tổ chức có việc cần cậu ta xử lý."

Hàn Viên Viên theo bản năng trả lời, "Anh ta cùng với Queen đi tiễn Điềm Điềm rồi!"

Cô nói xong mới phát hiện bản thân lỡ lời, vội che miệng lại, nhưng cũng không kịp nữa rồi.

An Triết Hàn đầu tiên là ngẩn ra sau đó mới phản ứng được chạy đến nắm vai Hàn Viên Viên lắc mạnh. "Cô nói vậy là sao? Mẫn Nguyệt và Tiêu Anh Kỳ đi tiễn Điềm Điềm? Điềm Điềm muốn đi đâu?"

Hàn Viên Viên vì bị lắc mạnh quá nên có chút chóng mặt, vội gạt tay An Triết Hàn ra.

"Anh bình tĩnh một chút."

"Tôi không bình tĩnh được, cô mau trả lời câu hỏi của tôi đi."

"Được rồi, tôi nói, tôi nói. Vũ Điềm Điềm đã quyết định ra nước ngoài, chuyến bay là ngày hôm nay, chắc có lẽ máy bay cũng sắp cất cánh rồi."

An Triết Hàn không nghe được Hàn Viên Viên nói tiếp gì nữa mà chạy vọt ra ngoài. Trong lòng lúc này có một sự sợ hãi, là sợ mất đi Điềm Điềm mãi mãi.

Anh vừa chạy vừa cầu nguyện Vũ Điềm Điềm vẫn chưa đi. Điềm Điềm, em đừng đi được không, đừng rời bỏ anh!

An Triết Hàn leo lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới sân bay.

Ở sân bay

Mẫn Nguyệt ôm chặt Vũ Điềm Điềm, vỗ nhẹ lưng cô. "Mình đã sắp xếp hết cho cậu rồi, nếu có gặp khó khăn gì thì cứ liên hệ với mình. Dù có cách nhau nửa vòng Trái Đất thì mình cũng sẽ lập tức bay đến chỗ cậu."

"Được."

"Đừng đi lâu quá, nhớ sớm quay về."

"Được."

Âu Thần ở xa nhìn cảnh hai người ôm nhau vô cùng thân thiết thì có phần khó chịu, nhưng vẫn không làm gì, chỉ lẳng lặng đứng ở đó, chừa không gian cho hai người họ.

Chờ cho Mẫn Nguyệt và Vũ Điềm Điềm nói chuyện xong thì Tiêu Anh Kỳ mới có cơ hội chen vào.

"Cô thật sự không nghĩ đến chuyện mang tôi theo cùng sao?"

Vũ Điềm Điềm bật cười, dù có vẻ rất dịu dàng, nhưng từ đầu đến cuối luôn tạo một khoảng cách với người khác.

"Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn đi du lịch một mình."

Tiêu Anh Kỳ nghe cô trả lời thì ủ rũ cúi đầu xuống, một lát sau thì lại khôi phục tinh thần.

"Không sao, tôi có thể chờ cô trở về, nhớ giữ gìn sức khoẻ. Khi nào cô thấy buồn thì cứ gọi cho tôi, tôi sẽ sẵn sàng phục vụ.....à không, sẵn sàng trò chuyện cùng cô!"

"Đến giờ rồi, tôi phải đi đây. Nguyệt Nguyệt, lão đại và cả anh nữa, tạm biệt!"

Mẫn Nguyệt và Tiêu Anh Kỳ vẫy tay đáp lại cô, sau đó Vũ Điềm Điềm kéo vali đi vào trong. Khi sắp tới cửa kiểm soát, cô quay đầu lại nhìn xung

quanh, không thấy được thân ảnh quen thuộc kia thì thất vọng. Bản thân cô cười tự giễu, làm sao người kia có thể đến đây được chứ!

Vũ Điềm Điềm lắc đầu, không do dự nữa mà đi vào.

Đến khi không thấy bóng lưng của Vũ Điềm Điềm nữa, Mẫn Nguyệt mới nắm tay Âu Thần ra về, thì thầm nói: "Mong là quyết định ra đi này của cô ấy là đúng."

Âu Thần nắm tay cô chặt hơn, khẽ an ủi, "Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi, hơn nữa Vũ Điềm Điềm biết mình đang làn gì. Dù tốt hay xấu cô ấy cũng sẽ không hối hận."

Mẫn Nguyệt gật đầu rồi cùng anh và Tiêu Anh Kỳ rời khỏi sân bay.

Ba người không biết sau khi ba người vừa bước ra khỏi cánh cửa sân bay thì ở một đầu khác có một người hớt ha hớt hải chạy vào.

An Triết Hàn đứng trong sảnh sân bay quan sát một lượt, không nhìn thấy Vũ Điềm Điềm thì càng thêm hốt hoảng, không ngừng chạy xung quanh tìm kiếm.

"Điềm Điềm, em đang ở đâu, mau ra đây đi, Điềm Điềm!"

An Triết Hàn tìm một lúc lâu cũng không thấy cô, anh ngồi xuống băng ghế thở hồng hộc, ánh mắt lướt qua ngoài khung cửa sổ.

Lúc này có một chiếc máy bay cất cánh, từ cửa sổ có thể thấy thân ảnh của nó rất rõ ràng.

An Triết Hàn đứng vụt dậy, đi đến gần cửa sổ, đôi mắt nhìn chiếc máy bay kia không rời. Bàn tay anh gắt gao nắm chặt, trong mắt hiện lên vẻ kiên định. Trước giờ đều là em đuổi theo anh, vậy thì lần này anh sẽ đi tìm em!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Trả thù Đàm Đài Hân

Đàm Đài gia

Mẫn Nguyệt mặc một cái áo khoác đen soái khí, chân đi giày thể thao lưu loát trèo qua hàng rào của Đàm Đài gia. Nhìn cô bước đi thong dong nhưng thật ra dưới chân rất cẩn thận, dù sao ở đây có rất nhiều cơ quan phòng thủ.

Mẫn Nguyệt đang đi bỗng nhiên lắc người, lăn lộn một vòng trên đất. Một làn tia hồng ngoại liền lướt qua chỗ cô vừa đứng. Động tác của Mẫn Nguyệt càng cẩn thận hơn trước, đúng là không thể coi thường hệ thống bảo vệ của Đàm Đài gia.

Một đám người tuần tra đi tới, cô vội núp trong bụi cỏ, chờ sau khi họ đi thì mới thò đầu ra. Nhìn lên một cửa sổ trên tầng bốn cô liền nhếch môi.

Sợi dây thép từ trong chiếc đồng hồ cô bắn ra, quấn mấy vòng vào cành cây ngang với cửa sổ tầng bốn. Cô lùi ra sau vài bước rồi nhảy lên, đạp lên các cành cây mượn lực từ đó phóng mạnh lên cành cây cao nhất, thong thả nhảy qua cửa sổ. Động tác đơn giản nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Trong phòng Đàm Đài Hân lo lắng đi qua đi lại, lâu lâu cười rộ lên, vừa cười vừa nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt trúng loại độc đó thì chắc chắn không sống được. Haha, từ sau về sau, không có ai đối nghịch với tôi nữa rồi."

Một âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng cô ta, "Làm cô thất vọng rồi, tôi không chết!"

Đàm Đài Hân giật mình quay đầu lại, thấy một bóng người đang vắt chân ngồi trên cửa sổ. Nhưng vì ngược sáng nên không thể thấy rõ mặt, Đàm Đài Hân suýt chút nữa là hét lên, cô ta run run lui về sau, "Cô.....cô là ai?"

Bóng người kia nhảy xuống cửa sổ, bước từng bước về phía trước. "Chỉ mới mấy ngày không gặp mà cô đã quên tôi rồi sao, Đàm Đài Hân?"

Lúc này đã ra khỏi bóng tối, Đàm Đài Hân có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của người kia. Cô ta kinh hãi không thôi, "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô chưa chết?!!!"

Cũng không thể trách Đàm Đài Hân kinh ngạc như vậy được, sự việc ngày đó khi bị William Johnson uy hiếp. Một phần vì sợ hãi, một phần vì độc phát nên cô ta đã ngất xỉu. Cho đến khi về đến Đàm Đài gia thì mới tỉnh lại. Cô ta luôn bị bắt ở trong Đàm Đài gia nên đối với tin tức bên ngoài không biết gì cả. Đương nhiên là việc Mẫn Nguyệt vẫn bình an vô sự cô ta không hề biết.

Đàn Đài Hân biết chất độc đó rất lợi hại người bình thường lỡ trúng phải nó thì chỉ có con đường chết mà thôi. Vì vậy cô ta đắc ý cho rằng Nam Cung Mẫn Nguyệt đã chết, nên cả ngày rất cao hứng. Nhưng bây giờ thân ảnh Mẫn Nguyệt đứng trước mặt đã đánh tan mộng tưởng của cô ta.

Mẫn Nguyệt khoanh tay đứng dựa vào bàn, ý cười nhợt nhạt, "Nếu cô đã thương nhớ tôi như thế thì làm sao tôi nỡ chết chứ."

Đàm Đài Hân suýt chút nữa tức đến ngất xỉu, chất độc lợi hại như vậy mà cô ta vẫn không chết, rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào?

Nhưng điều đó hiện giờ không hề quan trọng, bởi vì hiện giờ Nam Cung Mẫn Nguyệt đang đứng trước mặt cô ta, nói đúng hơn chính là đang đứng trong phòng cô ta. Có điều trọng điểm chính là ở đây là Đàm Đài gia!

"Làm sao cô vào được đây? Cô biết xông vào Đàm Đài gia là có hậu quả gì không?" Nam Cung Mẫn Nguyệt điên rồi sao, cô ta là người của Nam Cung gia vậy mà dám vào đây. Hừ, lần này không cần Đàm Đài Hân cô ra tay thì chắc chắn Lãnh Mặc Nghiên sẽ xử chết cô ta.

Mẫn Nguyệt thả lỏng người ngồi trên ghế, còn bắt chéo chân, tư thế tựa như cô mới là chủ nhân của căn phòng này.

"Thì ra cô lo lắng cho tôi vậy sao, yên tâm, mấy hàng phòng vệ của mấy người tuy có hơi khó khăn một chút nhưng tôi vì cô đã cố gắng vượt qua hết rồi. Ngoài ra khi tôi vào tôi cũng đã gửi lời chào tới vị anh trai yêu quý của cô. Hơn nữa hôm nay tôi đến đây là để thăm cô đó nha. Thế nào, có phải cảm thấy tôi đặc biệt quan tâm cô không?"

Đàm Đài Hân: "....." Quan tâm cái con khỉ, mẹ nó, cô ta cũng không cần sự quan tâm này!

"Hôm nay cô đến đây làm gì?" Đàm Đài Hân theo bản năng cách Mẫn Nguyệt xa một chút, lúc này cô ta thấy ở Nam Cung Mẫn Nguyệt rất nguy hiểm, cảm giác rất khó chịu.

"Sợ gì chứ, tôi chỉ là muốn trò chuyện cùng cô vài câu, thuận tiện hỏi vài chuyện thôi. Đương nhiên sẽ không làm hại đến tính mạng của cô đâu. Dù sao tôi cũng là người nói lý, dù cô có là người hạ độc tôi đi nữa thì tôi cũng sẽ không giết cô đâu."

"Cô.....cô đang nói gì thế?" Cô ta đã biết rồi sao? Không thể nào!

Mẫn Nguyệt thở dài, "Aiz, tôi thích người thẳng thắn, đáng tiếc, cô lại không phải là loại người đó."

Cô nói xong thì liền cầm máy tính bảng ra, ấn mở một video đặt trước mặt Đàm Đài Hân.

Cô ta ngỡ ngàng xem video, càng xem sắc mặt càng trắng, đến cuối cùng thì như sắp gục ngã.

"Cô có muốn nói gì nữa không? Đừng nói những câu vô dụng như đó không phải là cô, chỉ là người giống người mà thôi. Chỉ cần là người mắt không mù thì đều biết đó là cô."

Đàm Đài Hân biết bằng chứng đã đưa ra trước mặt thì cô ta cũng không thể nói gì được nữa. Bỗng nhiên trong lòng Đàm Đài Hân có một dự cảm không lành, vội xoay người bỏ chạy.

Làm sao Mẫn Nguyệt sẽ để cô ta bỏ chạy thành công chứ, chỉ hai ba bước là đã bắt người trở lại.

"Đi nhanh vậy làm gì, chúng ta còn chưa nói chuyện xong mà. Tôi muốn biết, chất độc đó của cô là từ đâu mà có?"

Đàm Đài Hân tái mặt, lắc đầu không ngừng, "Không biết, tôi không biết gì cả."

"Thật sự không biết gì sao?"

Mẫn Nguyệt dựa vào người Đàm Đài Hân, âm thanh tà ác lại dịu dàng vang lên bên tai cô ta làm thân thể Đàm Đài Hân thoáng run lên, đó là vì sợ hãi!

Đàm Đài Hân khó khăn trả lời: "Không.....không biết!"

Mẫn Nguyệt cười lạnh sau đó cô che miệng Đàm Đài Hân đè xuống sàn.....đánh!

Mẫn Nguyệt đánh Đàm Đài Hân không hề nương tay, cô ta giãy giụa muốn trốn nhưng cánh tay của Mẫn Nguyệt không hề cho cô ta đường trốn.

Xương cốt cả người Đàm Đài Hân như muốn rã rời, nằm trên đất khóc lóc, cô ta muốn la lên nhưng không thể phát ra tiếng. Rõ ràng chỉ cần cô ta có thể kêu một tiếng là sẽ có người xông vào cứu cô ta. Không lẽ Nam Cung Mẫn Nguyệt muốn nhìn thấy cảnh này sao, chứng kiến cô ta có được hy vọng rồi lại để mất ngay trước mắt mình. Cánh cửa kia chỉ cách cô ta có vài bước!

Đàm Đài Hân thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu phủ đầy thù hận.

Mẫn Nguyệt đánh người xong thì cũng thấy thoải mái hơn, cô lấy một miếng vải đặt vào miệng Đàm Đài Hân rồi ném cô ta lên giường. Sau đó.....lột hết đồ của Đàm Đài Hân!

"Ư...a....a....." Đàm Đài Hân giãy giụa mãnh liệt, Nam Cung Mẫn Nguyệt đột nhiên cởi quần áo của cô ta làm gì?!!

Đương nhiên Mẫn Nguyệt sẽ không làm mấy cái chuyện ư ư a a gì đó với Đàm Đài Hân, chỉ đơn thuần là muốn trả thù cô ta mà thôi.

Cô như nghe hiểu trong lòng Đàm Đài Hân đang gào thét cái gì, một tay cô chống lên thành giường hơi nghiêng người xuống, khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc.

"Không cần lo lắng, tôi không có hứng thú với trò chơi bách hợp. Tôi nghe nói ngủ khoả thân rất tốt cho cơ thể nên tối nay cô hãy trải nghiệm thử đi."

Mẫn Nguyệt nở nụ cười đầy ý vị sau đó trói hết cả hai tay hai chân Đàm Đài Hân lại. Xong việc cô đứng dậy phủi tay nhìn tác phẩm của mình đang nằm trên giường mà hài lòng.

Lúc này Đàm Đài Hân trần như nhộng, trời mùa đông thì không phải là lạnh bình thường, chỉ mới vài phút cô ta đã sắp bị đông chết rồi.

Khuôn mặt Đàm Đài Hân lấm lem vì khóc lóc, rất đáng thương, cả thân thể có lồi có lõm, vì trời lạnh mà làn da càng trắng nõn, vô cùng mê người. Nếu có một người đàn ông nào ở đây thì chắc chắn sẽ không nhịn được mà nhào vô.

Thật đáng tiếc, cô không ác độc đến mức chuẩn bị sẵn một người đàn ông cho cô ta. Nói đúng hơn là cô ghê tởm với cách trả thù kiểu đó.

Mẫn Nguyệt xoay người định rời đi nhưng đột nhiên nhớ đến một chuyện liền quay lại.

"Nhớ chuyển lời tới người đứng sau cô, nếu muốn chơi thì tôi bồi hai người chơi tới cùng. Mong rằng hai người đừng làm tôi quá thất vọng."

Cả người Đàm Đài Hân cứng đờ, hai mắt mở to vì kinh ngạc. Nam Cung Mẫn Nguyệt.....cô ta biết?!!!

Mẫn Nguyệt nhảy lên thành cửa sổ, sau đó phóng vài cái liền biến mất trong bóng đêm. Không ai có thể chú ý đến điều này, mà Đàm Đài Hân thì vẫn phải nằm trong phòng giãy giụa tới sáng.

Trong thư phòng Lãnh Mặc Nghiên cầm một tờ giấy trên tay nhìn đến ngẩn người, khoé môi ẩn ẩn ý cười. Trên tờ giấy đó là một dòng chữ ngay ngắn, đẹp đẽ, "Đêm khuya viếng thăm, không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi thăm 'em gái thân yêu' của anh một chút, xin thứ lỗi. Queen!"

Phía dưới cùng lại còn ghi thêm một dòng chữ, "Hệ thống phòng vệ của mấy người không tệ nhưng cũng không thể cản được tôi. Lần sau cần cố gắng nhiều hơn!"

Lăng Sở vừa bước vào thì đã thấy lão đại nhà mình chăm chú nhìn một tờ giấy đến bật cười, ngay cả anh ta vào phòng cũng không biết. Tờ giấy đó có gì thú vị sao?

Anh ta vì thấy tò mò nên cố ý đi nhẹ nhàng đến sau lưng Lãnh Mặc Nghiên. Nhưng khi Lăng Sở vừa đến chỗ bàn làm việc thì Lãnh Mặc Nghiên đã vội đặt tờ giấy xuống bàn, ý cười trên mặt cũng biến mất. Có điều Lăng Sở vẫn kịp nhìn thấy dòng chữ cuối cùng với cái tên Queen.

Lăng Sở: "....." Tôi đã thấy rồi anh còn che giấu cái gì vậy lão đại?! Hơn nữa cũng đâu phải thư tình đâu mà anh lại có phản ứng như thế. Anh có biết là dễ gây hiểu lầm lắm không hả!? Nếu không phải anh ta thấy dòng chữ cuối kia thì quả thật sẽ nghĩ đến chuyện đó.

Chỉ là hình như lúc nãy anh ta thấy có ghi tên Queen.

Queen? Chính là vị đó sao?

Lãnh Mặc Nghiên che miệng ho khan, tỏ vẻ lạnh lùng quay qua hỏi Lăng Sở.

"Có chuyện gì?"

Lăng Sở vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ về tờ giấy kia nên khi Lãnh Mặc Nghiên hỏi thì giật mình. "Hả? A, lão đại, thật ra cũng không có chuyện gì. Tôi chỉ là muốn đến bàn với anh vài chuyện về phía địa bàn bên châu Âu thôi. Vấn đề đó cũng không phải lớn, bây giờ chúng ta nói chuyện khác quan trọng hơn đi. Lão đại, tờ giấy vừa rồi là của Queen sao? Cô ấy thế nào mà vào được đây, hơn nữa còn đưa tờ giấy này cho anh. Không đúng, quan trọng hơn là cô ấy đến đây để làm gì, có phải để điều tra hay muốn cướp thứ gì đó của chúng ta không?"

Lăng Sở vừa có được cơ hội thì cứ như súng liên thanh bắn không ngừng. Hỏi đến mức Lãnh Mặc Nghiên cũng muốn đau đầu. Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh ta được, đó là do lòng hiếu kì của anh ta quá lớn thôi.

Lãnh Mặc Nghiên cao lãnh cho Lăng Sở một cái liếc mắt, cất giọng tà mị nhưng đầy vẻ uy hiếp. "Tiểu Sở Sở, gan cậu cũng không nhỏ nhỉ, nhìn trộm tôi thì không nói, còn muốn hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, cậu tò mò đến vậy sao?"

Lăng Sở khó khăn nuốt nước bọt, anh ta nhất thời quên mất bản tính của lão đại nhà mình. "Xin lỗi lão đại, thuộc hạ sai rồi, thuộc hạ sẽ không tò mò nữa." Lăng Sở biết bình thường Lãnh Mặc Nghiên rất hay cười nhưng rất khó để biết khi nào lão đại thật sự tức giận. Nếu lão đại mà tức giận thì hậu quả rất kinh khủng a, nên anh ta cần phải nhận tội trước.

Lãnh Mặc Nghiên hừ lạnh, không còn cảm giác áp bức như khi nãy nữa. "Đúng là Queen đã đến đây, nhưng mục tiêu không phải là Đàm Đài gia mà là Đàm Đài Hân."

Lãnh Mặc Nghiên chống cằm, nghĩ lại chuyện buồn cười khi nãy mà tâm trạng khó có được vui vẻ hơn. "Cô gái này, xâm nhập địa bàn của người ta còn kiêu ngạo như thế, đúng là không giống bình thường."

Lăng Sở: "....." Cô ta cũng không phải là người bình thường a! Có người bình thường nào nửa đêm đột nhập địa bàn của người khác mà còn gửi thư chế nhạo không?

Mặc dù đó thật sự không phải là thư chế nhạo, nhưng cái dòng cuối thật sự con mẹ nó chính là khiêu khích đi! Còn nữa lão đại, cái giọng điệu hứng thú đó của anh là có ý gì hả? Người ta đã đột nhập vào nhà của anh đấy!

Lãnh Mặc Nghiên không quan tâm trong lòng Lăng Sở đang gào thét cái gì, chỉ thản nhiên phân phó. "Nói Đàm Đài Văn nâng cấp hệ thống phòng thủ của tổng bộ đi."

"Vâng, lão đại." Đúng là cần phải nâng cấp, nếu không lần sau lại có người khác xông vào rồi để thư khiêu khích hay gì đó vào thư phòng lão đại thì chắc anh ta sẽ tức chết mất. Mặc dù năng lực tiếp nhận chuyện này của lão đại phi thường cao.

"Còn nữa, ngày mai trục xuất Đàm Đài Hân ra khỏi Đàm Đài gia, lấy lý do là cô ta đã nhiều lần hãm hại người của Nam Cung gia, ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai nhà."

Lão đại à, anh lấy lý do này cũng thật là tùy tiện! Mọi người đều biết Nam Cung gia và Đàm Đài gia là kẻ thù, như vậy việc của Đàm Đài Hân nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, chỉ là tùy vào thái độ của lão đại mà thôi. Nhưng hiển nhiên lần này lão đại không muốn tha cho Đàm Đài Hân, thật ra anh ta cũng không hiểu tại sao lão đại lại đột nhiên như vậy.

"Lão đại, như vậy.....không tốt lắm đâu, mấy lão già kia....."

Lãnh Mặc Nghiên khinh thường hừ lạnh, "Nếu đám người đó còn có ý kiến thì cứ đem những chuyện xấu trước giờ của Đàm Đài Hân cho bọn họ thấy, để họ xem rốt cuộc Đàm Đài Hân đã làm mất mặt Đàm Đài gia thế nào."

"Tuân lệnh, lão đại." Xem ra lão đại đã chịu đựng Đàm Đài Hân đủ rồi.

Lăng Sở theo lệnh định đi ra ngoài, ai ngờ đã bị giọng nói của Lãnh Mặc Nghiên ngăn lại.

"Một tháng sắp tới cậu không cần ăn thịt, cường độ huấn luyện tăng gấp đôi."

Thân hình Lăng Sở cứng đờ, mặt mày xám xịt. Anh vốn tưởng lão đại không để ý chuyện khi nãy anh xem lén tờ giấy kia, nhưng coi ra là không phải. Lão đại, anh đúng là ác độc mà!

Lăng Sở xoay người lại, đáng thương cầu xin, "Lão đại, có thể giảm bớt một chút không, ít nhất cũng phải cho tôi ăn thịt." Không ăn thịt suốt một tháng làm sao anh chịu nổi!

Lãnh Mặc Nghiên chỉ lạnh lùng trả lời: "Nếu cậu còn nói nữa thì thời gian tăng thêm nửa tháng."

Lăng Sở liền ngậm miệng, ủ rũ đi ra ngoài.

Đợi đến khi Đàm Đài Hân được cởi trói đã là sáng hôm sau khi có người đến phòng đưa đồ ăn sáng cho cô ta.

Thấy Đàm Đài Hân bị trói loã thể nằm trên giường thì ai cũng sững sờ, không ít ánh mắt đánh giá Đàm Đài Hân từ trên xuống dưới, mang theo vẻ khinh thường. Đàm Đài Hân vừa tỉnh dậy thì đã thấy người khác đang chỉ trỏ mình, nhớ đến chuyện tối qua cô ta liền hét ầm lên, kêu người cởi trói sau đó đuổi hết những kẻ đang nói này nói nọ ra ngoài.

Chuyện này trở thành đề tài bàn tán lớn nhất trong Đàm Đài gia, có người nói Đàm Đài Hân đắc tội quá nhiều người nên bị người ta đến trả thù. Có người khác lại bảo Đàm Đài gia phòng thủ mạnh như vậy thì sao kẻ đó có thể xông vào đây để mà trả thù, chắc chắn đó là do Đàm Đài Hân có sở thích đặc biệt, thích bị trói khoả thân khi ngủ. Người khác lại bảo có thể đó là tình thú trên giường của Đàm Đài Hân với tình nhân của mình. Dù nói như thế nào thì mặt mũi của Đàm Đài Hân cũng đã mất hết.

Chuyện đó lại càng có lợi cho Lăng Sở khi dẫn người đến trục xuất Đàm Đài Hân ra khỏi Đàm Đài gia. Xảy ra chuyện như vậy mấy lão già kia cũng cảm thấy mất mặt nên không ai nói giúp cô ta, chỉ có vài người kiên trì nói vài lời, sau đó thấy không thay đổi được gì liền thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 102: Ác mộng và kẻ truy đuổi

Trong căn phòng tối, một người phụ nữ nhìn chằm chằm vào tờ giấy nhỏ trên tay, phía góc cuối của tờ giấy còn có hình một con rắn màu trắng.

Sau khi đọc xong người phụ nữ đó liền vò nát tờ giấy, nghiến răng oán hận: "Đáng chết, tại sao đến cả chủ nhân cũng bảo vệ cô ta?!! Rõ ràng lúc trước chẳng phải bảo mau chóng diệt trừ Nam Cung Mẫn Nguyệt không phải sao?"

Người phụ nữ đó tức giận ném tờ giấy, một tay gạt toàn bộ đồ trên bàn xuống. Âm thanh loảng xoảng vang lên khắp nơi, dưới đất liền trở thành một mớ hỗn độn.

Người phụ nữ đó thở hổn hển, gằn lên: "Muốn tôi tha cho cô ta, tuyệt đối không thể nào! Nam Cung Mẫn Nguyệt, không phải cô chết thì chính là tôi chết!"

Móng tay cô ta bấu chặt vào lòng bàn tay đến nỗi chảy máu nhưng cô ta không hề để ý mà còn điên cuồng cười lớn.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại, người phụ nữ ngưng cười, sờ soạng cầm điện thoại trên giường, nhìn thoáng qua tên người gọi rồi mới ấn nút nghe.

Vừa mở máy đã nghe thấy giọng nói oán hận của Đàm Đài Hân. "Rõ ràng cô đã nói chất độc đó rất mạnh mà, tại sao Nam Cung Mẫn Nguyệt vẫn chưa chết? Là cô lừa tôi có phải không, cô có biết bây giờ tôi vì cô mà đã bị đuổi khỏi Đàm Đài gia rồi!"

Người phụ nữ cười lạnh, "Chất độc đó không hề có vấn đề, vấn đề là ở chỗ Nam Cung Mẫn Nguyệt, thân thể cô ta có thể kháng mọi loại độc. Còn về phần cô bị đuổi khỏi Đàm Đài gia, đó là do cô quá vô dụng mà thôi, đến cả những lão già kia cũng không chịu giúp cô."

"Cô!"

"Đừng tức giận, tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Yên tâm, tôi sẽ giúp cô trả thù!"

Người bên kia ngập ngừng một chút rồi mới lên tiếng, "Trả thù bằng cách nào? Rõ ràng đến cả chất độc mạnh nhất cũng không thể làm gì Nam Cung Mẫn Nguyệt. Còn nữa tôi muốn làm Đài Đài gia suy sụp, làm cho những lão già kia biết việc họ không giúp tôi, để tôi bị đuổi đi là sai lầm cỡ nào."

Đáy mắt người phụ nữ thoáng qua vẻ khinh thường với Đàm Đài Hân nhưng cô ta vẫn nhẹ giọng nói: "Chất độc thì Nam Cung Mẫn Nguyệt có thể chống được, nhưng với thuốc mê hay thứ khác thì chưa chắc sẽ vậy, tôi sẽ chuẩn bị một món thật tốt để chào đón cô ta. Tôi muốn cô lợi dụng Lam Hi để dụ Nam Cung Mẫn Nguyệt chui vào bẫy."

Đàm Đài Hân bỗng nhiên đổi giọng, lộ rõ vẻ chán ghét, "Cái thằng con hoang đó? Không muốn, tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy mặt nó."

"Cô thử nghĩ xem nếu cô bắt Lam Hi đi, một mặt có thể uy hiếp Nam Cung Mẫn Nguyệt, mặt khác còn có thể trả thù nó. Đến lúc đó, cô muốn làm gì nó mà không được, nếu lỡ chết đi thì không phải càng tốt sao. Đám lão già kia vì có Lam Hi nên không sợ mất cô, nhưng khi Lam Hi chết rồi, thì vị trí của cô sẽ trở lại như ban đầu, dù sao bọn họ cũng cần cô duy trì huyết mạch của Đàm Đài gia."

Đàm Đài Hân bị tẩy não, không bao lâu sau thì cũng đồng ý. "Được rồi, tôi sẽ làm theo lời cô. Nhưng mà có một vấn đề, hình như Nam Cung Mẫn Nguyệt đã phát hiện ra sự tồn tại của cô rồi."

Khoé môi đang cười của người phụ nữ kia chợt cứng ngắc, trong mắt hiện rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng không bao lâu cô ta liền tươi cười lại như cũ. "Vậy thì có sao, Nam Cung Mẫn Nguyệt cũng không thể tìm ra được tôi."

"Lần này tôi có thể tin cô sao, sẽ không thất bại nữa chứ? Phải rồi từ lúc hợp tác tới giờ tôi vẫn chưa biết tên cô là gì."

Ngón tay người kia đặt trên đầu gối khẽ gõ nhịp, môi mỏng cong lên thành một nụ cười tà mị. "Tôi là L, là người có chung kẻ thù với cô, nên cô cứ yên tâm hợp tác với tôi. Bởi vì sẽ không ai có thể so với tôi càng muốn Nam Cung Mẫn Nguyệt chết cả."

Một đầu khác Mẫn Nguyệt đang ngồi trước máy tính cũng khẽ cười. "Đã tìm được địa chỉ IP chưa Angela?"

"Vẫn đang dò quét xung quanh thưa chủ nhân, có lẽ còn cần một phút nữa. Nhưng mà chủ nhân đúng là thông minh, không ngờ còn có thể nghĩ đến việc cài virus vào trong điện thoại của Đàm Đài Hân."

Mẫn Nguyệt chống cằm ra vẻ lười biếng, "Thuận tiện thôi."

Ngày đó khi cô đến Đàm Đài gia, ngoài việc đánh Đàm Đài Hân thì còn cố ý cài virus vào trong điện thoại khi cô ta không chú ý. Chỉ cần cô ta liên lạc với người kia thì cô sẽ biết ngay, như vậy việc tìm ra người thần bí đó cũng không khó. Dù sao loại chuyện không biết ai đang nhắm vào mình, cô rất khó chịu, để một kẻ thù ở trong tối thì chi bằng tìm cách lôi ra ánh sáng.

"Đã tìm ra rồi, chủ nhân. Chỉ là.....địa chỉ IP của người này có chút kì lạ."

"Làm sao?"

"IP đó chỉ rõ địa điểm chính là ở nhà chính của Nam Cung gia."

Ngón tay Mẫn Nguyệt đang gõ cũng dừng lại, thần sắc hiện lên sự cao thâm khó lường, không bao lâu sau cô bỗng nhiên bật cười. "Thì ra là vậy sao!"

"Chủ nhân, bây giờ chúng ta làm gì tiếp đây?"

Mẫn Nguyệt cong môi, "Đương nhiên là gửi lời chào tới vị kia rồi."

Người phụ nữ kia sau khi nói chuyện xong với Đàm Đài Hân liền đứng dậy đi đến gần cửa sổ, kéo màn ra. Ánh sáng bên ngoài lập tức chiếu vào, soi sáng cả căn phòng, cũng để lộ gương mặt tinh xảo kia. Người phụ nữ đó không ai khác chính là Hạ Linh Lung!

Hạ Linh Lung nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngón tay di động trên mặt kính, thì thầm không rõ, "Chỉ còn một chút nữa thôi, Nam Cung Mẫn Nguyệt....."

Cô ta khẽ cười nhưng đột nhiên khoé môi cứng đờ, "Không đúng, những lời vừa rồi của Đàm Đài Hân có vấn đề!"

Hạ Linh Lung lập tức xoay người cầm điện thoại lên định khoá IP nhưng không ngờ chưa kịp khoá thì đã thấy trên màn hình hiện ra dòng chữ, "Hi!"

Kế bên còn có hình mặt cười, Hạ Linh Lung chưa kịp hoảng hốt thì màn hình lại tiếp tục hiện lên dòng chữ khác.

"Trốn ở trong bóng tối hại tôi vậy có vui không?"

"Nhưng không sao, rất nhanh tôi sẽ lôi cô ra ngoài ánh sáng thôi."

"Quên nói, thủ đoạn mấy lần trước của cô quả thật là quá trẻ con. Không lẽ thực lực của cô chỉ có như vậy thôi sao, chậc chậc."

"Trò chơi này chỉ có mình cô chơi thật đúng là không có vui, để tôi chơi cùng cô. Hiện tại, tôi muốn khiêu chiến với cô! Để xem ai có thể đánh bại đối phương trước."

"Mong cô đừng làm tôi quá thất vọng đó, sát thủ L! Tôi còn muốn chơi với cô lâu một chút.

Queen!"

Sau đó màn hình liền tối đen, không còn thấy cái gì nữa, ngực Hạ Linh Lung phập phồng, thuận tay quăng cái điện thoại vào tường, âm dương quái khí nói: "Trò trẻ con? Được, xem mấy trò trẻ con này có thể đánh bại được cô hay không. Muốn khiêu chiến, ha, tôi nhất định sẽ là người chiến thắng cuối cùng!"

Bên kia Angela vẫn không hiểu Mẫn Nguyệt tại sao lại đột nhiên gửi mấy cái đó cho L. Theo nó thấy những lời đó.....ừ.....trực tiếp coi thường L, đọc mà không tức mới là lạ.

"Chủ nhân, tại sao người lại nhắn mấy lời đó, lỡ như L thực sự tức giận thì phải làm sao?"

Mẫn Nguyệt dường như đang rất vui vẻ nên tất nhiên có lòng tốt trả lời Angela.

"Tức giận thì chẳng phải càng tốt sao? Người tự làm rối loạn trận tuyến của mình trước thì chắc chắn sẽ là kẻ thua cuộc."

Angela cái hiểu cái không, nó chỉ là hệ thống trí tuệ nhân tạo, đối với mấy âm mưu kiểu này thật sự không có cách nào hiểu nổi.

Mẫn Nguyệt chỉ cười cười mà không nói gì nữa, cô đang rất mong chờ vào việc L tiếp theo sẽ làm gì đây.

Nhưng mà tâm trạng tốt của cô chỉ duy trì được tới tối hôm đó là bị phá hủy. Bởi vì cô gặp ác mộng, hơn nữa còn là một ác mộng rất đáng sợ.

Mẫn Nguyệt nằm trên giường không hề dễ chịu mà giống như đang bị cái gì đó đeo bám. Ý thức của cô là một màn sương mù, trước mắt không thể thấy rõ, nhưng bên tai lại có thể nghe được rõ ràng.

"Nguyệt nhi, mau chạy đi!"

Là ai, là ai đang gọi cô vậy, tại sao giọng nói này lại quen thuộc như thế?

"Nguyệt nhi, cứ nhìn về phía trước mà chạy, đừng quay đầu lại, hắn ta sẽ không tha cho con đâu."

"Nguyệt nhi, thật xin lỗi, là mẹ không thể bảo vệ tốt cho con, cũng không thể ở bên con khi trưởng thành."

Người đó là ai, tại sao lại gọi cô thân thế như vậy? Còn nữa cảm giác đau lòng này là gì? Đầu óc Mẫn Nguyệt rối loạn, nhưng thân thể lại theo bản năng kêu lên.

"Đừng đi!"

Là ai đừng đi? Cô rất muốn biết người đó là ai, rất muốn thấy mặt người đó!

Ý thức Mẫn Nguyệt bắt đầu giãy giụa, mãnh liệt muốn mở mắt. Dường như sự phản kháng của cô có chút thành công, cô có thể lờ mờ thấy được vài hình ảnh phía trước.

Một khuôn mặt mơ hồ hiện ra.....sau đó dần dần rõ ràng. Cho đến khi thấy rõ gương mặt người trong mơ, ý thức Mẫn Nguyệt như bị sét đánh.

Đó là một gương mặt của một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, còn giống cô đến bảy phần. Nhưng lúc này trên gương mặt xinh đẹp kia toàn là nước mắt,

người phụ nữ ấy chỉ ôm cô khóc, trong mắt hiện lên vẻ luyến tiếc cùng không nỡ.

Mẫn Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng, một giọng nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Cô bất giác vươn tay muốn chạm vào mặt người phụ nữ kia nhưng chưa kịp chạm vào thì đã nghe thấy một âm thanh sột soạt từ đằng sau.

Người phụ nữ kia kinh hoảng, lập tức đứng dậy kéo Mẫn Nguyệt chạy đi, nhưng thân hình cô nhỏ bé, đôi chân ngắn ngủn nhất thời có chút không theo kịp người phụ nữ kia.

Thân hình nhỏ bé, chân ngắn ngủn?

Mẫn Nguyệt nhìn lại mình thì rất kinh hãi, bây giờ chân tay cô nhỏ xíu, ngắn tũn, tựa như trẻ con. Có lẽ lúc này cô chính là trẻ con, một đứa trẻ khoảng ba, bốn tuổi đi.

Cô bị người phụ nữ kia kéo chạy đi, ở phía sau dường như có một người đang đuổi theo bọn họ. Cô quay đầu nhìn lại, có thể do ở xa hay vì cái gì mà cô lại không thể nhìn thấy mặt người đó, chỉ mơ hồ biết được đó là một người đàn ông, nhưng ý thức của cô theo bản năng mà cảm thấy sợ hãi người đó. Mẫn Nguyệt dù muốn tìm hiểu sâu hơn cũng không được.

Cô còn chưa kịp nghĩ kĩ thì không gian xung quanh đã xảy ra biến hoá, lần này đổi thành khung cảnh trước cửa một cô nhi viện.

Người phụ nữ kia đặt cô ở trước cửa cô nhi viện, ôm chặt cô một cái.

"Nguyệt nhi, con nhất định phải sống thật tốt, chỉ cần con có thể hạnh phúc là được rồi."

Người kia lặng lẽ thả cô ra, sau khi nhìn cô một cái thật sâu rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng cô có thể thấy được, khoảnh khắc quay lưng đó, người kia khóc, gương mặt hiện lên vẻ tang thương như mất thứ gì đó rất quan trọng.

Mẫn Nguyệt đột nhiên không muốn người đó đi, cố điều khiển thân thể nhỏ đuổi theo nhưng vẫn mãi đuổi không kịp.

Cô muốn kêu người đó ở lại nhưng vừa há miệng thì dường như không thể nói được.

Bóng lưng của người phụ nữ kia ở ngay phía trước nhưng dù muốn thế nào cô cũng không thể chạm được. Lần đầu tiên Mẫn Nguyệt sinh ra cảm giác sợ hãi và bất lực, tựa như một thứ vô cùng quan trọng với mình sắp mất đi.

Cô thấy người phụ nữ dừng lại rồi đột nhiên bị một người đàn ông lôi kéo mang đi. Người đó giãy giụa nhưng tên đàn ông kia liền đánh cho cô ấy ngất xỉu.

Ánh mắt Mẫn Nguyệt hoảng loạn, đôi chân ngắn lập tức chạy theo. Cô không thể thấy rõ mặt người đàn ông kia, chỉ có thể thấy trên vai người đó có một con rắn màu trắng. Hai mắt nó đỏ tươi đang nhìn chòng chọc cô như đang nhìn một con mồi, thỉnh thoảng còn le lưỡi.

Thân hình Mẫn Nguyệt cứng ngắt, một dòng khí lạnh dâng lên. Cô đối với con rắn kia dường như có một mối liên hệ nào đó, nhưng mà mối liên hệ đó là gì thì cô cũng không biết rõ.

Nhưng chưa đợi cô nghĩ xong thì con rắn đó đã quay đi, cùng với người đàn ông kia. Hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy chính là gương mặt tuyệt mĩ kia bị người đàn ông ôm trong lòng, im điềm, lặng lẽ, giống như không còn sự sống.

Không được, không được đi theo ông ta, nếu không cô sẽ chết đó!

Không được!

Không được!

"Mẹ!" Mẫn Nguyệt hét lớn, đồng thời cũng mở mắt ra. Cô ngồi bật dậy, cũng nhìn thấy Âu Thần đang ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn cô từ lúc nào.

Bàn tay anh lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên má của cô, "Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, khi nãy em cứ khóc, anh gọi em cũng không tỉnh, anh rất lo. Gặp ác mộng sao?"

Mẫn Nguyệt không trả lời, chỉ vùi đầu vào ngực anh, im lặng không nói, nhưng thân thể khẽ run lên, dường như vẫn còn sợ hãi. Đã rất lâu rồi cô không gặp ác mộng, phải rồi chính là ngoại trừ một lần hồi nhỏ ra thì không còn gặp nữa.

Âu Thần không hỏi tiếp, mà bàn tay ôm eo cô hơi siết chặt, một tay còn lại dịu dàng vuốt lưng cô.

"Đừng sợ, có anh ở đây!"

Một lúc lâu sau Mẫn Nguyệt mới lên tiếng, "Khi nãy em đã mơ thấy mẹ em."

Bàn tay vuốt lưng cô chợt dừng, "Em đã nhớ lại hết sao?"

Mẫn Nguyệt lắc đầu, "Không có, em chỉ nhớ mỗi gương mặt của bà ấy, cùng một số hình ảnh vụn vặt. Hình như có ai đó luôn đuổi theo mẹ và em, mẹ vì

bảo vệ em nên đã đặt em trước cổng một cô nhi viện. Em muốn đuổi theo bà ấy nhưng không được, sau đó em thấy người đàn ông kia đem bà ấy đi. Người đàn ông luôn đuổi theo em và mẹ đó.....rất đáng sợ, em không biết tại sao lại như vậy, chỉ là cơ thể em rất sợ đến gần hắn. Còn có trên vai hắn có một con rắn màu trắng, ánh mắt của nó....."

Giọng nói Mẫn Nguyệt dừng lại, nghĩ đến ánh mắt kia thì tâm không khỏi chợt lạnh.

"Nếu sợ thì đừng nghĩ đến nữa."

"Không, em muốn nhớ lại tất cả, em muốn biết kẻ thù hại ba mẹ em năm đó là ai!"

Nam Cung Âu Thần trầm mặc một chút rồi mới nói, "Được, anh giúp em, chúng ta cùng điều tra."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hà Minh Và Mai Thu Phương

Sáng hôm sau, việc đầu tiên Mẫn Nguyệt làm chính là đi tìm một người mà cô đã lâu không gặp, đó chính là Lâm Quân.

Thật ra sau lần đó Lâm Quân vẫn không chết, nhưng đã bị Âu Thần giam lại. Lúc ấy cô hỏi anh tại sao không giết ông ta, có phải vì cô hay không.

Anh chỉ cười, nói: "Thật ra cách trả thù một người tốt nhất không phải là giết người đó, mà phải để hắn cảm nhận được nỗi đau nhìn thứ mà mình tâm niệm rõ ràng ở trước mắt nhưng không lấy được, trải nghiệm cảm giác bất lực không thể làm gì. Đôi khi sống còn tàn nhẫn hơn chết."

Lâm Quân bây giờ chính là như vậy, ông ta uy phong một đời, nhưng đến cùng cũng không có được thứ mình muốn. Già rồi, còn bị gãy mất đôi chân, không thể đi lại được nữa, chỉ có thể ngồi trên xe lăn, hơn nữa Lâm Quân lại bị giam trong một ngôi nhà trên núi. Đây quả thật chính là sỉ nhục lớn nhất cuộc đời của ông ta. So với chết thì trả thù bằng cách này càng hiệu quả hơn.

Mẫn Nguyệt dừng xe trước cửa một căn nhà nhỏ trên núi, từ trong nhà có hai người đàn ông đi ra, thấy cô đều lần lượt cúi chào.

Cô lạnh nhạt theo hai người họ đi vào trong, vừa bước vào thì đã thấy Lâm Quân đang ngồi trên xe lăn ngắm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Nghe tiếng động sau lưng ông ta liền quay đầu lại, khi phát hiện người tới là cô rõ ràng là rất ngạc nhiên, lại có chút sững sờ. Đôi môi mấp máy nhưng không nói được gì, chỉ lăng lặng quan sát cô.

Trong lúc đó Mẫn Nguyệt cũng âm thầm đánh giá ông ta. Lâm Quân đã gầy hơn trước rất nhiều, tựa như chỉ có da bọc xương. Âu Thần đã nói là sẽ giữ mạng ông ta lại nhưng không nói là sẽ chăm sóc tốt cho ông ta nên điều kiện ở đây không tốt lắm, bữa cơm hằng ngày thì chỉ có rau dưa mà thôi. Lại thêm Lâm Quân từng bị trúng đạn, không được điều dưỡng nên nhanh chóng suy nhược. Mái tóc của ông ta dường như đã bạc đi nhiều, gương mặt trông già hơn mười tuổi.

Nhưng mà đối với ông ta, cô không hề có áy náy, bởi vì cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người có ý đồ tổn thương tới người quan trọng của cô.

Lâm Quân thấy được thần sắc lạnh lùng trong mắt Mẫn Nguyệt nên sự vui vẻ vừa dâng lên chưa được bao lâu đã bị dập tắt. Ông ta rũ mắt hỏi: "Cô đến đây tìm tôi để làm gì?"

Mẫn Nguyệt phất tay cho người đằng sau đi ra ngoài, sau đó tự động đến ngồi trên ghế đối diện Lâm Quân.

"Cô chỉ muốn đến hỏi ông một số chuyện."

"Chuyện gì?" Đáy mắt Lâm Quân thoáng qua vẻ thất vọng nhưng rất nhanh liền biến mất.

"Thật ra lúc trước ông làm sao tìm ra cặp cha mẹ nuôi đó của tôi?" Âu Thần đã từng muốn điều tra thân thế cô nhưng kết quả là không tra được gì, vậy mà Lâm Quân lại có thể tìm ra hai người cha mẹ nuôi cực phẩm kia. Hiện tại ông ta còn giấu họ đi đâu mất, lúc xử lý thế lực của Lâm Quân, cô và Âu Thần cũng không thể phát hiện tung tích của hai người kia, giống như bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Cô còn muốn dựa vào họ để tìm hiểu chuyện của ba mẹ cô.

Lâm Quân nhíu mày, "Cô muốn nói đến Hà Minh và Mai Thu Phương?"

"Ừ."

Ông ta trầm mặc một hồi rồi mới nói: "Thật ra ban đầu không phải tôi tìm thấy họ mà họ chủ động đến tìm tôi."

Mẫn Nguyệt có chút nghi ngờ nói: "Họ đến tìm ông?"

"Phải, lúc đó tôi cũng muốn đi tra rõ quá khứ của cô xem có thể lợi dụng được gì không, nhưng kết quả là không tra được gì. Sau đó Hà Minh và Mai Thu Phương đến tìm tôi, nói chuyện của cô cho tôi, còn nói sẽ giúp tôi lừa gạt cô, chỉ cần tôi có thể cho bọn họ một khoản tiền lớn là được rồi. Lúc đó tôi không nghĩ nhiều nên liền đồng ý, chuyện phía sau thì cô đều biết rồi đó. Nhưng hiện tại tôi nghĩ lại thì sự xuất hiện của họ khi đó quả thật có chút đáng ngờ."

Sắc mặt Mẫn Nguyệt không thay đổi, nhưng trong lòng lại trầm xuống. Hà Minh và Mai Thu Phương có vấn đề, rất có thể là đã bị người ta lợi dụng để đối phó cô. Ngay từ đầu đây đã là một âm mưu, thật ra là ai đang ở trong bóng tối điều khiển?

"Bây giờ họ đang ở đâu?"

"Lúc đầu tôi vì sợ cô và Nam Cung Âu Thần tìm ra họ rồi sẽ bại lộ mọi chuyện nên đã đem bọn họ đi giấu ở một nơi rồi phái người đến canh chừng. Chỉ là hiện tại tôi như thế này không biết họ sẽ ra sao nữa. Nơi tôi nhốt họ chính là gần quân khu của thành phố."

"Quân khu thành phố? Quân đội?" Chẳng trách cô và Âu Thần lại tìm thể tìm ra, ai lại có thể nghĩ được đem người giấu gần trung tâm quân đội chứ!

Nghĩ tới đây cô không khỏi cười lạnh, "Ông cũng thật giảo hoạt!"

Lâm Quân cúi đầu vuốt mép áo, giọng nói nhẹ nhàng: "Dù có giảo hoạt hơn nữa thì không phải cũng thua trong tay hai người sao?!"

Mẫn Nguyệt chỉ cười nhạt không trả lời ông ta, cô nhìn lướt qua đồng hồ thấy thời gian đã tới liền muốn đứng dậy rời đi.

"Hôm nay tôi chỉ muốn hỏi ông chuyện đó, nếu đã hỏi xong rồi thì tôi đi đây."

Cô xoay người bước đi không một chút do dự, nhưng Lâm Quân bất giác gọi cô. "Khoan đã!"

Mẫn Nguyệt chậm rãi dừng bước chân, "Có chuyện gì sao?"

Lâm Quân bỗng nhiên có cảm giác không thể nói thành lời, "Con.....con.....con có thể gọi ta một tiếng ông ngoại không?" Trong giọng nói của Lâm Quân không kiềm chế lộ ra một sự ẩn nhẫn cùng chờ mong.

Cô bỗng im lặng, nhìn sâu vào cặp mắt của ông ta, từ trong đó cô không thấy được sự tàn ác và mưu kế, chỉ thấy được một sự yêu thương đang dần bao phủ cùng với khát vọng. Yêu thương? Bây giờ ông ta đã biết yêu thương cô rồi sao?

Nhưng như vậy thì thế nào.....đã quá trễ rồi!

"Thật xin lỗi, tôi không muốn, bởi vì tôi tuyệt đối không thể quên những gì ông đã làm với tôi và Âu Thần."

Mẫn Nguyệt nói xong liền mở cửa rời đi, chỉ để lại cho Lâm Quân một bóng lưng lạnh lùng.

Hai tay Lâm Quân lặng lẽ buông thõng xuống, sau đó ôm lấy mặt, một giọt nước mắt chảy xuống từ giữa hai kẽ tay. "Phải, ta đã làm nhiều chuyện như vậy, làm sao con có thể tha thứ cho đây. Lan nhi, anh thật sự đã làm sai rồi sao? Nếu lúc đó anh không cố chấp như thế thì có phải bây giờ em vẫn còn có thể bên cạnh anh không?"

Nhưng thật đáng tiếc, câu hỏi này Vương Tĩnh Lan không thể nghe thấy, cũng không thể trả lời. Lỗi lầm đã tạo ra trong quá khứ cũng không thể sửa chữa được.

Mẫn Nguyệt sau khi ngồi lên xe thì không rời đi ngay mà nhẹ nhàng sờ mặt dây chuyền trên cổ, ánh mắt thoáng mờ mịt. Nhưng chỉ chốc lát sau cô đã trở lại bình thường, hít sâu một hơi rồi lái xe rời đi.

Nhờ có thông tin mà Lâm Quân cung cấp nên chưa tới buổi chiều cô đã xác định được vị trí của Hà Minh và Mai Thu Phương. Vốn cô muốn một mình đến tìm họ nhưng Âu Thần lo cho cô, cứ quyết đi theo, cuối cùng lại kéo Vũ Hiên đi làm lái xe.

Hơn một tiếng sau, cả ba người dừng chân trước một căn nhà nhỏ gần quân khu đại viện. Muốn đi vào đây cũng không dễ, còn phải trình diện giấy tờ đủ thứ, xác minh xong mới được cho vào. Điều đó chứng minh an ninh bảo mật ở đây vô cùng tốt, Lâm Quân đúng là rất thông minh mới chọn đem Hà Minh và Mai Thu Phương ở đây để bảo vệ.

Vũ Hiên xuống xe trước, tự mình mở cửa cho Âu Thần và Mẫn Nguyệt. Ba người định đi vào nhưng vừa bước đến gần cửa thì đã ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt.

Âu Thần và Mẫn Nguyệt nhìn nhau, đều lên tinh thần cảnh giác. Vũ Hiên đã rút súng ra trước, cẩn thận đến sau cánh cửa. Đến khi được Âu Thần ra hiệu anh mới đạp cửa đi vào trong, đồng thời cũng giơ súng lên.

Nhưng bên trong không có ai cả, khi Vũ Hiên mở cửa ra thì mùi máu càng nồng nặc hơn. Mẫn Nguyệt và Âu Thần lập tức chạy vào trong, có điều họ đã đến trễ, Hà Minh và Mai Thu Phương đều đã chết rồi.

Xác bọn họ nằm giữa nhà, hai mắt mở lớn, trên sàn nhà và trên tường đều có vết máu, đồ đạc trong nhà cũng lộn xộn.

Vũ Hiên thấy không gì nguy hiểm liền thu hồi súng, tiến lên kiểm tra hai thi thể.

"Lão đại, bọn họ đều bị một dao cắt đứt động mạch cổ, chết ngay tức khắc. Thủ pháp người ra tay nhanh gọn dứt khoát như vậy chắc chắn là sát thủ. Hai người này vừa chết không lâu, chắc chỉ khoảng nửa ngày trước thôi."

Mẫn Nguyệt và Âu Thần cũng không bất ngờ với kết quả này, chỉ là không nghĩ đến rõ ràng động tác của họ nhanh vẫn không kịp tới trước đám người kia. Quan trọng là ở đây gần quân đội vậy mà tên sát thủ kia lại có thể lẻn vào đây giết người, thực lực chắc cũng không thấp.

Âu Thần sờ đầu an ủi cô, "Đừng lo lắng, chắc chắn sẽ có cách tìm ra người đang ở trong bóng tối đó, chúng ta cứ đi xung quanh tìm manh mối đi."

Mẫn Nguyệt gật đầu, đi tới đi lui quan sát mọi ngóc ngách trong nhà. Vũ Hiên cũng tham gia vào, khi anh ta vừa bước vào phòng ngủ liền bị chấn động lớn.

"Lão đại, Mẫn Nguyệt, hai người mau vào đây!"

Âu Thần và Mẫn Nguyệt chạy vào, đều bị hình ảnh trước mắt làm cho sững sờ.

Phía trên tường có một dòng chữ lớn được viết bằng máu, vô cùng đáng sợ: "Cô là của tôi, tôi sẽ mang cô về nhanh thôi, công chúa nhỏ!"

Cuối câu còn có một hình bông hoa đào, Âu Thần sầm mặt, bông hoa đào đó giống hệt cái bớt trên ngực bảo bối.

"Lão đại, anh xem, bông hoa đào đó chẳng phải là cái bớt của Mẫn Nguyệt sao, như vậy công chúa nhỏ chính là nói Mẫn Nguyệt rồi."

Mẫn Nguyệt đương nhiên cũng đã chú ý đến điều này nhưng còn có một thứ khác thu hút ánh mắt của cô hơn. Cách dòng chữ đó không xa còn có hình một con rắn nhỏ đang le lưỡi nhìn cô.

Vẻ mặt Mẫn Nguyệt trắng bệch, không khống chế được lùi ra sau mấy bước, suýt chút nữa là bị ngã.

Âu Thần đỡ eo cô để cho cô đứng dựa vào anh, "Làm sao vậy?"

Mẫn Nguyệt nhìn anh, giọng nói có chút run run, "Con rắn đó giống hệt con rắn trong giấc mơ của em. Ánh mắt của nó cũng như thế này."

Anh biết cô đối với con rắn kia bị ám ảnh không nhỏ nên liền xoay mặt cô áp vào ngực mình, để cho cô không phải nhìn thấy những dòng chữ bằng máu kia.

Mẫn Nguyệt úp vào người anh, ôm chặt anh nói: "Thật ra từ nhỏ em đã đặc biệt sợ rắn, em cũng không biết tại sao như thế nữa, có phải là liên quan đến giấc mơ đó không?"

Âu Thần trầm mặc, anh đương nhiên biết cô sợ rắn, lúc nhỏ cô từng gặp rắn trong hoa viên, cô đã sợ đến mức sắp ngất xỉu. Về sau khi nhìn thấy đồ vật gì liên quan tới rắn cô đều tái mặt.

Nhưng anh chỉ cho là cô còn bé nên sợ rắn là chuyện bình thường, có điều hiện tại cho thấy chuyện đó không hề bình thường chút nào.

"Đừng sợ, chỉ là một con rắn thôi sao, anh sẽ không để cho nó làm hại em. Tên kẻ thù đã hại gia đình em, anh cũng sẽ giúp em điều tra ra."

Anh dịu dàng ôm cô nhưng khi nhìn đến dòng chữ kia thì ánh mắt lại toả ra vô hạn băng sương như có thể giết người.

Có kẻ dám mơ tưởng đến bảo bối, đáng chết!!!

So với Nam Cung gia, tình hình trong tổ chức J không hề yên bình một chút nào.

Tiêu Anh Kỳ bị trói hai tay vào ghế, trên người đang mặc một chiếc váy bồng bềnh màu hồng, đầu đội máy tóc giả màu nâu xoăn đến eo. Gương mặt anh méo mó, một nửa tức giận, một nửa đáng thương cầu xin người đang ngồi trên ghế cầm điện thoại chụp hình kia.

"An Triết Hàn, cậu mau thả tôi ra!"

"Chậc, chậc, chờ lát nữa để tôi chụp hình xong thì sẽ thả cậu ra. Nào, tạo dáng một chút, cười lên!"

Tiêu Anh Kỳ muốn nổi bão, mẹ nó cho lão tử mặc váy rồi kêu tạo dáng chụp hình cái quỷ gì!

Anh rất muốn phản kháng nhưng giá trị vũ lực của anh không bằng An Triết Hàn, không còn cách nào khác là phải khuất phục.

"An Triết Hàn, với tư cách là bạn bè bốn năm của cậu, tôi cho cậu biết làm vậy là không có nhân tính đâu."

An Triết Hàn không để ý, tiếp tục chụp hình.

"Được rồi, tôi xin lỗi, tôi không nên giấu cậu chuyện của Vũ Điềm Điềm, nhưng mà là do cô ấy không cho ai nói ra a!"

Nghe đến tên Vũ Điềm Điềm, động tác của An Triết Hàn dừng lại, nhưng không giống với tưởng tượng của Tiêu Anh Kỳ, sắc mặt anh không những không dịu lại mà càng thêm băng giá.

Tiêu Anh Kỳ sợ hãi nuốt nước bọt, bây giờ anh không quan tâm bị chụp hình gì đó, anh chỉ quan tâm liệu An Triết Hàn trong lúc tức giận có giết anh luôn không.

An Triết Hàn chỉ nhìn Tiêu Anh Kỳ một cái liền đứng dậy, doạ cho Tiêu Anh Kỳ suýt ngã khỏi ghế.

"Tôi đã đặt vé máy bay cho cậu rồi, tối nay cậu về Mỹ đi. Tổng bộ bên Mỹ gặp chút vấn đề, cần cậu giải quyết, còn có một số nhiệm vụ cần cậu đi làm. Có điều trong lúc cậu làm nhiệm vụ thì phải mặc đồ con gái."

Mặt Tiêu Anh Kỳ trắng xanh lẫn lộn, "Tại sao?! Tôi không mặc!"

An Triết Hàn giơ điện thoại trong tay lên lắc lắc, "Nếu cậu không mặc thì tôi sẽ phát tán những tấm hình này cho mọi người trong tổ chức biết. Muốn mặc hay không thì tùy cậu."

Tiêu Anh Kỳ bắt đầu tính toán, nếu anh mặc đi làm nhiệm vụ thì cùng lắm chỉ có mục tiêu nhiệm vụ thấy thôi, mà mục tiêu nhiệm vụ cuối cùng cũng bị anh giải quyết. Nhưng nếu mọi người trong tổ chức đều biết thì đó là chuyện lớn rồi. Sau khi cân đo đong đếm xong, Tiêu Anh Kỳ xám xịt trả lời, "Được rồi, tôi mặc."

An Triết Hàn nhận được kết quả cũng chỉ đơn giản phóng một cái ám khí cắt đứt dây trói cho Tiêu Anh Kỳ rồi lạnh nhạt đi ra ngoài.

Mọi người giấu anh chuyện của Điềm Điềm anh rất tức giận, nhưng anh lại không thể đi gây chuyện với Mẫn Nguyệt và Hàn Viên Viên nên kết quả Tiêu Anh Kỳ liền phải chịu tội.

Anh cúi đầu nhìn tin tức trong điện thoại, hiếm thấy nở nụ cười yêu chiều, "Đến lúc đi tìm em rồi!"

Cũng vào thời điểm đó, ở Maldives

Vũ Điềm Điềm mặc bộ đồ bơi nóng bỏng, đeo mắt kính đen nằm trên ghế mây vừa thưởng thức rượu ngon vừa ngắm nhìn mặt biển xanh biếc.

Thân hình ma quỷ của cô đã khiến rất nhiều người đàn ông chú ý, có một số người to gan đến tán tỉnh cô nhưng đều bị cô lạnh lùng từ chối. Dần dần mọi người đều hiểu ra đây là một mĩ nhân băng sơn không thể trêu chọc.

Vũ Điềm Điềm uống rượu xong khẽ liếm môi, "Nên chơi gì đây, hay là lướt sóng đi."

Cô vừa dứt lời liền đi đứng dậy cầm tấm ván bên cạnh mình đi ra giữa biển. Khi cô lấy mắt kính xuống thì không ít người hút khí lạnh. Đẹp, thật sự là quá đẹp!

Sau đó mọi người liền thấy hình ảnh mỹ nhân mạnh mẽ đang lướt sóng biển, vô cùng soái khí. Cô lướt sóng xong liền cầm tấm ván đi vào bờ, bởi vì mái tóc ướt nên cô hất tóc ra sau.

Bởi vì động tác này của cô đã thu lấy không biết bao nhiêu ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông ở đây. Thân hình đã đẹp, gương mặt càng đẹp hơn. Mặc dù cô lạnh lùng nhưng lại gợi lên bản năng chinh phục của đàn ông.

Vũ Điềm Điềm không biết, cô đã vô tình tạo ra vô số hoa đào. Để người nào đó sau khi nhìn thấy vô cùng tức giận, điên cuồng trừng phạt cô trên giường. Đương nhiên chuyện này nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Đuổi theo và từ chối

Sáng sớm trời quang, Vũ Điềm Điềm dụi mắt một lúc rồi mới mơ màng thức dậy. Cô kéo thân thể xuống giường, đến bên cửa sổ rồi mở màn cửa ra, để ánh nắng chiếu vào phòng.

Trên người cô chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, mái tóc xoã tung, mang theo vẻ lười biếng lại vô cùng quyến rũ.

Cô nhìn cảnh biển cách đó không xa bên ngoài cửa sổ, khẽ thì thầm, "Hôm nay là ngày cuối rồi, tiếp theo nên đi đâu đây?"

Vũ Điềm Điềm ngẫn người một hồi rồi cười khẽ, "Cứ tận hưởng hết hôm nay đã."

Từ lúc Vũ Điềm Điềm đi xuống đại sảnh khách sạn thì đã thấy kì lạ. Cô luôn cảm thấy có một ánh mắt trong bóng tối luôn dõi theo cô, nhưng khi cô

quay lại thì không thấy có gì bất thường.

Chân mày Vũ Điềm Điềm nhíu lại, sau đó lại giãn ra, có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi.

Vũ Điềm Điềm ăn sáng xong thì khoác khăn tắm ra ngoài bãi biển. Chỉ là hôm nay cô ra cửa không coi giờ rồi, nếu không tại sao đi tắm biển thôi mà cũng bị chặn lại thế này.

Trước mặt cô là ba người đàn ông nước ngoài da đen rất to con, bọn họ chặn cô lại, cười rất đáng khinh. "Không ngờ hôm nay đi tắm biển mà lại tình cờ gặp được mỹ nhân, còn là một mỹ nhân châu Á nữa. Chúng ta đúng là may mắn, haha."

Tên đứng giữa vừa dùng ánh mắt tăm tối quan sát cô, vừa quay sang nói chuyện với hai người bạn đi cùng với mình. Cả ba người khi nhìn cô đều lộ ra ánh mắt thèm khát, nhất là khi nhìn đến vị trí đang nhô lên sau lớp áo tắm.

Có tên liếm môi, bước đến muốn cầm tay cô, "Em gái nhỏ, có muốn cùng bọn anh đi vui đùa một chút không, lát nữa chúng ta lại tắm biển cùng nhau."

Vũ Điềm Điềm lùi về sau vài bước tránh thoát cánh tay ghê tởm kia, lộ ra vẻ chán ghét, giọng nói càng thêm lạnh lùng, "Không cần."

Dường như người đàn ông da đen đó bị hành động coi thường của cô chọc giận, thần sắc bỗng nhiên trở nên hung ác. "Em gái nhỏ, anh khuyên em tốt nhất nên nghe lời anh đi, nếu không em sẽ phải chịu đau đấy, anh không muốn nặng tay với người đẹp đâu."

Vũ Điềm Điềm nhéo nhéo mi tâm, thật phiền phức, cô chỉ muốn yên bình đi tắm biển thôi mà. Cô lặng lẽ cười lạnh, là do các người xông vào hang cọp đấy nhá, vậy thì đừng trách bà đây!

Đúng lúc Vũ Điềm Điềm định ra tay thì bị một bàn tay to lớn đè lại, đồng thời một bàn tay khác vòng qua eo cô kéo cả người cô ngã về sau, rơi vào một lồng ngực rắn chắc. Trên đầu cũng vang lên âm thanh lành lạnh: "Các người có vấn đề gì với bạn gái của tôi sao?"

Vũ Điềm Điềm kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy người ở phía sau là An Triết Hàn. Tại sao anh lại đến đây?!!

Cô mím môi, trong lòng không rõ tư vị, có một thứ gì đó vừa len lói lên thì đã bị cô dập tắt.

"Anh là bạn trai của cô gái này?"

Cuối cùng vẫn là giọng nói của người đàn ông da đen kia kéo tâm trí cô lại. Nghe câu hỏi của anh ta, cô như con mèo bị giẫm đuôi, hét lên: "Không....."

"Phải!"

Vũ Điềm Điềm ngạc nhiên trừng mắt, ý muốn hỏi anh tại sao lại nói vậy?

An Triết Hàn hơi ghé đầu vào tai cô nói nhỏ: "Em đừng làm rộn, đuổi bọn họ đi trước đã."

Anh nói vậy chỉ muốn vỗ về cho cô yên tĩnh một chút, nhưng không ngờ câu nói này lại đụng trúng giây thần kinh nào đó của Vũ Điềm Điềm.

An Triết Hàn nói cô đang làm rộn? Hừ, cô có làm gì chứ, nếu anh đã nói vậy thì cô sẽ chứng minh cho anh xem là cô làm rộn tới mức nào!

Vũ Điềm Điềm gạt tay của An Triết Hàn đang đặt trên eo cô ra, bực mình nói: "Ai là bạn gái của anh chứ, đừng nói lung tung!"

An Triết Hàn bất đắc dĩ nhéo mi tâm, anh biết ngay cô sẽ không dễ dàng nghe lời anh mà.

"Điềm Điềm, em đừng tùy hứng nữa, anh chưa từng chấp nhận chia tay nên anh vẫn là bạn trai của em."

"Tôi cứ tùy hứng như thế đấy, đừng quên, chúng ta đã chia tay rồi, không còn liên quan gì với nhau nữa, đường ai nấy đi."

An Triết Hàn bị câu nói này của cô chọc giận, trán nổi gân xanh. "Vũ Điềm Điềm, em đừng có quá đáng, anh nói rồi, anh sẽ không chia tay."

Vũ Điềm Điềm cũng điên lên, hét lớn, "An Triết Hàn, bây giờ anh chạy đến đây nói những lời này với tôi là có ý gì, chẳng phải lúc trước anh bảo không yêu tôi sao? Bây giờ còn đi nói những lời như vậy, thật buồn nôn."

Ba người đàn ông da đen kia bị chuyển biến này doạ cho sợ luôn rồi, mẹ nó, kịch bản không phải diễn vậy a!

Một tên trong đó chen miệng vô tìm cảm giác tồn tại, "Vậy hai người rốt cuộc có phải là người yêu không?"

An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm đang cãi nhau hăng say vậy mà lại ăn ý quát lớn.

"Câm miệng!"

"Câm miệng!"

Ánh mắt của hai người họ lạnh lùng lướt qua ba người đàn ông kia, lập tức ba người đó cảm thấy lạnh sóng lưng. Quá đáng sợ!

Đầu óc xoay chuyển, cuối cùng họ lựa chọn bỏ đi, trước khi đi còn lầm bầm một câu, "Cứ tưởng sẽ tán tỉnh được một mỹ nhân quyến rũ, ai ngờ lại đụng trúng một cặp thần kinh. Đúng là xui xẻo!"

Tai An Triết Hàn và Vũ Điềm Điềm rất thính nên đương nhiên nghe thấy rõ, hai người bỗng im lặng. Sau khi ba người kia đi, họ vẫn giữ trạng thái trầm mặc đó, cuối cùng vẫn là An Triết Hàn phá vỡ yên tĩnh trước.

"Em có biết em đột nhiên bỏ đi như vậy khiến anh lo lắm không, giống như khi nãy, nếu anh không xuất hiện thì em phải đối phó như thế nào với ba người kia?"

Vũ Điềm Điềm bình tĩnh nói: "Đây là chuyện riêng của tôi, tự tôi có cách giải quyết của mình, không cần anh lo."

"Cách giải quyết gì, dùng nắm đấm? Vũ Điềm Điềm, dù em có lợi hại như thế nào đi chăng nữa thì em vẫn là một cô gái." An Triết Hàn vốn muốn bày tỏ quan tâm cô, nhưng ai ngờ lời vừa nói ra lại thành như thế. Chỉ là thái độ của cô cùng với sự việc khi nãy khiến anh rất tức giận, cuối cùng không chịu được bày tỏ tức giận trước mặt cô.

Vũ Điềm Điềm trực tiếp bộc phát, "Con gái thì thế nào, thực lực của tôi cũng không kém. Hơn nữa, tôi đã nói tôi không có thai, anh còn quan tâm tôi như vậy làm gì?"

An Triết Hàn mới nhớ ra đây là khúc mắc giữa bọn họ, nếu anh không giải thích rõ ràng thì e rằng cô mãi mãi cũng không chịu chấp nhận anh.

"Điềm Điềm, em nghe anh nói, thật ra....."

"Không cần giải thích, tôi không muốn nghe."

Vũ Điềm Điềm làm một bộ lạnh nhạt không quan tâm, lướt qua người An Triết Hàn rời đi. Thật ra cô chỉ sợ lời nói tiếp theo của anh làm tổn thương cô mà thôi. Bị lừa lần thứ nhất là ngây thơ, lần thứ hai là ngu ngốc, còn lần thứ ba thì chính là không có thuốc chữa.

An Triết Hàn hơi đờ người ra một chút, sau đó cười khổ. Chẳng phải đã nói muốn mang cô về hay sao, hiện tại chỉ với những lời này thì anh không thể nản lòng được. An Triết Hàn lắc đầu, xoay người đuổi theo cô.

Lưu Ly Bảo

"Lão đại, Mẫn Nguyệt, tôi đã chôn cất tốt thi thể của Hà Minh và Mai Thu Phương rồi. Cũng đã điều tra camera xung quanh, quả nhiên giống như lời hai người nói, không có ai khả nghi." Khi Vũ Hiên vào cửa thì đã báo cáo tình hình với Nam Cung Âu Thần, sắc mặt rất khó coi.

Vũ Trạch nhíu mày cảm thán vài câu, "Đã có thể lẻn vào quân khu giết người thì sao lại có thể để lại manh mối trên camera chứ. Chỉ là thật đáng tiếc, manh mối bị đứt đoạn từ đây rồi."

Mẫn Nguyệt mím môi trầm tư, vẻ mặt rất khó chịu. Âu Thần ngồi bên cạnh xoa đầu cô, nói: "Vậy hãy đi điều tra tài khoản của Hà Minh và Mai Thu Phương đi. Xem xem mấy tháng trước có ai đưa tiền cho họ không, rồi dựa vào đó tìm ra người đứng sau."

Cô bỗng ngẩng đầu lên, đúng vậy a, sao cô không nghĩ đến cách này nhỉ?!

Vũ Hiên, Vũ Trạch cũng có cùng suy nghĩ với Mẫn Nguyệt, hai người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Âu Thần.

"Lão đại cao minh!"

Hai người vừa nói xong thì vèo một cái, chạy đi điều tra mất rồi.

Khoé mắt Mẫn Nguyệt giật giật, hai người này mà ở gần nhau thì đúng là tràn đầy năng lượng.

Âu Thần thấy tâm trạng cô đã đỡ hơn thì yên tâm, từ sau khi rời khỏi căn nhà đó anh luôn thấy cô buồn phiền, có tâm sự rất lớn.

"Em có muốn biết thêm nhiều chuyện của mẹ em không?"

Mẫn Nguyệt nghe xong ngẩn ra, "Mẹ em?"

Cô bỗng nhào lên trước kéo tay anh, "Đương nhiên là muốn biết rồi, anh có cách nào sao?"

Thấy đôi mắt cô long lanh mong chờ nhìn anh thì Âu Thần bỗng muốn cười, đây mới là bảo bối hoạt bát của anh.

Âu Thần vòng tay qua eo cô, kéo cô dựa sát vào mình. "Có, chỉ là anh muốn có tiền công."

Mặt Mẫn Nguyệt chỉ cách gương mặt anh vài centimet, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô. Mẫn Nguyệt đỏ mặt, rũ mắt xuống không dám nhìn anh, nói lí nhí: "Tiền công gì?"

Âu Thần cười không rõ ý vị, dùng tốc độ sét đánh ngang tai ôm chặt gáy cô hạ một nụ hôn xuống. Anh cùng cô môi lưỡi dây dưa, động tác của Âu Thần

không hề nhẹ nhàng mà bá đạo càn quét trong miệng cô. Chờ tới khi cô gần hết dưỡng khí anh mới tạm thoả mãn thả cô ra.

Mẫn Nguyệt dựa vào ngực anh để bình phục hơi thở, Âu Thần vuốt nhẹ lưng cô, than nhẹ, "Như vậy không đủ, tối về đòi tiền công với em sau."

Cô trợn mắt, không đủ? "Này!"

Âu Thần bật cười, "Được rồi, không đùa em nữa, chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?"

"Đi tìm ba, chẳng phải em muốn biết về mẹ em sao, như vậy ba anh chính là người rõ ràng nhất."

Mẫn Nguyệt: "....." Nếu biết như vậy thì khi nãy cô đã không để cho anh ăn đậu hủ của mình rồi!

Âu Thần vừa nhìn biểu cảm trên mặt cô thì đã biết cô đang nghĩ gì, anh không nói ra nhưng bả vai run run đã chứng tỏ anh đang nhịn cười rất vất vả.

Mẫn Nguyệt giận giữ trừng anh, Âu Thần cuối cùng không nhịn được "Phụt" một tiếng cười lớn.

Cô thở dốc tức giận, véo eo anh sau đó bỏ chạy ra xe trước.

Âu Thần cùng Mẫn Nguyệt vừa vào phòng khách nhà chính thì đã thấy Tần Vân Ngọc. Hai người ăn ý không nói gì lướt qua bà ta lên lầu.

Khuôn mặt Tần Vân Ngọc vặn vẹo, âm u nhìn bóng lưng hai người, bỗng nhiên cười một cách quỷ dị.

Cùng lúc đó Hạ Linh Lung từ trong phòng đi ra cũng tình cờ gặp hai người họ đang đi lên cầu thang. Cô ta theo bản năng giấu thân thể sau bức tường nhìn Âu Thần và Mẫn Nguyệt.

Sau khi họ đi vào thư phòng Nam Cung Hạ thì cô ta mới đi ra phòng khách ngồi cạnh Tần Vân Ngọc.

Âu Thần nói rõ mục đích đến đây với Nam Cung Hạ, khi nghe đến Nam Cung Khuynh Thành, ông nở nụ cười từ ái, đứng dậy lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp lớn.

Cái hộp đó dường như đã có rất lâu rồi, nhưng lại được giữ gìn rất kĩ, không hề có vết bụi nào. Ông vuốt ve cái hộp, hoài niệm nói: "Những gì trong đây đều là của mẹ con từ nhỏ đến lớn, có món đồ chơi con bé thích, có cả cái áo mà con bé tự làm để tặng cho ông ngoại con và ta."

Nam Cung Hạ mở nó ra, trong nó chứa rất nhiều đồ chơi nhỏ, cùng với một cuốn album.

Ông cầm cuốn album đưa cho Mẫn Nguyệt, cô nhận lấy rồi chậm rãi mở nó ra.

Mấy tấm hình ở trang đầu đều là hình ảnh một bé gái rất dễ thương mặc bộ đồ công chúa, đó là Nam Cung Khuynh Thành lúc nhỏ.

Mẫn Nguyệt nhìn những tấm hình này thì đã biết từ nhỏ mẹ cô rất được mọi người yêu thương, muốn làm gì cũng được.

"Mẹ con lúc nhỏ vô cùng nghịch ngợm, tất cả mọi người trong nhà đều bị con bé chỉnh lên chỉnh xuống. Nhưng không ai là không thích con bé cả, nhất là ông ngoại con, quả thật sủng Khuynh Thành tới tận trời."

Âu Thần nghiêng người cùng xem ảnh với cô, nói nhỏ vào tai cô, "Em giống mẹ em lắm đó, đều nghịch ngợm như nhau."

Mẫn Nguyệt lườm anh, "Em đâu có nghịch ngợm!"

"Được, được, em không nghịch ngợm, là anh nghịch ngợm."

Nam Cung Hạ thấy hình thức hai người ở chung như vậy cũng cảm thấy vui vẻ. Chỉ cần Mẫn Nguyệt hạnh phúc thì ông đã vui rồi, ít nhất đó cũng là mong ước của Khuynh Thành.

"Có điều sống trong Nam Cung gia, sự ngây thơ đó cũng không duy trì được bao lâu. Dần dần lớn lên, Khuynh Thành càng trầm tĩnh, có thể nói là lạnh lùng và quyết đoán. Như vậy rất tốt, ít nhất con bé có thể bảo vệ mình. Ngoài gia đình ra, Khuynh Thành không bao giờ để tâm tới người khác, nên khi thấy con bé vì một người đàn ông khác mà cãi lại ông ngoại con thật ra ta rất bất ngờ. Bây giờ nghĩ lại nếu lúc đó ta khuyên nhủ ông ngoại con, cố gắng giữ Khuynh Thành lại thì sẽ không xảy ra bi kịch sau này."

Nam Cung Hạ nhớ về quá khứ, càng nói thì càng kích động, hai mắt đỏ hoe. Ông giật mình khỏi hồi ức, bối rối lau mắt.

"A, sao lại nói đến mấy chuyện đau buồn này. Phải rồi, Mẫn Nguyệt, con vẫn chưa đến thăm mộ mẹ con phải không?"

"Mộ mẹ con? Vẫn chưa."

"Là do ba nuôi sơ suất, để ba ghi địa chỉ chỗ đó cho con. Mộ của Khuynh Thành được đặt ở khu nghĩa trang của Nam Cung gia, nhưng lại nằm ở một nơi riêng biệt."

Nam Cung Hạ vội vàng lấy tờ giấy nhỏ ra ghi địa chỉ rồi đưa cho Mẫn Nguyệt.

"Nếu con thấy nhớ Khuynh Thành thì hãy đến thăm con bé, chắc chắn khi thấy con đến, con bé ở trên trời cũng rất vui."

Mẫn Nguyệt nhận tờ giấy, trầm tư nhìn nó khoảng vài giây rồi cẩn thận bỏ vào túi.

"Cảm ơn ba nuôi."

"Được rồi, đều là người một nhà, khách sáo gì chứ. Nếu hai con muốn đến đó thì mau đi sớm đi, thật đáng tiếc, hôm nay ta bận, không thể đi cùng với hai đứa được."

"Vậy tụi con đi trước."

"Khoan đã!"

Nam Cung Hạ ôm cái hộp đưa cho cô, "Đây đều là của mẹ con, những thứ này phải là con giữ gìn mới đúng."

Mẫn Nguyệt kinh ngạc, cô thất thần nhìn Nam Cung Hạ vài giây rồi cũng nhận lấy. Vì nó hơi nặng nên Âu Thần không để cô cầm mà bản thân tự mình ôm nó.

Khi cô và anh đang đi xuống lầu thì bắt gặp Hạ Linh Lung đang ở cầu thang. Mẫn Nguyệt ngẩn ra, sau đó mới nhớ là Hạ Linh Lung vẫn ở đây.

Nhìn tư thế của cô ta thì chắc hẳn là đang chờ hai người. Hạ Linh Lung không nhìn Mẫn Nguyệt mà chỉ chú ý đến Nam Cung Âu Thần.

"Anh Âu Thần, em có chuyện muốn nói với anh, anh có thể cho em vài phút được không?"

Âu Thần không hề lưu tình từ chối, "Không được, tôi rất bận."

Mẫn Nguyệt suýt chút nữa là cười ra tiếng, người đàn ông nhà cô, quả thật quá tuyệt!

Sắc mặt của Hạ Linh Lung cứng đờ, nụ cười trên khoé môi suýt chút nữa không giữ được. Cô ta đáng thương nói: "Thật sự chỉ có mấy phút cũng không được sao, em bảo đảm sẽ không làm mất thời gian của anh đâu."

Âu Thần còn định tiếp tục từ chối, nhưng bị Mẫn Nguyệt đè tay lại. "Thần, nhìn cô ấy đáng thương như vậy hay là anh nghe cô ấy nói vài câu đi." Cô cũng muốn biết là Hạ Linh Lung sẽ nói gì với Âu Thần.

Anh bất mãn nhìn cô nhưng cũng không thể nói gì, chỉ đành cứng ngắc gật đầu.

Tuy anh Âu Thần chịu nói chuyện với cô ta là tốt, nhưng đó là anh nghe lời Nam Cung Mẫn Nguyệt mới làm vậy thì thật sự Hạ Linh Lung không vui nổi. Hơn nữa trong giọng điệu của Nam Cung Mẫn Nguyệt cô ta luôn cảm thấy mình bị chế nhạo.

"Em đi ra xe trước chờ anh, khi nào hai người nói chuyện xong thì ra." Mẫn Nguyệt lấy hộp đồ từ tay anh mang ra ngoài.

Lúc cô đi ngang người Hạ Linh Lung thì thoáng dừng lại.

"Hạ Linh Lung!"

Hạ Linh Lung giật mình, nghi ngờ hỏi Mẫn Nguyệt, "Cô gọi tôi là có chuyện gì?"

Mẫn Nguyệt cười, chỉ là nụ cười đó có chút kì lạ, "Không có gì, chỉ là đột nhiên tôi nhớ đến tên của một người tôi quen tương tự với tên cô. Chữ cái đầu của tên cô ấy cũng là L."

Trong mắt Hạ Linh Lung loé lên kinh hoàng, trong nháy mắt thân thể cứng đờ, cô ta khô khan trả lời: "Chắc là trùng hợp thôi, trên đời này người trùng tên rất nhiều. Hơn nữa chỉ là chữ cái đầu mà thôi, tên có giống nhau hay không thì chưa biết được."

Mẫn Nguyệt không để ý nhướn mày, "Vậy sao? Nếu thế thì thật đáng tiếc, nếu hai người trùng tên với nhau thì chắc chắn rất thú vị."

Cô nói xong cũng không để ý Hạ Linh Lung phản ứng thế nào mà đi ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tai nạn xe

Nhịp tim Hạ Linh Lung đập dồn dập, tâm khẽ hoảng loạn. Không lẽ cô ta đã biết?

Nhưng nếu đã biết thì tại sao Nam Cung Mẫn Nguyệt lại để yên như vậy? Thế thì khả năng lớn nhất là cô ta chỉ đang nghi ngờ, sau đó thăm dò cô thôi.

Hạ Linh Lung tự an ủi mình như vậy nhưng cũng không dám buông lỏng thần kinh cảnh giác.

Âu Thần thấy dáng vẻ mất hồn của Hạ Linh Lung mà nhíu mày, bảo có chuyện nói với anh mà bây giờ Hạ Linh Lung chỉ đứng ngẩn người thế là sao?

Anh nói bận đương nhiên là bận thật, cho nên không hề có kiên nhẫn chờ Hạ Linh Lung ngẩn người xong.

"Có chuyện gì?"

Hạ Linh Lung hồi thần, có chút uất ức nói: "Bây giờ đến cả nói chuyện với em vài câu anh cũng chán ghét vậy sao?"

Âu Thần nhíu mày không nói, không biết thái độ của anh là gì.

Hạ Linh Lung cười khổ, "Nhưng mà sắp tới có lẽ anh không cần cảm thấy chán ghét nữa rồi."

Âu Thần tiếp tục trầm mặc.

Hạ Linh Lung vẻ mặt có chút cứng đờ, nhưng vẫn nói tiếp.

"Nửa tháng nữa em phải rời đi rồi, cho nên anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

Âu Thần lãnh đạm nói, "Đi đường mạnh khoẻ!" Nói xong thì anh cũng xoay người muốn đi, hiển nhiên là đã hết kiên nhẫn rồi.

Hạ Linh Lung ngẩn ra, không thể ngờ anh lại nói như thế. Cô ta cắn răng đuổi theo muốn ôm anh nhưng bị anh tránh thoát.

Đã có kinh nghiệm một lần nên anh tuyệt đối không thể để Hạ Linh Lung ôm anh lần nữa. Đùa à, nếu để bảo bối nhìn thấy thì chắc tối nay anh sẽ bị đuổi xuống giường cho xem.

Hạ Linh Lung không thể ôm được anh thì chỉ đành uất ức đứng đó. "Anh vô tình với em đến thế sao, anh có biết không, em thích anh, từ nhỏ đã thích anh. Lúc nhỏ em không hề muốn rời xa anh, nhưng lúc đó em không có năng lực để phản kháng lại ba em. Mấy năm ở nước ngoài em rất nhớ anh, vì thế em nỗ lực tìm mọi cách để quay về. Cuối cùng em đã quay về nhưng mọi thứ thay đổi rồi, anh cũng thay đổi, không còn để ý đến em nữa. Âu Thần, ba em đã đi rồi, hiện giờ em chỉ còn anh thôi. Em biết em không thể có được tình cảm của anh, nhưng mà chỉ hôm nay thôi, anh có thể ở bên em được không? Anh không cần làm gì cả, em chỉ muốn ăn cùng anh một bữa cơm thôi."

Hạ Linh Lung dùng ánh mắt đáng thương, mong chờ nhìn Nam Cung Âu Thần. Nếu là người đàn ông khác bị một cô gái nhìn như vậy, cùng với những lời lẽ đó thì đã bị đả động. Nhưng thật đáng tiếc, Âu Thần không nằm trong số những người đàn ông đó. Bản tính của anh vốn là vô tình, ngoài bảo bối ra, anh tuyệt đối không bao giờ để ý tới người khác.

"Tôi làm không được, tôi không thể thích cô, cũng không thể ăn cơm với cô. Nếu đã không thích thì cần gì cho cô hy vọng."

Tâm Hạ Linh Lung như rơi vào hầm băng, anh thật sự vô tình đến vậy?!

"Không thể cùng ăn cơm cũng được, anh chỉ cần ở đây một ngày thôi, không, nửa ngày cũng được, em chỉ muốn nhìn thấy anh."

"Tôi sẽ không chấp nhận đâu, cô từ bỏ đi."

Vẻ mặt Âu Thần lạnh lùng nói xong câu đó liền bỏ đi, lưu lại cho Hạ Linh Lung một bóng lưng vô tình.

Thần sắc Hạ Linh Lung vặn vẹo, vẻ đáng thương khi nãy đã biến mất không còn, cô ta căm hận hét lớn. "Nam Cung Âu Thần, anh sẽ hối hận đó!"

Âu Thần nghe thấy câu nói đó bước chân cũng không dừng lại, hoàn toàn không hề đem lời nói của Hạ Linh Lung để trong lòng.

Hạ Linh Lung cắn môi căm giận, biểu tình khó chịu đi ra phòng khách. Khi thấy Tần Vân Ngọc thì đôi mắt lại rưng rưng muốn khóc, nhào vào lòng bà ta.

Tần Vân Ngọc dù có chút bất ngờ nhưng vẫn an ủi Hạ Linh Lung. "Nó đã từ chối rồi phải không, dì đã nói thằng con hoang đó có gì tốt để thích chứ. Con xem, bây giờ chẳng phải con đã đau lòng thế này sao. Từ chối cũng tốt, không cần phải khổ sở vì nó nữa."

Tần Vân Ngọc vẫn dạt dào nói tiếp, bà không nhìn thấy khi Hạ Linh Lung nằm trong ngực bà là một vẻ mặt trào phúng.

Cô ta chờ Tần Vân Ngọc nói xong rồi mới ngẩng đầu lên, biểu tình bối rối. "Nhưng mà con đã thích anh ấy từ khi còn nhỏ, nếu không phải.....không phải tại Mẫn Nguyệt.....Á, con nói sai rồi, đều là do con không tốt, không làm anh ấy thích. Nếu anh ấy đã từ chối con rồi thì con cũng chỉ đành từ bỏ

phần tình cảm này thôi."

Mắt Tần Vân Ngọc loé lên, "Hừ, cũng là con nhỏ yêu tinh kia, mê hoặc hết mọi người, cả bác Hạ của con cũng vậy, yêu thương cô ta khắp mọi nơi. Nhưng mà con yên tâm, con nhỏ đó sắp biến mất khỏi tầm mắt của chúng ta rồi."

Hạ Linh Lung ra vẻ nghi hoặc, "Dì, dì nói vậy nghĩa là gì?"

"Dì nói cho con biết, dì chướng mắt con nhỏ đó lâu rồi, dựa vào đâu mà cô ta được nhận hết phần tài sản vốn thuộc về dì chứ. Nên lần này dì đã cho cô ta một bài học, e rằng không lâu nữa chúng ta sẽ nghe được tin có một chiếc xe bị đứt thắng gặp tai nạn giữa đường. Người trong xe bị thương rất nặng, hoặc có thể là.....đã chết!"

Hai mắt Hạ Linh Lung trừng lớn như rất kinh hoảng, tay che miệng lắp bắp. "Dì, không lẽ dì....."

"Suỵt, bí mật này cũng chỉ có chúng ta biết thôi. Thật ra lúc nãy dì đã kêu người động tay động chân vào xe của Nam Cung Mẫn Nguyệt, lần này sống hay chết thì phải xem vận số của cô ta rồi."

"Nhưng mà khi nãy anh Âu Thần đi cùng với cô ấy, nếu vậy thì bọn họ sẽ về cùng nhau. Anh ấy.....anh ấy phải làm sao bây giờ?"

"Cái này cũng là do thằng con hoang đó xui xẻo mà thôi, nếu lúc nãy nó đồng ý với con thì sẽ không gặp chuyện gì rồi. Nếu trách thì phải trách nó, đây đúng là quả báo mà. Thằng con hoang đó đã từ chối con rồi thì con không cần quan tâm tới nó nữa."

Hạ Linh Lung có chút do dự, cuối cùng ngập ngừng gật đầu. "Vâng, dì."

Nhìn qua Hạ Linh Lung có vẻ là đang sợ hãi, nhưng đáy mắt cô ta lại là một mảnh bình tĩnh đến đáng sợ. Ngay từ đầu cô ta đã biết kế hoạch của Tần Vân Ngọc, chỉ là giả vờ không biết mà thôi, sẵn tiện tương kế tựu kế. Cô ta cũng giống Tần Vân Ngọc chỉ muốn xuống tay với Nam Cung Mẫn Nguyệt nên đã cố gắng níu kéo Nam Cung Âu Thần ở lại.

Chỉ là anh đã vô tình như thế thì cô ta tại sao phải mềm lòng, ở bên cạnh Nam Cung Mẫn Nguyệt là do anh lựa chọn. Nếu vậy thì anh phải chấp nhận hậu quả của nó, khi nãy cô ta đã nói rồi, Nam Cung Âu Thần, anh nhất định sẽ phải hối hận!

Nam Cung Hạ từ trên lầu đi xuống uống nước, thấy Tần Vân Ngọc đang nói gì đó với Hạ Linh Lung có vẻ rất đắc ý thì chỉ thoáng nhíu mày, không để tâm lắm đi vào nhà bếp.

Khi Nam Cung Âu Thần ra ngoài thì đã thấy Mẫn Nguyệt ngồi yên tĩnh trên ghế lái, anh cũng rất tự nhiên mà mở cửa ngồi vào ghế phụ lái bên cạnh cô.

Mẫn Nguyệt nghiêng đầu nhìn anh, một tay đặt trên vô lăng. "Hạ Linh Lung nói gì với anh vậy?"

Âu Thần vừa trả lời vừa trêu chọc cô, "Hạ Linh Lung tỏ tình với anh, còn muốn anh ở lại ăn cơm cùng cô ta, nhưng anh từ chối rồi. Sao vậy, em ghen à?"

"Hừ, ai thèm ghen, anh bớt tự đa tình đi."

"Thật sự? Vậy anh quay vào trong đây, dù sao cũng được người ta mời ăn cơm miễn phí."

Âu Thần thử đặt tay lên cánh cửa, Mẫn Nguyệt tuy biết anh đang giả vờ nhưng vẫn giận dỗi nói: "Anh dám! Nếu anh vào đó thì hôm nay anh cũng đừng hòng vào phòng em nữa, cũng đừng nghĩ được ăn cơm nữa."

Nam Cung Âu Thần bật cười, đột nhiên kéo gáy cô lại hạ xuống một nụ hôn.

Hôn xong, trán anh tựa vào trán cô, "Sao em lại đáng yêu vậy chứ!"

Sắc mặt Mẫn Nguyệt đỏ bừng, chỉ trừng mắt anh. Tâm Âu Thần động động, còn muốn hôn cô thêm lần nữa nhưng bị Mẫn Nguyệt đẩy ra.

"Đừng nháo, mau ngồi đàng hoàng lại, em còn muốn nhanh về nhà đấy."

Âu Thần bĩu môi, không tình nguyện ngồi ngay ngắn chỗ ghế phụ lái.

"Vậy thì làm phiền Nam Cung tiểu thư mau lái xe đưa anh về nhà, anh đói rồi, rất muốn ăn cơm."

Mẫn Nguyệt không để ý đến anh nữa, khởi động xe rời khỏi nhà chính.

Đi được một lúc cô mới nhớ lại vấn đề vừa nãy, "Tại sao Hạ Linh Lung đột nhiên tỏ tình với anh?"

"Cô ta bảo cô ta sắp rời đi rồi, trước khi đi muốn cùng anh ăn cơm."

"Hả? Rời đi?"

"Ừ, chắc là nửa tháng nữa sẽ đi."

"Thật kì lạ!"

"Làm sao?"

"Hạ Linh Lung chịu từ bỏ anh dễ dàng vậy sao?"

Âu Thần đen mặt, "Người đàn ông của em đã tự động chặt đứt hoa đào, tình địch của em cũng tự động bỏ đi mà em còn nghi ngờ à?"

Mẫn Nguyệt lẩm bẩm, "Ai biết được là có bỏ đi thật hay không chứ!" Theo sự hiểu biết của cô với Hạ Linh Lung, cô ta không dễ dàng từ bỏ vậy đâu. Cho dù là bị cô phát hiện ra thân phận đi nữa thì cũng không thêt nào bỏ đi như vậy. Nếu thế thì là có âm mưu gì đây?

Cô còn đang bận suy nghĩ nhưng bỗng nhiên cảm thấy tốc độ xe đi nhanh. Mẫn Nguyệt còn cho rằng đang xuống núi nên mới như vậy, chỉ thoáng đạp thắng, nhưng mà cảm giác chỗ bàn chân nhẹ bẫng.

Mẫn Nguyệt cả kinh, thử đạp thắng lại mấy lần nhưng đều không có tác dụng.

Âu Thần cũng phát hiện thần sắc kì lạ của cô, lo lắng hỏi, "Làm sao vậy?"

Biểu tình trên mặt Mẫn Nguyệt trở thành lạnh lùng, "Xe chúng ta bị đụng vào, đã đứt thắng rồi. Mà hiện tại là đang xuống núi, tốc độ xe sẽ càng lúc càng tăng, e là không khống chế được nữa."

Giọng nói cô nhẹ nhàng nhưng trầm trọng, nói thẳng tình hình bây giờ của hai người, nếu không nghĩ cách thì cả hai người sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu là bình thường thì cô còn có thể khống chế chiếc xe này, nhưng hiện tại đang xuống núi thì rất khó.

Mẫn Nguyệt vẫn tiếp tục đạp phanh, đồng thời kéo cần, nhả số, cố gắng hạ tốc độ xe đến mức thấp nhất. Dù sao cô cũng là tay đua nổi danh thế giới, trường hợp này dù chưa gặp thì cũng biết cách xử lý.

"Còn khoảng 20 mét nữa chúng ta sẽ đi ngang một mảnh đất bằng phẳng, khi đó tốc độ xe sẽ giảm dần, em và anh cùng lúc đó phải nhảy xuống xe."

Âu Thần không nói gì mà nhảy mà chỗ của cô, ôm cô đặt trên đùi mình, hai người đều cùng ngồi trên ghế lái.

"Thần?" Động tác anh bất thình lình như vậy đã suýt doạ cô hết hồn.

"Chúng ta cùng nhảy!" Bàn tay anh bao phủ tay cô đặt trên vô lăng, giọng nói trầm trầm nhưng cho cô sự yên tâm vững chắc.

Mẫn Nguyệt ngẩn ra, thoáng cười, "Ừ!"

Tới khu đất đã nói kia, Mẫn Nguyệt điều khiển xe đi vào làn cỏ bên đường, thấy xe đã giảm bớt tốc độ thì hét lớn: "Nhảy!"

Cùng lúc đó, Âu Thần một tay đẩy cửa ra, ôm cô cùng nhảy ra ngoài. Hai người ôm chặt nhau lăn vài vòng trên đất, Âu Thần bảo vệ cô hết cỡ, cố gắng để cho cô không bị thương.

Mẫn Nguyệt lăn tới choáng váng, thầm nghĩ không biết tới khi nào mới dừng. Cũng may hai người đụng trúng một hòn đá lớn, hòn đá đó đã cản hai người lại.

Âu Thần và Mẫn Nguyệt đều thoáng thở nhẹ, sau đó anh buông cô ra, từ từ đứng lên. Mẫn Nguyệt được anh đỡ đứng dậy, phủi bụi trên người. Âu Thần thấy trên người cô có vài chỗ bị trầy da thì rất khó chịu, khi nãy anh ôm cô chặt như vậy mà vẫn làm cô bị thương.

Mẫn Nguyệt không quan tâm đến mà chỉ cầm cánh tay của anh nhìn chằm chằm một vết rách kéo dài từ khủy tay xuống. Cô mím môi, "Em đã nói rồi, không cần phải che chở cho em, em có thể tự bảo vệ mình."

Âu Thần dùng cánh tay còn lại không bị thương kéo cô ôm vào trong ngực, "Nhưng anh không yên tâm."

Mẫn Nguyệt còn muốn nói gì đó nhưng bỗng nghe thấy một tiếng nổ lớn, Âu Thần liền kéo cô ngồi xuống. Một lúc sau Mẫn Nguyệt ngẩn đầu lên thì thấy chiếc xe khi nãy của hai người đã tông vào vách đá sau đó bùm một cái liền nổ.

Nếu như khi nãy cô và Âu Thần không nhảy xuống thì có lẽ bây giờ bọn họ đã bị chết cháy trong xe rồi.

Đáy mắt cô hiện lên tia sáng lạnh, rốt cuộc là ai hại bọn họ?

Trong một khách sạn cao cấp năm sao ở thành phố A, Hiên Viên Nhã đang ngã người trên sô pha vừa xoay xoay khối rubik vừa suy nghĩ gì đó.

Một người đàn ông áo đen bước vào phòng thấy cô đang chơi rubik thì cũng không thấy lạ, dường như đã quen rồi. Anh ta chỉ cúi đầu nói: "Gia chủ, tôi....."

Nhưng mà chưa kịp nói thì đã bị Hiên Viên Nhã cắt ngang, "Ở bên ngoài thì gọi tôi là tiểu thư được rồi, tôi đã nói bao nhiêu lần, sao anh vẫn không nhớ vậy!"

Người đàn ông đó ho khan, điều chỉnh lại giọng nói của mình, "Tiểu thư, kết quả giám định DNA đã có rồi!"

Hiên Viên Nhã lập tức vứt khối rubik kia đi, nhảy xuống sô pha đứng trước mặt anh ta. "Có rồi? Ở đâu?"

Người đàn ông đó ngẩn ra, anh ta chưa bao giờ thấy gia chủ của mình thất thố như vậy. Bàn tay đang định đưa hồ sơ cũng cứng đờ.

Hiên Viên Nhã không đợi anh ta trả lời thì đã thấy tập hồ sơ mà anh ta đang cầm, cô giật lấy rồi nhanh chóng mở ra xem.

Người đàn ông: "....."

Nhìn dòng chữ cuối trên tờ giấy, khuôn mặt cô nở nụ cười rạng rỡ. "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!"

"Những thông tin khác thì sao?"

"Tôi điều tra được, mười năm trước, Nam Cung gia đã nhận nuôi Nam Cung Mẫn Nguyệt, nhưng lúc đó họ không biết gì cả, hơn nữa Nam Cung Mẫn Nguyệt đã mất trí nhớ. Gần đây họ xảy ra nội chiến cũng vì vậy mà phát hiện cô ấy là con của Nam Cung Khuynh Thành."

Hiên Viên Nhã nắm chặt tờ kết quả giám định, cười ngây ngô, "Quả nhiên là con bé, đứa con của anh hai và chị Khuynh Thành, hậu duệ của Hiên Viên gia, tôi đã tìm được rồi."

"Tiểu thư, vậy tiếp theo có phải nên báo cho lão phu nhân không?"

"Ừ nên báo, mẹ đã chờ tin tức này lâu rồi."

Người đàn ông gật đầu, định đi ra ngoài báo tin thì đã bị Hiên Viên Nhã cản lại. "Không được, nếu bây giờ báo cho bà ấy thì chắc chắn bà ấy sẽ đi máy bay qua đây ngay lập tức. Tình hình bên đó lại không ổn định, aiz, vẫn là để tôi tự quay về nói đi. Anh mau đặt vé máy bay cho tôi."

"Vâng, tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Lời cầu xin

Tại bệnh viện trung tâm thành phố A

"Bảo bối, anh khát nước!"

Mẫn Nguyệt xoay người chạy đi lấy bình nước trên bàn rót ra ly cho Nam Cung Âu Thần.

"Bảo bối, anh đói bụng!"

Mẫn Nguyệt lập tức mở hộp cơm đã làm sẵn ở nhà đưa cho anh.

"Bảo bối, tay anh đau, em đút cho anh đi."

Mẫn Nguyệt nhìn vẻ mặt đáng thương của anh đang làm nũng với cô, cuối cùng cắn răng cầm cây muỗng lên.

"Bảo bối, anh muốn ăn táo!"

Mẫn Nguyệt liền cầm ví tiền chạy xuống siêu thị mini dưới bệnh viện mua táo, còn là loại táo nhập khẩu.

Lúc cô quay về thì đã thấy Nam Cung Âu Thần đang nhàn nhã ngồi đọc báo trên giường. Mẫn Nguyệt đi đến cái bàn bên cạnh bắt đầu gọt táo. Trái táo được cô gọt thành từng miếng bằng nhau, đặt trên dĩa đưa đến trước mặt anh.

Âu Thần ăn được vài miếng thì đặt xuống, sắc mặt khó chịu. "Bảo bối, anh muốn đi vệ sinh."

Mẫn Nguyệt trợn mắt, cuối cùng không chịu nổi nữa, bật dậy hét lớn: "Nam Cung Âu Thần, anh đừng có quá đáng, anh bị thương ở tay không phải ở chân!"

Cô bực bội định đi ra ngoài, nhưng bị người nào đó kéo tay lại rồi dùng cánh tay không bị thương đem cô đặt trên đùi mình.

Âu Thần cọ cọ vào hõm vai cô, buồn cười nói: "Là ai nói muốn chăm sóc anh hả, mới đó đã bỏ anh đi rồi sao?"

Mẫn Nguyệt hừ một tiếng, quay đầu đi, "Cho nên anh liền lợi dụng chuyện đó để trêu chọc em hả?! Không bỏ đi chẳng lẽ để anh trêu chọc tiếp à?"

Âu Thần thật sự bật cười, "Được, được, là anh sai, không chọc em nữa." Anh không dám nói cô, bộ dáng cô vì anh mà phục vụ rất đáng yêu. Đáng yêu đến nỗi làm anh nhìn chỉ muốn bắt nạt cô thôi.

Mẫn Nguyệt vẫn không chịu nhìn anh, Âu Thần liền dùng mũi cọ vào cổ cô. Mẫn Nguyệt bị nhột mà rụt người lại, dùng một tay đẩy đầu anh ra. "Anh đừng nháo nữa."

Anh đặt cằm trên vai cô, dùng ánh mắt đắc ý nhìn cô. "Hết giận rồi sao?"

"Ai nói, em vẫn còn rất giận!"

"A, vậy thì xem ra anh phải tiếp tục nháo rồi."

Lần đầu tiên chứng kiến Âu Thần có bộ mặt trẻ con như vậy, cô thật sự đỡ không nổi, trong lòng lại buồn cười. Nhưng sau đó cô thật sự bị anh nháo đến không chịu nổi.

"A, Nam Cung Âu Thần, anh làm gì vậy?! Mau thả em ra!"

"Đừng cọ, đừng cọ nữa mà, em nhột!"

"A, em hết giận rồi, thật sự hết giận rồi, anh tha cho em đi!"

Trong lúc hai người đùa giỡn đến quên cả trời đất thì có một người đứng ở cửa nhìn khung cảnh bên trong mà không biết phải làm sao. Tiến không được, lùi cũng không được. Aiz, thôi kệ đi, cứ gõ cửa trước đã.

"Cốc, cốc!"

Âu Thần và Mẫn Nguyệt cùng nhìn ra cửa thì thấy Nam Cung Hạ đang đứng đó, ông còn ho khan.

"Khụ, khụ."

Mẫn Nguyệt lúc này mới nhớ ra cô còn đang ngồi trên đùi Âu Thần. Vì vậy cô lập tức nhảy xuống, lúng túng đứng một bên cúi đầu xuống.

Cảm giác trên đùi trống rỗng làm Âu Thần nhíu mày, vì vậy mọi khó chịu đều đổ lên người vừa phá hỏng không khí giữa anh và cô.

Nam Cung Hạ thấy anh dùng anh bất mãn nhìn ông thì cũng ngại ngùng. Nhưng mà hiếm có thể thấy thằng bé xấu mặt như vậy, haha, chuyến đi này cũng không uổng phí.

Ông cố gắng che giấu nụ cười, cố gắng ra vẻ nghiêm túc nói: "Nghe nói hai đứa gặp tai nạn xe, nên ba đến đây thăm."

Nam Cung Âu Thần: "....." Đừng tưởng con không thấy vẻ mặt hả hê đó của ba. Đây thật sự là ba ruột đấy!

Nam Cung Mẫn Nguyệt: "....." Thật không hiểu hai cha con họ đang trao đổi sóng ngầm cái gì!

Cuối cùng vẫn là Nam Cung Hạ mặt dày nói tiếp, "Có bị thương không?"

Thần sắc Âu Thần lạnh nhạt đáp, "Không sao, chỉ bị trầy da cùng trật khớp tay thôi."

Nam Cung Hạ nhìn anh bị băng bó hết cả cánh tay, không vui nhíu mày, còn có chút lo lắng. "Còn nói không sao, đã nặng thế này rồi!"

Ông càng nói Mẫn Nguyệt càng cúi thấp đầu, Âu Thần nhìn thấy liền nắm bàn tay cô.

"Cũng không phải là chưa từng bị thương, thế này không chết được."

Nam Cung Hạ tức đến dựng lông, nhưng bỗng nhiên thấy biểu cảm của Mẫn Nguyệt thì giật mình. Chết tiệt, ông quên để ý đến con bé!

"Mẫn Nguyệt, con đừng hiểu lầm, ba nuôi không có ý trách con, cũng là tại thằng nhóc này không có bản lĩnh. Chỉ như vậy đã bị thương, còn liên lụy đến con nữa. Thế này còn là gia chủ Nam Cung gia gì chứ."

Mẫn Nguyệt chỉ đành cười gượng không nói, thật ra cô không biết đáp lại thế nào. Cô chỉ sợ cô mà nói hùa theo ông thì lát nữa sẽ bị người trên giường ăn đến xương cũng không còn.

Âu Thần đen mặt, nói anh không có bản lĩnh? Đúng là chỉ có ba anh mới dám nói như vậy. Anh rất muốn nói với ông vậy người mười năm trước gặp tai nạn giao thông nằm viện mấy tháng trời là ai. Nhưng mà sợ ông bị đả kích liền thôi.

Nam Cung Hạ nhận được cái nhìn lạnh giá của con trai thì vội đổi chủ đề.

"Có biết được là ai làm không?"

Ông vừa hỏi câu này thì cả căn phòng đều im lặng, cả hai người đều nhìn ông. Nam Cung Hạ phát giác biểu tình hai người có chút kì lạ, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy?"

Nam Cung Âu Thần và Mẫn Nguyệt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là anh tự mình trả lời: "Khi tụi con đến chiếc xe vẫn bình thường nhưng khi về thì xảy ra chuyện. Điều này chứng tỏ là người trong nhà chính làm. Trong nhà chính không có nội gián, người dám ra tay với con thì chỉ có thể là một người."

Âu Thần chỉ nói tới đó nhưng ý trong câu tiếp theo thì Nam Cung Hạ đã hiểu hết. Ông tái mặt, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, bà ấy sẽ không làm vậy, bà ấy....."

Giọng nói của Nam Cung Hạ im bặt, ông nhớ về chuyện ngày hôm đó ông thấy nụ cười đắc ý của Tần Vân Ngọc ở phòng khách, muốn nói là bà ấy không làm cũng rất khó. Nam Cung Hạ trầm mặc, Âu Thần và Mẫn Nguyệt cũng không nói gì, để cho ông suy nghĩ.

Một lúc lâu sau Nam Cung Hạ mới nói, "Lần này con có thể tha cho bà ấy được không?" Ông biết ông không có tư cách nói lời này, nhưng mà bảo ông bỏ mặc người vợ đã sống chung hơn mấy chục năm thì ông làm không được. Dù sao năm đó cũng là do ông có lỗi với bà ấy.

Vẻ mặt Âu Thần lạnh tanh, không có biểu cảm, "Từ nhỏ đến lớn con luôn nhịn bà ấy, muốn duy trì quan hệ nước sông không phạm nước giếng. Nhưng lần này bà ấy lại dám có ý đồ đó, còn làm hại tới bảo bối, thật xin lỗi, con sẽ không bỏ qua."

Nam Cung Hạ cũng không ngạc nhiên, tính cách của con trai ông luôn là như vậy. Đã đụng vào giới hạn của nó thì tuyệt đối không thể tha thứ.

Nam Cung Hạ không còn cách nào khác, liền cúi người xuống chín mươi độ. "Xem như ba cầu xin con, lần này bỏ qua cho bà ấy đi."

Mẫn Nguyệt cả kinh không ngờ ba nuôi sẽ vì Tần Vân Ngọc mà cúi người cầu xin Âu Thần.

Ánh mắt Âu Thần thoáng dao động, bàn tay đặt trên đùi cũng nắm chặt nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Mẫn Nguyệt vội chạy đến đỡ ông lên, "Ba nuôi, ba đừng làm vậy!"

"Không sao đâu, lỗi lầm của bà ấy ta sẽ gánh chịu." Nam Cung Hạ đẩy Mẫn Nguyệt ra, tiếp tục cúi người.

"Ba sẽ ly hôn với bà ấy, từ nay về sau bà ấy sẽ không được bước vào Nam Cung gia nửa bước."

Âu Thần vẫn tiếp tục yên lặng.

Mẫn Nguyệt biết anh nhất định đã mềm lòng nhưng vẫn không chịu hạ mình, hai cha con này đều cố chấp như nhau.

Thấy Âu Thần không phản ứng, Nam Cung Hạ liền nhắc đến một người, mà người này chính là cố kị đối với anh.

"Âu Thần, chẳng lẽ con đã quên lời hứa với Vũ Văn rồi sao?"

Áp suất quanh thân Nam Cung Âu Thần lập tức biến đổi, tràn ngập sát khí, anh muốn bộc phát ra nhưng đối phương là ba của anh nên không thể làm gì. Âu Thần hít sâu, quay mặt đi.

"Chỉ có lần này, nếu còn lần sau thì con tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Mẫn Nguyệt nghe thấy vậy liền đỡ ông đứng lên, yêu cầu Nam Cung Hạ được chấp nhận, nhưng ông cũng không vui vẻ trong dự liệu. Ông nhìn sườn mặt nghiêng của Âu Thần, áy náy nhìn anh. Nhưng ông không còn cách nào khác, nếu không nói đến Vũ Văn thì Âu Thần sẽ không thể nào tha cho Tần Vân Ngọc.

"Âu Thần, ba không cố ý nhắc đến Vũ Văn, chỉ là tình thế bắt buộc."

Âu Thần vẫn quay mặt đi không nhìn ông.

Nam Cung Hạ thở dài, quyết định rời đi trước. "Con nghỉ ngơi đi, ba về trước."

Chờ sau khi Nam Cung Hạ rời khỏi, Mẫn Nguyệt mới đến bên cạnh cầm tay anh. "Đừng tức giận, ba nuôi cũng không phải cố tình tổn thương anh."

Âu Thần nghiêng đầu, đùa nghịch lòng bàn tay cô. "Anh không tức giận ông ấy, chỉ là đột nhiên nhớ tới anh hai."

"Là anh Vũ Văn sao? Thật ra lời hứa của anh với anh Vũ Văn là gì?"

"Năm đó anh ấy bị ám sát khi làm nhiệm vụ, lúc được đưa về Nam Cung gia thì đã hấp hối rồi. Nhưng mà anh ấy kiên quyết đòi gặp anh, lúc đó anh ấy rất suy yếu, vẫn nắm chặt tay anh dặn dò từng điều. Cuối cùng anh ấy nói sau này nếu như anh có thể lên nắm quyền Nam Cung gia thì đừng làm hại đến Tần Vân Ngọc. Anh ấy biết anh và Tần Vân Ngọc rất hận nhau, nên dùng giây phút cuối cùng đó để bắt anh hứa."

Âu Thần dựa vào người Mẫn Nguyệt, nụ cười có chút chua xót. "Em nói xem, có phải anh ấy rất ích kỉ hay không, vì bảo vệ mẹ mình mà lại buộc anh hứa như thế. Nhưng mà anh thật sự không thể ghét anh ấy được."

"Vì thế nên mấy năm qua dù Tần Vân Ngọc có khiêu khích, đối xử với anh thế nào thì anh cũng không làm gì bà ta sao?"

"Ừ."

Mẫn Nguyệt hơi bất ngờ, cô biết anh trai của Âu Thần là người rất quan trọng với anh. Nhưng không ngờ quan trọng đến nỗi có thể làm anh thay đổi quyết định.

Cô vỗ nhẹ lưng anh, "Sự việc đã qua nhiều năm, anh đã hoàn thành được lời hứa của mình rồi, anh không có lỗi gì cả. Lần này là bà ấy muốn giết chúng ta, cho dù anh trả thù lại cũng là điều hiển nhiên thôi. Nếu còn lần sau nữa thì anh không cần ra tay, em sẽ ra tay hộ anh, như vậy không được tính là anh làm trái lời hứa rồi."

Âu Thần khẽ nhéo mũi cô, cười nói: "Yêu tinh giảo hoạt!"

Mẫn Nguyệt vòng tay qua ôm cổ anh, người ngã về đằng trước. "Em chính là giảo hoạt như vậy đấy, còn giúp anh rất nhiều nữa, anh lấy gì báo đáp em đây?"

"Lấy thân báo đáp có được không?"

"Lưu manh!"

"Chỉ lưu manh với mình em thôi!"

Cứ như vậy đùa giỡn suốt buổi trưa, kết quả bệnh viện đã trở thành nơi hẹn hò của hai người luôn rồi.

Buổi chiều Mẫn Nguyệt lại gặp Vũ Hiên dưới lầu của bệnh viện, anh ta đến là để nói về kết quả điều tra tài khoản của Hà Minh và Mai Thu Phương hôm bữa. Vũ Hiên thấy Âu Thần đang nằm viện nên không muốn làm phiền anh, chỉ nói riêng với Mẫn Nguyệt, dù sao hai người họ ai nghe cũng vậy thôi. Vì thế Mẫn Nguyệt và Vũ Viên đi đến một góc vắng vẻ trong căn tin của bệnh viện để nói chuyện.

"Tôi điều tra khoảng mười ngày trước khi Hà Minh và Mai Thu Phương đến tìm Lâm Quân thì có một tài khoản gửi cho họ năm triệu đô la từ ngân hàng Thụy Sĩ. Nhưng tôi chỉ tra được tài khoản đó xuất phát từ Pháp."

"Chỉ như vậy?"

"Chỉ như vậy."

"Thân phận của tài khoản đó đâu?"

"Tôi không tra được." Vũ Hiên ngượng ngùng cúi đầu.

"Địa chỉ IP của tài khoản đó đâu?"

"Tôi không tra được." Đầu của Vũ Hiên càng cúi thấp hơn nữa.

"Tên của chủ tài khoản đó?"

"Tôi không tra được." Đầu Vũ Hiên sắp tiếp xúc với mặt bàn luôn rồi.

Mẫn Nguyệt triệt để im lặng, dùng ánh mắt, "sao anh có thể vô dụng như vậy" để nhìn Vũ Hiên.

Vũ Hiên bị cô nhìn như vậy rất muốn cãi lại, nhưng mà anh phát hiện anh không thể phản bác được cái gì.

Cô lấy máy tính bảng ra, kêu một tiếng: "Angela!"

Lập tức một cô bé mặc váy hồng hiện lên trên màn hình bắt đầu nói: "Tài khoản gửi tiền cho Hà Minh và Mai Thu Phương đó xuất phát từ thành phố Paris của nước Pháp, đó là của một giám đốc công ty nhỏ. Thân phận anh ta bình thường, công ty của anh ta bình thường, cả hoạt động thường ngày cũng rất bình thường, sau lưng không hề dính dáng với tổ chức hắc đạo nào. Nhưng mà hai ngày trước anh ta vừa chết, cảnh sát kết luận là do tai nạn nhưng thật ra chính là bị ám sát."

Vũ Hiên trợn mắt há hốc mồm không thể tin được, lúc này Mẫn Nguyệt còn đâm thêm một đao. "Thật vô dụng!"

Một kích xuyên tim, Vũ Hiên ôm trái tim bị tổn thương ngồi xổm bên góc tường.

Một lúc sau anh ta đã bình thường trở lại, hăng hái hỏi Mẫn Nguyệt.

"Mẫn Nguyệt, cô đã điều tra được mấy chuyện này từ lúc nào vậy?"

"Ba ngày trước."

"Ba ngày trước chẳng phải là....."

"Đúng vậy, ba ngày trước người kia vẫn chưa chết, tôi vừa phái người theo dõi anh ta thì anh ta liền chết."

"....." Vậy có nghĩa là anh ta chết vì cô sao?

Nhưng mà Mẫn Nguyệt không để ý chuyện này lắm, "Người giết Hà Minh và Mai Thu Phương chắc chắn là một sát thủ cao cấp. Có điều tôi tra được thủ pháp giết người đó không phải là do sát thủ trên bảng sát thủ, cũng không phải sát thủ trong các tổ chức sát thủ. Anh biết như vậy nghĩa là gì không?"

Vũ Hiên liền bật thốt ra, "Sát thủ được đào tạo từ gia tộc?"

Mẫn Nguyệt cho anh ánh mắt khen ngợi, "Đúng vậy, sát thủ đó chắc chắn là được đào tạo ra từ gia tộc, chỉ biết nghe theo lệnh của gia chủ mà thôi. Cho nên anh phải đi điều tra mấy gia tộc có khả năng bồi dưỡng sát thủ, hơn nữa phải để ý các gia tộc ở nước Pháp, hay gần đó. Còn chuyện về người đàn ông kia tôi sẽ điều tra, anh không cần quan tâm."

"Ừ, vậy tôi đi trước!"

Vũ Hiên vừa đứng dậy, lỡ đụng trúng cạnh bàn, sau đó một loạt bánh kẹo từ trên người anh ta roi ra, còn có đủ hương vị.

Mẫn Nguyệt giật giật khoé miệng, "Vũ Hiên, tôi biết anh thích ăn đồ ngọt nhưng không cần lúc nào cũng mang theo nhiều bánh kẹo trong người vậy đâu."

Vũ Hiên ngượng ngùng nhặt đám kẹo trên đất, "Thật ra tôi không ăn nhiều như thế, những bánh kẹo này đều cho Nhiên Nhiên, gần đây cô ấy không được vui cho lắm nên tôi đã hẹn cô ấy đi ăn cơm, sẵn tiện mang đám kẹo này cho cô ấy ăn. Nghe nói ăn đồ ngọt sẽ làm cho con người ta vui vẻ hơn."

Mẫn Nguyệt che miệng trêu chọc, "Nhiên Nhiên? Kêu thân mật vậy à, hai người đã đến bước nào rồi?"

Vũ Hiên đỏ mặt, chỉ biết lắp bắp, "Tôi.....tôi.....tôi....."

Mẫn Nguyệt bật cười, "Được rồi, đừng nói lắp nữa, tôi chỉ chọc anh thôi. Chúc hai người ăn cơm vui vẻ, tôi biết dạo này An Nhiên không được vui vẻ. Cô ấy có chuyện gì thì cũng giữ trong lòng không muốn nói ra, nhưng tôi mong anh sẽ làm cho cô ấy mở ra lòng mình. Nhiệm vụ làm An Nhiên vui vẻ, tôi giao lại cho anh đấy."

Cô biết An Nhiên kể từ bữa tiệc ở gia tộc William trở về thì dường như có tâm sự, nhưng cô hỏi cô ấy cũng không chịu nói, chỉ đành chờ cô ấy tự nói mọi chuyện với cô mà thôi. Nhưng mà một người cứ giữ mọi chuyện trong lòng như vậy rất mệt mỏi, thật mong rằng Vũ Hiên có thể làm cô ấy vui hơn.

Vũ Hiên nghe hiểu được lời cô nói, sắc mặt anh nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu. "Yên tâm, tôi sẽ luôn bảo vệ Nhiên Nhiên và cho cô ấy hạnh phúc, mỗi ngày đều vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Say rượu và một mặt khác

Lạc gia

Lạc Giao Giao nghe tiếng người gõ cửa thì mơ màng thức dậy, nhìn xung quanh thì phát hiện bản thân đã ngủ quên trên sô pha. Cô nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng, anh Vĩ Đình vẫn chưa về sao?

Chuông cửa lại kêu thêm một lần nữa, Lạc Giao Giao vội chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở thì đã thấy Lạc Vĩ Đình đang được trợ lí của anh dìu đứng trước nhà. Trợ lí nhìn cô, bối rối nói: "Lạc tiểu thư, tổng giám đốc đi dự một bữa tiệc ngoại giao, anh ấy uống rượu nhiều quá nên hiện tại mới thành ra thế này."

Hai mắt Lạc Vĩ Đình khép hờ, trọng lượng toàn thân đều dựa lên người trợ lý. Gương mặt anh cũng không đỏ, nếu không phải trợ lý nói cô còn tưởng anh chỉ đang ngủ chứ không phải say rượu.

Lạc Giao Giao ngẩn ra rồi vội nhích người vào trong, nhường đường cho trợ lí.

"Thật xin lỗi, nhờ anh mang anh ấy lên phòng được không, tôi sợ tôi dìu không nổi."

Nghe giọng nói của cô dịu dàng như vậy, vẻ mặt trợ lí ngượng ngùng. "Không sao, không sao, để mình cô đưa tổng giám đốc lên lầu đúng là không nên. Yên tâm, tôi sẽ giúp cô."

Lạc Giao Giao cảm kích nhìn anh rồi đến bên tay còn lại của Lạc Vĩ Đình, khoác tay anh vòng qua vai mình cùng trợ lí đưa anh lên phòng.

Dù có trợ lí đỡ giúp một bên nhưng sau khi thả Lạc Vĩ Đình xuống giường thì Lạc Giao Giao vẫn mệt muốn đứt hơi.

Cô thở gấp vài tiếng rồi cúi đầu cám ơn người trợ lí kia. "Cám ơn anh đã đưa anh Vĩ Đình về, còn giúp tôi đỡ anh ấy lên phòng."

Gương mặt trợ lí đỏ lên, xấu hổ nói: "Không có gì, đây là việc tôi nên làm. Lạc tiểu thư, nếu không có việc gì thì tôi về trước đây."

"Được, đã làm phiền anh rồi."

Sau khi tiễn trợ lí ra về thì Lạc Giao Giao vào phòng bếp rót một ly nước ấm rồi mới quay về phòng Lạc Vĩ Đình.

Khi cô bước về phòng thì đã thấy Lạc Vĩ Đình ngồi dậy từ lúc nào, còn cúi đầu ngồi bên giường không nói lời nào, cô vào phòng anh cũng không ngẩng đầu lên.

Lạc Giao Giao không hề giật mình, cô biết khi Lạc Vĩ Đình uống say thì như biến thành một người khác, lạnh lùng, trầm mặc, thậm chí còn có chút.....điên cuồng.

Chuyện này bốn năm trước khi anh chưa đi du học thì cô đã biết, năm ấy còn xảy ra một chuyện.....Lạc Giao Giao mím môi, cô không muốn nhớ đến chuyện đó nữa. Đó vừa là ký ức ngọt ngào cũng vừa là ký ức đau khổ nhất của cô. Lần đó cũng là lần đầu tiên cô biết được thì ra anh Vĩ Đình cũng có một mặt như vậy.

Nghĩ đến chuyện trong quá khứ bỗng nhiên Lạc Giao Giao có chút do dự không dám đến gần anh. Cô bối rối đứng ở cửa, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một hơi rồi bước vào.

Cô đưa ly nước cho anh, "Anh Vĩ Đình, đây là nước ấm, anh uống một chút đi, sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Bây giờ đã trễ lắm rồi, em không thể nấu canh giải rượu được."

Lạc Vĩ Đình không nhận lấy, không mở miệng, thậm chí cũng không nhìn cô.

Lạc Giao Giao bất đắc dĩ đặt ly nước bên cạnh anh sau đó đi vào phòng tắm. Một lúc sau cô đi ra còn cầm theo một cái khăn ấm.

Cô ngồi xổm xuống trước mặt cởi giày cho anh, sau đó từ từ dùng khăn ấm lau mặt cho anh. Lúc cô ngước đầu lên tình cờ thấy ánh mắt của Lạc Vĩ Đình, ánh mắt ấy bình thường luôn ôn hoà, ẩn chứa ý cười nhưng hiện tại lại vô thần, một mảnh lạnh nhạt đến đáng sợ.

Động tác trên tay Lạc Giao Giao hơi dừng, sau đó làm như không có gì tiếp tục lau mặt.

Lau xong cô mới phát hiện anh vẫn còn đang mặc áo vest, như vậy khi ngủ sẽ rất khó chịu.

Lạc Giao Giao chần chờ trong chốc lát rồi cuối cùng quyết định giúp anh cởi áo vest ra. Lạc Vĩ Đình vậy mà rất ngoan ngoãn, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Cô giúp anh cởi áo xong thì định giúp anh cởi nốt cà vạt luôn. Nhưng khi tay cô vừa kéo cà vạt được một nửa thì bị Lạc Vĩ Đình nắm lại.

Trái tim Lạc Giao Giao run lên, sau đó là một trận hoa mắt chóng mặt, khi cô lấy lại tinh thần thì đã bị Lạc Vĩ Đình đè trên giường.

Lúc này khí chất của Lạc Vĩ Đình hoàn toàn thay đổi, anh nắm chặt hai tay cô để cô không thể giãy giụa. Đôi mắt nhếch lên đầy tà khí, "Tại sao muốn cởi quần áo của tôi?"

Lạc Giao Giao nhìn anh không hiểu sao có chút run sợ, cô lại nhớ tới chuyện của mấy năm trước, không lẽ lại giống như lần đó? Sắc mặt Lạc Giao Giao trắng bệch, lắp bắp nói: "Em.....em không phải muốn cởi quần áo của anh, chỉ là.....muốn giúp anh cởi áo vest ra để ngủ thoải mái hơn thôi."

Khoé môi Lạc Vĩ Đình cong lên, vô cùng mị hoặc. "Thoải mái? Là muốn như thế này sao?"

Anh vừa dứt lời liền cúi đầu xuống, đôi môi lạnh như băng áp vào đôi môi nhỏ nhắn ướt át của cô.

Lạc Giao Giao trợn mắt kinh hãi, không nghĩ tới anh sẽ làm thế. Lúc cô hồi phục tinh thần thì lập tức giãy giụa đẩy anh ra.

Nhưng Lạc Vĩ Đình đã giam cầm hai tay của Lạc Giao Giao chặt chẽ, cô muốn giãy cũng giãy không được. Còn anh thì chỉ lo gặm cắn môi của cô, động tác càng lúc càng cuồng bạo.

Lạc Giao Giao không còn cách nào khác, chỉ đành cắn mạnh vào môi của anh cho tới khi vị máu lan vào trong miệng hai người. Lạc Vĩ Đình vì đau nên ngẩng đầu lên, nhưng cũng không có tức giận, ngược lại nở nụ cười như ác ma.

"Cắn rách môi tôi, em phải chịu trách nhiệm đấy!"

Anh lại tiếp tục cúi xuống, nhưng lần này không tiếp tục dày vò môi cô nữa mà lại chuyển hướng sang cổ cô, nhẹ nhàng liếm láp.

Lạc Giao Giao sợ tới mức muốn khóc, run run nói: "Anh Vĩ Đình, em là Giao Giao, anh mau buông em ra!"

Lạc Vĩ Đình như không nghe thấy, tiếp tục công việc của mình. Nụ hôn dần đi xuống phía dưới, nhận thấy sự cản trở, anh bực bội ngồi dậy. "Roẹt" một cái xé nát áo của cô, cả nội y bên trong anh cũng không buông tha.

Lạc Giao Giao chỉ còn biết gào khóc, "Đừng mà.....anh Vĩ Đình....."

Cô thích Lạc Vĩ Đình, đáng lẽ lúc này cô nên vui sướng nhưng hiện tại chỉ thấy sợ hãi, bởi vì đây không phải là anh Vĩ Đình của cô.

Sự việc hiện tại giống hệt bốn năm trước, khi đó anh uống say, cô không biết gì cả, cứ như vậy vào phòng chăm sóc anh. Sau đó cô bị anh kéo vào ngực mà hôn, lúc ấy cô ngơ ngác, đối với một cô bé vị thành niên mà nói, cô vẫn chưa biết hành động đó đại biểu cho cái gì. Nhưng cô biết, mối quan hệ anh em mười mấy năm của bọn họ đã có sự thay đổi, còn là sự thay đổi rất lớn.

Sau khi hôn xong Lạc Vĩ Đình cũng ném cô xuống giường như thế này, nhưng năm đó anh còn mạnh bạo hơn bây giờ. Có điều khi anh vừa chạm vào áo của cô, cô đã sợ hãi đến nỗi cầm đồng hồ báo thức ở đầu giường đập vào anh. Vậy mà lại có tác dụng, anh tỉnh lại, ôm đầu ngẩn ngơ nhìn cô, sau đó là ánh mắt sợ hãi và áy náy. Mãi sau này cô mới biết, đó là căn bệnh của anh, khi vào uống rượu say thì sẽ biến thành một người khác. Không bao lâu sau đó thì anh xuất ngoại đi du học, anh em bọn họ đã không thể nào giống như trước nữa rồi.

Bốn năm trước cô có thể dùng đồng hồ đập anh để làm anh tỉnh lại, nhưng bây giờ thì không như vậy, tay chân cô bị anh đè chặt, không thể nào thoát ra được. Đừng nói là lấy đồ đập anh, ngay cả cầm gối cũng không được.

Trong lúc Lạc Giao Giao suy nghĩ, bàn tay Lạc Vĩ Đình đã dần đi xuống, nhận thấy anh muốn cởi váy của cô. Lạc Giao Giao khóc lớn, "Lạc Vĩ Đình, em rất sợ, anh đừng làm vậy!"

Bỗng nhiên Lạc Vĩ Đình dừng động tác, thần sắc vô hồn lạnh lẽo trong mắt dần tan biến, trở về với sự ôn hoà của ngày thường. Anh khiếp sợ nhìn Lạc Giao Giao đang nằm khóc dưới thân, "Giao Giao, sao em....."

Anh như nhận ra điều gì đó, lập tức nhảy xuống giường, bối rối nói: "Giao Giao, anh.....không phải anh cố ý, thật xin lỗi!"

Lạc Giao Giao không trả lời mà cứ khóc mãi, Lạc Vĩ Đình nhìn đến tâm cũng đau, định giơ tay lau nước mắt cho cô. Nhưng tay anh còn chưa kịp chạm đến cô thì cô đã rụt người, sau đó nhặt quần áo rơi lả tả trên giường miễn cưỡng che đậy thân thể rồi lập tức chạy về phòng.

Lạc Vĩ Đình đứng ngẩn ở đó, một hồi sau ôm đầu cười khổ. Tại sao anh lại có thể lặp lại sai lầm của bốn năm trước chứ, lần đó anh đã làm cô sợ hãi lắm rồi. Lạc Vĩ Đình suy sụp ngồi ở mép giường, lúc nhỏ anh rất thương yêu cô, hoàn toàn xem cô là em gái ruột mà đối đãi. Nhưng sau sự kiện năm đó thì tất cả đều thay đổi, lúc ấy khi anh mở mắt ra chứng kiến vẻ mặt kinh hoàng cùng bối rối của Giao Giao thì anh đã hiểu rõ tất cả. Anh sợ cô chán ghét anh, lại không biết đối mặt sao với cô nên anh liền lựa chọn cách thức đơn giản nhất nhưng lại hèn nhát nhất là trốn tránh. Vì thế nên anh mới chọn ra nước ngoài du học suốt bốn năm.

Lạc Vĩ Đình ngả người xuống giường nhìn lên trần nhà, rõ ràng đã uống rất nhiều rượu, nhưng kết quả vẫn không thể nào ngủ được.

Đêm nay Lạc Vĩ Đình mất ngủ, Lạc Giao Giao cũng vậy.

Vì không ngủ được nên buổi sáng Lạc Vĩ Đình thức dậy sớm nhưng tinh thần không được tốt lắm, dưới mắt còn có quầng thâm.

Lúc Lạc Vĩ Đình đi xuống lầu, bất chợt thấy một bóng dáng bận rộn trong phòng bếp.

Anh chần chờ hai giây cuối cùng vẫn bước đến, đúng lúc Lạc Giao Giao xoay người lại, hai người chạm mắt nhau.

Lạc Giao Giao vẫn như trước, làm như không có gì chào hỏi anh. "Anh thức sớm vậy sao? Thế thì tốt, đồ ăn sáng em cũng làm sắp xong rồi."

Lạc Vĩ Đình nhìn gương mặt cô, lại không thể nhìn ra bất cứ tâm tình gì. Anh chậm chạp nói: "Giao Giao, tối qua anh....."

Lạc Giao Giao cúi đầu, cắt đứt lời anh, "Anh không cần giải thích, em biết, đó chỉ là một căn bệnh của anh mà thôi. Thật ra nếu anh có làm thật thì cũng không có gì, em vốn thích anh, em cũng không có chịu thiệt. Chỉ là tối qua em hơi bất ngờ thôi." Lúc Lạc Giao Giao ngẩng đầu lên thì đã nở một nụ cười tươi tắn, giống như không hề để ý chuyện hôm qua.

Lạc Vĩ Đình bỗng nhiên có chút bực bội, anh cũng không biết là tại sao. Nếu cô trách anh thì anh cũng khó chịu, cô tỏ vẻ thản nhiên không để ý tới, cũng không trách anh thì anh càng khó chịu hơn. Đúng là gặp quỷ!

Lạc Vĩ Đình vò tóc, không nói lời nào, Lạc Giao Giao thì tiếp tục dọn bữa sáng lên bàn ăn.

Bỗng nhiên Lạc Vĩ Đình chú ý thấy vết bầm tím trên cổ tay cô. Hôm nay cô mặc áo tay dài nên anh không chú ý tới, khi nãy vì bưng thức ăn nên mới lộ ra.

Lạc Vĩ Đình bước nhanh tới, cầm hai tay cô lên. "Sao lại bầm tím thế này, là ai ăn hiếp em sao?"

Lạc Giao Giao trầm mặc không nói một lời, lẳng lặng nhìn anh.

Lạc Vĩ Đình hiểu ra, có lẽ là do tối qua anh làm hại cô, người ăn hiếp cô cũng chính là anh.

Thấy Lạc Vĩ Đình nhìn vết thương trên tay cô chằm chằm, vẻ mặt còn rất đáng sợ, cô liền muốn rụt tay lại. Nhưng mà Lạc Vĩ Đình không cho phép, một mạch nắm tay cô ra phòng khách, đặt cô ngồi trên sô pha.

"Em ngồi yên ở đây, chờ anh một chút."

Lạc Vĩ Đình đứng dậy đi vào trong, một lát sau đi ra thì trên tay đã cầm theo một chai thuốc. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đổ thuốc lên tay rồi cẩn thận xoa đều vết bầm tím trên tay cô.

Lạc Giao Giao ngây ngốc nhìn sườn mặt của anh, rất nhiều lúc cô muốn từ bỏ anh nhưng đều vì anh ôn nhu thế này nên cô mới không nỡ.

Thoa thuốc xong, Lạc Vĩ Đình đứng lên định rời đi thì Lạc Giao Giao bất chợt kéo góc áo anh. "Anh rõ ràng quan tâm em như vậy, tại sao vẫn không thể yêu em?"

Thân hình Lạc Vĩ Đình cứng đờ, trầm mặc một lúc lâu. "Giao Giao, tình yêu và tình thân khác nhau. Từ nhỏ đến lớn, tình cảm của anh đối với em chỉ là tình thương giữa anh trai và em gái thôi."

Bàn tay Lạc Giao Giao từ từ trượt xuống, nhưng vẫn không từ bỏ hy vọng.

"Xảy ra chuyện đó anh thật sự vẫn xem em là em gái sao?"

Sóng mắt Lạc Vĩ Đình dao động, cắn răng nói: "Thật xin lỗi!"

Anh nói xong thì đặt hộp thuốc trên bàn, sau đó cầm áo khoác và chìa khoá đi ra ngoài.

Lạc Giao Giao nhìn bóng lưng của anh, yếu ớt nói: "Thời hạn cá cược của chúng ta vẫn còn nửa tháng, em sẽ không bỏ cuộc đâu."

Bước chân Lạc Vĩ Đình chợt dừng, nhưng vẫn không quay đầu mà đi tiếp.

Khi đi ra khỏi nhà thì anh bực bội vò tóc, hết chuyện rắc rối này tới chuyện rắc rối khác tìm tới, thật khó chịu.

Lạc Vĩ Đình nhớ tới chuyện ở bữa tiệc ngoại giao tối qua thì tâm không khỏi chùng xuống, xem ra anh phải cảnh báo Mẫn Nguyệt một chút.

Lạc Vĩ Đình lấy điện thoại ra, ấn gọi cho Nam Cung Mẫn Nguyệt. Tiếng chuông reo hai tiếng thì dừng lại.

"Mẫn Nguyệt, anh có chuyện muốn nói với em, chúng ta gặp nhau đi."

Ở bên kia Mẫn Nguyệt sau khi cúp điện thoại thì không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc anh Vĩ Đình là muốn nói gì với cô? Nhưng mà bây giờ còn một vấn đề quan trọng hơn, cô phải làm sao để đi gặp anh Vĩ Đình đây?

Nếu để Âu Thần biết thì chắc chắn cô sẽ bị bắt ở nhà cho xem, hơn nữa hôm nay còn là ngày anh xuất viện. Mẫn Nguyệt thở dài, xem ra phải đưa anh về nhà trước thì mới có cơ hội trốn đi được.

Kết quả cho thấy, kế hoạch trốn đi của cô rất thành công. Tuy Âu Thần hơi nghi ngờ nhưng cũng không cản cô.

Mẫn Nguyệt tự mình lái xe tới nhà hàng mà Lạc Vĩ Đình nói, dưới sự hướng dẫn của nhân viên đi vào phòng ăn riêng anh đã đặt trước.

Lúc bước vào thì cô đã thấy Lạc Vĩ Đình thất thần ngồi đó, dường như hôm nay tâm trạng anh không tốt lắm.

"Anh Vĩ Đình!"

Tiếng kêu của cô lập tức cắt đứt những suy nghĩ miên man của Lạc Vĩ Đình, anh mỉm cười đứng dậy, đi qua kéo ghế giúp cô.

"Em đến rồi à, mau ngồi đi!"

"Cám ơn anh!"

Lạc Vĩ Đình thân sĩ kéo ghế giúp cô xong thì lập tức quay về chỗ của mình.

"Xảy ra chuyện gì sao? Sắc mặt của anh nhìn rất kém đó!" Quầng thâm mắt đen như vậy, muốn cô không chú ý cũng khó.

Thần sắc Lạc Vĩ Đình hơi mất tự nhiên, cười gượng: "Chỉ là tối qua anh ngủ không ngon thôi."

Mẫn Nguyệt lạnh nhạt "À" một tiếng, cô biết Lạc Vĩ Đình có chuyện không muốn nói với cô nhưng cô cũng không để ý.

"Anh gọi em ra đây là có chuyện gì?"

Lạc Vĩ Đình ngồi nghiêm chỉnh, giọng điệu cũng trở nên trầm trọng hơn. "Tối qua anh đi tham dự một bữa tiệc xã giao, em biết anh đã gặp ai ở đó không?"

"Ai?"

"Là Lãnh Mặc Nghiên, hơn nữa còn có một số vị cổ đông của tập đoàn Âu Thần."

Nụ cười nhạt trên môi cô chậm rãi tắt dần, nhíu mày, "Anh nói Lãnh Mặc Nghiên đang có ý đồ với tập đoàn Âu Thần sao?"

"Không sai, lúc anh ta gặp anh còn có ý muốn hợp tác với anh cùng đối phó với tập đoàn Âu Thần, anh không trả lời anh ta một cách chính xác để tránh anh ta nghi ngờ. Anh thấy đã có vài vị cổ đông bị mua chuộc rồi, em phải cẩn thận một chút, dù thế nào thì trong tay em cũng có cổ phần của tập đoàn."

"Cảm ơn sự nhắc nhở của anh!" Mẫn Nguyệt cười, thật sự cảm kích anh. Cô cứ nghĩ Lãnh Mặc Nghiên chỉ làm ăn bên hắc đạo, chắc chắn sẽ không đụng đến sản nghiệp của Nam Cung gia ở bạch đạo, nhưng không ngờ hiện tại anh ta bắt đầu ra tay rồi.

Có điều mấy ngày trước cô thấy Âu Thần lén điều động cổ phần trong công ty, cô hỏi anh để làm gì, anh chỉ cười nói: "Phòng ngừa thôi!"

Lúc đó cô còn không hiểu anh làm vậy là có ý gì nhưng bây giờ thì cô đã hiểu rồi. Xem ra là anh đã nhanh tay chuẩn bị trước tất cả, đến bước đi này của Lãnh Mặc Nghiên mà anh cũng đoán trước được.

Nhưng cô vẫn muốn quay về xác nhận một chút, nghĩ vậy Mẫn Nguyệt vội cầm túi xách đứng dậy. "Anh Vĩ Đình, hôm nay rất cám ơn anh, em còn việc phải đi trước, xin thứ lỗi."

"Không sao, để anh tiễn em!"

"Không cần đâu, anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Vậy anh ở lại tiếp tục ăn đi, nhịn đói không tốt đâu."

Lạc Vĩ Đình bật cười, "Được, vậy anh không phụ lòng tốt của em."

Mẫn Nguyệt cũng mỉm cười rồi ra khỏi nhà hàng, vừa ngồi lên xe định lái xe đi thì điện thoại run run, hiển thị có tin nhắn tới, còn là tin nhắn từ một số lạ gửi tới.

Cô nghi hoặc ấn nút mở tin nhắn, bên trong tin nhắn là một bức hình mà nhân vật chính của bức hình đó chính là Lam Hi, cậu còn đang bất tỉnh. Phía dưới tấm hình có một dòng chữ: "Nếu muốn thằng nhóc này không gặp chuyện gì thì hãy đến chỗ tôi nói, còn là phải đến một mình."

Lúc này trong đầu Mẫn Nguyệt chỉ vang vọng một câu nói: Không xong, Lam Hi bị bắt cóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Lam hi bị bắt cóc

Mẫn Nguyệt nhíu mày đặt điện thoại xuống, trầm ngâm một lát rồi lấy máy tính bảng ra ấn vài cái trên đó, thao tác nhanh đến chóng mặt. Lúc sau cô thả máy tính bảng xuống bên ghế phụ lái, khởi động xe vòng đi.

Nửa tiếng sau chiếc xe của cô dừng trước cổng một quán bar, Mẫn Nguyệt xuống xe, nhìn cửa quán bar bỗng chốc không nói nên lời. Thật không hiểu tại sao có người bắt cóc lại chọn địa điểm giao dịch là quán bar. Vừa trao đổi vừa kiếm người phục vụ uống rượu à?

Dù thắc mắc thế nào thì cô cũng phải đi vô, vừa bước vào thì đã có người đến chào đón cô.

"Cô là Nam Cung tiểu thư phải không? Xin mời cô đi theo tôi!"

Mẫn Nguyệt còn chưa kịp mở miệng thì người kia đã quay mặt đi, dẫn đường trước.

Cô bĩu môi, dạo này mấy tên bắt cóc đều kiêu ngạo vậy sao?

Mẫn Nguyệt được đưa đến trước một căn phòng, khi cô mở cửa thì quả nhiên thấy Đàm Đài Hân ngồi ở ghế chủ vị.

Lúc cô bước vào trong một bước thì đã có người đàn ông nhanh chóng đóng cửa, sau đó khoá lại. Có hai người cầm một cái khay đặt trước mặt cô, "Xin Nam Cung tiểu thư hãy giao nộp toàn bộ vũ khí trên người ra!"

Mẫn Nguyệt vẫn đứng im không động đậy, Đàm Đài Hân ngồi bên kia bỗng nhiên nói: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô muốn cứu người thì phải hợp tác một chút nha, nếu không thì làm sao tôi chịu giao dịch với cô đây."

Mẫn Nguyệt liếc cô ta rồi từ trên người lấy ra hai khẩu súng đặt trên khay.

"Còn nữa không?"

"Không còn."

Hai người kia nhìn cô trong chốc lát rồi cũng ôm cái khay rời đi.

Mẫn Nguyệt bất động thanh sắc quan sát xung quanh, ngoài Đàm Đài Hân ở giữa thì xung quanh có hơn mười người đàn ông cường tráng. Cô nhìn lướt qua là biết họ đều có võ công.

Cô thấy Lam Hi đã tỉnh, còn bị trói ngồi dưới chân của Đàm Đài Hân. Có điều một bên má của cậu vừa đỏ vừa sưng, tuy ánh đèn trong căn phòng này hơi tối nhưng cô vẫn thấy rõ ràng, đó là dấu tay!

Ánh mắt Mẫn Nguyệt trầm xuống, thoáng qua vẻ rét lạnh.

Lam Hi thấy cô thì yếu ớt kêu, "Chị!"

Đàm Đài Hân ngồi khoanh tay bắt chéo chân rất kiêu ngạo.

"Cô tới nhanh thật đấy, quan tâm tới thằng nhóc này vậy sao? Nhưng mà hai người cũng đâu phải chị em ruột, chà Nam Cung tiểu thư như cô cũng trọng tình cảm quá đấy."

Mẫn Nguyệt bỏ lơ sự khiêu khích trong mắt Đàm Đài Hân, nhàn nhạt đáp lại. "Cũng không nhất thiết phải là ruột thịt mới quan tâm nhau, chẳng phải cô và Lãnh gia chủ cũng vậy sao, Đàm Đài Hân?"

Nghe người khác nhắc đến Lãnh Mặc Nghiên thì Đàm Đài Hân như mèo bị giẫm phải đuôi, căm giận hét lớn. "Cô câm miệng, không được nhắc đến anh ta!"

"Sao vậy, sợ anh ta sao? Đến cả chuyện bắt cóc người của tôi cô cũng dám làm thì có chuyện gì không dám chứ, vậy mà còn sợ Lãnh Mặc Nghiên. Thật nực cười!"

Sắc mặt Đàm Đài Hân lúc xanh lúc trắng, thẹn quá hoá giận nắm tóc Lam Hi. "Cô còn nói nhắc đến anh ta nữa thì đừng trách tôi cho thằng nhóc này một chút đau đớn đấy."

Mẫn Nguyệt nhíu mày, thoáng cười lạnh, "Hãm hại tôi bao nhiêu lần không thành công, bây giờ lại chuyển qua bắt cóc một đứa bé, Đàm Đài Hân, thủ đoạn của cô đã xuống cấp vậy à?"

Đàm Đài Hân buông Lam Hi ra đứng dậy đi đến trước mặt Mẫn Nguyệt.

"Cô còn có tư cách nói những lời này? Nếu không phải vì cô thì tôi sẽ lưu lạc tới bước đường này sao? Bị đuổi khỏi Đàm Đài gia, người khác chỉ trỏ, xem thường. Tất cả những việc này đều là do cô! Hôm nay tôi sẽ không để cô đi dễ dàng vậy đi, cô phải trả giá những gì đã làm với tôi!"

Theo lời của Đàm Đài Hân một số người đàn ông bao vây xung quanh Mẫn Nguyệt.

Cô vẫn bình tĩnh, không hoang mang chút nào. "Nếu người cô hận là tôi, muốn trả thù tôi thì bây giờ tôi đã đến đây rồi, cô thả Lam Hi ra trước đi."

Đàm Đài Hân cười ngạo mạn, "Tha cho nó? Cô thật ngây thơ, cô cho rằng chỉ cần cô đến thì tôi sẽ có thể tha cho thằng con hoang đó sao, không thể nào! Nó cũng đê tiện giống mẹ của nó vậy, một đứa trẻ đê tiện như thế thì tôi cần gì phải giữ lại. Giọt máu cuối cùng của Đàm Đài gia? Hừ, nó không xứng!"

Lam Hi nghe cô ta nói xong cũng không có phản ứng gì, bây giờ cậu đã không còn giống như lần đầu gặp lại Đàm Đài Hân, vì mấy lời nói khiêu khích của cô ta mà tức giận. Sau khi trải qua huấn luyện của Nam Cung gia cậu đã mạnh mẽ hơn, cũng trấn định hơn rất nhiều. Cậu hiểu nếu bây giờ cậu tức giận thì Đàm Đài Hân sẽ càng vui vẻ hơn mà thôi.

Mẫn Nguyệt cười khẽ một tiếng, sau đó dùng tốc độ sét đánh chạy tới sát bên cô ta.....bóp cổ!

Một đám người xung quanh lập tức rút súng ra nhắm vào Mẫn Nguyệt.

"Đàm Đài Hân, đừng tưởng tôi bị cô bắt đến đây thì chứng tỏ tôi sẽ mặc cho cô sắp đặt. Cô muốn giết Lam Hi, được, giết đi, sau đó tôi sẽ cho cô với những người khác chôn cùng với em ấy. Đừng khiêu khích tôi, bởi vì tôi thật sự có năng lực làm chuyện đó đấy, chỉ nhiêu đây người không đủ ngăn cản tôi đâu. Tôi nhắc lại lần nữa, mau thả Lam Hi ra, sau đó cô muốn chơi thế nào thì tôi sẽ bồi cô."

Sức lực trên tay Mẫn Nguyệt không hề nhẹ, Đàm Đài Hân cảm giác mình sắp nghẹt thở chết rồi. Gương mặt cô ta đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí, hai tay cố gắng kéo bàn tay Mẫn Nguyệt ra nhưng mà không được. Đàm Đài Hân cố kiềm nén nỗi sợ hãi, nói: "Muốn tôi tha cho nó? Được, chỉ cần cô uống ly

rượu kia, tôi sẽ lập tức thả nó ra."

Cô ta liếc mắt cho một người khác, người đó lập tức hiểu ý cầm ly rượu đưa tới trước mặt Mẫn Nguyệt, đó là một ly rượu đầy, hơn nữa còn là rượu mạnh.

Mẫn Nguyệt thả lỏng tay, Đàm Đài Hân liền ngã ngồi xuống đất, ôm lấy cổ ho khan.

Mẫn Nguyệt nhìn chằm chằm ly rượu đó nhưng không đụng tới, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đàm Đài Hân sợ cô không chịu uống, gấp gáp nói: "Chẳng phải cô muốn cứu thằng con hoang đó sao, vậy thì mau uống đi. Thế nào, cô không dám uống? Hừ, thì ra cô cũng không thật sự quan tâm nó lắm, lúc nãy còn làm ra vẻ cái gì."

Mẫn Nguyệt mắt lạnh trừng Đàm Đài Hân. "Tôi cảnh cáo cô một lần cuối, nếu cô còn dám gọi Lam Hi là thằng con hoang thêm lần nữa thì tôi sẽ cho cô không thể nói chuyện luôn."

Đàm Đài Hân không cam lòng ngậm miệng nhưng mắt vẫn chú ý động tĩnh của Mẫn Nguyệt. Chỉ thấy cô chầm chậm cầm cái ly rượu kia lên, khi sắp uống thì bị giọng nói của Lam Hi cắt ngang.

"Chị! Không cần phải làm vậy!" Cậu có đủ khả năng cứu mình, không nhất thiết cần chị phải mạo hiểm như vậy.

Mẫn Nguyệt ngẩng đầu nhìn cậu, khẽ mỉm cười, "Không sao đâu!"

Cô nói xong thì một hơi uống cạn ly rượu, Đàm Đài Hân trong lòng thở phào.

"Tôi đã uống xong, bây giờ thả người được chưa?"

Đàm Đài Hân rất không muốn thả Lam Hi ra nhưng cô ta sợ Nam Cung Mẫn Nguyệt lại làm gì đó nên không cam lòng mở miệng. "Thả người ra!"

Dây trói của Lam Hi được cắt đứt, cậu đứng dậy phủi phủi bụi trên người. Mẫn Nguyệt lướt qua Đàm Đài Hân đến ngồi xổm trước mặt cậu. Cô sờ một bên má bị đỏ của cậu, nói nhỏ: "Yên tâm, chị sẽ giúp em đòi lại!"

Cô kéo cậu vào lòng ôm một cái, thừa dịp không ai chú ý, thì thầm bên tai Lam Hi. "Tiếp tục kế hoạch, ra ngoài lập tức liên lạc cho Viên Viên."

"Nhưng mà Đàm Đài Hân....." Lam Hi biết phải làm theo kế hoạch, có điều cậu sợ Đàm Đài Hân sẽ gây bất lợi cho chị, dù sao cô ta cũng sắp điên rồi, còn có ly rượu khi nãy nữa.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô thì cậu lại nuốt những lời định nói xuống.

Sau đó Mẫn Nguyệt buông Lam Hi ra, vẻ mặt bình tĩnh không có gì bất thường xoa đầu cậu. "Em về trước đi!"

Lam Hi lững thững đi ra cửa, lập tức có người mở cửa cho cậu, rồi liền đóng sầm cửa lại.

Lam Hi đứng ở bên ngoài nhìn cánh cửa, một lúc sau mím môi chạy đi. Bây giờ cậu lo lắng cũng không ít gì, nên đi tìm Hàn Viên Viên tiếp tục tiến hành theo kế hoạch mới là đúng nhất.

Đàm Đài gia

Lãnh Mặc Nghiên đang cúi đầu xem xét bản chuyển nhượng cổ phần của tập đoàn Âu Thần thì Lăng Sở đột nhiên xông vào.

Lãnh Mặc Nghiên liền nhíu mày không vui, "Tiểu Sở Sở, cậu đã quên lời tôi nói rồi sao? Trước khi vào phải gõ cửa, tôi không thích người khác xông vào phòng mình, lát nữa đi chịu phạt đi."

Thần sắc Lăng Sở ngẩn ngơ, suýt quên mất ý định khi đến đây của mình. Anh ta gấp gáp nói: "Lão đại, không xong rồi, Đàm Đài Hân bắt cóc Lam Hi, còn dùng thằng nhóc đó uy hiếp Nam Cung Mẫn Nguyệt tới một quán bar. Mấy ngày trước tôi phát hiện cô ta liên hệ với một người bán xuân dược loại mạnh trong hắc đạo, e là để dùng vào việc này. Hơn nữa người của chúng ta báo tin, Đàm Đài Hân mang theo rất nhiều người mai phục ở đó. Chuyện này nếu lọt ra ngoài thì chắc chắn Nam Cung Âu Thần bên kia sẽ không để yên cho chúng ta."

Lãnh Mặc Nghiên đập tài liệu xuống bàn, âm thanh rét lạnh nói: "Đàm Đài Hân đúng là đồ ngu ngốc, bị người ta lợi dụng còn không biết. Đi, mau đi chặn cô ta lại rồi đem Nam Cung Mẫn Nguyệt trả về Nam Cung gia. Đừng để Đàm Đài Hân làm liên lụy đến Đàm Đài gia."

Lăng Sở gật đầu rồi vội rời đi nhưng vừa bước tới cửa thì đã bị Lãnh Mặc Nghiên kêu lại.

"Khoan đã!"

Chỉ thấy Lãnh Mặc Nghiên sờ cằm, đôi mắt hồ ly loé lên, "Tôi đổi ý rồi!"

Trong phòng quán bar

Đàm Đài Hân đứng khoanh tay âm dương quái khí nói: "Đừng tưởng thả nó ra ngoài để nó có thể liên lạc cho Nam Cung Âu Thần, anh ta dù có tới thì cũng không kịp cứu cô đâu."

Mẫn Nguyệt bỗng nhiên cười, còn là nụ cười rất đáng sợ. "Người không liên quan đã đi rồi vậy thì đến lúc nên tính đến chuyện của chúng ta rồi nhỉ!?"

Cô nói xong thì vung tay lên, sau đó là âm thanh vang dội khắp phòng.

"Bốp" "Bốp"

Mẫn Nguyệt tát Đàm Đài Hân hai cái liên tục, những người xung quanh như bị đứng hình, nhất thời không ai dám nói gì.

Đàm Đài Hân bị tát đến ngẩn ngơ, sau đó mới ôm mặt hét lớn. "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô dám tát tôi?!!"

Mẫn Nguyệt thu tay, thuận tiện thổi thổi, má ơi lúc nãy đánh mạnh quá, tay cũng đỏ lên rồi.

"Có gì mà không dám, hai cái tát này là giúp Lam Hi trả lại cô, nên nhớ cô đối với Lam Hi như thế nào thì tôi sẽ trả lại gấp bội."

Đàm Đài Hân tức điên, giận dữ nhìn mấy người khác trong phòng. "Các người còn đứng đó làm gì mau bắt cô ta lại cho tôi!"

Những người kia như tỉnh ra, ào ào xông lên bắt Mẫn Nguyệt, cô nghiêng người tránh né, bắt đầu động thủ.

Người đông, không gian lại hẹp, Mẫn Nguyệt không thể thoải mái đánh nhau, chỉ có thể đánh cận chiến.

Cô lộn người dùng hai chân bẻ cổ một người đàn ông, rồi đẩy hắn ta vào một đám người khác. Cô đứng dậy, đấm một phát vào kẻ sau lưng vừa xông tới, lại tiếp tục né một bàn chân đang quét qua.

Có người thấy tình hình không ổn liền dùng súng bắn Mẫn Nguyệt, vậy thì càng khó cho cô rồi. Hơn nữa lúc này không hiểu sao trong thân thể cô bỗng nhiên nóng lên, tay chân cũng giống như không có lực, yếu ớt hơn rất nhiều.

Vừa đá bay một người, Mẫn Nguyệt không thể không lùi lại một bước, hơi thở gấp gáp. Rốt cuộc là cô bị làm sao vậy, không lẽ là do ly rượu lúc nãy?

Đàm Đài Hân đứng sau lưng những người kia, đắc ý nói: "Thế nào, có phải bây giờ cô cảm thấy cả người rất nóng, tay chân lại mềm nhũn không có sức phải không?"

Mẫn Nguyệt dựa vào bức tường phía sau, bắn ánh mắt lạnh lùng về phía Đàm Đài Hân. "Rốt cuộc cô đã bỏ gì vào ly rượu đó?"

"Là xuân dược đó, tôi còn giúp cô chuẩn bị mấy người đàn ông này để giúp cô hưởng thụ. Tôi biết thân thể cô đặc biệt, có thể kháng độc, nhưng cái này không phải là độc a, chỉ có thể tính là thuốc kích thích thôi."

Đồng tử Mẫn Nguyệt rụt lại, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Làm sao Đàm Đài Hân biết chuyện về thân thể cô? Xem ra là cái vị đứng sau kia nói rồi, cô ta không đủ thông minh để biết điều đó.

Chỉ là bây giờ không ổn rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô không chống đỡ nổi mất. Người của cô thì lát nữa mới có thể đến được. Nóng, nóng quá!

Mẫn Nguyệt cắn mạnh môi đến chảy máu, nhờ vậy cô mới có thể tỉnh táo hơn được chút ít.

Đàm Đài Hân gấp gáp nói: "Mau xông lên, hiện giờ cô ta đã suy yếu rồi."

Mẫn Nguyệt cúi đầu, không biết là do thân thể hay là do vị máu lúc nãy mà bây giờ cô đã thanh tỉnh không ít.

Khi vài người bước tới gần, đột nhiên cô ngẩng đầu lên đấm một phát vào mặt một tên trong đó rồi lại cúi người quét chân, cả một đám liền ngã xuống đất. Sau đó cô rút con dao nhỏ được giấu trong giày ra, con dao này là cô cố tình giấu đi không lấy ra, nếu lúc nãy cô đưa cho hai người kia thì bây giờ cô xong rồi.

Cứ một người tới thì một người ngã xuống, đường dao trên cổ nổi bật vô cùng, nhưng máu không hề dính trên người cô một chút nào.

Dù thần trí thanh tỉnh nhưng người cô càng lúc càng nóng, càng lúc càng khó chịu, như muốn được cái gì đó lấp đầy. Mẫn Nguyệt nắm chặt con dao, không thể, bây giờ cô không thể ngã xuống, chỉ một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi.

Đàm Đài Hân nhìn Mẫn Nguyệt đang đứng ở đằng kia một cách không thể tin. "Tại sao có thể như vậy, xuân dược này rõ ràng rất mạnh, tại sao đến giờ cô ta vẫn không ngất xỉu?"

Mắt thấy Mẫn Nguyệt sắp hạ gục hết những người ở đây, Đàm Đài Hân không thể không lo lắng. Cô ta lấy điện thoại ra, lặng lẽ gọi thêm người tới.

Mẫn Nguyệt làm sao không phát hiện động tác nhỏ này của Đàm Đài Hân, nhưng mà bây giờ cô không còn tinh lực để đối phó cô ta. Bởi vì cô bị trúng đạn rồi!

Cô dùng dao, bọn họ dùng súng, đương nhiên là thua kém hơn người khác. Đầu óc cô hiện tại cũng bắt đầu choáng váng nên lúc nãy tránh không kịp, cứ

như vậy mà bị bắn trúng đùi.

Mẫn Nguyệt cầm con dao đâm một nhát vào tên trước mặt, đạp hắn ta xuống rồi xông đến chỗ Đàm Đài Hân.

Tim Đàm Đài Hân như muốn nhảy khỏi cổ họng, cô ta cho rằng Nam Cung Mẫn Nguyệt đi đến để giết cô ta.

Nhưng mà Mẫn Nguyệt chỉ lướt qua người cô ta, vọt đến cánh cửa đằng sau lưng Đàm Đài Hân, phá nát ổ khóa để mở cửa rồi bỏ chạy trên hành lang.

Đàm Đài Hân hoàn hồn, nhìn phương hướng mà Mẫn Nguyệt bỏ chạy đến nghiến răng.

"Tất cả mau đuổi theo, đừng để Nam Cung Mẫn Nguyệt chạy thoát, cô ta bị thương rồi lại còn trúng thuốc, sẽ không chạy xa đâu."

Mẫn Nguyệt ôm đùi chật vật chạy trên hành lang, không biết có phải là do Đàm Đài Hân sắp xếp hay không mà cả hành lang này không một bóng người, lúc nãy tiếng súng lớn như vậy mà cũng không có ai đến.

Nghe thấy tiếng người đuổi theo đằng sau cô càng tăng nhanh bước chân. Nhưng mà người đuổi theo quá nhiều, người cô lại không có sức cô sợ rằng rất nhanh thôi cô sẽ bị bắt lại.

Khi đến khúc quanh bỗng nhiên một cánh cửa mở ra, sau đó có cánh tay thò ra bịt miệng cô kéo vào phòng. Mẫn Nguyệt giật mình, theo phản xạ định đánh lại nhưng người đó kìm chặt tay chân cô, không cho làm gì cả. Qua khe hở của cánh cửa, cô thấy người của Đàm Đài Hân chạy lướt qua chỗ cô đang đứng. Nhưng bây giờ cô không hề thấy thả lỏng chỉ cảm thấy cảnh giác hơn thôi, bởi vì thực lực của người này rất cao.

Sau khi người bên Đàm Đài Hân rời khỏi, cánh tay đang bịt miệng cô cũng thả lỏng, tiếp theo là hoàn toàn thả cô ra. Mẫn Nguyệt liền xoay người lại nói: "Này, anh....."

Cô chưa kịp dứt lời thì đã cảm nhận được sau gáy đau xót, trước mắt tối sầm, trước khi bất tỉnh cô mơ màng nhìn thấy một đôi mắt hồ ly quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bị lãnh mặc nghiên bắt

Khi Lam Hi dẫn người đến quán bar thì đã không thấy Mẫn Nguyệt đâu, bên cạnh cậu còn có Âu Thần và Hàn Viên Viên.

Sắc mặt Âu Thần rất tức giận, kêu người lục soát xung quanh nhưng cũng không thể tìm thấy cô. Ngay cả Đàm Đài Hân cũng biến mất, người của cô ta vẫn ở đây nhưng cô ta thì không có tung tích. Mẫn Nguyệt và Đàm Đài Hân cùng mất tích một cách rất kì lạ, điều tra camera cũng không có ích gì.

Nam Cung Âu Thần nổi điên suýt chút nữa đã đập nát quán bar, nhưng việc anh gây ra hành động lớn như vậy cũng kinh động tới chính phủ địa phương. Anh cũng không khách khí trực tiếp dùng thế lực của chính phủ để truy tìm Mẫn Nguyệt.

Nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức.

Mẫn Nguyệt trong lúc hôn mê có cảm giác luôn có một ánh mắt nhìn chằm chằm cô vì vậy cô khó chịu mở mắt.

Cô nháy nháy vài cái mới có thể nhìn rõ, thân thể cô mềm nhũn như không có sức nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh. Cô khẽ cử động thân thể phát hiện bản thân bị còng cả hai tay, mỗi đầu lại nối với một cây cột sắt.

Lúc này trong căn phòng yên tĩnh bỗng vang lên một âm thanh: "Cô tỉnh rồi sao?"

Mẫn Nguyệt giật mình quay đầu lại, thấy người trước mắt, sau đó cũng nhớ về những chuyện trong quán bar. "Lãnh Mặc Nghiên? Là anh đã bắt tôi đến đây?"

"Sai rồi, phải nói là tôi đã cứu cô mới đúng. Cô bị Đàm Đài Hân thiết kế, cũng là tôi lợi dụng lúc bọn họ không chú ý đưa cô rời đi, nếu không bây giờ cô ở trong tay của Đàm Đài Hân có kết cục gì còn không biết đâu."

Mẫn Nguyệt cười lạnh, "Anh đánh tôi ngất xỉu, sau đó trói tôi ở đây là cứu tôi?"

Cô còn cố tình giật giật xích sắt tạo ra âm thanh leng keng để nhắc nhở Lãnh Mặc Nghiên tình hình hiện tại của cô.

Lãnh Mặc Nghiên không để ý giọng điệu lạnh nhạt của cô, còn cười cười. "Đột nhiên tôi có chút hứng thú với cô nên mới mời cô về đây ở mấy ngày, trói cô là vì sợ cô không phối hợp a. Dù sao tôi cũng đã cứu cô, có phải cô cũng nên báo đáp một chút sao?"

Mẫn Nguyệt bực bội nghiêng đầu, "Tôi cũng không cần anh cứu." Lúc đó cô không hề lo lắng, bởi vì cô đã chuẩn bị xong tất cả rồi. Nếu có bị Đàm Đài

Hân bắt lại thì cô vẫn có thể cầm cự, nhưng mà sự xuất hiện của Lãnh Mặc Nghiên là ngoài ý muốn trong kế hoạch của cô.

"Tôi biết cô đã chuẩn bị tất cả trước khi đến đó, cách quán bar không xa đã bị người của cô bao vây. Có lẽ khi thằng bé Lam Hi kia ra ngoài chính là tín hiệu hành động. Đàm Đài Hân chắc chắn sẽ bị bắt, cô cũng có thể an toàn thoát khỏi. Lúc đầu tôi không hiểu tại sao cô còn phải nhọc nhằn như vậy, trực tiếp xử lý Đàm Đài Hân không được sao. Nhưng mà sau đó tôi mới biết có vẻ như cô đang thăm dò gì đó, không, nói đúng hơn là cô đang chờ sự xuất hiện của một người. Có điều thật đáng tiếc, người đó rất cao tay, chỉ ở trong bóng tối lợi dụng Đàm Đài Hân mà không xuất hiện. Ầy, người của cô đúng là đông thật đó, nếu không phải tôi nhanh tay thì đã không thể đưa cô yên lặng rời khỏi rồi."

Mẫn Nguyệt ngẩn ra, sau đó mới phản ứng kịp, gương mặt tràn đầy tức giận. Miệng cũng không chịu được bắt đầu nói tục.

"Con mẹ nó anh đã biết rõ còn phá hoại kế hoạch của tôi!"

Nếu không phải Lãnh Mặc Nghiên đột ngột xen vào thì bây giờ cô đã có thể xử lý xong Đàm Đài Hân rồi.

Lãnh Mặc Nghiên cong môi, cười rất vô tội. "Chính vì biết cho nên mới làm vậy!"

Mẫn Nguyệt nghiến răng, rất muốn cào vào cái mặt hồ ly đang cười dưới mặt nạ kia.

Cô không nhìn Lãnh Mặc Nghiên, cùng lúc đó cổ tay hơi động đậy, định chạm vào đồng hồ. Tuy hơi khó khăn nhưng nếu cố thêm một chút thì vẫn có thể khởi động dây thép bên trong, có điều khi cô sắp chạm tới thì cổ tay bị Lãnh Mặc Nghiên nắm chặt.

Mẫn Nguyệt kinh ngạc nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta vẫn cười như hồ ly.

"Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn giữ cô ở lại đây vài ngày, sẽ không làm gì cô cả, cho nên mong cô đừng có giở trò hay suy nghĩ những cách trốn đi, nếu không người thiệt thòi sẽ là cô đó."

Mẫn Nguyệt bực bội trả lời, "Thiệt thòi? Anh nói thử xem tôi sẽ bị thiệt thòi như thế nào?"

Lãnh Mặc Nghiên hứng thú cúi đầu kề sát mặt Mẫn Nguyệt, "Chẳng lẽ cô không phát hiện....."

Hơi thở anh ta phả lên mặt cô, sau đó hướng sang bên cạnh, liếm nhẹ vành tai Mẫn Nguyệt. ".....xuân dược trên người cô vẫn chưa được giải hết hay sao?"

Thân hình Mẫn Nguyệt run rẩy, lúc này mới tỉnh ngộ, bảo sao cô luôn cảm thấy cả người mềm nhũn, mệt mỏi, vả lại khi Lãnh Mặc Nghiên liếm vành tai cô luôn cảm thấy kì lạ.

Mẫn Nguyệt hít sâu, giật nhẹ thân hình tránh qua một bên. "Lãnh Mặc Nghiên, anh đừng đụng vào tôi!"

Cô bắt đầu thở gấp, xuân dược vốn bị ép xuống bây giờ lại vì động tác của Lãnh Mặc Nghiên mà bộc phát.

Lãnh Mặc Nghiên thấy cô tránh đi thì càng có tinh thần trêu chọc cô, ngón tay anh ta lướt nhẹ trên má cô, nhỏ giọng nói: "Thật sự muốn tôi đừng chạm vào cô à, nhưng mà chẳng phải cô đang rất thoải mái sao?"

Mẫn Nguyệt trừng mắt, lúc ngón tay đến gần khoé miệng cô há mồm cắn một cái, lực của cô mạnh đến nỗi làm ngón tay Lãnh Mặc Nghiên chảy máu.

Thân hình Lãnh Mặc Nghiên cứng đờ, sau đó liền đứng bật dậy. "Cô.....cô làm gì vậy hả?!"

Mẫn Nguyệt cho rằng Lãnh Mặc Nghiên sẽ tức giận nhưng chỉ thấy anh ta vội vội vàng vàng lấy một cái khăn ra lau tay, lau một hồi vẫn không hài lòng thì đi vào phòng rửa tay.

Cô giật giật khoé miệng, không cần thiết phải làm tới vậy chứ, cô cũng đâu phải bệnh dịch.

Đúng rồi, cô từng nghe Vũ Hiên nói Lãnh Mặc Nghiên có bệnh sạch sẽ, còn là rất nghiêm trọng. Mẫn Nguyệt bất giác mỉm cười, có trò để chơi rồi đây.

"Ây da, ai bảo anh đưa tay gần miệng tôi làm gì, tôi ngứa răng lại đang đói nên cứ cắn thôi. Nhưng mà nghe nói trong miệng mỗi người có đến hàng ngàn con vi khuẩn a, lại nói tôi hôn mê lâu như vậy, khi tỉnh lại cũng chưa đánh răng, không biết số lượng vi khuẩn có tăng lên không. Nha sĩ đã từng nói, có rất nhiều vi khuẩn tồn tại ở chân răng, trong nước bọt lại càng nhiều. Anh nói xem lúc nãy tôi cắn anh vi khuẩn có lan qua trên ngón tay của anh không."

Lãnh Mặc Nghiên tái mặt, bắt đầu muốn chạy đi rửa tay lần nữa. Anh ta thấy Mẫn Nguyệt còn muốn nói tiếp thì giận dữ quát: "Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô câm miệng!"

Lãnh Mặc Nghiên cuối cùng vẫn không chịu được, chạy ào vào phòng vệ sinh.

Mẫn Nguyệt ở ngoài cười đến đau bụng, hừ ai bảo anh chọc tôi, còn bắt tôi đến đây, để tôi làm anh ghê tởm chết luôn!

Cũng vì chuyện này mà dao động trong người cô giảm đi không ít, cũng bớt khó chịu hơn khi nãy.

Lúc Lãnh Mặc Nghiên ra khỏi phòng vệ sinh đã là mười phút sau, biểu tình của anh ta rất bình thường giống như không có chuyện gì khiến Mẫn Nguyệt

thầm than là định lực thật cao a.

Anh ta tao nhã ngồi xuống ghế, nhưng cố tình cách xa Mẫn Nguyệt. "Cô là người đầu tiên có khả năng chọc tức tôi đến vậy, Nam Cung Mẫn Nguyệt, cô đúng là có bản lĩnh đấy."

Mẫn Nguyệt cũng đáp lại anh ta bằng một nụ cười, "Quá khen, quá khen."

Lãnh Mặc Nghiên hừ lạnh, "Cô đang cố tình làm cho tôi tức giận đến bỏ đi rồi lợi dụng cơ hội để chạy à? Thật đáng tiếc, âm mưu của cô không thành công rồi."

Mẫn Nguyệt chậc một tiếng, khó chịu cúi đầu, Lãnh Mặc Nghiên này đúng là không dễ đối phó.

"Xem ra để cô ở đây là rất ủy khuất cô rồi, nếu vậy thì để tôi tặng cho cô một món quà."

Mẫn Nguyệt nghi hoặc nhìn anh ta, quà gì?

Lãnh Mặc Nghiên ấn một cái nút dưới bàn, nói: "Đưa người vào đi!"

Mấy giây sau, cánh cửa tự động mở ra, dẫn đầu bước vào là Lăng Sở, đi sau anh ta là hai người đàn ông đang kẹp chặt một người phụ nữ mà người phụ nữ đó lại chính là Đàm Đài Hân.

Đàm Đài Hân bị người ta giữ lấy không thể làm gì khác nhưng khi nhìn thấy Mẫn Nguyệt vẫn tức giận, hận ý trào ra cuồn cuộn. Nhưng khi chứng kiến Lãnh Mặc Nghiên ngồi bên cạnh thì hận ý liền biến mất, chuyển thành một loại sợ hãi.

Mẫn Nguyệt khi nhìn thấy Đàm Đài Hân vẫn rất kinh ngạc, có điều cô rất thắc mắc Lãnh Mặc Nghiên đưa Đàm Đài Hân đến đây là để làm gì.

Lúc này Lãnh Mặc Nghiên cũng quay lại đối diện với anh ta của cô, anh ta bình thản mở miệng: "Chẳng phải Đàm Đài Hân đã hãm hại cô rất nhiều lần sao, hôm nay tôi cho cô cơ hội, muốn trừng phạt cô ta thế nào cũng được. Giết cũng được, hay làm như những gì mà cô ta đã làm với cô, uống xuân dược rồi tìm vài người đàn ông đến cũng được."

Mắt Mẫn Nguyệt trợn tròn, hiển nhiên không thể tin với diễn biến này. Đàm Đài Hân càng khiếp sợ hơn, cô ta hét lớn: "Lãnh.....gia chủ, tôi xin lỗi, mọi lỗi lầm đều là lỗi của tôi, xin anh hãy tha cho tôi, tôi nhất định sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến Đàm Đài gia."

Lãnh Mặc Nghiên không quan tâm đến cô ta, mà chăm chăm nhìn Mẫn Nguyệt. "Thế nào, có quyết định được là sẽ trừng phạt cô ta ra sao không?"

Mẫn Nguyệt chưa trả lời thì Đàm Đài Hân đã lên tiếng trước, cô ta sợ đến mức quỳ xuống đất, dập đầu khóc: "Gia chủ, xin anh hãy tha cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng tới Đàm Đài gia nữa. Gia chủ....."

Lãnh Mặc Nghiên nhíu mày, "Thật ồn!"

Lăng Sở nghe thấy liền bảo người bịt miệng Đàm Đài Hân, không cho cô ta nói nữa.

Đàm Đài Hân biết không thể dựa vào Lãnh Mặc Nghiên tha cho mình thì liền chuyển ánh mắt cầu cứu sang Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt không nói chuyện, thật ra cô không phải người lương thiện gì, ngay từ ngày bước vào khoá huấn luyện sát thủ kia, cái mà sư phụ dạy cô đầu tiên chính là tàn nhẫn. Không tàn nhẫn với kẻ thù thì người chết chính là bản thân. Cho nên với người nhiều lần hại cô như Đàm Đài Hân cô sẽ không thương tiếc gì.

Mẫn Nguyệt quyết định cụp mắt không bày tỏ thái độ gì, cô cho là Lãnh Mặc Nghiên chẳng qua chỉ thử cô thôi, sẽ không thật sự giết Đàm Đài Hân nhưng không ngờ anh ta lại nói.

"Nếu cô đã không quyết định được thì để tôi quyết định thay cô."

Anh ta rút từ trên người ra một cây súng bạc sau đó nhắm thẳng vào mi tâm Đàm Đài Hân mà bắn một phát.

Đàm Đài Hân ngã xuống, trước khi chết ánh mắt vẫn mở lớn không thể tin, kèm theo một chút không cam lòng.

Mẫn Nguyệt cũng bất ngờ, động tác của Lãnh Mặc Nghiên quá nhanh, khi cô định thần lại thì đã thấy Đàm Đài Hân ngã xuống vũng máu.

"Tại sao phải làm vậy? Đàm Đài Hân không phải là người của Đàm Đài gia sao?"

Lãnh Mặc Nghiên thu súng, cười lạnh, "Đàm Đài Hân đã không phải là người của Đàm Đài gia lâu rồi, kết cục hôm nay là do cô ta tự làm tự chịu."

Mẫn Nguyệt mím môi nhìn sườn mặt của Lãnh Mặc Nghiên, trong lòng chợt lạnh, người này đúng là tàn nhẫn.

Lãnh Mặc Nghiên lại ngồi xuống ghế, thản nhiên phất tay. "Dọn dẹp đi!"

Lúc Lãnh Mặc Nghiên giơ tay lên Lăng Sở tinh tế chú ý thấy đầu ngón tay anh hơi đỏ, còn có vết máu, hình như đó là dấu răng cắn. Suy nghĩ này khiến

Lăng Sở giật mình, theo bản năng nhìn sang Mẫn Nguyệt, sau đó vội cúi đầu, kêu người xách thi thể Đàm Đài Hân đi ra ngoài.

Bây giờ trong phòng chỉ có hai người, Mẫn Nguyệt không vòng vo nữa, trực tiếp vạch mặt với Lãnh Mặc Nghiên.

"Rốt cuộc anh bắt tôi là có mục đích gì?"

Lãnh Mặc Nghiên giơ điện thoại lên, "Lát nữa cô sẽ biết."

Mẫn Nguyệt nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên một chữ "King", mà King chính là Âu Thần.

Lưu Ly Bảo

Nam Cung Âu Thần lại đập nát một cái máy tính, gầm lên. "Vẫn chưa tìm thấy? Dù lật tung cả thành phố A này cũng phải tìm được cô ấy cho tôi!"

"Vâng, lão đại!" Một số người sợ hãi chạy đi, chỉ sợ tiếp tục ở lại sẽ bị lão đại lấy làm bao cát mà đánh. Thật đáng sợ, họ chưa bao giờ thấy lão đại mất khống chế như thế này.

Lam Hi thì cúi đầu đứng một bên không rõ thần sắc, Hàn Viên Viên vỗ vai cậu ta. "Yên tâm, Queen sẽ không có chuyện gì."

Lúc này Vũ Hiên hớt hải chạy vào nói: "Lão đại, có tin tức! Vũ Trạch đã khôi phục lại các camera khu vực gần đó rồi, phát hiện người đưa Mẫn Nguyệt đi chính là Lãnh Mặc Nghiên."

"Lãnh Mặc Nghiên?" Âu Thần nghe được câu trả lời này không vì nó mà thả lỏng ngược lại áp suất quanh người còn nặng hơn.

Không ngờ lúc này điện thoại anh lại vang lên, Âu Thần bực bội lấy điện thoại ra liền thấy hiển thị trên đó là tên của Lãnh Mặc Nghiên.

Anh lạnh lùng ấn nút nghe, vừa vô đã nói thẳng: "Bảo bối đang ở đâu?"

Lãnh Mặc Nghiên bên kia hơi cười, "Không hổ danh là King, nhanh như vậy thì đã điều tra ra là tôi à, thế cũng tốt, tôi đỡ phải nói dài dòng."

"Anh có điều kiện gì?"

"Rất đơn giản, tôi muốn anh mở cuộc họp cổ đông tập đoàn Âu Thần vào ngày mai, lấy lý do là chọn lại vị trí chủ tịch."

"Anh đang nhắm vào vị trí của tôi? Lãnh Mặc Nghiên, anh đủ khả năng sao?"

Vũ Hiên đứng bên cạnh không khỏi than thở, lão đại đúng là độc miệng, một châm thấy máu. Biết Lãnh Mặc Nghiên chưa từng lãnh đạo công ty, tiếp xúc với bạch đạo còn nói như vậy.

Lãnh Mặc Nghiên tức giận đến nỗi nụ cười trên môi cũng thu hồi. "Tôi có khả năng hay không thì ngày mai anh sẽ biết. Nếu anh thắng tôi sẽ trả lại một Nam Cung Mẫn Nguyệt toàn vẹn cho anh, còn nếu tôi thắng, vậy thì.....vị công chúa đáng yêu này sẽ thuộc về tôi." Lãnh Mặc Nghiên cố ý kéo dài giọng chọc tức Nam Cung Âu Thần.

Quả nhiên sắc mặt Âu Thần tối sầm, mơ hồ có sát khí bốc lên. Anh trầm mặc giây lát mới trả lời.

"Được, tôi đồng ý, nhưng tôi muốn nói chuyện với cô ấy."

Lãnh Mặc Nghiên vậy mà sảng khoái đáp ứng, đưa điện thoại đến bên tai Mẫn Nguyệt.

Mẫn Nguyệt nhìn anh ta, cuối cùng vẫn nhỏ giọng mở miệng. "Âu Thần!"

Giọng mặt Âu Thần thả lỏng, giọng nói của anh vẫn như lúc bình thường, dịu dàng hỏi cô. "Em có bị thương không?"

Mẫn Nguyệt nhìn vết thương ở đùi đã được băng bó sạch sẽ, còn sự khó chịu trong người không hề dừng lại. Cuối cùng ủy khuất nói: "Có, em bị bắn trúng đùi rồi, hơn nữa thân thể rất khó chịu."

Lúc nghe thấy giọng nói của anh cô mới phát hiện cô đã nhớ anh tới điên rồi, nhưng bây giờ cô không thể làm gì được, chỉ đành ủy khuất làm nũng với anh. Cô biết anh nhất định sẽ nhanh chóng tới đây mang cô đi, cô không phải yếu đuối, nhưng bây giờ cô chỉ muốn mình yếu đuối một chút.

Âu Thần nghe cô nói bản thân bị thương thì chỉ muốn ngay lập tức chạy đến bên cạnh cô, bảo bối của anh đã bắt đầu dựa dẫm vào anh rồi. Âu Thần nắm chặt tay đè ép xúc động trong người, ôn nhu dỗ dành cô.

"Ngoan, chờ anh đến!"

Hai mắt Mẫn Nguyệt đỏ lên, nhu thuận trả lời. "Được, em chờ anh."

Sau đó Âu Thần lại nói thêm với Lãnh Mặc Nghiên vài câu rồi tắt máy.

Lãnh Mặc Nghiên cầm một viên thuốc nhỏ đến đặt trước miệng cô.

"Há miệng ra!"

Mẫn Nguyệt rụt đầu, cảnh giác nhìn anh ta. "Cái gì vậy?"

"Cô chỉ cần biết không phải thuốc độc là được, tôi đã cá cược với Nam Cung Âu Thần, nếu cô có chuyện gì thì làm sao tôi khống chế anh ta được chứ."

Mẫn Nguyệt hơi chần chừ, cuối cùng cũng há miệng nuốt viên thuốc kia vào.

Lãnh Mặc Nghiên phủi tay, có chút châm chọc. "Trước mặt Nam Cung Âu Thần thì cứ như con mèo nhỏ, trước mặt tôi thì cứ như con nhím hung dữ vậy."

Mẫn Nguyệt đang nuốt viên thuốc kia nghe câu đó thì suýt bị nghẹn. Uống xong cô mới phát hiện khô nóng trong người đã hoàn toàn biến mất, có phần kinh ngạc, thì ra là Lãnh Mặc Nghiên đưa cô thuốc trị xuân dược.

Cô trực tiếp coi như không nghe thấy câu nói lúc nãy, nói qua chuyện khác.

"Tôi đã quyết định không chạy trốn, anh có thể đừng trói tôi được không. Tôi còn đang bị thương, trói như thế rất khó chịu."

Lãnh Mặc Nghiên nhìn cô như đang xác định cô nói thật hay đang nói dối.

Tầm mắt anh ta rơi trên cổ tay cô, nơi đó đã sưng đỏ, còn bị trầy da. Cuối cùng Lãnh Mặc Nghiên xoay người, ấn một cái nút, hai cái còng trên tay Mẫn Nguyệt liền mở ra. Cô ngồi dưới đất xoa xoa cổ tay, đáy mắt hiện lên tia giảo hoạt.

"Tôi có nói không chạy trốn nhưng mà trả thù anh một chút thì vẫn có thể."

Nói xong thì thân thể cô vọt lên trước, nắm đấm rơi thẳng vào người Lãnh Mặc Nghiên.

Lãnh Mặc Nghiên tuy bị tập kích bất ngờ nhưng không hề luống cuống, linh hoạt tránh đòn của Mẫn Nguyệt.

Như vậy hai người nhất thời trong không gian chật hẹp giao đấu kịch liệt với nhau, không ai nhường ai.

Ban đầu Lãnh Mặc Nghiên còn mang tâm lí trêu đùa nhưng lúc sau cũng phải nghiêm túc đánh với Mẫn Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú.

Một trận gió quét tới, Lãnh Mặc Nghiên hơi ngửa đầu, bàn tay Mẫn Nguyệt lướt qua mặt anh ta, lại cầm trúng cái mặt nạ bạc. Sau đó chỉ nghe "cạch" một cái, mặt nạ rơi xuống đất.

Động tác hai người đều bị đình chỉ, Lãnh Mặc Nghiên sững sờ ngước mặt lên, Mẫn Nguyệt khi thấy rõ gương mặt anh ta thì khiếp sợ nói: "Sao lại là anh?"

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Cưng Chiều Em* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.